

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GÖKÇEN KOÇAN



hün

ONSRA



GÖKÇEN KOÇAN

ONSRA



hün

★★



Onsra serisi # 2

GÖKÇEN KOÇAN

9 Temmuz 1992'de Tekirdağ'da doğan Gökçen Koçan, öğrenim hayatını Tekirdağ'ın Süleymanpaşa ilçesinde tamamlamıştır. Bılgisayar Programcılığı Bölümü mezunu olmasına rağmen, kendi alanında ilerlemek yerine küçüklükten beri gönül verdiği alana yönelmiş ve öğrenciliği sırasında da amatör olarak devam ettirdiği yazım hayatını, hayatının gerçeği yapmıştır. Bir sosyal medya platformunda yazdığı birden fazla hikâyecyle milyonlara ulaşmış ve ulaştığı gönüllere en az yazmaya olduğu kadar sevdalanmıştır.

“” f f “”

Nasıl ki “Bir yemin edilir, bir ömür değişir,” ise,
bir Harbiyeli ile tanıştığınızda da,
renkleri paletinize bulaşır.

Gönlümün tek Harbiyelisi Zeynep Naz Öztürk’e,
Hayatıma kattığı renklerinden beyazı olan Gizay Ün’e,
Asilięi ile karalık bayrağını bırakmayan Esra Nur Kızıltaş’a...
Kutlanacak en güzel zaferlerimizden biri olan Onsra’dan,
nicelerine hep birlikte!



Spotify Dinleme Listesi



**“Bu hikâyenin gerçek kişi,
kurum ve kuruluşlarla ilgisi bulunmamaktadır.”**



BÖLÜM I SERASKER

*"Gök kubbe çöküp, yağmır son bulmadıkça,
Türk, hastığı her toprakta daima var olacak!"*

ALP ASLAN ŞAHİN

"Lan!" Hoyrat bir bağırıyla kulağımın içerisine dolan ses içimi tırmalasa da, aynı diğerleri gibi, söylenecek olanın devamını beklemekteydim. "Lan, yenge burada!"

Ömer, aklımın havsalamın almadığı serzenişini en sonunda tamamen bizlere ilettiğinde, telsizlerdeki tüm nefeslerin sesi kesildi. Çünkü Ömer'in yenge diyeceği üç kişi vardı; Vildan, Hevyanû ve Begüm!

Konuşma yetimi geri kazanıp, "İmkânı yok!" dediğimde; halkayı, hilali ne varsa bozmuş, sağa doğru ilerlemek suretiyle belirlediğimiz rotadan çıkmıştım. "İmkânı yok!" diye avazım çıktığı kadar bağırmaya başladım. Benimle birlikte, dağılmayan tek bir düzenek kalmadı. "Bir saat önce konuştum, imkânı yok!"

"Muhsin abi, dur!" diye bir serzeniş daha geldi Ömer'den o arada.

"İşte şimdi bok kokusu alıyorum!" diye bağırdı Emre nefes nefese. Sıkılan kurşunların sesinden, kulağımın içerisine nüfuz eden konuşmaları zor duyuyordum. "Anasını sikeyim, Muhsin abi! Sana bir şey olmasın!"

Hilali ve kurmaya çalıştığımız halkayı tek dağıtan da ben değildim. Herkes sağa doğru ilerliyordu ama hem kendini koruyup hem de karşıdan leş indirmeye çalışırken bir araya gelme ihtimalimiz bu saatten sonra çok zordu.

Kubilay'ın "Veznin, dur!" diye bağırdığı sırada sağ bel boşluğumu kurşun sıyırdı.

"Anasını sikeyim ya!" dedim yere düşerken. Avuç içimi, bel boşluğuma fayda edecekmiş gibi bastırdım. "Kevgire döndüm amma koyayım!"

"İlerleyebilecek misin?" diye sordu Veysel.

Bedenimi sırtüstü çevirip, ardımda kalan beton binanın duvarına yaslanmak için geriye doğru süründüm. "Sike sike," dedim sesli bir nefes vererek. "Döneceğiz dedik bir kere!" O arada ulaşmaya çalıştığım yere baktım ama bakmaz olaydım. "Muhsin abi," diye bir mırıltı salındı dudaklarımdan. Girdiği binanın sağdan ikinci kırık camından Züleyha'yı görünce, gördüğüme inanmadım. "Ne?" dedim şokla. "Lan, yenge Züleyha mıydı?" Sol avuç içimi yere bastırarak ayaklandım. "Veznin!" diye bağırdım bağırmasına ama ne kadar koşsam da, nişan alsam da Muhsin abiyi sağ göğsünden vurdular.

Muhsin abi, bir adım gerilediğinde bir kurşun daha sıkıldı ve sağ omzuna girdi. Ben koştum ama Muhsin abiye isabet eden kurşunlarla Züleyha'nın çığlıkları yarıştı. "Ben," dedi ve kesik bir nefes aldı. "Yalnız..." Ayaklarım ağır çekime geçti sanki. "Gitmem, Züleyha..." Elini attığı sol yan cebinden bir el bombası çıktı. Pimi çekip, binaya saldırdığı anda da kalbine bir kurşun saplandı.

Her şey bir film sahnesinin arka fonda çalan acıklı müziğiyle yaşanırken, sol baldırıma giren merminin etkisiyle dizlerimin üzerine düştüm. İki elimle yerden destek alırken kafamı kaldırdığımda, çamurdan yapılmış binanın içerisinde patlama oldu. Patlamaya tezat beynim sağır edici bir sessizlikle sarındı. Dağılmak, dağıtmak çok kolaydı ama bir seraskerseniz; öyle bir lüksünüz

yoktu. Ben düşersen bastığım toprak kanımızla sulanırdı. Ben dağılırsam bayrağımız bulunduğumuz toprakta değil, tabutumuza salınırdı ama ben dağıtırsam.

Arkamda bir gölge belirdi. Gündüz operasyonunun en zor yanı bu idi. Sağ elim sağ bacağımdaki bıçağa gitmeden önce, karşımda cayır cayır yanan binaya döndü gözlerim. İçinde benim adamım, bir kadının aşkıyla yanıyordu. Sağ elimle bıçağı kavrayıp, bedenimi yükselterek döndüm. Başındaki yazma demeye bile dilimin varmayacağı yularından tuttuğum bedenin boğazını bıçağımla kestim. “Şahin!” diye bağırdım var gücümle. “Toparlan!” Dizlerimin üzerindeki bedenimle kabak gibi meydanda olmamı umursamadım. Düşen leşin elindeki silahı alıp ayağa kalktuğымda açık hedefe dönüştüm ama sağ elimdeki silahı hiddetle havaya kaldırmaktan geri durmadım. “Biz!” diye bağırdım tok bir sesle. “Gök kubbe yıkılsa bile, bir ölür, bin doğarsınız!”

“Korku nedir, bilmeyiz!” diye bağırarak Veysel yanıma geldi. Hızla sırt sırta verdiğimizde, düzensiz nefeslerimiz birbirine karıştı.

Kendi eksenimizin etrafında sırt sırta vermiş bir şekilde dönerken, elimdeki tüfegin dürbününden etrafı gözölüyordum. “Ne görüyorsun?” dedim kısık bir ses tonuyla.

“Hiçbir sik,” dedi aynı şekilde.

“Diğerleri?” dedim ve başımı hafifçe sola çevirip, yanan derme çatma binaya baktım.

“Artık bir eksigiz,” dedi benim gibi binaya bakarak. “Umarım sadece birdir. Telsiz koptu.”

“İki uca çıkmamız lazım,” diyerek, harabeye dönüşmüş binalarda gözlerimi gezdirdim.

“Elimdekinde ne varsa o var, abi,” dedi derin bir nefes alarak. “Sen koş, ben sıkarım.”

“Sana ihtiyaç var,” dedim itiraz istemez bir tonda çünkü o sağlıkçıydı. Yaralananımızı iyi edip hayatta tutabilirdi ama ben ancak can almaya yarardım. “Saat üç yönündeki binanın çatısma çıkıyor-

sun.” Sol kargo cebimden el bombasını, sağ cebimden sis bombasını çıkarıp, “Al bunları,” diyerek belimin arkasına götürdüm.

“Abi, sen daha hızlı koşarsın,” dedi ama belimin arkasındaki elimle beline vurunca, sol elini tüfeğinden çekip elimdekileri aldı. “Sen boş kaldın, arkandan çekildiğim an da-”

“Senin bekleyenin var,” diyerek hızla araya girdim. “Hem bıçağım üstümdedir.” Bıçağımı kimseye veremezdim çünkü onun Hevybanû’ya temas etmişliği vardı, benden başkasına haramdı.

“Sanki senin yok,” dedi sorgular bir tavırla.

“Benim,” diyerek gülümsedim ve gözümü elimdeki tüfeğin merceğine yasladım. “Benimle birlikte ölenim var...”

“Yani benim hiçbir sikim yok,” dedi ağırca yutkunarak.

“Benim hayatım bu,” dedim dikte edercesine. “Senin değil. Şimdi siktir git. Üç dediğimde koşuyorsun. Çatıdan kimi görüyorsan indiriyorsun. Ben seni koruyacağım.”

“Abi...”

“Abi değil; komutanım! Üç dediğimde, asker!” dedim ve derin bir nefes aldım. “Üç!” Veysel arkamdan çekildiği gibi onun kaybolan sıcaklığının yerini sağ omzumdan giren bir kurşun aldı. “Sizin ben ananızı sikeyim!” diyerek hoyratça döndüm ve döndüğüm gibi elimdeki silahla donakaldım.

Çakma piç sol elinin başparmağıyla orta parmağı arasında tuttuğu sigarasından bir nefes aldı. “Ölmüş anam...” dedi saldırdığı sigara dumanıyla birlikte gülümseyerek. “Kaynanan ama yine de sen bilirsin...”

“Lan, amına koyduğum!” dedim elimdeki tüfeği indirerek. “Ne sıkıyorsun? Ya vursaydım seni?”

“Kardeşıme iş çıkarayım dedim ama,” diyerek, tiksintiyle yüzünü buruşturup üstüme başıma baktı. O arada benimkilerle birlikte Alka’nın üyeleri aralardan çıkmaya başladı. “Sen yeterince iş çıkarmışsın kıza...”

“Ne zaman geldiniz?” dedim etrafa bir bakış atarak. “Ne diye ses etmediniz?”

“Veysel’le güzel bir yemdiniz,” diyerek, durduğu kayanın üzerinden atladı. “Biz de görevimizi layıkıyla yaptık. Alka; yemi salar, itı yok eder!”

“Ha, bir yem olmadığım kalmıştı!” derken elimdeki tüfeği yere fırlattım. “O da oldu, şükür!”

“Kuşlar daima yem olur be Alpiko!” derken bilerek sıkıdığı omzuma elini attı, yüzümü buruşturdum. Küfredeceğimi bildiğinden “Anama değil, bacıma hiç değil,” diyerek genişçe gülümsedi. “Güzel işti ama tebrikler!” Omzumdaki eli, dostane bir tavırla sırtıma geçti. “Buraya, bu şekilde senden başka ruh hastası girmezdi.”

“Canlı kimse var mı?” dedim merakla.

“Siz öldürmüştünüz, biz de gömdük,” diyerek ellerini iki yana açtı. “Elinin ayarını sikeyim, Alp Aslan!” Benimkilerin yüzüne bir bakış atarken, Veysel; şaşkın bir hâlde koşarak yanımıza gelince, neredeyse tam olduk ama bir eksiktik. “Tamamsanız dönelim,” dedi çakma piç, iş bitirmenin rahatlığıyla. “Hep birlikte yemlenmeyelim bir de.”

Derin bir nefes alıp, yanan binaya çevirdim adımlarımı. “Abi,” dedi Ömer, ne için bakacağımı bildiğinden. “Kalmamıştır bir şey...”

“Kendini patlatmadı,” dedim hızlıca. Başım dimdik ilerlerken, bastığım toprağın her bir zerresine küfrediyor gibiydim. “Vurdular!”

“Lan!” diye bağırdı çakma piç. “Kim var içeride?” Eksiğin kim olduğunu fark etmiş olmalı ki dilinden kuru, isyan ve keder dolu bir “Hassiktir!” döküldü devamında.

Binaya girdim. Muhsin abinin, kapı eşiğinden bir metre içeride olduğunu biliyordum. Ateşin en dipte olduğunu da... Benim arkamdan binaya, herkesten önce çakma piç girdi. Patlamayla çöken molozları hep birlikte kaldırdık. Muhsin abiyi sırtlayarak dışarı çıkardığımda, kendimi amansız bir savaştan çıkmış gibi

hissediyordum. Oysaki sıradan bir operasyonun zayıflığını yüklemiyordum.

“Yenge?” dedi Veysel tereddütle.

“Ne yengesi?” dedi Necip şoklanmış bir şekilde.

“Abi, bizim anamızı sıkışlar,” dedi Kubilay o arada. “Yengelere bile sahip çıkamamışız!”

“Senin o dilini keserim,” dedi Adnan abi sinirle. Ardından beni başıyla işaret etti ve gözümünden kaçmadı. “Zaten diken üstünde,” diye fısıldadı. “Kalbine sokma şu hançeri. Bırak, zehri dışarıda kalsın!”

“Gidin bakın,” dedim, Muhsin abinin ruhu çekilmiş bedeninin yanında diz çökerek. “Abinize vefa borcunuzu ödeyin. Bir şey var mı, gidin bakın.” Sol elimle yüzümü sıvazladığımda; toz, toprak, kan, pislik, ne varsa yüzüme bulaştı ama gözlerimi yakamın hiçbirinin olmadığını biliyordum.

Çakma piç cebinden çıkardığı al bayrağı; tam karşımda dizlerinin üstüne çöküp Muhsin abinin üzerine serdiğinde, gözlerimi yumup başımı geri doğru attım. “Sana da ‘Senin suçun değil,’ demeli miyim, asker?” dedi, duygusuz bir tonda. Yüzüne baktığımda, sağ gözümünden akan yaş yüzümdeki pislikleri temizleme derdindeydi. Sol elini Muhsin abinin bedeninin üzerine yasladı. Al bayrağı hafifçe okşayıp; “Bir gün hepimiz,” diyerek ağırca yutkundu. “Biz bunun için yemin ettik,” dedi yeminini tekrar ediyormuş gibi. “Biz bu bayrağa sarılmak için bu yola girdik. Kendini alıştır ama en çok, eve döndüğünde sarıldığını alıştır!” Ayağa kalktıktan sonra bana uzattığı elini tutup ayaklandım. “Vatan sağ olsun!” dedik aynı anda. Burnumun direği sızladığı için burnumu çektim. “Seni bayrağa sarmak, bana düşmez inşallah,” dedi o arada. “Ama benimki sana nasip olsun...” Başımı iki yana salladım, istemem dercesine. “Belki benimle birlikte duygularını da gömersin.” İçeriden çıkarılan Züleyha’nın naaşına bakarken ekledi: “Jülide ile birlikte gömmenden iyidir!” Bir adım geri çı-

kıp, "Yüklenin," dedi kendi adamlarına naaşları işaret ederek "Teslim edin! Şahin geri dönüyor, biz devamke!"

"Biz?" dedim araya girerek.

"Emir demiri keser, aslanım," diyerek bir sigara yaktı ve bana uzattı. "Siz dönüyorsunuz ve bu bir emirdir, yüzbaşı!" Kendisine de bir sigara yaktı hızlıca. "Töreninizi yapın, yasınızı tutun ve bu on beş gün üç hafta içerisinde yapabileceğiniz ne varsa yapın!" Ne mana, dercesine kaş çattım ama o, sağ elindeki sigarasıyla birlikte elini havalandırdı. "Nişan!" dedi Veysel'e dönerek. "Yas!" derken bana döndürdü yüzünü. "Veda!" dedi ve kaşlarını havalandırdı. "Bir ay sonra kasırganın tohumunu kanatlarıyla atacaksın, Şahin! Ve ben gelip, yumruğumla ezerek o tohumları toprağa gömeceğim! Kan akacak!" Yükselen sesi kurak topraklarda dalgalandığı sırada "Gözyaşı dökmeyeceğiz! İntikamınız bizde!" dedi, sağ elini sigarasına aldırmadan göğsüne kapatarak. "Şanım, şerefim üzerine yemin ederim ki birimizin anası ağlamadan geri döneceğiz! Sizler gücünüzü toplayıp aramıza karışana kadar topraklarınız bize emanet." Cığerlerine çektiği derince dumanı göğşe doğru usul usul üflerken, "Şimdi ortalığın anasını sikme zamanı!" diye gizemle mırıldandığında çoktan başka bir frekansa geçmişti.

"Patron," dedi Selim o arada çakma piçe hitaben. "Biz ilerliyoruz. Yolu açarız."

Çakma piç, hadi hadi dercesine sol elini havada sallarken, sigarasını atıp ayağıyla ezdi. Simsiyahtı üstü başı. Üzerindeki tek renk, yeşil gözlerinin rengiydi. "Yürü bakalım, yaralı Aslan," diyerek bana doğru kolunu havalandırdı. "Hay amına koyayım ya, keşke sol omzundan vursaydım. Sol bacak yaralı, sağ omuz yaralı! Nerenden tutacağım ben seni?"

"Abi, baksaydık," dedi Veysel araya girerek.

Yok, dercesine başımı geri attığım sırada "Onun bakıcısı evde, koçum," dedi gülererek.

"Sen harbi duygusuz bir psikopatsın," diye homurdandım.

"Anam dediğimi yanımda deştiler," diyerek dudak bükte. "İntikamını almaya diye gidip, esir düşene kadar öyle deşilme görmediğimi zannederdim..." Kaşlarım aniden çatıldı. "Ulan, karı da değilsin ki soyunayım, Jülü'nün estetik dikişlerinin bile kapatamadıklarını gör, diyeyim." Hafifçe tebessüm etti, deşilen o değilmiş gibi. "Merak etme, seni daha güzel diker." Aklına ne geldiyse yeşillerini irileştirdi. "Ama ağlarsa kızma, olur mu?" dedi vakur bir tonda. "Bırak, ağlasın..." Muhtemelen birlikte ağlayacaktık. "Bir de söyle ona, aklı bende kalmasın. Gelirsem anca nişana gelirim." Söylemek ne kolaydı, gelebilmesi bile düşük bir ihtimalken...

Yürüyerek geçirilen bir saat, çekilen kanım, vücuduma yapılan tamponlar, yapıştırılan uyuşturucu bantlar... Hepsini ama hepsini siktir edip, Urfa'ya ayak basmak istiyordum. Helikopterin dibinde, üzeri örtülü iki naaş ile geçirdiğim saatlerse; o iki naaşın ayak ucunda oturan bana hayatı her türlü sorguluyor ve alaşağı ediyordu. Üstelik sadece beni de değil; diğerleri de alaşağı olmuştu.

"Aklım almıyor," dedi Ömer ağlamaklı bir tonda. "Yengenin burada ne işi var, benim aklım almıyor!"

"Sıradan bir aldatma mı sandık?" dedi Veysel ve bakışlar bana döndü, daha doğrusu sırtıma. Şehit refakatçiliğini ben yaptığım için, yüzüm iki şehidin ayak ucuna dönükken sırtım çocuklara dönüktü.

"Doktordu," diyerek yüzümü buruşturdum. "Araştırmadım." Kendime sıkı bir küfür yolladım. "Allah benim," diye söylenmeye başladım ama "*Belamı versin,*" diyecek olduğumda, Hevy-banû'nun nasıl ağzımın ortasına vurduğunu hatırladım, sustum.

"Hepimizin," dedi Adnan abi ağırca yutkunarak. "Gözümüzden kaçtı."

"Getirmeyecektim," diyerek kederle başımı salladım. İki naaş! Ne söylesem faydasızdı. Birinde değilse de diğerinde kesinlikle benim mesuliyetim vardı. "Getirmeyecektim, izin vermeyecek-

tim. Benim elimdeydi! İzin vermeyecektim!” Omzumun acısına aldırmadan avuç içimle sağ dizime vurdum. Tam tamına beş saati iki naaşın başında refakatçilik yaparak yedim. Bir helikopterde yine yan yana gelmek koymadı ama teslim etmek çok koydu. Naaşları birliğe teslim ettikten sonra hafifçe öksürdüm. Çenemi sık-mak, dolu gözlerimi görmezden gelmek, geçen her saniye daha da zor oluyordu. Sol elimin işaret parmağını havada döndürerek “Dağılın,” dedim. “Yarına kadar herkes toparlansın...”

“Başınız sağ olsun,” diye bir ses geldi o arada. Seslerin sahi-bini bildiğim için sadece baş eğmekle yetindim. Ne Ahu’yu ne Merve’yi ne de Yavuz Albay’ı görececek gözüm vardı. “Bir bak-saydılar sana,” dediğinde Ahu, sussun diye kendisine döndüm. Vücudumu hissetmiyordum ki! Yedi kişi çıktığımız yolu, altı kişi dönmenin acısı yüreğimi öyle bir dağlıyordu ki, herhangi bir uz-vum kalmamış gibiydi.

“Bıraksınlar sizi,” dedi Yavuz Albay, yine cevap vermedim.

Sessizlik yasa yarışır şekilde büyürken, gelen askerî nakil ara-cına bindik. Yol boyunca da hiçbirimizden çıt çıkmadı. Mahalle-nin girişinde indikten sonra herkes evine dağılmaya başladığında, kimseye aldırmadan Hevybanû’nun bahçesine daldım. Kapısını çaldığımda da hiç kimse umurumda değildi ama kapıyı açtıktan sonra beni gören gözlerinin irileşmesi ve dehşetle “Alp Aslan!” derken kapının kulpundan düşen eli, benim için çok şeydi. Anlık dışarı mı çıksın yoksa içeri, geri ını kaçsın, bilemedi. İçeri doğru adımlamamla, bir adım geri kaçtı ve ardımda kalan kapıyı usul-ca örttüm. Gözleri bedenimi tararken, ağırca yutkundu. “Senin?” dedi üstümdeki kamuflajın sağ öbeğindeki kana bakarak. Gözleri korkuyla yüzüme tırmandığında, kaşları çatıldı. Şoktan sıyrılıp üstüme doğru adımladığında elleri titriyordu. Nereme dokunsun, bilemedi. Ellerini yüzüme tırmandırdığında sol gözümünden bir damla, parmak uçlarına düştü. Başparmağıyla siler sanmıştım, silmedi. Parmak uçlarının üzerinde yükselip, dudaklarını bastırdı gözümünden akan yaşın üzerine. Ellerim muhtaçlıkla beline dolan-

di. Bana sarıldığında, üzerimde ne varsa üzerine bulaştı. Üstüne başına bulaşanlara takılmadı ama sarılmayı da uzatmadı. Sol elimi yapışıp, bedenimi salon koltuğuna doğru çekti. Otururken, benliğini kendimle birlikte sürükledim. Bir kadının dizlerine yatıp ağlayacağım hiç aklıma gelmezdi, Hevybanû'ya o anda neler düşündürdüğüm aklıma gelmediği gibi. Pislik içindeki saçlarımı tavaf eden ellerinin ardından dudaklarını da saçlarımdan sakınmayıp, içini çekerek öpücükler kondurdu. Dudakları saç tellerimi süpürdükten sonra sol şakağımın üzerinde konaklarken "Buradayım," diye mırıldandı.

"Buradasın," diyerek, yüzümü karnına doğru çevirdim.

Eğdiği başını dikleştirmeyip, sağ şakağımın üzerine dudaklarını dayadı bu sefer. "Sen de buradasın?" dedi sorgularcasına. Yanında mıydım? Ellerimi beline atıp, yüzümü karnına gömdüm. Saçlarımı usul usul okşarken, bir yandan da her bir saç telimi öpmeye devam etti. Ben kendimden tiksindirirken, o öpmekten vazgeçmedi. "Ben buradayım, sevgilim," dedi bir kez daha mırıltıyla. "Her ne olduysa ben buradayım, yanımdayım." Bana güzel ne söylediyse hep sikik bir ana denk geldiği için yine zerre yükselmedim ama Hevybanû saatlerce, yüzüm karnına dayalı bir şekilde iç çekmeme zerre aldırmadı. Avutmadı, yalandan konuşmadı. Gececek, dahi demedi. Yanımdayım, dedikten sonra çıtını çıkarmadı. Nefesim düzene girdikten sonra saçlarımdan üzerine bir öpücük daha kondurdu ve "Yastık koyalım mı başının altına?" dedi, şefkatini diline yansıtarak. "Üstünü de çıkaralım," diye devam ettiğinde, vücuduma bakmak istediğini anladım. Anladığımı gerçekleştirmek adına sırtüstü dönerken, acıyla inledim. "Yeterli değilsem, hastaneye gideceğiz ama tamam mı?"

Yattığım yerden yüzüne bakmakla yetindiğim sıra, sol yanına bile kanımın bulaştığını fark ettim. Havalandırdığım elimle, yanğını silmek istedim. Elimi havada kapıp avuç içime bir öpücük kondurunca "Öpme," dedim pürüzlü bir tonda. En son ne zaman su içtiğimi bile hatırlamıyordum. Ben öpmemesini söy-

ledikten sonra bir öpücük daha kondurdu avuç içime. “Öpme, güzelim,” dedim ağırca yutkunarak. “Kimin günahı, vebali var elimde, belli değil...”

Bir kez daha değdi dudakları avuç içime ve ekledi: “Bana varmak adına elini kirletmekten çekinmediğin için teşekkür ederim, sevgilim...” Sağ elini başımın altına atınca, doğrulmak istedim ama “Kalkma,” diyerek bedenini sağa doğru kaydırды ve kalktığı yere yastık bıraktı hızlıca. “İki dakikaya geleceğim, tamam mı? Ama kötüyse hastaneye gideceğiz.” İtiraz etme düşüncem olmadığı için tamam dercesine başımı salladım. Gitmeden önce alnımın da üzerine bir öpücük kondururken “Çok teşekkür ederim,” dedi fısıltıyla, yazgıma iletircesine. “Çok teşekkür ederim...”

Hevybanû, yanıma geri dönene kadar muhtemelen iki dakika dahi geçmemişti ama ben artık çok fazla ağrı hisseder olmuştum. İlk iş olarak üzerimdeki yelegin kemerlerini çözdü. Ardından sol elini sırtıma dayayarak hafifçe bedenimi dikleştirdi. Yelegimi üzerimden çıkardığı gibi “Kes,” dedim kamuflaj için. “Düğme falan uğraşma. Sağ omzumdan kurşun sıyırdı. Çıkaramam hiç.” Sesli bir nefes eşliğinde, yanında getirdiği makasla kamuflajımı kesmeye başladı. Kesme işi bittiği gibi koltuğun ayak ucuna geçip, postallarımın bağcığını çözünce “Ayaklarım kokacak,” dedim huysuz bir tonda.

“Haklısın,” dedi sol ayağımdaki postalı çekerken. “Ayakların kokar da maazallah seninle evlenmekten vazgeçerim sonra!” Çoraplarımı da çıkardığında burukça gülümsedim. “Çünkü tek derdim, ayağının kokup kokmaması!”

Devamında vakit kaybetmeden hızla uzanıp, pantolonumun kemerini çözdü. “Niyeti bozdun, ha?” dedim cansız bir ses tonuyla, kafamın içindeki isyanı dağıtmak adına. İç çektim usulca. “Ben de çok özledim vallahi...”

İrileşmiş bakışları bana döndü. “Tahribata bakılırsa,” diyerek pantolonumu aşağı doğru çekmeye başladı. “Senden bana en az bir hafta iş çıkmaz...”

"Özümle gıbrın," dediğinde, iki elini beline dayanmış bir vaziyette, her yerime buluşmuş ve de üstüne üstlük kurumuş kanları bakıyordu.

"E, yolunu gözledik o kadar," dedi ağırca yutkunarak. Sol elini saçlarına atarak, saçlarını karıştırdı. "Ben, bi' su getireyim, önce temizleyelim..."

"Duş alacağım," dedim, elimi havalandırarak, dur dercesine. "Veysel dikti zaten. Sol bacağımdaki kurşunu da çıkardı. Diğer ikisi sıyrık. Kapatsan yeter." Dudaklarını araladı ama sonra hızla birbirine bastırdı. "Yine kelimelerini yuttun," dedim telefonda söylediğine atıfta bulunarak.

Pansuman malzemelerini alıp, "Bir ömür yutmaya razıyım," diyerek sol bacağıma yöneldi. Veysel'in dikişlerini görünce; "İıı!" diye homurdanarak, öfkeyle dişlerini birbirine bastırdı. "Askeriyeye geçeceğim, Alp Aslan. Sen beni timine doktor al en iyisi!"

"Bir yengeye daha tahammülümüz yok..." Dudaklarımdan firar edenle, sorgu dolu gözlerini çehreme döndü. Başını "*Ne diyorsun?*" dercesine salladı ama hızla gözlerimi yumup, "Sen yap işini. Sustum ben," dedim boğuk bir tonda. Gözümün önünden Muhsin abinin vuruluşu, binaya bomba salışı bir türlü gitmiyordu. "*Ben,*" dedim içimden. "*Ben orada Hevybanû'yu görseydim ne yapardım? Kendimle birlikte onu da götürür müydüm? Götürürsem, ahirette benden davacı olur muydu?*"

İçsel savaşım sürerken, Hevybanû tüm yaralarımın üzerini su geçirmez bantla kapattı. Kapattığı her yarayı, önce dudaklarıyla mühürledi. İş bittiği gibi de "Kalkabilecek misin?" dedi başımın üzerine bir öpücük kondurarak. "Duş alalım mı birlikte?"

"Hallederim ben," derken hafifçe doğruldum. Elini bana doğru uzatınca, destek alarak ayaklandım ama elimi bırakmadan banyoya ilerledi. Beni duş perdesinin arkasına kadar götürmesine ses etmedim ama kendisi de gelince "Çık hadi," dedim başımla dışarıyı işaret ederek.

Ellerini altımdaki çamaşırın beline atıp, usulca vücudumdan sıyırdı. Ayaklarımı hafifçe kaldırıp, çıkarması adına kendisine yardımcı oldum. “Otur hadi,” dedi zemini işaret ederek. “Boyun çok uzun,” derken muzipçe yüzünü buruşturdu. “Sulak yerde yetişmişsin, maşallah!”

“Zahmet etme. Çık hadi,” dedim tekrar ama su başlığını açıp ikimizi de ıslattı. Baktım ki vazgeçmeyecek, işaret ettiği yere oturdum. Sol bacağım yaralı olduğu için bağdaş kurmam mümkün değildi. Bu yüzden sırtımı duvara yaslayıp, ayaklarımı uzun bırakmak zorunda kaldım. “Sen soyunmayacak mısın?” dedim oturduğum yerden.

“Soyunmamı mı isterdin?” dedi çekingen bir tonda. Ellerimi havalandırıp, altındaki penye şortun beline attım. Şortuyla birlikte iç çamaşırını da çektim aşağı. Hevybanû, şortunu ve iç çamaşırını indirdiğimi görünce kendisi bacaklarından sıyrıp perdenin dışına attı. Ardından, üzerindeki ip askılı badiyi ve sutyenini de çıkarıp dışarı yolladı. Su başlığını eline alıp hafifçe üstüme doğru eğildikten sonra “Bir yerin acırsa söyle, olur mu?” diyerek saçlarıma bir öpücük kondurunca, pis saçlarımı öpmesine mi güleyim yoksa yüzümde beliren gülümsemeden mi utanayım, bilemedim. Tüm vücudumu ıslattıktan sonra bir erkek şampuanıyla saçlarımı yıkadı. Ardından, eline aldığı lifle tüm vücudumu köpükledi. Vücudumdaki kurumuş kanlar çıkana kadar, o lifin değmediği yerim kalmadı. Vücudumdaki tüm köpüklerin arındığı gibi yüklerim de arınsın isterdim. Su giderinden gidebilseydi keşke üzerimdeki dünyanın pisliği...

“Otursana az,” dedim usulca eline tutunarak. Kendisi yıkanmamıştı ama benim yüzümden de ıslanmıştı.

“Bacağın acır,” dedi düşünceli bir tavırla.

“Acımaz, gel sen,” diye dilendim.

“Bacağın acımazsa belin acır, Alp Aslan,” dedi dilenmemi isyana bağlayarak. “Hadi, tutun bana da kalk.”

“Bir şey söyleyeceğim,” dedim kaşlarını havalandırarak, imtina etmekten vazgeçsin diye. “Otur lütfen.”

Sabır dilenircesine sesli bir nefes verdi. Ardından iki bacağını iki yanımda açarak kucığıma oturdu. Perdenin yerinde duşakabin olsaydı muhtemelen asla sığamazdık. “Çocuk inadı var sende,” diyerek iki elini yanaklarıma attı. “Kendine iş birliği aradığın için çocuk istiyorsun bence.”

Kendisine ayak uydurmak istesem de uyduramadım. “Yarın tören var...” dememle, kaşları kederle çatıldı. “Üniformalarımı hazırlamam lazım.” Boğazıma yerleşen yumruları atlatabilmek adına ağırca yutkunduktan sonra “Melih’in çok selamı var,” diye devam ettiğimde kaşları daha da çok çatıldı. “‘Gelebilirsem ancak nişana gelirim, akli bende kalmasın,’ dedi.”

“Nerede?” dedi korku dolu bir merakla.

“Kanlı topraklarda,” dedim dudak bükerek. Konum vermenin imkânı olsa da izni yoktu. Bir nebze de olsa içi rahat etsin istediğim için “Ama iyi,” diye de belirttim.

“Kim?” dedi peşi sıra. Cevap veremeyince sorusunu değiştirdi. “Kimler?” diye solurken, gözlerindeki dehşet gözle görülür şekilde arttı.

“Bir eksiğiz,” dedim ağırca yutkunarak. “Muhsin abi...” Devam edebilmek adına derin bir nefes almaya çalıştım, yüreğim sıkıştı. “Züleyha da oradaydı.”

“Ne?” dedi şok içinde. “Züleyha ne alaka, Alp Aslan?”

“Bilmiyorum,” diyerek başımı iki yana salladım. “Ben artık hiçbir şey bilmiyorum, Hevybanû.” Alnımı göğsüne kapattım. “Ne olacak, bilmiyorum. Sana ne olacak, bilmiyorum. Züleyha orada ne arıyordu, bilmiyorum. Muhsin abinin Züleyha’yı götürdüğü gibi seni de giderken yanımda götürür müyüm, bilmiyorum...”

Hızlı hızlı ve katlanan kederimle konuşunca ben, elleri göğsündeki başıma sarındı. “Tamam,” dedi panikle. “Düşünme, tamam! Hadi çıkalım, lütfen. Uyu biraz, olur mu?” Kendime olan sinirimle gülümsediğim sıra, göğsündeki başımı ensemden tuta-

rak kaldırdı. "Hem bir yere gitmek zorundasın." derken al-
ca yatağında. "Tıraş olmak zorunda değilim. Ben en doğru karar
alacağım hep bilirim." Vaziramp alimim bir işiyle kurtulmuş. "A-
sen de benim en doğru kararı aldığını bilirim." derken kurtulmuş
sırtlandı. "Şimdi sen uyuyorsun, seninle bir kollarımsın."

"Uyuyamam ki." dedim küçük gün müzikçilerim. "Tıraş olmak
zorundasın, gırtlakları kurtulmuş gelirken."

Önünde çimelip, sağ elini imza çeneme attı. "Ben de ge-
celerde uyudum, bilirken muhar. Alp Aslan!" Pirmayrardan ama
tatlımı etmek de zor değildi. "Yarı sabah 11. Vaziramp kurtulmuş
içim uyumak zorundasın! Toparlamp geri gidebilmek için uy-
mak zorundasın! Vaziramp yerine getirmek için dışı olmak zo-
rundasın! Zorunluluklarını hen mi anlatıyorsun?" Bir bir veratarken
gerçeklerini, Hevybanu'nun değil de Neve Hanım'ın emir ko-
muta verdiğine emindim. "Uyuyamıyorsun, uyuturuz da paşam." dedi ve çenemi salıp dışı perdesini hızla iki yana açtı. "Bu gece
0 15 de bende!"

Hevybanu beni bırakıp banyo kapısının arkasına havlu almak
içim gidince, oturduğum yerden huysuzca homurdandım. "Tıraş
olmam lazım!" Bahane arıyordum aslında ve ikimiz de bunun
farkındaydık. Sabaha yer yarılacak ve o törene gidip, tabut sırtla-
mak zorunda kalmayacağım, deselerdi; yer yarılsın, beni de içine
alsın, derdim direkt.

"Sabah," diyerek, kalkmam için elimi uzattı. "Sabah tıraş olur-
sun, ben yardımcı olurum." Elini tutmayınca, hadi dercesine sal-
ladı. "Alp Aslan, seni sırtlanamam, elimi tutman lazım!" Diren-
meyi bırakıp tuttuğum elinden, bedenimi kendisine doğru çekti.
"Yatağa!" dedi dik bir tonda. "Doğruca yatağa!"

"Sen gelmiyor musun?" dedim üstüme oturan müzikçiliği bı-
rakmayarak.

Elindeki havluyu belime dolarken, yüzüme hayret dolu bir
bakış attı. "Geleceğim," diyerek hafifçe tebessüm etti. "Ama sen
şimdilik yalnız gidebilir misin?"

Giderim, dercesine başımı salladım ama aslını söylemek gerekirse, yalnız kalmak da istemiyordum. Yine de üstü başı ıslan-
dığı için duş alacağını düşündüm. Ben odaya geçtikten yaklaşık
on beş dakika sonra üzerinde beyaz bir bornozla Hevybanû da
odaya girdi. Bornozla gelmesi değildi beni şoka sokan, elinde
bir tepsi olmasıydı. “Üstünde bornozla yemek mi hazırladın?”
dedim inanmaz bir tonda. Yemek tepsisini görene kadar aç ol-
duğumu dahi hissetmemiştim ama dehşet bir susuzluk çektiğim
aşikârdı.

“Üstümde bornozla başka şeyler yapsaydım hoşuna giderdi
ama?” diyerek dudak büktü muzipçe. Normal bir anda olsay-
dık, bu hâline içim erirdi, yemin ederim. Tepsiyi yatağın üzerine
bırakıp, yatağın üzerinde bağdaş kurdu. Ardından tepsiyi kuca-
ğına çekip, “Oturur pozisyona geçsen yeter,” diyerek derin bir
nefes aldı. “Ben açsındır diye düşündüm ama,” dedi ve hızlıca
kaş çattı. “Açsan da söylemeyeceksin nasılsa. Otur, Alp Aslan!”
Tam dudaklarımı aralıyordum ki, “Zızt! *‘İştahım yok,’* önerge-
si reddedildi. Kalk hadi,” diyerek, elini elime attı. “Hadi kalk,
bak, bir daha bu şansı bulamazsın!” Sesli bir nefes vererek doğ-
ruldu. Sağ elindeki kaşığı kâseye daldırdıktan sonra ilk kendi
dudaklarına götürdü. Çorbanın sıcaklığını tadarak ölçmüş olmalı
ki, devamında kaşığı bana uzattı. Sanırım, şehadete kavuşan be-
nim ruhumdu. Çünkü bu anın, başka hiçbir açıklaması olamazdı.
“Sebze çorbası ama sever misin, bilmiyorum,” diyerek, boşalt-
tığım kaşığı kâseye tekrar daldırdı. Çorba dolu kaşığı tekrar du-
daklarıma uzatırken genişçe gülümsedi. “Gerçi artık sevmeme-
nin bir önemi yok.” Gözleri tepsiye inince duraksadı. “E, ben
ekmek getirmemişim...”

Tepsiyi kenara koymaya niyetlendiği anda elini tuttum. Yü-
zümde gülümsemekle gülümsememek arasında bir ifade oluştu.
Güzel olan ne varsa tadını çıkarmaya hakkım olmadığını düşün-
düğüm bir ruh hâlinde olduğumdan, ağırca yutkundum. Kaşı-
ğı tutan elinin avuç içine bir öpücük kondurdum. “Varlığına,”

dedim gözlerimi gözlerine odaklayarak. "Varlığına canım feda. Hevyanû ama daha fazla merhametinle eyme, olur mu?"

"Onu da nereden çıkardın?" dedi gülümseyerek. "Melih, hep aç geliyor..." Çocukça omuz silkti. "Gerçi o hep aç, sen de haklısın."

"Yanlış anladın," diyerek avuç içine bir öpücük daha kondurdum. "Rahatsız olmadım, sadece," dedim ve kucagındaki tepsiye bir bakış attım. "Alışık değilim, birinin ben istemeden bir şey yapmasına. Ne bileyim..." Başımı esefle iki yana salladım. "Annemden görmedim şu hareketi. Fazla özel geldi."

Elini elimden kurtarıp, tekrar çorba kâsesine daldırdığı kaşığı dudaklarıma uzattığında ağırca yutkunmak zorunda kaldım. "Özel olduğun içindir o," diyerek, uyarıcasına kaşlarını havalandırdı. Sıradan bir yemek olan, çoğu kişinin burun kıvırdığı sebze çorbası, hayatımda yediğim en lezzetli aş oldu... "Sen de birinin özeli olmaya alışırsın, fena mı?"

Çorbayı bana kendi elleriyle yedirme faslı bittikten sonra ayaklanınca, derin bir nefes aldım. "Su getirebilir misin?" dediğimde, sıcak çorbanın boğazımı yumuşattığı, ses tonuma dahi yansıdı.

"Getireceğim zaten, hem ilaç içeceksin," diyerek, hızla odadan çıktı.

Geri döndüğünde bir bardak su bekliyordum sadece ama kucagında bir sürahi, bardak ve sol kolunun altında da ilaç tableti vardı. Sudan önce tabletten çıkardığı beyaz ilacı dudaklarıma uzattı. Üst üste tam üç bardak su içtim. İçimin yangını geçtiğinde sesli bir nefes verdim. "Su verenlerin çok olsun,' mu demeliyim?" dedim bedenimi yatağın içerisinde kaydırırken.

Eğilip alnıma bir öpücük kondurduktan sonra "Sen ol," diyerek arkasını döndü ve dolabına doğru ilerledi.

"Giyinmesen?" dediğimde tereddütlü bir tonda, meraklı bakışları bana döndü. Yüzündeki ifade; "*Benim yüzüm dağınıkken sevişmedik, sen bu hâldeyken sırası mı?*" der gibiydi ama niyetim asla o değildi. "Ruhum biraz teninin sıcaklığıyla şifa bulsa,"

dedim ve sol avuç içimi yatağın üzerine hafifçe vurdum. “Kokunu soluyayım biraz...” Bornozuyla uzanır zannetmişim ama bornozunu dolabının önünde omuzlarından aşağı bırakınca, ağırca yutkunmak zorunda kaldım. Resmen bir ceza gibiydi bugün yaşanan her şey. Yaşamak istiyordum. Deli gibi, Hevybanû’yu sonuna kadar yaşamak istiyordum ama bir el yüreğimi öyle bir sıkıyordu ki utancım nefesimi kesiyordu.

Yatağa sırtüstü uzandıktan sonra sağ kolunu havalandırarak “Gel bakalım,” dedi usulca.

Başımı göğsünün üzerine yasladığımda derin bir nefes aldım ama dilimden dökülen; “Nefes alamıyorum sanki,” oldu.

Hevybanû da derin bir nefes alınca, göğsüne yasladığım başım yükselip alçaldı. “Kokumu almıyor musun?” diyerek sağ elini saçlarımın arasına attı.

“Alıyorum,” dedim başımı hafifçe oynatarak. “Sırf kokunu alabildiğim için yaşadığıma inanıyorum. Hem inanıyorum hem de utanıyorum...”

“Sormayacağım, Alp Aslan,” diyerek saçlarımın üzerine bir öpücük kondurdu. “Sana hiçbir şey sormayacağım. Beni ne kadar mutlu ettiğinden senin haberin yok,” dedi ve göğsünü bir kez daha nefesiyle şişirdi. “Ne olursa olsun, sen hep bana gel. Bunun için bir ömür utanmam gerekse de umurumda değil.” O an anladım ki çakma piçin olduğu kadar Hevybanû’nun da duyguları yerin yedi kat altındaydı. Kendi canları söz konusu olduğu zaman bencil olabiliyordu. Nasıl ki çakma piç; söz konusu Hevybanû olduğunda kendi kafasına bile sıkabilecekse, Hevybanû da söz konusu ben olduğumda diğer insanların üstünü hiç düşünmeden çizebilecek konumdaydı. Hoş, söz konusu Hevybanû olduğunda ben de çakma piçten farksız değildim. “Hadi, uyu sevgilim,” dedi, o arada saçlarımın üzerine bir öpücük daha kondurarak. “Bunlar bugünün, bu gecenin konusu değil.”

Merak ettiğini hissediyordum ama ona çökmüş bir vaziyette gelmem; “*İkisi birlikte nasıl öldü, öldüler mi?*” diye sorması-

nı bile engelliyordu. Yaşanan her şeyi yok sayabilmesi aklımı şaşırttı ama içimi de huzurla kapladı. Çünkü benim karım derken bu kadar gölgeme dönüşebileceğini tahmin etmiyordum. O; saçlarımı okşadıkça daha çok mayıştım, öptükçe kokusu daha çok burnuma doldu. Yarının ne getireceğini hiç düşünmek istemedim. Tüm zamanlar, ben iki göğsünün arasında nefes alırken dursun istedim. Zaman durmazsa, benim nefesim tam da o anda son bulsun istedim.

Gece bir çocuk gibi koynunda uyuttuğu yetmezmiş gibi, sabah bir bebekmişim gibi uyandırdı. Bana hassas davranıyor oluşuna tebessüm bile edemedim. Odanın kapısının arkasında, üniformamı kepime kadar görünce ağırca yutkunmak zorunda kaldım. “Saat daha erken,” diyerek yüzünü önüme doğru eğip, üniformamla bakışmamı kesti. “Bir şeyler yiyeceğiz önce. Sonra tıraş olursun, tamam mı?”

Aymak adına elimle yüzümü sıvazladım. Yataktan doğrulamamla, sağ kolumdan destekledi bedenimi. “Direkt tıraş olup duş alsam daha iyi,” dediğimde, kaşları memnuniyetsizce çatıldı. “Benim çıkmam lazım,” diyerek başımı iki yana salladım. “Refakatçilik edeceğim. Gidip bakayım, devlet töreninden sonra Niğde’ye geçeriz anca. İkindiye yetişiriz en azından.”

“Alp Aslan, koca gün aç duramazsın,” diye itiraz ederek önüme doğru adımladı. “Vücudun ağrı yapacak. İlaç alman lazım. Hem,” dedi ve hızlıca dudaklarını ıslatıp, derin bir nefes aldı. “Başkası refakatçilik etse olmuyor mu?” Tüm çekingenliği yüz hatlarına yansıdı. “O kadar saat ayakta nasıl duracaksın?”

Derin bir iç çekip, iki elimi yanaklarına kapattım. “Arka’r’daşlığımı¹ yapmam lazım,” dediğimde ağırca yutkundu. Yutkunuşundan bile, bildiğini anladım.

“Seninle gelmemi ister misin?” dedi ve duraksadı. “Alaya, Niğde’ye...”

¹ Hikâyede askerler, şehit olan arkadaşlarının üzerine bu teşekkürle toprak atarak son görevini yerine getirmektedir.

“Mahalleye getireceğiz zaten, alaya gelmenize gerek yok ama,” dedim ve ben de kendisi gibi tereddütle duraksadım. Devam et, dercesine başını salladı. “Vildan, Niğde’ye gelsin isteyecektir. Onları getirebilirsin.”

“İyi de tek arabayla sonra nasıl döneceğiz?” diye sorduğunda, üniformama doğru ilerlemekteydim.

Üniformamın hazır olması zerre şaşırmama neden olmadı ama tekli koltuğun üzerindeki çamaşır ve çorapların dahi ütülü olması Hevybanû’ya dönmeme sebep oldu. “Sen mi ütülerdin?” dedim şaşkınca.

“Evet, olmamış mı?” diyerek, o da üniformama doğru ilerledi hızlıca.

Ütülü çorapların tekini elime aldım ve kaşlarımı merakla havalandırdım. “Ütü takıntın mı var?”

“Yoo,” diyerek başını iki yana salladı. “Ama senin vardır diye düşünmüştüm.”

“Yok,” derken, bir yandan da giyinmeye başladım. “Ben yalnız yaşıyorum, Hevybanû. Bir evde bile değil üstelik; bulduğum herhangi bir oyukta. Bölük komutanı mıyım ben?” Gözlerim, ellerini önünde bağlamış olan benliğine değince, derin bir nefes eşliğinde yanma ilerledim. “Teşekkür ederim, güzelim,” diyerek alnına bir öpücük kondurdum. “Beni benden çok düşündüğün için teşekkür ederim ama kendini şartlandırma, olur mu?” Yüzüne düşen ve hâlâ nemli olan saçlarını geri doğru ittim. Saçları çok zor kuruyordu Hevybanû’nun. Tekrar bir kış günü araziye gelirse nasıl olacaktı, aklım almıyordu. “Alıştırıp şımartma da. Ayrılması daha zor olacak sonra.”

“Giyinebilecek misin?” diyerek yanaklarını şişirip sesli bir nefes verdi. Sanki iki saniye önce, alıştırılmamasını söylememişim gibi...

Evet, dercesine başımı salladım ama tekrar üniformama döndüğümde, kaç günümün kaldığını düşünmeden edemedim. Hevybanû’nun yüzünü görebileceğim kaç sayılı günüm kalmıştı? O

alışmanın, beni alışmayayım derken, yanı yanıyken tane tane geç-
çiriyorduk bazı günleri, saatleri "Bir çayını içerim," dediğinde,
geriye kalan tüm günlerimi umuna kadar değerlendirmeye ve
hunu aklımdan çıkarmamaya çoktan karar vermiştim

İneme bir öpücük kondurdu, arkam kendime dönmek oldu-
ğu için. Hissettiğim sıcaklıkla, nefes vererek gülümsedim. (Gü-
lümsememe karşılık, "Bence üniformanı tıraş olduktan sonra gey
Mutfakta seni bekliyorum," deyip, kaçarcasına odadan çıktı.)
an anladım ki, biz istediğimiz kadar gülmümüzü de yırtarak, birlikte
olmamaya da karar vermek, çoktan birbirimizin uzvu hâline dö-
nüştük. Elin tırmaktan ayrılmadığı gibi bizim de başka bir hâl
yiyeceğimiz yoktu ve aksi için çabalamak, sadece yoruyordu.

Tüm kalbimin ılıkılığıyla önce tıraş olup, hızlı bir duş aldım.
Duş aldım diye pansuman yapmak isteyeceğini bildiğim için he-
men üniformamı giydim. Çünkü daha fazla pıspışlanmayı kaldı-
ramayacak gibiydim. Mutfığa geçtiğimde ise burnuma dolan ko-
kuyla kaşlarım çatıldı. "Çay içeceğim, demiştin," dedim, arafta
kalmış gibi bir tonda.

"Belki yanında bir poğaça yemeye ikna ederim diye düşün-
düm," diyerek gülümsediğinde daha çok arafta kaldım. Bu mut-
lu, huzurlu aile havasından kaçıp gitmekle Hevybanû'yu içime
sokmak arasında sıkıştım. Gözlerim, kırmızı davul fırına kaydı.
Kapağı açık fırından hâlâ duman tütüyordu. "Tabii zorunda de-
gilsin ama," deyip duraksadığında, fırındaki bakışlarım kendisi-
ne döndü. Sol elinin işaret parmağıyla bir işareti yaptı. "Bir ağrı
kesici için bir poğaça... Hiç mi oluru yok?"

Sevmezdim böyle şeyleri. Bunaltıcı gelirdi ve rahatsız olur-
dum. Çocukmuşum gibi hissetmeme neden olurdu ama işte ben,
Hevybanû'nun kapısının önündeki paspas olmaya bile razıydım.
"Bir tane," derken, teslim olduğumu belirtircesine sesli bir nefes
aldım. "Üzerine süt falan da içirmeyeceksen tamamım."

Usul usul tezgâha doğru ilerleyip tepsinin içerisindeki poğa-
çalardan birini aldığım da, sağlam omzuma kolunu attı. "Bu işler

parayla değil, sırayla, yığdım. Sen bugünün geleceğini, bana askeriye ortasında zorla çorba içirirken düşünecektin.” Ben, “Ne alakası var?” diyemeden geri çekilip, iki elini iki yana açtı. “Sız yapınca çok romantik,” derken yüzünü huysuzca buruşturdu “Biz yapınca, ‘Aman ne utanç verici!’” Sağ elinin işaret parmağı ile climdeki poğaçayı işaret etti. “Ye o poğaçayı, iç ilaçlarını. Sonra da istediğin yere git,” dedikten sonra mutfak kapısına doğru ilerledi. “Ha, bu arada,” diye devam edince, neye uğradığını şaşırان benliğim kendisine döndü. “Sihhatler olsun, sevgilim!”

Salona doğru ilerlediğini görünce hepten şaşıtm kaldım. “Sen?” dedim, ağzımdaki lokmamı hızla yutarak. “Sen yemeyecek misin?”

“Ben, sabahları kahvaltı etmem,” diye içeriden hoyratça bağırdı. Kendi etmediği kahvaltıyı bana ettirmesi dışında bir sıkıntı yoktu tabii! “Aklında bulunsun, Alp Aslancığım!”

Hevybanû’nun istediği her şeyi paşa paşa yaptıktan sonra evden çıkmadan önce, kepimi dahi başıma geçirdim. Rütbemin, omzumdaki işaretlerin ağır geldiği nadir anlardan birindeydim. Oysaki üniformamı hep gururla taşımış bir askerdim. Vedalaşma bile olmadan evden çıkıp alaya geçtiğimde, devlet töreni için herkes hazırды. Refakatçi olduğum için, naaşla alakalı her işlemle ben ilgilendim. Ağrı hissetmiyor oluşumun nedeni ise kesinlikle evde zorla içtiğim ilaçlardı. Naaşları alıp mahalleye geldiğimizde, evlerine kimin al bayrak astığını tahmin dahi edemedim ama naaşlar hızlıca evlerin önünde indirilip bir helallik alındı. Devamında Niğde’ye doğru yola çıktık. Kimseyle iletişim kurmanın mümkün olmadığı cenaze aracında ben vardım. Beş buçuk saat, tam beş buçuk saat boyunca bir kez daha iki naaşla bekledim.

Muhsin abi yıkanmayacağı için direkt köyünün mezarlığına geldiğimizde bir iç karışıklık çıktı, Züleyha’nın yıkanıp yıkanmayacağına dair. “Abi,” dedi Veysel, usulca yanıma gelerek. “Ne yapacağız ya?”

"Ne bileyim a " Gözlerim, önümdeki al hayrağa sarılı tahtalara değince, küfredecekken duraksadım "Veysel," diyerek derin bir nefes aldım. "Sence boş zamanlarımda imamlık mı yapıyorum ben? Çilsinler köyün imamına sorunlar işte!" Veysel gittiği gibi Adnan abi yanıma gelince sahir dolu bir nefes daha aldım "Ahi, hana değil, imama ..." diyerek göz devirdim Muhsin abi ile Züleyha'nın son yaşadığı ailelerine yansıdığı için, kimin nereye gömüleceği sorunu da vardı. Züleyha'nın ailesi kızlarını kendi köylerine götürmek istiyorlardı. Muhsin abının ailesi ise "Biz zaten o kızı oğlumuzun yanına gömdürmeyiz!" diye naralar atıyordu. Benimse "*Sikerim yapacağınız işi!*" deyip, Muhsin abıyı kendi kafama göre gömüp gitmeme ramak kalmıştı. "Bizimkine dokunmasınlar, kızlarına istediklerini yaptırınsınlar..."

"Jülide ile Vildan merkezde," deyince Adnan abi dan diye, kaş çattım. "Jülide, Emre'yi aradı," dediğinde ise kaşlarım mümkünmüş gibi daha çok çatıldı. "Vildan'la Cemre'yi uçakla Nevşehir'e götürmüş Jülide. Oradan araba kiralayıp, Niğde merkeze geçmişler. Biz gelmeden gelip, Cemre daha çok etkilenmesin diye merkezde vakit geçiriyorlarmış. Emre'yi de..." Bir es eşliğinde derin bir nefes aldı. "Merkezden araba kiralayıp köye getirteyim mi, siz nasıl döneceksiniz?" demek için aramış." Başımı ağırca, tamam dercesine salladım ama Adnan abi dik bir tonda "Üzme bu kızı," dediğinde şaşkın bakışlarım tekrar kendisine döndü. "Benim karımla kızımı kendi cebinden uçağa bindiriyor. Kızım etkilenmesin diye, bizden saatler önce gelmelerine rağmen onu cenaze evine getirmiyor..." Söylediklerinin altında eziliyormuşçasına kıvrandı. "Senin adamlarının nasıl döneceğini bile kendine dert ediniyor." Sol elini sırtıma yasladı ve ağırca sırtımı sıvazladı. "Kendi gönlünün büyüklüğüne, gönlünden büyük gönlü olan insan bulmuşsun, aslanım. Yok, onu aradın, bunu sordun takazası yapıp üzme kızı!"

"Yapmıyorum bir şey," diyerek başımı iki yana salladım. Bu noktada bir şey yapmıyordum ve yapacak ne durumum ne de takatim vardı.

"Abi nasihatı, Alp," dedi sırtımı tekrar sıvazlayarak. "Bir kere kaybedersen, arkasından çok ağlarsın..." Hevybanû'yu bir kere kaybedip, arkasında nasıl köpek olduğumu kimse bilmediği için o anın ne hissettirdiğini bildiğimi de kimse bilemiyordu. Eyvallah, dercesine boyun büktüm. Karşı çıkmamam sonucu Adnan abi yanımdan uzaklaşınca da, elim iç cebimdeki telefonuma gitti ve Hevybanû'nun beş mesaj attığını gördüm.

"Alp Aslan, biz uçakla Nevşehir'e, oradan da arabayla Niğde'ye geçeceğiz. Cemre yoksa altı saate yakın süre yollarda helak olacak."

"Biz Nevşehir'deyiz. Niğde'ye geçiyoruz."

"Niğde'ye geldik ama merkezdeyiz. Köye siz geçince geçeceğiz."

"Çocuklar ne ile dönecek, bilgin var mı? Onlara araba kirayalayalım mı?"

"Emre'yi arıyorum, bak, haberin olsun."

Tabutun başında telefona bakarken yüzümde aptal bir tebesüm oluştuğunu fark edince, sol elimle yüzümü sıvazladım. Tam mesaj kutusuna *"Teşekkür ederim,"* yazmıştım ki arkamdan "Bir şey değil," cevabı geldi. Şaşkın bakışlarımla ardımı döndüğümde Hevybanû'nun genişçe gülümseyen yüzünü gördüm. "Ağrı durumun nasıl? Çantamda ilaç var, eğer istersen," diyerek, ilgiyle yüzüme odaklandı.

"Su?" dedim şaşkınca. Güneşin altında dikiliyordum ve en son sabah ilaçla beraber su içmiştim.

"Son altı saati," derken çantasını karıştırmaya başladı. "Çocuklu bir kadın olarak geçirdiğim için o da var!" dedi ve çantasından bulup çıkardığı, üzerinde çizgi film figürleri olan minik

su şişesini hafifçe salladı. "Kraker falan da var ama şimdi sen yemezsin burada..."

Yemem, dercesine başımı salladığını gibi önce su şişesini ardından da ilacı uzattı. İlacı ağzına attuktan sonra su şişesini dudaklarına götürürken kaşlarını havalandırdım. "Bana bi' ara hatırlat," dedim ve ilacı suyun eşliğinde yuttum.

"Neyi?" dedi merakla.

"Sen, bi' ara hatırlat," diyerek su şişesini geri verdim. Otur da unutursam, hatırlatsındı ki kendisini daha çok sevebileyim...

Ailelerin itiş kakışı sebebiyle ikinci namazına zar zor yetişebildik. İlk toprağı ben attım; "Arka'r'daşığma teşekkür ederim," diyerek ve devamında tüm çocuklar aynı teşekkür cümlesiyle toprak attılar. Sıra bizden sonra aile büyüklerine geçti. Dua okundu, âmin dendi. Gündüz vakti sanki kara bulutlar geldi, mezarlığın tepesine oturdu. "Giderken," dedim içimden. "Giderken Züleyha'yı da götürdün ama ailen yanına gömdürmedi." O arada aklıma kendi anam gelince, gözerim irileşti. Irileşen gözlerim Hevybanû'yu buldu şak diye. "Ben ölsem de üstüme seni gömecekler," diye beylik laflar ederken, anamı kesinlikle unutmuştum. Hızlı adımlarım Hevybanû'nun yanına ulaştığı gibi "Vasiyetimi yazdırmam lazım," dedim dan diye. Öyle ki Vildan'ın şaşkın bakışları bile bana döndü.

"Ne diyorsun?" dedi Hevybanû kaş çatarak. "Güneş mi geçti başına?" Sağ elinin tersini alnıma uzattı. Cevap dahi vermemi beklemeden hızlıca devam etti. "Buradan Nevşehir'e geçip uçakla dönüyoruz. Daha fazla ayakta durmak yok sana!"

"Üniformam var," dedim sıkıntıyla. Arabayla dönmemiz nereden baksak kârlıydı.

"Ben kıyafet getirdim sana," dediğinde ağzım şaşkınlıkla açıldı. "Aldım yani ama evden değil. Annenle yüz yüze gelmek istemedim."

"Hah! İşte ben de bundan bahsediyordum," dediğimde, Hevybanû'nun da Vildan'ın da bir kez daha kaşları merakla çatıldı.

**"Adam, Züleyha'yı yanında götürdü, millet yanına gömdürmedi,
Annem seni üstüme hayatta gömdürmez!"**

“Yok artık!” dedi Vildan hayretle. Bakışlarını kendisine dön-
düğünde, önündeki Cemre’nin kulaklarını elleriyle kapamış ol-
duğunu gördüm. Ardından derin bir nefes verdi. “Cierçi sen de
haklısın. Öyle bir şey olduğunda Dicle’yi üzerine canlı canlı yu-
mecek bir potansiyel var annende bence.”

Hevybanû, Vildan'ın söylemiyle gülümsemesini zor bastırdı. Hatta tam bastıramadığı için sol elinin tersini dudaklarının üzerine örtüp hafifçe öksürdü. Mezarlıkta olduğumuz için tepkileni ni sınırladığının farkındaydım. “Merak etme,” dedi fısıltıyla ve kaşları merakla çatılan ben oldum. “Mezarda bile kimseye bırakmam seni ama...” Gözlerini irileştirdi, uyarırcasına. O andan sonra, mezarlıkta olup olmamamızı umursamadan iki elini yanaklarıma tırmandırdı. “Ölüm yok, Alp Aslan, at onu kafandan! Biz seninle birlikte yaşayacağız,” dedi üstüne basa basa.

Hâline bakılırsa daha çok ant içiyor gibiydi, eşlik edercesine başımı aşağı yukarı salladım. Ellerini yüzümden aşağı doğru indirirken, sağ avuç içine bir öpücük kondurdum. Avuç içi öpme de bana kendisinden bulaşmıştı. “Ben, yine de işimi sağlama alayım,” dediğimde gözlerini devirip, sen iflah olmazsın dercesine başını iki yana sallamakla yetinmek zorunda kaldı.

Muhsin abi normal bir er olmadığı için teslim edebileceğim tek özel eşyası künyesi oldu. Çünkü ailesi gelip evini boşaltacaktı. Dönüş yoluna çıktığımızda ise şoför koltuğunda Hevybanû oturuyordu ve gerçekten rotamızı Nevşehir Havaalanına çevirmişti. Rotamız dolayısıyla üstümüzü bir benzinlikte değiştirmeyi ihmal etmedik tabii. Urfa'ya ayak bastıktan sonra ise bir taksiyle mahalleye döndük. Hevybanû, arabamı neden almadı, anlamadım. Taksiden indiğimizde de bana gel demedi. Sadece gözlerini yumup açmakla yetindi. Kendince yalnız kalmamı istemiyordu ama yine kendince bana alan açmaya da çalışıyordu. Herkes ken-

di evine dağıldı usulca. Ben de son dönemlerde evim diyemediğim, dört duvara...

Eve girdiğimde sadece kuru bir "Selamünaleyküm," döküldü dudaklarımdan. Konuşasım yoktu ama herkes merakla yüzüme bakıyordu.

"İyi misin?" dedi Ali abim, uzandığı koltuktan doğrularak.

"Buna şükür," diyerek kendimi tekli koltuğuma attım. Sonra aklıma gelenle duraksadım. "Üniformamı," dedim ve oturduğum yerde sırtımı dikleştirdim. "Hevybanû'ya kim verdi?"

"Ben verdim," dedi Bilge, annemin yanında oturduğu ikili koltukta huzursuzca hareket ederek. Üstümü değiştirdikten sonra üniformamı koyduğum poşeti Hevybanû'dan almamıştım bile. Çünkü bu eve, benim evime giremiyor oluşu sinirlerimi bozuyordu. O anda, arabamı da sırf bu yüzden almamış olabileceği aklıma geldi.

"Neden kendi gelip almıyor, biliyor musun ana?" dedim dik bir tonda kaşlarımı havalandırarak. Ardından üstümdeki siyah tişörtün yakasını çekiştirdim. "Bak, bu üstümdekiler yeni. Üstümü değiştireceğime emin, giydiğim pantolonun bedenine kadar biliyor ama gelip evden bana eşya almıyor. Neden, hiç düşündün mü?" Sağ elimi havalandırdım hızlıca, annem konuşacakken. "Dur, ben sana söyleyeyim. Çünkü ben, o kızın yanından göreve gidiyorum ama sen, ben burada yokken başka bir genç kızla evlenmem için bana nişan bohçası hazırlıyorsun." Ali abimin şaşkın bakışları anneme döndü. "Senden çok bir şey istemiyorum," diyerek ellerimi iki yana açtım. "Bana yapmadığın analığı ona da yapma ama kaynanalık da yapma! Bana da tercih yaptırma!"

"Ha, ananı seçmeyeceksin yani?" dedi kinayeye annem ama zaten seçmeyecektim.

Kendime bir sigara yaktım ve sigaramla oturduğum yerden Hevybanû'nun evinin camını gösterdim. Işıkları, yalnız kalıyor olmasına rağmen yanmıyordu. "Bak, o cama," dedim dik bir tonda. "Ben o cama, yüzünü bir an göreyim diye o kadar çok baktım

Kı ana, bir daha karşıdan bakmaya niyetim yok!” Ardından sığaramdan derin bir nefes aldım. “Sana ‘İyi geçinmezsen kapıdan içeri sokmaz,’ derken şaka yapmıyordum. Ben o kapıda o kadar çok kaldım kı, o kapıdan içeri girerken de her şeyimi dışarıda bıraktım. Bir daha da çıkmaya niyetim yok!”

Ağzımda sigaramla oturduğum koltuktan kalktığım gibi “Yine karşıya mı?” dedi bu sefer annem.

“Evime,” dedim kaşlarımı havalandırarak. “Evime gidiyorum ben.” Ardından salonun içerisinde gözlerimi gezdirdim. Zira benim evimde, Hevybanû’nun evinden çok daha fazla eşya vardı. Ailem gelip kalır diye hep bir düşüncem vardı ama bugüne kadar hiç, gelip bu kadar çok kaldıkları olmamıştı. “Burası sizin eviniz. Hevybanû’nun bulunduğu her yerse benim evim.”

“Alp, az konuşsak mı?” dedi abim araya girerek.

Hayır, dercesine baş savurdum. “Canım sıkkın,” diyerek sesli bir nefes verdim. “Bir gün önce canımı emanet ettiğim abimi, toprağa koydum da geldim ama mahallenin kadın sorunlarıyla uğraşıyorum üstüne.”

Annem oturduğu koltuktaki bedenini bana doğru döndürerek, “İşliyor seni,” dedi imayla. “Seni fişteklüyor, üzerime salıyor! Daha içimize girmeden karıştırdı. Bir de girse neler olacak, belli değil.”

“Hiçbir şey söylemedi,” derken açık camdan, yanan sigaramı bahçeye fırlattım. “Ama ana...” Hasret kaldığını iddia ettiği yüzümü kendisine döndüm. “Canım çok sıkkın. Çok can yakarım. Ne sana acırım ne de o kıza. Ben o evdekini,” dedim ve işaret parmağımla Hevybanû’nun evini işaret ettim. “Bir kere kırdım, üstüne tövbe ettim. Onu kıranın kalbini yerinden sökerim, haberin olsun.” Çıkıp gitmek adına evin kapısını açtım usulca. “Haydi, Allah’a emanet,” diyerek bedenimi dışarı attım. Hevybanû’nun evine önceleri arka camdan giriyordum ama artık kapı kullanmamda bir sakınca görmediğim için direkt kapıya yöneldim. Evin anahtarının bende olmaması ise sıkıntıydı. Usulca

kapıyı tıklattım; belki uyumuştur düşüncesiyle sert vuramadım. Hevybanû, aslında çoğu şeyden korkuyordu ve ben kapıyı alacaklı gibi çalarsam korkacağına emindim. Gidip camdan girmeyi düşünürken kapı açıldı. Başına sarılı bir havlu görünce kaş çatım. İçeri doğru adımladığımda ise üzerinde bornoz olduğunu görünce derin bir nefes aldım. “Neden bornozla açıyorsun kapıyı?” dedim aksi bir tonda ama aksiliğim Hevybanû’ya zerre etki etmedi.

“Bu gece sen mi beni uyutmaya geldin?” derken doğruca odasına ilerleyince, fino köpekleri gibi peşinden gittim. “Vallahi olur. Yastığınla uyumak çok kolay olmuyor açıkçası, memnun olurum.”

Üstünü dahi değiştirme zahmetine girmeden bornozuyla kendisini yatağa attı. Yattığı yerden gülümsemesi ise benim için günün en güzel anıydı. “Çıplak yatsana,” dedim yatağa doğru ilerlerken.

“O zaman gel, soy beni,” dedi kedi gibi mayışmış bir tonda. “Kolumu kaldıracak hâlim yok çünkü benim.”

Gece beni uyuttuktan sonra uyumadığı, gözlerinin çöküklüğünden belliydi. Sabah uyandığımda üniformamın hazır oluşu, sabahın köründe evde yeni pişmiş taze poğaça oluşu, Nevşehir-Niğde arasında git gel yapması ve değişen ruh durumlarımız da kolunun kalkmaması için yeterli etkenlerdi. Önce kendim soyundum. Altımda kalan çamaşırla yatağa ilerleyip, başına sarılı havluyu aldım. Bornozunun önünü açıp göğsünün üzerine bir öpücük kondururken, “Melek gibisin,” dedim ağırca yutkunarak.

“Senin meleğin,” dedi, sol kolunu bornozun içerisinden çıkar-mama yardım ederken.

Hafifçe eğilip alnına da bir öpücük kondurduğum sıra, “Sen benim, Azrail’im oldun be Hevybanû,” dedim iç çekerek.

Sol kolunu üzerime atarak başını göğsüme dayadı. Ardından hızla dudaklarını göğsümün üzerine bastırdı. “O zaman senin

ölüm meleğın," dedi mırıltıyla ve diğerkolunun bornozun içeri sinde kalmasını zerre umursamadan göğsümde uyuya kaldı

Hevybanû'nun neyi varsa benimdi. Benim neyim varsa onun olduğu gibi...

Günler günleri kovalarken, Alka'nın ilerleyişini öğrenebilmek için defalarca alaya gitmek durumunda kaldım. Alka ile bir bağlantımız olmadığı için alaydan destek istemek durumuna düştüm ve alaya gidip gelmemden ötürü; Ahu, Merve ve Taner'i görmekten kusacak durumdaydım. Yine bir gün Alka'nın durumunu öğrenip alaydan çıkacakken, Ahu'nun seslenmesiyle durdum. "Alp!" dedi canhıraş bir tonda ve ben bir şey olduğunu sandığım için durup kendisini bekledim. Yanıma vardığında ise tek sorusu "Nasıl oldun? Toparlayabildin mi?" oldu.

Tam ağzımı açıp cevap verecektim ki telefonum çaldı. Ekrananda Hevybanû'nun adını görünce kaşlarım çatıldı. Beni bugüne kadar bir kere aramışlığı olmadığı için, kesin bir halt var düşüncesiyle telefonu açtım. Ahu'ya bir dakika beklemesini işaret ederken, "Efendim?" dedim sorgular bir tonda.

"Alp Aslan!" dedi nefes nefese, aklıma gelen başıma gelmiş gibi. "Sana bir konum atacağım. Acil gelmen lazım."

"Güzelim, ne oldu?" dedim korku dolu bir merakla.

"Yolluyorum konumu ben sana," deyip telefonu çat diye yüzüme kapatınca, rengim attı. Kalbimde bir baskı oluştu. Boğazım aniden kurudu.

Kulağımdan indirdiğim telefonun ekranına uzun uzun baktım çatıgım kaşlarımıla. Aklıma her şey geldi ama hazır alaydayken nerede olduğunu sorgulatmak gelmedi. Bulunduğum dördüncü kattan merdivenleri hızla inerken, ayağımda postallarım olmamasına rağmen zeminde ayak seslerim yankılandı. Ahu arkamdan seslense de kendisine dönüp bakamadım. Önümü zor görebildiğim anlardan birindeydim. Kaç kişiye çarptım, çarptığım kaç kişinin rütbesi vardı, ona bile dikkat etmedim. Alay binasından çıkıp arabamı bulana kadar bence çok zaman kaybettim. Kendi park

ettiğim arabamın yerini, kaç kadar alayın bahçesinde panikten unuttum. Yerini biliyordum ama o anda iki elimi başıma dayayıp düşünme gereksiniminde hissettim. "Hay sıkıyım!" diyerek sağ elimi havalandırdım ve elimdeki uzaktan kumandanın kilit açma tuşuna uzunca basılı tuttum. Arabam bulunduğu yerden alarm çalar moda geçince, saat dokuz yönüne döndü bakışlarımı Arabaya bin, kontağı çevir. Bu kadar basıttı ama ben arabaya bindikten sonra ellerimin titrediğini ilk kez hissettim. Sağ elimi yumruk yapıp açmak zorunda kaldım defalarca. "Yoktur bir şeyi be oğlum!" diye söylendim kendi kendime. "Sen iyice am budalası oldun sadece!" Alaydan çıkıp ana yola bağlandığımda telefondan bildirim sesi geldi ve o an yollanacak konum da ancak aklıma geldi. Duygu, his... Bunlar benim hayatımda olmaması gereken şeylerdi, o an bir kez daha anladım. Konumu normal bir zamanda ezbere bildiğime emindim ama o anda bakarak gitmeyi tercih ettim. Tek bir hataya, tek bir kayba daha tahammülüm yoktu. Hele ki Hev-ybanû'nun kaybına asla tahammülüm yoktu. Tüm tüyleri durup dururken, dikilir miymiş insanın? Dikilirmiş. Otuz iki yaşındaydım ama kendimi o an araç kullanırken kalp krizi geçirecek gibi hissediyordum. Kaç insan öldü yanımda, kaç bomba patladı ama birinde bile böyle hissettiğimi hatırlamıyordum.

Konum, beni bir rezidansın önüne getirince neye uğradığımı şaşırdım. Giriş paneli havalanınca kaşlarım daha çok çatıldı ve durumdan resmen kıl kaptım. Güvenlik görevlisi yanıma yaklaşıp, "Dokuzuncu kat, 27 numara," dediğinde, "*Ne oluyor amına koyayım?*" diyerek olay çıkaracak konumdaydım.

Arabamı park etmeden indim. Güvenlik görevlisi, kendisine verdiğim anahtardan rahatsız olsa da yüz ifademden ötürü bir şey diyemedi. Rezidansın içine girdiğimde, asansörle mi yoksa koşarak mı daha kolay çıkabileceğimi düşünmedim değil ama nefesimin, yukarıda herhangi bir olay olduğu takdirde lazım olacağını düşündüğüm için asansöre yöneldim. Her katı birkaç saniyede tırmanan asansör bana kağıt arabası gibi geldi. Dokuzuncu katta

durduğunda ise ayaklarıma bir ağırlık çöktü. Yirmi yedi numaralı dairenin kapısını bulmam zor olmadı ama kapının önüne geldiğimde, kapının aralık olması elimi belime atmama sebep oldu. Sol elimin parmak uçlarını, açık ahşap renkli, modern çelik kapının dış yüzeyine yaslayıp hafifçe itecekken kapının arkasına doğru uzanan bir misina gördüm. Bir adım geri çekilip derin bir nefes aldım. Belimden silahımı çıkarıp mermiyi namluya sürdüm. “Allah’ım,” dedim gözlerim yumulu bir hâlde. “Acı bana, yalvarırım. .” Sağ ayağımı kaldırıp kapıya bir tekme attığımda sağ elim çoktan silahımı kavramıştı ve ben nişan almış pozisyona geçmiştim. Kapı açıldı. Ardından herhangi bir şey olmadı, tavan-
dan aşağı süzülen gül yapraklarının haricinde.

Bakışlarımı yerden kaldırıp tam karşıma çevirdiğimde; Hev-ybanû’yu koridorun ortasında, kollarını birbirine bağlamış vaziyette, dudaklarını ısırırken buldum. Yüz ifadesi, daha çok gülsün mü gülmesin mi, bilemiyor gibiydi. “Senin ben!” diyerek üstüne doğru adımlamaya başladığımda silahımı belime koymak bile aklıma gelmedi ama sağ elimde silah olmasına rağmen sol kolumdan kavrayıp, bedenini iki kolumun arasına aldım. Saçlarına burnumu gömdüğümde dünya yeniden var ediliyor gibiydi benim için. Yeniden ve eşsiz biçimde...



BÖLÜM II

YUVA

“İnsan, en çok kıyametine varmak için çaba gösterir”

JÜLİDE ERBAŞ

Alp Aslan görevden ağır bir tahribatla döndükten sonra her şeyim Alp Aslan oldu. Normal zamanda da kendisini düşündüğüm, merak ettiğim anlar oluyordu ama bana geldiği geceyi zihnimden öyle bir atamadım ki, yatakta nefes alıyor mu diye bile kontrol eder oldum. Ne yiyip içtiği benim için fazlasıyla önem arz eder oldu. Vücudundaki kurşun yaralarının geçmesi ilk önceliğim oldu. İzi kalacak düşüncesine, dikişlerini Veysel attığı için giremiyordum bile. Çünkü Veysel, tam anlamıyla yorgan diker gibi insan diktiği için iz kalmamasının olanağı yoktu. Gerçi ben, Alp Aslan'ın vücudundaki kedi tırnağı izine bile ibadet edebilecek konuma çoktan geçmiştim. Her izini farklı seviyordum. Hiçbirini soramıyor olsam da, vücudundaki izleri hep kendime rotam biliyordum. Gitmem gereken yerde, varmam gereken yerde çünkü hep o oluyordu.

Günler geçti. Ben işe döndüm, Alp Aslan ise günlerini alayda geçirmeye başladı. Yüzünü güldürme çabalarım, minicik ve zoraki tebessümlerle son buldu hep. Geri döneceklerini duyduktan sonra ise Alp Aslan'ı nasıl hayata döndürebileceğimin derdine

düştüm. Alp Aslan'ın benden dilediği iki şey vardı; biri evlenmek, bir diğeri çocuk. Spiralimi çıkarmak için son âdet dönemimin yeni gerçekleşmiş olması gerektiğini bildiğimden, onu mecburen kafadan eldim. Evlenmek içinse benim zaten yapabileceğim bir şey yoktu.

Hastaneden sabahki vizitemi gerçekleştirmiş ve günümü boşaltmış bir şekilde çıkarken; aklıma birden, benden son istediği geldi. Bir ev tutmamızı, kendi düzenimizi kurmamızı istemişti. Daha doğrusu düzensizlik içinde bir düzen kurmamızı... Alp Aslan'ın asla istediği gibi gelemeyeceğini, benim de sürekli orada yaşamamı kabul etmeyeceğini bile bile Urfa'nın en güvenli rezidansını bulmam, Raşit sayesinde zor olmadı. "Bir daha ne zaman sahaya çıkacağız ya?" şeklinde söylenmemi, "Raşit, buranın en güvenli konut alanı neresi?" diye bitirmemi beklemiyordu tabii ki!

"Kızım, sen şehre mi ayak basmak istiyorsun yoksa mayınamı?" diyerek benimle bir tur dalga geçse de, Aly Rezidans'ın adını verdi. "Savaşta değiliz, Jülide. Dua et de savaşa falan girmeyelim zaten. Mahalledeki askerlerden sıkıldın, rezidansa geçeceksin desem, neden araziyi sorasın?" diye beni sorgulamayı da es geçmedi tabii.

Muhtemelen benden her türlü cevabı beklerdi ama "Bir yüzbaşına vuruldum," dememi beklemezdi. Öyle ki yüzüme birkaç saniye boyunca, "Şaka mı?" dercesine baktı. Bense Raşit öylece yüzüme bakarken, ağırca yutkunmak zorunda kaldım. "Senin şu," diyerek yüzümü buruşturdum. "Karabatak bunlar, girdiği suda sen boğulursun," dediğin var ya hani..."

Raşit, hudut karakol arazisinde oturduğumuz anı hatırlamış olmalı ki gözlerini esefle yumdu. "Boğuldum, diyorsun?" diye sorunca, muzipçe yüz buruşturdum.

"Tam on ikiden vurdu haylaz herif!" dedim gülerek. Alp Aslan, Raşit'e arkasından haylaz herif diye bahsettiğimi duysaydı muhakkak içindeki aslana beni yem ederdi. "Ne sektirdi ne de

acıdı be Raşit!” Derin bir nefes aldım ve saçlarımı sol omzumun üzerinde topladım. “Bindik bir alamete...”

“Gidiyoruz kıyamete, diyorsun?” diyerek ağırca başını sallayınca, dudak bükmeyle yetindim. Alp Aslan’ı karakolda gördüğüm ilk gün, onun kıyametim olacağını zaten adım gibi biliyordum...

Para öyle bir illetti ki açamadığı kapı yoktu. O cüzdanın ağzını biraz açtınız ım, benim diyen önünüzde eğiliyordu. Alp Aslan, bir ev turalım derken, muhtemelen bana eve bir aylık bağlamamı söylememişti ama hem eşyalı hem kullanılmamış hem de yüksek güvenli bir yer bulmak bir maaşıma sebep oldu. Evin ferah holünden içeri girdikten sonra aklıma ilk gelen dilimden döküldü ve “Melih bu eve ne kız atar, ha?” dedim evin içerisinde gözlerimi gezdirerek. Gri ve beyazın mükemmel uyumu inanılmaz bir haz veriyordu. Yere döşenen beyaz-gri çatlatmalı mermerler ise alanın daha geniş gözükmesine neden olmuştu. Açık renk laminant parkeler, beyaz koltuklar, siyah televizyon ünitesi ve yine mermer deseni sergileyen halı çok alakasız bir şekilde bir anı canlandırdı gözümde. “Acaba,” dedim içimden. “Acaba şurada ayaklarını orta sehpaye uzatmış bir şekilde, kucağında koca bir patlamış mısır kovasıyla Alp Aslan’ı maç izlerken görebilir miyim?” Hayattan ve Alp Aslan’dan tek beklentim buydu. Biraz huzur, normal insan hayatı ve sakinlik ama Alp Aslan’ın sakin bir hayatı olamayacağını atlamamam gereken yerdeydim. Hiç ailesi olmamış bir insan olarak, kurduğu ailenin yüzüne hasret bir yaşam sürecek adamı kendime eş seçmem, benim hatamdı ama Alp Aslan; benim hayatımdaki en güzel hatamdı.

Evi hazır eşyalı tutmak, evi direkt kullanabileceğiniz anlamına gelmiyordu ne yazık ki. Bembeyaz bir şekilde, utanmasa hastane koridorlarını anımsatacak, yaşadığım evden büyük olan mutfığa girdiğimde yüzümü buruşturdum. “Sanki herkesin evinde hizmetli var!” dedim huysuzca dolapları karıştırırken. “Kim silecek bu dolapları, Jülide Hanım? Annen mi?” Evi hazır bir şekilde teslim edecekleri için temiz tutmaları her ne kadar gözümü

kaldırma da, kullandıkça batacağı sonuçta. Dolapların içine bir genç kızın çeyizini yerleştirmeyi de ihmal etmediklerini görünce aldıkları parayı hak ettiklerine kanaat getirdim. Tek eksik, banyo dolabının boş olmasıydı ve bu benim canımı oldukça sıktı. Çünkü karnım açtı ve markete gidersem elimin ayarını kaçıırırdım. Mutfaktan çıkıp salona geri döndüğümde, Alp Aslan'ı ne yaparsam şaşırtırım derdindeydim. Direkt boş eve çağırırsam çok etkileyemeyebilirdi. Yemek yapacak hâlim yoktu. Jartiyer desek, zaten elde mevcut değildi. "Gerçi o, normal çamaşırlarıma da tav oluyor." dedikten sonra sesli bir şekilde ofladım. "Duş da almam lazım ya!" diyerek banyoya bir göz atayım istedim. Banyoda da beyaz bir banyo dolabı ve siyah bir lavabo görünce gözlerimi devirdim. "Siyah, kireç lekesi bırakır ama ya!" Çocuk gibi söylenerek kendimi bir odaya attım. Odanın boş olduğunu görünce gözlerim muzipçe kısıldı. "*Burayı çocuk için boş bıraktım,*" der, sıyrılıyorum," diyerek kendi kendime gülümsedim. Her ne kadar sormaya dilinin varmadığını bilsem de, ilk soracağı sorunun spiralim olacağını biliyordum. Yatak odasına girdiğimde ise her şeyi bir kenara bırakıp uyuyasım geldi...

Alp Aslan gittiğinde de uyku kalitem çok düşmüştü ama döndükten sonra, uyku nedir, unutmuştum. Geceleri uykusunda sıçırıyor oluşu, sanki etimi kemiğimden ayırıyorlarmış gibi hissetmememe neden oluyordu. Muhsin abinin kaybının ağır bir kayıp olduğunu biliyordum ama Alp Aslan kendisini öyle bir suçluyordu ki, yanında bir kez bile ah diyemedim. Ruhu kış iklimine geçmişken, ben baharda kalmayı tercih ettim. Hayatımın günümüz sahnesinde yeniden polyannacılık oynadım, daha doğrusu oynamak zorunda kaldım. Ortada iki ölen insan varken olaya iyi tarafından bakılacak bir durum yoktu ama ben resmen üçüncü gözümü açtım ve dünyaya oradan bakar oldum.

Gri ile beyazın yine hüküm sürdüğü yatak odasına bakarken Alp Aslan'la son tartışmamızı hatırlayınca, acaba bana kızar mı diye düşünerek yüzüm düştü. Begüm ile Veysel'in gelecek cu-

nişancı nişanı vardı ve cuma gecesinden Giresun'a geçecektik ama Alp Aslan, böyle bir durumda nişan yaptıkları için resmen Begüm ve Veysel'e bileniyordu. En sonunda iki gün önce Begüm ve Veysel'e evde giydirince dayanamayıp; "Yeter artık!" diye çocuk azarlar gibi kendisine bağırıyordum. Devamında da, hayatımda yüzümü en çok kızartacak cümleler dökülüverdi dilimden. Çünkü söylediklerimin, Muhsin abi ve Züleyha öleli henüz on beş gün olmuşken hiçbir açıklaması yoktu. "Ağladık, bitti. Kendine gel!"

Aslında duygusuz bir insan değildim. Bir oturuşta kendisinden çok ağlayabilirdim. Üstüne karalar da bağlardım ki annem de bağlamıştı. Melih'i aylarca beklerken de bağlamıştı ama Alp Aslan'ın kendi yaralarını asla umursamayıp, yemek yemeyi bile reddetmesine aklım ermedi. Ben, Melih'in ölüsünü teslim etsinler diye beklerken bile; her hafta sonu sınırı gidip, hafta içi dönüp hasta bakıyordum. Alp Aslan'ın ise asla toparlanmak istememesi, yüreğimi dayanılmaz girdaplara soktu. O tartışmadan sonra ben de Alp Aslan'ı eğleme dozunu arttırdım ama işi hiç kadınlığıma yansıtmadım.

Ebeveyn banyosuna uzaktan bir bakış atayım isterken, gözlerim neredeyse yerinden çıktı. Nasıl çıkmasıydı? Bir banyonun içine buhar odası ve hamam koymak kimin aklına gelirdi ki? Ama hamama bakarken Alp Aslan'ın; "*Eve benzeyen bir ev,*" söylemiyle bunu kastetmediğine kanaat getirdim ve hızlıca evden çıktım. Kendimi önce bir giyim mağazasında buldum. Sonuçta evim dediği yerde insanın eşyası olurdu. Sonra mağazalardan kaçarken markete girdim. Ev dediğinin dolabı da dolu olurdu. Tam marketten çıkmış ve poşetleri, bekleyen taksiye yerleştirmiştim ki; gözlerim köşede bir organizasyoncu dükkânına ilişti. Çantaları bagaja yerleştirdikten sonra hızlıca şoföre doğru ilerledim. "Abi, biraz daha bekler misin?" dedim müşkülce. Koca bagajı boşaltıp gidecek değildi sonuçta ama memleketimde ne olsa şaşırmayacağım için, yine de sormak istedim. Şoför bey, ta-

man dercesine başını sallayınca, adımların hızla *organizasyon* dükkânına ilerledi. "Merhaba!" diyerek beyaz altınınyuun kapıyı hisimle ittim. Dükkânın giren en heyecanlı müşterisi ben olmalıyım, ki, bir cam masa etrafında oturan, biri kadın biri erkek iki kişi yüzüne şaşkıncı bakakaldılar. "Bir iki saat içerisinde *organizasyon* hazırlayabiliyor musunuz?" Talebim İstanbul'da havada kapılırdı ama Urfa'da elinde patlamasından da çok korkuyordum.

"Ne yapılacak acaba?" dedi saçları hoş topuzlu hanımefendi.

"Evlilik teklifi," dedim kaşlarımı havalandırarak. Yavaşça oturdukları masaya doğru ilerlemeye başladım.

"Ne kadar süre var? Bir de tam olarak ne isteniyor?" dedi bu sefer beyaz gömlekli, kahve bir kumaş pantolonu olan ve benim gözlerimi kanatan adam.

"Yani," diyerek derin bir nefes aldım. "Maksimum iki saat. Kırınızı gül..." Ne bileyim, dercesine dudak büktüm. "Mum, kırmızı balon ve..." Dükkânın içerisinde gözlerimi gezdirdim ama aradığımı bulamadım. "Will you marry me?"¹ dedim şaşkın ördek gibi dudak uzatarak. "Plaketini falan bulabilir miyiz?"

Kadın ve adam önce birbirlerine manasız birer bakış attı. "Kız arkadaşınıza acil bir sürpriz düzenleyesi geldi sanırım, enişte adayının?" diyerek ayaklanınca adam, "*Ne mana?*" dercesine başımı iki yana salladım.

"Sevgilime yapacağım," diyerek gözlerimi irileştirdim. "Yapamayacaksanız söylemeniz yeterli. Zira kapıda taksi bekliyor," dedim huysuz bir tona geçerek. Oyalanan insan sevmediğim için, tam bir aksi müşteriye dönüşebiliyordum.

"Bütçeniz ne kadar?" dedi kadın, dükkânın içerisinde gözlerini gezdirerek. Sorgulama isteği var ama müşteriyi de kaçırsın istemeyen tavrı gözlerimi yaşartacak cinstendi.

Bilmem, dercesine dudak büktüm. "Siz," diyerek genişçe gülümsedim. "Halledin, ben size havale geçeyim." Derin bir nefes alarak masaya doğru ilerledim. Bir not kâğıdı alıp rezidansın ad-

¹ (İng.) Benimle evlenir misin?

resini yazdım. “Ben eve geçiyorum. Adres bu.” Elimdeki kâğıdı kadına uzattım ve ekledim: “En geç yarım saate gelmeniz lazım. Yarım saat içerisinde gelemezseniz olmaz.” Kendime bir de yemek derdi çıkardığım için, iki saate her şeyi halletmem lazımdı.

Adam uzanıp, kadına verdiğim kâğıdı eline aldı. Yazdığım adresi görünce, zengin müşteri olduğuma kanaat getirmiş olmalı ki gözleri şak diye beni buldu ve hafifçe tebessüm etti. “Hemen hazırlanıp çıkıyoruz. Özellikle istediğiniz başka bir şey var mı?”

Genişçe gülümseyip derin bir nefes aldım. Ne demiştim, para her şeyin kapısını bir şekilde açıyor. “Will you marry me?” diyerek kaşlarımı havalandırdım. Ardından bir de muzipçe gözlerimi kıstım. “Bir de abartabilirsiniz. Çünkü şahsın abartma dozu biraz kaçık. Eh,” dedim ve boynumu sola doğru ukala bir tavırla eğdim. “Adamına göre muamele yapmak lazım. Yarım saat içerisinde görüşmek üzere.” Söyleyecek bir şeyim kalmayınca arkamı dönüp hızlıca dükkândan çıktım. Önümüzdeki iki saat içinde her şeye yetişebilmem adına kendime muhakkak motor da taktırmam lazımdı.

Eve geldikten sonra, aldığım giysileri dolaplara; “Söz, sizi yıkayıp ütüleyeceğim,” naralarıyla yerleştirdim. Tam mutfağa geçecektim ki kapı çalınca duraksadım. Kapıyı açtığımda ise gördüğüm kolilere bir anlığına inanamadım. Abartabilirsiniz derken, suyunu çıkaracaklarını düşünmemiştim ama pilavdan dönenin kaşığı kırılısın modunda olduğum için geri adım atmadım. İçeriye tam beş kişilik bir ekip olarak girdiklerinde, salonu onlara emanet edip kendimi mutfağa attım ve tabii ki işin ayarını çoktan kaçırmıştım. Girdiğim markette marine edilmiş bonfile et bulunca, en mantıklısı ve hızlısı o gelmişti. Ben bir pilav, salata ve çorba yapana kadar içerideki hazırlıklar tamamlandı. Etleri bulduğum ilk tavaya mühürlensin diye yerleştirdiğimde içeriden; “Hanımefendi, bir bakar mısınız?” diye seslenilince, salona döndüm ve gördüğüm, çoğu genç kızın hayal edebileceği ama benim gözlerimi kanatan bir görüntüydü.

“Ben şimdi hızlıca anlatıyorum.” diyerek kahve kumaş pantolonlu beyefendi anlatmaya başladı. “Arkadaşınız gelecek, kapıyı açtığı gibi başından aşağı güller serpişecek.” İrileşmiş gözlerimi kapıya çevirdim. Kahkahamı zor bastırdım ama içimdeki Jülide, “*Anadolu çocuğu yer mi bu numaraları be?*” diye bas bas bağırdı. “Biz burayı kurduk, sonrası sizde. Müzik falan açarsınız artık.”

“Tamam,” diyerek hızlıca iki elimi havalandırdım. “Çok güzel olmuş, teşekkür ederim.” Alelacele çantama ilerledim. “Bu benim numaram.” Çantamdan çıkardığım kartviziti adama uzattım. “Bana hesap numaranızı yollayın. EFT, havale, ne ise yapayım.”

“Tamamdır o zaman,” dedi beyefendi, uzattığım kartviziti alarak. “Faturanızı da adrese yollarız. Size mutluluklar...”

Organizasyoncu ekip gittikten sonra salona bakarken, daha çok ağlayacak gibiydim. “Jülide,” dedim iç çekerek. “Alp Aslan’ı önce sarhoş etmen lazım, kızım. Yoksa evlenmekten vazgeçmesi an meselesi.” Aklıma birden, tavaya koyduğum etler gelince, mutfığa nasıl koşacağımı şaşırdım. O arada nefes nefese Alp Aslan’ı aradım. Etleri ters düz ederken, sol omzumla kulağımda telefonu sabit tutmakta zorlandığım için ancak, ona konum yollayacağımı söyleyebildim. Onun da her ne olduysa sorgulamayası tuttu ve telefonda jet hızıyla sıyrılıverdim. Alp Aslan’ın fişek gibi geleceğini bildiğim için hızlıca üstümü değiştirdim. Altıma kahve tonlarında saten bir şort; üstüme de dümdüz, siyah, saten bir bluz giydim. Yapabildiğim tek atraksiyon, bluzumu belimden içeri sokmak oldu. Ha, bir de dudaklarıma sürdüğüm kırmızı ruj... Rujumu çantama geri koyarken kendime hoyratça, “Böyle iş mi olur, Jülide ya!” diye söylendim. Evi istediğin kadar eşyalı tut, evi ev yapan kişisel eşyandı sonuçta. Aynadaki aksime bir bakış atıp, genişçe gülümsedim. “Sakin,” dedim iki elimi havalandırarak. “Sakin, düzelir her şey zamanla.” Ardından hızlıca yüzümü buruşturdum. “Sen de ne meraklıymışsın, ha! Bir, beline kırmızı kuşağın eksik kaldı!”

Ayna karşısında durdukça kendime sardığım için yatak odasından hızlıca çıktım. Sol kolumdaki çelik kordonlu saatime bir bakış attığımda Alp Aslan'ın çoktan gelmiş olması gerektiğini fark ettim. Acaba güvenlikte mi takıldı, düşüncesiyle arayıp sorunca, plakasını vermeyi akıl edebildim. Zaman geçmek bilmezince, gidip evin kapısını azıcık araladım. Sonuçta güller onun başından aşağı dökülecekse, ben kapıyı açınca nasıl dökülecekti?

Koridorun ortasında dikilirken, birden kapıya bir tekme vurulunca, önce olduğum yerde sıçradım. Ardından ayak izinin çıktığı kapı açılıp, duvara sert bir şekilde çarpınca ve dökülen güllerden bana dönen o şimşek etkisindeki gözlerini görünce gülümseme mi zor bastırdım. Anadolu çocuğu yerdı belki ama özel kuvvetçi yemezdi. Yeri göğü inleten hiddetiyle üstüme doğru adımlamaya başlayınca, geri kaçayım mı, bilemedim. Küfredeceğini sanırken, sol kolumu kavrayıp bedenimi bedenine çekince bir parça afalladım. Duyduğum kalp sesi, inanılmaz şekilde kuvvetliydi. Sarındığım bedeninden bedenimi hafifçe uzaklaştırdımca, gözleri salonun içerisinde gezindi ve gözlerine inen dehşet perdesi, benim için çok utanç vericiydi. Gözleri bana döndüğünde yüz ifadesi o kadar komikti ki, utanmama imkân tanımıyordu. "Bu," dedi yüzünü buruşturarak. "Bu ne?"

Pratik zekâma hep güvenmiştim ama Alp Aslan'ın yanında benim zekâm ne yazık ki biraz geri kalıyordu. Neyse ki top çevirmeyi de Melih'ten öğrenmiş bir insandım. Hafifçe gülümseyip, hızlıca dudaklarımı ıslattım. Ardından alt dudağımı dişledim, rujumun mat olmasına güvenerek. "Evlenmek istiyordun," diyerek dudak büktüm. Evlenelim diye direklere tırmanan da o idi sonuçta. "Senin bir şey yapacağın yok," dedim Melih'ten öğrendiğim suçlama politikasıyla. Zira şu olayı bana Alp Aslan yapsaydı, "*Bunun için uğraştın mı? E, ben zaten seninle evlenecektim,*" derdim. İki elimi iki yana açtım ve genişçe gülümsedim. "Al sana; 'ev'lendik!" Teşbihte hata varsa da, bu saatten sonra hiçbir önemi yoktu. Zira Alp Aslan'ın koşarak uzaklaşmasına bence

çok az kalmıştı ve benim maçı kesinlikle döndürmem lazımdı. Şaşkınlıkla bir nefes aldı. Üzerindeki o basit, siyah tişörtten bile göğüs kafesinin kasılışını izledim. Sol eliyle yüzünü sıvazladığında ise gerilen kol kasları, o kaslarında beliren mavi renkli damarları, içimde iki istek doğuruyordu. Biri damar yolu açma, bir diğeri ise kendisini direkt yatağa atma...

Beline silahını yerleştirip yönünü kapıya dönünce, kendimi üç hayırla uğurlanan yarışmacılar gibi hissetmedim değil. Kapıdan dışarı başını uzatıp binanın koridoruna bir bakış attı. Ardından kapıyı usulca kapatıp yönünü bana döndü ve sesli bir nefes verdi. Üzerime doğru adımlamaya başladığında, sadece yüzünü güldürmek istediğimden bahsetsem mi diye düşünmedim değil ama kendimi açıklamam gereken en son insan o olduğu için vazgeçtim. Sol elini havalandırdı ve kırmızı renginden soğutmaya yarayacak olan salonumuzu işaret etti. "Güzelim, sen böyle şeyleri seviyor musun?"

Sorusuna çok hazırlıksız yakalandığımdan "Yoo," dedim şaşkınca. Gözlerim, gözlerine eş olup salona döndü. "Ama sen seversin abartmayı. Şanına uygun olsun istedim," diye ekledim muzipçe.

"Ha, yine *'Erkekler yapınca romantik ama biz yapınca utanç verici mi oluyor?'* diyorsun yani?" diyerek, iki elini beline dayadı.

Yine "Yoo," dedim ama bu sefer tavrım oldukça umursamazdı. "Bir yerden başlamak istiyordun, başlayayım dedim ama..." Dudaklarımı sağa sola büzdüm. "Olmadı sanırım. Yani..." Ağırca yutkunarak bakışlarımı salonda gezdirdim. Utanç vericiydi! "Gerçi çok da abartmışlar ya!"

Çocukça mızırdanışıma karşılık tok bir kahkaha atıp, sol eliyle gözlerini kapattı. O arada sesini ne kadar özlediğimi fark ettim. Yanımdaydı ama gülmüyordu, konuşmuyordu ve en önemlisi doğru düzgün uyuyamıyordu da. "Güzelim..." Elini gözlerinin üzerinden çekti ve üzerime doğru gülümser bir ifadeyle adımlamaya başladı. "Buraya gelene kadar sıdkım sıyrıldı benim."

Kollarının arasına girerken, ağaç kavuğuna yerleşen bir yılan gibiydim “İşin mi vardı?” dedim çekingen bir tonda

Sağ eli başımın üstüne kapandı. Ardından başımın üzerine bir öpücük kondurdu. Aldığı nefes sıkıntılı bir nefes olunca göğsünde kaş çattım. “Yok,” dedi başımın üzerine bir öpücük daha kondurarak. “Bir şey oldu sandım.”

Belki de iki saattir utançtan kızarmayan yüzüm o an kızardı “Özür dilerim,” dedim mahcup bir tonda. “Korkutmak istemiştim ama-”

“Kim akıl etti kapıya o sikimsonik şeyi kurmayı, Hevybanû?” diye aksi bir tonda araya girince, kahkahamı göğsüne gömdüm. “Gülme,” diyerek hafifçe saçımı çekiştirdi. “Bomba düzeniği kurdursaydın... Bu az olmuş çünkü!”

“Hadi oradan be!” diyerek göğsüne vurdum hızla. “Gül dök-tük yollarına, yine de yaranamadık! Utan, utan!” dedim kınarcasına. “Her şeyi Jülide yapsın zaten!”

İç çekerek aniden iki elini yanaklarıma kapatınca, huylandıracağını bildiğim için boynumu kıstım. “Senin nefesin yeter,” diyerek hızlıca dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Dudaklarına bulaşmayan rujum, doğru tercih yaptığımın kanıtıydı. Hafifçe yanaklarımı okşayıp, meraklı bir tonda devam etti. “Doğruyu söyle bakayım, sen böyle bir şey bekliyor muydun benden?”

Yüzüm avuç içlerinde olmasına rağmen başımı olumsuz manada salladım. “Dümdüz bir eve çağırmak istemedim,” dedim dudak bükerek. “Yemek hazır bu arada ama sofrayı birlikte kurarız, değil mi?” Yanaklarımı okşarken hafifçe tebessüm etti ama tebessümünü iç çekişi kesti. Dudaklarıma kapandığında, sevgili-me ulaştığımı, yuvama vardığımı hissettim. Ellerim, dirseklerine ulaştı. Dokunmak, dokunabiliyor olmak ne yüce bir hissiyattı...

Alp Aslan’la öpüşmek bile bir yangın yeri-ydi ama kendisiyle sevişmek yamaçlı bir uçurumdu. Nereden düşeceğinin belli olmadığı bir uçurum... Yüzümdeki elleri belime inince, kendimi aniden kucagında buldum. Aniden, diyorum ama hem dünden

razıydım hem de tenine açtım. Kucağındaki hükümüm ne yarık ki dilediğim kadar uzun sürmedi ve kendimi birden, koridorda bulunan vestiyerin üzerinde buldum. "Böyle değil," dediğinde yüzümde aptal bir ifade vardı.

"Ne, böyle değil?" dedim dudaklarımı yalayarak. Dudaklarımda bıraktığı tahribatı bile çok özlemiştim.

Mavileri göğüslerime doğru kaydı ve yüzünü buruşturup, aşağıya doğru iyice sıyrılan yakamı yukarı çekti. "Birini alıp gelmem lazım," dediğinde ağzım şaşkınlıkla açıldı.

Benim şaşkınlığımı fırsat bilerek, iki bacağımın arasından çıkıp bir adım geriledi. "Ne demek, birini almam lazım?" dedim kaşlarımı çatarak. Sol elimi bir tur havada salladım. "Swinger partisi mi yapıyoruz burada?"

Muhtemelen gidecekti ama benim sorumla duraksadı. Aniden iki eli yanaklarıma kapanınca, daldan dala konan kuşlardan farkım yoktu. "Pansiyonda seviştığımız gece," dedi ve hızlıca dudaklarını ıslattı. "Swingerden çıkmış gibi miydim?"

"Ne?" dedim yüzümdeki ellerini hızlıca iterek. "Ne diyorsun sen be?" Hoyrat bir tavırla iki elimle göğsünden ittim. Yere bastığı ayakları zerre kımıldamadı. "Sen o gece başkasıyla seviştikten sonra bir de benimle mi seviştin?"

"Görevdi," dediğinde, kaşlarım hayretle havalandı.

İki elimi yüzüme kapatıp tok bir kahkaha attım. "Ne güzel görevleriniz var sizin öyle ya?" dedim inanmayan bir tonda. "Ben kimseyle yatmadım," derken ellerini iki yanda havalandırıp, hızlıca hayır dercesine salladı. "Daha doğrusu kimse kimseyle yatmadı!"

"Ha sen, sana vermediler diye geldin, beni buldun da yattın?" Derin bir nefes alıp, işaret parmağımla dış kapıyı işaret ettim. "Çık git!" dedim sinirden kudurmuş bir tonda. "Çık git, kimi alacaksan al!" Vestiyerin üstünden, avuç içlerimden kuvvet alarak zıpladım. "Evlenecekmiş! Evlenince de 'Karım izin vermiyor partilere katılmama,' diye ağlayarak günlüğüne yazarsın artık!"

Sol kolunu hışımla tutup, bedenini kapıya doğru çevirdim. "Den-siz herif!"

Benim kuvvetim Alp Aslan'ın kuvvetinin yanında deve de ku-lak kaldığı için bedenini tam önüme geçirip, iki kolumdan kavra-dı. "Burcu'yu götürdüm ben," dediğinde sinirden başımı geriye doğru savurarak bir kahkaha daha attım. Çünkü bir Burcu'm ek-sikti ve ben şu an odadaki tüm güllerin dikenlerini yolup, teninin gözeneklerine batırmak istiyordum. "Hevybanû, bana bak!" dedi, kendisine de geldiklerini belli eder bir tonda. Başımı doğrultup gözlerine baktığımda ikimiz de su değildik; daha çok birimiz ateş, birimiz barut gibiydik ve ne yazık ki barutun kim olduğu en başından belliydi. "O gece de senden başka kimseyle birlikte ol-madım, sonrasında da. Ama ne senin öncene karışırım ne de ken-di önceme karıştırırım..." Dudak bükerek, "Öyle mi?" dercesine başımı aşağı yukarı salladım. O, Cenk hariç bir tek kendisi ile birlikte olduğumu bildiği için rahatça, bol keseden sallıyordu ve bunu şu an için bilmek çok can sıkıcıydı. Çünkü ben, Özge hariç kimseyi bilmiyordum! "Ben görev sorgulayamam. O metropol görevlerinin de anasını sikeyim, öyle illet bir şey yok."

Söz konusu metropol görevlerine Melih'ten dolayı aşına ol-duğum için yüzümü buruşturdum. "Tamam," diyerek kollarımı ellerinden kurtarmak istedim ama bırakmadığı için kurtarama-dım da. "Tamam, diyorum Alp Aslan, bıraksana!" Ben de sıkıya, sıkıntıya gelemeyen bir tiptim ve üzerimde egemenlik kurulma-sına tahammülüm çok az oluyordu. Alp Aslan'a; kendisine olan ilgim ve onun belirsiz hayatı nedeniyle bu konuda çok taviz ver-miştim. Kendisi de ağzımdan girip burnumdan çıkmakta çok usta bir kişilikti.

"Sen nereden biliyorsun swinger partilerini?" diye sorduğun-da kaşlarım kinayeye havalandı.

"Senin gibi katılmak nasip olmadı," dediğimde onun da kaş-ları hiddetle, benimkilere eşlik etti. "Alp Aslan, ben metrekafe başına bir veledizinin düştüğünün iddia edildiği Ankara'nın

bebesiyim. Bilmesi doğal olan benim, sen değil!” Kollarımda, çektiği ellerini başına dayayıp sesli bir nefes verince, resmen ateşime odun attı ve kıskırtma huyum ortaya çıktı. “Ne oldu? Yoksa kanına mı dokunurdu?” dedim alayla.

İşaret parmağını yüzüme doğrultup kaşlarını havalandırdı ve “Yapma,” dedi itiraz istemez bir tonda. Benimse yüzümde sınır bozucu bir gülümseme oluştu çünkü sinirlerim iki dakikada çok bozulmuştu. “On beş dakikaya dönerim, üzerine düzgün bir şeyler giy,” dedi ve duraksadı. “İşe böyle gitmedin, değil mi?”

Sabır dilenircesine sesli bir nefes aldım. Aldığım nefesimi sesli bir şekilde geri bırakırken “Evde bulunsun diye bize eşya almıştım,” dedim düşen duygu durumumla.

Modum bir anda o kadar çok düşmüştü ki, bir on beş gün de beni toplamaya adam lazımdı. Alp Aslan, hızlıca bir öpücük kondurdu alnıma ve “Ben sana ölürüm,” dedi dudaklarını tenimden ayırmadan. Hıhı, dercesine başımı salladığımı görünce, burnumun ucunu ısırdı. “Asma o yüzünü. Düzelteceğim ben,” diyerek hızla evden çıktığında, ardından dut yemiş bülbül gibi kalakaldım.

Alp Aslan gittikten sonra üstümü çıkarırken yeri göğü dövüyor, dağa taş sövüyor gibiydim. Özenle giydiğim şortumun yerini gri bir eşofman altı aldı; üstümü ise beyaz, kısa kollu bir tişört. Soğuyan yemeklere mi kayan hayallerime mi yanayım, bilemedim. Kapı çaldığında ise modum, tamamen pişmanlıktan ibaretti ama kapıyı açtığımda; kapıdaki dörtlüden tek tanıdığım Alp Aslan’dı. Kaşlarım sorgularcasına havalanırken, onun gözleri üstümde başımda gezindi. Üçü yabancı, biri benim olan dört adam koridordan içeri girdiğinde, olaya oldukça yabancıydım. Salonun durumunu bildiğinden olsa gerek “Hocam, mutfak masasına geçelim,” dediğinde kaşlarım çatıldı.

Üç yabancı adam, Alp Aslan’ın yönlendirmesiyle mutfığa geçerken ben oldukça şaşkın bir hâldeydim. Adamların önden ilerlemesini fırsat bilerek, Alp Aslan’ı sol kolundan yakalayıp sadece dudaklarımı oynatarak “Ne hocası be?” dedim şaşkınca.

Yüzünde tatlı bir gülümseme oluşurken, adamların birinin öksürmesiyle kendimize geldik. Süt bebesi diye tabir edebileceğim beyefendinin “Gelin hanımın haberi var mı?” diye sormasıyla olayı çakozladım.

Benim kitabımda bu, insanı katakulliye getirmek olduğu için; “*Yoo,*” diyerek insanları geri yollamakla “*Var,*” deyip kabullenmek arasında kaldım. Alp Aslan, kolunu tuttuğum elimi avuçlarının arasına alıp, “Sen başına bir yazma bulsana,” dediğinde gözlerim yerinden çıkacaktı.

“*Yazma ne arar la burada!*” dememek için zor tuttum kendimi. İçimdeki Ankara bebesi, her an her yerden fırlayacak gibi olduğu için kastığım çenemle koridordan hızlıca çıktım. Yaz ayı olduğundan mütevellit, yazmayı geçtim, evde şapka bile yoktu! Örtünmek zorunda mıydım, o konu hakkında da bir fikrim yoktu ama evlenmekten bahsederken ben sadece istediği, yaşayabileceğimiz bir eve odaklandığım için; kaleme yerleşen golü, top ağlarla buluştuktan sonra fark ettim ne yazık ki! Oysaki daha iki saat önce “*Bi’ kırmızı kuşağın eksik!*” diyerek kendimle dalga geçmekle meşguldüm. Evde yazma ve türevi hiçbir şey bulamadım ama tam salondaki masanın önünden geçecekken, üzerine serilmiş dikdörtgen bir ipek örtü buldum. Örtüyü alıp başıma geçirirken sinirle, “Masa örtüsüyle de evlenmezsin ya!” diye ağlamaklı bir tonda söylendim.

Mutfağa girdiğimde, hâlimle dalga geçmekle “*Ben bu hâllere düşecek insan mıydım?*” diye ağlamak arasında bir noktadaydım. Alp Aslan, yanındaki sandalyenin siyah tellerin üzerine konmuş siyah, deri oturma kısmına vurdu. Bu; “*Gel, yanıma otur,*” demekti ve bu komutu değil ben, sokaktaki köpek bile alabilirdi. Tam derin bir nefes alıp yanına doğru ilerliyordum ki, reverans yapar gibi elini öne doğru atarak “Kıy hocam şu nikâhı. Benim acelem var,” deyince nefesim de yarım kaldı. Muhtemelen insanlar evden gittikten sonra benim de Alp Aslan’ı boğmak konusunda acelem olacaktı.

"Acele işe," dedi benim süit belgesi diye tabir etmekte çok alıştığım genç imamı beyefendi. "Şeytan karışır, derler"

"Hayırlı iş beklemez," diyerek sözünü kesmeseydi Alp Aslan imamı vaaz verecek gibiydi. Sol elini hadı dercesine salladığında havadaki eline nasıl vurmudan durabıldım, ben de anlamadım. "Sor ne soracaksan, hadi."

İmam, bir sağındaki bir solundaki adama baktı ve üzerine sa- bir dolu bir nefes aldı. Bu nikâhın geçerli olacağı varsa da im- amin isteksizliği ile geçersiz olacak gibiydi. "Baba adın?" İştii- ğim soruyla duraksadım. Bu öyle bir duraksamaydı ki, babamın adını hatırımdan silmiş gibiydim. Normalde böyle sorulara şak diye cevap verilirken, ben birkaç saniye düşünmek zorunda kal- dım. "Zeki," dediğimde ise zikrettiğim isim genzimi yaktı. "Peki, adın?" dedi bu sefer imam. "Jülide," diyerek başımı, "Ne?" der- cesine şaşkınca iki yana salladım.

İmamın bıkkın bakışları Alp Aslan'a dönünce, aynı soruları ona soracağını tahmin etmem zor olmadı. Bir ara imamın önün- deki kâğıda bakmadım dersem yalan olur ama yazısından da bir şey anlamadım. İki reçete yazsaydı asla sırtıtmazdı. "Sait," dedi. Peşi sıra "Adım da Alp Aslan," diyerek, imamın sormasına fırsat dahi tanımadı.

"Mehir olarak ne istiyorsun?"

"Ne?" dedim şaşkınca.

"Arabamı yazabilirsiniz," diyerek araya girince Alp Aslan, şaşkın bakışlarını kendisine döndü. Yetersiz bulduğunu belli edercesine yüzünü buruşturup, "Tek zimmetli malım o," dedi- ğinde olayın ne olduğunu anladım. Anladım ve susabilmek adına derin bir nefes alarak, hafifçe öksürdüm.

"Allahutaala'nın emri, Peygamber Efendimizin sünneti, mez- hebimizin imamı olan Ebu Hanife'nin içtihiadı," diyerek derin bir nefes alırken imam, ben kaş çatmakla meşguldüm. Hem hızlı konuşuyordu hem de sanki bilmediğim bir dili vardı. "Ve hazır

olan Müslümanların şahitlikleriyle, bildirilen mehr-i müeccel ve mehr-i muaccelle, Sait oğlu Alp Aslan'ı kocalığa kabul ettin mi?"

Koskoca paragrafta beynime ulaşan tek kısım, Alp Aslan'ın adının söylendiği kısımdı. Açık ağzıma, havalandırdığım kaşlarımı ekleyerek; "Ettim," dedim.

"Ettin mi?" sorusu tekrar gelince tam dudak bükecektim ki "Ettim," diyerek toparladım. Aynı soru tekrar sorulduğunda, Alp Aslan'ın etlerini çimdik içinde bırakmak istiyordum ama onun yerine yine "Ettim," dedim. Son cevabımdaki ses tonum daha çok küfrediyormuşum gibiydi.

İmamın bakışları Alp Aslan'a döndüğünde; mutfaktaki herkes *"Uzatma hoca, ettim,"* desin diye bekledi bence ama demedi. Kendisine sabırla sorunun sorulmasını beklediğinde dişlerimi birbirine sürttüm. İsteddiği zaman sabırlı bir adam oluşu gözlerimi yaşartıyordu. "Zeki kızı Jülide," kısmına gelindiğinde; *"Adını anmasak mı? O ölmedi çünkü,"* diyesim geldi. Bunca yıl sonra ortaya çıkabilecek bir baba figürü aklımı kaçırmama sebep olabiliirdi. Alp Aslan benim aksime; "Ettim," derken yemin ediyor gibiydi ve ben bu ses tonunu, bayrağa, silaha, Kur'an'a el basarken kullandığına adım kadar emindim.

İmam ve koalisyonu birden elini açınca, ellerimi nasıl açacağımı şaşırdım. Duaya ise "Bunları nefret, geçimsizlik ve ayrılıktan koru," dediği kısımda yetiştim. Âmin kelimesi dilden herhangi bir zaman diliminde dökülebilirdi ama ben bir, annemin ruhuna şifa dilendiğinde böyle âmin dediğimi biliyordum, bir de nikâhımızın kıyıldığı gün.

Nikâh kıyılınca imam ve koalisyonu ayaklandı. Kendilerini, getirdiği gibi Alp Aslan geçirdi. İçim öyle kıyılıyordu ki açlıktan tansiyonum düştü düşecekti ama Alp Aslan'ın mutfaka girdiğini görünce, başımdaki masa örtüsünü saçlarımdan sıyırdım ve üzerine doğru fırlattım. "Senin bu yaptığına," dedim hoyrat bir tonda. "Faka bastırmak derler." Şu bir gerçektir ki, Alp Aslan'la konuşurken; ağzımdan çıkan her bir kelimeye son derece dikkat

ediyordum. İkimizin de dilinden çıkanlar yüzünden derin yaralar aldığımız için, bir tanesini daha kaldıramayacağımızı biliyordum.

Havada kaptığı masa örtüsüyle mutfak tezgâhına ilerlerken, “İlk saniyeden kocaya çemkiremezsin ya!” dedi muzip bir tonda. Bu kadar hızlı adapte olmasına ağızım şaşkınlıkla açıldı. Ardından, ocağın üzerindeki tencerelerin kapaklarını açıp içlerine baktı. “Kurt gibi açım ben,” demesiyle, oturduğum yerden nasıl kalkacağımı şaşırdım.

Yanına doğru adımlarken “Harbi mi?” dedim inanamaz bir tonda. “Yemek mi yiyeceksin?” Oysaki ben ağızına zorla iki çatal lokma sokarım düşüncesiyle hazırlamıştım tüm yemekleri.

Yanına gitmemi fırsat bilerek ellerini belime dolayıp, başını bile isteye huylandırmak amacıyla boynuma gömdü ve daha çok huylanayım diye, “Senin elinden zehir olsa yerim,” dedi.

Bedenimi hafifçe geri çekip, imamın gitmeden önce masanın üzerine bıraktığı kâğıdı elime alıp âdeta gözüne soktum. “Şu cümleyi duymak için şu kâğıda mı ihtiyacım vardı?” dedim öfkeyle. Alp Aslan, geçirdiğimiz son on beş günde ataklı çocuklardan farksızdı. “*Onu yemem, bunu içmem, uyumayacağım,*” benzeri söylemleri o kadar çoktu ki, on bebesi olan kadınlarınkine dönmüştü psikolojim.

“Yok,” diyerek üstüme doğru eğilince, “*Hadi oradan be!*” dercesine yüzümü buruşturdum. “Sen hep benim karımdın.” Dudaklarımın üzerine bir öpücük kondurdu. Karı koca olabilmek için dünyaya özenle gelmiş gibiydi. “Aç olduğunu biliyorum. O yüzden sıkıntı çıkarmıyorum,” dediğinde ise ağırca yutkunmak zorunda kaldım.

Kendi için değil de benim aç olduğumu tahmin ettiği için yemek yeme isteğine ne diyeyim, bilemedim. Derin bir nefes alıp belimdeki kollarını çözdüm. Ardından çekmeceye yönelip, çatal kaşık alarak Alp Aslan’a uzattım. “Al bakalım,” diyerek genişçe gülümsedim. “İlk yemeğimizi yiyelim.”

Ben, bir aile sofrası nasıl oluyordu, pek bilgi sahibi değildim. Kendim yurt köşelerinde tabldot yemekten kuma raddesine geldiğim için, eve geçtiğimde de yediğim yemekler hep aperitif oldu. “*Bıçak şuraya, çatal şuraya konacak,*” şeklinde takın-
tılarım yoktu. Kaldı ki ortaya koyduğum koca salata kâsesi ve içindeki servis aparatları bile ne kadar üstten yemek yediğimin kanıtıydı. Hâlim, tavrım daha çok, bir açık büfedeymişim gibiydi. Mesela içtiğim bir lokmacık çorba ile iştahım kesilmişti ama Alp Aslan yemeğe devam etsin diye bunu asla dillendirmedim.

Alp Aslan derin bir nefes alıp, neden masada olduğunu anlamlandıramadığım sodasından bir yudum alarak, sandalyesine rahatça yayıldı. “Yalnız ben buna alışırım,” dediğinde, “*Neye?*” dercesine başımı salladım. Sol elindeki soda şişesiyle, önümüzde duran sofrayı işaret etti. “Sıcak yemeğe...”

Ben hastaneden geldiğimde, Alp Aslan’ın görevden dönmüş hâlimden farksız oluyordum. Gülümseyerek uzanıp, sol elindeki sodayı aldım. “Yemekleri kaç kez ısıttığımızı hatırlamam haricinde sorun yok,” diyerek, sodasından bir yudum alıp devam ettim. “Bulaşıkları da sana kilitleyesim var...” Yemeğin üstüne çöken ağırlıkla genişçe esnediğim anda usulca ayaklandı. Önümdeki tabağı alınca kaşlarım havalandı. Elindeki bulaşıklarla, tezgâha doğru ilerleyen bedenini izlerken; “Ama ben de buna alışırım,” dedim şaşkınca.

Elindeki kirli bulaşıkları lavabonun içerisine bırakırken; “Alış, güzelim,” dedi muzipçe gülerek. “Benim de alışacağım şeyler var nasılsa.” Neyden bahsettiğini çok da anlayamadım. “Hadi, geç içeri sen.”

Kolumu kaldıracak hâlim olmadığı için masaya avuç içlerimi dayayarak ayaklandım. Salona geçene kadar zerre enerjim yoktu ama salonun hâlini gördüğümde yüzümde hınzır bir gülümseme oluştu. Hızlıca vestiyerin üzerindeki telefonumu alıp, salonun fotoğrafını çektim ve fotoğrafı “*He said yes,*”¹ yazısıyla birlikte

¹ (İng.) Evet, dedi.

Alp Aslan'ı etiketleyecek sosyal medyaya yükledim. Yüzümdeki binzli gülümsemeyi: "Hevyhanû!" diye kükremesiyle, yaramazlık yaparken faka basmış çocuk gülümsemesine dönüştü. "Ne yapıyorsun ya?"

"Konum mu yazsaydım, sevgilim?" dedim abartılı bir tonla. Ayaklarımı sürüyle sürüyle şampanya kovaşına doğru ilerledim. "Sen yapınca oluyordu ama değil mi?" Söylenmeye devam ederken şampanya şişesini sallamaya başladım. "Gici, bir de şampanyanı patlatayım da hemcinslerimden eksik kalma!" Her şeyin hazı bedelleri vardı tabii ki! Alp Aslan salona hışım ile girdiğinde, elimdeki şampanya şişesiyle geriye doğru kaçmaya başladım. Sağ kolumu, elimdeki şişeye rağmen yakalayınca şampanya o kargaşada patladı ve sırlıklam oldum. "İhhh," dedim ıslanmanın etkisiyle. "Ya ama!" Söylenirken, dudaklarıma kapanan dudaklarıyla duraksamak durumunda kaldım.

Elimde kalan şampanya şişesini çekti. Ardından dudaklarımı çekştirmek suretiyle bıraktığında, devamını isteyen bebelere gibi üzerine doğru bir adım attım. Dudağının solu yukarı doğru tehlikeli bir şekilde kıvrıldı. "Beni bardak zahmetinden kurtardığın için teşekkür ederim..." Ben "Ne oluyor?" diyemeden yüzümden aşağı boca ettiği şampanya şişesiyle birlikte boynuma yönelince, tüm tüylerim havaya kalktı. Şampanyanın soğuk etkisiyle dilinin ve dudaklarının etkisi birleşince, iki koluna sıkı sıkıya tutunmakla yetindim. Zira ayaklarımı hissetmeyecek raddedeydim. Ben başımı geri eğdikçe, üstüme daha çok eğildi. Eğilmesi hiç sorun değildi ama bir ay geçmesine rağmen sırtımın acısı geçmemişti.

Kesik bir nefes alarak; "Sırtım," dediğimde kekeleyerek, sağ eli, tam da Melih'in hoyratça tekme bastığı yere kapandı ve sırtıma dayadığı eliyle bedenimi dikleştirdi.

Kollarım boynuna dolandığında kendimi çok sarhoş hissediyordum ama zerre alkol almamıştım. Kokusu, aldığı nefesin sesi, duyumsayabildiğim, hissedebildiğim her bir zerresi başımı dön-

nm de onun tişörtüne uzandı. Tişörtünü sıyırdığımda ise elim ilk omzumdaki bandaja uzandı. Bandaja uzanan elimi tutunca gözlerini gözlerine diktim. “Meslek hastalığının sırası değil,” dediğinde ağırca yutkundum. Kendisiyle ilk defa sevişiyormuş gibi hissetnem çok anlamsızdı. Avuç içimi göğsüne dayayarak gözlerimi yumdum. Bir insanı kalbinin atışından öpebilmeyi istemek, öpebildiğin için gözlerini yumup şükretmek; çok uç hislermiş. Ama tabii iki saniye kadar sonra ellerim pantolonunun düğmelerine gitti. Başımı pantolonuna doğru eğdiğimde sağ kasiğindeki bıçak izi gözüme ilişince, izin üzerine dudaklarımı bastırdım. Benim için rotanın tekrar tekrar oluşturulduğu bir andı ama Alp Aslan’ın sol eli saçlarıma karışıp, dudaklarımı izin üzerinden çekti. “Öpmesen,” diyerek yüzünü buruşturdu. “Bunu sevmiyorum.”

“Nasıl oldu?” dedim parmak uçlarını izin üzerinde gezdirirken. Sevip sevmemesiyle zerre ilgilenmedim o anda, çünkü ben, vücudundaki izleri çok seviyordum.

“Şimdi mi anlatayım?” Hevesle yüzümü kendisine çevirdim ve bedenimi usulca yatağın üzerine kondurdum ama elimi asla, o izin üzerinden de pantolonunun belinden de çekmedim. “Zifır...” İştittiğim isimle gözlerim irileşti. İrileşen gözlerim komiğine gitmiş olmalı ki elini yanağıma yaslayıp, tebessüm etti. “Ben Zifır’i sokakta buldum. Daha doğrusu o beni buldu.” Çatılan kaşlarımı bir Alp Aslan klasiği olarak yanağımdaki eliyle düzeltti. “Küçükcüktü. Kapkaç yapsın istedi ama yanlış adama denk geldi. Bıçağı takıp kaçtı.” Derin bir nefes alınca, gözlerim göğsüyle birlikte yükselip alçalan künyesine değdi. “Normalde takılıp peşine düşmezdim ama sapladığı yer,” diyerek yüzünü buruşturunca tok bir kahkaha attım. “Gülme,” dedi aksi bir tonda. “Tüm hayatımı kaydıracaktı şerefsiz.” Gülümsememi dudaklarımı birbirine bastırarak sabitleyince, kaşları çatıldı. “Spiralin, Hevybanû?..”

“Duruyor,” dedim dudaklarımı büzerek.

Omzumdan bedenimi yatağı doğru itti usulca. “Neden çıkartırmadın?”

Yattığım yerden kaşlarımı havalandırdım. “Çünkü son âdet dönemimin yeni geçmiş olması lazım.”

“Nasıl ya?” diyerek doğrulurken, altımdaki eşofmanı da çıkarmayı ihmal etmedi. “Kaç zaman oldu? Sen hiç mi âdet olmadın?”

Ayaklarımı çıplak karın kaslarına yasladığımda, nefesinin değişmesine karşılık gülümsedim. “Sen görevdeyken,” dedim fısıltıyla. “Ama sen görevdeyken, benim aklıma o gelmedi.” Çünkü canının derdindeydim. Hızlıca bedenimi doğrultup, acıyıp acı-mamasını umursamadan künyesinden tutarak bedenini kendime doğru çektim. Üstüme hoyrat bir şekilde düştüğünde muhtemelen canı daha çok acıyan ben oldum ama bu, hırsla dudaklarına kapanmama engel değildi. Bu anı, yaşanan moral bozucu onca olaya rağmen o kadar çok beklemiştim ki hiçbir şey gölge düşür-sün istemedim. Ne benim çıkarttırmayı unuttuğum spiralim ne de Zifir’in kendisine bahsettiği, benim en sevdiğim izi... Çıplak ayaklarımla bedenindeki pantolonu aşağı itmeme bile aslında tahammül sınırımın çok az olduğunun kanıtıydı ve bunu anladığı için pantolonunu çamaşırıyla birlikte hızlıca bedeninden ayırdı. Aramızda sadece benim çamaşırlarım engel olarak kalınca iki kolumu başımın yukarısına attım. “Beni soymayacak mısın?” diyerek aheste aheste dudaklarımı yaladım.

“Bir ara,” diyerek külotuma yöneldi. “Bir ara bu görüntünün karşısında sigara içeceğim...” Külotumu bedenimden sıyırdıktan sonra karnımın üzerine bir öpücük kondurup, çenesini de göbeğimin üzerine yaslayıp bana sorgu dolu bir bakış attı. “Bu evde sigara içebiliyor muyum?”

Elim, büyük bir aşkla yanağına ulaştığında “Burası bizim evimiz,” dedim üstüne basa basa. “Buna karşı çıkmam için henüz bir bebeğimiz de yok.”

Üzerime doğru eğilirken, “Senin yüzünden,” dedi huysuz bir tonda. Çenemi sıkı sıkıya kavrarken tekrarlardı. “Senin yüzünden...” Başına gelen her güzel şey benim yüzümdenken, başına gelemeyen güzel şeyler de benim yüzümden oluyordu hâliyle.

Çenemi hırsla tutup dudaklarıma kapandığında benim aklımda tek şey vardı: üzerimde kalan sutyenim. Oysaki o çıkarsa bile Alp Aslan'ın çıkmayacak bandajları vardı. Dudakları hoyratça çeneme, oradan boynuma kaydı. Dudaklarının değdiği her yerde dişlerinin izinin kaldığına emindim. Buna emindim ama bundan zerre rahatsız değildim. Dudakları göğüslerime doğru inerken sağ eli sırtıma doğru kayınca, boynuna tutunarak bedenimi havalandırdım. Açılan kopçam dolayısıyla, sutyenimi aramızdan çıkarsın diye boynunu bırakarak, bedenimi yumuşak zemine saldı. “Gerçi daha ben,” dedi nefes nefese. Ne diyorsun, anlamında başımı salladığımda yüzünde haylaz bir gülümseme vardı. Eli sol göğsüme kapandığında üzerime doğru eğilirken, zevkten baskılanmış bir ses tonuyla devam etti. “Daha ben doyamadım. Benden olacak olanla bile paylaşmaya tahammülüm yok...”

Dudakları sağ göğsüme kapandığında hazzın etkisiyle yükselecekken, ısırmasının acısıyla inledim. Saçından çekiştirirken, “Çocuksun ya!” dedim sinirle. “Çocuklar annelerini ısırıyor bu kadar!” Yüzündeki gülümsemeyi görmesem, muhtemelen işin rengini bozacak kadar söylenebilirdim ama en ufak bir tebesümünü mumla arayacak hâle düşmüştüm. “Böyle bir babadan çıkacak çocuğu hayal dahi edemiyorum,” diyerek yüzümü buruşturduğumda, dudaklarını iki göğsümün arasından aşağı doğru kaydırmaya başladı.

Dudaklarını tenimden zerre ayırmadan; “Ön gösterim verelim,” dediğinde, iç çekmekle yetindim.

Dudaklarının kaydığı noktayı biliyordum ama zerre dayanacak gücüm yoktu. Benim Alp Aslan'a karşı bitmeyen isteğim, araya giren zaman ve özlemle birleşince çığa dönüşmüştü. Dudakları, tepe noktama değdiği anda bir çığ gibi zirveden yuvarlanacaktım. Bunu bildiğimden mütevellit izin vermedim. Çünkü bir kere hazza ulaştıktan sonra üzerime çökecek isteksizliği de biliyordum. Sağ elimle saçlarına asıldığımda, normalin aksine, başını aşağı itmek yerine yukarı çektim ve bedenlerimizi ters çe-

... Ben de. Alp Aslan alta kaldığımızda yürümde hem bir rahatlık vardı. "Bence annesi gösterebilir," diyerek gözlerimi kapadım. Gözleri irileşti.

Alp Aslan'la pansiyonda birlikte olduktan sonra, ilk birlik-
râğımızda göre diğerleri hep daha bir farklı boyutta oldu. Bana
ne kadar hassas bir takıntıyla yaklaşıyordu ki yadırgıyordum.
(Beni alıp değilim. İlk birlikte oluşumunda da hareketleri-
ni kısıtladığını fark etmişim. O gece dâhil, devamında yaşanan
şeyler birlikteliğimizde kendisini kısıtlamaktan vazgeçmedi. Oy-
saki ben, ne kadar ileri gidebileceğini deli gibi merak ediyordum.
Dudaklarını boynundan göğsüne, göğsünden kasıklarına doğru
kayarken, kesik ama derin birçok nefes aldı. Nefesi yetmiyormuş
gibi... Sağ avuç içimi karnın kaslarının üzerine sabit bırakıp, du-
daklarını teninde aşağılara kaydırmaya devam ederken; "Hevy-
bani!" dedi baskın bir tonda. "Dur," diye panikle devam ettiğin-
de gülümsedim. Gülüşüm muazzam oyunbaz çıkmıştı. Durmayıp
dudaklarını kasıklarından aşağı doğru kaydırmaya devam etti-
ğimde; "Sakın!" dedi ama ben, benimle ilgili bu takıntısını at-
latsın istediğim için umursamadım. "Dur, bak, ağzına patlarım!"

Başımı kasıklarından kaldırıp, "Deneyelim mi?" dedim ama
yüzündeki ifadeye bir ömür gülebilirdim. Sol elimin işaret par-
mağını dudağımın kenarında gezdirdiğimde ağırca yutkundu.
"Seninle," dediğimde, gözleri gözlerime doğru usulca tırmandı.
"Seninle yeni bir şeyler denemek istiyorum bugün."

Aslında Alp Aslan'la her şeyi denemek istiyordum. Bilmedik-
lerimi deneyimlemek, bildiklerimi ise onunla sıfıra çekmek isti-
yordum. Talebime karşılık derin bir nefes aldı. "Seni daha yeni
helale çevirdim," dediğinde kaşlarım çatıldı. "İstekleri harama
çevirmesek mi?"

İstekli ama kıyamadığını belli eden ses tonuna bir kahkaha
attım. "Evlilik," diyerek usulca kucağına tırmandım. "İlk andan
da öldürüyormuş bazı şeyleri."

İli belinin oyuntusuna kapandığında, söylediğimin aksını hissediyordum aslında "Kim demiş?" dedi meraklı bir tonda. İliyle belinden destekleyince, bedenimi kucagında havalandırdı. Ellerim saçlarına gittiğinde, vücuduma gömülmesi de bir oldu "Sen böyle," diyerek sağ elinin sırtını iki göğsümün arasından aşağı doğru sürdü "Sen böyle kucagımda olduğun müddetçe, olmanı de dinlinim ben." Oysaki ben, kucagında olduğumda daha erken orgazm olacağını da adım gibi biliyordum. Üstümde olması beni nasıl sona çabuk yaklaşıtıyorsa, ben üste geçtiğimde de Alp Aslan sona çabuk ulaşıyordu.

Avuç içlenimi karın kaslarına dayayarak tempomu korduğumda, aslında tek tempo tutan ben değildim. Kırdığı dizlen ve belime yerleştirdiği elleriyle benim tempomu yöneten o idi. Hesapta olmayan şeyler vardı, benim dudaklarına olan açlığım gibi. Elimi ensesine atıp onu kendime doğru çektiğimde bedenini dikleştirdi. Dudakları dudaklarıma kapandığında ise tempom birden en düşüğe geçti. Tadını çıkarmak istediğim için ağırdan alabildiğim kadar aldım. Ta ki elini çeneme atıp başımı itene dek. "Arkanı dön," dediğinde nefes nefese, aldığım nefesim yanda kesildi. "Hadi, bana arkanı dön." Ağırca yutkundum ama talebini gerçekleştirmekten de geri kalmadım. Kucagında sırtım kendisine dönük oturduğumda, elleri ilk kalçalarıma kapandı. "Kalçaların," deyince kesik bir nefes aldım. "Sıradan aslında ama benim ağzıma sığıyor."

Sol elimi ensesine atıp kendime doğru çekiştirdiğimde, dudakları daha da harlamak istercesine, boynumun sol tarafına hoyratça kapandı. "Beni sevdiğindendir o," dedim nefes nefese. Boynumun solunda dişlerini hissettiğimde, acıyla yüzüm kasıldı ve yanlış bir şey söylediğimi düşündüm.

Diş izinin çıktığına emin olduğum yere dudaklarını sürdü usulca. "Bu sevmek değil," dediğini duyunca ağırca yutkundum. "Bu tapınmak." Söylediklerinin ciddiyetiyle benim nefesim, temposunun artmasıyla da onun nefesi değişti. Belimdeki sol eh-

nın baskısı arttığında hazzın doruklarına ulaşan yollar daha sert olmaya başladı. “Ah, Hevybanû!” diyerek sesli bir nefes aldığımda, içimde hissettiğim ılıklik rahmimin tüm duvarlarına çarparken, beni hazzın doruğuna davet ediyordu. “Bu kadar ağzıma sığamazsın.”

Başımı sol omzuna doğru, alt dudağımı ısırarak geri attığımda hareketlerimiz durma noktasına geldi. Odadaki tek ses, hoyratça aldığımız nefeslerimiz oldu. Boğazımın kuruluşunu atmak istercesine yutkundum. “İzi çıkacak,” dediğimde, on kez de yutkunsam, hazdan boğuklaşan sesimin düzelmeyeceğini fark ettim.

Sıkıntılı bir nefes vererek, enseme bir öpücük kondurdu. “Elimin izi her yerinde çıktı,” diyerek yüzünü saçlarıma gömdüğünde aynı frekansta değildik.

Elimi arkaya atıp saçlarına asıldığımda boğazından bir “Ah!” koptu. “Ondan bahsetmiyorum,” dedim hazdan arındırılmış, öfkeli bir tonda. “Boynumu ısırmandan bahsediyorum. Nişana damgalı eşekler gibi gideceğim sayende!”

“Aaa,” diyerek bedenini sırtüstü yatağa bırakınca, beni de peşinde sürüklediği için sırtüstü, içimden dahi çıkmasına gerek kalmadan üzerine uzanmış oldum. “Gitmeyiz, gülüm,” dedi keyifli bir tonda. “Ben sana evde, ne nişanlar yaparım. Dert etme sen!”

Bu konuda o kadar taviz vermek istemiyordum ki, muhtemelen Alp Aslan’ı arabanın arkasına bağlayarak götürmek durumunda kalacaktım. Derin bir nefes alıp kucağında doğruldum. Ardından kucağında önümü döndüğümde, içimden akanlar teline bulaşsa da umurumda olmadı. “Niye böyle yapıyorsun?” dedim ılıman iklimde kalmaya özen göstererek. Elimini göğsüne dayayarak, hafifçe okşadım. “Yanlarında olmanı istediklerini de biliyorsun.”

Göğsündeki elimi tutup hızla çekince, yüzükoyun üstüne kapaklandım. “Muhsin abi öldü, Hevybanû!” dedi asice. Sol elimle göğsünden destek alarak bedenimi doğrultmaya çalışırken, başımı evet dercesine salladım. “Bcgüm’ün ailesi o kadar hazırlık

yapmışmış, oymuş, buymuş... Ama sikerler!" diyerek kaşlarını hiddetle havalandırdı. "Bizim canımız yanmış, nişan kovalayacak hâlimiz mi kalmış?"

"Sen biraz önce evlendin," dedim ağırca yutkunarak. "Az önce seviştik," diyerek dudak büktüm. "Nişan dönüşü spiralim çıkmış olacak, bir de üstüne çocuk yapacağız." Derin bir nefes alarak, sağ elimi elinden kurtardım. "Bak, hayatımız devam ediyor. Biz insanız da onlar değil mi?" Alp Aslan'ı kırmak ya da suçlamak gibi bir düşüncem asla yoktu ama biraz başka pencere-lerden de bakması gerekiyordu. Bunun için önce aynayla yüzleşmesi lazımdı ve onun aynası da bendim.

Sol eliyle yüzünü sıvazlarken; "‘*Sen yaparken iyi ya,*’ diyor-sun yani," deyince, bıkkın bir nefes verdim.

"Hayır, sevgilim," diyerek elini yüzünden çekiştirdim. "Hepimizi hayata bağlayan insanlar ve düşünceler var. Nasıl ki senin gurbet-lerden dönüşlerinin sebebi ben oluyorsam, Veysel'inki de Begüm," dedim ve omuz silktim. "Veysel'in de morale, sevilmeye, yanlılara umutla sarılmaya ihtiyacı var. Tamam, gülücükler saçmanı söylemiyorum ama yanlarında olman için de bir engelin yok."

"Tamam," diyerek kollarını yatağın içerisinde iki yana açtı. "Evlendik bir kere!" Sesinde yalandan bir isyan vardı. "Dinleyeceğiz karı sözü, mecbur!"

Elimin tersiyle karnına vurduğumda yüzü acıyla kasıldı. "Tımar edeceğim ben seni, göreceksin!" dedikten sonra göğsüne doğru uzanıp yatmasaydım, belki beni biraz ciddiye alabilirdi ama ben iç çekerek kollarını bedenime dolamasına öyle hasrettim ki, yalandan da olsa surat asamadım.

Eve ilk girdiğimiz günden sonra asla o evden çıkmadık. Cuma günü gelip çattığında ise Giresun'a gidişimiz hakkında hâlâ hiçbir şeyi netleştirememiştik. İşten dönüp eve girdiğimde, salonda gördüğüm manzarayla ister istemez duraksadım.

Alp Aslan, koltukta oturmuş, haberleri izliyordu. Üstü çıplaktı, tüm bandajları sökülmüştü ve altında sadece siyah bir şort,

elinde ise bir soda şişesi vardı. Ne kadar kapı eşiğinde kaldım. bilemiyorum ama “Öyle uzaktan mı bakacaksın yoksa gelip kucağıma atlayacak mısın?” demesiyle kendime geldim. Gülümseyerek yanına ilerledim. Üzerimdeki eteği hafifçe sıyrarak kucağına tırmandığımda ise benden mutlusu yoktu. Soda şişesi sol elinde sabit kalırken, sağ eli saçlarıma kapandı. Başımın üstüne bir öpücük kondurduğunda, ruhumun hafıfladığını hissettim. “Hoş geldin, güzelim. Yemek hazır,” dediğinde, gözlerim irileşerek, göğsüne yasladığım başımı kaldırdım.

“Ya!” dedim ergenler gibi şımarık bir ses tonuyla. “Bana yemek mi hazırladın?” Alp Aslan haricinde kimseden böyle bir şey duymadığım için abartabildiğim kadar abartabilirdim. Zira annemin; “*Hoş geldin, kızım. Yemek hazır,*” dediğini hiç hatırlamıyordum. “Ne yaptın bana?” diyerek iki elimi yüzüne tırmandırdım ve dudaklarına minicik bir öpücük kondurdum.

“Menemen...” Otuz iki diş gülümsememin menemenle asla alakası yoktu ama küçücük şeylerin arkasında bile düşünülmüş olmak muazzam bir hissiyattı. “Oha!” deyince, “*Ne?*” dercesine başımı iki yana salladım. “Ulan, menemene bu kadar tav olacağını bilseydim hiç uğraşmazdım ya!”

“Ne yaptın ki?” dedim önce şaşkınca. Ardından bir kahkaha attım. “Hazır alıp, ‘*Sana baklava börek yaptım,*’ diye kakalamaya kalkarsan anlarım.”

Sağ eliyle yüzüme düşen saç tutanlarımı iterken derin bir nefes aldı. “Et sote,” diyerek kaşlarını havalandırdı. “Menemen borcumu araziye gelersen öderim ama...”

Başımı hevesli çocuklar gibi aşağı yukarı salladım. “Arazide ödeyemezsen, bir pazar kahvaltıyı sen hazırlarsın, öyle ödersin,” diyerek dudak büktüm. Derin bir nefes aldım hızlıca. “Madem yemek hazır, hızlıca yiyelim de çıkalım. Ben uçağa yer ayırttım.”

Tam kucağından doğrulacaktım ki iki elini belime sabitleyince kalkamadım. “Birincisi,” diyerek kaşlarını havalandırdı ciddi bir tavırla. “Arabayla gidiyoruz çünkü ben boş gitmeyeceğim

için güvenlik kontrolü falan çekemem.” Peki, dercesine boyun büktüm. Gidelim de nasıl olursa olsun, diyecek konumdaydım çünkü. “İkincisi...” Derin bir nefes aldığımda kaşlarım çatıldı. Ne söyleyecekse, demlenmesi beklenen çay gibi bekledikçe bekledi. Eee, dercesine başımı sallayınca, tekrar derin bir nefes alarak sağ elini koltukla arasında kalan boşluğa attı. Eline alıp çıkardığı siyah kutuyu tam ortamıza koyduğunda ağırca yutkundum. “Ben, ne seversin, bilemiyorum ama...”

Kutudaki gözlerimi mavilerine çevirdim. Ne sevdiğimi bilemiyordu ama neyi çok seveceğimi bilsin istedim. Ellerimi yüzüne tırmandırıp, “Seni,” diyerek dudaklarına bir öpücük kondurdum. “En çok seni!” Bir öpücük daha kondurdum. Dudaklarına uzandıkça, hareket eden ve beni minnetle karşılayan dudakların aslında her şeyin cevabıydı. Ben en çok onu severdim, o ise en çok bana açtı. Geri çekilip, bakışlarımı ortamızda kalan minik kutuya çevirdiğimde içimde karman çorman duygular vardı. İlk defa hediye alan biri değildim ama Alp Aslan’dan maddi bir beklentim hiç yoktu. Yapacağı herhangi bir masrafa çok da gönüllü olamayacaktım çünkü parayı nasıl kazandığını iyi biliyordum.

Kutuyu açtığımda ise istemsizce kaşlarım çatıldı. “Urfa’da,” diyerek derin bir nefes alınca, kutudaki yüzüklerden bakışlarımı çekip, gözlerine odaklandım. “Abartı seviliyor, biliyorsun. El işi ve abartı olmayan,” dedi ve dudak büktü. “Tek bunu yaptırabilirdim.”

Başımı ağırca sallayıp, parmaklarımı kutunun içerisindeki alyansların üzerinde gezdirdim. Üzerindeki, hat tekniği ile işlenmiş yazılar dikkatimi çektiğinden, “Ne yazıyor?” dedim merakla.

“Peygamber Efendimizin (s.a.v.),” diye söze başladığında tek düşüncem, yüzüğün üzerinde; yüzükle lavaboya giremeyeceğim şeylerin yazıyor olma ihtimaliydi. “Eşi Aişe Hanım bir gün sorar: ‘Beni nasıl, ne kadar seviyorsun, ey nebi?’ Peygamber Efendimiz (s.a.v.) ise ‘Severim, ey Aişe; seni kördüğüm gibi,’ diye yanıtlar kendisini.” Eee, dercesine başımı merakla iki yana salladım. “Bir zaman sonra tekrar sorar Aişe validemiz: ‘Kördüğüm ne âlemde,

ey Allah'ın habibi? ” Alp Aslan derin bir nefes alırken, ben ağırca yutkundum. “Peygamber Efendimiz (s.a.v); *‘İlk günkü gibi, ya Aişe, ’* der.” Yanaklarını şişirip sesli bir nefes verirken başını iki yana salladı. Kutunun içerisindeki yüzüklerden minik olanı parmaklarının arasına aldı. Başparmağıyla üzerindeki işlemeyi okşarken; “Üzerinde *‘Kördüğüm gibi, ey sevgili!’* yazıyor,” diyerek yüzüme baktı. Ardından hızlıca -bence utandığı için- yüzünü buruşturdu. “Vallahi bunu zor yaptırdım, Hevybanû!” Yüzündeki ifadeye dayanamayıp içten bir kahkaha attım. “Buranın en sadesi bile tepeye kuş kondurmalı!”

Sağ elimle, iyice uzayan saçının önünü geriye doğru ittim usulca. “Teşekkür ederim,” diyerek genişçe gülümsedim. “Ama sen zaten takamayacaksın ki.” Başımı hafifçe sola doğru eğerek, sol yanağını okşadım. “Benim kalbimin düğümünün sağlamasını sen on kez yaptın.”

“Görevdeyken nereye takacağım belli...”

Derin bir nefes alıp elimi yüzünden çektim. “Acaba hiç takmasan mı?” dedim çekingen bir tonda. “Hem resmî olarak evlenmedik,” diyerek başımı iki yana salladım. “Pastane yüzüğü takmışlar, diyecekler sonra.”

Her ne kadar muhabbeti başka yerlere çekmeye çalışsam da birkaç saniye yüzümü inceledi ve “Sen korkuyorsun,” dedi kendinden emin bir tavırla.

Yakalandığım için uzatmadan “Evet,” dedim başımı aşağı yukarı sallayarak. Ardından bakışlarım kutuda tek başına kalan, Alp Aslan’ın yüzüğüne düştü. Sağ elimle alyansı kutudan çıkartıp sıkıntılı bir nefes verdim. “Seni, benimle vuracaklar diye çok korkuyorum.”

Yüzüne bakmadan konuştuğum için, sağ elinin işaret parmağına geçirdiği benim alyansımla birlikte çenemi tutarak yüzümü kendisine doğru kaldırdı. “Benim için en güzel ölüm şekli olur...” Yüzümde mimik oynatamadım. “Birileri bok yiyecek korkusuyla seni ziyan etmeyeceğim, Hevybanû.” Ardından ba-

kışları parmağının ucunda kalan alyansa kaydı “Ben senin için çok şey yapmak istiyorum ama imkânlar dâhilinde bu kadar oluyor. Yine de beğenmediysen-”

“Alp Aslan!” diyerek sözünü kestim. Ben eşyaya anlam yüklemeyen bir insandım. Eşyaya kıymet vermezdim. Bu yüzden, maddi değeri ne olursa olsun her eşyaya bakışım aynı olurdu. “Senden bir beklentim yok benim. Ben senden tek bir şey istiyorum.” İsteğimin merakıyla kaşları çatıldı. Hem beklentim yok deyip hem de üstüne bir şeyler istemek şaşılacak bir olaydı tabii. “Sana ‘Beni önceliğin yapma,’ demiştin ya,” dedim ve derin bir nefes alarak kaşlarımı havalandırdım. “Yapma, bana yeter. Adımı andıklarında duraksama. ‘Burada,’ dediklerinde kanma. Arkana dönüp bakma, bana yeter...”

Kollarını iki yana açtı ve “Canımı iste, Hevybanû,” dedi bezgin bir nefes vererek. “Canımı iste, vermem daha kolay olur.” Hızlıca havalandırdığı ellerini yüzüme kapattığında, kucağında sıçradım. “Bana yalan söyletme,” diyerek alnını alnıma yasladı. Gözleriyle öyle bir bakıyordu ki, o derinlerde boğuluyordum. Boğuluyor, derinlere gömülüyor, suyun altında nefes almaya başlıyordum. “Dilim söyler ama yüreğim elvermez. Yapamam,” dedi ve hafifçe gülümsedi. “Yapamayacağım şeyi de söylemem. İsteme boşuna.” Başını olumsuz manada sallarken, ben de tamam dercesine salladım. “Ha şöyle ya,” diyerek efsunlu bir tonda mırıldanırken imayla gülümsedi. “Koca sözü dinle azıcık!”

Yüzümdeki ellerine hiç acımadan çat çat vururken, hırçın bir kediye benzedim aniden. O arada, kendisini götürmek için bin dereden su getirdiğim nişanı hatırladım ve gözlerimi hırsla kıstım. “Sen bu yüzükleri, nişana gidiyoruz diye almadıysan ben de bir şey bilmiyorum,” diyerek hızlıca kucağından ayaklandım. “Gövde gösterisi yapacaksın ama yoluna beni de katacaksın.”

Keyifli bir kahkaha attı ve “Benim,” diyerek iki eliyle bedenini işaret etti. “Aşkımdan şüpheli mi var senin?”

Dişlerimi bütününe bastırırken kırıncak geliydim. Derin bir nefes alıp göğslerimi teleytim ve "Yok!" diye bağırdım.

Arkamı döndüp mutlağa doğru sürtle ilerlerken arkamdan son duyduğum, "Havallıyorum ya!" diye kendi kendine zevkle mırıltıdan ziyade ve ben, tüm laflığızafım yemek yapmaya devam ettiği mükkeltye yok havallandım.

Delir deliri gördüncə çomağımı sakladığı gibi ben de Alp Aslan'ın varlığında hep çomağımı saklamak zorunda kalıyordum. Zira başka türlü bir havat sürdürebilmemizin imkanı yoktu. Bana göre, arabayla Giresun'a gitmek akıl kârı iş değildi. Tam on bir saatı volda yiyecek olmamız, düşündükçe çıldırmama sebep oluyordu. Kaldı ki; boynumun izleri geçmediği, vücuduma da izlerin sürekli yenderi eklendiği için yaz ayında boğazı yitksek ne varsa onu tercih etmek zorunda kalıyordum. Üstümdeki siyah, yarım kol boğazlı bir badi ve altındaki kot pantolona rağmen yolculuğun tek güzel yanı arabada kalabalık olmamızdı. Ali abi ve Bilge bizimle seyahat ettiği için arabanın içinde hummalı bir muhabbet döndü uzun saatler boyunca.

"İnsanların evinde kalmak bana pek uygun gelmiyor ya," dedi Ali abi, Giresun'a girdiğimizde. "Merkezde bir yer mi baksak?"

Uykulu gözlerimi ovuştururken, Alp Aslan'a dahi söylemediğim bir ayrıntıyı dilimden kaçırdım. "Biz yayla evinde kalacağız," dedim esneyerek. "Ben rezervasyon yaptırdım."

Ne söylediğimi aslında asla aymazdım ama Alp Aslan sağ eliyle ensemden tutup göğsüne doğru çekince uyandım. "Güzelim, gidebilmem için bana nerede olduğunu söyleyecek misin?" diye sorunca üstüne, yüzümü buruşturdum.

"Sürpriz yapacaktım," dedim, göğsüne normal bir koltukta oturuyormuş gibi daha çok yayılarak. "Rahat edemezsin diye düşünmüştüm. Ama..." Aniden göğsünden doğrulup başımı arkaya doğru çevirdim. "Siz de bizimle kalırsınız, ne olacak ki?"

"Asla!" deyince Alp Aslan tavizsiz bir tonda, gözlerim kendisine döndü. "Kimse bizim evde kalamaz. Başka ev mi yok ya?"

Ali abi bozgun bir nefes eşliğinde *Zaten alıştırmadın...* diye, dedi buyuzca *"Bir de bakıcılığına konuşturup berrak"*

Alp Aslan *"Neyinizle alıştırmadın?"* diyerek orta *ayrıştırmadın...* bakış atıp, sol gözünü kırptı. *"Ne oldu? Neyi kime yakıştırmadın?"*

"Ben onu mu dedim şındı?" dediğinde Ali abi, *ses tonu Alp Aslan'ın* imn ettiği şeyden dolayı oldukça rahatsızdı. Ben de ben anlak, anneleri yüzünden bizi yakıştıramadığını düşünmedim de, gıl *"Ben Jülide'yi,"* diye devam edince, boğazımı temizlemeyi zorunda kaldım. Alp Aslan, Ali abiyi uyardığımı düşündüğü *ayrıştırmadın...* bana ters bir bakış attı. *"Yıllardır tanıyorum, oğlum. Siz ayı dünyaların insanlarısınız. Birak da biraz şaşıralım."*

"Yok artık, Ali abi," dedim arkaya dönerek. Gözlerimi *ayrıştırmadın...* bir irileştirmiştim ki, resmen *"Konuşma artık, yalvarırım,"* diye demec veriyorlardı.

Ali abi sol elini öne doğru savurdu ve *"Seni bilmesem Alp'i biliyorum, Jülide,"* diyerek başını iki yana salladı. *"Sen alttan alıyorsundur kesin."*

Aslında parmağımdaki yüzükten bile alttan aldığımı gayet ortadaydı. *"Ay, ben bezdim,"* diyerek elindeki gofretten bir ısınk alınca Bilge, tüm gözler kendisine döndü. *"Sen bezmedin mi, Jülide?"* Ardından sağ elinin tersiyle, Ali abinin sol koluna hafifçe vurdu. *"Bir bitmediniz ya! Melih gitti, rahat ettiler, sen başladın. Sanırsın serseriyle sevgili oldu kız. Hepinizde bir bilgelik taslamalar falan..."*

Önümü dönerek, *"Sevgili olmadık,"* dedim mırıltıyla. *"Evlendik."* Oysaki bu ayrıntıyı asla sesli bir şekilde dillendirmeyi düşünmüyordum. Çünkü resmî olarak evli değildik ve bu yüzden, buna göre bu söylenmesi gereken bir şey değildi.

Ben aslında kimse anlamamıştır diye düşünürken, Ali abi ve Bilge'den topluca bir *"Ne?"* nidası yükseldi.

Sol elimi arkaya uzattım. *"Bizim evin köşesinde, akşam köpekler bir havladı, bir havladı!.."* Elimi sallayarak alyansı göz-

lerine soktum. "Sorma gitsin, Bilge " Ardından öne doğru olan bedenimi hızla arkaya çevirip gözlerimi kısıtım "Ama Ali abi," dedim imayla. "Annene gidip, *Jülide çok alttan alıyor oğlunu,* diyerek beni övebilirsin!" Alp Aslan, gür bir kahkaha attı. "Belki de kocama kız bakmaktan vazgeçer."

"Neyine, neyine?" dedi Alp Aslan haz dolu bir tonda. "Neyine, kız bakmaktan vazgeçer? Bir daha söyle bakayım." Alp Aslan her ne kadar sürekli dillendiriyor olsa da ben kendisine hiç bu şekilde hitap etmemiştim. "Sevgilim" hitabına henüz adapte olmuşum zaten.

Sol elimle Alp Aslan'ın sağ omzuna vurdum hızla, "Gülme," diyerek. Bandajları çıksa da, sızladığı için dilinden bir inilti dö-küldü.

"Eğer gerçekten hala olmuyorsam," dediğinde Bilge, sesli, bezgin bir nefes verdim. Zira Şahin ailesinin bebek merakı, canıma tak etmek üzereydi. "Annem bunu duyunca kan çıkacak."

"Ha, hala oluyor olsaydın çıkmayacaktı yani?" dedi Ali abi sinirle. "Ya siz," diyerek orta alandan başını hızla uzattı. "Kendi kafanıza göre, kimsesizler gibi niye iş yapıyorsunuz?"

Kimsesizliğimi bildiğim için yanaklarımı şişirerek sesli bir nefes verdim. Kalbim güm güm atmaya başlarken, "Annem öteki taraftan izin koparamadı abi," dedim imayla. "Kusuruna bakmazsınız artık ailecek."

"Ben onu mu diyorum, Jülide?" dese de Ali abi, çok da değişen bir şey olmadı. Biz sadece Alp Aslan'ın aklına uyup dileğini gerçekleştirmiştik. Resmî nikâhımızın akıbeti ise hâlâ devletin elindeydi.

"Rahat mı veriyorsunuz?" dedi Alp Aslan o arada, sinirli bir tonda. "Resmî onay zaten çıkmadı," diyerek açıklamaya başladı kendisini ama sonra ne olduysa vazgeçti. "Ben devlet babadan izin alırım, Ali Şahin. Gerisi fasa fiso. Anam da ister kına yaksın ister kararlar bağlasın ama yeter ki ayağını denk alsın."

"Yakın, nehem gelecekti," dedi Ah abi, daha iltimas bir sesle
gösterdi. "Nader nasırdı Melih?" Yangından mal mı kaçtı?
sorusuyla seslendi.

Alp Aslan sağ ayağı kırık direksiyona vurduğunda yolda
sıradım. Sıradığımı görünce beşmin bir nefes verdi ama ya
da sinirini geri plana atmada. "Ya siz beşminle taşak mı geçiyorsunuz?" diye bağırınca gözlerimi yumdum. Oysaki gözlerimi
yumarak kulaklarımı kapasaydım daha kolay olurdu. "Bir nefes de
necurur, diğeri düğün kurardık der. Ulan Muhısın abının kızı
çalmadı, kızı! Ben, bu gece arasalar sabaha siktir olur göderim
Zaten görevi emameten Melih'e devrettim!"

Kulaklarımı kapamasam da duyduğuma inanmadığımı
"Ne?" diye bağırma sırası bana geçti.

Telefonum çalmaya başlayınca ve birden panelde "Çok
Bahıryeli'im" yazısı belirince Alp Aslan gözlerini devirdi. "Ba
paç kesim dinletiyor bu telefonu!" diyerek çağrıyı yanıtladı.

"Yavrum, n'aber?" diyen Melih'in sesi arabanın içine yayılma
ca. Alp Aslan sinirle bir kahkaha attı.

"Senin yavrumu sikerim!" Az daha gözlerim yerinden çıkı
caktı. "Pardon, güzelim," dedi ve hafifçe öksürerek, cümlesini
"Senin yavrum diyen dilini sikerim," diye toparladı.

Melih önce bir güzel ofladı. "Ya siz hâlâ ayrılmadınız mı ama
na koyayım ya!" dedi bıkkınca. "Jülide, sence de çok uzun sür
medi mi? Bıkmadın mı daha? Herif telefonuna bile kanşıyor ya!"

Ali abi arkadan bir kahkaha eşliğinde, "Daha çok beklersin."
dedi bağırarak. "Kızı alan almış be Melih! Nikâh bile kıymış!"

Gözlerimi hızla, Melih kükreyecek diye yumarak bekleme
ye başladım. Kaç kez üst üste yutkundüğümü dahi sayamadım.
Melih'in yutkunuş sesini duyduğumda yüzümü buruşturdum.
Gözlerimi açabilseydim şayet, Alp Aslan'ın yüz ifadesine pür
dikkat bakardım. "Giresun'dayım ben," deyince sakın bir tonda
gözlerimi açıp, gerçekten o mu konuşuyor diye panele baktım.

“Bu konum verin de Alp Aslan Bey, sırtı gerçek sıkma eylemiyle tanıştırayım.”

“Melih!” diyerek araya girdim. “Düzgün konuş lütfen ya!”

“Bıncığım, ben şimdi,” diye söze başladığında, üzerindeki sakinlikten ürkmem gereken andaydım. “Babamı arıyorum...” Yutkunarak Alp Aslan’a döndüm. Alp Aslan, çatılmış kaşlarıyla, ne diyecek diye merakla bekliyordu. “O piç seninle gizli kapaklı evlenmenin hesabını, ait olduğu yerde versin.”

“Ben istedim,” dedim panikle. “Ben zorladım.”

Kafamda hızla bir pano kuruldu. Hepsi aynı üsse kayıtlıysa, Kemal amca bir yaptırım uygular mı diye düşünmeden edemedim. Oysaki Kemal amcanın, beni asla üzmeyeceğini adım gibi biliyordum. Panikten hatırlayamamaksa benim suçumdu.

“Aa, Cülideciğim,” dedi Melih alayla. “Sıra sana gelmeyecek mi sanıyorsun?”

O arada Alp Aslan’la göz göze geldik. Ben gözlerindeki maviliğe, uçurumun en kenarından atladım. Çünkü elim, avuçlarının arasındaydı. “Elinden geleni ardına koyma,” dedik aynı anda, sözleşmiş gibi.

Biz bir dağ idik. Yan yana, birbirine geçmiş bir bağ idik. Dağdaki kardan, bağdaki böcekten, üstümüze düşecek hiçbir gölgeden, yan yana durduğumuz müddetçe zarar görmeyeceğimizi en iyi biz bilirdik...

Bir şahinin kanatlarının altında ilk uçuşum değildi; son da olmayacaktı, emindim. Çünkü kanat çırpıtığı engin gökyüzü, benimdi...



BÖLÜM III E.BEDİYEN HEMİDEM

*"Göz yanılır kalp yanılmaz
Kalp yanılırsa gözü'nün yaşı durmaz
O gözü'nün yaşına hemdemim varan olamaz"*

JÜLİDE ERBAŞ

Melih'in arayıp tadımı kaçırmasıyla, olan uykumda açıldı. Başımı camdan dışarıya çevirip, cama alnımı yasladım. "Jülide," dedi o arada Bilge, arkadan. Oysaki biraz fırsat verselerdi, Kemal amcayı düşünüp kendimi rahatlatabilirdim. Zaten tedirgin olduğum konunun benimle asla ama asla alakası yoktu.

Derin ve sesli bir nefes alıp, "Efendim," dedim. Herkesin efendilik taslamasından son derece sıkılmış olsam da, hayata hep ılımlı yaklaşmayı öğrenmiştim. Hayat, bana hiç merhametli davranmadığı için, zamanla kendisine nasıl yaklaşırsam, belki bana öyle yaklaşır politikası edinmiştim.

"Siz, bizi merkezde sepetleyin ve yayla evine gidin," diyerek sesli bir nefes verince, kaşlarım çatıldı. "Abim başladı derken bir de Melih geldi üstüne. Kapatın en iyisi telefonları, anca dinlenirsiniz. Biz bakarız başımızın çaresine."

Yüzümü buruşturarak, cama dayadığım alnım çektim. "Saçmalama, Bilge," diyerek başımı iki yana salladım. "Ben, on sene dir yalnız yaşıyorum. Bugüne kadar hayatımla ilgili kimseye ica-

zet vermedim,” dedim dik bir tonda, arkaya dönerek. “Bugünden sonra da kimseye icazet verecek değilim.” Sağ elimi bir tur havada döndürdüm, boş ver dercesine. “Başıma neler geldi benim de, bir Allah’ın kulunun haberi olmadı!” dediğimde sesim çatladı. Alp Aslan’ın bakışları bana döndü aniden. Çatılan kaşlarıyla yüzümü incelemesinin sebebinin, neyden bahsettiğimi anlamaya çalıştığından olduğunu biliyordum ama onun zannettiği gibi Cenk’i ima etmiyordum. “On iki sene yurttan yaşadım,” dedim dişlerimi birbirine bastırarak. “Benim çektiklerimi silmeye senin diploman dahi yetmez, Ali abi. Benim çektiklerimi silme şeklim de kimseyi ilgilendirmez.” Panelden son arama kayıtlarına girip Melih’in adına tıkladım. Çağrı her zamanki gibi üçüncü çalışta açıldı ama Melih’in konuşmasına fırsat vermedim. “Kümbet dağ evine çıkıyoruz,” diyerek boynumu kütlettim. “Kiminle geldin? Boş yer var mı diye bakayım mı?”

Melih sıkıntılı bir nefes verip, “Sadece Necip burada,” dedi.

Başımı göremeyeceğini bilsem de tamam anlamında salladım. “Orada görüşürüz,” diyerek çağrıyı sonlandırdım.

Tam sırtımı koltuğa geri yaslayıp başımı cama çevirmiştim ki, “Senin en sert hâlin bu işte, Jülide,” dedi Ali abi. “Sen küs kalamıyorsun. Senin en süründüren hâlin anca soğuk konuşman olabiliyor...”

Haklıydı. Çok haklıydı ama ben insanı bol olan biri değildim. “Hiç tanımadığın insanlardan hayatının yaralarını alınca, Ali abi,” dedim sesli bir nefes alarak. “Sevdiğin insanların, sana bahsettiği yaralar gözünde durmuyor...” Dudak büktüm ön camdan dışarı boş boş bakarak. “Belki daha çok koyuyor, daha zor atlatıyorsun ama insanın en çok sevdiğine nazının, örfünün geçtiğini de biliyorsun.” Buruk bir şekilde tebessüm ettim. “Benim örseleyemeyecek kadar az insanım var ve hayatım, hepsinin aldığı nefese şükretmekle geçti.” Acıyla harmanlanmış bir kahkaha attım. “Sen şimdi Melih gelince, bana surat mı yapacak sanıyorsun?”

“Yapmayacak mı?” dedi Bilge şoklanmış bir şekilde.

"Çabuk" diyerek kaşlarını havalandırdım. "Şükürler olsun di-
yerek keneklerimin kımına kadını sarılacak." Sesli bir nefes vererek
başımı ileriye salladım. "Çünkü bizim kaybedecek zamanımız da
kanımız da yok. Bizim, bizden başka kimsemiz yok. Arkamızda
kaybolacak değilmi, döndürülecek kişimiz yok. Melih'in benden başka
volunu gözleyen, dua eden yok." Bir bildiri gibi sıraladıklarım
aynen gözlerimin doldu. "Aynı karında büyümedik belki ama aynı
insandan sevgi dilendik. Aynı insanın yolunda heder olduk. Aynı
insanın peşinde yıllarca sürüklendik." Sol elimi hafifçe havalandı-
rıp, sol gözümü kenarında biriken yaş akmadan sildim. "O insan
bizi, birbirimize emanet edip gitti. Ve bize ilk öğretilen, sırtımızı
birbirimizden başka kimseye dayamamamızdı. Bakmayın siz Me-
lih'e," diyerek gülümsedim. "Beni görünce geçer huysuzluğu..."

Melih benden tam tamına dört yaş büyüktü. Elimi hangi bi-
linmeze uzatsam, oradan tutacağını biliyordum. Nerede olursam
olayım, hangi karanlıkta kalırsam kalayım, kendisini yakarak
bana ışık olacağını biliyordum. Toprağın üstünde, altında, bin-
lerce kilometre ötede, başka memlekette olsa dahi!.. Kendisi için
öldü dense de, benim için geri dönme ihtimali çok zor dense de,
biz hiç birbirimizden vazgeçmedik. Çocuk aklımla parmağımı
kesip, açık yarasının üzerine bastırduğım da kardeş olduğumuzu
zannetmişim ama yıllar sonra, kanının kanıma gerçekten karıştı-
ğını ölmediğini hissettiğimde fark ettim...

"Sizin," diyerek hafifçe öksürdü Ali abi. "Sizin bağıınız çok
başka..." Ne söyleyecekse sıkıntılı bir nefes aldı. "İnsan bu bağı
yeri geldiğinde öz kardeşiyle bile kuramıyor..."

Kendi aralarında kuramadıkları bağı sitem ediyor gibi olduğu
için nefesle gülümsedim. "Kan sizi akraba yapar," diyerek sol
elimi Alp Aslan'ın, değiştirmedığı hâlde bir türlü bırakmadığı vi-
tes topuzundaki eline uzattım.

"Sadakat ise aile..." diyerek tamamladı beni Alp Aslan.

Yüzümü muzipçe buruşturdum. "Aferin," dedim başımı gü-
lümser bir ifadeyle aşağı yukarı sallayarak. "Çabuk öğreniyor-

sun.” Alp Aslan, elini tutan elimi dudaklarına çekip bir öpücük kondurduğunda telefonum tekrar çalmaya başladı. Bu sefer ekranda beliren, Vildan’ın adı olduğundan “Efendim,” diyerek, gülümsememi kesmeden çağrıyı yanıtladım.

“Jülide,” dedi esefle Vildan. “Geldin mi, neredesin?”

“Bir şey mi oldu?” dedim safı bir merakla. Sonuçta akşama nişanı olacak insan ben değildim. Neden arandığımı anlayamadım.

“Ay, bana bastılar...” demesiyle, Alp Aslan’la gözlerimiz keşişti. Bilmem, dercesine dudak büktüm. “Burası ana baba günü gibi. Uy babanun şapkasına siçayım,” deyince şiveli bir tonda, kaşlarım çatıldı. “Vu pisun siçtuği,” diye devam edince, tok bir kahkaha attım. “Gülme!” dedi aksileşerek. “Cemre’nin yöresel sövme şekillerini kapmasına az kaldı. ‘Pisun’u, ‘pisi’; ‘siçtuğini’, ‘Pisi kaka yapmış, anneciğim,’ diye çevirmekten imanım gevredi burada! Neredesin sen?”

Kahkahamı zor bastırıp “Yayla evine çıkıyoruz,” dedim.

“Ya,” dedi hızlıca. “Siz anca nişana gelirsiniz...”

“E, Adnan abiye söyle, sizi getirsin,” dememle, Alp Aslan bıkkın bir nefes verdi yüzüme bakarak. “Ne?” dercesine omuz silktim. “Hem Cemre ile oynarız biraz.”

“‘Cemre’yi getir de Alp Aslan çocuk fikrinden vazgeçer belki,’ diyorsun, ha?” diyerek gülünce, Alp Aslan’a dönüp dudaklarımı oynatarak, “Yok öyle bir şey,” dedim. “Sen yap yap, ondan sonra vazgeç.”

“Ben ne yapmışım ya?” dedim şaşkınca.

“E, adamın yollarına gül dökerken iyiydi ama!” deyince yüzümü buruşturdum. Dönüp Alp Aslan’a bakamadım bile. Fotoğrafı sil, diye tutturana kadar zaten görecektir olan gördüğü için, silme gereksiniminde bulunmamıştım. “Doğruyu söyle! Diz de çöktün mü?”

Bezgin bir nefes vererek, “Yalnız dalga geçmen gereken insan ben değilim, Alp Aslan!” dedim huysuz bir tonda.

Söylediğimle Alp Aslan'ın kaşları "*Öyle mi?*" dercesine havalandı. Vildan bir kahkaha atınca ise yüzü buruştu. "Dur, ben gelelim de, bir tur da onunla dalga geçeyim."

"Yavaş," dedi Alp Aslan araya girerek. "Sadece kızını gönderiyorsan, sizi hiç eğleyemem."

"Aaa," dedi Vildan abartıyla. "'*Cemre bana sökmez, vazgeçmem!*' diyorsun yani?"

"Vazgeçmeyeceğim, Vildan. İstersen beşiz yap, üstüme sal. Ardından imayla gülümsedi, Vildan yüzünü göremese de. "Gerçi Cemre, nöbet de tutuyordur geceleri şimdi..."

"Senin yüzünden," dedi Vildan yalandan bir sinirle. "Kardeş mardeş sokmuşsun aklına çocuğun... Kardeşi olacak sanıp kıyameti koparıyor her gün. Adnan'ın yanında söyle de seni bırkovalasın. Adam bezdi ya! Kendisine ekstra görev yazdıracak hâle geldi."

Alp Aslan bir kahkaha atınca, işittiğim sesin neticesinde dudaklarım iki yana kıvrıldı. "Ne bileyim kızım ben, Cemre'nin içinde minik bir ayıboğan yattığını?"

Derin bir nefes alıp, "Neyse," diyerek araya girdim. "Biz Kümbet dağ evine gidiyoruz, Vildan. Eğer gelerseniz, nişana oradan hep birlikte geçeriz."

Vildan, "Tamam kuzucuğum. Haber ederim," diyerek aramayı sonlandırdıktan tam on beş dakika sonra Kümbet dağ evine vardık.

Arabadan indiğimde temiz havayı dahi ciğerlerime soluyamadım. Tam karşımda Melih'i görünce, önce adımlarım dondu. Ardından, nereden yükseldiğini bilemediğim bir melodi kulağıma doldu ve adımlarımın donukluğu çözüldü.

Melih'e koşan adımlarım, Nilüfer; "*Ta uzak yollardan,*"¹ dediğinde yanına ulaşmıştı. "*Koştum geldim, senin kollarına,*"² dediğinde ise Melih'in kolları çoktan belime dolanmıştı. Sağ eli-

¹ Sanatçı Nilüfer'in "Ta Uzak Yollardan" şarkısına atıfta bulunuluyor.

² Adı geçen şarkıya atıfta bulunuluyor.

ni saçlarımın kapallığında burunumu burunumu saklamak istediğim. Korkun (burun korkun) (iğne çürütür) (gülmeye başladım) Paayla hileklerimizdeki deriyi yenasten' pronyaların korkun "Yalnız senin benim yüzümü güldüren," diye sırıltılandığında ben daha çok, oturup ağlayacak gibiydim. Sol omuzumda burunumu çektiğimde, sen onu alaylı bir tona geçti "Eh, 'Yüksek Yüksek Tepelere' çulmıyor arabada!" Huysuzca hımmırdandı "Tepeye de çıktık ama vermem kızın ben seni kimseye! Hızdan kız alacak adam daha dünyaya gelmedi."

Ben Melih'in enkesindeki ellerimi sıkılaştırdığımda arkamdan, "He yaprağım, he!" diye bir homurtu yükseldi ve Alp Aslan hız kesmeden, "Tamam, yeter! Bırak karımı!" diye devam etti, topu alınmış huysuz çocuklar gibi.

Melih yüzünü buruşturduğunda, saklandığım boyun girintisinden usulca çıktım. "Allah'ım, sen sabır ver," dedi kendi kendine. "Ver ki kendisiyle cima etmeyeyim."

Alp Aslan'a hoyratça küfretmeyişi dikkatimi çekti ve hafifçe kıkırdayarak, hülyalı bir tonda "Hoş geldin," dedim. Otuz iki dişimin otuz ikisi de ortadaydı.

Ne olursa olsun, ne yaşanırsa yaşansın Melih'le ilgili atlama-
dığım iki şey vardı. Biri, gideceğinden haberim varsa telefonla dahi olsa uğurlamak, bir diğeri de döndüğünde göğsümü gere gere karşılamak. Bunu yaptığım, yapabildiğim insan tek iken şimdi ikiye çıkmıştı. Birlikte nefes aldığım, ikinci insanımın varlığını ararcasına gözlerim arkama dönmeden önce; "Hoş bulduk, ufaklık," diyerek sağ eliyle çocukça burnumu sıkıştırdı.

Hâliyle benim de Alp Aslan'ı arayan gözlerim kısılmış oldu. "Çocuk muyum ben?" derken gözlerimi Alp Aslan'dan çekemedim. Her gün yanımda olsa da, ne zaman göz göze gelsek durup

¹ Sıkıntıya sokmak, biçimini değiştirmek, hor görmek.

² Adı geçen şarkıya atıfta bulunuluyor.

³ Sanatçı Candan Erçetin'in de seslendirdiği, özellikle kına gecelerinde söylenen meşhur türkü.

bir nefesleniyordum. Ben gözlerinde nefeslenirken; yorgunluğum, umutsuzluğum, neyim varsa bir bakışıyla ruhumdan sökülüp alıyordu.

Sorumu Melih'e sormuştum, eskilere atıf yaparak. Çünkü Melih, bana ufaklık demeyi yıllar önce bırakmıştı. Şimdi, bir de evlendiğimizi duyduktan sonra imalı bir tonda söylemesi, eskisi gibi huysuzlanmama neden oldu. Alp Aslan yanıma doğru adımlarken, iki elini hafifçe yana açtı. Sol elinin yüzük parmağındaki gümüş alyans ağırca yutkunmama neden oldu. İçimden; *"Buna da düşemezsin ya!"* diye söylenirken; gözlerim, daha fazla düşmem mümkünmüş gibi bedenindeki ayrıntılara takılıyordu. "Çocuk gelin alacak adam mıyım ben?" dediğinde, gülümsemem daha da genişledi. Ardından elini omzuma atarak beni göğsüne doğru çekti. Tam arkamdaki bedenine, hep arkamda olacağını vücut diliyle dahi anlatmak istiyormuş gibi sırtımı yaslamamı sağladı. "Uğraşma karımla!" diyerek derin bir nefes aldığı anda şişirdiği göğsü, sırtıma bir sıcaklık yayılmasına neden oldu.

Melih, yüzünü bıkkınlıkla buruştururken, kendisine bir sigara yaktı hızlıca. Çektiği dumanı salarken; "Siz nasıl evlendiniz ya?" dedi inanamaz bir tonlamayla. "Hayır, mümkün değil de çünkü o dediğiniz..." Ben prosedürü bildiği için gönlüne göre saçmaladığını düşünürken, Alp Aslan'ın omzumdaki eli gerildi. Elinin omzuma uyguladığı baskıyla inlememek için zor dururken, kaşlarım elinin baskısı arttıkça çatıldı. Ya uyguladığı baskının farkında değildi ya da benden güç alası vardı ve benim hassas kalbim, daha doğrusu Alp Aslan'dan ötürü hassaslaşmış olan kalbim asla ilk seçeneği kaldırabilecek gibi değildi. "O elini oradan çek!" dedi dişlerini birbirine bastırarak ve hızlıca uzanıp, Alp Aslan'ın omzumdaki elini itekledi. "Sikerim senin belanı, hayvan herif."

"Yok," dedim panikle. "Yok bir şey, ne oluyor?" Başımı hızla iki yana salladım. "Neyden bahsediyorsun sen?"

Alp Aslan, elinin tersiyle bedenimi sağa doğru itti usulca. "Kaçsana sen azıcık aradan..." İtmesiyle sağa doğru bir adım

atmış olsam da hızla tekrar aralarına girdim. “Ne bok yedin lan sen?” diye devam edince, sesindeki öfkeden ürkmedim değil. Zira yüksek sese zaten fobim vardı. Normal kavga eden iki insana denk geldiğimde bile fenalaşacak gibi oluyordum. Bir de ikisi kavga etse, kesin kilitlenir kalırdım. “Ne bok yedin de haber gelmiyor?”

“Alp Aslan, saçmalama,” dedim uyarırcasına ama Melih genişçe gülümsedi ve gözlerim gülümsemesinde takılı kaldı. “Sen ne gülüyorsun pişmiş kelle gibi?” dedim bu sefer içimde cereyan eden öfkeyle. “Ne olduğunu biriniz anlatacak mısınız?”

“Bir şey olduğu yok be kızım!” dedi alayla omuz silkerek Melih. “Ben nasıl evlendiniz diye sorayım dedim sadece, yani nikâha bile çağırmayacak kadar hayvan değilsinizdir herhâlde!” Hızla işaret parmağını havalandırıp, Alp Aslan’ın yüzüne doğrulttu. “Kuru kuruya kız alırım sanıyorsan yanıliyorsun, Şahin. Ben varım,” diyerek elini göğsüne kapattı. “Kemal baba var. Senin atarını, hevesini siker atarlar. Öyle yangından mal kaçırır gibi evlilik mi olurmuş? Daha dün bir, bugün iki!”

“Abim sustu, bu başladı ya!” diyerek hırsla yere ayağını vurdu Bilge. Zira gözlerim sesini duyunca kendisine dönmeseydi, zemin çim olduğundan ayağını yere vurduğunu fark edemezdim. “Abi, siz anamın yanında staj mı yapıyorsunuz boş vakitlerinizde, ben anlamıyorum ki! Size ne?” Sinirle sağ elini havada savurdu. “Gerdeğe girerken de kâğıt imzalatsınlar, ister misiniz?”

“Sus! Sus! Sus!” dedi Melih çocukça bir öfkeyle. “Temas yok!” diyerek iki elini havaya kaldırdığında, beni sinirli bir gülme aldı.

O kadar çok güldüm ki sağ gözümünden yaş geldi. En başından temiz hava çarpmıştı. Regl dönemim olduğu için başım dehşetli bir şekilde ağrıyordu ve midem taş gibiydi. “Ben,” dedim nefes nefese kalmış bir hâlde. Yan yana dizilmiş evlerden birine doğru yönlendiğimde olacakları biliyordum. Alp Aslan ne olursa olsun, benim girdiğim eve Bilge’yi dahi sokmayacaktı. “Gidip yatıyo-

rum. Yoksa akşama helvayı kavuracaksınız. İstediyiniz kadayıfı yiyin birbirinizi."

"Az emipati ya!" dedi Melih arkamdan, huysuzca "Biri, senin Jülide'ye yaptığını Bilge'ye yapın, hoşuna gider mi?"

"Kemini işleri hızlandır," dedi Alp Aslan dik bir tonda, yermiş eder gibi. Merdivenlerini tırmandığını ahşap dağ evinin sınırlarında, ne diyecek diye merakla duraksadım. "Kırk gün kırk gece düğün kurmayan Alp Aslan'ı er meydanında, ters yatırıp düz sikkinler."

Derin bir nefes alarak, sundurmadaki bedenimi gerisin geriye döndürdüm. Alp Aslan, Bilge ve Ali abi sırtı dönmük olduğu için beni göremiyordu ama siyah bir arabaya bedenleri yaslı olan Melih ve Necip, beni gördü. Ağırca yutkunarak, başımı iki yana salladım. Düğün... Benim istediğim, talep ettiğim bir olay değildi. Bir kere başlı başma masraftı ama hayatım boyunca benim belimi bükten, maddiyat olmamıştı. Kimsesizliğim dururken, maddiyata hiç sıra gelmemişti. Düğüne çağıracak akrabam yoktu. Babamı bile hatırlayamadığım için baba tarafımın olup olmadığını bilemiyordum. Annemin yaşayan bir annesi vardı, o da kendisinden yıllar önce gitmişti bu diyardan. Etrafımda düğüne çağırabileceğim iki insan vardı: Mehtap ve Ercü. Sırf iki arkadaşımı davet edeceğim diye, ne o kadar tantanaya ne de uğraşa gerek vardı. Melih ve timi burada olabilir miydi, belli değildi. Kemal amca desen, ya denk düşerdi ya düşmezdi. Hatta düğün günü damat adayına sürpriz bir operasyon bile çıkabilirdi. Ve en önemlisi, ben üzerimde beyaz bir gelinlik hayal edebilen genç bir kadın değildim.

"Yenge!" Necip'in seslenmesiyle derin bir nefes alarak, bakışlarımı kendisine çevirdim. "Düğün sahibi olma fikrini pek sevmedin ama akşama nişanda eğlenmeyi bilirsin," diyerek işi alaya vurdu.

Gülümsedim. Düğünlerde ya da müzikli her ortamda eğlenmeyi çok seviyordum ama bu gerçekten kendi düğünüm için

geçerli bir eyleme şekli değildi. "Evlendirelim sizi, çok dâğıtıyor olursanız," diyerek yüzümü buruşturdum. "Makam, artık karta kaçıyorsunuz. Bizden geçti, gençler!" İçimden âdeta altmış yaşlarında bir nine çıktığında, Alp Aslan'ın bakışlarının üzerinde olduğunu bilsem de dönüp bakmadım. Gözlerindeki sorularla karşılaşmak istemedim. Yine bir kimsesizlik muhabbeti açılacak ve "Sen bunu daha ne kadar önüme süreceksin?" diye esefle soracak olmasından korktum. Alp Aslan'ın dili haricinde başka bir korkum olmadığı içindi bu görmezden gelen tavırım. "Yatıyorum ben. Vildanlar gelir bir iki saate," dediğim gibi hızlıca ahşap evden içeri girdim.

Seçtiğim tek katlı evi, elimle koymuş gibi bulmam biraz şans olsa gerekti. Ahşabın iç ısıtan sıcaklığı, ortada yanmayan sobanın hatırlattığı maziyle adımlarım direkt sobaya doğru yöneldi. Soba yanmıyordu ama özlemle ellerimi üzerine doğru uzattım, saçma bir şekilde. O arada kapı açılınca, ellerim sobanın üzerinde kalmış bir vaziyette başımı kapıya çevirdim. "Soyunmamışsın," diyerek gülümseyince Alp Aslan, gülümsedi. "Yetişemeyeceğim sandım."

Başımı "Hıhı" dercesine sallarken, ellerimi de yanmayan sobanın üzerinden çektim. "Bence sen, kapıyı açtığında soyunurken biri görecekti diye acele etmişsindir," dedikten sonra, üzerimdeki siyah tişörtümü çıkarıp, elindeki çantaya doğru uzandım.

Uzandım ama çantayı gerisin geri çekti. Sol gözünü hafifçe kırıp "Nasılsın?" diye sorduğunda kaşlarım imayla havalandı.

"Baş ve imide ağırla uykusuzluk birleştiği için kırılıyorum," dedim bezgin bir tavırla.

Elindeki çantayı yere bırakıp, ellerini pantolonumun düğmesine attığında canı acıyan ben değil de o gibiydi. "Rahat şeyler giymiyorsun," diye söylenerek pantolonumun düğmesini açtı ve hızlıca fermuarımı indirdi. "Bir de inatla yolda uyumuyorsun, Hevybanû. Arabayı ben kullanıyorum ama senin bana bile güvenin yok."

Pantolonumu aşağı doğru sıyırırken, karnımın üzerine bir öpücük kondurmayı ihmal etmedim. Sağ elimi omzuna atıp destek alarak ayakta durduğumda hafifçe tebessüm ettim. "Yolda uyusaydın şimdi ben dinç olacaktım ama sen yorgun olacaktın," diyerek iki elimi hafifçe yana açtım. "Ama bak, şimdi ikimiz de yorgunuz ve sarılıp uyuyacağız."

Elini karnımın üzerine utınca kaş çattım. "Miden taş gibi," dediğinde, başımı evet dercesine salladım.

Son zamanların stresi çıkacaktı elbette bünyemden. "Her şey üst üste geldi," diyerek derin bir nefes aldım. "Sinir, stres, üzüntü... Normal yani." Üstünde durmasın diye genişçe gülümsedim. Önümde ayaklanıp, bedenimi ortada kalan yatağa doğru çevirdiğinde; bu, "*Üstünü giyme,*" demekti onun dilinde. Arkamdan iteklemesini beklemeden yatağa doğru adımladım. Ben yatağın içerisine girdiğimde kapıyı kilitlemesi ise tekrar gülümsememe neden oldu.

Yorgunluğum ve ağrılarım birleştiği için soluma doğru dönüp, cenin pozisyonu aldım. Yatağın sağ tarafında bir ağırlık olduğunda yanıma kıvrıldığını anlamak zor değildi. Eli, karnımın üzerine kapandığında gözlerimi huzurla yumdum. "Sen harbi kırılıyorsun," diyerek kulağımın dibine girince hafifçe tebessüm ettim. Burnunu kulağımın arkasına sürttüğünde ise içimde volkanlar patlayacak gibi oldum. "Yoksa bana sırtını dönmezsin sen."

Söylediği cümle zihnimin süzgecinden geçince, gözlerim tekrar açıldı. "Özür dilerim," dedim boşta bulunarak ve hızlıca bedenimi kendisine doğru çevirdim. Yüzümü kendisine dönünce, boyun girintisine giren de ben oldum.

Eliyle hafif hafif karnıma baskı uyguladıkça daha fazla mayıştım ama dudaklarımı tenine değdirmeden de duramadım. "Güzelim..." İç çekerek, "*Hı,*" dercesine nefesimi teninin üzerine bıraktım. "Birbirimizi harlamasak mı acaba?" diye devam edince, gülümsemem teninde kayboldu.

Köprücük kemiginin üzerine dudaklarımın içini bastırduğumda, Alp Aslan'dan nefesle bir inilti döküldü. Aldığı nefeslerden kendisini zorladığının farkındaydım ama hayatıma girdiğinden beri, beni de kendisi gibi temas bağımlısı yapmıştı. "Çok üzledim," dedim teninin üzerine bir öpücük daha kondurarak.

"Özle tabii, özle," diyerek hafifçe geri çekilip, yüzüme odaklandı kıstığı gözlerini. "Biraz daha devam et de birlikte bir duşa girelim..." Umutsuz bir vaka olarak yüzümü buruşturdum. "Tüm girişler kapalı söylemlerin havada uçuşsun, sonra da Alp Aslan suçlu olsun." Hızlıca bezgin bir nefes verip, sanki az önce kendisi benden uzaklaşmamış gibi başımı göğsüne yasladı. "Yemin ederim, tüm âdet dönemlerinde kendime görev yazdıracağım." Sesindeki aksi, huysuz, çocukça tona dayanamadım ve tok bir kahkaha attım. Son üç haftadır birlikteydik ama tam Alp Aslan'ın depresyonu bitmişken benim regl dönemim devreye girince, geç buldum, erken kaybettim durumuna düşmüştük. "Neyse ki döndükten sonra atış serbest diyeceğiz de, öyle avutuyorum kendimi."

"E sen, hamile kalırsam hiç göreve gitmeyecek misin?" dedim boşta bulunarak. Böyle bir beklentim asla yoktu ama Alp Aslan kendi görevleriyle benim regl dönemim denk gelsin isteyince, "Regl olmadığında ne halt yiyeceksin?" diye kibarca sorma gafletinde bulunuverdim.

Sıkıntıyla yüzünü sıvazlayınca, kaşlarım çatıldı. "Ne bok olacağımız belli değil," dediğinde ise kaşlarım mümkünmüş gibi daha çok çatıldı. "Hevybanû..." Duraksayınca, başımı hafifçe göğsünden kaldırdım. "Eğer bir şey olursa," dedi ve bir kez daha duraksadı. O ağırca yutkundu ama ben yutkunamadım. "Bana, çocuğumuzla birlikte hayatınıza devam edeceğinizin sözünü verir misin?"

"Ov," diyerek bedenimi yatağın boşta kalan sol tarafına doğru attım. "Sevgilim, bana ölümsüzlüğü çok yakıştırıyorsun, farkındayım..." Bedenini sol kolunun üzerinde yükseltip, sağ eliyle karnımı ovalamaya devam etti. "Peki, ben ölürsem ne olacak?"

diyerek göz kırptığımda kaşları çatıldı. “Sen o zaman benim zeride bıraktığıma, analık da yapabilecek misin?” Sordüğüm sorunun ağırlığı, yüreğimi dağladı ve yanaklarımı şişirerek bezgin bir nefes verdim. “O bu değil de, Alp Aslan, sence bizden olacak mı?” dedim gafletle. “Benim bir aile yaşantım yok. Annelik hakkında bir bilgim yok, babamı yanımdan geçse tanımayabilirim Bana anneni göster deseler, neredeyse Melih’i gösterecek hâdeyim. Kendi eksiklerimi tamir edemiyorum ben. Bir de-”

Karımdaki eli, hızla dudaklarımın üzerine kapandı. “Kaç zamandır beni pışpışlıyorsun...” Ne mana, dercesine başımı iki yana salladım. Dudaklarımın üzerindeki parmaklarını çekip, sadece başparmağını sabit bıraktı. Başparmağıyla alt dudagımı usul usul okşarken, gözlerime bakmaya utanıyormuş gibi bir tavırla devam etti. “Benim bu konuda senden asla şüphem yok, Hevybanû. Kalkıp, ‘*Senin yüzünden mideme vurdu,*’ bile diyemiyorsun,” diyerek derin bir nefes aldı. Gözlerini gözlerime çevirdiğinde, dudaklarına eş gözlerinin içerisinde de gülümseme vardı. “Kıyamıyorsun sen bana...”

Son cümlesini öyle bir tonlamayla söyledi ki kıkırdamadan duramadım. “Ben sana hiç kıyamadım ki,” diyerek elimi yanağına kapadım. Ardından yanağına hafifçe iki kez vurdum. “Yine de bu söylediğimi hızlıca unut. Unut ki suyunu çıkarma!” Aslında bu konu hakkında uzun uzadıya konuşabilirdik. Ama biliyordum ki konuştukça eskiye döner ve kabuk bağlamaya çalışan yaralarımızı kanatırdık. İkimiz de yeni bir hayata savruluyorken, elimize aldığımız bir bıçakla aramızdaki bağı yensitmek; istediğim son şeydi. “Hadi uzan. Uzan, azıcık uyuyalım,” diyerek genişçe esnedim. Uykudan gözlerim kapanmak üzereydi ve bünyemin uykuya ihtiyacı vardı. Çocukluğumdan beri, uyuduğumda tüm sorunlarımın hafifleyeceğine dair de bir inancım vardı. Kimse-sizliğimin bile!.. Çünkü rüyalarım, hep çok kalabalıktı...

Alp Aslan isteğimi ikiletmedi ve ben, sırtını yatağa yasladığı gibi burnumu köprücük kemiğine gömdüm. Sol elim kendisine

göğsünde yer bulurken, sağ elim aramızda kaldı. Onun sağ eli ise karnımın üzerindeki etkileşimi asla kaybetmedi. Dokunuşlarıyla ağrımın geçmeyeceğini düşünse bile, biçare hâlde uğraşmaktan geri durmadı.

Ne kadar uyuduğumu bilemediğim bir zaman dilimi sonrasında uyandığımda kasıklarımındaki ağrı, midemdeki sertlikten daha belirgindi. Derin bir nefes almaya niyetlendiğim anda, Alp Aslan'ı tilki uykusundan uyandırmayı başarabildim. "Geçmedi, değil mi?" diye uykulu, huysuz bir tonda sorduğunda yüzümü buruşturmakla yetindim. "Kalk, giyin," dedi sesli bir nefes vererek. "Giyin de durumuna bir bakalım."

"Hastaneye çalışma saatlerim haricinde gitmiyorum," diyerek yataktan usulca doğruldum. "Ama giyineyim ve biraz temiz hava alalım..." Adımlarımı evin içerisindeki banyoya yönelttim. Eli mi yüzümü yıkadıktan sonra siyah, boyun ve kol manşetleri olan, pötikareli şortlu bir takım giyindim.

Alp Aslan yatarken dahi üstünü çıkarmadığı için, yüzünü yıkayıp banyodan çıktığında dışarı çıkmak için hazırдық. "Vallahi iş giyinmeye geldiğinde dipçik gibi oluyorsun," deyince yüzümü buruşturdum.

İşaret parmağım, sağ şakağıma yasladım ve "Başım," dedim ağırca yutkunarak. "Çatlıyor. Bugün gözlerini kapar, dilini tutarsan sevinirim."

Pantolonunun sol cebinden sigara paketini çıkarırken, hadi dercesine elini havada bir tur salladı. "Çık hadi, çık. Demedim bir şey!" Ben söylemedim ama sen anla, demekten öte değildi tavrı ama ne yazık ki benim bugün anlayan yerlerim de ağrıyordu.

Evin ahşap kapısını açıp, yine kütüklerden yapılmış olan sundurmaya çıktığımda, içeri girerken orada olmayan sallanan koltuk dikkatimi çekti. Sundurmanın soluna doğru çocuklar gibi neşeyle ilerleyip, ahşap küpeştelere tutunarak, muhteşem doğaya karşı bedenimi sarkıtmayı tercih ettim. Gözlerimi yumup derin bir nefes aldığımda, ciğerlerime çektiğim temiz hava genzimi

yaktı. Tam arkamı dönüp sallanan koltuğa oturacaktım ki, Alp Aslan'ın çoktan oturup ahşap küpeştelere doğru ayaklarını salladığını gördüm. "Ya!" dedim mızıkçı bir tonda. "Ama ben oturacaktım."

İki dudağının arasındaki sigarayı, sol elinin parmakları arasına sıkıştırıp çekerken, sağ elinin avuç içiyle bacaklarımın üstüne vurdu. "Gel sen buraya," dediğinde, sesinden haz akıyordu. "Biraz da burada uyu." Birlikte eve çıktıktan sonra kucaklarında uymaya o kadar alışmıştım ki, göğsüne başımı dayayıp kucaklarında kıvrıldıktan sonra on beş dakika içerisinde uyuyakalacağımı düşünmüştük. Biz de artık biliyorduk.

"Hava alacaktık," dedim dudak bükerek. Ses tonum her ne kadar itiraz eder bir tonda çıksa da, ayaklarım Alp Aslan'a doğru ilerledi.

Tuttuğu elimden, bedenimi kucagina doğru çekti. "Alacağız işte, güzelim," diyerek saçlarımın üzerine bir öpücük kondurdu içini çekerek. "Ben hava alacağım, sen uykunu alacaksın." Ardından sıkıntıyla bir nefes verince, göğsünde huzursuzca kıpırdandım. Böyle anlarda Alp Aslan'ın kafatasını açıp, ne düşünüyor diye bakmak istiyordum. Kıpırdandığımı hissedince, sırtımdan daha çok göğsüne bastırdı bedenimi. "Hevybanû," dediğinde kıpırdandığım için uyardığının farkındaydım. "Biraz uyuyup, benim ruhumu dinlendirir misin?" İşittiğimle tüm hareketlerim duraksadı. Birkaç saniye nefesimi dahi tuttum. Ardından derin bir nefes alarak gözlerimi yumdum. Avuç içimi göğsünün üzerine kapattığımda, gülen nefesiyle birlikte başımın üzerine öpücüklerini bırakmayı ihmal etmedi ve ben takribi yedinci öpücükte, uykunun huzurlu kollarına geri çekilmiş bulundum.

Kendimi hayatımın çok farklı bir evresinde hissediyordum. Elim ayağım ilk defa birbirine dolaşıyordu. İlk defa bir insanın iki dudağının arasından çıkacak iki kelimeye dikkat ediyordum. Asla istemeyeceğim şekilde, tüm nefeslerim Alp Aslan'ın iki dudağının arasındaydı. Öldürmek de yaşatmak da onun elindeydi.

ve ben ilk defa tüm zaaflarımla birlikte savunmasız, kalkansız bir savaşın ortasında boy göstermekteydim. Daha bedenime kaç kurşun, kaç ok saplanacaktı, tahmin edemiyordum ama tek bildiğim, bedenimi bedenine yasladığı için benim içimden geçenlerin onun yüreğini deldiği idi...

“Elleme,” diye bir fısıltı duyumsadım.

Ardından Melih’in gülümseyişini tanıdı ilk, kulaklarım. “Bak, Cemreciğim,” dedikten sonra bir hışırtı sesi ulaştı zihnime. “Jülide ablan, böyle saçlarından çekilerek uyandırılmayı çok sever. Sen şimdi git, o aşağı sarkan saçlarına elini dola ve saçlarını çek.”

“Saçmalama!” dedi Alp Aslan tekrar fısıltıyla. Gözlerimi açıp uyandığımı belli etmektense, iki küçük erkek çocuğu gibi çekişmelerini dinlemek işime geldi. “Hem o sesini kıs!” Uyarı dolu bir tonundan sıyrılıp, daha ılıman bir tona geçerek devam etti. “Sakın, Cemreciğim. Saçını çekme, tamam mı? Saçları acır ve çok üzülür Jülide ablan.” Tam ortam sakinleşti gibi gelmişken, Alp Aslan’ın bedeninde bir hareketlilik oldu ve çat diye bir ses geldi. “Senin o elini kırarım, Melih!” dediğinde sinirden, fısıldamayı unutmuştu. “Elleme diyorum işte. Siktir git.” Derin bir nefes alınca, göğsündeki başım yükselip alçaldı. “Gün gelir, birine âşık oluverirsin, gösteririm ben sana o zaman.”

Bir çakmak sesi yankılandı, ardından derin bir nefes veriş. “Bizden geçti be oğlum!” Melih’in sesindeki alaylı tonu tanıdım. “Biz sizin gibi karta kaçınca akıllananlardan değiliz.”

“Şimdi ‘Kim?’ diye soracak,” dedi Necip gülümseyerek.

Ve çat diye gözlerimi açarak, “Kim?” dedim merakla. “Kime âşık oldun sen? Mürvet deme bana sakın!”

Merakla başımı Alp Aslan’ın göğsünden kaldırdığımda, Necip ve Melih’ten bir kahkaha yükseldi. Melih “Nasıl da biliyorum yiyeceğini ama!” diyerek, eliyle tüm saçlarımı karıştırdı çocuk gibi. “Ah Bilge, ah!” Bilge’den dem vurunca kaşlarım çatıldı ama benden çok kaşları çatılan biri varsa o da Alp Aslan’dı. “Yapamadın şuna bir alfa görümcelik.”

Tam gözlerimi kısıp çenemi açmıştım ki; "Cülideciğim," diyerek Cemre kendini belli edince, toparlandım. Bedenimi, Alp Aslan'ın kucağından kalkmadan sağa doğru çevirdim. "Men geldim." Görüyordum ama o iki minik kolunu yana açarak, "*İşte buradayım,*" demeyi ihmal etmemişti. "Oyun oynaşalım mı?" Başımı tamam dercesine salladıktan sonra minik avuç içiyle çıplak sağ bacağıma vuruverdi aniden ve "Eyim sende," diyerek, bağıra çağıra sundurmadan aşağıya doğru kaçmaya başladı.

Her ne kadar üzerime ani bir şaşkınlık binse de, Alp Aslan'ın kucağından kalkarken sağ omzuna vurmayı ihmal etmedim. "Ya hayır ama ya!" dedi huysuz bir tonda. "Ben, seni çok kovaladım."

Alp Aslan'ın kalkmadığını gördükten sonra sağ elimin tersiyle Melih'in göğsüne vurdum. Tabii o da, "Bana ne kızım? Kocan kovalasın!" demeyi ihmal etmedi.

"Sizin ben," dedim dişlerimi birbirine bastırarak. "Nasıl da ben, beni kovalayacak birini bulurum." Hızlı adımlarımla sundurmadan inince, gördüğüm insanlar göz devirmeme sebep oldu. Ahu, Merve ve Taner'in burada ne işi vardı, aklım almadı. "Ne yaptınız, Urfa'dan otobüs mü kaldırdınız?" diye kendi kendime söylenirken, Cemre üzerinde pötikareli jile elbisesiyle yaylanın ortasından canhıraş bağırdı.

"Cülide! Koş!"

Oysaki ben, Ahu'yu gördükten sonra hanımefendi kişiliğime bürünecektim ama tabii Cemre, bağıra çağıra konuştuğu için ister istemez peşinden koştum. Biz Cemre ile ebelemece oynarken, bir ara Cemre'yi yakaladım. Alp Aslan sundurmadan inmiş, iki eli cebinde, Ahu ile bir şey konuşuyordu. "Cemre," dedim fısıltıyla önünde eğilerek. "Gidip, Alp Aslan amcana 'Elim sende,' diyerek vuruyorsun, tamam mı?" Hafifçe burnunu sıkıştırdım. "Hadi, göreyim seni ufaklık!"

Cemre benden aldığı gazla koşmaya başladıktan sonra usulca, çömeldiğim yerden ayağa kalktım. Yine olmazsa artık, Cemre'nin kapı tekmelediği gibi ben de toprak tekmelemek zorunda

kalacak gibiydim. Cemre koştur koştur yanlarına gitti. Bir de minicik eliyle, koluna bir güzel vurdu ama Alp Aslan ne konuşuyorsa dönüp bakmadı bile. "Oynamıyor ya!" diye ağlamaklı bir tonda bağırınca, boş ver dercesine elimi salladım. Cemre üstüme doğru koşmaya başlayınca, gelip bana vuracağını bildiğimden aniden önümü döndüm. İki adım attıktan sonra ise bir bedene çarptım. Çarptığım bedeni, kolundan iki elimle yakalamış olmam haricinde bir sorun yoktu.

"İyi misiniz?" Karşımda, yüzüme pürdikkat bakan, taş çatlasın yirmi beş yaşında olan sarışın genç bir çocuk görünce, genişçe gülümsedim.

"Merhaba," dedim tutunduğum kolunu asla bırakmadan. "Şey, elim sende oynuyorduk ama..." Gözlerimi, koluna sıkı sıkıya yapışmış ellerime indirdim. "E, benim elim sende kaldı!"

"Bişimle oynay mışın?" diyerek Cemre de araya girince, durum daha komik bir hâl almaya başladı.

Çocuk derin bir nefes alıp, boştaki eliyle alnını kaşıyınca bir adım geri kaçtım. "Remzi," diye bağırınca, başını çevirdiği yere döndü bakışlarım ve o arada dört kişilik bir erkek grubu olarak geldiklerini anladım. "Gelin de yakalayalım şu küçük hanımları!"

"Kaç!" dedim Cemre'ye hitaben ve o andan sonra yaylanın ortası, hiç tanımadığım dörtlü bir genç takımıyla elim sende furyasına döndü.

İsmini bilmediğim esmer bir gencin koluna vurduktan sonra koşarken, Alp Aslan'ın bana doğru ağır ağır yürüdüğünü gördüm. Gördüğüm gibi ardımı dönerek ters istikamete doğru gitmeye başladım. Kendisi oyuna dâhil olmamıştı ama daha çok, "Siz niye yabancılarla oynuyorsunuz?" diye hesap soracak dadılar gibi duruyordu. Başımı hafifçe sola çevirdikten sonra koştüğünü görünce, adımlarım önce dolandı, sonra bilerek ne yapacak diye yavaşladım. Daha çok sırtımdan iter diye düşünürken, elini belime dolanmasıyla yerle temasım kesildi. Havalandırdığı bedenimi, etrafında bir tur döndürdüğünde tüm kahkaham yaylaya yayıldı.

"Tamam, bırak," dedim nefes nefese ama beni yere indirmedim. "Ya bıraksana!" Talehime aldırmadan, beni karga tulumba zorla zapt edilmiş çocuklar gibi bızımıkların yanına götürmeye başladı. Topluluğa bakışlarımı çevirdiğimde, Emrelerin yanına Begümlerin de geldiğini görünce "Begüm burada ne arıyor ya?" dedim şaşkın bir tutumda. "İptal mi olmuş nişan?"

"Henüz değil," deyince, "Ne saçmalıyorsun?" dercesine yüzüne baktım. "Giel, sana yalnız başına eğlenebileceğin bir şey buldum. Bisiklete bineceksin."

"İyi de," dedim fısıltıyla. "Ben bisiklete binmeyi bilmiyorum kı."

Kucukladığı hedenimi yere gelişigüzel bırakınca, topluluğun yanında dengemi kurabildiğime şükrettim. Benim fısıltımın aksine, "Öğrenirsin işte," deyince düz bir tonda, neredeyse utançtan yerin dibine girecektim.

Taş gibi olan midem, yanmaya başladı. Beni kurtarsın diye Melih'e çevirdim bakışlarımı ama o, bana değil, telefonuna bakmakla meşgul olduğu için göz teması kuramadım. "Alp Aslan," diyerek üzerine doğru bir adım attım. Sesimi kısabildiğim kadar kıstım. "Bilmiyorum, diyorum, neyi anlamıyorsun?"

Duvara konuşuyormuşum gibi elimden tutup bisiklete yöneltince, derin bir nefes aldım ama şekerim düşmüş gibi vücudumdan soğuk soğuk terler boşalıyordu. İki elimin ikisini de gidonun üzerine yerleştirdiğinde, seleye oturma zahmetinde bulunmadan sabit bir şekilde yere basmaya devam ettim. "Bu arka fren, bu da ön," diyerek pratikte bildiğim iki fren aparatını gösterdi. Gösterdi göstermesine ama ben panikten kusacak gibi hissediyordum. "Bir de pedal çevireceksin işte, ne var?"

"Dengemi Yüce Honos¹ mu sağlayacak?" dedim dan diye. Ne kimsenin geçeceği dalga umurumda oldu o an, ne de yaşma rağmen bisiklet sürmeyi bilmeyişimin utancı. "Bilmiyorum, diyorum işte, neyi anlamıyorsun?"

¹ Bir televizyon dizisinde Sanatçı Kayhan Yıldızoğlu'nun canlandığı hayali karakter

Başını hafifçe sola atıp, "Otur," dediğinde "*Üstüne kussam ne olur acaba?*" diye düşünmedim değil. İki elimle yüzümü sıvazladıktan sonra aldığım derin bir nefesle selenin üzerine oturdum. "Sen bana güvenmiyor musun?"

"Vallahi sana kocam olduğundan beri hiç güvenmiyorum!" dedim ve esefle kollarımı iki yana açtım. "Daha çok, beni buradan aşağı itip kırk mevlidimde kendine yeni eş bakacak gibi duruyorsun."

Sinirimin bana verdiği yetkiye dayanarak, dan dan konuşurken evlendiğimizi henüz kimsenin bilmediğini de unuttum. "Oha," diye bir ses yükseldiğinde, sesin bir kadından yükselmiş olması nedeniyle başım arkaya doğru döndü ve konuşanın Merve olduğunu gördüm. Elini, Ahu'nun bacağına üzerine kapatmış olması ise midemi daha çok allak bullak etti.

"Abi, evlendiniz mi?" diye atılınca Ömer, bıkkın bir nefes verdim.

"O tekliften sonra bekliyordum ama," diyerek bir kahkaha attı Vildan. "Bu kadar çabuk ve gizli beklemiyordum."

Begüm, "Bebek," diye sorgulayınca gözlerimi devirdim.

"Yok," dedi Bilge araya girerek. "Yokmuş yani."

Veysel "E, hayırlısı olsun abi," dedikten sonra sıkıntıyla yüzünü buruşturdu. "Vallahi en güzeli ya. Dertsiz tasasız... Evlendiniz mi evlendiniz işte."

"Ne demek istiyorsun sen?" Begüm'ün çemkirircesine konuşmasıyla, gözlerimi yumdum.

"Sal beni aşağıya," dedim ağlamaklı bir tonda.

"Ben seni zaten aşağıya salacaktım," deyince, gözlerim hiddetle tekrar açıldı. "İki dakika arkamı dönmeye gelmiyor ya. Anında kendine oyun arkadaşı bulmuşsun!"

"Çağırdık seni o kadar, gelseydin," dediğimde; Cemre'den bir "*Hıh!*" yükselinece gülmeden edemedim. "Seni mi bekleyecektik koca gün?"

Boyun girintime usulca eğilip gülümsemediğinde gözlerim ıslan-
leşti. Sinir, stres, heyecan, korku, panik, ne varsa birleştiği için
artık kusmasam da bayılacak gibiydim. "Çok kıskanıyorsan,
Cemre'yi göndermek yerine kendin geleseydin o zaman" "Kesik
bir nefes aldım. Nefesi boynuma çarptıkça, sağ yanığımdan bir
alev topu yükselmeye başladı. "Şimdi," diyerek boynuma nefes-
sini bırakınca, boynumu sağa doğru kıstım. "Şu ortadaki kuyuya
kadar pedal çevirmeni istiyorum. Oraya düşmeden varırsan" "
Duraksadı. Boynumun sağ tarafına hafifçe bir öpücük kondurdu
"Bence sevişiriz, sence?"

Dalga mı geçiyorsun, dercesine baş savurdum. "Müsait değı-
lim," diyerek kinayeye kaşlarımı havalandırdım. "Ayrıyeten bu
bana değil, direkt sana ödül."

"Ne demek o?" dediğinde kaşları çoktan çatılmıştı.

Yüz ifadesini görünce, kimseyi umursamadan gülümseyerek
dudağının sol bitiş çizgisine bir öpücük kondurdum. "Sal hadi,"
dedim ellerimi fren pedallarının üzerine yerleştirerek. "Söz, ar-
kamdan evlenirsen hortlamayacağım!" Madem balık batmıştı ve
yan gidiyordu, Ahu Hanım daha iyi duysun diye dillendirmemin
de bir sakıncası yoktu.

"Ay, haklısın anacığım, nankör bunlar," diyerek Vildan araya
girince, başımı hafifçe eğerek yüzüne baktım. "Erkek değil mi,
hepsi aynı."

"Hayda!" dedi Adnan abi isyanla. "Ben ne yaptım şimdi?"

"Dur abi, ben muhabbeti çevireyim," diyerek Melih de lafa
girdi hızlıca. "Cemreciğim, sana kardeş yapacaklarmış..."

"Babağğğ!" diye çığlık atınca Cemre, tiz sesinden yüzüm bu-
ruştı.

"Sizin yapacağınız işe başlarım ha!" dedi Adnan abi, otur-
duğu ahşap sandalyeden ayaklanırken. "Ben değil, babacığım,"
diye kendisini açıklamaya başladığında, gülmekten gözlerimden
yaş gelmişti. "Alp Aslan amcan yapacakmış."

Adnan'ın Melih'in kendisine attığı topu, hızlıca Alp Aslan'a attı. Cemre'nin kardeş kelimesine tahammülü yoktu anladığını kadıyla ve bu yüzden bebeğin anasını, babasını kim olduğu da onun için önemsemedi. Tam yumruk yaptığı minik elleriyle Alp Aslan'a dönmüştü ki, Alp Aslan direkt, "Vazgeçmem," dedi net bir ses tonuyla. "Bana söylemez bu yöntem, Cemre Hanım. Yuvarlanabilirsin çimlerde!"

"Sinir hastası olacağım," dedi Melih bezgin bir nefes vererek. "Yemin ederim, sinir hastası olacağım bunlar yüzünden."

Evlilik, çoluk çocuk muhabbetleri birbirine karışmışken; "Hadi, neceksen it Jülide'yi," diye Begüm seslendi. "Sonra üstünüzü değiştirin de gelin. Biz gidiyoruz!" Hızlıca ayaklandı ve Veyzel'i de peşinden sürükledi. "Yemek yersiniz. O arada da nişan başlamış otur zaten."

Alp Aslan kastığı çenesiyle bana doğru dönünce, çenesindeki gamzesinin üzerine bir öpücük kondurdum. "Yeşil, mini bir elbise giyeceğim," dememle, gözlerini bezgince yumdu. "Sinir krizini o zaman geçirirsin. Hadi it."

Derin bir nefes alıp; "Tutuyorum ben," diyerek sol gözünü kırptı. "Çevir bakalım pedalı bir tur." Denge panelinin üzerinde iki kolumu yana açarak çok güzel dengede durabiliyordum ama gidon bir sağa bir sola döndü elimin altında. "Direksiyon tutar gibi, sabit tutsan yeterli..."

"Tamam, bırak," dedim bezgin bir tavırla. Kendime çok güvenim yoktu ama herkesin bize baktığını da biliyordum. Gidon tekrar sağa sola oynayınca, bir panik yapmadım değil ama gidona bakmaktansa bakışlarımı karşıya dikersem işimin daha kolay olacağına kanaat getirip, başımı kaldırdım. Durana kadar her şey gayet kolaydı ama dururken aniden frene basmamla bedenim seilenin üstünden kayınca, gidon karnıma geçmiş oldu.

Ağzımdan acı dolu bir inilti dökülene kadar Alp Aslan koşar adımlarla yanıma gelmiş bulundu. "Güzelim, ne yapıyorsun?" dedi panikle. Eğilip yüzüme baktığında gözleri irileşince, bir ye-

rim kanıyor sandım ve gözlerim üzerime başıma indi. “Hayvan gibi frene asılır mı, Hevybanû? Ya kapaklansaydın yere?”

“Bırakmasaydın o zaman!” dedim canımın acısının da üzerime kattığı öfkeyle. Derin bir nefes aldığımda, kaburgalarımın acısıyla nefesim kesildi. “Yok bir şeyim, tamam. Düşmedim de zaten,” diyerek hızlıca bisikleti bıraktım. Ben düşmedim ama benim bırakmamla bisiklet yere düştü. “Öğrendim, bence bu kadar yeterli.”

Benim bırakmam sonucu yeri boylayan bisikleti kaldırırken kendi kendisine, “Hee,” dedi alayla. “Devamını da çocukla öğrenirsin artık.”

Üstümü başımı silkelerken söylediğini duydum ve çatılmış kaşlarımla kendisine döndüm. “Ha, evet!” dedim öfkeyle. “Babası orada burada kadınlarla muhabbeti yürütürken, anası koşar hep peşinde. Oldu paşam!” Esefle kollarımı iki yana açtım. “Var mı başka isteğin, arzun?”

“Var,” diyerek gevrek gevrek gülünce, sinirden daha bir kızardım. “Cemre’yi göndereceğine bir dahaki sefere kendin gel...”

“Yok,” diyerek hızlıca arkamı döndüm. “Gelirsem; *‘Tükür çocuğum, babanın suratına!’* demek için gelirim anca.” Arkamdan güldüğünü bilsem de yanında duraksamadım. Zaten yüzüne baktıkça, yalandan kaş çatamamaya da başlamıştım. Trip dahi atamayacağımı bildiğim için hızlı adımlarımı evin içerisine doğru yönelttim. Ben nasıl ki Alp Aslan’a trip dahi yapamıyorsam, o da kedi gibi arkamdan gelmeden duramıyordu.

İmkânlar dâhilinde kısıtlılık yaşadığımız için bir duş alıp, saçlarımı toplamayı mantıklı buldum. Alp Aslan gelene kadar kendimi banyoya attım ama kendisi gelmeden banyodan çıkamadım da. Banyonun kapısı hışımla açıldığında ise, boşta bulunduğum için olduğum yerde sıçradım. “Kapıyı da kilitleseydin!” diye öfkeyle söylenirken, ben üzerimdeki köpükleri durulamakla meşguldüm.

"El Alemin evinin kapısında da ayak ızın çıksın istemedim!" diye bağırdım. Duşa kabinin kapısı da aynı şekilde açılınca, genişçe gülümsedim. "Gel, gel," dedim işveli bir tonda. "Seni bekliyordum zaten, ondan çıkmadım."

Tabii Alp Aslan'ın gelmesi pek normal olmadığı için beni itince, sırtım duvara çarptı. Ben daha çenemi açamadan dudakları dudaklarıma kapandı. Regl dönemim olmasaydı çoktan işin rengi değişecekti ama elimizde olmayan sebeplerden dolayı değişemiyordu da. Ayrıca elimizde olmayan nedenleri de önemseyen tek taraf bendim. Avuç içlerimi göğsüne dayayıp bedenini zorla geri ittiğimde, alnını alnıma kapattı. "Daha ne kadar süreceksin ya!" diye öfkeyle söylendiğinde, "*Sana ne oluyor ki?*" demek istedim. Derdi çeken bendim sonuçta. "Yıl gibi, geçmek bilmedi yemin ederim."

İki elimi yanaklarına kapayarak, hafifçe parmak uçlarımda üzerinde yükseldim. "Alp Aslan," diyerek gülümser bir ifadeyle kaşlarımı havalandırdım. "Sen üç beş gün sabredemiyorsan, dokuz ay hiç sabredemezsin." Kendisiyle son dönemlerde en çok dalga geçmeyi sevdiğim konu çocuk konusuydu. Dalga geçmek güzeldi ama bir yandan da "*Hadi, doğur artık,*" diye canımı yemesinden korkmuyor değildim. Sağ eli usul usul kalçama doğru inince, elini yakaladım. Yemezler, dercesine kaşlarımı kaldırıp indirdim. "Ben çıkayım en iyisi," diyerek dudaklarımı büzdüm. Bilge'nin İstanbul'da çalıştığı eski moda evinden getirttiği elbiseyi görünce zaten sorun çıkaracağını bildiğim için, en azından duştan çıkana kadar giyinirim de sabote edemez diye düşündüm. "Çünkü ben yanında durdukça, senin elin kolun durmuyor. Sen çıkana kadar giyinirim ben de."

"Ne giyecektin sen?" dedi, kolunun altından sıyrıldığım sıra. Cevap vermeden duşa kabinin kapısını açtığımı görünce, sinirli gülmesini bastıramadı. "Nasıl çıkarırım ben. Uğraştır bakalım..."

Alp Aslan'ın en büyük hatası beni hafife almasıydı. Yavaş atın tekmesinin pek olduğunu hatırlamasının zamanı ise çoktan

gelinip, hatta geçmişti. Duştan hızlıca çıkıp, bedenimi bebe ya-
gıyla yağladım. Alp Aslan çıkmadan giyineyim diye uğraştıkça
da ellerim birbirine dolaştı. Üzerime saten, japone kollu, belin-
den örgü kuşaklı, etek uçları pileli, ördekbaşı renkte bir elbise
giydim. Alp Aslan'ın boynumda bıraktığı izler dolayısıyla dökümlü,
yarım balıkçı yakaya sahipti. Bilge, seçtiğim kıyafetlerin
yaka kısmına anlam verememiş olsa da sorgulamayı es geçmişti
sağ olsun. Muhtemelen kendi içerisinde abisinin kıskançlığına
yorsa da, yazın ortasında yakalı kıyafetler giymek pek akıl işi
değildi ve ben kuru bir kıskançlık için buna katlanacak biri de-
gildim. Elbiseyi üstüme giydikten sonra, Giresun için boyu bana
dahi kısa gelse de, geri adım atmak istemediğimden üzerimden
çıkarmadım ama elbisenin fermuarı sırtımda olduğu için de ister
istemez Alp Aslan'ı çıksın diye beklemek zorunda kaldım.

Alp Aslan duştan belinde sadece bir havluyla çıktığı için sol
elimini parmaklarıyla kaşlarını ovmak zorunda kaldım. Biraz
daha bedenini ağzımın sularını akıtarak izlersem şayet, bu âdet
dönemim ne zaman bitecek diye bağırarak insan evladı ben ola-
caktım. Derin bir nefes alarak, gözlerimi vücuduna bakmadan
gözlerine çevirdiğimde çattığı kaşlarının atlındaki mavileri fı-
rınalı bir gökyüzü gibiydi. “Ya, senin vücudunda benim dünya
kadar izim var,” dediğinde, dudak bükerek başımı aşağı yukarı
salladım.

Hafifçe elbisemin dökümlü yakasını tuttum ve “Evet. Ben de
ona göre önlemimi aldım. Bacağımı falan ısırmadığın için teşek-
kür ederim, sevgilim,” dedim. Ağzımdan çıkan kulağım duyun-
ca, inşallah aklına not etmez diye içimden binlerce dua sıraladım.
Söylediğime takılmaması adına başparmağımla hızla sırtımı işa-
ret ettim. “Rica etsem, fermuarımı çeker misin?”

Hırsıyla boynunu ovuşturdu ve “Bekle azıcık,” dedi huysuz
bir tonda. Uzatmamasının sevinciyle, başımı tamam dercesine
çocuk gibi salladım. Karşıma geçip, aheste aheste altına, benim
seçtiğim siyah pantolonunu giydi. Ardından üstüme doğru adım-

lamaya başlayınca, kendisine sırtımı döndüm. Tam karşımda boy aynası durduğu için, gözlerini gözlerimden çekmeden arkama geldiğinde önce sırtıma bir öpücük kondurdu. Vücuduma sürdüğüm avokadolu yağın tadı dudaklarına bulaşmış olmalı ki yüzü buruştu. “Ne sürdün?” dediğinde elbisemden çok, vücudumdaki yağdan şikâyetçi gibiydi.

“Yağ,” dedim dümdüz bir tonda. *“Canım, çocuk istiyorsun, vücudumu çatlak içinde bırakmaya niyetim olmadığı için nemi-
lendirmeye şimdiden başladım,”* diyemedim tabii.

Ben yüzünü izlerken, çattığı kaşlarıyla fermuarımı çekmeye başladı ama o fermuarın çekimi işlemi, yer çekimine maruz kalıyormuş gibi nedense bir türlü tamamlanamadı. “E, bu bozuk,” dediğinde ise neredeyse küçük dilimi yutacaktım.

“Nasıl ya?” diyerek elimi sırtıma attım. “Nasıl bozuk, Alp Aslan?” diye öfkeyle devam ettim. “Yoktu bir şeyi.”

“Bilmem,” diyerek dudak büktü ve aynadan gözlerini gözlerimle birleştirdi. “Bilge’yi çağırayım, baksın istersen...” Tamam, dercesine başımı salladım. Sonuçta elbiselerin başmimarı oydu. Alp Aslan telefonla Bilge’yi arayıp çağırdı ve ben, Bilge gelene kadar asla aynanın önünden çekilmedim. Yanımda bir de Bilge’nin getirttiği tulum vardı ama üzerimdeki elbiseyi, boyunu kısa bulsam da çok beğenmiştim. Aynanın önünden zerre kımlıdamadığım için Bilge’nin çaldığı kapıyı açmak da Alp Aslan’a kaldı.

Bilge “Ne oldu ya?” diyerek bana doğru adımlamaya başlayınca, dudaklarımı ağlamaklı bir hâlde büzdüm.

“Bilmiyorum,” diyerek başımı iki yana salladım. “Alp Aslan, bunun fermuarının bozuk olduğunu söyledi.”

Bilge arkama geçip elini fermuara atarken, “Çekememiştir abim. Gizli fermuar ya,” diyerek beni rahatlatmaya çalıştı ama sonra ne yaptıysa o da bir türlü fermuarı kapatamadı. “İyi de, Jülide, ben bunu sana teslim ederken bir şeyi yoktu. Ben yokken denedin mi hiç?”

"Hayır," diyerek baş savurdum. "İstanbul'dan geldiğinde birlikte denedik işte, ondan sonra hiç ellemedim..." Derin bir nefes aldım "İşte şimdi bir de Alp Aslan," dedim ve duraksadım. Aynadan şak diye gözlerini bulduğumda, gözlerim kısıldı. Kollarını keyifle göğsünde bağlamış, bizim panikli hâllerimizi zevk alarak izliyordu. "Bilerek yaptın!" dedim dan diye. Sesimdeki bastırmaya çalıştığım öfkem, Bilge'nin yüzüme donmuş bir şekilde bakmasına sebep oldu. "Bilerek yaptın, değil mi?" Sağ elimi öfkeyle bir tur havada salladım. "Sırf giymemeyim diye fermuarını bozdun!"

Sinirim gitgide, arttıkça arttı. Bilge eliyle, hafifçe kolumu sıvazladı. "Koskoca adam, canım," diyerek abisine döndüğünde gözlerini irileştirmişti. Söylediğine kendi de inanmıyordu ama bir umut ışığı arıyordu. "Yapmamıştır. Ben onları ta Nişantaşı'ndan getirttim, elbise bulamadın diye. Sana kıysa, bana kıyamaz."

Alp Aslan dümdüz bir tonda "Bilge, çık abiciğim sen, hadi," dedi. Ne sinirimden ne de kırılan hevesimden zerre etkilendi ve bu, benim daha çok dolmama sebep oldu. Kaldı ki tek dolan, içim de değildi. Gözlerim de dolmuştu saçma bir şekilde. Bilge, "Ne yapayım?" diye sorarcasına yüzüme bakınca, "Sıkıntı yok," dercesine çantama doğru ilerlemeye başladım. Çünkü benim tanıdığım Bilge, yüz ifademi gördükten sonra beni almadan o evden asla çıkmazdı. Bilge evden çıktığında, ben de sinirimi daha çok, çantanın içerisindeki eşyadan çıkarıyordum. "Hevybanû," dedi ama kafamı kaldırıp kendisine bakmadım. Yüzüne bakarsam, küfretmeme yeminimi bozmaktan korktum. Ben yüzüne bakmadığım için Alp Aslan'ın da ses tonu değişmeye başladı. "Hevybanû, sana diyorum!" Elime aldığım kırmızı tulumu hırsla çantanın içerisinden çektim. "La, sana diyorum, bir gelir misin buraya?" diye belirttiğinde, sinirim tavan yaptı ve elimdeki tulumu üstüne fırlattım.

"İbrahim Tatlıses klibi mi çekiyoruz burada?" diye bağırdığımda, benden çıkan sese ben bile inanmadım. Alp Aslan ise

daha çok, ne dediğimi anlamıyormuş gibi yüzüme bakıyordu. “Bozdun işte! Salak mıyım ben anlamayacak kadar?” Üzerine fırlattığım kırmızı tulumu yerden alınca, derin bir nefes aldım. “Hayatım, bu sana yakışmadı,” dediğimde delirdiğimden şüphelenen gözleri yüzüme odaklandı. “Kırmızı tulumu giysen daha çok yakışır, deseydin,” dedim ve duraksadım. Daha doğrusu, sesim çatladığı için duraksamak zorunda kaldım. “Salağım ya çünkü, yerdim!”

Elinde tuttuğu kırmızı tulumu diğer eline geçirirken; “Yalan mı söyleseydim yani?” deyince, sinirle gülümsedim. İki elini öfkeyle yana açtığı anda, zerre alttan alabilecek takatim yoktu. “Kıskanıyorum kızım ben seni. Çok kısa şeyler giymesen ne olur sanki? Ölüp mısın?”

Üstüne doğru adımlamaya başladığımda daha çok gırtlaklarını sıkacak gibiydim ama onun yerine dişlerimi sıkarak zorunda kaldım. Elindeki tulumu hırsla çektiğimde, böyle gidersek onu da yırtacağımızdan emindim. “O dilini biraz da güzel şeyler için kullan!” dedim öfkeyle. “Sorun kıskanman değil! Sorun, zorla bir şeyler yaptırman, Alp Aslan. Tatlı dil denilen bir şey var, biliyorsun değil mi?”

Eli aniden sırtıma kapanınca, göğsüm göğsüne çarptı ve dudakları da hızla dudaklarıma kapandı. Yapmaya çalıştığını anlamayacak kadar akılsız değildim ne yazık ki. Ve doğru anladığımı dilini dilime doladığında da kanıtladı. İki elimi göğsüne yaslayıp bedenini ittiğimde, sırtımdaki elinin baskısı daha çok arttı. Dudaklarının baskısı da dudaklarımdan kaybolmadı. Ona ne zaman yeterli geldi, o zaman dudaklarımı serbest bıraktı. “Ben zaten dilimi güzel şeyler için kullanıyorum,” dediğinde içimden tek geçen, yüzüne tokat atmaktı ama onun yerine havalandırdığım elimle dudaklarımı sildim öfkeyle.

“Konuşmuyorum ben seninle!” dedim çocukça bir tavırla. “Öpme beni bir daha bana sormadan.”

İlişkimizi bana sormadan, beni öpmeleriyle inşa ettiği bu söylemime bir kahkaha attı. Çantanın içerisinden kendisine benim seçtiğim gri gömleği çıkarıp üstüne geçirdiğinde, daha çok sinirim bozuldu. "Gömleğimin düğmelerini iliklemeyecek mısın?" diyerek çarpık bir şekilde gülümsemesine devam ettiğinde gömleğindeki tüm düğmeleri koparasım vardı. Çünkü Allah'ın cezası, ne giyse yakışan bir bedene sahipti!

Dişlerimi birbirine sürterek, "Gömleğini yırtmamı ister mısın?" diye sordum. Gülüyordum ama sinirden. "Çünkü benim de kıskançlık damarım tuttu. Sana gömlek seçen aklımı seveyim!"

"E, kendi dilinle söylüyorsun; sen seçtin," derken inadına yapıyormuş gibi, önü boydan boya açık olan gömleğinin yakasız düzeltmekle meşguldü. "Ama yine de yırtabilirsin," diyerek alt dudağını dişledi. "Ben bundan zevk duyarım..." Gözlerini hâlâ evin içerisinde gezdirdi. "Koca geceyi burada geçirebiliriz. Bana uyar yani."

İşaret parmağımı öfkeyle yüzüne doğrulttum. "Beni zorlama. Alp Aslan," dediğimde, kaşlarını iddialı bir tavırla havalandırdı. "Beni kıskandırmaya da çalışma. Yemin ederim, kısasa kısas yaparım."

Bana ne, dercesine omuz silktiğinde, cinnet geçirmeme ramak kalmıştı. "Kıskandırmak amacıyla kullanacağın adamın vebalini üstlenebiliyorsan, bana uyar," derken gayet sakin bir şekilde düğmelerini iliklemekle meşguldü. "Zira ben acımam," diyerek kaşlarını havalandırıp indirdi. "Öyle çocuk falan da yollamam. Hevybanû. Seçtiğin kurbanın bizzat ağzına sıçarım."

Başımı evet dercesine sallarken, tüm cephelerimde beyaz bayrak sallarken hâldeydim. "Benim de ağzıma sıcıyorsun zaten!" Bu sözümü asla beklemiyor olacak ki, iliklediği düğmelerindeki elleri dondu. Ciddi olup olmadığını anlamak ister gibi baktığında, yüz ifademi görünce kaşları çatıldı. "Heves meves, ne varsa kırıyorsun!" diyerek çeneme sahip çıkamadım. "Yüz verdikçe tepeme sıçmak konusunda da üstüne yok senin!"

Arkamı döndüğümde, tek amacım banyoya gidip üzerimi orada değiştirmekti. Zira tulumun fermuarı sağında olduğu için fermuar derdim de yoktu ama ikinci adımımı attığımda, kedi gibi ensemden yakalandım. “Bana abuk sabuk şeyler için arkamı mı dönüyorsun sen?” diye sorduğunda, üste çıkma çabası daha çok sinirimi bozdu. “Bana, bir daha önünü dönmeyeceğin zaman arkamı dön, Hevybanû. O zaman dön ki boşa gitmesin...”

İkimizin de gerilen çenelerimiz, çatığımız kaşlarımız ve hızla soluduğumuz nefeslerimiz patlamaya hazır bir noktada oluşumuzun simgesi gibiydi. Başımı sağa sola eğerek, ensemdeki elinin etkisinden kurtuldum. Cevap vermedim ama dönüp banyoya gitmekten de vazgeçmedim. Tehditle, göz korkutmayla geri adım atmayacağımı öğrenmesi ve benim de insan olduğumu, sürekli alttan alabilecek bir yapıda olmadığımı idrak etmesi gerekiyordu.

Banyoda, sakinleşebilmek adına tam üç kez yüzümü yıkadım. Üzerime giydiğim yine yarım yaka, japone kollu, kırmızı tulumdan daha kırmızıydı yüzüm. Yüzüme hafif bir makyaj yaptım ama sinirlerim gerildiği için saçlarımı toplama zahmetine girmeyip, salık bıraktım. Banyodan çıktığımda, Alp Aslan gömleğinin kol manşetlerini yukarı kıvrımış, bileğine saatini takmakla meşguldü. “Harbi daha çok yakışmış,” diye huysuz bir tonda söylense de, dönüp yüzüne bakmadım. Çünkü kendimi çok iyi tanıyordum. Biraz daha zıtlasırsak ve bir de üstüne hırlasırsak; Melih’e “*Bas gidelim,*” derdim ve Melih daha cümlem bitmeden kontağı çevirmiş olurdu. “Surat mı yapacaksın?” dediğinde de cevap vermedim. O da zaten üstelemeyip; “Sen bilirsin,” diyerek kestirip attı. Ayağıma ayakkabılarımı geçirdiğimde, daha çok cenazeye gidiyor gibi bir tavrım vardı. Minik, siyah el çantamı alıp kapının önüne geldiğimde, arkamda beliren bedeninin yaydığı tüm enerji vücuduma yayıldı ve ağırca yutkunmak zorunda kaldım. Tam içimden; “*Ama böyle hayal etmemiştim,*” diye söylenirken, eli arkamdan belime dolandı ve başını boynumun sağ tarafına gömdü. Sanki bunu bekliyormuşum gibi sesli bir nefes verdim. Boynumun sağ

tarafına içini çekerek bir öpücük kondururken, "Benim güzel karnım," diye mırıldandı. Dakikalar önce birbirini kesecek olan ben değil gibiydik. "Ulgruna yolunda kurban olduğum." Dillendirdiğini her ne kadar duymak istemesem de, duyduğumda içimde bir sessiz çığlık senfonisi başlıyordu. Ruhum hem üşüyordu hem de sıcak hava dalgasıyla dalgalanıyordu. İkisinin aynı anda olabilmesinin imkânsızlığı ise kalbimi mengeneler arasında bırakıyordu. "Bana arkamı dönme, Hevybanû. Kafama sıkmadan dönme."

Elimi boynumda saklanan başına attım ve özenle, ne zaman düzelttiğini anlamadığım saçlarını karıştırdım. "Saçların çok güzel olmuş," diyerek bir nefes aldım. Ben içimi çektim, o sol eliyle karnımı okşayıp boynumun sağına bir öpücük daha kondurdu. "Bana arkamı döndürtme, Alp Aslan," dediğimde, gerilen göğsünün her bir kemiği sırtıma battı. "Bir kere arkamı dönersem, ölsem de önümü dönmem!" Elimini saçlarından çekerek, bedenine yaslanan sırtımı dikleştirdim. "Bizim evlilik bozulmadan, bozulacağına emin olduğumuz nişanın törenine katılsak iyi olacak gibi," diyerek kapıyı araladım.

Arkamdan "Senin inadını sikeyim," dediğini duydum ama duymazdan geldim.

Kapının dışına çıktığımda ise tüm sinirim içeride kalmışçasına, elimi kendisine doğru uzattım. Az önce söylenen o değilmiş gibi gülümsediğinde, yüzündeki gülümseme yüzüme bulaştı. Aile olmak ne demekti, nasıl hissettirirdi, bilemiyordum belki ama insanların ağzına laf vermemeyi çok iyi biliyordum. Ben, Alp Aslan'la ne yaşarsam yaşayayım, o anda kalırdı. Bir beş dakika sonrasına taşınmazdı. Taşımazdım. Çünkü bir on dakika sonrasının garantisinin olmadığını bilen bir insandım. Bir şeyleri ileriki zamana taşıyacaksam, taşıyacağım sadece sevgim olurdu. Öfkem, kırgınlığım ya da kızgınlığım değil...

Arabaya, geldiğimiz kadro olarak tekrar doluştuğumuzda, "E, saçlarını toplayacaktın," dedi Bilge. Kendisini yanıtlayan ben olamadım.

“Sonra başı ağrıyor,” dedi Alp Aslan, kendinden emin bir tonda. “Zaten bu aralar çok ağrıyor,” diye devam ettiğinde ise gülümsemeden edemedim.

Ali abi araya girip, imayla, “Neden acaba?” deyince, Alp Aslan’dan sabır dolu bir nefes döküldü.

“Çenenizden,” dedi Bilge öfkeyle. Büyük abisine, küçük abisini ezdirmemeyi kafasına koymuş gibiydi. “İnsanları bi’ birbirlerine bıraksanız da yollarını bulsalar... Taşıma suyla değirmen döndüğü nerede görülmüş, Ali Bey?”

Bezgin bir nefes vererek, “Allah aşkına!” dedim. “Allah aşkına, yeter!” Hafifçe boğazımı temizledim. “Ali abi, yoğunluğumu biliyorsun. Bari sen yapma!” Zira üç beş yorum, ima daha kaldıracak sabrım kalmamıştı. “Son bir ayda neler yaşadık. Bırakın da azıcık ben de tepki verebileyim...”

“Siz çift olduktan sonra bayağı alıngan olmuşsunuz,” dedi Ali abi gülerek. “Cümlemi bitirmeme izin verseydiniz, *‘Her yere yetişmeye çalıştığın için olabilir mi?’* diye soracaktım. Neyse...”

Ali abi muhabbeti kesip attığında, bir de fevri davrandığım için üzüntü duymak zorunda kaldım. Allah’tan o arada nişan evine geldik de konu tümünden kapandı. Müstakil, ahşap bir evin geniş bahçesi nişan için süslenmişti. Uzaktan bakıldığında görüntü, masaların üzerine sarkıtılmış fenerlerle çok hoş duruyordu ama evin bahçesi o kadar kalabalıktı ki oturmaya yer bulmamızın imkânı yok gibiydi. Bahçenin sağının çitleri yoktu ve Melih, bagajı çitlerin önündeki masaya doğru açılmış olacak şekilde arabasını park etti. Masada Ahuların oturduğunu ise arabadan indikten sonra ancak fark edebildim, Bilge’nin elbisesini ancak fark edebildiğim gibi. “Sen ne güzel olmuşsun ya?” dediğimde şaşkınlığımı saklayamadım. Üzerinde derin, V göğüs dekoltesi olan mini bir elbise vardı. Göğsü V olduğu gibi etek ucu da neredeyse ters V idi. Belinden ise incecik bir kuşak geçiyordu. Sade ama hem göz doldurucu hem de çok iddialıydı.

Bilge ile önden önden ilerlerken, çitin olmayan tarafında kalırız diye bahçenin içerisine girmeden Melih'in arabasının yanına doğru ilerledik. Daha masanın önüne geldiğimde Melih, "Evlilik yaramamış sana, çok kapanmışsın," dedi alayla. Aldığım tüm sabır dolu nefesler aksine tüketiliyordu sanki. "Yalnız senin kocalık tam da, abilik tam değil sanırım," dediğinde, dalga geçilme sırası Alp Aslan'a geçmişti.

Alp Aslan iki elini pantolonunun cebine yerleştirirken omuz silkince, kaşlarım çatıldı. "Bana ne?" dedi umursamaz bir tonda. Çatılan kaşlarım nasıl havalanacağını şaşırdı. "Gencecik kız. Ne istiyorsa onu giysin."

"Yalnız," diyerek elimdeki siyah çantayı, beyaz masa örtüsü serilmiş masanın üzerine bıraktım. "Biz Bilge ile aynı yaşıyız. Farkındasın, değil mi?"

"*Ne var bunda?*" dercesine başını sallayınca, gerçekten tüm regl dönemlerimde görevde olmasının çok doğru bir tercih olacağına kanaat getirdim. "Bilge, bekâr," dedi ukalaca. "Varsa bir manitası, o düşünsün..." Zevkle üstümü başımı süzdü. "Ben, kendi karıma bakarım."

"Manitasız hayat," dedi Bilge sağ elini bir tur havada sallayarak. "Rahat hayat."

"Katılıyorum," diyerek hızlıca Bilge'yi onayladı Melih.

Ben katılmakta geç kaldığım için başımı sadece aşağı yukarı sallamakla yetinebildim. O arada dans müziği çalınca, bakışlarım masaların ortasında kalan boş alana döndü. Begüm'ün üzerinde yavruağzı, A kesim bir elbise vardı; Veysel'in üzerinde ise lacivert bir takım elbise. Boynundaki yavruağzı kravatı görünce gülmeden edemedim. Veysel, gece sonuna kadar kendisini o kravatla boğacak mı diye gözlerim pürdikkat üzerlerinde dolandı.

Muhteşem çiftimiz ilk dansını ederken, "Abi, nasıl eğleneceğiz? Alkol yok," dedi Necip huysuzlanarak.

Arkamda dikilen Alp Aslan, Ali abi, Melih ve Necip dörtlüsünün konuşmalarına kulak kabartmayı es geçmedim. Melih

"Kim demiş?" diyerek arabasının bagajını açınca, yüzümü hızla kendilerine döndüm. () arada gözlerim Melih'in üzerinde gezindi. Altına düz, kıyılı lacivert bir kurt, üzerine de düz, lacivert bir gömlek giymişti. (Gömleğinin kollarını yukarı doğru katlamayı ise atlamamıştı. Vücut yapılarından dolayı, üzerlerine giydikleri sıradan bir tişört bile devaslaşıyordu. Bagajın içindeki viski şişelerinden birini eline aldığı anda, kendisinin içtiğini anlamam zor olmadı ama ne zaman içmeye başladığını kestiremedim. Plastik shot¹ hardaklarından birini doldurup, omzunun üstünden direkt bana uzatınca, "Viski shot mu yapacaksınız?" dedi Vildan, şaşkın bir tonda.

İkiletmeden, uzatılan minik bardağı alıp kafama diktim. "Bebek kızı Jülide'de miyiz bu akşam?" dedi Necip o anda, gülerek. Gülmeseydi, üzerindeki yeşil gömlekle bana sevimli görünebilmesinin imkânı yoktu hence.

Melih elinde tuttuğu viski şişesiyle yönünü bize döndü ve kalçasını bagajın alt tabanına dayadı. Elimdeki boş bardağı kendisine uzattığımda genişçe gülümsedi. "Yok, bence gece kulübüne Dubai'ye kaçan Jülide'deyiz bu akşam," diyerek uzattığım boş bardağı alıp doldurdu. "Bunun kıyafetine karışmışlar, çok sinirli. Her an nikâh düşebilir!"

Alp Aslan "Yeşildi," dediğinde, şaşkın gözlerim kendisine döndü ama o bana değil, iğrenircesine Melih'e bakıyordu. "Üzerine baktıkça, senin gözlerini görüyor gibiydim."

"Ha, mavi olsaydı sıkıntı olmayacaktı yani?" dedim inanamayarak.

O arada Melih'in bana uzattığı ikinci shotu, Alp Aslan aldı. "Ben kahve seviyorum," diyerek dudak büktü ve elindeki shotu yuvarladı. Söylediği çok sıradandı ama yüzümü gülümsetti. Aramızdaki bir adımlık mesafeyi kapatarak, kolunun altına girdim.

¹ Genellikle tek yudumda hızlıca tüketilen alkollü içki veya karışık içecek porsiyonu.

Böylelikle, her zamanki gibi Melih solumda kalırken, Alp Aslan sağumda kalmış oldu.

Ciece usul usul ilerlerken, biz yöresel geçen nişana sadece seyreterek katıldık ama aramızdaki muhabbet de hiç bitmedi. Melih'in arabası bir tek el bayisini aratmadığı için aramızda yok, içmeyen de kalmadı. Öyle bir koloni hâlinde duruyorduk ki, ortadaki kızların hepsi bizim tarafa bakıyordu. Hâl böyle olunca Melih'le Alp Aslan'ın arasından asla ayrılmadım. "Jülide," diye seslenince Ali abi, başımı sorgularcasına salladım. "Okulda böyle tane böyle keskin yüz hatları olan," diyerek sağ eliyle çenesini sıvazladı, göstermek ister gibi. "Açık ela gözlü, gözlüklü, senin 'Zeki ama benim naif çiçeğim,' dediğin bir çocuk vardı. Hatırlıyor musun?"

Alp Aslan'ın belimdeki eli, Ali abi konuştuğu baskısını artırdı. Giresun'a geldiğimden beri dalga dalga vücudumdan ter boşalıyordu. "Ne diyorsun, Ali abi?" dedim dişlerimi birbirine bastırarak. Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz, diye bağırmanın ramak kalmıştı. "Nazmiye Hanım, yerine seni mi atadı?"

"Yok be kızım. Geçen hastaneye geldi," deyince, ister istemez kaş çattım.

"Kim?" dedim, konuyu bir türlü toplayamadığım için.

"Yavuz," dedi Ali abi de, "*Dalga mı geçiyorsun?*" dercesine.

"İsmi Yavuz muymuş?" dedim şok içerisinde.

Melih, solumdaki bedenini bir adım yana çekip yüzüme baktı. Ardından elindeki fındığı üzerime doğru fırlattı. "Senin Allah belanı vermesin!" dediğinde, daha ne kadar verebilir diye düşünmedim değil. "Ben takıldığım kızların adını hatırlamayınca şerefsiz, pislik demeyi biliyorsun. Sen kendine bak önce!"

"Ben takılmadığım için olabilir mi acaba?" dedim aksi bir tonda ve yüzümü Ali abiye çevirdim. Sinirden kulaklarım alev alev yanıyordu. "Ali abi, '*Sınav sorularını alabilmek için yılsomu balosuna birlikte gitmeyi kabul ettiğin Yavuz vardı ya,*' deseydin daha kolay hatırlardım, emin ol. Sen psikiyatrist olduğuna emin

mısın? Çünkü birilerinin psikolojisini bozdun az önce,” diyerek, gözlerimle, yanında elini çenesine sıkı sıkıya bastıran Alp Aslan’ı işaret ettim.

“Sınav soruları için beloya mı gittin?” diyerek bir kahkaha attı Bilge.

“Tıpta her şey mübahtır,” dedim, “*Ne var bunda?*” dercesine omuz silkerek. “Değil mi, Vildan?”

Vildan tam elindeki plastik bardağı dudaklarına götürüyordu ki duraksadı. “Evet,” dedi başını aşağı yukarı sallayarak. “Özellikle doktorluk okuyorsan...”

“E, o zaman, hemşire olduğuna şükredeyim yavrum ben,” deyince Adnan abi, yüz buruşturdu.

“Aman, neyse ya,” dedi Ali abi, konu dağıldığı için. “Bu Yavuz, kurtarma ekibi için bizim hastaneye gelmiş. E, tabii panoda da ismini görmüş, seni sordu. Araziye çıktığını ama Raşit’le çıktığını söyledim. O da Raşit’le konuşup, yer değiştirip değiştiremeyeceklerini soracaktı...” Kaşlarım hızla çatıldı. “Seninle çalışmayı özlemiş.”

“Raşit beni bırakmaz,” dedim dan diye. “Ayrıyeten biz hiç birlikte çalışmadık ki...”

“Kemal’im yapmazdan sonra Raşit’im yapmaz gelir mi, Jülide?” diye gülünce Vildan, gülümsedim.

“Raşit, arazide benimle olmayı seviyor,” dedim açıklamaya çalışarak ama daha çok batırdım mı, bilemedim. “Araziye başka kadın doktorlarla da çıkmış, çalışmamışlar. Beni kurşun sesi falan etkilemiyor. Tamam,” diyerek, elimi havalandırdım. “Arada tekliyor olabilirim ama alışkınım sonuçta, çabuk toparlıyorum. Ondan, beni Yavuz’un ekibine vermez.”

Ne konuşursak Ahular da duyuyordu ve benim Alp Aslan’ı alıp kaçmama çok az kalmıştı. “Arasana bir,” dediğinde Vildan, gözlerim sorarcasına Alp Aslan’a döndü. Neden Alp Aslan’a sorduğumu bilemedim ama Alp Aslan gözlerini açıp kapatınca, çantama uzanıp telefonumu çıkardım.

Müzik de nasıl bir tesadüfse tam o anda kesildi ve ben de alkolün bana verdiği yetkiyle aramayı hoparlörden yaptım. Telefon neredeyse meşgule dönecekken açılınca, "Raşit, ryi akşamlar. Nasılsın?" dedim hızlıca, ahizeye dudaklarımı yaklaştırarak

"Bayram değil, seyran değil." diyerek güldü Raşit. "Bu sefer ne lazım oldu, Jülide Hanım?"

"Yok, bir şey lazım değil," diyerek derin bir nefes aldım. "Ama bir şey soracaktım."

Raşit, bir şey soracağımı duyunca bir kahkaha attı. "Sor bakalım."

"Ya, sen Yavuz diye biriyle tanıştın mı?" diyerek direkt konuya girdim. "Beni kendi ekibine geçirsin istiyormuş da, ondan aradım."

"Senin hayta görevde galiba," demesiyle gözlerim irileşti. "Aşkından kendini araziye vurasın geldi herhâlde yine."

Alp Aslan'ın yüzüme sağdan sağdan baktığını bildiğim için hafifçe öksürdüm. "Yok, değil; yanımda," dediğimde sesim fısıfısı çıktı. "Hoparlör açık ve seni de duyuyor..." Raşit fısıldayarak bir küfür savurdu. "Begüm'ün nişanındayız biz."

"Pardon enişte," deyince, utançtan yerin dibine girdim resmen. "Jülide, sana bir iyi, bir de kötü haberim var o zaman. Önce hangisini vereyim?" Duraksadım. Hiç iyi bir haber alıp almadığımı ise hatırlayamadım. "Jülide?"

"Önce kötüyü sal, alışkınız nasıl olsa," diyerek yerimde dikleştim.

"Muhtemelen en geç pazartesi sabahı evrak imzalamış olursun," diyerek söze başlayınca, yüzüme dik dik bakan tek kişi artık Alp Aslan değildi. "Hatta pazartesi arazideyiz ama bu sefer balık baştan çok pis koktuğu için sadece ikimiz değiliz. Kısacası, Yavuz'un seni ekibine istemesinin imkânı olmadı. Çünkü hep birlikte gidiyoruz. Hatta Yavuz haricinde iki üç kişi daha olacak ve bunlardan en az ikisi kadın doktor."

Raşit konuştuğu kaşlarını hayretle havalandı. “Bana ne zaman haber vermeyi düşünüyordun?” dedim sinirle. Alp Aslan’ı bırakıp gidecek olmanın düşüncesi nedense birden içimi kavurdu ve o da her gitmek zorunda olduğunda böyle canından can kopuyormuş gibi hissediyor mu diye düşünmeden edemedim. “Pazartesi arazide olacaksam, evrakı ne zaman imzalayacağım ben?”

“Kelle koltukta kabulüm diyorsan, imzalayayım ben senin yerine,” diyerek seslice gülümsedi. “Yeni evine öyle bir aşkla bağlandın ki, Jülideciğim-”

“O -ciğim ekini atsak mı önce bi’?” söylemini işitmemle, Raşit’in konuşmasını kesen Alp Aslan’a şoklanmış bir şekilde döndüm. Çünkü konumuz asla, birinin ismini -ciğim ekiyle söylemesi olmamalıydı.

“Tamam, imzala sen,” diyerek hızlıca toparlamaya çalıştım. “Ölürsem davacı olmam, söz.” Aklıma ilk gidişimiz gelince, derin bir nefes aldım. “Yalnız Raşit, bana akşamın sekizinde dokuzunda, ‘Gece üçte yola çıkacağız,’ diye mesaj atarsan paralarım seni. Aramasam haber dahi vermeyecektin. Saati erken bildir en azından.”

“Sanki hastanede duruyorsun da,” diyerek söylendi huysuzca. “En kötü, kendin gelirsin.”

“Haklısın,” diyerek genişçe gülümsedim. “Nasıl da senin askerliğinden çok deneyimim var, poşet. Sınırı da yalnız geçerim ben. Kapat, Raşit!” Bezgin bir nefes verdim. “Kapat!”

Raşit’le konuştuktan sonra modum öyle bir düştü ki buna kendim de şaşırdım. Başımı usulca Alp Aslan’ın omzuna yasladım. Onun eli ise belimi usul usul okşamaya devam etti. Buraya sırf, o arazilere çıkabilmek için gelmişim ama arazimi tam yanımdaki adam bellediğim için gitmek eziyet gibi geldi.

Müzik tekrar başladığında kemençeler de beynimin içinde çalmaya başladı ama tanıdık bir melodi duyunca da gülmeden

çıkartmadım. "Sayar misun sevdiğim benim gibi?" dedim ve bu rahandım.

Melih de "İlenum gibi ayları?" diyerek, mudurmu dağıtmak adına muzumdan itti. Alkolün derecesi arttıkça kendimizi (kılıp) muz yerde sallanıyor da olabilirdik. Alp Aslan'ın kolumun altından çıktım o anda. "Nereye?" dedi Melih'le Alp Aslan aynı anda.

"Lavabıya gidiyorum," dedim dik bir tonda. Cidip yürürken, bir su çarparsam iyi gelir diye düşünmüştüm ama kalabalık bahçeye adım attığımda bir bey bana çarptı. Gerisin geriye bir adım sendelememle de beni kolumdan yakaladı. Kumral, kısa saçlarını özenle dikmiş olan beyefendi muhtemelen benden çok daha fazla alkollüydü ve tuttuğu kolumdan beni, pıst diye tahir ettiğim alana çekmeye başladı. "Beyefendi," dedim dursun diye ama kendimi bir anda horonun sonunda buldum.

Begüm'ü görünce, şaşkın bir vaziyette elimi havalandırdım ve sağımdaki adamı işaret ettim. "Berat?" deyince Begüm, başımı "Berat kim?" dercesine iki yana salladım. Begüm horonun başından çıkıp yanımıza gelene kadar, yanımıza varan bir beden daha vardı.

Alp Aslan'ı görünce gözlerimi ekefle yumdum. Alp Aslan'ın eli, Berat'ın elimi tutan koluna ulaştı ve Berat denilen adamı hoyratça gerisin geriye itti. "Kırarım senin o elini," dediğinde, insanlar bize baktığı için kıpkırmızı kesildim.

"Alp!" diyerek Begüm araya girdi hızlıca. "Kuzenim Berat o benim, polis olan," diye devam edince, beynimde bir ampul yandı ama keşke benim beynimde yanan ampul Alp Aslan'da yanmasaydı.

"Ha, şu, benim karıma ayarlamak istediğin kuzenin mi?" Berat'ın şaşkın kahve gözleri bana döndü ve şokla beni baştan aşağı bir süzdü. "Bana bak," diyerek Berat'ın üstüne doğru bir adım

¹ Karadenizli sanatçı Fuat Saka'nın da seslendirdiği "Torul Hartaması"na atıfta bulunuluyor.

² Adı geçen parçaya atıfta bulunuluyor.

atınca Alp Aslan, kolundan zor yakaladım. "Dünya kadar insanın içinde gelip benim karımı mı huldun horona kaldıracak?" Hiddetle elini öne doğru savurunca, onu da havada yakaladım. "Sıktır git. Çek o gözlerini de, siktirme bana belanı!"

Berat tam ağzını açacaktı ki, Begüm eliyle onun ağzını kapattı. "Tamam," dedi o arada Veysel araya girerek, nefes nefese. "Tamam, komutanım. Berat biraz fazla kaçırması. Jülide'yi birine benzetmiştir."

"Sıvama, Veysel," deyince Alp Aslan, bezgin bir nefes verdim.

"Tamam," dedim yüksek bir tonda. "Hadi, beni lavaboya sen götür."

Alp Aslan'ı peşimden sürüklemeye başladım ama o çenesi asla kapanmadı. "Ne lavabosu ya!" diye öfkeyle soluduğunda duraksayıp, kendisine döndüm. Tuttuğum elini de bıraktım.

"Elimi yüzümü yıkayacaktım," dedim yüzümü buruşturarak. Ardından iki elimi göğsüne tırmandırdım ve göğsünde hafifçe ritim tuttum. Bedenine iyice sokulup, başımı yukarı doğru kaldırdığımda çatık kaşlarına rağmen elleri belime dolandı. "Alp Aslan," dedim ağırca yutkunarak. "Benim sana bir şeyler sormam lazım..."

"Burada mı?" diye sorunca, gözlerim etrafı dolandı.

Yanımızda insan yoktu ve bence ortam çok uygundu. "Sence nereye gideceğiz?" dediğimde, sesimdeki tedirginliği bastıramadım.

Gözleri sıkıntıyla örtündüğünde, ben tüm yönümü kaybettim. Alnımı çenesine yasladım, gerilen çenesini hissetmek bana hiç iyi gelmedi. "Bilmiyorum," diyerek ağırca yutkundu ve gözümün önündeki âdemelması aşağı yukarı oynadı. İşaret parmağımın sırtını boğazındaki çıkıntıya sürttüğümde tekrar yutkundu. "Hiçbir sik bilmiyorum, Hevybanû. Kiminle, hangi cehenneme gideceksin, bilmiyorum ve gök kubbe üstüme üstüme yıkılıyor..."

Göğsündeki ellerimi omuzlarına tırmandırmadan önce, gömleğinin açık olan üç düğmesinden birini ilikledim. Başımı yüzüne doğru kaldırdığımda burun buruna geldik. "Sevgili kocam,

sınırını biraz öteleyebilirse bir şey daha soracağım.” dedim yukarı kınarak. Dudacağının solu hafifçe yukarı kıvrılınca dayanamadım ve elimi kıvrınlan dudacağına götürdüm. Gözlerimi yukarı kıvrılan dudğından çekmeden: “Hazır Melih dönmüşken, ben de geleceğim, malum...” diyerek ağırca yutkundum ve gözlerimi gözlerine çevirdim. “Şu kredi mevzusunu anlatsam...” Hızlıca dudğımı dişlemeye başladım. Başıma bir şey gelirse ve Melih arkamdan böyle bir şey öğrenirse, muhtemelen kendisinden geldiğim için gelip toprağıma tükürürdü. “Hani çocuk ben yokken öğrenip şoka girmese...”

“Halloldu o iş,” diyerek kestirip atmasıyla, kaşlarım hayretle havalandı. Detay versin diye bekledim ama vermedi. “Olmasıydı söyledim ben sana. Konusunu açmaya gerek duymadım.”

“Peki ya şey,” diyerek hafifçe boğazımı temizledim. “O haliziyenler? İrfan amca ve...” Tereddütle duraksadım, cümlemı devam ettiremedim. Cenk’in adını dahi anamadım bir korkak gibi.

“Geri bas,” dedi, beni hiç yanıltmayarak. “Payına düşeni öğren, zorlama.”

Gömleğinin yakasını kavradığım gibi hırsıyla bedenini kendime doğru çektim. “Koca değil, ruh hastası edinmişim ben kendime,” dedikten sonra göğsünden geri ittim. “Ya, iki dakika dur be adam! Şu çeneni tut az!”

İki elini aniden yüzüme tırmandırınca gerildim. “Bana içinden geldiği için kocacığım de, Hevybanû,” diyerek, kaşlarımı uyarırcasına havalandırdı. “Ağzımdan laf almak için değil. Onun için kullanırsan, böyle hayal kırıklığına uğrarsın.”

“La, ne alakası var?” diyerek yükseldim. Yüzümdeki ellerini aşağı ittim ama sol elimi yakalamasına da engel olamadım. “Sonra Jülide, soğuk nevale oluyor!”

“Vallahi benim için değil,” diyerek dudak büktü. “Beni yeterince yakıyorsun, başkasına soğuk nevale olman da benim işime gelen bir şey. Ben sadece,” dedi ve duraksayıp derin bir nefes aldı. “Bu konuları konuşmak istemiyorum...” Sol elimdeki al-

yanısı parmağında bir tur döndürdü. “Gölge edecek hiçbir şey istemiyorum. Gölge ettirme, olur mu?” Pekı, dercesine başını sallayıp, ağızına hayalî bir fermuar çekti. Göğsünü kabartarak “İşte benim karım,” dediğinde yüzümü buruşturdum. “Ve ben, karımı çok seviyorum...”

“Ben kocam için aynı şeyi söyleyemeyeceğim,” diyerek bedenimi kalabalığa çevirdim ama elim elinin arasında olduğu için birlikte adımlamaya başladık.

Sol kulağımın dibinde nefesini hissedince boynumu sola doğru kıstım. “Senin zaten dilin söylemez,” dediğinde kaşlarım çatıldı. “Ama parmak uçlarından akar sevgin ve ben senin parmak izini bile ezbere bilirim...”

Bizimkilerin yanına geri döndüğümüzde tüm yüzler bir tur üzerimizde gezindi. “La, ne bu surat?” dedi Melih sol gözünü kırparak, Alp Aslan’a. “Muayyen günün mü? Yaptın işte şovunu!”

Alp Aslan, eline aldığı viski bardağını dudaklarına götürürken, “Yok benim değil,” deyince, yüzüm üzerimdeki tulumla aynı renge döndü.

Ben Alp Aslan’a dik dik bakarken, Melih’in bakışları bana döndü ve “Evlat olsanız sevilmezsiniz amına koyayım,” dedi öfkeyle. Ardından kendisine hızla bir sigara yaktı. “Şu damadın arkadaşlarına gelsek de, biraz ortam şenlense. Meyhaneye mi geldik nişana mı, belli değil!”

“E, değiştirtelim müziği?” dedi Emre o arada ve gözlerim kendisine kaydı. Tamam, nişana gelmiştik de herkesin gömlek giyesi ve yakasını bağrını açası gelmişti sanki.

“Biz erkek tarafıyız,” dedi Taner de muhabbete dâhil olarak. “Yakışık almaz.”

Melih “E, bilen adamın hâli başka oluyor tabii,” diye sataşmadan duramadı. “Gidin değiştirtin müziği. En fazla nişan bozulur, ki zaten bozulacak...”

“Kolonya yok mu?” dedim Bilge ve Vildan’a dönerek. Ardından kendimi boş bir sandalyeye attım. Gözlerim insan içerisin-

de koşturan Cemre'ye kaydı. "Ya da Cemre'nin enerjisinden bir parça lütfen. " Müzik o arada değişti. Kemençe sesinden sonra davul zurna duymak ise hem gözlerimi irileştirmeme sebep oldu hem de sevinmeme. "Davul zurna nereden çıktı ya?"

"E, Veysel zeybek oynayacak ya," dedi Ömer gülümseyerek "Yanına katabilirse bizi de katmak niyeti ama..." Kaşlarıyla Alp Aslan'ı işaret etti." Her şey bir yanaydı ama ben Alp Aslan'ı zeybek oynarken görmeye hazır mıydım, onu bilemedim. "Komutanım mahkeme duvarı gibi maşallah."

Müziğin değişmesiyle bizim çocuklar, Alp Aslan ve Adnan abi hariç orta alana ilerleyince sandalyemi piste doğru çevirdim ve keyifle bacak bacak üstüne attım. Çünkü Melih'i oynarken izlemeye bayılıyordum. Veysel bizimkilerin yanma karışınca, müzik çok daha ağır bir ritme geçti. Melih kollarını havaya kaldırdığında, oturduğum yerde ellerimi keyifle ovuşturdum. Tek sorun: Melih'e hayran gözlerle bakan tek insan ben değildim ve Melih'in çok da pis bir huyu vardı ne yazık ki. İki üç tur döndükten sonra geldi, tam önümde durdu. Bedenini durdurup hafifçe sağa sola sallandıktan sonra, alt dudaklarını yuvarlayarak ıslık çalmaya başladı. Oturduğum yerde otuz iki diş gülümsedim. Hafifçe iki elimle tempo tutup, başımla "*Git hadi,*" diye işaret ettim ama Melih'i göndermek o kadar kolay değildi.

"Senin bu dengesize bakarken gözlerin gururla parlıyor, Jülide," dedi Bilge o arada.

Gülümseyerek, başımı evet dercesine aşağı yukarı salladım. "Çünkü benim için yeryüzündeki her şeyin en iyisini hak eden tek insan Melih," dediğimde, sesimden bile gurur akıyordu.

Melih tekrar bir ıslık çalarken, havalandırdığı kollarıyla "*Gel,*" işareti yaptı. Ben giderdim gitmesine ama Alp Aslan, nişana gelmiş olmamıza bile öfkeliyken, nispet yapar gibi oynamanın anlamı yok gibi geldi. Melih içinse bunun bir önemi bulunmamaktaydı. Aniden üzerime doğru eğilip, sağ kolumdan kavrayınca ayaklandım. Ayaklanırken sol elimle Bilge'yi peşim-

den sürüklemeyi ihmal etmedim. Biz birçok düğüne birlikte katıldığımız için alışkındık. Ben nasıl ki karşımda Melih'i görmek istiyorsam, Melih'in de gözleri hep beni arıyordu. Karşı karşıya kaldığımızda kollarım hâliyle havalandı. Ritim her, ikiden bire düştüğünde, Melih'in ıslığı bahçede yankılandı. Islığını duydukça benim gülümsemem genişledi. Melih'e sırtımı dönmemle onun beni sağ kolunun altına alması ise bir oldu. "Yeter bu kadar," dedim dudaklarımı dahi kımıldatmadan.

"Ne o, Jülide Hanım, düğünlerden sıkılır mı oldunuz yoksa kocanız mı kızıyor?" diye sataşmasıyla, hafifçe öksürdüm. O arada aramıza karışan Vildan ve Adnan abi gözüme ilişti ama kız tarafı durumdan oldukça rahatsız gibiydi.

"Nişanın bozulacağı yoksa da bizim yüzümüzden bozulacak. Toparlanın bence," dedim diken üstünde bir tavırla. Vücudum gerim gerilirken, bana doğru gelen Cemre'yi görünce gülümsemdim. Minik ellerini tutarak havaya kaldırdığımda, olduğum yerde sadece sallanıyordum ama kucağıma gelmek isteyince kucakladım ve yönümü Alp Aslan'a çevirdim.

Alp Aslan'la gözlerimiz kesiştiğinde kaşları çatık değildi. Aksine, şaşırtıcı bir şekilde gülümsüyordu. Bizi görünce elindeki bardağı, arabanın bagajma usulca bıraktı. Yanma ilerledikten sonra kendisine arkamı dönüp, sırtımı göğsüne yasladım. Cemre sol kolumda kucağımda kalırken, Alp Aslan'ın sağ eli belimden karnımın üstüne doğru dolandı ve mümkünmüş gibi beni daha çok bedenine yasladı. Boynumun sağma doğru usul usul sokulduğunda, ne diyeceğini merak ederek bekledim. "Ben sana," dedi ve içini çekti. "Ne çocuk yapardım burada var ya!"

Kucağımda Cemre olduğu için hafifçe, uyarı mahiyetinde öksürdüm. "Çok beğendiysen," diyerek başımı hafifçe sağa doğru çevirdim. Burun buruna geldik ve gözlerim dudaklarına kaydı. "Gelir, burada yaparız çocuğu."

İnsan içinde olduğumuzu hatırlayarak, dudaklarıma baka baka bir iç çekip, başını hızlıca geri çekti. "Araziye kalacak gibi

o iş.” dedikten sonra yüzünü buruşturdu. “Gerçi çocuk olursa düğün nasıl olacak anasını satayım?”

Cemre kucağımda hareketlenince önce kucağımdan onu indirdim. Ardından merakla bedenimi Alp Aslan’a çevirdim. “Kıminle yapacaksın düğünü?” diye sorunca, kaş çattı. “Hayır, bana fikrimi sormadığına göre, gelin ben değilim sanırım.”

Eli sol yanağıma kapandığında, pürdikkat gözlerine odaklandım. Ne istediğini, ne hissettiğini o kadar merak ediyordum ki bir anını bile kaçırmak istemedim. Elmacık kemiğimi okşayarak, “Beyazlar içerisinde,” dedi ve ağırca yutkundu. “Bir önümde salınırsın diye düşünmüştüm.”

Asla düğün istemediğini iddia eden Jülide’ye inat, Hevy-banû’nun dudakları iki yana kıvrıldı. Alt dudağımı gülümseyerek ısırp gözlerimi yumdum. Hayal etmemem gereken bir andaydım ama kulağıma çalman zeybek müziği, Alp Aslan’ı bir damatlık içinde hayal etmeme neden oluyordu. Zihnimde Alp Aslan’ı, iki kolu havada, heybetli bedeniyle canlandırırken arkamdan bir çığlık koptu. Tüm kanım çekildi. Çünkü o çığlığa erkeklerin bağırışları karıştı ve beynim karıncalanmaya başladı. Alp Aslan’ın göğsündeki elim, kene gibi otomatikman gömleğine yapıştı. Kaşlarım çatılmış bir şekilde gözlerimi açtığımda, Alp Aslan hâlâ elini yüzümden çekmemişti ama gözleri arkamda kalan görüntüyü tahlil etmek ister gibi kısılmıştı.

Erkeklerin bağırışına yükselen küfürler ve kadınların çığlığı karışınca mesanemin baskısını hissetmeye başladım ve iki bacağımı birbirine bastırıp bir adım geri çıktım. Benim bir adım geri çıkmamla arabaya yaslı olan bedenini dikleştirdi. Bir adım yana çıkacakken, gömleğine çocuk gibi tekrar yapıştım ve “Gitme,” dedim. Tepkimi o kadar beklemiyordu ki, gözleri yüzüme kilitlendi kaldı. Başımı iki yana sallayıp hafifçe sola eğerek, tekrar “Gitme,” dedim yalvarırcasına. Kavgadan korkuyordum. Her şeyi yenen zihnim, yurttan bir odaya kapatılıp dövülen çocukların görüntüsünü yenemiyordu...

Bir silah patladı. Alp Aslan beni sol eliyle tutarken, sağ elini beline attı. Gözleri, bedenimle arkamda kalan pistteki kargaşa arasında mekik dokudu. Dayanamadım ve titreyen bedenimi arkamda kalan düğün alanına çevirdim. Gözlerim aradığımı, Melih'i buldu. "Necip!" diye bağırınca Melih, gözlerim Necip'i arayamadı bile. "Dağıt lan şu ayyaşları!" Necip'e bir şey olmadığını idrak ettim ama o arada Melih'le göz göze geldik. Beni görünce yüzümden okudukları, sağ ayağının havada kalmasına neden oldu. "Yok bir şey," diyerek bize doğru hızla adımlamaya başladığında, arkasında kalan kargaşa zerre umurunda değildi. "Yok bir şey, Jülide!" Gözlerim hâlâ yumruklaşan gruptaydı ve sıyrılmak adına iki elimi yüzüme atıp, saçlarımı geri ittim. "Jülide, yok bir şey!" diye tekrar seslendiğinde, altımdan yer kayıyor gibiydi ve Alp Aslan'ın, elindeki silaha rağmen belimden tuttuğunu zerre hissetmedim. Çünkü zihnim tamamen mesaneme odaklıydı.

Kararan gözlerimi tekrar lanet piste çevirdiğimde, o iğrenç renkteki kravatı ile lacivert ceketini üzerinden çıkarmış olan Veysel ilişti gözüme ve karşısında sarışın, pos bıyıklı bir adam vardı. Veysel, arkasından kendisini tutan adamı iterken, o sarışın adamın Veysel'i bıçakladığını gördüm.

"Veysel," dedim fısıltıyla. Üzerime doğru gelen Melih'in başı hızla arkasına döndü. Sarışın adam, çıkardığı bıçağı Veysel'e tekrar sokunca; belimde hissetmediğim, Alp Aslan'ın ellerini ittim ve "Veysel!" diye çığlık attım, sanki Veysel'in nişanlısı benmişim gibi. Alp Aslan'ın kollarının arasından çıktıktan sonra hızla ileriye doğru adımlarken "Veysel'i bıçakladılar!" diye tekrar bağırdığımda, sayabildiğim beş bıçak yarası olmuştu.

O an zaman durdu mu, bilemedim ama zeybek müziği kulaklarımdan hiç silinmedi. Veysel, hayal ettiği gibi nişanında kollarını göğe yükseltip, kendi seçtiği ailesiyle zeybek oynayarak gelinini karşılayamadı. Gelini yerine, Giresun'un içinde bıçak yaralarını karşıladı.

En büyük yarayı ise gönlü aldı...



BÖLÜM IV UZAKLIK GAMI

"İnvani zayıflattığı iddia edilen bağ, hayatta tutundur"

İÜLİDE ERBAŞ

Ben "Veysel'i bıçakladılar!" diye çığlık kıyamet bağırdıktan sonra sanki her şey daha çok karıştı. Kavga çıktığından beri sadece üzerine çullanan insanları geri savuran tim üyeleri, kendi canları yanınca can yakmaya başladı. Karadeniz Bölgesi'nde olduğumuz için her üç insanın ikisinin üzerinde silah zaten mevcuttu. Bizim çocukların silahları da ortaya çıkınca, ortalık kıyamet yerine döndü. "Sikerim lan belanızı!" diyerek havaya ateş açınca Kubilay, sivillerin bir kısmı çil yavrusu gibi dağıldı. Dağılmayan kesimin silahları ise dalga geçer gibi bizimkilerin üzerine doğrulmuştu.

Yerde üzerindeki beyaz gömleği kan içerisinde kalmış Veysel'i görünce adımlarım hepten çözüldü. Benim çözülen adımlarımla, sıkı sıkıya tuttuğum iki insanımın da adımları çözüldü. Alp Aslan "Neden beni tutuyorsun?" dese, vereceğim cevap bizi geçmişime kilitlerdi. Şükür ki aklına takılacağım bir anda değildik. Veysel'in yanında dizlerimin üzerine çöktüğümde, Begüm deyim yerindeyse anırmak suretiyle yanımda ağılıyordu. "Git buradan!" dedim öfkeyle ama öfkemin kendisiyle asla alakası

yoktu. "Bir bez bulun!" diye tekrar bağırdığımda, Veysel'in bıçaklanmasıyla duran zaman sanki tekrar akmaya başladı. "Ambulans çağırırsanıza!"

Alp Aslan'ın, "İndirin lan silahları!" diye bağırırken muhtemelen tek amacı kendi adamlarına sivil vurdurmamaktı ama iki taraf da kana susamış çakallar gibi görünüyordu.

Veysel'in üstüne, Vildan'ın uzattığı bez parçasını bastırırken; "Melih!" diye canhıraş soludum. Ellerim öyle bir titriyordu ki, sanki yüzlerce ameliyata girmiş, binlerce çeşit vaka görmüş insan evladı ben değildim. "Melih, arabayla götürelim..." Sağ gözümünden bir damla yaş aktı. Bu esnada, Melih'in birkaç zaman önce; *'Ya, senin bu adamlarla bağ kurmamam lazım! Erman ölürse ne olacak senin hâlin?'* diye bağırımları zihnimde canlandı. Bağ kurmuştum! Kasap Veysel diyerek arkasından söylendiğim çocukla bile bağ kurmuştum ve kurduğum bağ, göğsüne bastırduğım bir bez parçasına bulaşan kanının üzerine gözyaşlarımın karışmasına sebep oluyordu.

Omuzlarım sıkı sıkıya kavrandığında, başımın üzerinde bas-kın bir öpücük hissettim. "Şşş. Yok bir şey," dedi Melih omuzlarımı sıvazlayarak.

"Arabaya," dedim ve burnumu çektim. Gözlerim gözümdeki yaşlardan başka hiçbir halt görmüyordu. "Arabayla götürelim, Melih!" Çocukça sızlanmamın tek nedeni, toprağın altına koyacak bir bedene daha tahammülümün olmayışydı. Kan içinde kalan sağ elimi, Veysel'in boynunun soluna doğru götürdüm. Nabzı, saniyeler geçtikçe daha da düşüyordu. Nabzından çektiğim elimle yüzümü sıvazladım. "Hayır, hayır," dedim panik hâlde başımı iki yana sallayarak. "Benim ellerimin arasında değil, hayır!" Ellerimi Veysel'in göğsüne daha çok bastırarak, bedenimi havalandırdım. "Arabaya taşı Veysel'i!" dediğimde, ses tonum ağlamaktan iyice içime kaçmış gibi çıktı.

Melih'e yardıma, Necip geldi. Melih, Veysel'i iki kolunun altından kaldırırken, Necip de ayaklarından tuttu. Onların peşin-

den araca doğru ilerledim. Sol arka kapıyı açarak arabaya bindiğimde, arkamda kalan manzarayı düşünecek hâlde değildim. Veysel'in başı dizlerime denk geldiğinde ise tek amacım, dilini arkaya kaçırmamasıydı. Sağ elimle çenesini zorla açtırıp, başını yan çevirerek dışarı çıkardığım dilini ucundan tutmam da bundan sebepti.

Melih yol boyunca, önümüzde beliren arabalara ya küfrediyorcesine korna çaldı ya da selektör yaptı ama dilinden; "Jülide, bir şey yok," söylemini hiç eksik etmedi. Ortadaki dikiz aynasından, yüzüme bakmayı ihmal etmediği gibi...

Bir şey var mıydı? Aslına bakılacak olursa o kadar çok şey vardı ki... Mesela kayıp giden hayatlar vardı ellerimle tutamadığım. Ellerimden kayıp gitmesinden korktuğum iki canım vardı. Birini kaybedip akıllanmayarak, elimde kalan biri yine iki yapı vermiştim ve Alp Aslan; beni çok kötü etkilemişti. Onunla ilgili korkularımı bastıramamak, benim dünyadaki cehennemimdi...

Hastanenin önüne geldiğimizde, Melih normal bir andaymış gibi sakinlikle araçtan indi. Kapımızı açtıktan sonra, "Sedye!" diye bağırdı kendince. Veysel kucağımdan indirilirken, Melih gelenlere açıklama yapmaya çalışıyordu. "Beş bıçak yarası var. Biri ve en önemlisi sol dördüncü kaburgadan." Doktor olan bendim ama konuşan Melih'ti. "Mide üzerinde iki bıçak darbesi var. Diğer ikisinden biri sol yedinci kaburgada, diğeri sağ sekizinci." Veysel, sedyeyle hastanenin içerisine doğru ilerlerken arabadan inen bedenimde derman yoktu. Melih'in gözleri hızlıca vücudumu taradığında, ne aradığını da ne yazık ki tahmin ediyordum ama üzerimde kandan başka bir şey yoktu. "Güzelim," diyerek üzerime adımlamaya başladığında, bacaklarımdan güç iyice çekildi. "Yok bir şey, bak, geldik."

Derin bir nefes almaya çalışırken "İyiyim," dedim.

Gülümsemeye çalıştım ama beceremedim. Zaten Melih de yemedi. "Bok iyisin," dedikten sonra hızlıca bedenimi kucakladı. "Kilitlenmemelisin, Jülide!" Sesindeki emir verici ton, başka

seçeneğimin olmadığını yüzüme vuruyordu. "Geri gitmem lazım. Başında duramam. Şimdi zamanı değil," diyerek yüzüme ters ama endişe dolu bir bakış attı. "Değil, anlıyor musun? Yalnız kaldılar. Bak," dedi ve hızlıca girdiğimiz hastanenin ışıklı koridorunu işaret etti. "Yuvana geldik, güzelim. Hadi, salın da görelim!" Melih beni koridorun ortasında kucağından indirdikten sonra bakışlarım ardımda kalan ameliyathanenin kapısına yöneldi. İçeride bulunmak inanılmaz bir zevkti ama kapısında kalmak ölüm gibi bir şeydi. Omuzlarım sıkı sıkıya kavranınca titrek bir nefes aldım. "Jülide," diyerek yüzüme dökülmüş saçlarımı itti. "Buralar sana emanet. Seninki de bana..." Devasa bedenini hafifçe önümde eğdi. "Tamam mı, ufaklık?"

Tamam, dercesine başımı salladım. Ufaklık demesine ise asla takılmadım. Sanki gün geçtikçe, geçmişin tozlu sayfalarında tekrar tekrar kayboluyormuşuz gibi hissediyordum. "Git hadi," dedim başımla koridorun çıkışını işaret ederek. "Git de çabuk dönün."

Melih, "*Sıkıntı yok,*" dercesine gözlerini açıp kapattıktan sonra hızlı adımlarla arkasını döndü ve ben, yeri döven adımlarından dahi, gittiği yeri tozu dumana kattıktan sonra döneceğini biliyordum. Omuzları çökmüş bedenimi bekleme koltuklarına yönelttikten sonra koridor bir anda kalabalıklaşmaya başladı. Veysel'in akrabasını görünce yerimde dikleştim. Ağlama sesleri mideme kramplar girmesine neden oldu. Veysel'in akrabasından sonra Begümler gelmiş bulundu ve onların arkasından da Bilge, Vildan, Ahu ve Merve geldi. Ben ise ilk defa, Ahu ve Merve'yi gördüğüm için mutlu oldum. "Jülide, durumu nasıl?" dediğinde Begüm, gözlerimi yumdum. O arada Vildan soluma, Bilge sağma oturdu.

"İyi olacak," dedim düz tutmaya çalıştığım sesimle. Aslında beni korkutan tek bir yarası vardı, o da sol dördüncü kaburgasındaki darbeydi. Ne derece hasar verdiğini, ameliyathanede olmadığım için kestiremiyordum.

Vıldan hafifçe kolunu sıvazlayarak, "Hangi bölgeler?" dedi. Ayrıntı vermektense, tek tedirgin edeni söylemeyi tercih ettim. "Sol dördüncü kaburgada var."

Begüm de salak olmadığı için nereden bahsettiğimi anladı hâliyle. Üzerime doğru bir adım atıp; "Sen ne diyorsun ya?" dediğinde, tavrı daha çok, Veysel'i ben bıçaklamışım gibiydi. "Kalbinden bıçaklandı ne demek, Jülide?" Bağırışını işitmemle, sağ elim kasılan mideme kapandı. Begüm'ün bağırışını duyan aile üyelerinden bir feryat kopunca, oturduğum yerden ayaklandım. "Jülide, gelsene!" diye arkamdan zırlı zırlı bağırmaya devam ederken, benim hedefim tuvaletti. Tuvaleti bulup içeri girmemle istifra etmem bir oldu. Midemde üç beş çerez harici hiçbir şey yoktu ama ben aldığım alkolle birlikte midemin kasılması sonucu su çıkarıyordum. Biraz toparlanıp, el mahkûm, yanlarına geri döndüm. Aradan bir buçuk saat geçtikten sonra içeriden bir pratisyen çıkınca koridor tekrar karıştı. Ailelerin cevap alaması normaldi çünkü onun verecek bir cevabı henüz yoktu. Begüm tekrar bana dönünce, ağırca yutkunarak gözlerimi yumdum. "Sen sorsana!" dedi yalvarırcasına, babamın hastanesiymiş gibi. Hoş, sorabilirdim ama iki mide, üç kaburga yarası olan bir insanın bir buçuk saatte kapatılmasının da imkânı yoktu. Organların ne kadar hasar gördüğü ise benim dışarıdan tahlil edebileceğim bir durum değildi. "Bir şey yapsana, Jülide!"

"Ya, kız ne yapsın?" diyerek Bilge patladı en sonunda. "Alıp getirdiğine şükretmiyorsun da bir şey yapsana diyorsun!" Sussun diye Bilge'nin kolunu kavradım ama kavradığım gibi oturduğum banktan kalkmam bir oldu. Tekrar tuvaleti bulduğumda, kafamı klozete sokmam geç olmadı. Elimi yüzümü yıkarken, yüzümdeki, Veysel'in kurumuş kanlarını bile yıkamadığımı fark ettim. Tenimden kazırcasına yüzümü tımaklamam ise kendimi çaresiz hissetmemdendi. Çünkü ameliyathanenin kapısı biçare beklemekten geçiyordu ve ben buna pek alışkın değildim.

Kendimi toparladıktan sonra yine yanlarına geri döndüm. Vildan ile Bilge'nin ortasına tekrar oturduğumda, insanların garip bakışları bana döndü. Çünkü içeride canı yatan ben değildim ve bu da ister istemez dikkat çeken bir durumdu. "Sen ne kadar etkilendin?" dedi bire bir tanımadığım bir teyze. Gözlerimi gözlerine diktiğimde, tam karşımdaki bankta Ahu ve Merve'nin yanında oturuyordu. Üzerinde hafif pul işlemeleri olan, siyah, yarım kol, asil bir elbise vardı. Böyle, sanki anneanneymiş ama çok genç bir anneanneymiş gibiydi görüntüsü. "Doktorsun anladığım kadarıyla ama hamile falan mısın?" dedi ve tereddütle duraksadı.

Evet, dercesine başımı salladım. Doktordum ama zaten yakınlarımın ameliyatına başlı başına alınmıyordum. Sonra "*Hamile misin?*" sorusu aklıma geldi ama onun için de başımı hayır diye salladığımda, hangi cevabımı hangi sorusuna karşılık aldı, bilemedim. Beni Veysel'in ameliyatını görememekten, müdahale edememekten çok, Melih ve Alp Aslan'ın yok oluşu geriyordu. Çünkü kavga çıkmıştı. Koca bombaların arasında gözlerimin aramayacağı adamları, iki insan gürültüsü çıktıktan sonra deli gibi arar olmuştum. "Eşim," dedim boşta bulunarak. Boğazım yandı söylediğim kelimenin ağırlığıyla. Ağırca yutkunup, boğazımı yumuşatmak istedim. "Kardeşim," dedim peşi sıra ve kesik bir nefes aldım. "Olay yerinde kaldılar."

Söylediğimi kimse o kadar beklemiyor olacak ki, Vildan'ın şaşkın bakışları yüzüme döndü. Yüzüme âdeta; "*Sen Begüm müsün? Kendine gel!*" dercesine bakıyordu ama Vildan, küçük Jülide'nin travmalarını ne bilsindi; atlatamıyordum. Ya da atlatıyordum, bilemiyorum. Atlatamamış olsam muhtemelen altıma kaçırmış olurum ama lavaboya gittikçe de emin olmak istercesine bedenimi kontrol ediyordum. Begüm o arada ağlamaktan şişmiş gözleriyle, sinirle yükseldi. "Engel olamadılar sinirlerine!" İşittiğimle, kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "Ama yok!" dedikten sonra kollarını iki yana açtı. "En iyi onlar bilir her şeyi! Her

şeyin en iyisini onlar bilir çünkü! Hep onların dedikleri olur. Altın alırlarsa ölürler çünkü!"

Ben neye sınırlendiğini hile anlayamazken, duvara bedenini yaslamış olan kıvrık saçlı genç bir kız öne çıktı. "Ya, kadını, derken kol elini savurup beni işaret etti. "Kocasıyla kardeşi olay yerinde kalmış diye ruhu çekilmiş. Sen, Veysel abim içeride can çekişirken kendi hısım akrabasının derdini mi düşünüyorsun?" () un anludım ki, olayın bizimle hiç alakası yok. Muhtemelen Veysel, dağ evine geldiğinde "Dertsiz tasasız evlenmişsiniz, ne güzel," derken bizim bilmediğimiz dertlerinden dem vuruyordu. ()ysaki ben, bizimkiler oynadı diye kavga çıktığını zannedecek kadar olaya Fransız'dım.

Begüm elini havalandırıp, işaret parmağıyla bir işareti yaptı "Tek bir gün," dedi hiçkırarak. "Tek bir gün bir şey istedim. Tek bir gün bir şey rica ettim ondan ben." Yüzüne düşen yağmur gibi damlaları hırsıyla elinin tersiyle silerken söylenmesine devam etti. "Gül döksün demedim başkaları gibi yoluma. Sadece bir gün, benim için he desin dedim ona buna. Bir gün ya," dedi ve hırsıyla yumruk yaptığı elleriyle sağ ayağını yere vurdu. "Bir güncük be!"

Midem tekrar kasılmaya başlarken, tam yerimden kalkmışım ki ağzıma gelen safraya rağmen duraksadım. "Yalnız," diyerek bedenimi Begüm'e döndürdüm. "O gülleri ben döktüm yoluna. Ayağıma batacak dikenlere rağmen ben döktüm, Begüm." Başımı hızla iki yana salladım. "Kanım kanına karışsın diye ben döktüm!"

Tuvalete koşar adımlarla vardığımda, artık çıkarabileceğim safram dahi kalmamıştı ve ardından tuvaletin kapısı açıldığında da umursamadım ama sonra Bilge'nin sesini duydum. "Jülide!" Sesinde çekingeni bir ton vardı. "Hazır hastanedeyken, bir test mi yaptırırsak acaba?" diye sorduğunda sifona bastım. Teyzenin sorduğu "Hamile misin?" sorusundan Bilge bile etkilenmişken, Alp Aslan duysaydı ne olurdu, bilemedim. Gri renkteki kabinin kapısını açtığımda, yüzüme pürdikkat incelercesine bakmaya de-

vam etti. “Üç oldu, kusuyorsun. Tamam, alkol de aldın ama... Ya da bir kas gevşetici falan mı yaptırırsak?”

Ayaklarımı sürüye sürüye lavaboya uzanıp, yüzüme su çarptım. Aynadan gözlerimiz kesiştiğinde ne düşüneceğini umursamadan “Spiral kullanıyorum, Bilge,” diye mırıldandım. “Midem stresten kasılıyor...” Peçetelikten bir tomar peçete alıp, yüzümü kurulamaya başladım. “Olanlar yetmezmiş gibi her şey üst üste geldi ve ben,” diyerek ağırca yutkundum. “Pazartesi arazideyim.” Sesli bir nefes aldım. “Kendimi toparlamam lazım ama boşboğaz insanlar beni daha çok strese sokuyor.”

Bilge, eliyle ensesini ovuşturup üstüme başıma bakarken aniden gülmeye başladı. Hâli daha çok sinirleri boşalıyormuş gibiydi. Elini ensesinden çekip, işaret parmağını üzerime doğrulttuğunda bir anda altıma kaçırdığımı ve fark etmediğimi zannettim. “Bir daha,” diyerek gülümser bir ifade ile başını salladı. Bense korkuyla üzerime başıma bakındım ama üzerimde öbek öbek kan lekesinden başka hiçbir şey yoktu. “Bir daha sana kıyafet falan getirmeyeceğim, Jülide. Elbiseyi abim halletti, tulumun da başına gelmeyen kalmadı vallahi!”

Ağlamaklı bir ifadeyle yüzümü sıvazladığımda ruhumdan geçen dalgalanmalar gözümü korkuttu. Ağlamaya başlarsam, yere oturup kapaklanacak gibiydim. Bunu hissedince tuvaletin kapısına yönelip dışarı çıktım. Koridorda Melih’i görünce ise adımlarım hızlandı. Yanma vardığımda kollarımı nasıl boynuna dolayacağımı şaşırdım. Yüzü o kadar sıkıntılıydı ki sormaya korktum ama gözlerimin koridorda biçare dolaşması bile Alp Aslan’ı aradığının işaretiydi. Herkes gelmişti, herkes! Bir Alp Aslan yoktu. “Seninki,” diyerek ağırca yutkununca, meraklı gözlerimi kendisine çevirdim. “Kafayı yedi, Jülide.” İki elim öylece havada dondu kaldı. Elini sağ dirseğime atıp hafifçe okşadı sakinleştirmek ister gibi. “Gitme, dedin...” Yanlış bir şey yaptığımı söylemeye ama beni de kırmamaya çalışıyor gibiydi. “Gitme, dedin. Dememen gerekiyordu ama dedin.” Gözlerimi yumdum. İsteyerek yaptığım

bir şey değildi ve bunu en iyi bilen de Melih'ti ama yanlış yaptığını söylemekten de yine geri duramıyordu "Sülide," diyerek sağ dirseğindeki parmaklarını usulca hareket ettirdi. Gözlerini açtığı anda herkesin bize baktığını biliyordum. "Adamı kafaya yedi. Sen gitme dedin, o gidemedi." Başını olumsuz anlamda iki yana sallayarak sıkıntılı bir nefes verdi. "Bağ," dedi ve hızlıca dudaklarını ıslattı. "Bağ adamı boğar. Alp Aslan'ı tek kelimenle daragacında sallandırdın sen. Ayağına dolandı tüm prangalar."

Ben Alp Aslan'a gitme dedim. Belki de ilk defa dedim ama Alp Aslan gidemedi. Bağ kurdu. Duygusuna yenildi. Hassas davranıyordu. Zayıflığı ortaya çıktı. Alp Aslan cephedeki ilk yenilgisini aldı. Soğukkanlılığını kaybetti. Hızlı düşünme yetisi sekteye uğradı, gömleğine dolanan çaresiz ellerimle duraksadı. Beni arkasında bırakamadı ve sırtından yiyeceği darbeleri o anda beyni hesapladı.

"Abi, yapmayın ya!" dedi Begüm öfkeyle. "Yapmayın, Allah aşkına. Bari şimdi kural kaide demeyin! İnsanız biz! Hayatlarınıza aldığınız robotlar değil!"

Herkes kendince haklıydı. Çünkü hepimiz sıradan insanlardık ama Melih değildi. Dirseğini bıraktığında, kendisini tutamadım bile çünkü birkaç saniye öncesinde yüzüme vurduğu tokatların sarsıntılarını atlatmaya çalışıyordum kendi içimde. "Bak bakayım!" diyerek ellerini iki yana açtığı anda sesindeki tonu tanıyordum. Eze eze can alacaktı. Somut olarak değil ama soyut olarak bağ koparacaktı. "Bak bakayım, senin içeride yatan nişanlin kimden emir alıyor." Ağırca yutkundum. "Senin nişanlina emir verebilecek tek adam, dışarıda, karısı ona gitme dediği için ve o da biricik karısını dinlediği için kafasını duvarlara vuruyor! Kaldı ki..." diyerek tok bir tonda yükseldi. Gerilen sırt kasları gözümü gözümü girdi o anda. Begüm, kadın olduğu içindi bu tavrı. Erkek olsaydı muhtemelen koridorun duvarlarına kafasını sürtüyor olurdu. "O adam kimseden emir de almıyor. Bak bakayım, biz sabah altı içtiması alanlardan mıyız? Ne sanıyorsun kızım sen?"

Begüm'ün üzerine sinirli bir adım attı. "Sekiz taş mı oynuyoruz biz dağda bayırda? Bir gitme sözüyle adımı duraksayan adama, gitme diyenin cansız bedeninin ırzına geçtikten sonra ölüsünü üzerine atarlar!"

Begüm kollarını göğsünde bağlayarak, Melih'e doğru bir adım attığında yüzünde sinirli bir gülümseme vardı. Ben, Begüm'ü anlıyordum ama Begüm, Melih'i hiç anlamıyordu. Kaldı ki Begüm, Veysel'i de anlamamıştı sanırım. "Almayın o zaman hayatınıza kimseyi," diyerek sinirle kaşlarını havalandırdı. "Yakmayın milletin kızının başını!"

Melih, haklısın dercesine başını sallayınca şaşırdım kaldım. Arkası bana dönmüştü ama üzerindeki barut ve alkol kokusuyla her an alev alabilecek formdaydı. Kollarını iki yana açtı ve bedenini tim üyelerine çevirdi. "Almayın abi böyle buldumcuk kadınları hayatınıza," dedi esefle, kınarcasına. "Karşısındaki adamın yaşam olgusuna beyni yetmeyen kadınları, almayın hayatınıza!" Hızlıca Begüm'e işaret parmağını yöneltti. "Bak, Begüm," dediğinde daha sakın bir tona geçmişti. "Sen Veysel'i seviyor olablirsin ama sen severken tüketiyorsun da. Kendine yaptığın yetmiyormuş gibi; Jülide'ye, Vildan'a da yapıyorsun bunu. Yok böyle hayat mı olurmuş, yok evlilik için izin mi alınmış!.. Keşke Züleyha gitmeseydi öte tarafa, iyi anlaşırdınız," dedi ve duraksadı. Ardından derin bir nefes alıp, sesli bir şekilde verdi. "Sonun Züleyha gibi olacak ama bizim çocuğun başını da yakacaksın!"

Melih'in son söylediğiyle Begüm öyle hiddetlendi ki, koridor tekrar karıştıverdi. Ailelerin bulunduğu alanda, böyle şeylerin muhabbeti yapılmamalıydı bana göre. Tabii benim, ailem olmadığı için garipsemiş olmam da bir ihtimaldi. Kıvrıkcık saçlı kız, tekrar konuşmaya dâhil olunca iş ailelere sıçradı. Erkek tarafı, Begüm şu an başka şeyler peşinde olduğu için kızginken; kız tarafı, Begüm'ün üzerine gidiliyor diye kızgındı.

Midem tekrar kasılınca, kalabalığa arkamı döndüm. Dönmemle koridorun başında, iki elini pantolonunun ceplerine yer-

leştirmiş Alp Aslan'ı görmem midemim daha çok kasılmasına sebep oldu. Ben ilk defa, benim gökyüzüm dediğim gözlerine bakamadım, utandım. Onun kendisini suçlamasına sebep olduğum için utandım. Ona bu denli etki edebildiğim için utandım. Ayaklarımı delicesine bedenine varmak isterken, onu bozguna uğratan ruhum yerin yedi kat altına gömülmek istiyordu. Derin bir nefes aldığımda adımlarım çözüldü. Yumruk yaptığım ellerimi, açıp kapattım ama adımlarım Alp Aslan'a varmadı. Tuvalete girdiğimde ise tek duyduğum, Bilge'nin panikle "Jülide!" diye seslenmesi oldu.

Artık kusamıyordum da. Midem kasılıyor, kasılıyor ama içindeki boşluk nedeniyle kasıldığı ve beni de öğürttüğü ile bırakıyordu. "Doktor hanım!" diye ukala, alaylı bir tonda seslenerek kapıya vurdu Melih. Dış kapının üzerinde, parmaklarıyla ritim tutarken; "Duyduk ki dörttür kusuyormuşsunuz. Bir iğne mi yaptır sak acaba?" diye devam edince, klozetle bakışmamı sonlandırıp elimi yüzümü yıkadım. Gececekti, biliyordum. Mesela şu hastaneden kurtulup, derin bir nefes alabilsem gececekti her şey. Kadınlar tuvaletinin kapısını açtığımda, Melih'in çipil çipil parlayan yeşilleriyle karşılaştım. Tam ağzımı açıyordum ki telefonu çalmaya başladı. Telefonu eline aldıktan sonra, gözlerini hırsıyla yumdu. "Hay anasını sikeyim ya!" dedi öfkeyle. "Babam arıyor..."

Sağ elim tuttuğum kapının kulpunda kalırken, sol elim şaşkınca havalandı. "Sen," dedim hızlıca dudaklarımı ıslatarak. Babamı arayacağım, demesini o kadar çok ciddiye almamıştım ki, şoka uğradım. "Sen arayıp, beni şikâyet mi ettin?"

"Jülide, ben seni ne zaman birine şikâyet ettim?" diyerek kaşlarını havalandırdığında, gözlerinde bariz, ona yaptığım yakıştırmanın siniri oturuyordu. "Düğün yerinde arayıp, Jülide'ye düğün yapıyoruz diyerek maytap geçecektim ama fırsat olmadı..."

Melih'in çalan telefonu tam susmuştu ki tekrar çalmaya başlayınca, "Aç o zaman," dedim tuvaletin önündeki banka oturarak. "İyiymi ben, aç." Yanıma oturduğunda, ikimiz de azar işit-

meye hazır çocuklar gibiydik. Benim üzerimdeki kırmızı tulumu rağmen yüzüm bembeyazdı. Melih'in zaten saç başı dağılmış, üzerindeki lacivert gömlek toza toprağa bulanmıştı. Görüntülü aramayı açtığı anda ikimiz de gülümsedik ama Kemal amca, bize gülümsemedi. "Kemal amca," dedim gülümseyerek ama boğazım kusmaya çalışmaktan tahriş olduğu için canımın acısıyla yüzüm buruştu.

"Ayaklı belalar!" deyince Kemal amca dik bir tonda, Melih yerinde dikleşti. "Burnu boktan çıkmayanlar!" Kesik bir nefes aldım. "Ne halt yediniz yine?"

"Vallahi biz bir şey yapmadık," dedim Melih'e laf bırakmadan. Çünkü Melih konuşursa, gayet resmî konuşacaktı ama zıtlasarlarsa Kemal amca yeri göğü inletecekti ve ben, Melih'in telefonla dahi olsa yanımda azar işitmesini istemiyordum. "Nişana geldik sadece. Kavga çıktı nişanda!" Çocukça omuz silktim. "Arkadaşımız yaralanınca da hastaneye getirdik."

Kemal amca söylediğim hiçbir şeyle ilgilenmedi ve "Jülide, Mardin'e gel!" dedi direkt. Ardından duraksadı ve dudakları imayla iki yana kıvrıldı. "Hangi arkadaşın yaralandı senin?" İması, pek arkadaşımın olmayışındandı. "Şu hâline bak," deyince öfkeyle, gözlerim tekrar tekrar üstüme başıma döndü. "Kavga çıktı diyorsun! Elin memleketinde bile kavga bulabiliyorsun! Hangi arkadaşın yaralandı? Alp Aslan mı?"

Alp Aslan'ın adını duyana kadar aslında dinlemiyordum bile. Böyle anlarda küçük çocuklar gibi içimden "*Lay la lay la lay la...*" diye şarkılar söylemeyi severdim ben ama Alp Aslan'ın adını duyunca ağırca yutkunmak zorunda kaldım. Alp Aslan da bizimle birlikte koridorun sonunda olduğu için konuşmamızı ne yazık ki duyuyordu. Kendisine bakmak yerine, öfkeli bakışlarımı "*Hani söylememiştin!*" diye Melih'e çevirdim. Melih, "*Ben değilim,*" dercesine kaşlarını havalandırınca, tüm hücrelerimde sinir baş gösterdi. "Hiç değişmeyecek, Kemal amca, değil mi?"

diyerek ınırle gülümsedim. “Jülide on altı yaşında da olsa, otuz yaşında da olsa, hayatımı didik didik etmeniz hiç bitmeyecek!”

Kemal amca elinde tuttuğu telefonu, masanın üzerine dik bir şekilde yerleştirdi ve ardından iki elini birbirine geçirdi bir bilge edasıyla. “Bundan sıkıldıysan, içine içine girmek yerine kendine en temizinden bir hayat kurman gerekmez mi, Jülide?” Kaşlarını “Hadi ya?” dercesine havalandı ve Kemal amca, yüz ifademe bakıp genişçe gülümsedi. “Mardin’e gel diyorum ama,” diyerek derin bir nefes aldı. “Evini de kiraya verdin. Muzaffer, yenge diye bahsedince hâliyle,” dedi ve imayla başını aşağı yukarı salladı. “Damadı da öğrenmiş bulunduk.”

Melih’in şaşkın bakışları bana döndü o arada. “Evi kiraya mı verdin?” dediğinde, kendisine söyleyip söylemediğimi hatırlayamadım bile. O da buna takılmadan “Hoş, zaten gelemez,” diyerek bakışlarını Kemal amcaya çevirdi. “Kocasını Urfa’da bırakıp, Mardin’e mi gelecek?” Melih’in son söylediğiyle Kemal amca yerinde hızla dikleşirken, ben sol elimin tırnaklarını sağ bacağına geçirdim. Kemal amca tam ağzını açacaktı ki; “Ben takip ediyorum o işi. Sıkıntı yok!” dedi kendinden emin bir tonda. Benim anlamadığım bir lisana çoktan geçmiş gibiydi. “Yıllardır nasıl sıkıntı yoksa, yine yok, baba. Sıkıntı olsaydı haberin olurdu!”

Kemal amca sol eliyle, sinekkaydı tıraşlı yüzünü sıvazlarken; “Ben damatla tanışamayacağım galiba,” diyerek kaşlarını havalandırdı. “Yanınızda değil mi?”

Bir kere, Alp Aslan’ı kimseyle telefonda tanıştırmak gibi bir niyetim yoktu. İkincisi, Melih az önce, Alp Aslan’ın benim yüzümden başını duvarlara vurduğunu söylemişti. Bundan sebep, hayatına ettiğim etkinin farkına vardığı için beni her an bırakıp gidebilirdi. Ağırca yutkunarak gülümsedim. “Adını biliyorsun ya,” diyerek dudak büzdüm. “Anasından emdiği süte kadar araştırırsın nasılsa. Tanıştırmaya ne hacet? Boy boy fotoğrafları gelirmasana.” Üzerimde, hissettirmemeye çalışarak kurdukları baskıdan dahi çok sıkılmışım. “Zaten Urfa bana küstü, Kemal amca,”

diyerek muhabbeti aldım, başka tarafa taşıdım. "Pazartesiden itibaren Urfa'da değilim ama gittiğim yerden kart atarım!"

"Nereye gidiyorsun?" dediğinde benim yüzüme değil, Melih'in yüzüne bakıyordu.

"Konumuma baktırırsın nasıl olsa," diyerek sinirli bir nefes aldım. "Bizim kapatmamız lazım. Melih ya da herhangi bir adamın sana uzun uzun alt yazı geçer sonra..." dedikten sonra Melih'in elindeki telefona uzanıp, çat diye kırmızı tuşa bastım. Yaptığım hareketle, Melih'in gözleri az daha yerinden çıkacaktı çünkü Kemal amcanın yüzüne telefon kapatmıştım. "Gelsene sen benimle," diyerek koluna yapıştığımda, kimseye zerre bakmadan bahçeye doğru adımladım.

Bahçeye çıktığımız gibi Melih, kolunu elimden kurtardı ve sinirini bastırabilsin diye kendisine bir sigara yaktı. "Kızım, sen kafayı mı yedin?" dediğinde sesinden bile sinir akıyordu.

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" dedim ama sakinleşmek adına asıl sigara içmesi gereken bendim bence. "Hem bana geliyorsun, '*Alp Aslan'ı mahvettin,*' diyorsun, sonra da kalkıp '*Bunlar evlendiler,*' diye ona buna söylüyorsun!" Ellerimi sinirle iki yana açtım. "Ben Alp Aslan'ı mahvettiysen, Melih," diyerek kederle gülümsedim. "Sence Alp Aslan beni, takribi kaç dakika içerisinde hayatından defeder?"

İçine çektiği dumanı öfkeyle geri salarken; "Eder, diyorsun yani?" diyerek kaşlarını beklentiyle havalandırdı.

Dudak büktüğümde yüzümden acı dolu bir gülümseme geçti. "Söz konusu siz ve sizin görevleriniz olduğunda, hiçbir şeye şaşırıyorum artık, biliyor musun?" Dolan gözlerimi kapatıp, başımı göğe çevirdim. "Şaşırmama bile fırsat vermiyorsunuz çünkü." Fısıltı dolu sesim karanlık gökyüzüne doğru salındı. "Çünkü en çok siz seversiniz, ilk yanışında insan elemeyi!"

"Aynı şey mi?" sorusuyla gözlerim açıldı. Karanlık gökyüzünde parıldayan yıldızlara deli gibi gülümsedim. "Kendisine güvenmiyorsa evlenmeseydi o zaman. Sen gitme dedin," dedi

hırsla başını aşağı yukarı sallayarak. Bakışlarım, sinirden genişlen çenesine kaydı. "Ama gitmek onun elindeydi, Jülide. Bunun eğitimini alan o; sen değilsin. Duygularını kapatabilecek olan, o; sen değilsin. Kaldı ki..." Ellerini iki yana açtı. "Ben neden dediğini de biliyorum sonuçta. Ama bak, nasıl da iyi idare ettin."

"İşine gelince," diyerek, uyarırcasına işaret parmağımı yüzüne doğrulttum. "Şu evliliği dillendirme. Resmî celse bile beş dakika sürüyor, üç kez 'Boş ol!' demek üç saniye sürmez!"

Tam Melih'le birbirimize girecektik ki, hastane kapısının önü birden kalabalıklaştı ve hâliyle birbirimize kafa tutacakken, bir adım gerileyip gelenlere baktık. "Veysel iyi," diyerek derin bir nefes aldı Vildan hızlıca. "Bu gece yoğun bakımda tutacaklar. Yarın da durumuna göre normal odaya alacaklar." Elleri şükürlerini sunarcasına yüzünde dolandı. "Bunu da atlattık, şükür. Hadi dağılalım. Cemre, Begümlerde kaldı." Cemre benim aklıma dahi gelmemişti ne yazık ki. Hoş, aklına gelmesi gereken insan da ben değildim sanırım.

"Hevybanû," deyince Alp Aslan, bakışlarım kendisine döndü ama gözlerine bakmak yerine üzerinde başında gezdirmeyi tercih ettim gözlerimi. Üstünün başının Melih'inkinden farkı yoktu. "Sen Urfa'ya dön," söylemini işitince gözlerim gözlerine tırmandı. Gök gözlerindeki fırtına, ruhumu üşüttü. "Biz kaçanları bir yoklayalım. Sen zaten pazartesi yola çıkacaksın..."

Çok cümle kurabilirdim sanırım. "Böyle mi?" diye sorabilirdim mesela. "Böyle mi vedalaşacağız?" Ben de insandım sonuçta ve ölümsüzlük iksirim bulunmamaktaydı ama derin bir nefes alıp, başımı tamam dercesine aşağı yukarı salladım. Yalnızdım sonuçta ben, hep yalnızdım. İlk defa yurt köşesine terk ediliyor muşum gibi hissetmem anlamsızdı...

"Evli evine," deyince Adnan abi sinirle, herkesin bakışları kendisine döndü. "Evli olmayan, sıçan deliğini tarasın!" Hırsla tim üyelerine döndü. "Bekâr adam mı yok burada amına koya-

yım? Al karını, git! Çocuklar bakar neye bakılacaksa! Sanki iz sürmeyi bilmeyen it mi bunlar?"

"Tamam," diyerek araya girdi Ali abi. "Biz döneriz bir şekilde kendimiz. İsteyen istediği yerde kalsın. Boşuna gerilmeyin."

Bakışlarım Melih'e döndü usulca ve "Dağ evinden eşyayı alır mısın?" dedim mırıldanarak.

Melih, tamam dercesine başını sallarken Bilge, "El çantayı ben almıştım nişan yerinden," dedi ama hangi arabaya binmem gerektiğini bile bilemiyor gibiydim. Gitmem lazımdı ki zaten geldiğime bin pişman olmuştum. O anda sol elimde bir temas hissedince, bakışlarım soluma döndü.

Alp Aslan, elimi elinin içine aldıktan sonra usul usul adımlamaya başladı. "Evde konuşacağız..." dediğinde fısıltılı sesini bir ben duyabildim ama cevap vermedim.

Arabanın yanına geldiğimizde ise elinden elimi kurtarıp, sağ arka kapıya ilerledim. "Ali abi, sen öne geçer misin?" dediğimde yüzüme bakakalanları hissetsem de tepki vermeden sağ arka koltuğa kuruldum. Ruhum o kadar yorulmuştu ki kimseyle temas kurmak istemedim. Alp Aslan, direkt Giresun çıkışına yöneldiğinde onun da benden farkı olmadığını hissettim.

Başımı cama dayamış, karanlık geceyi izlerken, Bilge hafifçe yanıma doğru sokuldu. "Azıcık komikli videolar izleyelim ını?" diye çocukça bir tonda sorduğunda kahkahamı tutamadım. Saatlerdir tuttuğum sinirlerim boşandı. Dakikalar boyunca arabada tek benim kahkahamın sesi yankılandı.

Nefes nefese yüzümü yellerken ben, Ali abi; "Bilge, keşke sen öne otursaydın," dedi. "Ben arkada Jülide ile seans falan yaptım..."

"İlaç da yazarsın sen şimdi," dedim gülmeye devam ederek. "Ama şöyle en renklisinden, en delisinden olsun reçetem."

"Jülide, sen hiç terapi falan aldın mı?" diye sorunca Ali abi, duraksadım.

"Melih'in yaptıkları sayılır mı?" dedim boş bulunarak.

Söylediğimi Bilge beklemiyor olacak ki, bu sefer keşfina, gülün o oldu "Ay, o kekomançe önce kendisine baktırım"

Elımı hafifçe havalandırıp, "Şşş," dedim uyan mahiyetinde Hah, gülmüyor olsaydım, belki ciddiye alılabilirdim. "Kardeşim hatıra, da düzgün konuşacaksınız, Bilge Hanım. Vallahi alırım saçma/s"

"Ay, sen gerçekten evlerden irak bir görümcenin, Jülide" 6. yerek kahkahasına devam edince, "Ne sandın?" dercesine han, m iki yana salladım. "O ruh hastasını da savunamazsın ya"

"Kime göre, neye göre?" diye sordum ciddi bir tonda. "Kime göre ruh hastası? Bana göre değil mesela. Tamam, biraz sonu lu," diyerek dudak büküm. "Ama bunu senin dillendirmen ru kendisini işinin başındayken falan görmem lazım, Bilge."

"Adam yürüten terminatör, Jülide!" Başımı kendisini may larcasına salladım. Doğruydı sonuçta. "Adam olay seviyor"

"OHÁL' seviyor," diyerek kaşlarımı havalandırdım. "Şaka hayat batar Melih'e, Bilge. Kendi rengine yakışacak renk ara o." Derin bir nefes alıp başımı cama çevirdim. "Yalnız bozulacak bozulacak dedi, bozuldu nişan, ha!"

Söylemimle Bilge tekrar gülmeye başladı. "Şom ağızlı," dedi ten sonra ağırca yutkundu. "Yalnız sizin için de hiç iyi konuşmuyor."

"Hissikablelvukusu yüksekse demek," diyerek göz devirdim O arada araba sağ cebe girerek, ani bir frenle durunca hepimiz bir şastık kaldık.

"Hevybanû!" Alp Aslan'ın seslenmesiyle sırtımdan aşağı bir buz parçası yuvarlandı. Beni arabadan mı atacak, onu dahi bilemedim. Durumun vahametine aldırmandan gülmemizden mi rahatsız olmuştu, kestiremedim. "Öne geçer misin?" diyerek başını arkaya çevirdi. "Aynadan arkaya bakmaktan, yola bakamaz oldum. Geç, otur şuraya."

Ali abi hırsla kapısını açarken söylenmeyi ihmal etmedi. "İn san gibi dursaydın da yer değiştirirdik. Bir de Melih'e ruh hastası diyorsunuz!"

¹ Olağanüstü hâl.

lığında, dinlenmenin peşindeydi. Melih'in söyledikleri zihninde canlanınca, dilimden bir dua gibi döküldü şarkının devamı

Bir de sen gitme,

Bir de sen gitme,

Bir de sen gitme içimden,

Yaralıyam ben.¹

Başım cama dönük olsa da mırıltımı Alp Aslan duymuş olacak ki, sol elimin üzerinde eli belirdi. Bu "*Bir yere gittiğim yok,*" demek miydi, bilemedim ama ona yormak istedim. Şarkı usul usul devam ederken, elimi kendisine doğru çektiğince başımı bedenine doğru çevirdim. Elimin üzerine bir öpücük kondurdu ama elimi dudaklarından çekmedi. "Ölürken bile hasretim sana," diye mırıldandığında yüzüm kasıldı. Bildiğine mi şaşırayım dilendirdiğine mi, bilemedim. Sesli verdiği nefesi, elimin üzerinde öpücüklerinin bıraktığı ıslaklığı kuruttu. "Bir tek sen anla..."

Sağdan bana bir bakış attığında, dudağının sağı da yukarı kıvrıldı. Muhtemelen irileşen gözlerimle hâlim oldukça komik duruyordu. Başımı aşağı yukarı sallarken; "Araziye gidince biraz Müslüm Gürses ezberleyeyim ben," diyerek genişçe gülümsedim. "Çünkü bu jestin altında kalamam."

"Düşünsenize," diyerek Bilge tekrar ortamızdan kafasını uzattı. "Jülide bu sefer arazide gül döküyormuş başından aşağı!"

Alp Aslan'ın "*Sakın!*" dercesine gözleri bana dönünce, gülmeden edemedim. "Yok, hayatım," diyerek kaşlarımı havalandırdım. "Güle tövbe ettim ben. Bütün hafta hastane çalışanlarına gül taşıdım da bitmedi. Az olsun, öz olsun. Bir taneyle hallederiz bu sefer."

"Reçel yapsaydın daha kolay olabilirdi," deyince Ali abi, dudak büktüm.

"Bilmiyorum ki," dedim şaşkın bir tonda. "Bildiğini bilseydim senden tarif alırdım."

¹ Adı geçen şarkıya atıfta bulunuluyor.

"Anneme göndermeydin keşke," dediğinde Bilge, gözlerimi inleştirdim

Aklıma aşuret ağasının ölümü ve "*Babamı sen öldürdün*" diye ağhunun üstüme yürüyüşü geldi. "He, tabii!" dedim alayla. "Bu sefer de siz üstüme yürürdünüz, *Anamızı bilerek öldürdün*!" diye."

"Söylemeyecek misiniz?" diye sorunca Ali abi, ben ne cevap vereceğimi bilemedim.

Alp Aslan o arada havada tuttuğu elimin üzerine bir öpücük dahi kondurarak "Uyuman gerekiyor," dedi. "Zaten zor bir gece oldu. Uyu biraz, miden düzelsin, Hevybanû. Merak etme, arabayı ben kullanıyorum." Tam ağzımı açacaktım ki benden önce söze girdi. "Muhtemelen yarın gece bu saatlerde yolda olursun. Uyu lütfen." Gideceğimi hatırlatmasıyla derin bir nefes aldım. Elimi sağ dizinin üzerine bırakıp, "Arkadan yastığı uzatsanıza," dediğinde ne yapacağını anladım. Bilge yastığı uzatınca alıp, iki kol-tuğun arasındaki boşluğa sıkıştırdı. Ayağımdaki topuklu ayakka-bıları teptiğim gibi dizine doğru uzandım. Bu anı bekliyormuşum gibi değildi hâlim. Zaten bu anı bekliyordum. Biz Urfa'ya gidene kadar, en erken pazar öğlen olacaktı ve ben birkaç saat uyuyup, hastaneye geçmek zorunda kalacaktım. Gitmek zorunda kalana kadar duyumsamak istediğim tek ses Alp Aslan'a aitti. Solumak istediğim tek nefesin ona ait olduğu gibi... Sağ eli çenemin altına kapandığında, başparmağı yanağımın üzerinde gezinmeye başladı ve ben anında gözlerimi yumdum. Çünkü arabanın içerisinde dizlerinin üzerindeki uykuya bile hasret kalacağımı biliyordum.

Tahmin ettiğim gibi Urfa'ya ancak öğlen saatlerinde varabil-diğimizde yolda uyuyabildiğim için oldukça dinçtim ama Alp Aslan'ın durumunu düşünmek dahi istemiyordum. Ali abi ve Bilge'yi bıraktıktan sonra rezidansın önüne geldiğimizde, araba-dan bir ben indim. Alp Aslan'ın inmediğini görünce, hafifçe eğilip arabanın içerisine baktım. "Ben bir alaya uğrayacağım," söylemiyle, neye uğradığımı şaşırdım. "Çok geç kalmamaya çalışırım..."

Benden mi kaçırıyorsun, diye sormak istedim ama onun yerine "Peki," diyerek rezidansa doğru ilerlemeye başladım. Asansörün aynasındaki aksımı gördüğümde, gözlerimi esefle yumdum. Bet bet görünüyordum, hatta rezil! Asansör dokuzuncu kata geldiğinde ve sözde evimin kapısını açtığımda ise adımlarım daha gür duraksadı. Burada yaşamaya başlayalı bir hafta bile olmamış. Bir hafta bile olmayan zaman diliminde alışmıştım. İçerisi sanki buram buram Alp Aslan kokuyordu ve ben, evin içinde hiçbir şey yapmadan, o kokuyla sadece oturmak istiyordum. Sesli bir nefes verip gözlerimi yumdum. "Evine kan sıçratma, Jülide," dedim hayıflanırcasına. "Git duş al, şu tulumu da çöpe at." Hızlı adımlarımla yatak odasına yönelip, üzerimdeki tulumu sıyırdım ve üzerime bir kimono geçirdim; tulumu ise bir çöp poşetine koyarak dış kapının önüne bıraktım. Kapıyı kapattıktan sonra, belki Alp Aslan gelir düşüncesiyle üzerinden anahtarı almayı da ihmal etmedim. Duşa girdiğimde uzunca bir müddet duş alamama ihtimalim aklıma gelmezken, geçirdiğim iğrenç hafta sonunun izlerini silmek ister gibiydi hâlim. Rahat bir duş alıp, bornozumla dışarı çıktığımda evin içinde zerre kıpırtı olmaması, Alp Aslan'ın gelmediğine işaretti. Yüzüm düşse de, boynumu iki yana çevirip kütlettim ve üzerimdeki ölü toprağını attım. Hızlıca bir şortlu takım giyip, evin içerisinde deli divane gibi dolanmaya başladım.

Stresliydim. Sanki arkamda yıllardır yalnız başına yaşayan bir yetişkin bırakacak gibi değil de, üç yaşında bir çocuk bırakacakmışım gibi stresliydim. Bundan mütevellit evi baştan aşağı temizledim. Evdeki malzemelerle üç çeşit yemek yaptım ve üçünün de soğuk tüketebilecek zeytinyağlı olmasına dikkat ettim. Alp Aslan, kendisi yemek yapmayı bilmiyormuş gibi!.. Hızımı kesemediğim için yatak odasına yöneldiğimde en nefret ettiğim iş olan nevresim takımlarını değiştirmeye giriştim. Tabii benliğimi o kadar sıkı mam ve çarşafın asla istediğim gibi yatakta durmaması sonucu, kendimi yastığı ısıtırıp çılgılık atarken buldum.

Odanın girişinden; “Hevybanû!” diye bir ses yükselince, ağzımdaki yastıkla bakışlarım kapıya döndü. Her şeyi görmeyi beklüyordum sanırım ama bana silah doğrultmuş bir Alp Aslan görmeyi beklemiyordum. Şaşkın bir hâlde elimdeki yastığı indirdim. “Ne yapıyorsun anasını satayım?”

“Sen?” diyerek kaşlarımı havalandırdım. Elimle, üzerime doğrulttuğu silahı işaret ettim. “Sen bir gün yanlışlıkla beni vuracaksın sanırım?”

Elindeki silaha bir bakış atıp, bezgin bir nefes verdi ve emniyet kilidini kapattı. “Çılgılık attığını duyunca,” diyerek ağırca yutkundu, beline kıymetlisini yerleştirirken. “Bir şey oldu sandım ben...” Oysaki sadece sinir krizi geçiriyordum. Üstüme başıma, dağılmış saçlarıma bir bakış attı ve genişçe gülümsedi. “Evin içinden geçmişsin!”

Gözlerimi yumarken elimin altındaki yastığı sinirle sıkıştırdım. “Gideceğim ya,” dedim düşük bir tonda. “Sana temiz kalsın dedim.”

Yatağa doğru adımladı ve tam karşıma, sol ayağını altına alarak usulca oturdu. Elimdeki yastığı çekiştirirken, kaşları sorgularcasına havalandı. “Ya da kokun dahi kalmasın istedin...” İşittğimle duraksadım. Çünkü hiç böyle düşünmemiştim. “Peki,” diyerek sol elimi tutup hafifçe sağ şakağına yasladı. “Buradan nasıl sileceksin izlerini?” dedikten sonra elimi usulca sol göğsüne indirdi. “Ya da buradan?”

Yatağın üzerinde, dizlerimin üstünde bedenine doğru adımladım ve “Öyle değil,” dedim mahcup bir ifadeyle. Çünkü gerçekten niyetim o değildi. “Rahat edersin diye düşünmüştüm ben...” Bakışlarım bir türlü geçiremediğim nevresime döndü. “Zaten beceremedim de.”

Elini sırtıma atıp beni göğsüne doğru çekerken, gülümsüyordu benim aksime. Saçlarımanın üzerine bir öpücük bıraktığı sıra “Şimdi rahat ettim,” dedi usulca. Ardından derince bir nefes aldı saçlarımdan. “Mis kokmuşsun yine...” Gözlerim, üzerinden hâlâ çıkaramamış olduğu gömleğine kaydı. “Ben de oturdum böyle

pis pis," diyerek ayaklanmak isteyince, gözlerim gözlerine düştü. Artık nasıl baktıyaam gözlerine, ayaklanmaktan vazgeçti. Göğsündeki başımın üzerine bir öpücük daha kondurduğunda ruhum şarj oluyor gibiydi. "Sana güzel bir haber vereyim o zaman." dediğinde meraklı bakışlarım yüzünde tura çıktı. Genişçe gülümsemesiyle tüm stresin üzerimden silindiğini hissettim. "Bundan sonra nevresimleri ben değiştiririm..."

"Sen?" dedim inanamayarak.

Kısık ama tok bir sesle kahkaha atınca, elim usulca yanığına kapandı. "Asker, kızım, senin kocan," diyerek kibirle göğsünü şişirdi. "At on beş santim yukarıdan demir para, zıplamazsa gel, ondan sonra öp beni!"

"Ben şey yapayım o zaman," dediğimde, muzipçe kaşları çatıldı. Usulca dudaklarına uzandım. "Nasreddin Hoca misali, testiği kırmadan önce..." Dudaklarımız birbirine kapandığında ikimiz de gülümsüyorduk. Çünkü hâlâ yuvamızdaydık...

Alp Aslan, regl dönemimi bildiğinden olsa gerek, öpüşmemizi uzatmadı. Aslında son günümdü hatta kanamam neredeyse yok gibiydi ama bir veda sevişmesi yaşamak istemediğim için, uzaklaştırdığı dudaklarına karşılık sadece iç çekmekle yetindim. "Kalk da, sen gitmeden elinden son bir kez yemek yiyeyim," deyince, yüzüm kaskatı kesildi. Utanmasam benden kurtulmak istiyor sanırdım. "Sen sofrayı hazırlarken ben de duş almış olurum."

Alp Aslan o kadar seri bir şekilde yanımdan sıyrıldı ki, banyonun kapısına vardığında ancak şaşkınlığımı atabildim. "Ben sana," diye mırıldandığımda, adımları duraksadı. Banyonun kapısının önünde gömleğinin düğmelerini açarken, bakışları bana döndü. "Yemek yapmıştım, ben yokken yiyeyim diye..."

Her bir zerresine hayran olduğum yüzünde imalı bir tebessüm belirdi. Tekrar gömleğinin düğmelerine indiğinde bakışları, iç çekti. "Sen yokken bu eve ayak basacağıma ne kadar da emin-sin?" sorusuyla, dumura uğradım. Gömleğinin düğmelerinin tamamını iliklerinden boşandırdıktan sonra yüzüme baktığında,

kendisine tüm hayal kırıklıklarım yüzüme oturmuş şekilde bakıyordum. Ben yalnız kalamayacaksam, o da istemediği için kalamayacaksa bu evi neden tutmuştuk? “() yatağın içerisinde biraz yuvarlanıp kokunu bırakırsan, en azından uyumaya gelebilirim,” dedikten sonra hızlıca banyoya adımladı. () gülerken, ben yine gülemediğim bir andaydım. “Hevybanû!” diye içeriden seslenince; dilimden bir “He?” döküldü şaşkınca. “İyi yuvarlan! Yoksa gelmem vallahi!”

“Allah’ım,” dedim kendimi sırtüstü yatağa bırakırken. “Sen bana sabır ver! Ver ki kıymetlisiyle beynini dağıtmayayım...”

Dilimden dökülenlerle yaptıklarımın hiç alakasının olmaması ise yatağın içerisinde pandalar gibi yuvarlanmamdan belliydi. Suyun kapandığını duyunca nasıl kalkacağımı şaşırmam ise tamamen Alp Aslan’ın diline düşmemek içindi. Koştur koştur yatak odasından çıkıp, mutfığa doğru ilerlerken koridordaki vestiyerin üzerinde bir paket gördüm. Adımlarım duraksadı ama pakete dokunmadan mutfığa geçtim. Zeytinyağlı fasulyeyi tabaklara servis ederken, sevip sevmediği hakkında bir fikrim bile yoktu ama sodayı sevdiğini bildiğimden, onu da bir bardağa boşaltıp tabağının yanına koymayı ihmal etmedim. Alp Aslan ıslak saçları ve çıplak üstüyle mutfığa girdiğinde, gerçekten sabrımı sınadığını düşündüm. Yemek niyetine kendisine çatal batırayım istiyordu istemesine ama birbirimize dokunursak, hastane yolunda tepinerek ağlayacağımı da biliyordum. Ve ne yazık ki; bana bu hayatta en yasak olan şey ağlamaktı. Son yasaklayan ise bedeni-me sürtünerek yanımdan geçip masaya oturan şahsiyetti!

Sessizce yemeğimizi yedikten sonra Alp Aslan kendisine bir sigara yaktı. Peşi sıra “Eşyani hazırladın mı?” diye sorduğunda, evet dercesine başımı salladım. “Kaçta gideceksin?” diyerek ağırca yutkundüğünde, ben de yutkunmak zorunda kaldım.

Derin bir nefes eşliğinde, mutfak camından, karardığı gözükken havaya baktım. “Hastaneye geçeceğim,” dedim camdan gözlerimi çekmeden. “Evrakı imzalamam lazım. Bir saate falan çı-

karım " Hastaneye geçme nedenim, çıkacak olan spiralsımdı ama bunu dillendirmek istemedim. Ardından bakışlarımı Alp Aslan'a çevirdiğimde, yüzümü incelediğini fark ettim. "Sen benimle ne konuşacaktın?" dedim sıkıntılıyla. Ne söyleyecekse pek hoşuma gibi durmuyordu.

"Dağ evinin," dediğinde, konuya beklemediğim yerden girdiği için kaşlarım çatıldı. "Parasını ödemişsin." Eee, dercesine baş savurdum. Önündeki boş yemek tabağının içine gelişigüzel külünü silktiğinde, az daha gözlerim yerinden çıkacaktı, neyse ki çabuk toparladım. "Hevybanü, ne olacak senin bu para ödeme huyun?"

"İyi de," diyerek hafifçe masanın üzerine doğru eğildim. "Rezervasyonu ben yaptırmıştım. Senin haberin bile yoktu. Kim ödeyecekti?"

"İstanbul'daki pansiyon..." Konu pansiyona gelince, kaşlarımız aynı anda havalandı. "Burası," derken gözlerini mutfağın içerisinde gezdirdi. "Dağ evi!" Sigarasından derince bir duman alıp sesli bir şekilde geri bıraktı. "Buna bir çözüm bulmamız lazım. Kendimi üzerinden geçinen o asalak, it herif gibi hissetmeme neden oluyorsun!" Ağzım şaşkınlıkla açıldı. "Ayrıyeten," diyerek hızla sigarasını yemek tabağında söndürdü, tepki bile veremedim. "O CD'leri yakmayıp, bu eve sokmadın inşallah?"

Ağzımı aradığım fark ettim ama doğruyu söylemekten de geri durmadım. "Mahalledeki evde odamdaki dolabın, en alt çekmecesinde duruyor..." Gözleri hırsla irileşti. "Kendileri için özel ateş yakma gereksiniminde bulunmadım ama ben yokken sen gidip zevkle yakabilirsin."

"Zifir bile," diyerek başını esefle iki yana salladı. "İçinde ne olduğunu bilmediği şeyleri bir çırpıda yaktı. Sen, bildiğin hâlde tutuyor musun?"

Konunun gerginliğiyle başıma bir ağrı saplanınca, alnımı ovuşturdum. "Haklısın," dedim dudak bükerek. "Gevşek davrandım, özür dilerim." Son dönemlerde ne kadar çok özür dilediğimi

ark etmemse elimdeki elimi, sıkıntılı bir şekilde enseme alma-
ma sebep oldu.

Alp Aslan usulca masadan kalktuğunda, olmayan moralimin
de içine edilmiş bulundu. Devamında mutfaktan çıkıp gitmesi ise
üstüne tuz biber oldu. Tam sinirle önümdeki tabağı elime almış-
ım ki, vestiyerdeki paketle mutfaka tekrar girdi. Elindeki paketi
hafifçe havada salladığında, merakla gözlerimi kıstım. “Gevşek
davranmak yok bundan sonra,” diyerek yanındaki sandalyeye
çürdüğünde, hâlâ elimdeki tabağı sıkı sıkıya tutuyordum.

Yüzüne ayal ayal bakarken, Alp Aslan elindeki minik paketi
açtı. Paketten kobra örmeli, asker yeşili bir bileklik çıkınca, şaş-
kınlığım daha da belirginleşti. “Bu ne?”

Elimde tuttuğu bilekliği, sağ bileğime takarken dahi elimdeki
tabağı bırakmış değildim. “Paracord¹ bileklik.” Ee, dercesine ba-
şımı salladım. Sıkıntılı ama derin bir nefes aldı. “Gerçek paraşüt
ipiyle yapılmış...” Bilekliğin üzerindeki mekanizmaya hafifçe
vurdu. “Burası düdüğü,” diyerek bilekliğin üzerindeki üfleme ye-
rini gösterdi. “Burası ateş başlatıcı...” Ateş başlatıcıyı gösterdik-
ten sonra üzerindeki minik pusulaya da vurdu. “Bu zaten pusula.
Bir de şuraya basınca led ışığını yakabilirsiniz.”

Bir kolumdaki kalın örme bilekliğe baktım, bir Alp Aslan’a.
Elimdeki tabağı, masanın üzerine bıraktım usulca. “Peki,” dedim
ağırca yutkunarak. Ardından hafifçe öksürdüm. “Derimin altına
çip taktırmak istersen haber et, olur mu?” Cümlem bitince ge-
nişçe gülümsedim ama Alp Aslan gülümsemedi. “Vardır bunun
başka özellikleri. Biraz daha öv, hadi...”

“İplerin açık uzunluğu üç metreyi buluyor...” demesiyle, ya-
nılmayışımın getirisiyle gülümsedim ve masadan ayaklandım.
“Dursun işte üzerinde, ne var? Kaybolursun maybolursun!..”

Şen bir kahkaha attım. Elimdeki tabakları lavabonun içerisi-
ne bıraktıktan sonra ellerimi masanın üzerine yaslayarak, hafif-

¹ Paraşüt ipi. Genellikle askerler, kampçılar, dağcılar vb. kullanır. Çok amaçlı
bu ipler hayatta kalma bilezikleri olarak da anılır.

çe yüzüne doğru eğildim. “*Bensiz gidiyorsun, karıcığım, aklım sende kalmazın.*” demiyorsun da,” diyerek, yüzümü buruşturup bedenimi dikleştirdim. “Eminönü’ndeki siyahi vatandaşlar gibi bileklik pazarlıyorsun!”

Kendisine arkamı döndüğüm gibi elinin tersiyle kalçama vurunca yüzüm kasıldı. Lanet olsun ki bu vuruş şekli çok hafif olsa da, insana tiz bir acı bahşediyordu. “Dalga geçme kocanla!” dedi uyuz olmuşçasına. “Hep biz mi anlayacağız, biraz da sen anla!” Havalandırdığım kaşlarımla kendisine döndüm, “*Ben mi?*” dercesine. Yüzüme bakınca, gülümsememek için dudaklarını birbirine bastırmak zorunda kaldı. “Hadi,” dedi ağırca yutkunarak. “Hadi, üstünü değiştir de seni hastaneye bırakayım.”

“Uğurlanacaksın zannederken, uğurlamak da varmış kaderde,” diyerek arkamı döndüm ve mutfaktan çıktım.

“Dramatize etme!” diye arkamdan bağırınca, bir daha kahkaha attım.

“Haklısın!” dedim koridordan bağırarak. “Sen görevci gidiyor olsaydın, ben kesin sana çip takardım!”

Endişe! Endişe; insanın içini kemiren bir kurttan farksızdı ve her belirsizlikte insanın içini ister istemez o kurtlar basardı. Alp Aslan’ın benden daha çok endişeli olduğunun farkındaydım. Yol boyunca yanaklarının içini dişlerken, direksiyonun üzerindeki parmaklarıyla tempo tutup durdu. Benim endişem; benim tarafımdan ortaya çıkacak bir ayrılığa hazır olmadığım için, Alp Aslan’ın endişesi nereye gittiğimi dahi bilmemesindendi. Hastanenin önüne geldiğimizde sesli bir nefes aldım, Alp Aslan ise o nefesi kendi almış gibi sesli bir şekilde verdi. “Hevybanû...” Bakışlarım kendisine döndü ama o bana değil, hastane binasına bakıyordu. “Ben işine karışacak değilim ama bir gün,” dedi ve çekingen bakışlarını yüzüme çevirdi. “Bir gün, bu görevleri bırakır mısın?” Kaşlarım şaşkınlıkla havalandınca, yüzünü buruşturdu. “Ben görevde, sen görevde... Çoluk çocuk diyoruz bir de!”

Alp Aslan ile doğmamış çocuğa don biçme saanslarına tekrar girdiğimiz için genişçe gülümsedim. "Bizim çocuğumuza, bizden başka bakacak kimse yok!" Söylediğim çok basit bir cümleydi ama hissettiklerim ciğerimin en derin köşelerini bile sızlattı. Gözlerimi yumup, "Ben Neşe Gümüş değilim, Alp Aslan," dedim. "Kendi kariyerim için kimsenin üzerini çizmem ben." Göz göze geldiğimiz gibi hızlıca yüzümü buruşturdum. "Bana duygu kapatma eğitimi vermediler. Yamyama dönüşemiyorum ben..."

Alp Aslan söylediğinin nereye gittiğini fark edince, başını iki yana salladı dağıtmak istercesine. "Neyse, saçmaladım," diyerek bezgin bir nefes verdiğinde, gerginliğim onunkinden daha az bir hâldeydi.

"E, görüşürüz o zaman," dedim gülümseyerek. Usulca uzanıp, yanağına bir öpücük kondurdum. Dramatize etme, demişti ama şimdi sanki dramatize eden benim yerime o gibiydi. "Kendine dikkat et, olur mu?"

Cevap vermeyecek gibi gelince elimi kapının kulpuna attım. Ölüme gitmiyordum sonuçta. Ölüm dediğine de gidilmiyordu zaten, o sana özenle geliyordu herhangi bir yerde. Tam kapıyı açacaktım ki kolumdan tutunca duraksadım. "Hevybanû..." Başımı, efendim dercesine yüzüne çevirdim. Kendisine dönmemle yüzümü iki koca avucunun arasına alması bir oldu. "Sakin arkana bakma!" Burunlarımız birbirine değiyorken benim sadece bakabildiğim iki yer vardı. Biri gökyüzüyle denizin birleştiği uçurum gözleri, diğeri ise son nefesimi iki dudağının arasında vermem için davet eden dudakları... "Arkanda kim kalırsa kalsın, gittiğin yerde duraksama. Önce sen, Hevybanû... Sadece sen!"

Bana söyledikleri aklıma gelince, hafifçe gülümsedim. Elimi, usulca yanağına kapattım. "Yalan söyletme bana..." Keder dolu bir nefes bıraktı ciğerlerinden. "Yaparım derim yapamam ama yine de..." Gözlerimi yumup, kokusunu içime çektim. "Denerim, sevgilim."

Yüzündeki ellerimin baskısını arttırıp, dudaklarına baskın bir öpücük kondurdu. "Beni arkandan ağlatma," dediğinde boğazında bir yumru oluştu. "Beni çok ağlatın, biraz da sen ağla, diyip, beni arkandan ağlatma, Hevybanû." Yüzündeki elleri, benimde o kadar baskın bir şekilde hareket ediyordu ki arabadan inecek dermanım kalmamıştı. "Benim hasretliğini unutma. Benim yuvamı yıkma..."

Gözlerim yumulmuş bir hâlde, yanaklarımı şişirip nefesimi tuttum. Boğazımdaki yumruya rağmen nefesimi bezgince verirken. "Emredersiniz komutanım," dedim bir solukta. Gözlerime baktığımda, o karamaya yüz tutmuş gökyüzünde doğmaya çalışan güneş içimi sıcaklık etti. Gördüğüm güneşin parlakları yüzüme yansıdı. Hızlıca dudaklarına bir öpücük kondurduktan sonra "Aranım seni, yakışıklı," diyerek, arka koltuktaki çantamı alıp indim. Çünkü bir beş saniye daha dursaydım, muhtemelen inemeyecektim.

Hastanenin giriş kapısına doğru ilerlerken, arkamdan bir melodi yükseldi. Tanıdığım melodi ile gözlerim kısıldı ama dönüp bakmadım. Ta ki arabada çalan marş, Alp Aslan'ın gür bir sesle eşlik ettiğini duyana kadar... "Âşığım sana, doyamıyorum!" diye yeri göğü inletircesine bağırdığında irileşmiş gözlerimle arkamı nasıl döneceğimi şaşırdım. Yüzündeki gevrek gülümsemeyle, yüzümdeki aptal âşık gülümsemesi ölümüne kapıştı. Camdan dışarı sarkıttığı sol eliyle, kapının dış yüzeyinde ritim tutarak alt dudağım dişledi. Yapmıştı yapacağını ama yüzündeki maheup olmuş ifadenin her bir zerresini öpmek istedim. Yine de yanına geri gidemedim. Gidersem, ne o bırakabilirdi ne de benim gönlüm onu tekrar ardımda bırakmaya elverirdi.

Marş; "Bu ne büyük aşk,"² dediğinde; "Şanlı Beşiktaş," diye fısıltıyla tamamladım kendisini. İki elimle kavradığım çantamın

¹ Sanatçı Coşkun Sabah'ın seslendirdiği "Âşığım Sana, Doyamıyorum" şarkısına atıfta bulunuluyor.

² Adı geçen şarkıya atıfta bulunuluyor.

kulpundan, sağ elimi çekip dudaklarıma götürdüm. Çocuklar gibi avuç içimi öpüp, elimi sallamamam lazımdı belki ama içimdeki bayram sevincini asla örselleyemiyordum. Sonuçta her kadına, “Âşığım sana, doyamıyorum,”¹ diye arkasından bağırın bir koca nasip olmuyordu. Sivillerin ve personelin, denk geldikleri, kapının önündeki şovdan sonra gülmelerini saklamaya çalışarak yüzüme bakmalarını umursamadan, otuz iki diş içeri girdim. Bir an “*Alp Aslan hangi takımlı acaba?*” diye düşündüm ama yine de benim müzik listemle bana yürüdüğü için gayet akıllı bir kocaya sahiptim. “Neyse canım,” diyerek derin bir nefes aldım. “Beşiktaşlı değilse de yaparız.” Adımlarım kadın doğum polikliniğine yönelirken de yüzümdeki gülümseme zerre kaybolmadı. Selda Hanım’ın doğum için hastanede bulunması ve göreve gideceğim için isteğimi geri çevirmeyip, beni araya sıkıştırması bugün şansın benden yana oluşunu simgeliyordu. “Çocuk doğuracağım ona o kadar,” söylemlerimle Selda Hanım’m kapısını tıklayıp içeri girdim.

Her ne kadar spiral çıkarmak çok basit bir işlem olsa da, insan ister istemez geriliyordu ama benimki gerginlik değil, daha çok heyecandı. Mesela Selda Hanım spiralimi çıkarırken, kesinlikle Alp Aslan’a söylememeyi ve o tam bana söylenirken, “*Çıkarttırdım ki,*” diyerek kendisine sürpriz yapmaya karar verdim. Evdeki hesaplar çarşıya ne kadar uyardı, bilemedim ama hayata geçirmek üzere aklıma not ettim.

Başhekimin odasına çıkıp, ölürsem gönüllü gittiğime dair, bir mesuliyetleri kalmasın diye kelle koltukta kabulümdür anlaşmamı da imzaladım. Toplanma alanına indiğimde de, gözüm ilk Yavuz’u ısırdı. Siyah kemik gözlükleriyle hâlâ çok sevimliydi ama onu bu naiflikle oralarda harcarlardı. Yavuz’u hiç tanımamış gibi bir davarlık yaparak, Raşit’e doğru ilerledim. Diğer doktorları da zaten tanımıyordum. “Raşit,” dedim yüzümdeki gülümsemeye asla engel olamayarak.

¹ Adı geçen şarkıya atıfta bulunuluyor.

“Kız, bu ne hâl?” diyerek yüzüme bakıp o da gülümsedi.

Başımı geri atıp, genişçe gülümseyerek gözlerimi sıkıca yumdum. “Raşit, ben çok fena âşık oldum,” dediğimde muhtemelen beni tanımayan diğer, ikisi kadın biri erkek olan doktorlar deli olduğumu düşünüyordu. Yavuz ne düşündü, bilemesem de Raşit bir kahkaha attı.

Sol omzuma hafifçe vurduğunda, gözlerimi açıp başımı dikleştirdim. “Kesin sınır ötesinde işimize yarar bu aşkın,” deyince, yalandan bir sinirle kaş çattım. Gülümseyerek başını iki yana salladı. “Neyse, enişteyle arayı iyi tut da başımıza bir bok gelirse gelip kurtarır bizi.”

“Tövbe de be!” diyerek sol kulak mememi çekiştirdim. “Az ağzını hayra aç!” Paylamam bittikten sonra Yavuz’un da içinde bulunduğu dörtlüye çevirdim bakışlarımı. “Merhaba, ben Jülide,” diyerek, sağ elimi ortaya doğru uzattım.

“Mert,” diyerek ilk önce kumral genç sıktı elimi. Ardından yanındaki kumral kadın, “Necla,” diyerek devraldı elimi. Başımı memnun olduğumu belli edercesine salladıktan sonra sıra esmer kadına geldi ve onun da isminin Ferda olduğunu öğrendim. Yavuz’a döndüğümde ise hafifçe tebessüm edip, kaşlarımı havalandırdım.

“Yavuz?” dedim sorgularcasına.

Yavuz gülümsediğinde, açık ela gözleri gözlük camının ardından irileşti. “Tanımayacaksın sandım,” dediğinde, bir kez daha tebessüm ettim.

“O kadar Ali abiye sormuşsun,” diyerek kaşlarımı imayla havalandırdım. “Karşılaşmadan haberin geldi.” Merakla Raşit’e döndüm. “Neresi, belli mi?”

Raşit, hayır dercesine başını iki yana sallayınca, yüzüm biraz düştü hâliyle. “Bir gidelim de hele,” diyerek derin bir nefes aldı. “Gidince görürüz.” Ardından üzerimdeki kısa kollu, gri tişörte baktı. “Üstüne bir şeyler aldın inşallah?”

“Evet,” dedim keyifle. “Polarım yanımda.” Bu sefer yanımda olan polar Oktay’a değil, direkt Alp Aslan’a aitti ve sol etek ucunda “A.A.” işlemesi vardı.

Raşit “Hadi, bizi bir sınıra atsınlar,” diyerek belimden ittiğinde içimde birçok his mevcuttu ama hiçbirini düşünmek istemedim. Hastanenin önünden bizi sınıra götürecek araca doluştuğumuzda, aklıma ilk göreve gittiğim gece geldi. Göreve diye gidip Alp Aslan’ın kucığına düşüştüm, demek daha doğru olurdu sanırım.

Yaklaşık bir iki saat içinde araç durunca şaşkırdım kaldım ve araçtan indiğimde şaşkınlığım daha çok arttı. “Hudut karakolu?” diye mırıldandığımda, yeni olan dörtlümüzün şaşkın yüzleri de bana döndü. “E, evimize gelmişiz!” diyerek resmen şakıdım.

O arada yanıma doğru bir beyefendi yaklaşıncı, bakışlarımız kendisine döndü. “Merhabalar,” dediğinde hepimiz topluca bir baş selamı verdik. “Daha önce-”

Raşit; “Bina eskisinden iyi olmuş,” diyerek araya girdiğinde, karşıımızdaki personel de daha önceden geldiğimizi anladı.

Ellerini belinin arkasında kavuşturup genişçe gülümsediğinde, sakalsız yüzündeki gamzeleri derince iki çukur oluşturdu. “Ben, Üsteğmen Ahmet Subaşı. Sizi karşılamak bana kaldı,” diyerek hoşnutsuzca yüzünü buruşturdu. “Çünkü içeride üst düzeylerin toplantısı var.”

Karakol arazisinde adımlamaya başladığımızda benim içimden geçen iki şey vardı. Biri, koşturarak Alp Aslan’ın çadırına varmak, bir diğeri ise yatakhane binasının önünde; “Erman, ablan geldi bebeğim!” diye bağırmaktı. Tabii ikisini de yapamadım.

Ahmet Üsteğmen karakolun arkasında kalan araziye gösterince “*Hayırdır inşallah,*” dedim içinden. “Arka tarafa toplama kampını kurduk biz. Yarın itibarıyla köyden çıkarılan Türkmenleri buraya getireceğiz. İlk kontroller ve devamı burada sağlanacak. Köylerinin durumuna göre, ya geri nakillerini yapacağız ya da buradan hükûmetin tahsil ettiği alanlara geçmelerini sağlaya-

cağız. Ağır bir şey yok, rutin sağlık kontrolü.” Üsteğmen Ahmet Bey konuştuğu, ağzım şaşkınlıkla açıldı. “Tabii aciliyete gire giren köyde ihtiyaç olursa oraya gitmeniz de bir ihtimal. Ney se...” Toplama kampı dediği, iki beyaz çadırın arkasında kalan, üç beyaz minik çadırı işaret etti. “Biz altı kişi geleceğinizi bilsek de, cinsiyetlerinizi bilmediğimizden ikiyeşerli grup olarak kalı nız diye üç çadır tahsis ettik size...” Ağırca yutkundum. Burada birbirini ve alanı tanıyan iki kişi vardı ve o da Raşit’le bendim. Necla ile Ferda, Mert ile Yavuz kalsa, Raşit ile benim kalmam gerekiyordu. Ben kalırdım ama Alp Aslan’ın tepemize bir roketatar sallama ihtimali de mevcuttu. Ve bunu bana kıyamadığından mütevellit, ben çadırda değilken ama Raşit çadırın içindeyken zevkle yapardı.

“Üsteğmenim,” diyerek, çakır diye tarif edebileceğim Ahmet Bey’e döndüm. Ahmet Bey, buyurun dercesine başını sallayınca, hafifçe tebessüm ederek “Erman,” dedim ve soyadını hatırlamaya çalıştım alnımı ovuşturarak. “Er Erman Çelebi...” Ahmet Üsteğmen’in kaşları merakla havalandı. “Lakabı Çaylak. Karamanlı.” Evet, dercesine gözlerini açıp kapayınca, derin bir nefes aldım. “Kendisini görmemin imkânı var mı?”

Üsteğmen Ahmet, başını hayır dercesine sallayınca, kaşlarını çatıldı sıkıntıyla. “Yat emri verildi, üzgünüm.”

“Peki,” diyerek derin bir nefes daha aldım. “Geçen sefer kuyunun oradaki çadırlarda kalmıştım. Orada kalmamın imkânı yok mu?”

“Orası Şahin timine ait.”

“Biliyorum. Geçen geldiğimizde buradaydılar zaten.”

“Kusura bakmayın. Orayı size kullanıma açamam...”

Bıkkın bir nefes verdim. “Peki, Yavuz Albay burada mı?”

Ahmet Üsteğmen, bitmek bilmeyen sorularımdan bıkmış gibiydi. “Burada ama içeride üstlerle görüşmesi var, o yüzden izin alamazsınız...” İçimden sabır dilendim. Yavuz Albay da alay alay, karakol karakol geziyordu herhâlde. “Başka bir sorunuz

yoksa size iyi geceler diliyorum. Yarın yoğun bir gün olacak,” dedi ve kimsenin başka bir soru daha sormasına fırsat vermeden arkasını döndü gitti.

Altımız da birbirimize bakakalınca, “Raşit, sen geç yat,” dedim çadırlardan birini işaret ederek.

“Jülide, o çadırlar çok tenhada kalıyor,” dediğinde, Alp Aslan’ın çadırının çok tenhada kaldığını bildiğimden, evet dercesine başımı salladım.

“Biliyorum. Zaten toplama kampının çadırında kalacağım.” Ağzını açacak gibi olunca “Alışkımın ben,” diyerek sağ elimi havada bir tur döndürdüm. “Erman’ı göreyim diyorum, yok diyor. Yavuz Albay diyorum, görüştüremem diyor. Benim çadırına, seni sokmam diyor!” Çadırı sahiplenmemle Raşit’in gözleri irileşti. “Ben ona bir şeyler demeden dağılalım. Buraya geldiğinde bir kere olaysız geçsin istiyorum.” Çantamı alıp toplamaya çadırına ilerlemeye başladım. “Cümleten iyi geceler!” Yüksek tavanlı toplama kampının çadırına girdiğimde, çok garip hissettim. “Sanki Kurtuluş Savaşı’ndayız,” dedim, yerdeki beyaz, ince şiltelere bakarken. Belli aralıklarla dizilmiş beyaz örtülerin geçirilmiş olduğu şilteler, bana Kızılay çadırlarını anımsattı birden. Derince oflayıp, kendimi şiltelerden birine attıktan sonra çantamdan telefonumu çıkardım.

Alp Aslan’ın mesaj kutusuna girip, genişçe gülümsedim. Yola çıkmadan önce; “*Biz yola çıkıyoruz. Bulaşıkları sana bıraktım ki ben yokken sıkılmayasın,*” yazmışım. Cevabımı ise hudut karakolunda okumak nasip oldu.

“*Toplamayacağım, dönünce kendin toplarsın.*”

Dön, diye gizli sitemini yerleştirmeyi unutmadığı mesajını gülümseyerek okuduktan sonra ekranı yukarı doğru kaydırarak diğer yazdıklarını okumaya geçtim.

“*Ayrıyeten, bir askerî birliğe uğrarsan götündeki o taşı çıkar, Hevybanû!*”

“Ha, bir ona karışmamıştın zaten!” diye öfkeyle kendi kendime söylendim. Ekranı biraz daha yukarı doğru kaydardım.

“Umarım yanına, penye, külot falan almışsındır! O taytların içinden belli oluyor çünkü dantelli iç çamaşırların!”

“Pes! Götüne bakıyorum, demenin de kibar yolu bu olsa gerek!” diye söylendikten sonra adının üzerine tıklayıp, kendisini aradım ama çağrı ilk çalışta meşgule döndü. “Yok artık!” dedim ekrana bakakalırken. “Kendi aramaz, arayana cevap vermez!” Parmaklarım hızlıca ekranın üzerinde hareket etmeye başladı.

“Bi’ yol ortasında; ‘Âşığım sana, doyamıyorum!’¹ diye bağırarak adama bak, bir de mesajlara! Şovcu! Şovcusun sen! Kala-balıkta şov yapanın tenhada özrü kabul olmaz, Alp Aslan Bey!”

“Ben de seni bir daha ararsam,” diye homurdandım. Regl dönemimin bitişinin son artçılarıydı sinirim. “Nerede olduğumu da söylemeyeceğim, kudur dur!” Üzerimi dahi değiştirmeden, yüzüstü dönerek yüzümü şilteye gömdüm. Alp Aslan hayatıma girdiğinden beri yüzüstü yatmayı dahi unuttuğum için bir türlü uyuyamadım. Şilte ayrı battı, Alp Aslan’ın olmayışı ayrı. Alp Aslan ise ne cevap attı ne de geri aradı. Çantama uzanıp polarını çıkarırken daha da sinirlendim. “Hödük!” dedim öfkeyle. Ardından poları şiltenin üzerine serip, yüzümü polara gömdüm. Koku-sunu içime derince çekerken uyumama en fazla üç dakika vardı. “Hödüksün ama karıştın kanıma bir kere işte,” diyerek kendimi uykunun kollarına bıraktım. Polarının üzerinde değil de göğsünün üzerinde yatıyormuşum gibi hissetmem tamamen benim sessiz dillendiremediğim sevdamdandı.

Sabah gözlerimi açtığımda, her yerim tutulmuş gibiydi. Önce poları çantama yerleştirdim, sonra şiltenin üzerindeki örtüyü de değiştirdim. Kimin ne hâlde geleceği belli değildi, kimseye de mikrop bulaştırmak niyetinde değildim. Çantamı alıp, Raşit’in kaldığı çadıra giderken telefonumu kontrol ettim ama Alp As-

¹ Adı geçen şarkıya atıfta bulunuluyor.

lan'dan hâlâ ses seda yoktu. Raşit çadırından çıkarken karşılaştıca: "Senin çadırda dursa olur mu?" diyerek çantamı uzattım. Raşit çantamı alınca: "Ben Erman'ı bulmaya gidiyorum, birazdan dönerim," dedim ve karakolun arazisine ilerlemeye başladım. Arkamdan çıkan diğer doktor arkadaşlar da benim peşimden gelince, yemek yiyeceklerini anlamam zor olmadı. E tabii, normal insanların uyanınca ilk aklına gelen kahvaltı olurdu, olmayan kardeşi değil! Yemekhaneye girdiğimizde kahvaltı saati olduğu için Erman'ı da bulmam zor olmadı. Hızlı adımlarım yanına vardığında, arkadan ellerimi gözlerine kapattım ve burnumu kısa saçlarının arasına gömdüm. Diğer erler yüzüme deliymişim gibi bakıyordu ve ben içeride rütbeli var mı diye dikkat dahi etmemiştim. "Oh, çok özledim," diyerek saçlarına bir öpücük kondurduğumda, Erman'ın elleri, gözlerindeki ellerimin üzerine kapandı.

"Abla?" dedi şaşkın bir tonlamayla.

"Ablan kurban olsun sana," diyerek arkadan yanaklarına birer öpücük kondurdum ve Erman kıpkırmızı kesildi. Muhtemelen Alp Aslan bu hâlimizi görseydi ufak çaplı bir kalp spazmı geçirebilirdi. Yanındaki boş sandalyeyi çekip oturduğumda, sol çaprazımdaki masada kahvaltı eden Yavuz Albay'ı gördüm ve hafifçe baş selamı verdim.

"Ne zaman geldin sen?" sorusuyla, Karaman koyunuma döndü gözlerim ve evet, o boncuk gözleri tam bir koyununki gibiydi.

"Gece," dedim gülümseyerek. "Uyandıramadım. Malum, çocuk gelişimi için uyku önemli!" Elimle kısa saçlarını karıştırmak istedim ama daha çok okşadım kısılgından dolayı. Masadaki erlerin bize baktığını fark edince yüzümü onlara çevirip, "Affiyet olsun," dedim gülümseyerek. "Böldüm ben ama kusuruma bakmayın."

"Sen bir şey yedin mi?" diyerek Erman araya girince, hayır dercesine kaşlarımı kaldırdım. "Ben sana kahvaltı alayım o zaman."

Elimle omzuna bastırdım. "Otur, kahvaltını et sen. Ben alırım," diyerek ayaklandım. "Ama sandalyemi kimseye verme!"

Usulca kalktığı sandalyemi yerine ittim. Arkamdan diğer erlerin, "*Ablan ne alaka, oğlum?*" dediklerini duyunca, gülümseyerek yoluma devam ettim.

Erman'ın karizmayı biraz çizdirmiştim ama ablalık da zaten bunu gerektirmez miydi? Gerçi Erman da arkamdan; "*Hafta sonu evine gidiyorum ya. Doktor olan ablam,*" diyerek, gururlu bir tonda konuyu kapatmıştı.

Kahvaltı namına önüme verilen; üç zeytin, kibrit kutusu kadar peynir, haşlanmış yumurta ve kapalı kaplardaki yağ ve balı görünce yüzümü buruşturdum. İçimi ılık eden çay ise sadece metal bardakta alabiliyor oluşumdandı. "*Ne bu, Begüm kahvaltısı mı?*" dediğimde, Erman yüzüme uzaylıymışım gibi baktı. Yine de, çok kahvaltı seven bir insan olmadığım için beni çok etkilemedi ama arkamda oturan doktor grubunda sızlanmayan, bir Raşit, bir de Yavuz'du. Erman'ın benden taraftaki kolunu hafifçe dürterek, "*Öğleden sonra bir kumanya ısmarlamazsan bozuşuruz,*" deyip göz kırptım.

"Nerede kalıyorsun?" dedi merakla.

"Arkadaki toplama kampında," diyerek iç çektim.

"Ha, yüzbaşının çadırında değil yani?" Hayır dercesine kaşlarımı kaldırdım. "*E, kalsaydın orada. Zaten boş ora. Yakın olurduk.*"

Yemekhanenin içinde gözlerimi gezdirip sesimi kısıtım. "*Üsteğmen Ahmet Bey, izin vermedi.*"

Erman da dedikodu yaparcasına usulca bana sokuldu. "*Onun Alp Yüzbaşı'ndan haberi var mıymış, sorsaydın ya!*"

"Varmış," diyerek kıkırdadım. "*Şahin timine ait, dedi. E, ben de 'O timin komutam benim manit,'¹ diyemedim.*"

"Ne?" feryadıyla, elindeki çay bardağını masanın üzerine devirdi tam karşımda oturan çocuk.

"Lan, ne bağıryorsun, geri zekâlı?" diye çıkışarak, hızlı peçete bastı Erman, masanın üstüne. Ardından gözleri, yemekhanenin içerisinde gezindi. "*Bir şey yok, komutanım,*" diyerek

¹ Manita.

tebessüm etti, tanımadığım bir rütbeliye. "Duyulsun istesek sesli söyleriz, değil mi Bilal? Ha burada fiskos yapmayız!"

Sol yanağında irice bir beni olan Bilal isimli çocuk hafifçe dudak büktü. "Kusura bakma, abla," dedi başını eğerek. "Saygılar abiye de..." Şaşıtm kaldım. "Gelecekse; önden haber edersen, ben kendime bir hava değişimi yazdırmak isterim..."

Elimdeki metal bardaktan bir yudum çay içerken, söylemiyle kaş çattım ve "Sebep?" dedim.

Karşımdaki çocuk ellerini iki yana açtı. "Vallahi geliyor gidiyor, bizim kıcı kırık bir er olduğumuzu asla kabul etmiyor," dedi isyan edercesine. "Şafak sayarken yakalasa ayrı bir dert, sigara içerken yakalasa ayrı bir dert. Geçen geldiğinde..." Bilal heyecanla devam ederken, ben de merakla masaya kollarımı dayayarak hafifçe eğildim. "Beni nöbette yakaladı. Önce telefonla konuştuğumu görüp telefonumu aldı, sonra da oturdu muhabbet etti. Ben elimde tüfek, dikiliyorum ama bıraksan altıma sıçacağım..."

Erman'ı bir uyarı öksürüğü tuttu, düzgün konuşsun diye ama elimi havalandırdım, araya girmesin diye. "Eee?" dedim merakla.

Bilal derin bir nefes alıp omuz silkti. "Eeesi," dedi buruk bir tonda. "Abla, beni bir kavradı göğsümden... Dedi; 'Senin yapacağın işi sikeyim, amcık herif!'" Gözlerim yerinden çıkarcasına irileşti. "'Sen sikişinin derdindeyken, tüm tim taşığını yaya yaya içeri girdi. Göttünü sikseler ruhun duymaz senin!'" Ne gülebildim ne de tepki verebildim; öylece kaldım. "Nöbet bitiminde, sabahın beşine kilitledi mi bana yüz sınav... Hayır, abla..."

Sağ elini öne doğru savurdu Bilal. "Lan, o elini indirsenee-ğğ!" diyerek dişlerini birbirine bastırdı Erman.

"Tim üyeleri gelmiş zaten, Arap bacılar gibi. Birini görsem, değil götümü, dölümü bile orada bırakacağım. Sanki insan evladı da herifler..."

Arap bacıları duyunca, Yeşilçam filmlerini hatırlayıp gülümsememi tutamadım ve elimin tersini gözlerimin üzerine kapata-

rak gülmeye başladım. "Ay, çok özür dilerim," dedim neler sen, se "Ne olur, kusuruma bakma."

Bilal de "Abla," diyerek fısıltıyla masanın üzerime eğilmiş, elendim dercesine başımı salladım. "Adamı gündüz görsen, deri, gece görsen ayrı bir deri. Kurbanın olayım, gelecek ne? Bilmem, dercesine dudak büküm. Çünkü gerçekten biliyordum. "Ya da sen şey mi yapsan acaba, azıcık gönlünü boş tut da bize bulaşmasa mı?"

Kaşlarım hayretle havalandı. Benim anladığımı mı ima et acaba, diye düşünürken, Erman sol eliyle Bilal'in kafasına bir şaplak geçirdi. "Lan, herif duyacak, yemin ederim sonra da her şey yaparken öldürecek!"

Erman'ın ben yanımdayım diye küfretmediğini anlamam zor olmadı. Bilal'in korku dolu gözleri bana döndünce, "Yok," diyerek başımı iki yana salladım. "Ben söylemem."

"Ha, zaten sana kaldıydı!" dedi Erman esefle, bana dönerek Kaşlarım merakla kavislendi. "Kim bilir kim duydu da şimdi on kere farklı manada evirip çevirip iletecekler. Lan, gönlünü boş tut ne demek?" Hafifçe elini masanın kenarına vurdu. "Yaktın oğlum askerliği! Çıra gibi yaktın!"

"Saçmalama," dedim bezgin bir nefes vererek. "Abart, Erman, daha da abart da çocukcağızın yüreğine insin."

"Ay, bu daha sevgilisini tanımıyor!" Erman'ın çıkışıyla ağzım sokla açıldı. "Ablacığım," diyerek usulca yanıma doğru sokuldu. "Duyunca, bu itin örümcek ağı tutmuş bölgesinden duhul etmezse, gel sen, benim yüzüme tükür..."

Kafa kafaya verdiğimiz Erman'dan başımı hızlıca geri çektim gözlerimi irileştirerek. "Çok ayıp," diyerek başımı iki yana salladım. "Çok ayıp vallahi, Erman."

"Yalnız ben değil, seninki duhul edecek!" deyince, gözlerim daha da irileşti, sussun diye. "Yemin ederim, baştan şafak saydırır."

"Ay yok, daha neler," diyerek usulca ayaklandım. "Senin şafak ikili rakamlara düşmedi mi daha?"

Erman, ayaklanmış bedenime alttan bir bakış attı. "Gideyim mi istiyorsun?" sorusuyla, içimde ayrılığın doğuracağı hüznü belirtti aniden.

"Yok," dedim, elimi omzuna atarak. Omzunun başını usulca okşadım. "Dilediğin kadar bende, yanımda kalabileceğini biliyorsun, değil mi? Yani dönmek istemezsen de sevinirim ben."

Erman başını iki yana sallarken hafifçe tebessüm etti. "Anam sevinmez ama," dediğinde, haklısın dercesine boyun bükttüm. "Yine de gelirim arada. Zaten daha uzunca bir müddet başındayım."

"Sen yeter ki gel, ufaklık," diyerek tam arkamı dönmüştüm ki, arkamdan Bilal'in fısıldadığını duydum.

"Adam evde kedi herhâlde," dedi fısır fısır. "Evde karısına söz geçiremeyen, gelip burada ebemizi kovalıyor."

Kendisine döndüğümde kaşlarım çoktan havalanmıştı. "Sen de şansını fazla zorlama, Bilalciğim," dedim gülümseyerek. Amacım tehdit etmek falan değildi. Ben alışkındım asker muhabbetine. Kimse, üstünü kolay kolay sevmezdi. Yeri gelir, altında yatan badisini bile sevmezdi. Zaten asker ocağında da sevgi aranmazdı; Saygı bakiydi.

"Senin çenenin ayarını siksınler!" dedi Erman, arkadaşına yönelik bir sinirle. "Dua et de bu hiç kulağına gitmesin!"

Erman'ın omuzlarına ellerimi yerleştirip; "Ben söylemem," dedim kendimden emin, güven verici bir tonlamayla. "Ama birinden duyarsa da haberim olmaz." Alp Aslan birinden duyduğu takdirde gelip bana anlatacak değildi hâliyle. Kaldı ki Bilal de benim söylemeyeceğime zerre inanmadı bence ama kendisinin de dediği gibi; o sıradan bir er iken ben de çocuk değildim.

Toplama kampına geçtiğimde, ilk durak noktası olduğumuzu hepimiz biliyorduk. Sabah saat on sularında sınır ötesinden tahliye ettikleri Türkmenler bize vardılar. Herkesi sırasıyla muayene ettik. Zaten hiçbirinin açık bir yarası yoktu. Bedenler daha çok bakımsızlık ve açlıktan zayıf düşmüştü ama aralarında o kadar çok çocuk vardı ki, tampon bölge olmaktan çok kreşe döndük

diye bilirdim. O geceyi, bir kız çocuğunun koynunda geçirdim. Kıvrırcık, kumral saçları ve iri, kahve gözleri olan; annesiz, öksüz, bir çocuğun koynunda...

Erkekleri diğer çadırdaki istiflerken, kadınları ve çocukları benim kaldığım çadırdaki istifledik. Yoğunluktan, ne bir daha karakol bölgesine geçebildim ne Alp Aslan'ı arayabildim. Zaten o da aramayı geçtim, mesaj atma zahmetine bile girmedi.

Yanımda, isminin Bayse olduğunu öğrendiğim kız çocuğu ile çadırın yüksek, beyaz tavanını izlerken ciğerlerime derin bir nefes doldurdum. İki öksüz, bir çadırın tavanını izliyorduk. *"Bu kadarız,"* dedim içimden. *"Bu kadarız işte. Kollarımızın bedenimizi sarabildiği kadarız. Yanımdaki kız çocuğunun beyaz yurt tavanını izleyen Jülide'den hiçbir farkı yok. Öksüzlüğünü umutluracak masalları, tavanda arıyor. Yazın ortasında bile ruhu üşüyor ama yine de gık demiyor."* Benim de ruhum hâlâ üşüyordu. Yaşım yirmi dokuz olsa da ruhum hâlen üşüyordu. Çünkü öksüzlük, yetimlik yaş aldıkça azalmıyor, yok olmuyordu. Aksine yaş aldıkça, içindeki boşluk bir girdap gibi büyüyordu. Büyüyordu ve tüm ruhunu içine çekip yutuyordu.

Yanımda yatan Bayse'ye doğru, ellerimi sağ yanağımın altına alarak döndüm. *"Sana,"* dediğimde gözleri hafifçe bana doğru kaydı. *"Sana masal anlatmamı ya da ninni söylememi ister misin?"*

Ne söyleyeceğim ya da anlatacağım hakkında zerre fikrim yoktu ama zaten Bayse de istemedi. Onun yerine, *"Meni gujagyn'a sallap bilersinmi?"*¹ dedi. Ne dediğini anlayamadığım için, cevap vermek yerine ince şilte üzerinde doğrulduğumda, sırtımı dayayabileceğim bir duvar dahi yoktu ardımda. Bayse kucağıma tırmandığında, çoktan bağdaş kurmuştum. Vücut dili, tüm dillerin üzerinde olan bir dildi. Başını omzuma dayayınca, oturduğum yerde hafifçe sağa sola sallanmaya başladım. Bütün bir gece boyunca, bağdaş kurmuş bir vaziyette, kucağımda beş yaşında olduğunu varsaydığım bir kız çocuğuyla durdum. Ara ara uykusunda

¹ (Türkmenistan Türkçesi) Beni kucağında sallayabilir misin?

sıçramasını, şahit olduklarına verdim. Huzursuzlandıkça eliyle, kolumu sıkmasını ise yanında birinin olduğunu hissetmek istemesine. Gün aydıktan sonra Bayse'yi kucığımdan bıraktım. Sabah olduğu için uyanırsa bile, uykusunu alabilmiş olacağından dert edinmedim. Dışarı çıktığımda ise bedenim yorgunluktan dökülüyordu. Hudut karakolunda, üçüncü günümde. Geldiğim günün haricinde Alp Aslan'la asla iletişim kuramamıştım. Ben bir kere aramıştım, o da meşgule atmıştı. O andan sonra ne ben bir daha aradım ne de o zahmet edip aradı. Tabii böyle alanlarda sadece sağlıkçı da olamıyordunuz. Mesela; uyanan çocukların peşinden "Uçak geliyor," naralarıyla onları beslemek için de koşturmanız gerekiyordu. Hâl böyle olunca, iletişim kurmak için can attığımız insanlar olsa dahi, telefonunuz aklınıza zor geliyordu.

Hudut karakolunun arazisine girip, ağaçlık alanda oturan arkadaşlarımla yanına doğru ilerlerken kollarımı esefle iki yana açtım. "Vallahi aşçı mıyım dadı mıyım doktor muyum, belli değil!" diyerek kendimi yere atıp, çam ağacının gövdesine sırtımı yasladım.

"Jülide, kreşten çıkış yapmış sonunda," dedi Ferda gülümseyerek. E, yirmiye yakın çocuğu güdecek, bir gönüllü lazım oluyordu. O gönüllü de nedense hep ben oluyordum.

"Vallahi şimdi yağ bal satıp geldim," diyerek başımı iki yana salladım. "Hayır, ben çok oyunu da bilmiyorum. Siz de incileriniz dökülecek diye gelmiyorsunuz." Karşıdan bize doğru yürüyene, elinde bir kumanya ve metal bardak olan Erman'ı görünce genişçe gülümsedim. "İşte kardeş be!" diyerek, sağ elimi yumruk yaparak havaya kaldırdım. "Ölüyordum, Erman. Midem sırtıma yapıştı."

Erman elindeki kumanyayı bana uzatırken; "E, gelmiyorsun ki," dedi şaşkınca. "Çadır mı kemiriyorsun, ne yapıyorsun, anlamıyorum."

"Seveni çok," diyerek araya girdi Yavuz o arada. "Bırakmıyorlar Jülide'yi." Çocuklar, kim yüzüne gülerse, onu daha çok

seviyordu tabii. Bir de beni parmaklarında oynattıkları için en çok bana koşuyorlardı. İyiydi, hoştu da benim üç günde yirmiyeye yakın çocukla pertim çıkmıştı.

“Veremediler şu boş çadırları bize,” dedi Necla, sinirle. “Boş işte. İnsan gibi uyuyamıyoruz bile. Hele en baştakinin önünde koruma var be!” O arada Necla’nın gözleri daldı ama ben takip etmedim nereye baktığını.

“O,” diyerek genişçe gülümsedi Erman. “Seyyar yüzbaşımın çadırı!” Bana imalı bir bakış attı ama ben kumanyamı yemekle meşguldüm. Bir saat daha aç kalırsam, muhtemelen serum yiyen sağlıklı kişi ben olacaktım.

“Bunlar kim?” diye bir ses yükselince, kalbimde aniden bir dövüntü başladı. Kalbimdeki dövüntüyü, açlıktan düşen şekeri me verdim. “Of, aman, of!” deyince Ferda, yerdeki bakışlarımı kaldırıp kendisine çevirdim, “*Ne oluyor?*” dercesine. Gözlerim, gözlerini takip etti. “Bunlar neci ola ki?” Metal bardağa uzanan elim havada kalırken, gözlerim eş zamanlı kısıldı.

“Oha!” dedi Necla hayranlık dolu bir tonda. “Bunlarınki kassa sizinki ne, beyler?” Ağırca yutkunmak zorunda kaldım. “Şu öndeki çakır gözlü mü?”

“Aaa, seyyar yüzbaşım!” dedi Erman şaşkınca.

“Baştaki çadır bunun mu?” dedi Necla, havalandırdığı eliyle hiç utanmadan Alp Aslan’ı işaret ederken. “‘*Çadırına da sana da talibim, yiğidim,*’ desem ne diyebilir ki?”

Kulaklarımda bir çınlama başladığında, kalbim Alp Aslan’ı ilk defa görmüşüm gibi dövünüyordu. Gözlerim üzerine indiğinde, hücum yeleğinin bir cebinde çok açmamış, kırmızı tomurcuk bir gül görmem, gözlerimi kırıştırmama sebep oldu.

“Çiçeği var, çikolatası nerede acaba?” diyerek gülümsedi Mert.

“Çikolatayı ben yaparım, sıkıntı değil,” deyince Ferda, yanaklarımdan ateş çıktı. “Bu yürüyen libidoya, çikolata baştan icat edilir vallahi.”

"*'Seninki geliyor, doğal davran, ' diyeceğim ama,*" diyen Raşit sayesinde, herkesin bakışları bana döndü. "Sen dondun kaldın."

Donmak bir yana, elimde tuttuğum, streç filme sarılı kumanya bile tir tir titriyordu. "Vallahi, Jülideciğim," diyerek öne doğru hafifçe eğildi Necla. "İlk sen görmüş olabilirsin ama ikna eden, adamı da çadırı da kapar!" Kaşlarım çatıldı ama dönüp Necla'ya zerre bakmadım. Çünkü Alp Aslan, Ahmet Üstegmen'le hararetle bir şey konuşuyordu ve ben dudaklarını okumaya çalışıyordum hiç sebepsiz.

"Yalnız," diyerek ağırca yutkundum. "Adam evli." Ve "yürüyen libido" denerek ağız sularının akıtıldığı biricik kocamla neredeyse bir haftadır tensel temas kuramayan o gariban kadın da bendim.

"Ne?" diye beraberce yükseldi Necla ile Ferda.

"Kiminle evliymiş?" diyerek sağ elini öne doğru savurdu Erman. "Benim ablamla gönül mü eğlendirmiş?" Hızla arkasını dönüp Alp Aslan'a baktı. "Kalıbına bakan da adam sanır. Haysiyetsiz, şerefsiz!"

"Hafta sonu görüştük, yoktu bir şey," dedi Raşit, sorgularcasına. "Hastaneye geldiğinde de otuz iki diştin sen."

O arada Alp Aslan'ın gözleri bize kaydı. "Öldürecek gibi bakıyor bu," dedi Erman, dişlerini birbirine bastırarak, yönünü bize doğru çevirip. "Kime bakıyor bu böyle? Hanginiz bir bok yedi de bakıyor?"

Erman'ın aniden panik olması diğerlerini gererken beni gülümsetti. "Ne oldu, yiğidim? Yerin kulağı olduğunu mu hatırladın?" dedim dudaklarımı muzipçe birbirine bastırarak.

"Yalnız, harbi evli adam. Parmağında baba gibi alyans var herifin. Göttürmüşler bizim libidoyu!" Ferda'nın yakınmasıyla, gözlerim tekrar Alp Aslan'a döndü. Sol elinde alyansım görmem dehşete düşmeme sebep oldu. Kulaklarım alev alev yanarken, kalbim dörtmala koşan bir atın yüreği gibiydi ve bu çarpıntı mutlu olduğum için değil, daha çok korktuğumdandı. Yumuşak karnını

bile bile mi açık ediyordu yoksa "Benim yumuşak karnım *ya* bir şey yapsanız da bana bir şey olmaz," dercesinc meydan *ya* okuyordu, bilemedim. Göz göze geldiğimizde, kirece dönlüşme, yüzümü fark etmiş olacak ki sol gözünü hafifçe kırptı. "E, ma dem evli, kime göz kırptı bu çapkın?"

Elimdeki kumanyayı solumda oturan Raşit'e uzattım. "Bana," dedikten sonra da sağ elimi Erman'a uzattım, tutup çeksin diye Topluluğun bakışları bana dönerken, Erman uzattığım elimi tutup bedenimi ayaklandırmama yardım etti. İki elimle arkamı silkeleyen; "Çünkü o benim kocam," diyerek, havalandırdığım kaşlarımla kızlara döndüm. "Yani çadır da adam da bana ait, hanımlar!"

Yüzüme bakakalıp renk atanlarla uğraşmaktansa adımlarımı Alp Aslan'a çevirdim ama daha ben bir adım atamadan yanımıza Ömer vardı. "Selam yenge," diyerek yana doğru açtığı avuç içine elimi çarptım. "Biz yokken bizim çadırlara sahip çıktın inşallah!"

"Yanlarına bile yaklaşımadım, Ömer," söyleyimle, şoklanmış gözleri bana döndü. "Zaten çadırların orada bir de nöbetçi var. Yasakmış..."

"E, o nöbetçi, sen çadırda kalıyorsun diye var," demesiyle, şaşırma sırası bana geçti. Ardından bakışlarını, Ahmet Üsteğmen'le konuşan Alp Aslan'a çevirdi. "Yemin ederim, sikecek belasını," diyerek sıkıntılı bir nefes verdi. "Bizimkini sikti çünkü buraya gelene kadar. Daha bitiremediniz mi, diye diye canımızı yedi üç gündür!"

"Ne yapıyordunuz ki?" dedim safi bir merakla. Üç gündür, dediği için iyice salak oldum. Veysel'i bıçaklayanı arayabileceklerini bile düşündüm bu süreçte ama göreve çıkabilecekleri hiç aklıma gelmedi. Çünkü Alp Aslan haber vermemiştii. Muhsin abinin eksikliğine bir de Veysel'in eksikliği eklenince, bir müddet askıya alırlar kendilerini diye düşünmüştüm.

"E, köy boşaltıyoruz işte," deyince kalakaldım. "Geldik buraya kadar ama son sivilleri boşaltmadan sınırı geçmedik. Anca bitti, temizledik de diğer köye geçmeden bir mola verdik." Ba-

kışlarını tekrar Alp Aslan'ın çevirdi. "Daha doğruyu, seni almak için mola verdik " Yok artık, dercesine gözlerimi devirdim "Val-lahi bak," diyerek elini öne doğru savurdu Ömer. "Yeni gireceğimize köy karışık. Sağlık ekibi de götürmemiz lazım. 'Benimkini göndermezler şimdi, başka birini gönderirler yanlışlıkla. Gidip biz alalım Hevyhanu'yu,' dedi de geldik."

Çok sevgili meslektaşlarım, oturdukları yerden yüztüme baktıkları için zerre tepki veremedim. Elimle boğazımı ovalarken derin bir nefes aldım. Ömer'e tamam dercesine başımı salladıktan sonra adımlarımı Alp Aslan'a doğru yönlendirdim. Yanına yaklaştığımı görünce, sol elini havalandırdı. Havalandırdığı elini takip eden Ahmet Üsteğmen'in gözleri anbean irileşti. Uzattığı elini tuttuğumda ise Ahmet Üsteğmen'in irileşmiş gözleri yüztüme döndü ve sıkıntılı bir tebessüm sundum. "Subaşı!" dedi Alp Aslan dişlerini birbirine bastırarak. Tuttuğum elinden beni bedenine doğru çekmeyi de ihmal etmedi. Başını hafifçe sola doğru savurup beni işaret etti. "Karım!" Her harfi bastırarak söylediğinde kalp ritmimde bir düzensizlik oluştu. "Ve ben oraya o nöbetçiyi, içinde bulunmayan mühimmatı korusun diye değil, karımı korusun diye dikmiştim." Hafifçe öksürmek durumunda kaldım. Ya heyecandan ya panikten ya da mutluluktan kalbim hık diye duracaktı.

"Bilmiyordum," dedi Ahmet Üsteğmen, bana bakarak. "Jülide Hanım da belirtmedi!"

Evet, dercesine başımı sallarken, "Ben söylemedim zaten," diye de belirttim. Tam "Ama siz de bize başka bir çadır temin etmediniz," diyecektim ki vazgeçtim. Sorun ben değildim. Sorun, bir kadın ve erkeği bir arada kalmaya, çözümünü varken mecbur bırakmalarıydı. Arazi kocamandı. Eşit olmayan cinsiyet dağılımımız yüzünden başka bir çadır daha kurulabilirdi. Erkekleri karakola alabilirlerdi, biz kadınlara üç çadırı tahsis edebilirlerdi. Hoş, çadırı verselerdi biz bile kurardık ama onu da temin edememiştik

ve çadır mevzusunu kenara bırakırsak, aslında en önemlisi, daimi diyalog kurabileceğimiz kimseyi bulamamamızdı.

“Ama siz de başka bir çadır temin etmediniz!” deyince Alp Aslan, dışımdan mı konuştum diye gözlerim irileşti. “Yatakhane de boş yatak dolu, ardiyede boş çadır. Varlık içinde yokluk çektiyorsunuz ve bunu size gönüllü yardıma gelen insanlara yapıyorsunuz...”

“Komutanım, ben bana verilen emrin dışına çıkamam,” dedi Ahmet Üsteğmen, boyun bükerek. “Bana ne dendiye onu yaptım. Çadırlarınız için kimse yaklaşmayacak dendi; yaklaştırmadım. Üç çadır, iki toplama kamp çadırı kurulacak dendi; kurdurdum. Kaldı ki doktor hanımlar yeni çadır talebinde bulundu ama geri dönüş olmadı.”

“Haklısınız,” diyerek tekrar araya girdim. Çünkü gerçekten haklıydı. “Yavuz Albay, yoğunluktan dolayı ilgilenemediğini söyledi. Ben kendi adıma çok teşekkür ederim yardımlarınız için.” Minnetle gülümsedim. Sonuçta Bülent isimli zat ile de muhatap olmak zorunda kalabilirdik. Bu yüzden eldekinin kıymetini bilmek lazımdı.

“Tamam, ben konuşurum Yavuz Albay’la!” dediğinde, sesindeki baskın tondan zerre bir şey kaybetmemişti Alp Aslan. “Sen bak işine.”

Ahmet Üsteğmen hızlı bir baş selamı verip arkasını döndüğünde, biz yan yana ama aynı zamanda el ele kaldık. Alp Aslan’ın gözleri önce arkamdaki topluluğa kaydı, sonra arazi içerisinde kendi hâlinde oturan birkaç ere. En sonunda gözleri beni bulduğunda, dudağının sağı hafifçe yukarı kıvrıldı. “Ben,” diye konuşmaya başladığında, gözlerine bir çocuğun sevinciyle bakıyordum. “Hem bana ait olanı almaya geldim...” Dudaklarım iki yana kıvrıldı. “Hem de el öptürmeye...”

Son cümlesiyle kaşlarım çatıldı ve başımı hafifçe geri çekip. “Ne?” dedim şaşkınca. “Ne diyorsun?”

Gülümseyen yüz ifadesini asla bozmadan, hafifçe boştaki sağ elini havalandırdı. "Bayramda kocanın eli öpülür, Hevyanbanû Hanım..."

Bayram seyran bilmeyen Jülide için gayet saradan bir gün olduğundan mütevellit, asla karakoldaki bayramlaşma merasimine bile katılmamış, bunun yerine koca gülümse çocuklarla geçirtmiştim. Eksikliklerimi, eksikliklerimle denk düşen insanlarla örtmeyi tercih etmiştim.

"Öpmeyecek misin?" diye sorunca, döşep kaldığını fark ettim. Birkaç saniye, ne yapacağımı bilemedim hiç el öpmemiş insanlar gibi ama ardından, sağ elimi elinin arasından çektim. Havada bulunan elini kavrayıp üzerine dudaklarımı bastırduğunda, bedenimden resmen soğuk bir ter boşaldı. Kesik bir nefes alarak öptüğüm elini alınma yastığımda şoke oldum. Alnımdan indirdiğim elini, elimden bırakmadan öylece kalakaldım. Alp Aslan'ın boştaki eli yanağıma kapanırken, sağ elimi de elimden çekti. Hücum yeleğinin cebindeki kırmızı tomurcuk gülü alıp, sol kulağımın arkasına sıkıştırdıktan sonra o elini de yanağıma kapatıp, alınma baskın bir öpücük kondurdu. Alnımdaki dudaklarını tenimden çekmeden; "Birlikte çok bayramlar görelim, can karım," dediğinde, gülümser bir ifadeyle, gözlerimi huşu içerisinde yumdum.

İlk bayramımı, yirmi dokuz yaşında, bir karakol arazisinde kocamla kutladım. Tüm yaralı çocukluğumun yaralarını sarmaya ant içmiş kocamla...



BÖLÜM V

DİLİN RUHA ATTIĞI TOPRAKLAR

*"Dilden dökülen gamı, evren koynunda uyutur
Uyutup büyüttüğü, günü gelince dilin sahibini bulur"*

JÜLİDE ERBAŞ

Bastıramadığım ve bastırmak dahi istemediğim gülümsememle, kapalı gözlerimi açtığımda göz hizama ilk giren Alp Aslan'ın geniş göğsü oldu. Yüzümdeki ellerine ellerimi ne zaman yerleştirdiğimi bilemesem de teninden tenime akan sıcaklık, yaşadığımı hatırlamama neden oldu. Aramızda bir adımlık mesafe dahi yoktu ama ben burnuma gelen kokusunu doyasıya içime çekmek istediğim için üzerine doğru bir adım daha attım. Daha doğrusu, atamadım çünkü bedenim bedenine çarptı. Boynuna denk gelen başım sayesinde kokusunun kaynağını bildiğim için ellerindeki ellerimi çektim ve çektiğim ellerimi beline dolamamla burnumu boynuna gömmem bir oldu. Muhtemelen yapmamam gerekiyordu çünkü karakol arazisindeydik. Karakolun arazisindeki yeni gelmiş er dahi sima olarak Alp Aslan'ı tanımasa bile, ismen tanıyordu ama benim bir beş saniyecik de olsa kokusunu derince solumaya ihtiyacım olduğu için yer ve zaman kavramımı o anda kaybettim. Ne zaman ki ciğerlerim kokusuyla donandı, o zaman bir adım geri çıkabilecek kuvveti bacaklarımda buldum.

Geri çıkmak istediğim anda, sırtıma baskıyla dolanan kolları ise bütün direnç mekanizmamı söktü attı.

Uğruna ölebileceği kokuyu solurken, aynı anda insanın ciğerlerinden küf kokusu da yükselir miydi? Benimkinden yükseliyordu. Çünkü kokusunu içime çektikçe, ciğerlerimin çürüdüğünü hissediyordum. Ciğerlerim çürüyordu, çürüyordu ve her geçen gün o kokuyu daha fazla solumak istiyordu. Bir kokunun uğruna yıllarca ölmemişim gibi, yine bir kokunun uğruna ölümlü göze alıyordum. Öldüğümü bile bile, sarıldığım bedeni bırakmıyordum.

Saçlarıma dayadığı burnuyla ciğerlerine derin bir nefes çektiğini anlayınca, kapalı gözlerimi açtım. Alp Aslan'ın arkasında görebildiğim, sadece şaşkın er topluluğuydu ve bu, yanaklarımın ısınmasına neden oldu. Bu yüzden pozisyonumu bozmadan, açtığım gözlerimi tekrar yumdum. "Hasretinle yandı gönlüm,¹ diyorsun, ha?"

Muzip tonlamasını işitince, kızaran yüzüme rağmen başımı boyun girintisinden çıkarıp bir adım geri çıktım. Yüzümdeki ifadeyi, daha önce hiç yaşayıp yaşamadığımı bilemediğim için tarif edemezdim ama yüzüme bakan gözlerindeki gökyüzünde resmen havai fişekler patlıyordu. Dudakları iki yana kıvrılmış, kahkaha atmamak için zor duruyor gibiydi. "Yandı, yandı," diyerek başımı hafifçe aşağı yukarı salladım. Sonra yüzüme bir mahzunluk oturdu. "Ama sönmedi bir türlü..." Üç gün... Hepsini üç gün! Normal bir insan için çok kısa bir zaman dilimi, sevdalık çeken insana bir ömür uzunluğunda geliyormuş; geçirdiğim üç günde anladım. "Yalnız," diyerek, kulağımdaki, dalından koparılmış gülü sol elimin parmakları arasına aldım. "Bayramda el öpülünce para verilmiyor muydu ya?" Sevdalı gülümsemesi genişledi. "Bir gül ile..." Hafifçe elimdeki gülü havalandırdım. "Kapattın sen mevzuyu. Hem de dalından koparılmış bir gül ile..."

¹ Edip Akbâyram'ın "Hasretinle Yandı Gönlüm" şarkısına atıfta bulunuluyor.

Gözleri gökyüzüne dönünce, gök gözlerini gök kubbeden kıl, kanmam manasızdı ama bir bana baksın istedim. Bir beni gör. Bir bana gülsün. “Gökten yağdıramadık senin gibi ama,” der, rek muzipçe yüzünü bana çevirince, gülümseyerek alt dudakla dişledim. “Bizim göğün tavanı yok seninki gibi.” Kesilmeyen ten temasımızı Alp Aslan keser diye beklerken, elini arkama at, bedenimi, ağacın altında dut yemiş bülbül gibi kalan topluluğa çevirdi. Ömer hariç diğer altılı yüzüme öyle bir bakıyordu ki, en azından Erman’a, “Sana ne oluyor ya?” diyesim geldi. Onlar öyle baktığı için iki elimle yüzümü kapatamam da geldi ama yüzümü, gözümü kapattığım anda biricik kocamı gözleriyle yiyebilecek iki kadın arkadaşımız olduğu için kapatamadım hâliyle. “Hayırlı bayramlar,” dedi, sanki sadece bayramlaşmaya gelmiş gibi.

“Bayramınız mübarek olsun, komutanım,” diyerek hızlıca araya girdi Erman. Az önce arkasından; “Haysiyetsiz, şerefsiz,” diye saydırdığını bilmiyor olsam hiç sıkıntı yoktu ama bildiğim için dudaklarımı birbirine bastırarak, gülmemi engellemeye çalıştım. “Geldiniz de bayram olduğunu hatırladı birileri...” Bana imalı bir bakış atınca, gözlerim irileşti. “Sabahtan beri bayramlaşalım diyorum, ‘Ne bayramı?’ diyor dalga geçer gibi.”

“İznin yok mu senin?” dedim merakla. “Merkeze geçmeyecek misin sen?”

“Var,” dedi Erman başını aşağı yukarı sallayarak. “Gideceğim işte birazdan.” Yüzü düştü birden. “Evde olmayacaksın ama ne yapalım artık... Kıdemli yüzbaşımınla ‘yansın geceler’ yaparsın.”

O anda beynimde bir ampul yandı. Ben evde yoktum, Melih zaten yoktu; evde bir tek inler cinler kalmıştı. “Melih de yok,” dedim sıkıntılı bir tonda. “Erman, ben uzun zamandır evde yokum. Evde yemek de yok...”

“Neredeydin ki?” dedi şaşkınca. Sonra sorusunu gereksiz bulmuş olacak ki toparlamak istedi. “Gerçi bana ne tabii de.”

“Biz ayrı eve çıktık Alp Aslan’la,” dedim kıvrandığını görünce. “Ha, tabii evlendiğiniz için!”

Resmen trip atıyordu ama tribi Alp Aslan'ın elini ensesine geçirmesiyle son buldu "Hayırdır, Çaylak?" dediğinde şaka mı yapıyordu, kocam olmasına rağmen anlamak çok zordu "Toprak bastı parası mı alacaktın komutanından?"

"Yok, komutanım." diyerek yerinde kupaştı ama ensesindeki haskıdan da kurtulamadı bir türlü. "Yani, insan çağırır diye şey ettim. Mutlu gününüzde de yanınızda olmak isterdim ben sonuçta."

"Biz de olamadık ki," deyince Ömer, Alp Aslan bezgin bir nefes vererek Erman'ın ensesini saldı.

Alp Aslan "Halledelim şu işleri," diyerek yüzünü sıvazladı. "Yaparım hepinizin gönlünü ben..." Erman'a çevirdi bakışlarını ama bu sefer bariz gülümsüyordu. "Zaten sana yemek borcum var."

"Neden ki?" dediğinde Erman, ben de en az onun kadar şaşkın ve meraklıydım.

"Var işte, sen karıştırma," dedi kestirip atarak. Ardından bakışları bana döndü. Benim yüzüm güldü, onun yüzü buruştu. "Senin yemekler çöp oldu," diyerek başını iki yana salladı memnuniyetsiz bir hâlde. "Ben eve üstümü değiştirmeye bile uğrayamadım. Seni bıraktıktan sonra çıktım gittim."

Dolaptaki yemeklerin üç günde bozulmasının imkânı yoktu ama bizim de ne zaman döneceğimiz belli değildi. "E, şey yapalım o zaman," dedim heyecanla. "Ben sana bizim yeni evin anahtarını vereyim, Erman. Dolap yemek dolu. Ha orada kalmışsın ha mahallede, ne fark eder ki?"

"Yok, abla," dedi itiraz ederek. "Kalmam ben sizin evinizde, siz yokken."

"Zaten yatmaya yer yok!" Alp Aslan'ın çıkışıyla, "Nasıl yok be?" dercesine başımı salladım. "Bir zahmet, bizim yatağımızda da yatmasın, Hevybanû! Odanın biri boş zaten. Salonda mı yatacak çocuk?"

"Tamam," dedim pes edercesine. "Tamam, ben hallederim senin işini!" Yarı kızgın, yarı kınlanmış bakışlarımı Alp Aslan'a

döndürdüm. "Buzdolabından doğuştan canlılar çıkarsa sen uğraşırısın ama, haberin olsun." Boşa gidenlere üzülmediğimi fark edince, "Sıkıntı değil," dercesine gülmüştü. Aklıma gelmemi hayata geçirmek adına telefonumu aradım ama bulamadım. "E, benim telefon öte tarafta kalmış," dedim sikkın bir vaziyette. "Kızları arayacaktım."

Alp Aslan kendi telefonunu uzatırken; "Vildan hastanede, Adnan abi az önce konuştu," dedi icazet verircesine.

Uzattığı telefonu aldıktan sonra "Sahi, onlar nerede?" dedim etrafıma bakınarak. Ömer buradaydı, Alp Aslan gelmişti ama Kubilay, Emre ve Adnan abi bir türlü gözümle ilişmemişti.

"Gelirler birazdan," dedi Ömer araya girerek. "Ön tarafta muhabbete takılmışlardır."

Listeden Bilge'nin adını, kabak gibi "*Bilge*," yazdığı için bulmam zor olmadığından, "Veysel?" diyerek bakışlarımı Alp Aslan'a döndürdüm. Peşi sıra "Görüntülü arasam olur mu?" dedim izin istercesine. Telefon onun olduğu için çok da şey yapmak istemedim.

"Veysel iyi," diyerek, bulunduğu yere usulca çöküp oturdu. "Toparlanması bir iki haftayı alır, orası ayrı." Yüzüne dik dik baktığımı fark edince dudak büktü. "Adamları Begüm'ün şu malum kuzenini buldu..." Elimdeki telefonu havada salladım, asıl sorumu cevaplasın diye. "Ha, ara, nasıl istiyorsan..."

Begüm'ün kuzeni ne kadar umurunda değilse, Veysel'i bıçaklayanın da bulunacağına o kadar emindim. O yüzden, sorma gereksiniminde bulunmamıştım. Bilge'yi ararken, görücüye çıkacak yeni gelinler gibi hissetmemse pek bir ilginçti. Görüntülü aramayı, "Abi?" diye sorgularcasına açtı. Ardından beni görünce kaşları çatıldı. "Jülide? Sen görevde değil misin?"

"Evet, görevdeyim," diyerek genişçe gülmüştüm. Ekranı yerde oturan Alp Aslan'a doğru çevirdim. "Baskın basanıdır yaptı birileri."

Bir kahkaha atıp, "Sen de görümceni mi hatırladın kocanı görüncü?" dedi.

"Ay, yok!" Öyle mi, dercesine kaşlarını havalandırdı. "Ben senden bir şey isteyecektim de Bilgeciğim," dedim gülümseyerek.

"Sakın elbise deme, getirtmem," diyerek başını iki yana salladı. Çatılan kaşlarına bakıp omuz silkti devamında. "Kocan tasarımlarımın fermuarlarını bozsun diye, gecemi gündüzüme katıp çalışmıyorum ben."

"Boş yapma!" dedi Alp Aslan oturduğu yerden, dik bir tonda. "Altı üstü bir fermuar. Düzeltirsin sen onu, Hevybanû da benim için giyer!"

Bilge tam çenesini açıyordu ki araya girdim. "Elbise için aramadım, Bilgeciğim," dedim ılıman bir tavırla, Alp Aslan'ın söylediğine takılmadan. "Sen boş ver abini." Sırtıma bir kozalak atıldı ama Alp Aslan'a doğru dönmedim. Sola doğru bir adım atıp, Erman'ı kameraya aldım. "Erman gelecek eve. Evde yemek falan hiçbir şey yok. İlgilenebilir misin?" dedim üstüme oturan çekingenlikle. Kendim için olsaydı kimseden bir şey rica etmezdim ama kardeş, kıymetliymiş. "Zahmet olmazsa tabii..."

"Jülide! Sen bize gelin geldin ya..." Bilge'nin dilinden dökülenler bende bir anlam ifade etmediği için, "Ne saçmalıyorsun?" der gibi kaş çattım. "Bence sen bize gelin gelmedin. Akraba olunca, bütün delilerinin bana kalacağını bilseydim, annem gibi karşı çıkardım bu işe."

Son söylediğinden ötürü, kendi aralarında fısır fısır konuşarak bizim konuşmamızı dinleyen doktor topluluğuna kaçamak bir bakış attım. Ardından gözlerimi kısıp; "Ne diyorsun, Bilge?" dedim dişlerimi birbirine bastırarak. "Annen ne alaka şimdi?" İstenmeyen gelin olduğumu bir iş arkadaşlarım duymamıştı, onlar da Bilge sayesinde duymuş oldular.

"Bak bakayım, ben neredeyim," diyerek arka kamerayı aktif edince, gözlerim yerinden çıktı.

"Oha!" dedim şaşkınca. "Sen bende misin?"

"Senin deli var ya hanım!" Kamerayı tekrar kendisine çevirdi.
"Kapılardan zor geçebilen, biricik ruhi hastası Melih..."
bir tavirle başını salladım. "Jülide, bu ruhi hastası benim odamın
tasında yakalandı!"

"Ne?" Çığırışına eş, Alp Aslan'ın kolumdan çat diye çekmesi,
sonucu yanına doğru baskınlama düştüm. Allah'tan, kıymetli ve,
tomun üstüne düştüm de rezil olmadım.

"'Açım ben, Bilge!'" diyerek sesini kalınlaştırdı Bilge. Aridin
dan ses tonunu normale çevirdi. "Deyip, kolumdan tutup benim
senin eve getirdi ya! Kızım, bu kendiliğinden duyuyun mu yoksa
ben bunu zehirlemem mi rahat ederim?"

"Bir dakika, bir dakika," dedim ama o arada Alp Aslan, elime
elini atıp, kamerayı kendisine çevirdi.

"Siz evde ikiniz yalnız mısınız?" diye sorunca, öksürmeye baş-
ladım. Bakışları hızla bana dönünce de susmak zorunda kaldım.

"Yok," dedi abisine ama bence evde pek kimse yok gibiydi.
"Melih dışarıda şimdi ama gitmeden önce Jülide'nin odasını ri-
nayla boşalttı."

"Ne?" dedim kamerayı kendime çevirip. "Ya, benim evimde
benim odamı niye boşaltıyorsunuz siz?"

Ne bileyim, dercesine omuz silktili. "Kendi başına evlenmiş-
sin, bir de haber vermeden evden gitmişsin. Madem kocaya kaç-
mışsın, geri dönmeyecekmişsin!" Verdiği bezgin nefesi, ne yazık
ki uğuldamaya başlayan kulaklarımdan ötürü bana geçmedi. "Jü-
lide, biz senin eve mi yerleşsek diye düşündük Ali abimle ama
yok yani, Melih doycak gibi değil; ben vazgeçtim."

"Sizin ağzınıza sığarım," dedi o arada Alp Aslan tekrar araya
girerek. "Ya, senin bekâr bir adamla aynı evde ne işin var?"

"Aman, taliplisi çok onun zaten!" Telefonu tekrar kendime
doğru çevirdim. "Laf aramızda ama sen Melih'ten nasıl korkmu-
yorsun, Jülide?" İşittiğim soruyla yüz ifadem başka bir boyuta
geçti. Bilge konuştukça şaşırıyordum, şaşırmam dehşete dönüşü-
yordu, gülmem gereken yerde bile mimiklerim donuklaşıyordu.

“Yaklaşık bir saat önce kapı çaldı. Ben mutfaktaydım, Melih açtı kapıyı. Bil bakalım, kim geldi.”

“Annen mi?” dedim ve en sonunda gülmeyi başarabıldım. Alp Aslan bana öldürecekmiş gibi bakmasaydı şayet, ben bunun muhabbetini uzun uzadıya yapardım. Bizi hasamadığı için kadının kesin içinde kalmıştı. En azından hevesini alırdı, diye düşünmekte ne vardı?

“Yok be,” diyerek başını iki yana salladı. “Annem burada olduğumu bilmiyor!” Şahin kardeşler, gerçekten kara düzen için dünyaya gelmiş gibiydiler! “Dicle geldi, Dicle!”

Bilge’nin bir tur havada döndürdüğü eline bakakaldım. “Bana neden gelmiş?” dedim şaşkınca. Ardından, beynimde yanan lamba sayesinde, öldürücü bakışlarım Alp Aslan’a döndü.

“Sen yokmuşsun uzun zamandır...” Konuşmasıyla, öldürücü bakışlarımı Alp Aslan’dan çekmek zorunda kaldım. “Melih’e yemek getirmiş, o yüzden.” Söylediğiyle gözlerim irileşti. Dalga geçiyor olabilir miydi? “Ama senin manyak, harbi manyak yani. Önce teşekkür etti, sonra annesiymişsin gibi; *Jülide, yabancı-lardan bir şey almama izin vermiyor;*’ dedi.” Melih’in beni öne sürmesine içten bir kahkaha attım. “Dicle ısrar edince, mutfak kapısına doğru yöneldim ama başımı da çıkarmadım beni görme-sin diye. Neyse...” Hızlıca derin bir nefes aldı. “Melih’in suratı bir anda bir değişti, aklımı çıktı, Jülide. *‘Bak bakayım, ben Alp Aslan mıyım?’* diye sorunca şaşım kaldım. *‘Benim için itin kar-deşi de ittir ve ben sadece itin leşini severim, Dicle. Siktir git,’* diyerek kapıyı kızın suratına geçirdi. Ne bu it muhabbeti, ben anlamadım.”

Ben ne şekilde, neyi ne kadar izah edebilirim diye düşüneme-den, Alp Aslan kamerayı kendisine doğru çevirip; “Bilge, eve git,” dedi. “Kendin de ‘manyak’ diyorsun, uzak dur abiciğim, hadi.”

“Ay, ısırıyaydı Jülide’yi ısırırdı,” dedi alayla. “Bununla arayı sıkı tutmak lazım. Kız kavgasına bile çağırılır bu. Bak, senin gibi cinsiyet ayrımı da yapmıyor, bam bam bam!” Bilge’nin kahka-

hasına benim kahkaham karıştı. "Hem o kadar yemek yaptım şuradan şuraya gitmem yemeden. Karının bir haftada yapacağı yemeği, adam bir günde bana yükledi ya!" Bir es verdiğinde ifadesi daha çok, içinden Melih'e sövdüğü için susmak zorunda kalmış gibiydi. "Madem Erman da gelecekmiş, gelsin işte Tabur gelse doyar bence."

Kamerayı kendime çevirip genişçe gülümsedim. "Teşekkür ederim," dedim minnet dolu bir tonda. "Yine de ona söyle, odamı-"

Odamı düzeltmesini söyleyecektim ki araya Melih'in sesi karıştı. "Ne var be?" diye bağırınca, Bilge korkuyla damağını kaldırdı.

"Ne geliyorsun sessiz sessiz be!" dedi, korktuğu yüzünden okunurken. "Ruh hastası mısın oğlum? Hani dışarı gitmiştin sen?"

"Aradığımı bulamadım," dedi o arada Melih. "Bu eve yine bir kösteбек girmiş son zamanlarda sanırım."

"Kösteбек" deyince bakışlarım Alp Aslan'a döndü. "Bana art bir şey vardı," dedi, eve gittiğini inkâr etmeyerek. "Ben geride bırakmayı da gevşek davranmayı da sevmiyorum. Meslek hastalığı..." Dillendirdiğiyle, gidip CD'leri aldığını anlamam zor olmadı. Ardından sinirle kaşlarını havalandırdı. "Sal ulan kardeşimi, hasta herif!"

Melih kameraya bakıp genişçe gülümsedi. O gülümseyince, ben de onu görmenin verdiği rahatlıkla gülümsedim. "Bakayım kim var yanında senin?" dedi, beni hayatında ilk defa gören Muzo'ymuş gibi! "Aaa, benim kardeşim... Kardeşimi çalmadan önce düşünseydin be Alpiko!"

Bilge "Berdel mi yapıyoruz biz be?" diyerek, çat diye Melih'in göğsüne elinin tersiyle vurunca gözlerim irileşti. Hafifçe öksürdüm çünkü Melih pek el şakası kaldırabilen bir insan değildi ve aniden çarpardı, anlamazdın. "Nüfusuna al istersen beni bir de!"

"Berdel'e uygun topraklardayız," diyerek genişçe gülümse-di Melih ve ardından yüzünü kameraya yaklaştırdı. "Seviyorum

seni, bebeğim.” dediğinde genişçe gülümseme sırası burası geçmişti. “Ama yanındakine güvenip de arkamı dönme sakın! Sirtına ya duvarda ya bende olacak. Jülide!”

“Senin bebeğini,” diyerek, Alp Aslan kamerayı kendisine çevirince, gözlerim irileşti. Arabanın içerisindeki gafını burada da yapmaz inşallah, diye geçirdim içimden.

“Bizim işimiz var. Oyalamayın bızı,” diyerek Melih aniden görüşmeyi sonlandırınca, Alp Aslan’la birlikte öylece sıyah ek-rana bakakaldık.

Alp Aslan benden önce toparlanıp, “Erman!” diye bağırdı. Yüksek sesine yakından maruz kaldığım için oturduğum yerde sıçradım. “Siktir git çabuk. Yalnız kalmasınlar.”

Erman’a kal gelse de, Alp Aslan’ın bakışları aniden kendisine dönünce, “Emredersiniz komutanım,” diyerek hızlıca bir selam verdi.

“O telefonun da açık olsun. Arayacağım seni ben.”

Erman tekrar “Emredersiniz komutanım,” diyerek, arkasını dönüp gitti.

Erman’ın depara kalkar gibi gidişinin ardından bakarken “Beni aramadın,” dedim şaşkın bir tonda. Beni de araması için illaki benim de casusluk yapmam mı gerekiyordu, bilemedim. “Haber de vermedin...”

“Sen beni aradığında,” diyerek, elimden aldığı telefonunda bir şeyler yapmaya başladı. “Ben Atak’taydım. Sonra da zaten müsait olamadım. Geleceğim diye de üstünde durmadım.”

Hafifçe öksürüp, “Anladım,” dedim. Normalde Alp Aslan’a neden beni aramadığını soracak değildim. Sadece, göreve gittiğini bilmediğim için ve gitmeden önce haber vermediği için, benim çağırma ve mesajlarıma neden dönmediğini bir türlü anlamlandıramamıştım kendi içimde.

O arada “Jülide!” diye bir ses yankılandı arazide. Alp Aslan, kim sesleniyor diye etrafa bakınırken; “Lukman,” diye devam edince Bayse, Raşit oturduğu yerden kıkırdadı.

Raşit "Geliyor seninki," dediğinde ağlayasım vardı ama yengunluktan. Oturduğum yerden hafifçe kalkınırken ben, "Yemeğini yine yiyemedin, Jülide," diye ekledi. "Serum bağlayacağım en son artık sana da..."

"Uyusam geçer," dedim bezgin bir nefes vererek. Toprak zeminden kalktığım için arkamı silkeledim. "Ya da mesela benim yerime biraz da siz sahneye çıkabilirsiniz," diyerek, oturmayı seven beşlinin üzerinde gözlerimi gezdirdim.

"Biz çocuktan anlamıyoruz ya," dedi Necla, yüzünü buruşturarak.

"Hay Allah," dedim esefle başımı iki yana sallayarak. "Ben de çocuk doktoru değilim oysaki." O arada minik adımlarıyla bana doğru koşan Bayse, kucığıma zıpladı. Nasıl eğilip belinden kavrayacağımı şaşırdım.

Bayse'nin minik eli sağ yanağıma kapandığında, çifte kumru lar gibi birbirimize bakıyorduk. "Men yağ satıyaryn, bal satıyaryn,"¹ deyince, güldüm.

"Ustam Raşit ölmezse, ben öldüreceğim bu gidişle,"² dedim boşta bulunarak. Ağzımdan çıkanı kulaklarım duyunca gözlerim irileşti. "Satarız Bayseciğim, satarız," diyerek, toparlamak adına genişçe gülümsedim. Ardından gözlerimi Raşit'e çevirdim. "Sonra yine yemeğini yiyemedin, Jülide. Jülide'nin etinden sütünden faydalanın, sonra rörörö!"

Raşit muzipçe kaş çatıp, başını öne doğru eğdi. "Naz mı yapıyorsun sen?" diyerek göz kırptı. Naz yapmıyordum, sadece üzerimizdeki haksız görev dağılımından bahsediyordum ama ardından bakışlarını Alp Aslan'a çevirdi. "Vallahi sen gelene kadar gıkı çıkmıyordu bunun. Bizi sana şikâyet ediyor da olabilir."

"Alp Aslan, başhekim mi, Raşit?" diyerek, Raşit'in yere paralel şekilde uzattığı ayağını ayağımla dürtükledim. Bir, iş arka-

¹ (Türkmenistan Türkçesi) Ben yağ satarım, bal satarım.

² Çocuklarla oynanan "Yağ Satarım, Bal Satarım" oyununa atıfta bulunuluyor.

daşlarını kocama şikâyet etmem eksikti çünkü' "Çocuk mayıym ben heri?"

Anıdan arazi içinde "Ah Jölide, ah!" diye bağırarak Emre'ni sesini duyunca, hem şaşkırdım hem de afalladım Emre, Alp Aslan'la birlikte olduğumuzu öğrendikten sonra benimle huş düşecek kadar diyalog kurduğu içindi bu şaşkınlığım Benim şaşkın bakışlarımla birlikte Alp Aslan'ın karamış bakışları, yanımızda gelen Emre'ye döndü. "Yaktırdım kızım, bizi kocana!" Ben ne yaptım be, diyecektim ki açılmış sağ kaşını fark ettim. "Yemin ederim, anam ağlıyor ya," dedikten sonra kendisini toprak zeminine bıraktı yorgun bir tavırla. "Diksene şu kaşımı..."

Bayse; Emre'nin kan içindeki yüzünü görüp inileştirdiği gözleriyle hızla boynuma sokulunca, bir adım geri sendeledim. Ben ağzımı açmadan, Alp Aslan ağzını açtı. Ters bir şey söyleyecek diye korkarken, Emre'ye ters bir şey söylemedi ama malum beşliye görev hatırlatması yapmayı da ihmal etmedi. "Bak, Emreciğim," diyerek sol elini havalandırırdı ve yan yana oturmuş beşliyi işaret etti. "Bunlar doktor arkadaşlar. Seç beğen, birine yaptır işini. Otura otura paslanmışlar." Ardından, oturduğu yerden ayaklandı. Bana hitaben, "Yemek söylüyorum," diyerek kaşlarını havalandırdı. "Sen de oturup insan gibi yemeğini yiyorsun."

"Saat kaç?" dedim merakla. Bayse, sol kolumun üzerinde oturduğu için kolumdaki saatime bakamamıştım ne yazık ki.

"Beşe geliyor," dedi, bariton ses tonundan şaşkın bir tona geçerek.

"Çocuklar yemek yiyecek," dediğimde, gözlerini sıkıntıyla yumdu. "Anca ondan sonra... Kamp arazisine geçmem lazım şimdi benim."

"Tamam, hallederim ben..." Tamam, dercesine başımı sallayıp kamp alanına doğru yürümeye başladım. Neyi halledeceksin, deme gereksiniminde bulunmadım. Zira özel bir bakıcı ayarlamayacaksa, halledebileceği bir şey de yoktu.

Kamp alanının giriş yaptığımda, çocuklar sağa sola koşuştur-
 la meşguldü. Tek görebileceğim kızı, yaş aylarında 'Annem-
 mizdi' Zira bu kadar küçükti, bu alanda kışın ortasında hayal de-
 steyiyordum. "E, hadi," diyerek Bayse'yi kucğımdan indirdim.
 "Satarım bakalım şu yağları!" Dikkatleri üzerime çektiler, a-
 celine ellerimi havada çıptım. El çıptımla, büyüktü kaçsın
 çipil çipil bakışlar yüzüne döndü. "Herkes birbirinin elini tutma
 önce bakalım," deyip sağ elinle Bayse'nin sol elini kavradım.
 Sol elinle de minik Mahsut'un. Dilden anlaşıyor olsak da
 bir şekilde çoğuyla beden diliyle anlaşıyordum. Diğer beşliye ge-
 gelen bu oluyordu. Çocuklar bir kere sabır istiyordu. El bebek
 gül bebek büyüldüyseniz; yersiz yurtauz, annasız babasız, evsiz
 kalmış çocukları anlamamız da zor oluyordu. Benim evim bir
 savaş ortamında yıkılmıştı. Annem ya da babam bir saldırıda
 ölmemişti ama beni evsiz bırakmışlardı. () evsizliği, çaresizliği
 ve hırçınlığı bildiğimdendi belki de bu kadar sabırlı olabilmem.
 Herkes el ele tutuşunca, ben Bayse ile Mahsut'un elini de birbi-
 rine tutuşturdum. "Hadi, oturun bakalım!" Cebimden bir türlü
 eksik olmayan halay başı mendilimi çıkardım. "Başlıyorum,"
 dedim ve genişçe gülümsedim. Çember şeklinde oturmuş çocuk-
 ların etrafında, elimde mendille dönerken malum tekerlemeyi de
 söylemeye başladım. "Yağ satarım, bal satarım. Ustam ölmüş,
 ben satarım." Artık aynı tekerlemeyi söylemekten kusacak olsam
 da devam ettim, el mecbur. "Ustamın kürkü sarıdır. Satsam on
 beş liradır. Zam-bak, zum-bak. Dön arkana, iyi bak!" O arada
 mendili siyah, kısa saçları olan Kiraz'ın arkasına bıraktım.

Çocuklar aslında o kadar zehir gibiydiler ki! Ve birbirlerini
 o kadar kolluyordular ki, birbirlerine kaş göz işareti yaptıkları
 için ebe de hep ben oluyordum. Kiraz, arkasındaki mendili alınca
 çemberin etrafında kaçınmaya başladım. Çok yorgundum ama
 tüm kahkaham toplama kampına yayıldı. Tam Kiraz'ın kalktığı
 yere oturarak, üzerimden ebeliği atacaktım ki ebelendim ama Alp
 Aslan tarafından! Ben hâliyle Alp Aslan tarafından tutulunca, Ki-

raz beni yakalamış oldu ve bir leydi edasıyla elindeki mendili elimi tutuşturdu. "Ama bu haksızlık!" dedim çocuk gibi inırlıkçı bir tonda. "Kaçınıştım hen," diyerek yüzümü Alp Aslan'a döndüm. "Niye yakalatıyorsun ya hen?" (Genişçe gülümseyerek, ellerini belinin arkasında kavuşturdu. () arada başındaki kepi çıkardığı için saçlarını kestirdiğini gördüm. "Saçlarını kestirmişsin," dedim hiç hesaplamaadan. Gözlerim yüzünün her bir zerresinde dolaandı. Üç günde sakalları uzamıştı ve bunu normal karşılamıştım ama saçlarını bu kadar kısa görmeyi beklemiyordum.

"Sıcak," diyerek yüzünü buruşturdu. Ardından kaşlarını havalandırıp, yüzüme muzip bir bakış attı. Omuz başlarımdan tutup, yerde hazır bekleyen çocuklara çevirdi bedenimi. Sağ kulak dibime sokulduğunda, ağırca yutkunmak zorunda kaldım. Çok özlemiştim. Deli gibi özlemek böyle bir şeydi sanırım, ki Alp Aslan'ı alıp çadırına kapanasım vardı. "Seni benden başkası kovalamasın diye yakalattım," deyince, gitti tabii benim tüm flu hayallerim.

"Ha, gördük dağ evinde," dedim huysuz bir tonda. "En son kendimizi dört gence kovalatmak zorunda kaldık, ilginizi çekebilmek için."

"Kaçırdım ya kızım seni gelip," deyince yüksek bir tonda, gözlerim irileşti. Hızlıca etrafı taradım gözlerimle. Kadınlar, erkekler kendi hâllerinde oturuyorlardı. Bizim doktor kolonisi de kamp alanına geçmişlerdi. Türkmenlerin hepsi Alp Aslan'ı çok anlıyor gibi olmasa da, sınırdan onları geçirdiği için tanıyor gibi bakıyorlardı ama gözlerinde daha çok, arkamdaki samimi varlığını sorgulayan ifadeler vardı. "Şimdi Jülide arkadaşımız," diye devam edince yüksekliğinden bir şey kaybetmeyen sesiyle, başımı geri çekerek yüzüne baktım "*Dalga mı geçiyorsun?*" dercesine ama Alp Aslan bana bakmadan, gülerek konuşmasına devam etti. Araziye geldiğinden beri tek yaptığı, benim karizmamı yerle bir etmektir. "Bir tur daha ebe oluyor. Ondan sonra da herkes yemeğini yiyor!" Sesi buz gibi bir tona geçti. Sanki karşısında

direktif verdiği insanlar çocuk değildi de yetişkindi. “Yemeyi yiyen, Alp Aslan abısından çikolatasını kapar!”

“Rüşvetçibaşı mısın sen?” dedim, esefle başımı iki yana sallayarak. “Benim rüşvetim ne peki?”

“Birlikte yemek yiyeceğiz!” Gülümser bir ifadeyle göz devirdim çünkü bence yetersiz bir teklifi. “Ben besleyebilirim,” diyerek tüm ciddiyetiyle devam etti. Ardından sağ kulak dibine iyice sokulduğunda ses tonu fısıltıya döndü. “Ama asıl rüşvetim merak ediyorsan, gece çadırda alabilirsin ancak.”

Söylediğine bir dünya insan yüzüme bakarken, tepkisiz kalabilmek o kadar zordu ki hafifçe öksürmekle yetindim. “Bırak hadi,” dedim dudaklarımı kıpırdatmadan. “Bırak da bitsin, bayılacağım yoksa.” Hâlime acımış olmalı ki gülümseyerek geri çekildi. Her şey iyiydi, güzeldi ama Alp Aslan’ın yanında oyun oynamak dahi zordu. İstemesem de üzerime bir utangaçlık çöküyordu. Derin bir nefes alıp gözlerimi yumdum. Az önce at gibi koştururken, beni izlediğini anlamam zor olmadığı için, yine battı balık yan gider diye düşündüm. Tekerlemeye en başından başladım. Bu sefer mendili bıraktıktan sonra boşalan yere oturmamam için beni kimse tutmadı ve oyun, ben oturduğum gibi bitti. Çocuklar aniden ayaklanınca şaşırdım kaldım. Hepsini gelen yemeklere doğru ilerleyince, kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. Başımı sağa çevirdiğimde ise Alp Aslan’ı gülümseyen bir yüz ifadesiyle, elleri pantolonunun cebinde, beni izlerken buldum. Onun gülümsediğini görünce, ben de genişçe gülümsedim. Yerden destek alıp ayaklandım ve yanına doğru yürümeye başladım. “Sana baktıkça acıkıyorum,” dedim iç çekerek. “Hadi, gidip yemek yiyelim.” Uzanıp sağ elimi tuttu. Oysaki bunu beklemiyordum çünkü karakol arazisine geçecektik. Askeriyenin içerisinde benimle yakın temasta olmak isteyeceği hiç aklıma gelmezdi. Ben karakol binasına gireceğiz zannederken çadırların oraya yönelince, elimi tutuyor olmasının şaşkınlığını da üzerimden attım hâliyle. Alp Aslan’ın çadırına girdiğimizde ise üzerimden attı-

güm şaşkınlık geri bindi. “Bu ne?” dedim şaşkınca gülümseyerek. “Burada mı yemek yiyeceğiz?”

Eliyle sırtımdan bedenimi içeri doğru iterken, “Kalabalıkta herkes bize bakacağı için yiyemeyecektin. Hevybanû,” dedi bezgin bir nefes vererek. “Bilmiyor muyum ben karımın huyunu?”

Bana ait sıradan bir detayı hatırlıyor oluşu, içimi ısıklık yaptı. Yer sofrasının önünde çökerken, “Mükemmel bir ezber kabiliyetin var,” dedim dalga geçer gibi. Bir gördüğünü bir daha unutmaması gereken adamın, övmem gereken en son yönü hafızası olmalıydı oysaki! “Pardon,” dedim, utanç her bir zerreme nüfuz ederken. “Bazen saçmalıyorum böyle. Kusuruma bakma, olur mu?”

Önemli değil, dercesine başını sallayınca rahat bir nefes verdim ama yüzüme bakmadığı için bir tedirgin olmadım değil. Önündeki çorba kâsesine kaşığına daldırınca, aç olduğunu ve benimle uğraşması olmadığını düşündüm. Zira tabldottan sonra normal porselen tabakta yemek görmek benim bile açlığımı kamçılamıştı. Dağdan bayırdan geldiğini düşününce, direkt yemeğe yönelmesi şaşılacak bir durum değildi. Tam tepsinin içerisinden kaşığı alıp çorbama odaklanmışım ki “Aç ağzını,” dedi. Başımı kendisine doğru çevirmemle, elindeki kaşığın sıcak metal yüzeyinin dudaklarımla temas etmesi bir oldu. Şaşkınlığımı atıp ağzımı açınca, konuşmasına devam etti ama ses tonu gayet sınırlıydı. “Birincisi; yemek yemediğinde sinirleniyorum!” Benim boşalttığım kaşığı doldurup geri uzattığında, içmezsem burnumdan getireceğini gülümsemesinden anladım. “İkincisi; bunu bir de el âlemden duyduğumda öfkeden kuduruyorum.”

“Aynı şey değil mi?” dedim duru bir tonda, ağzıma küçük bir pide parçası atarak.

Ağzıma attığım pideden sonra çorba uzatsın diye bekliyor oluşum, sinirli olduğuna dair söylemlerinin aksine yüzünü gülümsetti. Gülümser bir ifadeyle yüzüme bakakalınca dudaklarım hafifçe iki yana kıvrıldı. Başım hayır anlamında sallayıp iç çekince ister istemez kaşlarım çatıldı. “Değil, güzelim.” Sesindeki

yöğunluk, ağırca yutkunmama sebep oldu. "İsen nefesim, hani ken, haşkalarının senin hakkında bir şeyler öğrenmemi ve bana salmasının yarattığı sinir çok farklı "

Söylediğinin ağırlığıyla ağızımdaki pideyi, çorba heklere/ka kuru kuruya yuttum. Bizim birbirimizin nefeslerimize olan kin, retliğimiz bitecek gibi değildi. Kim bilir, nelere geç, hangi nokta, caka kalacaktık... Bir çocuğumuz olsa dahi, kaç anında ikimiz de yanında olabilecektik, o bile belli değildi.

Hafifçe havalandırdığım sol elimi kaşlarımın üzerinde yığıp, rip toparlandım. Zira dağılmamız gereken en son yerdeydik "Er, akşam," dediğimde bakışları bana döndü. Gözlerinin ferinin yemesinin haricinde bir terslik yoktu. "Beni çadırına alacak mıyın yakışıklı?" Beklemediği talebimle ilk önce dumura uğradı, sonra genişçe gülümsedi. Gülümsediğini görünce gözlerim hinlikle kısıldı. "Sıkıysa alma!" dedim sol kaşımı tehditkâr bir şekilde kaldırarak. "Alma da göreyim, boyunun ölçüsünü!"

Söylediğime neşeli bir kahkaha atarak, "Ov," dedi. Zira ben kendisi hep böyle içten kahkahalar atacaksa, biraz çirkefligim konuşturabilirdim. "Sen beni özledin de, onun yolunu mu yapıyorsun?" Yüzündeki mutluluğun yanına biraz huysuzluk oturdu. "Seni geri çevirmeyi hiç istemem ama karakol ana baba günü gibi be gülüm..."

"Rütbelilerin hepsi bayram dolayısıyla izinde! Anası babası gelen erler de evci iznine çıktı. Sen tereciye tere sattığının farkında mısın?" diyerek, sinirle salataya çatalımı daldırdım. Sanki ilk defa bir askerî birlikle tanışıyordum da beni yemliyordu! "Cim olmuş, adam çarpacak. Necla ve Ferda, üzerine atlamak için hazırda bekliyor. İstersen ben gideyim, onlar gelsin."

Bir sorun vardı ki çirkefleşmeye başladığımda dilimin ayan kaçıyordu benim. Bir kere başladım mı bir daha arkasını alamıyordum. "Öyle mi?" Sinirli nefesim sıcak havanın harını arttırırken, Alp Aslan'ın yüzüne egosu geldi oturdu. "Desene, geldiğim gibi akıttım yine milletin ağzının suyunu!"

Kının yağlarını akıttırmaçasına kınımam. Ben derin bir nefes alarak gözlerimi yumdum. Çatalı dişlerimin arasından sıyrıldığında, Alp Aslan'ı çatalama fikri pek bir aklıma yattı ama yine de yapmadım. Onun yerine, çatala çaptak yıl kırına vardım. "Sen bana Raşit'le birlikte kalmam için bir çadır tahsis ediliğini biliyorsun, değil mi?" dedim. Öfkeyle kaşlarını havalandırarak

Beni o kudurtmamış gibi, kaşığını çorbaya daldırıp dudaklarına uzattı. Dudaklarımın önündeki kaşığa dik dik bakarken, "O çadırı kundaklayıp yok etmem, beş dakikamı almaz, biliyorsun değil mi Hevybanû?" dedi büyülenerek. Ardından elindeki çorba dolu kaşığı ağzıma itelemeyi atlamadı tabii. Alp Aslan'la ikimizi böyle anlarda, köprüde karşı karşıya gelen iki inatçı keçiye benzetiyordum ben.

"Ben, sen burada değilken de bunu biliyordum ve ona göre davranıyordum," diyerek elimdeki çatalı bırakıp, suya uzandım. "Ama sen inadına inadına yapıyorsun. Bir de milletin sana yürütmesinden hoşnut oluyor ve bunu dillendiriyorsun..." Su içsem de kulaklarımdan çıkan ateş, dinmek nedir, bilmedi. Üstelik sol şakağımdan başıma bir ağrı yerleşti.

"Bana ne millettten ya?" deyişiyle, az daha gözlerim yerinden çıkacaktı. Az önce övünen kendisi değildi de sanki babamdı! "Ben dağa taş, karım diye diye gelmiş adamım. Bana ne milletin karısından, kızından, Hevybanû?" Derin bir nefes alıp, çatalımı tekrar elime aldığımda en az Alp Aslan kadar tavrıma şaşkındım. Çünkü bu tavırlı hâlim, bana da çok yabancıydı. "Yüzünü görebileyim, kokunu duyabileyim diye kendi götümünden görev icat edip, peşimden insanları sürükledim ben, Hevybanû!" Yüzüm düştü. Şımarık, doyumsuz insanlara dönüşmüşüm gibi hissettim. "Beni kıskanman çok hoşuma gidiyor ama adını bile bilmediğim, varlığıyla da ilgilenmediğim insanları aramızda sorun edeceksen bozuşuruz."

İşaret parmağını uyarırcasına havalandırıp; “Beni kışkırtma.” dedim ama parmağını havada yakalayınca, üzerine değip eğilmiş bulundum.

“Sen beni nasıl kışkırttığının farkında mısın?” diye sordukça gözlerim dudakları ile gözleri arasında mekik dokuyordu. “Siktüğimin yerinde, seni altıma alayım diyeyse bu uğraş-” Gülümsedim. Evet, ruh hastaları gibi, söylediğine genişçe gülümsedim. Heveslisi gibi, ödül maması bekleyen bir köpek gibi gülümsedim ve Alp Aslan cümlesini tamamlayamadan kalakaldı. “Gülüyorsun bir de!”

Terslenmesiyle gülümsemem kıkırtıya dönüştü. “Yabancı mı?” diyerek kaşlarını havalandırdım. “Kocama gülüyorum. Ne var bunda?”

Söylemimle gözleri dudaklarım ve yer sofrası arasında gezindi durdu. Ağırca yutkununca, gözümüne aşağı yukarı oynayan âdemelması ilişti. “Yapma, Hevybanû,” dediğinde, ses tonu daha çok “Yap,” der gibi çıkmasaydı geri adım atabilirdim ama sesi dünden razı olduğunu belli ettiğinden, işaret parmağımın sırtını âdemelmasına değdirdim. Hafifçe öksürüp kendisini toparladı. “Yemeğini yemedin...” söylemiyle, ağzım şaşkınlıkla açıldı.

“Ama ben,” dedim elimden şekeri alınmış bir çocuk edasıyla. “Seni yiyecektim...”

Üzerinde kurduğum ten temasımı kesip, “Önce yemeğin,” diyerek önündeki su bardağına uzandı.

“Şaka sanırım bu,” dedim şoklanmış bir hâlde. “Hayır, çünkü başka bir açıklaması olamaz!” Bakışları bana döndü ama gözleri bile “Devam etme,” diye bağırıyordu. “Peki,” diyerek dudak bükttüm. “Bu işler parayla değil, sırayla nasılsa...”

Sabır dolu bir nefes aldığında, susmam gereken yere geldiğimi de anladım. Bu nefesi kim alsa anlıyordum ama susma cyclemim bir tek Alp Aslan’a gelince devreye giriyordu. Zira Melih’e karşı asla susmuyor, inadına damarına basmaya devam ediyordum. Anneme de bunu yapıyordum bir zamanlar. Onlarda bitme-

yeceğini bildiğim sonsuz kredime olan güvenimle hareket etmek ne kadar kolaysa, Alp Aslan'ın sıkıldığında beni başından defedebileceğini biliyor olmak da o kadar zordu "Yemeğini yer mısın?" sorusuyla, içimdeki güvensizlik dehşetine daldığımı ancak fark ettim. "Sen et seviyorsun bir kere. Şimdi bana kızıp burun kıvrırma lütfen."

"Kızmadım," diyerek önümdeki et sote yemeğine yöneldim. Toparlanmak adına baş savurdum. "Aklıma bir şey geldi sadece, ona takıldım."

"Bilmem gereken bir şey mi?" Sustum. Alp Aslan ise aldığı cevapla, yemeğini yerken imayla başını aşağı yukarı salladı. "Bilmem gereken bir şey ama aynı zamanda söylersen hazzetmeyeceğim bir şey olduğu için susuyorsun."

"Hüsnûkuruntu," diyerek hafifçe tebessüm ettim ve tüm odağımı yemeğe çevirdim. Günler sonra ağız tadıyla yiyebildiğim yemek dolayısıyla, midemde asıl bayram başladı ve yemek sofrasında gözlerim istemsizce tatlı aradı. Tatlıyı bulamadığım için ayrıntı bir kerede içmemse tamamen benim hatamdı. Doyduktan sonra kendimi bir panda edasıyla uyku tulumunun üzerine attım ama tulumun altında da bir şilte görünce "Aaa," dedim şaşkınca. "Buraya da mı koymuşlar bu şiltelerden?"

Yapıp bıraktığım yemeklerin hiç olmasına sinirlendiğim gibi sinirlenmiş bir hâlde "Sen kalacaksın diye," dedi ve bezgin bir nefes vererek ayaklandı. "Ben şunu vereyim de alsınlar!" Boş tepsiyi alıp çadırın dışına çıktı. Bense yediğim yemekten sonra üzerime çöken ağırlıkla gözlerimi yumdum. Hatta çadırın içine çekilen lamba yandığı için de gözlerimin üzerine kolumu örttüm. Dakikalar içerisinde çadıra geri döndüğünde tam uyumak üzereydim. Alp Aslan buradayken kendi kendime uyuyacak değilim ama fazlasıyla mayışmıştım. "Hevybanû," diye seslenince, boğazımdan bir mırıltı döktüldü. "Kalk güzelim, hadi."

Kolumu çekip, gözlerimi ışığa alışınlar diye birkaç kez kırıştırdım. "Biraz yatsak olmuyor mu ya?" dedim ağlamaklı bir

tonda. Yorgundum. Hafifçe sağa doğru kayarak, solumda yer açtım. "Sen de yatsan, ben azıcık uyusam olmaz mı?" Baş ucumda ellerini beline dayamış bir vaziyette dikilirken, olmazdı tabii. Kaşlarını havalandırarak, hayır demesi de ondandı. Bezgin bir nefes vererek doğrulurken, gözüme çadırın sağ tarafı ilişti. "E, dikmişler bunu," dedim şaşkınca. Varlık içinde darlık çektiirmek, askeri personel için de geçerliydi sanırım. "Ben değiştirirler sanıyordum."

"Ha, ben de senin yattığın çadırı değiştirtirdim tabii," diyerek elini uzatınca, elinden kuvvet alarak ayaklandım. Varlık içinde darlıkla sınanmıyormuş, takıntılılarıyla insanları kendisi bizzat sınıyormuş! Alnıma dudaklarını bastırdığında, öylece ayakta bile uyuyabilecek gibiyken, "Söz veriyorum," deyişiyile kedi bakışlarım, mavilerine tırmandı ama gözlerim çoktan uykusuzluktan yaşarmıştı. "Seni bu gece koynumda uyutacağım ama şimdi gitmemiz gerekiyor..."

"Nereye?" dedim meraklı bir tutumda ama o arada elinde tuttuğu polarını bana giydirmekle meşguldü. "Hava sıcak," diyerek itiraz ettim. "Neden bunu giyiyorum şimdi?"

"Açıklık esiyor," diyerek, gözlerimizi birbirine kilitledi. "Ve ben içini görüyorum, Hevybanû!" Ne, dercesine gözlerim irileşti. "Maşallah, söylediklerim bir kulağından giriyor, bir kulağından çıkıyor."

"Yüzüme söylemiyorsun ki bir kulağımdan girip diğerinden çıkmasın," diyerek omuz silkdim. "Mesaj atıyorsun, ben de görmemiş gibi yapıyorum!" Öyle mi, dercesine kaşlarını havalandırdı. İki elimi yüzüne tırmandırıp, usulca sakallarını okşadım. "Şaka şaka," diyerek çenesindeki sakallarına bir öpücük kondurdum. "Ama çok geç söyledin, hayatım. Evden çıkmadan önce söyleseydin ancak olurdu vardı." Sabır dilenen bir nefes alınca çenesine bir öpücük daha kondurdum. Varmak istediğim yer dudaklarıydı ama tutumu dolayısıyla bir türlü varamıyordum. "Nereye gidiyoruz biz şimdi?"

“Bayram eğlencesi var!” Beni eğlence tutmadığı için omuzlarım bıkkınlıkla çöktü. “Vallahi benim gıtmem lazım. İnsanlara da değişiklik olacak. Toplama kampına geçiyor katılmak isteyenler de. Beni yalnız göndermezsin diye düşünmüştüm.”

Yanaklarımı şişirerek ofladım. Normalde gönderirdim ama Necia ve Ferda’nın söyledikleri yüzünden, gönderemiyordum ne yazık ki. Adımlarımı, sürüye sürüye çadırın çıkışına doğru çevirdim. Alp Aslan elime uzanmadan, eline uzanan ben olmadım çünkü askerî bir arazide olduğumuz için fütursuzca davranmaktan delicesine çekiniyordum. Ben ki askerî arazilerin kuralını kaidesini bilen bir insanken, işin içine aşk girince ne yapacağımı bilmeyen şaşkın bir ere dönüşüvermişim. Toplama kampına ele girdiğimizde gözler bize döndü ve bundan çok rahatsız oldum. Kolayını bulsam, gözlerimi kapatırdım ve kimsenin orada olmadığını hayal ederdim. Bizler için ayrılan yerlere oturduğumuzda ise etrafa bakmak ancak aklıma geldi. Çocukların kendilerine çevrilen alanda önlerine sunulan envaiçeşit oyuncakları görünce, mutlulukla gözlerim irileşti. Sazı, bağlaması olan dünya kadar er vardı ve kendilerince şarkı söyleyip eğlenirken daha çok, eğlendiriyor gibiydiler. Tabii “Mihriban”¹ türküsüyle ne kadar eğlenip eğlendirilebilirse... “Mihriban” türküsünü duyunca gülümsemeden edemediğimden, tavrım da dansöz bekleyen doktor kolonisi gibiydi. Gece envaiçeşit türküyle devam etti. Eğlence şöyle dursun, türkülerden ötürü bileklerimi dikine kesebilecek kadar kederle doldum.

Telefonum aniden çalınca, Alp Aslan’ın çatılmış kaşları yüzüme döndü. Halkanın ilk sırasında bir biz, bir tim, bir de doktor kolonisi oturuyorduk. Bu yüzden Melih’ten gelen görüntülü aramayı yanıtlamakta bir beis görmedim. Ekranda çağrı açıldığı gibi bir rakı bardağı belirdi ve dilimden; “Ooo, yaşıyorsunuz bu hayatı, Melih Bey,” söylemi döküldü. Kamera Melih’in yüzüne dön-

¹ Abdürrahim Karakoç’un şiiri olup, Musa Eroğlu’nun besteleyip seslendirdiği türkü.

nın henüz bulamadığın mekânlarım var benim. Ne haber?" diye-
rek sol gözümü iddialı bir tavırla kırptım çünkü gerçekten vardı!

"Alp Aslan bar mı sevecek?" diyerek, gözlerini devirdi Melih.

"İstanbul'da tanışmışlar. Belki barda tanışmışlardır, ne bili-
yorsun?" dedi Bilge, Melih'i sol omzundan iterek. Bilge dan dan
konuşabiliyordu da keşke ben de dan diye "*Bilge, çarpılmadan
şu çocuğa el hareketi yapmayı bırak,*" diyebilseydim.

Melih'in çatılmış kaşları bana döndüğünde, sorgulayamaya-
cak kadar içmediğini anladım. "Siz İstanbul'da mı tanıştınız?"
Halka açık alanda gelecek sorgu seansı, ağırca yutkunmama ne-
den oldu. "Ne zaman?"

"Sence benim şafak metrem mi var?" diyerek başımı savur-
dum, geçiştirmek istercesine. "Sen bizimkini sıradan bir mahalle
aşkı sanıp hor görmeye devam et. Kurcalama!" dedim Ankaralı
ağızma geçerek. Aslına bakarsak kurcalamasının benim için sa-
kincası asla yoktu ama Alp Aslan'ın rahatsız olacağını da tahmin
ediyordum.

"Ay, aman, neyse," diyerek Bilge yine ekranı kendisine çevir-
di. "Bu seni istek yap diye aradı, Jülü. Yap isteğini de kurtulalım.
Sensiz boğazından geçmiyormuş..."

"Kime hitaben?" dedim şaşkınca. Bahçemde Melih'in Al-
ka'sının üyeleri oturuyordu ve ben Kerim'e bile şarkı hitap ede-
bilecek kadar hepsini tanıyordum.

"Patrona yap, patrona!" diye bağırdı Necip. "Ağaç olduk bu-
rada! De hayde!"

"Merdo,"¹ dedim hiç düşünmeden. "Melih'e; Merdo." Melih
sol elini havalandırıp, çalın dercesine salladı ama yüzüne oturan
ifade, benim ciğerlerimi söken cinstendi. Evimin bahçesindeki,
kanunisinden tutun sazıcısına kadar hepsi devreye girince gözle-
rimi yumdum.

Sana bir gün olsun

Gülmedi hayat,

¹ Âşık Mahzuni Şerif'in türküsü.

*Kudretli herbat Merdo, Merdo
Burayı gurbet*¹

Çurbette olan bendim ama Melih'e hayatın hiç gülünmediğini, bildiğim içindi, bu hayatta en çok onun mutlu olmasını dilerim, gözlerini aralayıp, türküyü söyleyen ekibe eşlik ettim

Gelme demedim mi, Merdo?

*Dönme demedim mi?*²

Ben Melih'in doguya dönmesini hiç ama hiç istememiştim. Bir de bunu bilmeden ve istemeden sebec oluştum sırtımda aynı bir kumbur oluştuyordu. Türkünün devatını getirip "Vururlar seni,"³ diyemedim. Çünkü ben ayagina taş hile değsin istemiyordum. Vurulabileceğini düşünmek ise kalbimde bir vaveyla sebec oldu. Bir daha aynı şeyleri yaşamak da istemiyordum. Özellikle Melih'in başrolde olmasını hiç ama hiç istemiyordum. Türkü bitti. Ben sustum, yüzüme bakan Melih sustu. Sağa doğru boynumu büküp omzumu kıstım.

Hayattaki en kıymetlim Melih'ti. Elimde kalan kurumuş dalım oydu. Koparılmasına ise asla tahammülüm yoktu...

"Tamam, bir de abime seç o zaman," deyince Bilge, genişçe gülümsedim.

"Seçmem," dedim başımı ağır ağır iki yana sallayarak. "Ona ben söylerim!" Arka kamerayı aktif edip, bulunduğumuz ortamı gösterdim. Tam karşımda, sazını eline geri alan erler oturuyordu. "Bayram kutlamasındayız biz. Hiç gerek yok şimdi."

"E abi, sen seç Jülide'ye o zaman," dedi Bilge, ısrarcı tutumundan hiç vazgeçmeden.

Benim gibi Alp Aslan da seçmez diye düşünürken, yemeğin üstüne içtiği sodanın şişesini iki bacağına arasına sıkıştırdı.

¹ Adı geçen türkü.

² Adı geçen türkü.

³ Adı geçen türküyü atıfta bulunuluyor.

Kendisine bir sigara yakarken; “O Yar Gelir.”¹ dedi, ağırca yutkunmak zorunda kaldım.

Melih için seçtiğim türkü sadece evimin bahçesindeki fasıl ekibi tarafından çalınırken, Alp Aslan’ın benim için seçtiği türkü hem bizim erler tarafından hem de evimdeki fasıl grubu tarafından çalınmaya başlandı. Melodiyi duyduğum gibi tüylerimin ürpermesinin dışında bir sorun yoktu ama benim tüylerimi asıl ürperten, direkt sağımda oturan adamdı.

“Yüzün görsem tutulur dilim, lâl olur, yar yar. Lâl olur, yar yar. Lâl olur...” diye mırıldanınca Alp Aslan, elimdeki telefona aldırmadan bakışlarımı kendisine çevirdim. Seçtiği şarkıyla vurduğu yetmezmiş gibi, bir de öldürmeden önce süründürmeyi seçti. “Aşka düşen,” diyerek, bana dönüp gülümsedi. Türküyü söylediği için, erler sadece o susunca devam ediyordu. “Divane gezer, deli olur, yar yar. Deli olur, yar yar. Deli olur.” Ardından erler devam ederken, sigarasından bir duman aldı. İçine çektiği sigara dumanını karanlık göğe doğru salarken; “Mezarımı derin de kazın, dar olsun, yar yar. Dar olsun, yar yar. Dar olsun,” dedi. Derin bir nefes almaya çalıştım ama gözümün önündeki silüetinin bir mezara girebileceği düşüncesi pek yardımcı olmadı. “Altı lale, üstü de sümbül, bağ olsun, yar yar. Bağ olsun, yar yar. Bağ olsun.” Benim bağım bahçem, an itibarıyla telef olmuştu ama elindeki soda şişesini bana doğru havalandırdı, “Şerefine,” dercesine. “Ben ölürsem, sevdiceğim,” dedi boynunu hafifçe eğerek. Boyun bükmesinin karşılığında yutkunamadım bile. “Sağ olsun, yar yar. Sağ olsun, yar yar. Sağ olsun...”²

Ruhumun bedenimden oracıkta ayrıldığını hissederken, “Mesaj alınmıştır,” dedi Melih, telefonun diğer ucundan.

Kanı çekilmiş yüzümle; “Başka türkü yoktu çünkü,” dedim burnumu çekerek. Başka bir türkü seçseydi şayet; “Yigidim ya-

¹ Sanatçı Ruhi Su’nun türküsü.

² Paragrafta tımak içinde verilen her bölüm, Ruhi Su’nun adı geçen türküsünden alınmıştır.

kısıklı olduğumuz kadar yarık seslisiniz de." diyerek kendime aklıyla yürüyecektim ama verdiği türkü karnam aklıla değil, ruhluk korkusuyla kavurduğu için dilimden dökülenler *trigü trigü* neredeyse sövgü oldu "İnsan, 'Sen Bir Aysin' falan vermiş" diye Aslan ıtırızlarına takılmadı. Sigarasını tuttuğu elini hareketlendirip, daire işareti yaparak tekrar çalmalarını söyledi erlere. Tıra başa sardığında, arazinin ortasına oturup ağıt yakabilmek için *trigü trigü* hislerim. Can çekişiyordum. Hatta camım çekildi karnamla *ma* hareket de edemedim.

"Ben o kadar basit adam mıyım?" Sorusuna anlam veremediğim için, "Ne diyorsun?" dercesine başımı iki yana salladım. Dudasının yukarı doğru kıvrılan soluna gömseydikler *trigü* sesim çıkmazdı ömrüm boyunca. "Ben senin adım Ay *Prenez* koymuş adamım, 'Sen Bir Aysin' diye şarkı mı seçeyim bu *trigü* ten sonra?"

Hevybanû'nun kelime anlamıyla o kadar ilgilenmemiştim ki, tam anlamına bakmak aklıma dahi gelmemişti. Çünkü bazı şeylerin, benim için; Alp Aslan tarafından söylenmesi yeterliydi. Adımı değiştirmek mi istiyordu, değiştirebilirdi. Adım dudaklarından döküldüğü müddetçe, istediği kadar değiştirebilirdi...

"Sen de seç hadi, Jülide," diye ısrar edince Bilge, derin bir nefes aldım.

"Zor Kirvem Zor,"² dediğimde, yutkunma sırası Alp Aslan'a geçti. Allak bullak olmuş yüzümle kameraya döndüğümde, alkolün de verdiği etkiyle yüzüme hülyalı bakışlar atan Bilge'nin beni anlamasının ihtimali yoktu ama Melih, yüzümü görünce "Sıkıntı yapma," dercesine gözlerini açıp kapattı. "Kapatalım biz artık," diyerek kendi kendime ayaklandım. Biraz karanlık geceye karşı çığlık atmam gereken anlardaydım. "Sonra yine görüşürüz, ohur

¹ Türkücü Sevcan Orhan da dâhil olmak üzere birçok sanatçının seslendirdiği türkü.

² Çeşitli sanatçıların seslendirdiği, Âşık Mahzuni Şerif'in bir eseri.

mu?" O arada doktor kolonisine dönüp, iyi geceler dilemeyi de ihmal etmedim.

Karanlık arazide ilerlerken adımlarım bile içimin kınıldığı, parça pinçik olduğu Alp Aslan'ın çadırına doğru ilerliyordu. "Karakolda aşk başkadır, oynat bakalım," diyerek alayla gülümsemişti Melih.

Açık olan ekrana yüzümü yaklaştırdım ve "Adam, ölümden bahsediyor, Melih," diye dehşete düşmüş gibi fısıldadım. "Bana yine yas kalıyor yani. Ölürsen, sevdiğim sağ olsun, diyor. Sen de mesaj alındı, orası bende, diyorsun!" Bilge'nin, yeni düşen jetonu nedeniyle gözleri irileşti. "Yas tutmaktan kurtulamayacak mıyım ben?"

"Sen seçtin," dedi gram acıma duygusu barındırmadan. "Sen seçtin, şimdi bana hiç sızlanma!" Yanındaymışım gibi başım ileri doğru savurdu. "Siktir git, o çocuğa da sakın surat yapma!"

"Görüşürüz," diyerek, uzatmamak adına aramayı sonlandırdım. Alp Aslan'a surat asma ihtimalimin zerre olmadığını bilincinde olan bir insandım ama ölümden bahsettiğinde tepki vermeden duramıyor; "Ben ölümsüz değilim, beni yaralamaktan vazgeç artık!" diye avaz avaz bağırmak istiyordum.

Ensemde bir nefes işitince, olduğum yerde sıçradım. "Biricik karım..." söylemini idrak ettiğimde, çoktan sağ eli karnımın üzerine arkadan dolanmıştı. "Benden sonra yaşasın istediğim için mi bana kızdı?"

Benim kızgınlığım o kadar saman alevi gibi oluyordu ki, özellikle Alp Aslan'ın sesini duyduğum gibi o cılız alev sönmüveriyordu. Sönen alevimin cılızlığını görmezden gelip; "Belki de sensiz yaşamak istemediği içindir," diyerek, hırsıyla önümdeki çadırın giriş brandasını kaldırıp içeri girdim. Tabii benim peşim sıra Alp Aslan da çadıra girdi.

Yüz ifadesi o kadar otoriterdi ki, ben bu yüz ifadesini kimde görsem nefret ediyordum. Çünkü bu ifade; itiraz hakkım olmadığı zamanlarda oturuyordu hep, karşımdaki insanların suratın-

da. Sağ işaret parmağını yüzüme doğrulttuğunda, onun da itiraz etmemem gereken sınırlarına geldiğimi anladım. “Bu konuda anlaşmıştık,” dedi kaşlarını havalandırarak. Yüzümden çektiği işaret parmağıyla zemini işaret ederek, eze eze konuştuğu benim ruhumdu. Ruhumu bile isteye eziyordu. Çünkü ondan sonra bir ruhumun kalmayacağını en çok o farkındaydı. “Ben olmasam da, çocuğumuzla yaşayacağına dair anlaşmıştık...”

“Çocuk mu?” Genişçe gülümseyip, kollarımı iki yana açtım. “Alp Aslan, bizim bir çocuğumuz yok!” dedim, onun gibi başıarak. Sürekli birileri için bir şeylere mecbur bırakılıyordum ama kimse, “*Jülide de insan,*” demiyordu. Mesela insan olduğum, söz konusu ölüm olduğunda da unutuluyordu ve ben bundan çok yoruluyordum. “Sen sürekli öleceğim kafasındasın ama benim de ölümsüzlük iksirim yok!”

“Tamam,” diyerek, ellerini yüzüme doğru havalandırdı, dur dercesine. Kendisinin işitmeye dayanamadığını, günde üç öğün bana yutturuyordu. “Önce çocuk yapacağız o zaman, tamam!”

Bizim çocuğumuz yok, derken bile ses tonumu ayarlamaya çalışan ben, önce çocuk yapacağız söylemiyle ses tonumu ayarlayamadım ve bir kahkaha attım. “Sen benimle dalga mı geçiyorsun?”

Ağlayacak gibiydim ve bu, ses tonuma yansdı. Ses tonumu duyunca “Sakin,” dedi, uyarırcasına. “Sakin, bana ağlama!”

Hayatım, kendimi sürekli istemediğim durumların içinde bulmakla geçti. Bana bugüne kadar “*Ağla,*” diyen tek insan evladı Melih’ti. Ne annem ne Alp Aslan hatta Cenk bile ağlayıp ağlamama müdahale eden kesimdeydi. Oysaki insandım ben. Sadece düz bir insan!.. Gülebildiğim kadar ağlayabilirdim de ama ağlama eylemim bu insanlar tarafından asla kabul görmüyordu...

Acı içinde gülümseyip, başımı aşağı yukarı salladım. Hiçbir şey olmamış gibi uyku tulumuna doğru ilerleyip, ayakkabılarımı ayağımdan çıkardım. Çünkü ben ağlamamın yasak olduğu anlarda hep uyurdum. Benim yatmamla Alp Aslan, çadırın içine çeki-

len seyyar lambayı söndürdü ve o da üstünü daha değiştirmeden yanıma uzandı. Sırtüstü yatıp, göğsüne bemi çektiğinde hiç itiraz etmememse bana öğretilemin bu olmasındandı. Sesimi keemem gerekiyordu. Alp Aslan, sesimi keememi söylemişti ve ben de sesimi keemiştim.

“Bu Melih ve Bilge,” söylemiyle, göremeyeceğini bilmek de kaş çatım göğsünde. “Ne iş?”

Derin bir nefes aldığımda, burnuma dolan kokusuyla gözlerim kapandı. Konuyu değiştirmek istediğini fark edince, daha fazla zorluk çıkaran taraf olmamak için ayak uydurdum. “Ben, Melih’i çok sevdim.” Bir gerçeklik olarak dillendirdiğim, vücudunun kasılmasına neden oldu. “Ama benim sevgim yeterli değil. Belki de-”

“Bilge olmaz, Hevybanû,” diyerek, katı bir tavırla cümlemi kesince duraksamak zorunda kaldım. “Bilge, sen değil.”

“*Bilge, sen değil!*” sözü zihnimde dalga dalga yayılırken, ağırca yutkundum. Bilge, ben değildi. Bilge’nin bir ailesi mevcuttu. O, benim gibi bir avuç sevgiye aç değildi, muhtaç değildi. Çünkü onu hâlihazırda seven bir ailesi vardı. Bilge, insandı. Bilge, insan yerine konulan bir insandı...

Cevap vermeyince, sırtımdaki eliyle beni daha çok göğsüne bastırdı. “Sen bile zorlanıyorsun...” Kederli sesini işitince, zorlanıp zorlanmadığımı tahlil etmek zorunda kaldım. “Bana gitme dedin,” dediğinde ise derdini anladım. “Bana gitme dedin ve ben gidemedim, Hevybanû!”

Başımı hafifçe kaldırıp, yüzünün sağ tarafını görüş alanıma aldım. “Sana gitme dedim...” Meraklı bakışları bana döndü ve ikimiz de ağırca yutkunduk. “Çünkü ilk kaldığım okulda, çocukları bir yere kapatıp dövüyorlardı...” Bir anlamı varmışçasına kaşları çatıldı. Gözlerine bakarak anlatamayacağım için gözlerimi yumdum. “Bende bu travma oldu. Çocukken, altıma kaçırıyordum bu sebepten. Hatta uzunca bir dönem devam etti,” diyerek derin bir nefes aldım. Ama ne nefes! Kaburgalarım ciğer-

lerime geçti sanki. Zoraki konuşuyordum ve bunun enerjisi, vücudumdan Alp Aslan'ın vücuduna yayılıyordu. "Atlattım sayılır ama kavgı gürültü olunca elim ayağıma dolaşıyor ve dayak sırası bana gelmiş gibi hissediyorum. Sana gitme dedim, çünkü..." Devam edebilmek adına, kuruyan dudaklarımı ıslatmak durumunda kaldım. "Çünkü sarılacak, tutunacak bir beden arıyorum. Yanımda sen değil, başkası olsaydı da göndermezdim çünkü korkuyorum. Sesten çok korkuyorum..." Bir şey söylesin diye bekledim ama o, bir şey söylemek yerine dudaklarını saçlarımın üzerine bastırmayı tercih etti. "Arazide olmaz yani, merak etme," dedim tüm utancımı geri iteleyerek. "Yine de bundan korkuyorsan, ben gelmem; başkası gelir."

Saçlarıma yüzünü gömdüğünde, uyuyacak sandım. "Benim korkum, sen değilsin." Korkusunun benimle ilgili olmayışına anlam veremedim. Gitmesin diye bir çocuk misali üstüne sarılan benliğim ayan beyan bilinen ve etrafımızdaki herkes tarafından görülen bir gerçeklikti. "Benim; korkum, benim; Hevybanû. Sen değil..." Bilmece misali konuşmasını açıklığa kavuşturursun diye başımı göğsünden kaldırdım. Yüzümü görünce genişçe gülümsedi. "Melih ve Bilge diyorduk en son," diyerek, hızlıca konuyu değiştirdi.

"*'Olmaz, ben izin vermem,'* diyeceksen..." Dillendirdiğimi başıyla hemen reddedince duraksamak zorunda kaldım.

"Ben Bilge'ye abilik yapmadım ki, Hevybanû... Hiçbir şeyinde yanında yoktum. Kaç sevgilisi oldu, hangisi it kopuktu, bilmem bile," diyerek dudak büktü. "Olmasınlar diye uğraşmam ama bana söz ver..." Konu tekrar bana dönünce, daha bir merakla gözlerinin içine bakmaya başladım. "Ben olmasınlar diye nasıl uğraşmayacaksam, sen de olsunlar diye uğraşmayacaksın. Olacaklarsa da olmayacaklarsa da bizim müdahalemizle olmayacak. Biri benim kardeşim, diğeri senin karındaşım dediğin. İçinden çıkamayız, Hevybanû." Yanaklarını şişirerek bir nefes verdi. Bilge ve Melih'in hayatlarımızdaki yerleri adına, konunun kendisi için

ince bir çığır olduğunu zannederken, bizim aramızdaki gerilme-ye odaklı olduğunu son cümlesiyle ancak idrak edebildim. “Ve ben yuvamdaki tek yükselen sesin, bebeğime ait olmasını istiyorum, sana ya da bana değil, başkalarına hiç değil.” Söz bebeğe gelince, kaşlarım imayla havalandı. Bir an spiralimi söylesem mi diye düşündüm ama benimle sırf spiralim çıktığı için sevişsin istemedim. Onun yerine dudaklarımı dudaklarına yönelttim. Dudaklarım dudaklarına değecekken “Vallahi çok pisim,” dedi ama bu, benim sadece gülümsememe sebep oldu. Ben zaten onu; tozuyla, kiriyle, kanıyla sevmiştim...

Dudaklarım dudaklarına kapandığında, vücudumda yükselen ateşin tek suyu iki dudağının arasındaydı. Belimdeki eli sıklaştırken, dudaklarından ufak bir inilti döküldü. İtiraz edecek diye beklerken, beni altına alması bir an şaşırmama sebep olsa da dudaklarındaki hükümümü sürdürdüm. Nefeslenmek için ayrıldığım dudaklarının arasında “Çok özledim,” dedim boğuk bir tonda. Ellerim özlemimi kanıtlamak istercesine üzerindeki siyah, kısa kollu tişörtün etek uçlarına gitti. “Yuvamı çok özledim...”

Ben ki; dilini asla açmayan bir kadındım. Göstermek şöyle dursun, dillendireceğim diye ödüm kopardı ama Alp Aslan’a olan sevgimi göstersem ayrı yetmiyordu, söylesem ayrı. Sanki ben Alp Aslan’a asla yetişemiyordum, yetemiyordum. Tişörtünü üzerinden çekip aldığımda, boynundaki künyesi yüzüme doğru savruldu. Künyesinin şangırdamasıyla dudaklarım hırsla dudaklarına tekrar kapandı. Tenindeki izleri geçtim, sadece kokusuyla bile ölebilecek bir yapım vardı. Dokunsam az geliyordu. Hissetsem az geliyordu. Kanıma karışan herhangi bir madde gibi daha fazlasını istemekten geri duramıyordum.

Dudaklarında hükümümü sürerken, kasıklarımın üzerindeki baskısı tüm rahmimin; içime akıtacağı bir sperm damlası için kıvranmasına neden oldu. Üzerimdeki poların fermuarını aşağı doğru çekerken işittğim, bir nefeslerimizin sesi, bir de fermuarın açılış sesiydi. Ben zaten Alp Aslan’ın içinde bulunmadığı her

sese de sağırdım. Polarım iki yana sıyrıldıktan sonra dudaklarım çeneme kaydı ve tenimde bırakacağı hiçbir izin derdinde olmadım. Dişlerini tenime bastıra bastıra boynuma doğru ilerlerken, “Sik belamı, Hevybanû,” dedi öfkeyle ama öfkesi bana değil, benliğineydi. “Kır tüm direncimi. Kır, ver elime, belki ancak akıllanırm!”

Boynumun sonuna gelip, tişörtümün yakasında duraksayınca daha fazlasını istediğim için başını aşağılara itmeme sonucu sabır dolu bir nefes almak zorunda kaldı. Başı tişörtümün altına girdiğinde ve karnımın üzerinde dudaklarını hissettiğimde gözlerim huzurla kapandı. “Sana bir şey söylemem lazım,” dedim daha fazla saklamanın anlamı olmadığını düşünerek. Boş karnımı bile büyük bir aşkla öpen adama, neyin sürprizini yapacaktım?

Dudakları tenimde yukarı doğru, izlerini bırakırcasına tırmalıyken; “Şimdi değil,” dedi. Bu daha çok, “*Şimdi beni durdurursan devam etmem,*” demekti. Çünkü onu durdurduğumda, bulunduğumuz ortamı sorgulayıp vazgeçeceğini biliyordum. Sol eli kalçamı hoyratça kavrarken, sağ eliyle üzerimdeki bol, gri tişörtü daha çok yukarı sıyırdı, kendisine alan açmak için. Görüş alanına sutyenim girdiğinde ise öfkeli nefesi, tenime çarptı. Fısıltıyla “Sikeyim ya!” diyerek tişörtümün altından başını çıkardığında, gökyüzünde şimşekler çakıyordu. “Hevybanû, bunları bana giyeceksin, koca karakola değil!”

“Belki de,” diyerek ellerimi kısıp saçlarına attım. “Kocamın geleceğini hissetmişimdir, olamaz mı?”

Genişçe gülümsemem, iç çekmesine neden oldu. O iç çekerken, içine çektiği nefeste bile olmak istedim. “Bakalım, altından ne çıkacak,” diyerek başını tekrar bedenime eğdi. İki eli, altımdaki taytımın beline gittiğinde öfkeyle gözlerini yumdu. “Taytını çıkarmanı da söylemişim oysaki!”

“Bir dahaki sefere dinlerim,” diyerek belimi hafifçe havalandırdım ama taytımı aşağıya doğru sıyırmak yerine dudaklarını kasık çizgimde gezdirmeyi tercih etti. Dudaklarını milim milim,

batıfçe taytımı aşağı çekerek tenimde gezdirmesi daha çok alev almama neden oldu. İçimde sürekli kendisini yenileyen volkan, patlamaya yer arıyordu. Arıyordu aramasına ama bir kere çadırdaydık. Saçları çok kısaydı ve ben kendimi sakinleştirmek adına saçlarını bile çekiştiremiyordum. Tutunabileceğim, çekiştirebileceğim herhangi bir şey yokken, çadırda olduğumuzdan mütevellit sesimi de çıkaramıyordum. “Alp Aslan!” dedim fısıltıyla, nefes nefese kalmış bir hâlde. Taytımı çıkarmadan, dudaklarını kasık çizgimin sadece bir parmak altmda gezdiriyordu ve tepe noktamları asla alakası yoktu ama ben buna rağmen nefessiz kalmıştım. Bacak aramdaki bakışları bana döndüğünde, “Saçların,” dedim. Saçlarım ne alaka, dercesine kaş çattı. “Saçların çok kısa, çekiştiremiyorum ve biraz daha benimle böyle oynamaya devam edersen, infilak edeceğim.”

Sağ elini havalandırıp, sol elimin parmaklarına parmaklarını geçirdi. Biz hiçbir zaman bu şekilde el ele tutuşan bir çift olmadığımız için önce bir garibime gitti. Sonra ikimizin elini karnımın üzerinde sabitledi. “Sık,” dediğinde imalı gülümsemesiyle, kaşları çatılan taraf bendim. “Tırnaklarını batır, ne istiyorsan yap...” Sol kaşını, uyarırcasına havalandırdı. “Ama sesin çıkarsa, ben susturmak zorunda kalırım.”

Başımı tamam dercesine ister istemez salladım. Reddedebilecek pozisyonda değildim. Çok özleyen, üstüne gidip yoldan çıkaran da bendim. Elimle elini sıkarken, taytımı usulca aşağı çekti ve görüş alanına külotum girdi. Derin bir nefes aldığını duyumsadığımda, heyecandan alt dudağımı dişlemeye başladım. Eliyle, tam iki ipinden biri yukarıya doğru kıvrık olan çamaşırımı aşağı doğru çekiştiriyordu ki; dışarıdan bir ses duyuldu. Eli duraksarken, dudaklarının tenimle temasım kesti. Çattığı kaşlarıyla dışarıdan gelen sesi dinlemek için pürdikkat kesilirken, nefesimi tutarak ağırca yutkundum. Bir çalıya basılma sesi daha gelince, elimin arasındaki elini hızlıca çekip beline attı. Bir taraftan taytımı yukarı çekerken, ne ara bacak aramda diz kapaklarının üze-

rinde durur hâle geldi, onu dahi anlayamadım. "Jülide," diye seslenilince, gözlerimiz kesişti. Sırtımı uyku tulumundan kaldırıp üstümü başımı düzeltirken dışarıdaki sesin kızlara ait olduğunu anlamam geç olmadı.

Rahatça kalkabileyim diye ayaklanırken, "Jülide'nizi sevemler sizin!" dedi kısık bir tonda. O arada ayaklanmış bulundum. "() polarını kapat," diyerek sağ elinin işaret parmağını havalandırdı. "Ayrıyeten, senin giyeceğin çamaşırı da sikainler, Hevybanü!"

Tadına varamadan yoldan dönmenin siniriyle bezgin bir nefes verdim. Hoyratça fermuarımı çekerken; "Ha, beni hallettin, sıra çamaşırlarıma geldi!" dedim, ne dediğimi hiç fark etmeden. Gözlerimiz birbirine değdiğinde, söylediğimi beklemediğini ancak anladım ama bir dakika önce flütursuzca sevişmeye çalışan iki dengesizdik sonuçta. "Yokluk diline vurmuş senin, anlaşılın!"

İki elini hafifçe yana açtı ve "Neden acaba?" dedi hoşnutsuzlukla. "Adamı yükseltiyorsun, yükseltiyorsun, sonra hop, yanda bırakıp kaçıyorsun!"

Üstüne doğru bir adım atıp, hırsla işaret parmağımı yüzüne doğrulttum. "Bir kere ben daha çok özledim," diyerek, arkamda kalan tulumu gösterdim. "Zorla yatağa attım seni be! Ben mi adamı yarı yolda bırakıyorum?"

Alp Aslan tam ağzını açmıştı ki dışarıdan "Lukman," diye seslenince Bayse, ağzım şaşkınlıkla beş karış açıldı.

Çadırın çıkışına bedenimi nasıl yönlendireceğimi şaşırdım ama çıkış panelini açmadan önce Alp Aslan'a döndüm hızlıca. "O üstünü giy," dedim hafifçe ayağımı yere vurarak. "Öyle çıkarsan karşılarına, paralarım seni, Alp Aslan!"

Çıkış panelini hafifçe aralayıp dışarı çıktığımda, Necla ve Ferda'yı ortalarına Bayse'yi almış bir şekilde gördüm. "Ne kadar karanlık burası," dedi Ferda, beni görünce.

Benim için o kadar normaldi ki, karanlığı hiç yadırgamıyordum. "Bir şey mi oldu?" dedim bu sebepten. Kapıma dayanacak kadar ne olabileceğini kestiremedim. Bir de içeride Alp Aslan'ın

üstünün çıplak olduğunu bildiğim için düşünme yetim yok denecek kadar azdı.

Necla, Bayse'nin tuttuğu sağ elini hafifçe havalandırıp "Uyumuyor sensiz," dedi.

Yüzümden buruk bir gülümseme geçti. Bayse bensiz, ben Alp Aslan'sız uyuyamıyorduk ve bu, üçümüzü an itibarıyla bir çıkmaza sokuyordu. "Tamam," dedim bezgin bir nefes vererek. "Geçin siz toplama çadırına, geliyorum ben de. Tek başına mı bıraktınız insanları?"

"Herkes uyuyor, Jülide," dedi Ferda başını iki yana sallayarak. "Bir Bayse uyumadı, bizi de uyutmadı."

O arada arkamdaki çadırın paneli açılınca, gözlerimi esefle yumdum. "Nereye gidiyorsun?" diye sormasını ise asla beklemiyordum.

Hafifçe boğazımı temizleyip, başımı arkaya doğru çevirerek tebessüm ettim. "Bayse uyuyamamış," dedim hoşnutsuz bir tonda. Normalde asla rahatsız olmazdım ama hoşnutsuz oluşumun sebebi, benim Alp Aslan'la uyuyamayacak olmamdı. "Birlikte uyuyorduk da beni almaya gelmiş."

Alp Aslan arkamdan çıkıp soluma doğru bir adım attığında, ikimiz yan yana dururken karşıımızdaki üçlü de yan yana duruyordu. Eliyle hafifçe başını kaşıyıp, "Jülide ablan bu gece seninle uyuyamaz, Bayseciğim," diye mırıldandı. Sussun diye kendisine döndüm ama Alp Aslan yüzüme bakmayıp, Bayse'ye bakmaya devam etti. "Biz birkaç saat sonra yola çıkacağız. Muhtemelen yarın akşam da burada olmayacağız. Yani bu gece değilse de yarın akşam yalnız uyumak zorunda kalacaksın." Derin bir nefes aldı. "Jülide ablanın bu gece kesinlikle dinlenmesi lazım."

Bayse'nin dolu dolu olan gözleri bana dönünce, ağırca yutkundum. "Biz burada mı kalacağız?" dedi Necla, merakla araya girerek.

Alp Aslan, evet dercesine dudak büktü. "Ben kendi götüreceğim ekipte, genelde erkek personel tercih ediyorum. En azın-

den askerlik yaptığı için salaha, salah sesine yatkınlığı işime ge-
leyce.” Konuşan benim kocam olmasaydı, muhtemelen kendisi
hakkında, “Ne kadar da cinsiyetçi her biri!” diye düşünürdüm.
“Bu yüzden yarım siz burada kalacaksınız, üç erkek arkadaşınız
benimle gelecek.” diye devam ettiğinde ise tüm cinsiyetlere
varlığından sıyrıldım. Çünkü operasyon hakkında o kadar detay
bilmiyordum ki, dört doktor gerektirecek neyin içine gıdıyorlardı,
aklım almıyordu.

“Ya da işimizi cinsiyet ayrımına takılmadan yapabilmek için
buranın eşi olmamız gerekiyor sanırım?” Hayretle kaşlarım ha-
valandı. Ferda, konuşan kendi kocası olmadığı için normal olanı
düşünmüştü elbette ama gözlerini bana çevirdiğinde, yüzünde
ukala bir tavır vardı. “Çünkü Jülide’yi almaya geldiğiniz söy-
lendi.”

Alp Aslan başını aşağı yukarı gülerek salladığında, yüzündeki
gülümseme derin bir nefes almama neden oldu. Tedirgin olmama
sağlayan bir gülüş sergilerken, alt dudaklarını diliyle ıslatıp, dilimi
hafifçe ısırdı. “Jülide,” dediğinde biri nefes boruma tekme at-
mış gibi hissettim. Adımı Alp Aslan’dan hiç duymadığım için,
ne zaman duysam bana karşı bir soğukluk yaşamış gibi hisse-
diyordum. “Araziye benim karım olduğu için değil, donanımlı
biri olduğu için geliyor. İyi bir dövüş ve ileri düzeyde atış eği-
timi olduğu için geliyor...” İşittikleri detaylar neticesinde kız-
ların yüzü sorgularcasına bana döndü. “Bu eğitimlere benimle
evlenmeden önce de sahipti. Fazlaca arazi deneyimi var. Biz
sizleri araziye eğitmeye çıkarmıyoruz. Ben ayağıma bağ olacak
insan sevmem!” diyerek kestirip attığında daha fazla açıklama
yapmayacağının farkındaydım. “Ama ihtiyaç dâhilinde, bizim
arkamızdan gelen ekip sizi de alacak. Hem de kimseyle evlen-
menize gerek kalmadan...” Ellerini hafifçe iki yana açtı, sinirle
gülümseyerek. “Ha ama yine de kimse karısını gönüllü bir şekil-
de savaşın ortasına götürmez. Bu da aklınızda bulunsun. Karımı
tehlikeye atmaktansa hiç tanımadığım birini yanımda götürüp,

başına bir şey geldiğinde de görev zayıfatı diyerek naaşını teslim etmeyi tercih ederim."

Naaş teslim etme mevzusuna gelene kadar herkes sakındı ama ölebilecekleri yüzlerine çarpıldığında, Necla ve Ferda'nın yüzünden Azrail yoklamış gibi bir ifade geçti. Bayse bana doğru bir adım atınca, usulca yere çömeldim. Minik kollarını boynuma doladığında kucağıma gelmek ve orada uyumak istediğini anlamak zor değildi. Minik sırtında iri duran ellerimle hafifçe sırtını sıvazladım. "Tamam," dedim sırtındaki ellerimi başına çıkarıp, saçlarını okşayarak. "Birlikte uyuruz, sıkıntı değil."

Alp Aslan da benim gibi çömelince bakışlarım kendisine döndü. "Uyuman lazım," dedi kaşlarını itiraz istemiyormuş gibi kaldırmak. "Beş saat sonra sınırı geçmiş olacağız, Hevybanû. Dinlenmezsen; zevkle isminin üzerini çizirim, gelemezsin!"

Bayse kollarımın arasından çıkıp, Alp Aslan'a doğru dönerek gözlerini yumdu. Ardından gözleri kapalı bir şekilde Alp Aslan'a doğru bir adım atınca, burun buruna geldiler. Ne yaptığını çok anlayamadığım için şaşkın bir tutumla, aynı boyda eşitlenmiş ikiliye baktım. Bayse derin bir nefes alıp; "Seniň ýaly ys gelyär," deyince, gözlerim kısıldı. Çünkü sadece senin kısmını anlayabilmiştim.

Alp Aslan'ın bakışları bana döndüğünde, yüzünde ay gibi parlayan bir gülümseme mevcuttu. Başımı, anlamadım dercesine iki yana salladığımda gülümsemesi genişledi. "Senin gibi koktuğunu söylüyor," dedi. Sesi bile gülümsüyordu nefesimi kesmek ister gibi.

Başımı hafifçe sola doğru eğip, Bayse'ye gülümsedim. "Ben, o kokuyorum?" diye mırıldandım. Zira kendi tenimin üzerinde kokusunu muhafaza edemediğim için polarını yaz ortasında ikinci derim yapacak kadar sevdaya düşmüştüm.

Benim söylemimle bu sefer Bayse'nin bakışları Alp Aslan'a döndü ne söylediğimi anlamak istercesine. Alp Aslan; "Ol seni meniň ýaly ys alyarsyň diýdi,"¹ dediğinde ne söylediği hakkın-

¹ (Türkmenistan Türkçesi) O, benim gibi koktuğunu söyledi.

da bir fikrim olmasa da, sorgulamadım da. Adamlar, saf elye hafifçe üzerindeki puların kumaşını tuttu ve "İzde men," dedi.

Bayse'nin iri, kahve gözlerine serpişen yıldızlar Alp Aslan'a ağırca yutkunmasına sebep oldu. Ayaklanırken, aramada kalan çadırı işaret ederek "Geçin siz içeri," dediğinde, Bayse kiyamadığını anlamam zor olmadı. Yüzünden geçen bir içme suyu geçti. Kendisinin merhametsiz olduğunu iddia eden adamın günler geçtikçe yüreğindeki merhameti saklamadan, bana gırtlak riyor olması içimdeki çocuk Jülide'nin huzurla dolmasını sağladı. Çünkü bu yaşında çok iyi bildiğim bir şey vardı, merhametsiz insan dünyadaki cehennemin kapısıydı ve ben bir kez daha or cehennemin ortasında yanacak kadar güçlü değildim. "Benim or on on beş dakika işim var. Sonra gelirim."

Başımı tamam dercesine salladım ama nereye gitmesi gerektiğini o anda sorgulayamadım. Alp Aslan bizi olduğumuz gibi çadırının önünde bırakınca, kadınlar matinesi yapıyor muydu gibi kalakaldık. "Ben sabah giderken, Bayse'yi getiririm," dedim gülümseyerek, Necla ve Ferda'ya hitaben. "Buraya kadar getirdiğiniz için de teşekkür ederim. İyi geceler."

Tam arkamı dönüp, çadırın panelini kaldırmıştım ki Ferda'nın; "Ne kadar kötü?" demesiyle duraksadım. Adımlarım duraksadı ama Bayse'yi, açtığım panelden, hafifçe sırtından itmek suretiyle çadırın içine yolladım. Bayse'yi gönderip, kızlara bedenimi çevirince Ferda konuşmasına devam etti. "Daha önceden araziye çıkmışsın ya; ne kadar kötü?"

Merakımı daha baskındı korkusu mu, ses tonundan anlamak imkânsızdı. "Ne beklediğinize bağlı," diyerek dudak bük-tüm. Gözlerim karakol binasına kaydığında, ilk geldiğim geceyi anımsayarak iç çektim. "Buraya ilk geldiğimde," dedim sis bu-lutunun içerisinde kalan karakol binasında gözlerimi gezdirerek "Karakola saldırı olmuştu." Sol elimi sıkıntıyla saçlarıma attım. "O gece sekiz şehit verdik." Yüzüm üzüntüyle kasıldı. Beni

¹ (Türkmenistan Türkçesi) Benim.

pardikkat dinleyen ikiliye hafifçe boyun büküm “Pek hoş bir taşlangıç değildi. Ertesi sabaha karşı ise başka bir saldırı oldu.” Başparmağımla arkamda kalan çadırı işaret ettim “Karakol binası yıkıldığı için bu çadırda kalıyordum ve ansızın bir militan ya da terörist, adına ne dersiniz artık,” diyerek elimi bir tur havada salladım. “Çadırın içine daldı. İçeri dalan adamın gırtlığını, Alp Aslan gözlerimin önünde kesti.”

Ferda ve Necla aynı anda, korkuyla; “Ne?” diye soludu. Hayali bile korku filmlerini aratmayacak şekilde olduğu için yadırgamadım.

Derin bir nefes alıp anlatmaya devam ettim. “O zamanlar Alp Aslan’la aramda zannettiğiniz gibi bir şey yoktu,” dedikten sonra umursamazca omuz silktilim. “Burada birlerinin canını korumak için, tanıyıp tanımamanın önemi yok. Benim yerimde kim olsaydı, Alp Aslan onun için de aynısını yapardı.”

“Peki,” diyerek Necla sıkıntılı bir nefes verdi. “Sen bu kadar şeyi nereden biliyorsun?” Duraksadığımı görünce, sorusunu açıklamak durumunda kaldı. “Yüzbaşı dedi ya hani, ileri düzeyde eğitimleri var diye...”

“Yüzbaşı,” diyerek hafifçe kıkırdadığımda kızlar yüzüme de-liymişim gibi birkaç saniye baktılar. “Erkek kardeşim kıdemli yüzbaşı...” Karşımdaki iki yüzün kaşları havalanınca, gülümsemem genişledi. “Annem şehit olduğunda albay rütbesindeydi.”

Annemle hiçbir zaman anne-kız olamamıştık. Mesleğinden kendi adıma hep nefret etmiştim. Benim üstümde tuttuğu için mesleğini hep kendime yenmem gereken bir rakip olarak seçmiştim ama bunu sadece annem bilebilmişti. Zira geçmişte kendisinden, mesleğinden kimseye bahsedemiyor olsam da, onu anarken sesime oturan gururu hiçbir zaman engelleyemiyordum. Gençken ve bir kadın olarak yaptığı başarılı operasyonlar, aldığı nişanlar hep göğsümü kabartmıştı. Çoğu zaman bana yılbaşı kurabiyesi yapan sıradan bir anne olmasını dilesem de, benim annemin yaşantısı kurabiye yapmaktan değil, şarjör değiştirmek-

ten ve bomba atmaktan geçiyordu. Çocuklarıma seçtiğimi habeslerinin hayatındaki gibi.

“Bilmiyorduk,” dedi Ferda, başını iki yana sallayarak “Habes önce hiç muhabbeti geçmemişti bunun. Raşit de bahsetmedi mi,

“Muhtemelen Raşit de bilmiyor olmalı,” diyerek dudak bük-tüm. “Ben bunu dillendiren bir insan değilim çünkü burada herkes eşit birer birey. Annemin, kardeşimin ya da eşimin rütbelerinin ne olduğunun bir önemi yok. Siz ne kadar hakka sahipseniz, ben de o kadar hakka sahibim. Zira sizinle aynı haklara sahip olma-saydım, Yavuz Albay’la aynı mahallede oturmam da göz önüne alınırsa...” Karşımdaki ikilinin şaşkınlığı mümkünmüş gibi daha da arttı. “Bu araziye ayak bastığımda direkt bu çadıra alınırdım. Kısacası,” diyerek derin bir nefes aldım. “İçiniz rahat olsun.”

Necla tam sağ elini hafifçe havalandırmış, söze dalacaktı ki, yanımıza bir nöbetçi er geldi. Ben “Dağılın,” demesini bekler-ken, tanımadığım er bana bir tatlı kutusu uzattı. “Bu sizinmiş, doktor hanım...” Elime aldığım tatlı kutusunun kapağını açtım. Kutunun içerisinde üç sıra dizilmiş kuru baklava görmemse in-leştirdiğim gözlerimle ere dönmeme neden oldu. “Yüzbaşım, bayram için sabah Antep’ten getirtmişti ama siz gece toplama kampından erken ayrılınca yiyememişsiniz.”

Alt dudağımı dilimle ıslatıp, genişçe gülümsedim. “Teşekkür ederim,” dedim çocukça bir sevinçle. “Zahmet oldu size de.”

Er tepkisiz kalınca, emrin zahmet olamayacağını anlamak kızlar için bile zor değildi. “Ben, siz çadırdan çıktıktan sonra, içerideki çocuğu uyanana kadar çadırın önünde bekleyeceğim. Bilginiz olsun, iyi geceler.”

“İyi,” dedim ve devamını getirecekken duraksadım. “Size de iyi nöbetler.” Ardından derin bir nefes alıp, kızlara çevirdim ba-kışlarımı. “Size de iyi geceler,” dedikten sonra sol elimde tuttu-ğum tatlı kutusunu hafifçe havalandırdım. “Siz yemiş miydiniz?”

Necla, başını evet dercesine sallayıp; “Gece sonunda dağıtıl-dı,” diye mırıldandı. Kaşlarım hayretle havalandı çünkü habe-

nım yoktu. “Çocuklar teşekkür etmek için eşini aradılar ama...” Arkamdaki çadıra kaçamak bir bakış attı. “Buraya gelmeye de cesaret edemediler.”

“İsabet olmuş.” Necla da benim söylemime şaşırdı. “Alp Aslan, pek sıcakkanlı değildir. İşini yapar geçer. Kimseye yaranmak için yapmadığından, teşekkür de beklemez.” Ben hariç! Bir adım geri çıkıp, “Tekrar iyi geceler,” deyip çadıra daldım. Bayse’yi tulumun üzerinde bağdaş kurmuş hâlde otururken görünce, genişçe gülümseyip elimdeki tatlı kutusunu salladım. “Yaşadık, Bayse, yaşadık!” dedim coşkuyla. Yanına oturduğumda tatlı kutusunu tekrar açıp, elime aldığım bir baklava dilimini Bayse’ye uzattım. Hayır, dercesine başını iki yana sallayınca omuz silkerek, elimdeki dilimi dudaklarıma götürdüm. Yaşlı nineler gibi, “Hım hım hım,” mırıltılarım eşliğinde üçüncü dilim baklavamı yerken, Alp Aslan çadıra girince gözlerim dahi gülümsedi.

Bir bana, bir de yanımda oturan Bayse’ye bakıp; “Pek paylaşımcı değiliz sanırım,” dedi sorgularcasına.

Karşıdan bakılınca, el kadar bebeden tatlısını kıskanan koca bir kadın olarak gözüksüğümün farkındaydım. Parmak uçlarımı iştahla yalarken; “Kendi istemedi. Ben teklif ettim,” dedim. Bakışlarımı Alp Aslan’a çevirdiğimde, ıslak kısa saçları gözlerime ilişince kaş çattım. “Duş almışsınız?” diyerek, sorgularcasına sol kaşımı havalandırdım. Saçları ıslak gibi görünüyordu ama üstündekiler yine aynı model olduğu için uzaktan çok da emin olmak mümkün değildi.

Güleç bir ifadeyle bize doğru adımlarken; “Soğuk duş aldırınlar utansın,” deyince, göz devirdim.

Elimdeki tatlı kutusunu kapatırken, “Soğuk duşu bize tercih edenler utansın asıl,” dedim hiç utanmadan. Ardından kapattığım kutuyu, ayakta dikilen Alp Aslan’a uzattım. “Şunu şu çadırın yeni üyesi olan, bezden dolabın üstüne koyar mısınız?” Çadırın içinin ilk geldiğim zamana göre yaşam alanı olabilecek bir yere dönüşmesine, Alp Aslan; “*Şilte, sen burada kalacaksın diye var,*”

dedikten sonra şaşırmayı ve sorgulamayı bırakmışım. Elimden kutuyu alınca, "Bu arada kesene bereket, sevgilim. Çok iyi oldu," dedim. Ardından bakışlarım Bayse'ye döndü. "Yan yana yasak yeterli mi?" diyerek, yalvaran gözlerle yüzüne baktım. Zira burada da sırtımı dayayabileceğim bir duvar yoktu ve bir gece daha uykusuz kalırsam, muhtemelen elden ayaktan kesilecektim.

Bayse, söylediğimi bekliyormuş gibi uzanıp, minik eliyle sağındaki boşluğa vurunca uzanmak için ayaklandım. Alp Aslan "Kesemize," dediğinde ne dediğini ilk anda anlayamadım ve ayakta öylece kalakaldım. "Kesemize bereket!" "Hee..." diye bir mırıltı döküldü dilimden. Havalandırdığı eliyle Bayse'nin sağını işaret edince gözlerim elinin gösterdiği alanı izledi. "Ve orası olmaz, Hevybanû. Orası soğuk çeker."

Bezgin bir nefes eşliğinde, "Temmuz başındayız," dedim. "Geçen geldiğimde aralık ayıydı ve böyle söylememiştin!"

"Dışarıda tam hizanda oturup, soğuşunu kesen benim bedenimdi çünkü!" O gece üşüyüp üşümediğini hiç düşünmemiştim ama şimdi düşündüğümde bile içimin sızlamasına neden oldu. "Ben o tarafta yatarım!"

Bir adım atarak önünde durdum. "Yeni duş aldın," dedim baskın bir tonda, itiraz istemeyerek. "Soğuk, bir bana çekecek değil sonuçta. Ayrıca..." Üzerimdeki poları elimle çekiştirdim. "Yaz ortasında üstümde polar var. Sense kısa kollu dolaşıyorsun."

Aniden arkamı dönüp Bayse'nin sağma doğru uzandığımda, arkamdan bezgin bir nefes vermek zorunda kaldı. Ben Bayse'nin sağına uzanmışken, Alp Aslan soluna uzanınca kendimi birden garip hissettim. Sanki bir şeyler hem olması gerektiği gibiydi hem de fazlasıyla can sıkıcıydı. Sikkın bir nefes aldığımda, soluma doğru dönüp Bayse'nin karnının üzerine usulca elimi bıraktım. Boncuk boncuk bakan kahve gözleri hiç uyuyacak gibi olmadığını gösteriyordu ama benim uykusuzluktan gözlerim sulanıyordu. Bayse hafifçe işaret parmağını havalandırıp, beni ve

Alp Aslan'ı işaret etti. "Ejesi we kakasy?"¹ deyince, bakışlarını Alp Aslan'a çevirip, yattığım yerden başımı "Ne diyor?" dercesine oynattım.

İçimin gitmekten bıkmadığı tebensümüyle, Bayse'ye hitaben; "Biz ejemiz we kakamyz däl,"² deyince dayanamadım.

"Ne konuşuyorsunuz fısır fısır?" dedim kıskanç kardeşler gibi. "Ben hiçbir şey anlamıyorum ya. Bana da söyleyin!"

Huysuz çıkışım, Alp Aslan'ın kısık sesli bir kahkaha atmasına sebep oldu. "Anne ve baba olup olmadığınızı soruyor," derken, elini yüzüne atıp, aşağı yukarı sıvazladı.

"Haa," dedim şaşkınca ve iki elimi havalandırıp safça sağa sola salladım. "Değiliz, Bayseciğim, değiliz."

Panik ve gülümseme ile cevap vermemin tek sebebi, Bayse'nin kendisini eksik hissetmemesi ve özenmemesi içindi. Çünkü Bayse'nin hissedebileceklerini bu yaşında, mutlu bir aile tablosu gördüğümde dahi hissedebiliyordum ama Alp Aslan tutumumu kendisi ailesiz olmadığı için anlamadı ve huysuz bir tonda, "Kimin yüzünden değiliz acaba?" dedi.

Uzatmak kolay olardı ama ortanızda beş yaşlarında olduğunu düşündüğünüz bir çocuk yatıyorsa, ancak öldürücü bakışlar atmakla yetiniyordunuz. Alp Aslan, yattığı yerden bana dik dik bakarken, ben de ona dik dik baktım ama ardından genişçe gülümseyip, Bayse'nin saçlarına bir öpücük kondurdum. "İyi uyular, küçük hanım," dediğimde Bayse bana arkasını dönünce, tulumun en sağında bir başıma kalıvermiş oldum. "Büyüğünden küçüğüne herkes kocamın peşinde! Vallahi pes!" dedim hayretler içerisinde. "Bahtsız bedevi Jülide!" Tam yerimde rahat rahat dönüp uyuyacaktım ki, Alp Aslan sağ kolunu benden tarafa, başımın altına uzattı. Arkama erişen koluyla beni kendisine doğru çektiğinde Bayse ortamızda kaldı. Soluma dönmüş bir şekilde Bayse'nin saçlarının üzerine alnımı dayadığımda, Alp Aslan saç-

¹ (Türkmenistan Türkçesi) Anne ve baba?

² (Türkmenistan Türkçesi) Biz anne ve baba değiliz.

İnsanların üzerine bir aydınlık kumhure. İyilikler, her bir...
 dan dolayı benim için. Alp Aslan'ın gözlerine yitirdiği...
 Hayse'nin başını üzerine denk geliyordu. Alp Aslan'ın...
 sağ kolunun üzerinde bulunan başının üzerine ne Alp Aslan...
 hangi denk geliyordu ve bu gelirdimdir hiç normal değildi. "K...
 bana." dedim ki bu sesle. "Babası, erkeklerin yanında...
 mısın?" Halkın başını kaldırdım. Ama sanki babamı...
 gibi. Hayse ile hiç iletişim kurduğumu görmedim. "Görmedim...
 tamında gözleri kapalı bir hâle düzenli nefesler almaya başla...
 yanı Hayse'ye kaydı. Elimi, incitmekten korkarcesine saçların...
 üzerinde gezdirdim. "Benim babam gibi." Hiç tanımadığı...
 hatline hatırlayamadığım biyolojik babam aklıma gelince, afor...
 yutkundum. "Ve Hayse, benim gibi Babasına gitmek yerne...
 tanımadığı insanlarda bir sevgi, bir bağ arıyor."

Hayse, aslında bana hiç iyi gelmiyordu. Kendimi strek...
 içimdeki boşlukların derin çukurlarına düşerken buluyordum. Ç...
 çukurlara düşüp, girdaplara kapılmaktan içimdeki labirentin...
 kıyını iki gündür bulamıyordum. Labirentle kaybolup, çukurlar...
 da debelendikçe içimde öfke kaharcıkları oluşuyordu. Anneme...
 ayrı, biyolojik babam olan insana ayrı... Bayse'nin yanı başında...
 olan ama aslında hiç olmayan babasına apayrı!.. Ve bu sebepten...
 dir ki, sabah dahi olmadan kaçıp gitmek istiyordum karakoldan...
 Görmezsem, gözüm görmez ise ruhum eski sakin günlerime ka...
 vuşacaktı sanki.

Alp Aslan derin bir nefes alınca, Bayse'nin üzerindeki bakı...
 larım gecenin zifiri karanlığında bile parlayan mavilerine döndü...
 Yüzünden imalı bir gülüş geçince, kaşlarım çatıldı. "Kanımızla...
 uyuyacağız dedik, çoluk çocuk uyutur olduk!"

İmasına hitaben "Yok artık!" dercesine gözlerim irileşti. Bay...
 se'nin üzerinde sabitlediğim sağ elimle, Alp Aslan'ı sol omzua...
 dan hafifçe ittim. "Oh olsun sana!" dediğimde, kaş çatma sıran...
 kendisine geçti. "Çocuk da çocuk, diye diye yedin kendini. Sanki...
 çocuk olunca bundan farklı olacak!"

Başımın altında bulunan elyle sırtından daha çok kanlıma çektiirdiğinde, bir an Hıyas'ı o/acağı/ diye korkmadım değil. "Ben yokken ne yaparsanız yapın," diyerek, bacağın ağrılarına daha çok bastırıp dörtin bir uluk aldı. "Ben gelince, hataama, de-yısına falan göndeririz."

Gecenin sessiz çığlıklarına, hatıramadığım kıkırtım karıy-u "Hee," dedim muzipçe. "Bakırık heğenmedik, çipe de atarız. Tohumu bizde değil mi umuğa? Heğenmedikçe yenemi yaparız!" Aynı konu etrafında dolanmaktan be/diğimden vahi bir nefes verdim. Gözlerim çadırın içindeki karanlıkla sabah kahrken, "Korkuyorum," dedim donuk bir tonda. "Şaka mı yana, ben çok korkuyorum." Sırtımdaki elinin parmakları rahatlatmak niçercesine usulca hareket etti. Mideme oturan taze, bığazınma oturan kursağa rağmen devam ettim. "Biz de bir çucunun hayatını hiç edeceğiz diye çok korkuyorum. Ben sorunluyum, seninse ne olduğun belli bile değil!"

"Anam belli, babam belli benim, kızım!" deyince akalaca, "Kime ne anlatıyorum," dercesine gözlerimi devirdim. Çünkü Alp Aslan ne demek istediğimi anlıyordu ama konu; söz veyahut garanti vermeyeceği hususlar olduğu için muhabbeti değiştirmeyi ya da alaya vurmayı tercih ediyordu. "Hevybanü, sen doktor-sun!" Hadi canım, dercesine gülümsedim. "Ama en çok insan-sın," diye ekleyince, nereye varacağının merakıyla kuşatıldım. "Buraya doktorluk yapmaya geldim deyip, köşene çekilip oturmuyorsun. Sorsam bütün çocukların ismini bilirsin sen şimdi." Evet, dercesine başımı aşağı yukarı salladım. Çünkü çocukların isimlerini gerçekten biliyordum. Arada karıştırırsam da, kimin kim olduğunu yine de biliyordum. "İnsanlığımı kaybetmediğin sürece, senin bu yeryüzünde hiç edebileceğin bir canlı bile yok. Çocuk yok demiyorum, bak, canlı yok!"

Uykuya yenik düşmemek için direnirken, genişçe esneyerek; "Kıvırsınız, diyorsun yani?" dedim boğuk bir tonda.

Sutunlardaki elyle ben biruz daha kendime değeri verdiğimde, burnumun Bayse'nin kısıt kısıt saçlarının gördüğüm tılsımlarına, ipekli koku, altında çocukluğunun kokusuyla. Yaşayamadığı, çocukluğunun kokusu bile saçlarından henüz gitmemişti, yavaş günden hiç gitmeyeceği gibi Alp Aslan'ın yüzü saçlarının başına kapandı. Sol elinin sırtı karnımın üzerinde kendime yer buldu. "Rabb'imden tek dileğim, böyle bir geçeyi gerçekten yaşamak," dedikten sonra karnımın üzerindeki elinin sırtını hafifçe aşağı yukarı hareket ettirdi. "Doğmuş olmasına gerek bile yok. Varlığım bilesem ve ondan sonra ölsem, gam yemem."

Bayse'nin çocuksu kokusuyla, Alp Aslan'ın ciğerlerini çürüten kokusu birbirine karıştı. Zihnim o kadar bulanmaya başladı ki, karanlık canavarlar yıllar sonra tekrar bilinçaltımda ortaya çıktı. Alp Aslan'ın beni hayata bağlayacak bir bağ sağladıktan sonra huzurla ölebileceğini dillendirmesi, o bağ hiç istemememe neden oldu.

Zihnimin içerisindeki karanlık labirentte koşarken; kendimi birdenbire bir denizin ortasında, üzerimde gelinlikle buldum. Benim için gökte Alp Aslan'dı, denizde de. Yeryüzündeki tüm mavilerimin üzerinde Alp Aslan yazıyordu. Başımda önümü görmemi bile engelleyen bir duvakla denizin içerisinde bir şeyler aradığımı fark ettim. Ellerimi suya daldırıyor, çıkarıyor ama her ne arıyorsam asla bulamıyordum.

Aniden görüntü değişti.

Ben kırmızı başlıklı kıza dönüştüm. Yeşil yapraklı ağaçların bulunduğu bir ormanda, elimde beyaz bir kundakla koştum. Deli gibi... Deli gibi soluksuz kalana kadar koştum. Adımlarım bir bebek arabasına çıktığında; bebek arabasının baş kısmının yanıyor oluşuna aldırmadan, elimdeki beyaz kundaktaki, bebek olduğumu varsaydığım cismi bebek arabasının içine attım.

Hiç düşünmeden, hiç tereddüt dahi etmeden; yanan bebek arabasının içine kundaklı bir bebek attım. O bebeğin çığlıkları, ormanın derinliklerini inletircesine yayıldı. Ağaçların her bir

yeşil yaprağından kan damlacıkları yeryüzüne süzüldü. Behk arubasından bir iki adım geri kaçtıktan sonra nefesim sıklaşmaya başladı. Zihnimde dönüp dolaşan: "Ben ne yaptım?" sözümle ormanın derinliklerinden garip bir sesle yükselen, "Annenin yaptığını yaptın," sözü, çıldırmış gibi geri geri adımlamama ve başımı hızla iki yana sallamama neden oldu. Ayağım bir şeye takıldığında ve ormanın zeminine gerisin geriye düştüğümde, kendimi tekrar gelinlik içerisinde ve denizin ortasında buldum. Bu sefer elimdeki bebeği, denizin içerisinde uzanan bir erkek eline uzatıyordum. Deniz suyunun üzerinde gördüğüm yazı, duraksamama neden oldu.

"Kanlarınız, bir aile kuracak!"

Nefesimin kesildiğini ve boğulduğumu zannederken; aslında çoktan uyanmış, oksijen alamamam dolayısıyla çadırdan çıkmak için ayaklanmıştım. Rüyamda bile ağlayamıyor oluşum buz kesmeme neden oldu. Orada bile hakkımın olmayışı ve sözümüne sadık kalışım, kanımı dondurdu. Kendimi karakol arazisinin ormanına attığımda, sağ elimi göğsümün üzerine kapattım. Karanlık geceye yüzümü çevirip, sakinleşmek adına gökyüzündeki yıldızları sayarken, kalbimin atış hızı kulaklarımda şiddetli bir baskıya neden oldu. Dizlerimin bağı çözülürken, yere oturmak istemedim. Onun yerine iki elimin avuç içini dizlerimin üzerine kapatarak, başımı göğe kaldırıp, nefeslenmeye devam ettim.

Arkamdan, "Hevybanû," diye hafifçe seslenen Alp Aslan'ı duyduğumda hızlıca doğruldum ve başımın dönmesine aldırmadan arkaya döndüm.

Üzerine doğru attığım adımlarım, bastığım zeminde yangınlar çıkarıyordu. "Bir daha!" diyerek işaret parmağımla sol göğsünü hiddetle dürttüm. Çatık kaşlarının altındaki karmaşıklaşmış bakışları, göğsündeki parmağıma indi. Gözlerimin önündeki damlacıkları tutabilmek için, göz bebeklerimi göğe doğru çevirmek zorunda kaldım. "Bir daha, Alp Aslan!" Gözümünden akmayan yaşlara inat, sesim çığlık atarcasına ağılıyordu. "Sırf huzurla

ölmek için benden çocuk istersen, sana yemin ederim ki hayatından giderim." İşaret parmağımla göğsünü delmek istercesine dürtmeye devam ederken, ağırca yutkunup göğsünün üzerindeki elimi tuttu. "Beni," diyerek dişlerimi birbirine bastırdım. "Beni ölümüne hazırlamaktan vazgeç artık! Çocuğumuz olursa, daha kolay atlatmam," dedim ve kollarımı hafifçe iki yana açtım. Tuttuğu elimi ben hiç zorlamadan bırakması, Alp Aslan'ın henüz ne olduğunu çözümleyememiş olmasındandı. "*'Arkamda Jülide'yi tek başına, yarım bırakmış olmayayım, bir de çocuk bırakayım,*" diye düşünüyorsan... Vazgeç!" dedim omuz silkerek. "Vazgeç! Ben imalarını bile kaldıramıyorum artık, vazgeç! Ya benden ya çocuk fikrinden ya da ölmekten vazgeç!" O an anladım ki, delirmeye çok ama çok yakın bir yerdeyim. Ağlamayayım diye kendimi sıkımlarım, sıtmalanmışım gibi titrememe neden oldu. O arada Alp Aslan aniden havadaki sağ koluma yapışınca, peşinde savruldu. Kendimi birden, araziye ilk geldiğimde düş almak zorunda kaldığım kuyunun başında buldum. Kuyuya bağlı hortumu açıp başımdan aşağı tutunca, sıtmalanmam şoklanmama evrildi. Üzerimdeki poları ıslandığı için çekiştirirken; "N'a-n'apıyorsun?" dedim kekeleyerek. "Ne yaptığını sanıyorsun ya?" diye yükseldiğimde, çenemi alttan tutmak suretiyle sol eliyle kavradı.

Yüzümü yüzüne doğru kaldırdığında, sinirinden alnında belirginleşen damarı ilaştı gözüme önce. "Bana bak!" dediğinde, alnındaki damarı bir tık attı. "Ben, sana diyorum ki, bednim bu dünyadan siktir olup gitse de bir parçam yanında kalır. Ama sen..." Gözleri, kınarcasına yüzümde dolaştı. "Sen o kadar eminsin ki seni piç gibi ardımda bırakıp gideceğimden!.." Dilini ısırır vaziyette, başını savurdu. "Beni zayıflattığım görüyorsun. Üzerimdeki etkinin farkındasın. Bunu görüyorsun ve sürekli, annen gibi seni bırakacağımdan korkuyorsun!" dedi hiç acımadan, duygu durumumu yüzüme vurarak. Elindeki su fişkırtan hortumu tekrar yüzüme doğrulttuktan sonra bir iki adım geri kaçmaya çalıştım ama kolumdan tuttuğu için hamlem başarısız kaldı.

Hortumu yüzümden çektiğinde, açtığım ağızımdan derin derin soluklandım. Yüzündeki, ruh hastaları gibi gülümsemesiyle, yürüme doğru eğildi. "Ayıldın mı, karıcığım?" dediğinde seaimdeki sınırı saklama gereği dahi duymamıştı. Evet, dercesine başımı aşağı yukarı salladığımda; "Güzel," diyerek hortumu yere doğru savurdu. Eli tekrar çenemi kavradığında, titrek bir nefes aldım. "Beni dünyanın en zayıf adamı hâline getirsen de..." Ağırca yutkundu. Bundan onun da rahatsız olduğunu anlamak zor değildi. Kolumdaki eli de yüzüme tırmandı. "Dünya tersine de dönse. Hevybanû, vazgeçmem!" Dudaklarıma kısa ama baskın bir öpücük kondurduktan sonra, gözlerini hızlıca yumup alnımı alnıma dayadı. "Senden vazgeçmem! İki cihan birbirine girse de vazgeçmem! Canımdan geçerim, senden vazgeçmem!"

Bir yol ayrımındaymış gibi büyükçe edilen sözler, en çok evrenin hoşuna gitmedi. İstemem diyen en çok isteyene dönüşürken, dünyası duranlar vazgeçecek miydi?



BÖLÜM VI SERDENGEÇTİ

*"Hiç liğe kavuştuğumu zannederken değil
her şeye sahip olduğumu sandığımda yenilirim"*

İLİDE ERBAŞ

Kuyunun yanındaki itiş kakışımızdan sonra Alp Aslan ile kuyunun yanına oturduk. Üzerimden polarımı hızla çıkarmasının nedeni, haltları hem yiyip hem de sonra pişman olmasındandı. Başımı omzuna dayayıp, karanlık gecenin içerisindeki ormanlık alanda gözlerimi gezdirdim. Rüyamda gördüğüm ağaçlık alan burası olabilir mi, diye kafayı yemek üzereydim. "Çok kâbus görüyorsun..." dediğinde, göremeyeceğini bilsem de kaşlarım çatıldı. Kâbus görüyor muydum? Hem de çok denecek kadar mı görüyordum? "Sayıklıyorsun da..." Sıkıntılı ses tonu, yüreğimi ele geçirdi. "Şu anda üşüdüğünü hissediyorum ve bundan da rahatsızım."

Başımın omzunda oluşunun verdiği rahatlıkla gözlerimi yumdum. Uykusuzluktan bayılacak gibi hissediyordum artık. "Biraz açılayım," dedim ağırca. Boğazım o kadar kurumuştı ki, kalkıp hortumdan su içmek istiyordum ama ona bile mecalim yoktu. "Ne kadar uyudum?"

Burnunu nemli saçlarımin üzerine dayayıp, sıkıntılı bir nefes verdi. "Uykun var, değil mi?" Başımı omzundan kaldırma-

den sesli yuları oynattım. Ben emerken, uykuya dalar da derin ses tonuyla devam etti: "Saçların iletik, polerını çıkardın sana üzerin nemli. Hadi kalk." Boğazından hoşnutuz bir sesle doküldü yanıt olarak. Sanki o çadraz telraz gıverem, yinc boğulacakmışım gibi hissediyordum. "Ben uyutayım seni, olur mu?" Rak, iki saat sonra gideceğiz."

İki saat sonra gideceğimizi söyleyince, bencillik yapmanın sarası olmadığını idrak ettim. Ben gıncıyobıldım. Böyle bir lüksüm vardı ama Alp Aslan'ın öyle bir lüksü yoktu. "Uykundan ettim seni de," diyerek, yavaşça ayaklandım.

Alp Aslan da ardından kalkınca, yüz yüze kaldık. Sırtına kollarını dayayıp, beni göğsüne çektiğinde sol elim karın kaslarının üzerinde kalırken, sağ elim beline dolandı. "Kâbusu," dedi başımın üzerine bir öpücük kondurarak. "Ötekilerden tek farkı, bu sefer seni uyandıracak kadar şiddetli olmasıydı, Hevy-banû. Ama inan bana, her kâbusunu; zihninin içinde yaşamam da biliyorum..." Saçlarımın üzerinden kendisine derin bir soluk alıp, duraksadı. "Ne gördüysen, yaşatmayacağım sana. Kendini çocuk için falan da şartlandırmana gerek yok. İstemiyorum demen yeterli." Ses tonundaki isteğini bastıramadığı hâlde yine de, "Olmasa da olur," demeye çalışması, derin bir nefes almama neden oldu.

Göğsündeki başımı hafifçe geri çekerek yüzüne baktım. "Kendim gibi yarım bir çocuk istemiyorum," diyerek başımı iki yana salladım. Çocukla ilgili tek derdim buydu. Benim çelikten psikolojimi bu kadar sarsmayı başarabiliyorken biricik babası; bozulan psikolojimle ben de çocuğunkini sarsarım, diye korkuyordum. "Bu konudaki düşüncelerin o kadar ölüm içeriyor ki, bir çocuğumuz olsa nasıl olur diye hayal bile kuramıyorum ben!" Sesli bir nefes verip, beline yerleştirdiğim ellerimi daha çok sıkılaştırdım. "Sanki bir çocuğumuz olduğu anda, seni kaybedecekmişim gibi hissetmeye başladım ve bunu istemiyorum. Seni kaybetmek istemiyorum, anlıyor musun?"

Söylediklerim aslında o kadar boş şeylerdi ki, Alp Aslan'ın gülümsemekle yetindi. Beni sağ kolunun altına alırken; "Yarın benden kurtulabilecekmisin gibi," dedi ukala bir tonda. "Beni ya tersine dönse bırakmam seni, diyorum. Çocuk yapıp kaçacak değilim herhâlde."

Şakalaşacak hâlim olmadığı için, yanağımı göğsüne ıyık bastırmayı tercih ettim adımlarken. Çadırın önüne geldiğimizde adımlarım girmemek için anlık duraksasa da, yönlendirmesiyle içeri girdim. Biz çadırdan çıktıktan sonra nöbetçi er ne ara gelmişti çadırın önüne, anlamadım ama biz geri girince; Alp Aslan'a bir selam verip hızlıca çadırın önünden uzaklaştı. Kalsa daha güvende hisseder miydim, onu da bilemedim. Oysaki erlerin, kâbus uzaklaştırıcı özelliği olmadığını da bilirdim. Bayse bizim ardımızdan tulumun soluna doğru kaymış, sol eli yanağının altında kalmış bir şekilde uykusuna devam ediyordu. Ben direkt tulumu doğru adımlayacakken, Alp Aslan'ın elleri üzerimdeki gri tişörtün etek uçlarına gitti. Başımdan sıyrıp aldığı anda, ne giyeceğimin derdine de o düştü. Siyah, kendisine ait bir tişörtü üzerime geçirdiğinde yüzü önce gülümsedi, ardından buruştu. "Ne oldu?" dedim merakla.

Beni tulumu doğru yönlendirirken huysuz bir tonlamayla "Bol şeyler giyince, hatların belli olmuyor ama," dedi ve duraksadı. Meraklı bakışlarım kendisine döndü. Yüzüne baktığımı fark edince, derin bir nefes aldı. "Ama kendi tişörtüm üzerinde olunca, seni çıplak hayal etmeden de duramıyorum..." Usulca bedene sokuldu. "Sanki evimizde sevişmişiz de, yataktan kalkman gerektiğinde hızlıca üstüne benim üzerimden çıkardığım tişörtümü giymişsin gibi..."

Tulumun üzerine uzanırken; "Eve dönünce," dedim esneyerek. Esnemekten ağzım hâlâ nasıl yırtılmamıştı, anlayamadım. "Eve dönünce yaparız bu dediğini."

Tulumun en sağına yatmış bedenimi, Alp Aslan tulumun ayak ucundan en sağına gelip yatmaya kalkınca, ortaya kaydırmak durumunda kaldım. Böylelikle sağımda Alp Aslan, solumda Bayse

kaldı. “Bakalım, biriken borçlarını nasıl ödeyeceksin,” diyerek sol kolunu başımın altından geçirip, beni göğsüne çekti. “Benimle sırf böyle yatabilmek, Bayse’yi aradan çıkarmak için kâbus görmediysen, ben de bir şey bilmiyorum, Hevybanû!” İştitiğimle karnının üzerine bir çimdik bıraktım. Sol eli saçlarıminın üzerinde usulca dolanmaya başladığında uyumama ramak kalmıştı ve ben uykuya dalmadan önce olumsuz bir şey dillendirmesin diye içimden dualar etmekle meşguldüm. “Hiçbir şey düşünme...” derken, burnunu kedi gibi saçlarıminın arasına sürttü. “Ben yanıdayım, sen yanımdasın. İllaki bir şeyler düşünmek istiyorsan, asker arkadaşı gibi uyuyor oluşumuzu düşünebilirsin mesela,” dedi ve peşi sıra cıkladı. “Bu ara hayaller kısmına geçemedik bir türlü ama onu da halledecek kocan...” Nefesle gülümsedim. Uyku-ya dalmadan önce Alp Aslan’ın sesinden son duyduğum şey ise uyuduğumu düşünüp, ardımdan söylenmesiydi. “Ben sana canım senin diyorum, sen canından vazgeçersen diyorsun... İnsanın canından geçmesi sanki kolaymış gibi...”

Kolay değildi. Normal insanlar için hiç kolay değildi ama Alp Aslan’ın formundaki insanlar için kolay, havada kalan bir söylem olurdu. Kendi canım hiçe sayarak girdiği yolları bilmesem; ölse benden vazgeçemez, diyebilirdim. Zaten benim derdim, tam olarak benden vazgeçmesi de değildi. Benim derdim, Alp Aslan’ın kendi canından vazgeçebilecek olmasıydı. Çünkü ben normal bir insan olduğumdan, ne canımdan ne de canım saydığım adamdan vazgeçebilirdim.

İki saat kadar olduğunu tahmin ettiğim bir zaman diliminden sonra Alp Aslan kıpraşınca, gözlerim jet hızıyla açıldı. Sanki beni almadan gidecek hissine kapılmışım gibi uyanıverdim. Uyandığımı fark edince, hafifçe saçlarımin okşadı ama saçlarıminda hissettiği nem, yüzünü buruşturmasına sebep oldu. “Bu gidişle buraya saç kurutma makinesi de koyacağım,” diye söylendi. Derin bir nefes aldığında, göğsündeki başım hafifçe yükseldi. “Evet, hanımefendi, sahalara dönmeye hazır mısınız?”

Cıvzelerimi kapayıp birkaç saniye düşündüm. Alp Aslan'ın geldiğinde araziye çıkmak ne kadar kolaydı ama şimdi durumlar de değişen duygu durumları yüzünden zorlanıyorduk. "Harika" diyerek göğsünden usulca doğruldum. Tolumun üzerinde, aynı pozisyonda dururken, üzerine doğru eğilip dudaklarına ulu öpücük kondurdum. Başımı yüzüne yakm mesafeden çekmeden duraksayarak ağırca yutkundum. "Bu, birlikte son araziye çıkışımız, Alp Aslan," diyerek kendi başıma aldığım kararımı açıklendirdiğimde, kaşları çatıldı. "Bir daha olmayacak. Çerçemen arama kurtarma ekibinden de çıkacağım ama bir daha bu çekirge arafta sıkışıp kalmamıza olanak tanımayacağım..."

Üzerine eğdiğim bedenimi dik konuma getirdiğimde "Tepekür ederim," dedi. Bunu beklemediğim için şaşkın bakışlarım hâlâ yatan bedenine döndü. Sol elini havalandırıp, yüzüne dökülen saç tutamlarımı iterken hafifçe gülümsedi. "Yanımda yokken bile aklım seninle meşgul oluyor benim. Bir de böyle yan yanayken, odaklanmam çok daha zorlaşıyor." Ardından duraksayıp ağırca yutkundu. "Seni geri plana atamıyorum ama ben seni geri plana atamıyorum diye sana 'Ekipten çık,' da diyemezdin."

Başımı "Haklısın," dercesine salladım ve oturduğum yerden hızlıca ayaklandım. Alp Aslan'la ilk geldiğimde araziye çıkmak benim için kolaydı ama Alp Aslan için o zaman bile bir nevi zorluklar vardı. Beni sürekli yanında tutmaya çalışması, ister istemez dikkatinin dağılmasına da neden oluyordu. Bu tarz görevlere ya onun ekibiyle çıkmamam lazımdı ya da hiç çıkmamam lazımdı. Buraya onun ekibi için gelmemişken, peşime takılıp gelmesi ilk ihtimali daha en baştan yok ediyordu.

Altımda siyah bir tayt, üstümde Alp Aslan'ın siyah tişörtü varken üstümü değiştirmeye tenezzül dahi etmedim. Üzerime tek eklenen, Alp Aslan'a ait başka bir polar oldu. Gün aydıığında ve güneş öğlen vakti tepeye yükseldiğinde onu belime bağlayacağımı ikimiz de biliyorduk.

Bayse ile uykusunda olduğu hâlde vedalaşmadım ve çadır-dan çıktığımızda nöbetçi er pusuda bekliyormuşuz gibi çadırın

sonra geri geldi. Tim üyeleri teker teker toplandı. doktor kafilesinden Mert, Yavuz ve Raşit de aramıza katılmaya hazırlandı. Arazinin en doğusunda kalan helikopter alanına giderken, etrafta çanta dahi yoktu. Bir seyahate gidiyormuşum gibi gidiyor olmam yüreğimin tedirgin olmasına neden oldu ama doktor bakımından bu sefer kalabalık olduğumuz için ve Alp Aslan'ın bana uyuzluk olsun diye çanta yükleyesi gelmediğindendi bu durum. Helikoptere bindiğimizde Alp Aslan'ın bana uzattığı kulaklığı gözlerimi devirerek aldım. Helikopterin pervanesinin beynimin içinde döndüğünü hissettiğim için bir müddet sonra kulaklıkları kulağımdan çıkardım.

“Jülide?” diye seslenince Raşit, başımı efendim dercesine iki yana salladım. “Dinlenebildin mi hiç? Solgun gözüküyorsun.”

Kollarımı göğsümde bağlayarak, “Sayılır,” dedim ve ardından genişçe gülümsedim. “Yine de bir kahveye hayır demezdim.”

“Kahve,” dedi Mert içini çekerek. “Çöldeki suya döndü resmen...” Tim üyeleri iç çekişine ve çölde su arıyormuş gibi çektiği özlemine gülümsedi.

Yavuz o arada hafifçe öne çıkıp, “Sen sevmezdin pek yükseği,” dedi bana hitaben. Başımı evet dercesine sallayınca ben, devam etti kendince. “Ne yaptın, yükseklik korkunu yenmek için paraşütle falan mı atladın?”

Yavuz'un konuşması bittiği gibi Alp Aslan'ın hoşnutsuz verdiği nefesi yanağımın sağına çarptı. Çarpan nefesinden değil ama Yavuz'un sorduğu sorudan sonra hatırladığım anıyla yüzüm buruştu. “Yok, direkt beni böyle bir uçaktan aşağı attılar,” söylemimle herkesin bakışları bana döndü. “Ne?” dercesine omuz silktim. “Klasik Melih işte.”

“Nasıl yani?” dedi Kubilay irileştirdiği siyah gözleriyle. “Melih, seni; eğitim uçağından aşağı mı attı?” Cevap vermek yerine, evet dercesine gözlerimi açıp kapattım.

Adnan abi hafifçe gülümseyip, “E ama neden?” dedi.

“Kavga ettik,” dedim dudak bükerek. “Bana sus dedi, ben de susmadım.” O günkü ergen Jülide gibi gülümsedim. Sol elim

utançla yüzüne kapandı ama ardından indirip, bedenimi işaret ettim. "Bende pek geri vites yok ama işte Melih de vites upuzunu söküp elime veriyor sonra." Herkes tok bir kahkaha atınca, eliyle yüzümü kapattım.

"İyi de," dedi Öner kahkahasının arasında. "İnsan susmak diye arkadaşını da uçaktan atmaz be abi." Devamında gözlerimin uylarının üzerinde gezdirdi, tezini onaylatmak istercesine

"Sus dedi, susmadım," deyip dudak büküm. "Sonra bir daha dedi. Bir daha. Bir daha." Her "bir daha"dan sonra elimi havada bir tur döndürmeyi ihmal etmedim. "Sonra Melih küfretti," diye rek yüzümü buruşturdum. "Ben de sevmem. Böyle kabadayı gıhı ayaklandım." Sağ elimin işaret ve orta parmağıyla yürüme işareti yaptım, genişçe gülümseyerek.

"Ecc?" dedi Mert merakla, sabırsızlığını konuşturarak.

"'Adam mısın lan sen?' dedim," diyerek omuz silktim. "Böyle yüzüme birkaç saniye psikopat bakışları atıp, 'Bir daha söyle,' dedi." Bu esnada koca time Yeşilçam artistlerinin taklidini yapmasaydım iyiydi tabii. "Ben de sağ elimin tersini göğsüne çarpıp," dedim ve duraksadım. İki elimi hafifçe havaya kaldırıp, tırnak işareti yaptım. "Melih el şakasından nefret eder. Haberiniz olsun; acımadan çarpar. Neyse," diyerek muhabbeti soğutmamak adına hızlı bir nefes aldım. "Tekrar 'Adam mısın lan sen?' dedim. O da 'Seni mi çekeceğim lan ben!' deyip, böyle sırtımdan tutup, açık kapıdan beni un çuvalı gibi aşağı attı."

Alp Aslan arkasına rahatça bir şekilde yaslanıp, sol kolumu omzuma doğru attı. İki bacağını genişçe iki yana açarken; "Yalnız çok havalı hareketmiş, ben tuttum," deyince, gözlerim tereddütle kısıldı.

"Yalnız sen bana kıyamazsın," dedim, sanki bana, beni aşağı atacağını söylemiş gibi. "Hem zaten atlayış yapmak için uçaktaydık. Sadece menzile girmeden atlamış olduk," diyerek kaşlarımı kibirle havalandırdım. "Olduk, diyorum çünkü beni attıktan sonra arkamdan nasıl atlayacağını şaşırdı şapşal!"

“Aga, düşünsene,” dedi, elini ağzına hayretle kapatarak Kubilay. “Bir anlık sinirle komutanın kızını aşağı salıyorsun. ” Dillendirdiğini hayal ettiğini belli edercesine şanlı bir ıslık çaldı. “Çit, götünden kan aldır, daha iyi.”

İki elimi yüzümde tutarken, gülmekten sulanan gözlerimi sildim. “Komutanın kızı, derken?” dediğinde Yavuz, şoklanmış bir tavırla, anneme ve babama dair üniversite sıralarında bir şey söyleyip söylemediğimi hatırlayamayan bir hâli vardı daha çok.

Derin bir nefes alıp genişçe gülümsedim. “Vallahi bizde hangi rütbeyi ararsan var,” dedim gururla. “Annem, Melih dediğimiz yani benim manevi kardeşimin komutanıydı.”

“Annenin ordudan olduğunu bilmiyordum,” dedi Raşit de şaşkınca.

“Buraya gelene kadar yüzbaşı ile evlendiğimi de bilmiyordun,” diyerek omuz silktim. “Aile özeldir. Çok dillendirmeye gerek olduğunu düşünmüyorum bu yüzden.”

O arada öndeki kaptandan, “Hazırsanız,” diye bir söylem yükseldi. “Kapıyı açıyorum.”

“Aç, aga! Aç! Aç! Aç!” diye tok bir sesle bağırıp, sol elini bir tur havada salladı Adnan abi. “Yeter oturduğumuz. Gidip bir kurşun dökelim.”

Adnan abinin birden ateşlenmesi sonucu, üçlü erkek doktor grubumuzun kısacık bir bakışması oldu. O bakışmayı benim gibi Kubilay da yakalayınca, tepki vermeden duramadı. “Oğlum ya, bunların hepsi poşet!” Ardından Kubilay’ın kınayan gözleri, benim gülen gözlerimle kesişti. “Yengeye yedek şarjör verin. Arkamızı bir o kollayacak, belli.” Kubilay’ın söylemiyle tim üyeleri güle oynaya helikopterden indi ama bana sorsalardı; ben kendimi yukarıdan atayım, Alp Aslan aşağıdan kucaklasın beni, derdim. Zira kendimi boşluğa salmak, ip merdivenden inmekten daha kolaydı.

Kurak bir araziye indiğimizde, toprakların üzerindeki bereketin kan ile sömürüldüğü o kadar belliydi ki; bir zamanlar yaşam alanı olan her yer harabeye dönmüştü. Herkes normal bir şekil-

da verdim diye derdim olerken, bir yaprakmış. Kimsin söylediğini bilmiyordum. Kimsin dediğini anlamamı istiyordum. Hani Alp Aslan elime yapıştığı kırmızı güllerini direkt elime kaydı. "Böyle," dedim hafifçe eğilimle. "Düğüne gider gibi nereye gidiyoruz bir?"

Kırmızı sesle Alp Aslan'a benzerken konuşuyordum ama bana cevap veren Ömer oldu. "Askerin düğünü, şehadete erdiği gündür yalnızca, yenge." Tim üyeleri, düğünlerine gideceklerini söylemişlerdi. Benise güllerini hayretle kırpaştırmakla yetinilmişti.

Başımı Ömer'e doğru hafifçe eğdim. "Yalnız ben, Ömer ölüm dediğin nedir ki gülüm? Ben senin kırmızı yaşamayı gözet alırdım," derken sesimi seviyorum," diyerek kaşlarını havalandırdım. "Vallahi buradan herkes sağ dönecek. Yoksa hiçbirimizi sevmem. Ne çeşit düğün yaparsanız yapın, gelmem de!"

"Onları sevmem gerekmiyor zaten," diyerek huysuz bir tonla araya girdi Alp Aslan. Söylediğini duyan da, her normal insan olarak sevdiğimi koynuma alıyorum sanırdı. "Beni sevmem yeterli."

Elimin içinde olduğu elini hafifçe sıkıştırdım. "Soruma cevap verseydin o zaman," dedim dişlerimi birbirine bastırarak. O arada tim üyeleri bizimle mesafesini açtı. "El ele gidiyoruz. Ellerimizi gördükçe fotoğrafımızı çekesim geliyor vallahi."

Omuz silkip, "Çek," deyince adımlarım şaşkınlıkla duraksadı. Duraksadığımı görünce, gülen yüzü bana döndü. "Çıkar telefonunu, hadi," dedi ama hareket dahi edemedim. "Hadisene, güzelim," deyince tekrar, polarımın sağ cebindeki telefonumu çıkardım.

Kameramı tuş kilidimi dahi açmadan açtığımda, titreyen parmaklarım telefon denilen icada ilk kez dokunuyormuşum gibi heyecanlıydı. "Biraz öte git madem," dediğimde, yüzüme atıldığı bakışlar, başımı "Ne?" dercesine iki yana sallamama neden oldu. "Ellerimizi çekecektim ya. Böyle mi çekeyim, Alp Aslan? Adımlasana işte." Nefesli gülümsemesiyle bir iki adım kadar öne

¹ Bir televizyon dizisinde geçen bir sözle atıfta bulunuluyor.

çıkıp, kollarımızın gerilmesini sağladı. Ben de ellerimizin açısını ayarlayıp, fotoğrafını çektim. “Oldu işte. Bu kadar!” dediğimde, sesimde zafer kazanmışım gibi bir ton vardı. Bedenini bana doğru döndürüp, aniden telefonu elimden alınca fotoğrafı ailecek sandım. “Ya dur, silme!” diye bir nida döküldü dilimden hâliyle.

Bakışları bana döndüğünde, gökyüzü gözlerinde içimi sıcacık eden bir güneş mevcuttu. “Sokul bakalım, bodur boylu...”

“La, benim nerem bodur?” dedim hayretle. Boy konusunda kompleksi olan bir insan değildim. Lakin bodur diye yaftalaması da hoşuma gitmemişti. “Omzuna geliyorum ben senin. Nerem kısa benim?”

“Dudaklarıma uzanmak için parmak uçlarında yükseliyorsun...”

“Öyle mi?” dercesine kaşlarını havalandırıp, kinaye ile başımı aşağı yukarı salladım. “Sen eğilmeyesin diyeydi ama,” diyerek dudak büktüm. “Daha da uzanmam artık.”

“Sanki bir sana eğilmiyormuşum gibi,” dediğinde, egosuyla savaşamayacağımı bildiğim için gözlerimi devirdim. “Sokuluyor musun?” Bu sorusu, “Sokulacaksan sokul yoksa vazgeçeceğim,” edasında olduğu için boştaki sağ elimi de, tuttuğum sol elinin koluna dolayıp parmak uçlarımda yükseldim. Sanırım gerçekten Alp Aslan’ın yanında bodur bir bitkiydim ki, parmak uçlarımda yükselmeye otomatikman ihtiyaç duyuyordum. Parmak uçlarımda yükseldiğimi fark edince, alt dudağını dişleyerek güldü ama fotoğrafı çektiğinde ikimizin de gülümsemesini yakalamış oldu. Gerçi ben daha çok, süte bakan aç kedi misali yüzüne bakıyordum. Alp Aslan ise egosuyla bir olmuş, gülümsüyordu. Derin bir nefes alıp; “İlk ve son,” dediğinde pozisyonumu bozma gereksinimi dahi duymadan kaşlarını çattım. Telefonumu uçak moduna geçirdiğinde ise gözlerim yerinden çıkacaktı. Telefonumu elinde hafifçe sallayarak, pantolonunun sol kargo ceplerinden birine yerleştirdikten sonra devam etti. “Arazide ilk ve son fotoğrafımız. Bunu da çektim ki; ileride çocuklarıma, ‘Ananız peşimden araziye bile geliyordu,’ diye hava atayım.”

Araziye çıkmayacağını dillendiren boşboğaz ben olduğum için, aksi bir söylemde bulunmadım. “Yalnız telefonumu uçak moduna aldın,” dedim sıkıntılı bir tonda. Eee, dercesine başını sallarken adımlamaya başladı. “Konumumu takip edemeyecekler.” Konumumun kaybolduğunu önce Melih fark edecekti. Sonra bu haber Kemal amcaya ulaşacaktı. Sonra da kendilerini konumumu bulana kadar yiyeceklerdi. Annem ölmeden önce Kemal amcanın bulunduğu konumda kendisi oluyor, Melih’ten sonra kafayı yiyen ilk o oluyordu. Ben konumumun bulunmaması için elimden geleni sürekli yaptığımdan, artık neler yaşanacağını adım gibi biliyordum.

“Bulmalarına gerek yok çünkü,” dedi huysuzca. “Ben yanıdayım. Kime ne?”

Önümdeki toprak araziye yerde altın arıyormuş gibi bakarken, “Bundan ben de rahatsızım,” dedim düşük bir tonda. “Sürekli izlenmek hoş değil.”

Adımlarını yavaşlatıp; “Ben rahatsız değilim,” dediğinde, ister istemez benim de adımlarım yavaşladı. “Bu benim içimi rahatlatan bir şey, Hevybanû. Bir şey olsa ve ben fark edemesem, fark edecek bir sürü yakının var... Güzel yani. İç rahatlatıcı. Benim şimdi telefonunu uçak moduna alma seabimse bambaşka.”

“Neymiş o?” dedim şaşkın ama meraklı bir tonda.

Derin bir nefes alıp, “Akşam herkes sarhoştı,” dedi. Eee, dercesine başımı iki yana savurdum. “Melih aramaz ama belki kızların arayacağı tutar. Akıl edemezler falan. Biri sesimizi duydu mu acaba, diye gerilmeye gerek yok şimdi.”

“Alp Aslan, biz nereye gidiyoruz böyle?” diyerek önümdeki, sonunu göremediğim toprak arazide gözlerimi gezdirdim. “Babamızın arpa tarlasındaymışız gibi.”

“Boşalttığımız köye,” dedi hızlıca ama oraya neden dört doktorla birlikte gittiklerini anlayamadım tabii. “Yan köy dolu. Bize gelen bilgiye göre siviller de var. Arkamızdan gelen her kimse, muhtemelen kalan doktorları alıp gelecek. Biz bugün burada konaklayacağız sadece.” Yüzünü buruşturdu hoşnutsuzca. “Git-

ngımız yer, kurumuş kan dolu. Rahatsız olmazsın umarım ” Ar-
dından aniden gülümseyince, delirdi herhâlde diye düşünmedim
değil. “Ama arazide menemen sözümü tutarım bak.”

“Öyle bir imkân var, diyorsun yanı?” dedim heyecanla. Ben
daha çok konserve yiyeceğiz diye, orada bir oluşum kurabildik-
lerini hiç düşünmemiştim.

Başını aşağı yukarı gülümseyerek sallayıp, “Çay da var,”
dedi. Lüks değil de neydi?

“Alp Aslan?” Adını zikretmemle meraklı bakışları bana dön-
dü. “Sen hangi yemeği seviyorsun?” Kaşlarımı havalandırdım
salt merakla. “Ben; sen neyi çok seviyorsun veya sevmiyorsun,
hiçbir şey bilmiyorum da.”

Derin ve sıkıntılı bir nefes aldığı anda, ona bu konuda iyi şeyler
anımsatmadığımı düşündüm. Siyah rengi çok sevdiğini biliyor-
dum ama bunu sürekli giysilerinde kullanmayı tercih ettiği için
kendim o manaya yormuştum. Arabasında Müslüm Gürses’in
bütün şarkıları olduğu için de en çok onu sevdiğini düşünüyor-
dum ama bu da benim kendi çıkarımımdı. “Yemek ayırmıyo-
rum.” Peki, dercesine başımı salladım; makuldü. “Yani görevden
döndüğünde ne yapsam mutlu olursun, diye soruyorsan,” dedi ve
duraksadı. Söyleyeceği ufacık bir ayrıntı için o kadar heyecan-
landım ki, gülerek gözlerine odaklandım. “En çok seni seviyo-
rum, Hevybanû...” Ağırca yutkundum. “Anayasanın değiştiril-
mesi teklif dahi edilemeyen maddeleri gibi düşün bunu,” diyerek
muzipçe sol gözünü kırptı. “Döndüğümde gülen yüzünü görsem
ve sonrasında kucağıma bir pizza kutusu koysan; *‘Neden yemek
yapmadın, ta nereden geldim anasını satayım!’* demem ama...”
Sondaki “a” harfini uzatabildiği kadar uzattı. Sonra, ne söyle-
yecekse bir anda vazgeçti. Söyleyeceklerinin boğazında düğüm
olması ise gözümünden kaçmadı.

“Ama?” dedim ılıman bir tonda ama “Yok bir şey,” dercesi-
ne başım iki yana sallayınca, önüne geçip duraksadım. İki elim
göğsünün üzerinde yer bulduğunda, yalvaran bakışlarım yüzüne
döndü. “Seninle bir anlaşma yapalım ım?” Kaşları beklentiyle

kavıştı. "Ne yaşarsak yaşayalım ama birbirimize karşı susamayalım, olur mu?"

İlini sol yanağıma kapattığında, yanağıma avuç içine yasladım daha çok hissetmek istercesine. "İyi de, güzel karım," dediğinde yüzümde aptal ama aşıkane bir gülümseme vardı. "Aklına her geleni asla söylemeyen, bir sır gibi saklayan, sürekli susan sensin."

Yüzümdeki gülümseme anbean silikleşti. "Ama..." diye söz başladıgımda sesim fazlasıyla tarazlı çıkınca, hafifçe boğazımı temizledim. "Ama benim söylemediklerim, senin moralini bozacak şeyler. Sen az önce güzel şeylerden bahsediyordun." Ben benim geçmişimle, geçmişimin bana hediyesi olan hastalıklı düşüncelerimle boğuşsun istemediğim için içime atıyordum çoğu zaman ama Alp Aslan; eve dönüşlerinde görmek istediği gülen yüzümden falan bahsederken beni mutsuz edecek ne düşünmüş olabilirdi, tahmin edemedim.

"Çünkü benim mutlu bir hayal olarak dillendireceğim şey, senin üzerinde baskı hissetmene neden olacaktı..." Yüzüm sabit hâlde kalınca, bezgin bir nefes verdi. "Eve döndüğümde kucığıma çocuğumuzu atarsan daha da mutlu olabilirim, diyecektim."

Kaşlarım "Öyle mi?" dercesine havalandı. "Tek sen kucığıma atlarsan az gelirsin, diyorsun?" dedim gülümseyerek.

"Çifte mutluluk," diyerek, bedenimi normal yürüyüş yolumuza doğru omuzlarımdan tutarak çevirdi. "Çifte haz. Daha fazla arzuya sebep olur, diyorum." Hızlıca başımın üzerine bir öpücük kondurdu. "Ama bunu bir beklenti olarak algılamayı da istemiyorum. Dün gece dediğim gibi, sırf ben istediğim için istemek zorunda değilsin."

"Hıhı." Bedeni arkamda kaldığı için yüz ifadesi ne şekil aldı, göremedim ama takılmadım da. "Ben de dün gece sorunun çocuk olmadığını, senin çenen olduğunu söylemiştim," diyerek aniden bedenine yine yüzümü döndüm. "Kötüyü çağırma, Alp Aslan," dedim uyarırcasına. "Neler yaşayabileceğimizi biliyorum. Bugüne kadar kim olduğumu hiç unutmadım..." En buruğundan bir

ichesdim ettim "Jülide, yasaklarla büyüdü ama şimdi sen de aynı-
nısını yapıyorsun." (Bu bir şeylerle itham edince, durgunlaştı
cinazlarımı yeni aymaya başlayan göğse doğru çevirdim Ardından
gökyüzüne bakarak derin ve sesli bir nefes aldım "Annem ara-
mızda bağ oluşmasın, ondan sonra da hayatıma rahatça devam
edebilirim diye aürekli benden uzak durdu. Aramızda görünmez
ama kalın duvarlar vardı. Bir çocuğumuz olunca, sen de öyle ya-
pacaksın gibi geliyor bana..."

"Saçmalama," diyerek bir adım sola kaydı ama ben de bir
adım sağa kayarak önünde durmaya devam ettim.

"Saçmalamıyorum," diyerek başımı iki yana salladım. "Bana
bile annem gibi davranıyorsun, Alp Aslan. Söylemlerin sürekl-
li, senden sonra nasıl yaşayacağım, neler yapacağım ile ilgili."
Hem temas etmeden duramadığım için hem de bir nebze kendi-
sine gelsin istediğimden, sol elimle kolunu hafifçe sıktım. "Ka-
pıma ilk vardığın gece, ağlarsan bir benim göğsümde, diyordun.
Şimdi ağlamama tahammülün bile yok!"

Sabır dolu bir nefes aldığımda, karşısında ilk defa geri adım
atmadım sanırım. Hatta daha çok üstüne gider gibi üzerine bir de
kaşlarımı havalandırdım. "En çok senin sızlanmaya hakkın var,"
dediğinde, havalandırdığım kaşlarım jet hızıyla çatıldı. "Ama ka-
pına geldiğim ilk gece; 'Annem yüzünden yeterince çektim, bir
de eloğlu için bu derdi çekemem, dersen, anlarım,' demiştim ben
sana, Hevybanû. Bana koymaz, diyen de sendin."

"Sızlanmıyorum ben!" dedim dik bir tonda. "Sadece, bana
direktif vermeyi bırak. Söylediğin evrelerin hepsini zaten iyi bi-
liyorum, diyorum." İnatla işaret parmağımla göğsünü dürttüm.
"Ve bunu yatakta da yapıyorsun. Kocamla değil de, üstümle se-
vişiyorum sanki!"

Hızlıca arkamı dönüp adımlamak istedim ama bir kedi gibi
ensemden yakalandım tabii ki. "Öyle mi hissediyorsun?" dedi-
ğinde, ensemde çarpan nefesi sayesinde artık hiçbir şey hissede-
miyordum ne yazık ki. "Ben," dedi ve kesik bir nefes aldı, ense
kökümünden. "Ben, senin canın yanmasın diye..."

Yakın temasta oluşumu umursamadan önümü döndüğümde burun buruna geldik. Enseme doğru eğilmiş olduğundan mütevellit, önümü döndüğümde dudaklarını öpmem için uzanmam gerek bile yoktu ama hiç bilmediğim topraklarda olduğum için cesaret de edemedim. "Alp Aslan, biliyor musun, otuzuma merdiven dayamış yetişkin bir kadını ben," diyerek kinayeye gülümsedim. "On sekizine yeni basmış, deneyimsiz bir insanla sevişmiyorsun. Bir şeyi istemiyorsam, istemiyorum diyebilmem için Yüce Yaradan; bir ağız, bir dil, düşünebilmem için de bir beyin vermiş, çok şükür!"

Sert bir çıkış yapmamıştım ama sinirle gülümseyerek bir adım geri çıktı. "İstemediğin zaman söylersin, öyle mi?"

Belki de ilk defa yanında sönük kalmadı zihnim. Peşi sıra hayretle havalanan kaşlarıma, bükülen dudaklarım eşlik etti. Ardından başımı aşağı yukarı imayla sallayarak "Söylerim," derken sesim buz gibi çıktı. Zaten artık yüzümde aptal âşık gülümseme de yoktu. "Hep söyledim..." Yüzüme baka baka ağırca yutkundu. "O dinlemiyordu ama sende dinleyecek adamlık var gibi..."

Eliyle yüzünü sıvazlayarak, "Ben," dedi sıkıntılı bir tavırla. "Ben onu kastetmemiştim."

"Hayır," diyerek, yemediğimi belli edercesine baş savurdum. "Tam olarak onu kastettin. Madem itiraz edebiliyordun, neden itiraz etmedin de başına bu kadar şey geldi, diye sormak istedin!" Üstüne doğru bir adım attım. Adımımın sertliğine tezat yüzümde buruk bir gülümseme oluştu. "Benim ne söylediğimin ne istediğimin, hiçbir zaman, hiç kimse için önemi olmadı, Alp Aslan. Karşımdakinin sıfatı ne olursa olsun, bu değişmedi." Derin bir nefes alarak, gözlerimi yumdum. "Ama madem senin için ne düşündüğüm, ne istediğim önemli, bırak, yeri geldiğinde ben söyleyeyim. Benim adıma karar verme..." Gözlerimi açıp, dudaklarımı sağa sola eğerek vakit kazandım birkaç saniye. "Bizim aramızda konuşamayacağımız bir şey olduğunu düşünmüyorum ama sen sürekli kestirip atıyorsun bazı şeyleri," dedikten sonra

usulca uzamıp, sol elini havalandırdım. "Neden yürüdüğün parmağında takılı senin?"

"Sentaki neden takılıysa ondan takılı," diyerek ağızca yutkundum.

"Bunu da istemediğimi söylemişim," diyerek başımı duraksız savurdum.

Elini elimden kurtarıp, iki eliyle yüzümü sıvazlarken "Seni zaten herkes biliyor," dedi boğuk bir tonda. "Ben o halde, Atak'ın atlayıp önüne siper olduğum gün yedim, Hevybaşı. () yüzden o korkun yersiz..." Ruh hastaları gibi genişçe gülümseyip, başımı aşağı yukarı salladı. "Yatakta da," diyerek dudakların solunu yukarı doğru kıvrıdı. "O mevzuyu yatakta konuşuruz." Sağ eliyle ağzına hayali bir fermuar çekti. "Hatta ben konuşmam, söz."

Ciddi bir şeyler söyleyecek diye beklerken, birden yan çizince boşa bulunup bir kahkaha attım. Sonra nerede olduğumuzu hatırlayınca, sağ elimi ağzımın üzerine atarak seşimi kestim. Gülmem sadece dudaklarımda kesildi. Gözlerim ise günlükçe gülümsemeye devam etti. "Susmazsan da susturacağız artık, ne yapalım?" diyerek omuz silktim. "Sen bir yatağa gel de hele!"

Adımlamaya başladığımda yüzümde hin bir gülümseme vardı ve muhtemelen arkamda tam bir İbrahim Tatlıses edasıyla kalmıştı. "La, ne zaman gelmedim?" dediğinde, bu sefer kahkahamı bile tutmadım.

Bedenimi kendisine geri döndürdüğümde, heybetli görüntüsüyle gözlerim kamaştı. Güneş tepeye yükseliyordu ama Alp Aslan'ın gök gözlerindeki, bana ne zaman baksa çıkan güneş kadar iç yakamıyordu. "Dün," diyerek omuz silktim. "Dün yalvarttın beni. Ama bizim de yalvartacağımız günler gelir elbet."

Kendisini peşimden koşturmamam gereken bir andaydım ama umurumda olmadı. Alp Aslan'da zaten arkama sokulup, "Sıkar o biraz," demekle yetindi.

"Görüşürüz," diyerek restine rest çekmeyi tercih ettim. Boşalttıkları köye girdiğimizde, birkaç saniye önce deli gibi gülen ben değilmişim gibi duraksadım. Alp Aslan tam yanımda durduğunda, bedeninden yayılan gerginliği hissedebiliyordum ama

güzelliklerini birkaç saniye sürdürmem gerekiyordu. Sağa sola yıkılmış müderrisler çok gür korkuncu değikti ama mescitlerin yıkılmış tek katlı kerpiç, bir evin dış cephesinde, yıkılan duvar, fışkırmış bir kan lekesi mevcuttu. "Kim kedi?" dedim ağızda ses kınarak. Ardından kollarımı havalandırıp indirdim. "Bu karyiğin binanın önünde, kim kafa kopardı?"

Her elini yüzüne atıp burun kemerini sıktığında, kendinden haberdar olacak diye düşünürdüm ama o, "Maç yapmadığımızı, için için tutmadık," dedi gayet sıradan bir tonda. "Dikkat etmedim yani. Umursamazca omuz siltti. "Ama istersen, bir sonraki köyde ekala tutarız."

Başımı iki yana sallayıp, "Bana ne canım?" dedim, soran ben değilmişim gibi. "Kim ne yapıyorsa yapsın." Sağımdaki sokağın sonunda kalan tek sağlam yapının önünde tüm üyelerimi görünce adımlarımı oraya yönlendirdim. Ev demeye bin şahit bulmam gereken yapının önüne geldiğimde ise az daha gözlerim yerinden çıkacaktı. "Aaa, çay!" dedim şaşkın ördek yavruları gibi.

Alp Aslan söylemişti ama yine de bakır bir demlikte çay görmek, bence burada kuzu çevirmekle eş değer bir lüksü. "Hem de cam bardakta," diye coşkuyla, elindeki camdan çay bardağını havalandırdı Emre.

Dudaklarımı büzüp, gülümser bir ifadeyle yüzümü buruşturdum. "Yaşıyorsunuz bu hayatı, Emre Bey!" dedim ben de onun gibi coşkuyla. Hatta coşkumu vurgulamak adına sol elimi bir tur havada salladım.

Emre, oturduğu çatlak, betonumsu merdivenin üzerinden hafifçe eğilerek elindeki çay bardağını bana uzattı. "Al al, sen yaşa!" dedikten sonra muzip bir ifadeyle Alp Aslan'a baktı. "Çarmıha gerer bizi vallahi!"

Uzattığı çay bardağını aldıktan sonra hafifçe gülümsedim. "Vallahi bana menemen var dendi," diyerek çayımdan bir yudum aldım. "Ondan geldim ben."

Kubilay esefle, "Biz de yenge erkânızı kullanmaya geldi diye seviniyorduk," deyince, küçük topluluğumuzdan hoş bir kahkaha sesi yükseldi.

Adnan abi korları demliğin altına iterken, "Menemen işi sizin beyde yalnız," dedi, görev hatırlatması yaparak

Alp Aslan'ın arkamda derin bir nefes aldığım durumdan "Söz verdik bir kere," diyerek yanımdan geçip, 120 120 ayakta duran yapıya girdi. Alp Aslan içeri geçince, ben de kendime yıkılmayacağına emin olduğum bir taş bulup oturdum. Elimdeki çay bardağının etrafına parmaklarımı doladım daha çok hissedebilmek için. Bir köy... Kana bulanmış, tüm yaşam izleri silinmiş bir köy... Baktıkça insanın içini ürpertiyordu. Belki de taş çalının bir ay önce, izlediğim boş sokakta çocuklar koşturuyordu. Akşamları evlerinde eşler birlikte sıcak çay içiyordu. Gece oldu mu herkes yavrusunun başına bir öpücük kondurup, iyi uykular diliyordu. Sonra bir gece ansızın, biri yaşadığınız yerin kendi toprağı olduğumu iddia edip, sizi evinizden ama en çok da aile bireylerinizden ediyordu. Şimdi o toplama kampındaki insanlara en lüks sarayları da verseler, o insanların hiçbirisi eskisi gibi olmayacaktı. Bayse'nin annesi geri gelmeyecekti. Yaşanan olaylar sonrası duyma yetisini kaybeden babası, kızının sesini duyamadığı yetmiyormuş gibi bir de kızının yüzünü tekrar görmek istemeyecekti. "Taşa oturma!" diye bir ses yükselince arkamdan, olduğum yerde sıçrayıp gözlerimi kırıştırdım. Boşta bulunarak sıçramam sonucu, elimdeki çay bardağının içindeki sıcak çay parmaklarıma sıçradı. Bardağı hızla boştaki sol elime geçirip, sağ elimi havada silkeledim. "Polarını beline bağlayıp, öyle otursana," diye devam ettiğinde Alp Aslan, şaşkın bakışlarını kendisine döndü. O arada gözleri, havada salladığım elime kaydı. Kulpu bile kalmamış, eski, bakraçtan yapılma tavayı arkadaşlarının önüne bırakıp yanıma adımlamaya başladı. "Yaktın mı?"

Tam önüme gelip çömeldiğinde derin bir nefes alarak gülümsedim. "Boşta bulundum," dedim. "Sıçrayınca, çay elime döküldü ama yok bir şeyim."

Havada salladığım elimi tutup, kızarıp kızarmadığına baktı, doktor kendisiymiş gibi. "Fazla düşünme," dediğinde kaşlarını çatıldı. O arada gözlerini yüzüme odaklayıp, sol elinin başparmağıyla kaşlarımı düzeltti. "Düşünme, Hevybanû. Nerede, ne olduğunu düşünme. Kafanda kurarsan, kurdukların gece oldu mu, uykunda boğar." Hızlıca yüzünü buruşturup, yutkundu. "Zaten, uykuların perperişan. Bir de kendine, şahit olmadıklarını yitirgin edinme." Tamam, dercesine başımı sallamakla yetindim. Bile isteye yaptığım bir şey değildi ama ister istemez, gördüğüm harabelerde yaşanan mutlu günleri ve üstüne eklenen acıları düşünürken buluyordum kendimi. "Hadi, gel bakalım. Kocanın menemenini beğenecek misin..." dedikten sonra, çay döktüğüm elimin parmaklarının üstüne bir öpücük kondurup genişçe gülümsedi. "Öptüm bak, geçer şimdi."

Koskoca kadındım. Üstüne üstlük yıllarca tıp eğitimi aldım ama biliyordum ki; en büyük acım, yaram, hastalığım, Alp Aslan öperse geçerdi. Alt dudağımı gülümser bir ifadeyle dişlerken, "Sen öptüysen her şey geçer," dedim. Malum egosuyla kaşlarını havalandırınca, peşi sıra gözlerimi devirdim. "Aman, pişman et hemen," diyerek hızlıca ayaklandım.

Alp Aslan da benimle birlikte ayaklanıp elimi bırakmadan adımlarken; "Pişman eden de bensem, değmez mi?" sorusuyla duraksadım.

Başımı hafifçe kendisinden tarafa çevirip yüzüne baktığımda, kalbimden geçenler, dilimden döküldü. "Konu sensen, değer," dedim hiç düşünmeden. Genişçe gülümsediğimde, sanırım Alp Aslan'ı ilk defa utangaç bir şekilde, şapşal bir âşık gibi gülümserken gördüm. Bu görüntü gözlerimi irileştirmeme neden oldu. "Utandın mı sen?" dedim fısıltıyla. "Yanakların..." Peşi sıra gözlerimi kısarak gülümsedim. "Yanakların pembeleşti..."

İnkâr edeceğini düşünmüştüm ama boştaki sağ elini hızlıca kısa saçlarının arasından geçirmeye çalıştı bir alışkanlık olarak. "Utandıran da sensen," diyerek iç çekti. "Gıkım çıkmaz benim."

“Sakin altta kalma,” diyerek tekrar adımlamaya başladım
“Sakin bana bir zafer duygusu yaşatma Maaallah, senden çok
severim de egon zedelenir!”

Omuz silkip yüzünü buruşturunca, sesli ve bezgin bir nefes
aldım. “Hamurumda yok, ne yapayım?” demesiyle, hamurunu
tekrar yoğurmaya nereden başlayabileceğimin hayallerini kur-
maya başladım.

Grubun yanına geldiğimizde, ikimiz de konuşmayı bıraktık.
Bir masa, özel tabaklar, çatal bıçaklar yoktu. Çantalarından çıkan,
bir gün önceden paketlenmiş somon ekmek mevcuttu ve ben,
adım gibi biliyordum ki; normal şartlarda asla içinden yemek ye-
meyeceğim bakraçtaki ekmek bandırdığım menemen, hayatımda
yediğim en lezzetli yemek olarak kalacaktı. Damagımda bıraktı-
ğı tadı, ölsem dahi unutamazdım...

Ortaya yapılan menemen, kalabalığı doyurmadı ama herkesin
nefsi köreldi. Çaylar tekrar doldurulduğunda, Ömer, “Yarın için
bir plan çıkarmak lazım,” dedi.

Adnan abi derin bir nefes alıp, sigarasını ağırca solurken;
“İçeride çıkarınız şimdi,” deyince, bizim doktor kolonisi yerinde
huzursuzca kıpırdandı.

Raşit oturduğu yerde hafifçe öne doğru eğilip; “Köy temiz-
se,” dedi sıkıntılı bir tonda, Alp Aslan’a bakarak. “Biz biraz tur-
layalım. Siz de rahat rahat planınızı, programınızı yapın.”

Alp Aslan dudak büküp, “Köy temiz,” dedi. “Ama gitmenize
gerek yok. Biz içeri geçeriz.”

“Olsun, olsun,” diyerek ayaklandı Mert. “Hem biraz ayakları-
mız açılır. Döneriz zaten oyalanmadan.”

“Siz bilirsiniz,” deyince Alp Aslan, doktor kolonisi ufak
adımlarla ilerlemeye başladı. Ben de peşlerinden ayaklandım hâ-
liyle. “Sen nereye?”

“Ha, ben,” dedim şaşkınca. Başparmağımı arkama doğrulta-
rak, giden doktor kolonisini işaret ettim. “Ben de gideyim.” Peşi
sıra işaret parmağımı şakağıma vurdum hafifçe. “Kurmaya bir
şeyler duymayayım en iyisi. Çocuklar var zaten, bir şey olmaz.”

Gözlerini irileştirip. "Daha kendin çocuk diyorsun. Hevy. banû!" dedi sinirle. "Bir de onlara güvenip, köy mü gezeceksin?"

"E, köy temiz dedin!" diye direttikten sonra derin bir nefes alıp, tüm üyelerine gülümsedim. "Size iyi toplantılar..." Alp Aslan beni tutup oturtmasını diye hızlıca yanlarından uzaklaştım. Yanımda ne konuşurlarsa, muhtemelen zihnime kaydedecektim. Ondan sonra diğer köye gittiğimizde de kafamdaki tilkilere bir türlü sahip çıkamayacaktım. Kendimi ve her şeye sokmaya bayıldığım burnumu bildiğim için konuya vakıf olmamak daha iyi geldi.

Yan yana, liseliler gibi köyün içerisinde boş sokaklarda gezerken, sınıra geldiğimizi fark edince gözlerim kısıldı. Gördüğüm tabeladaki isim dikkatimi çekti ve çocukların yanından ayrılıp, tabelaya doğru ilerlemeye başladım.

"Al-Qakasan"

Tabelayı gözlerimi kırıştıra kırıştıra defalarca kez okuduktan sonra; "Biz burada ne arıyoruz?" dedim dehşete düşmüş bir hâlde. Tabeladan bir adım geri çıkıp uzaklaştım, beni yutacak bir canavar mı gibi. Sol omzumda bir el hissedince, boğazımdan "İhh," diye bir korku nidası yükseldi.

Yavuz'u gördüğüm gibi sağ elimin başparmağıyla damağımı kaldırdım. "Bir şey mi oldu, Jülide?" diyerek hafifçe yüzüme doğru eğildi. "Betin benzin atmış senin."

Korku dolu bakışlarımı tekrar tabelaya çevirdiğimde Raşit ve Mert de yanımıza gelmiş bulundu. "Nusaybin tarafına gelmişiz," dediğimde midemde kasılmalar başladı. "Ben hiç anlamamışım."

Mert hafifçe gülümseyerek; "Ne var ki bunda?" dedi. "Ha Urfa tarafı, ha Mardin."

Sol elimi midemin üzerine bastırıldığında, ağızma midemin acı suyu gelmeye başladı. Dehşete düşmüş gözlerimi tabelaya tekrar çevirdiğimde kocaman, bize doğru gelen bir yılan görmemle "Yılan!" dedim yüksek bir sesle.

"Dur, hareket etme," dese de Raşit, duramadım. Ayaklarım çok kıymetli popoma vura vura kaçmaya başladım. Sürünge fobim vardı benim. Börtü böcek sevmezdim. Her ne kadar doğuyu,

araziyi sevssem de metropol insanı olduğumu biliyordum. Arkamdan gelen; "Lan, kaç, kaç!" sesleri de, kaçmakta çok doğru bir hamle yaptığımın kanıtıydı.

Nefes nefese Alp Aslanların yanına vardığımda, herkesin ne kışları bana döndü. Silahlar ne ara çıktı ve birden ayaklandılar, anlayamadım. Alp Aslan sağ kolumu tuttuğu gibi kendisini yere, toprak zemine bırakıp oturdum. "Hevybanú, ne oldu?"

"Neredeler?" dedi Kubilay elindeki tüfeğin namlusuna mermiyi sürerek. "Kaç kişiler?"

O arada, Allah razı olsun ki Ömer, bana su uzatmayı akıl etti. Bir yudum su içtikten sonra, "Yılan gördüm," dedim dehşet içinde. "Çocuklar peşimden koşuyordu en son. Böyle, kocaman bir şeydi." Benim korku ve panik dolu anlatımına Emre bir kahkaha atınca, "Fobim var benim," diyerek başımı iki yana salladım. Sağ avuç içime doldurduğum suyu yüzüme çarptım. "Korkuyorum ben. Bir daha yaz günü araziye gelen Jülide'yi teröristler kovulasın!"

Alp Aslan sol eliyle yüzünü sıvazlarken, sıkıntılı bir nefes alıp; "Allah'ım, sen bana sabır ver," dedi. Kendisine attığım kötü bakışlara aldırmayıp, yılan yerine terörist tercih eden zatıma gözlerini irileştirmekle yetindi. Tim üyeleri kalktıkları zemine geri otururken, doktor kolonisi gelince Alp Aslan sabır dolu bir nefes daha aldı. Avuç içlerini diz kapaklarına dayayarak yüzüne doğru eğildi. "Ben sana çoluk çocukla gitme demedim mi?"

"Biz," dedim, içimin yangınına dönerek. "Al-Qakasan'da ne arıyoruz?"

Dillendirdiğimle Alp Aslan hızla doğruldu. Kaşları çatılırken, sağ elinin işaret parmağı bilmediğim bir noktayı gösterdi ve "Siz kendinizi bilmezler, sınıra mı gittiniz?" diye tok bir sesle bağırdı. "O köyde ne var, biliyor musunuz siz?"

"Gitmedik," dedi Yavuz araya girip, ılıman bir tonda. "Jülide tabelayı görünce, gidip okudu sadece."

Yavuz'un söylemiyle, Alp Aslan bana doğru sinirle döndü ve ben altı yaşındaki gibi yatak altına saklanmak istedim o anda.

“Vursalardı alınının çatısından, gördüğün yılanı mumla arardım. Hevybanû!”

Ağırca yutkundum ama yüzümde mimik oynamadı. “Biz o lanet yerde ne arıyoruz?” dedim dişlerimi öfkeyle birbirine bastırarak.

“Yarın oraya gireceğiz,” dedi Ömer, “Ne var bunda?” dercesine. “Melih gelsin diye bekliyoruz işte,” diye devam edince, sağ elimdeki matara yere düştü.

“Melih mi geliyor?” dedim dehşetle fısıldayarak. “Melih kendi zindanına mı geliyor?” Boğazıma oturan yumruya aldırmadan Alp Aslan’a döndüm. “Senin destek dediğin, Melih miydi?” İki elimi yüzüme kapatıp, inkâr modumu açtım. “Allah kahretsin!” dedim peş peşe üç kez. “Olamaz, böyle bir şey olamaz!”

Adnan abi hafifçe boğazını temizleyip; “Sen bu köyü nereden biliyorsun, Jülide?” dediğinde, ağlaması yasak gözlerim çoktan dolmuştu.

“Köyün krokisi var mı?” dedim yalvaran bir tonda. “Elinizde kroki var mı?” Nefesim kesiliyormuş gibi kasıldım. “Böyle üç beş metre yer altında, bir tane zindan olacak orada. Var mı kroki elinizde? Belli mi yeri, nerede?”

Alp Aslan önümde çömelip, iki kolumu birden kavradı. “Ne oluyor, Hevybanû?” diye sordu ama ben resmen tüm yasakları delip zırl zırl ağlayabilecek konumdaydım. “Nereden biliyorsun sen bunları?”

“Melih’i,” diyerek acıyla gülümsedim. “Melih’i orada esir tuttular, Alp Aslan! Ben iki ay bu sınırı arşınladım. Sınırdaki tellerde sesimin izi var benim! Gözyaşlarımm erittiği teller var benim!” Ağlamamı engellemek için acıyla alt dudağımı kanatana kadar dişledim. “Yarın,” dedim derin bir nefes alarak. Gözlerim tim üyelerinin üzerinde gezindi usulca. “Hayatınız boyunca görmediğiniz kadar vahşet göreceksiniz!” Gözlerimi yumdum. Görmek istemeyeceğim ve hatırımdan silinemeyecek bir sürü görüntüye nail olacaktım, başrolünün Melih olduğu... “Ben burada olmamalıydım. Ben burada olmamalıydım.” Alp Aslan’ın

kollarıma tutunan ellerine biçare hâlde tutundum. “Sen oranın nerede olduğunu biliyor musun?”

Alp Aslan’ın yüzünden anlayışlı bir tebessüm geçti. Belki de hâlime acıdı, bilemiyorum. “Bilmiyorum,” diyerek başını iki yana salladı. Ardından usulca ayaklanıp, beni de tuttuğu elimden ayaklandırdı. “Ama gel, birlikte krokiye bakalım.”

Düşük bir yüz ifadesiyle peşi sıra kalksam da, “Ben bilmiyorum ki,” diyerek dudak büktüm. “Ben sadece burada alındığını biliyorum.” Gözlerimi yumup derin bir nefes aldım ve gözlerimi tekrar açtığımda, biriken tüm yaşlarımı ötelemeyi başarabilmiştim. “Buradan görüntüler yolladılar ama bana izletmediler tabii ki.” Burukça gülümsedim. “Zaten geldiğinde gördüklerim yetti bana...” Başımı, zihnime düşen düşünceleri kovmak için iki yana savurdum. “Bir ön gösterime ihtiyacım yokmuş açıkçası.”

“Hiç mi bir şey bilmiyorsun?” dedi Adnan abi, sorgu dolu bir tonda. “Bir ipucu, minik bir detay... Duyduğun, hatırladığın bir şey yok mu?”

Yüzümü buruşturarak, “Ben zaten iyi bir psikolojide değilim,” dedim. “Annem ölmüştü, Melih yok olmuştu. Kemal amca beni buraya yaklaştırmak istemedi.” Ardından ufak bir kıkırtı döküldü dudaklarımdan. “Ancak sınıra kadar gelebiliyordum, ki ona da binbir yakarmayla.” Omuz silktim. “Verebileceğim enlemi, boylamı geçtim; bulunduğu yerin köşesindeki bir taştan, yapıttan bile haberim yok, ne yazık ki.”

“Senin şu,” diyerek başını hafifçe sola attı Alp Aslan. “Kemal amcan...”

Ne sormak istediğini anladım ve histeriye tutulmuş gibi gülümsedim. “Benim o,” dedim imayla kaşlarımı havalandırarak. “Kemal amcam, o üsse kayıtlıysa Alp Aslancığım, benim amcam; senin çok başka şeylerin oluyordur muhtemelen ve Melih buraya geliyorsa, kesinlikle onun haberi vardır...”

“Neyse,” dedi Kubilay, kendisine bir sigara yakarken. Ardından sol elini sigarasıyla birlikte bir tur havada salladı. “Yapacak bir şey yok zaten. Hava kararınca gidip, sınırı temizleyeceğiz. O

arada Melih de gelmiş olur işte. Ondan sonra..." Sigarasını havalandırdı ve sağ gözünü nişan almış gibi kıstı. "Taktik maktık yok."

Emre "Bani, bam, bam!" diyerek coşkuyla araya girdi. "Arılan'ım be," dedi peşi sıra, gurur dolu bir tonlamayla. "Çekmiştir siyahları, çakarlarıyla geliyordur şimdi."

"Yalnız, Emre," dedim tereddütle. Korkularım, tereddütlerim herkese anlamsız geliyordu ama yine de dillendirmeden duramadım. "Hevesini kursağında bırakmak istemem ama buraya gelen Melih, senin Melih değil." Emre; "Nasıl değil?" dercesine kaç çatıp, başını iki yana sallayınca ağırca yutkunmak zorunda kaldım. "Buraya gelince, kimseyle konuşmaz. Muhtemelen beni bile hayatında ilk kez görüyormuş gibi davranacaktır." Hızlıca yüzümü buruşturdum. "Beni burada görmeseydi iyiydi tabii de..."

"Sen bundan rahatsızsın sanki?" dedi sorgularcasına Alp Aslan.

"Melih, öyle öldürüp geçmiyor," dediğimde yüzüme atılan şaşkın bakışlara dudak büktüm. "Sizin gibi değil yani. Hele bu köydeki," dedim ve arkama doğru bir bakış attım, göremeyeceğimi bilsem de. "Kimseye acımayacaktır. Öyle sıktım kafasına geçtim, yok onda."

Adnan abi bir kahkaha atıp, "Ne yapıyor ki?" dedi.

Yapmacık bir gülümseme sundum. "Ben mesela göz oyduğunu gördüm," dediğimde, yüzümdeki gülümseme zerre bozulmadı. "Melih, işkence seviyor. Hele ki o köyde tanıdığı tek bir sima görürse, o zindana onları tikip neler yapacağını hayal dahi edemiyorum..."

"Bir ruh hastamız eksikti zaten," dedi o arada Yavuz, huysuz bir tonda. Ruh hastası diye kıymetlim olan Melih'ten bahsettiği için şaşkın gözlerle kendisine döndüm, gözlüğünün arkasındaki gözleriyle gözlerim kesişti. "Sen de yani, Jülide!" diye hoyratça devam edince kaşlarım hayretle havalandı. "Yaptığı hoş bir şeymiş gibi anlatıyorsun. Ben bu anlatımından bile, fakülteye gelen ruh hastası arkadaşın Melih'in, bu Melih olduğunu anladım."

Kinaye dolu bir kahkaha attı. “Gerçi herif sivil hayatta da ruh hastasıydı ki!”

“Kusura bakma,” dedim, duygularım donmuş bir tonda. “Annesinin karnından yeni çıkmış bir bebeği bile annesinin kanıyla boğanlar için hümanist takılamayacağım...”

Yavuz’un eli bana doğru itham edercesine havalandığında, kaşlarımı ukala bir şekilde kaldırdım. Dudağımın solu da aynı ukalalıkla yukarı doğru kıvrıldı. “Sen insancıl olmak zorundasın. O,” dedi ve sere serpe oturan tim üyelerinde gözlerini gezdirdi. “Onlar da sadece mesleklerini gerektiği gibi yapmak zorundalar. Kimse teröriste çiçek uzatsınlar demiyor ama işkence yapmak da nedir? Senin arkadaşın, bence meslekten ihraç edilmesi gereken, hasta ruhlu bir kişilik!”

Aniden sinir boşalması sonucu, asıl ben ruh hastasıymışım gibi güldüm. “Sen,” dediğimde sesim bir kılıç kadar keskindi. “Bir özel kuvvetler askerinin karşısına geçip; ‘*Mesleğiniz çok yıpratıcı ama yıpratıyorsa bırakın o zaman abi,*’ diyemezsin! Sen evinde sere serpe yatarken, ben sınırda iki ay o çocuğun cesedini, yarın gideceğin köyden çıkarsınlar diye bekledim. Biliyor musun, Yavuz? Ben, Melih’in vücuduna attığım dikişlerin sayısını saymayı, altmış iki dediğimde bıraktım. Çünkü ben altmış ikiden sadece tavşan yapmayı seven hümanist bir insandım. Hümanistliğimi de Melih’in içerisine koyup, derisini öylece kapatmış olabilirim!” Başımı sinirle iki yana salladım. “İhraç etsinlermiş! Ne kolay söylemek ya?” Tüm sinirim sesime yansıdı bir anda. “Bunu söyleyen de benimle birlikte, bir metre uzunluğundaki yılandan koşarak kaçan adam!”

Kubilay bir kahkaha attığında bakışlarım kendisine döndü ama Kubilay bana değil, direkt Alp Aslan’a bakıyordu. “Ben dedim mi?” diyerek kaşlarım alayla havalandırdı. Ardından gülüşünü bozmadan devam etti. “Bizim arkamızı yenge kollayacak, bunlardan bir cacık olmaz diye...”

“Biz doktoruz,” dedi Mert araya girerek. “Bizim amacımız yaşatmak.”

"Bizim de," diyerek, başını aşağı yukarı salladı Çirner. "Bizim de amacımız insanları yaşatmak ama masum ve savunmasız insanları acımasızca katleden hainleri, vatanımıza göz dikenleri değil..."

Alp Aslan "İtliyle sütlüyü karıştırmayın," dediğinde, umutlularının az önce gerçekleşen konuşmadan rahatsız oldukları anlamak zor değildi. "Burada kimse zararsız, ziyansız bir yer. Gidip kasten öldürmüyor. Yeri geliyor, biz de olmayan mühimmat onlarda oluyor. Bizler dönüp kaçmak yerine, canımız pahasına üzerlerine gidiyorsak; çelikten bedenlerimiz olduğu için değil! Bayrağımız dalgalanmazsa yüreğimizin atmayacağını bildiğimizi için..."

Derme çatma binaya doğru adımlarken; "Neyse," dedim benzerince. "Herkes kendi işini yapsın." Ardından derin bir nefes aldım. "Madem hava kararınca gideceğiz, ben biraz uyumayı deneyeceğim." Gecelerdir uyuyamadığım uykumla, yeni gelecek günü karşılamak istemiyordum. Gideceğimiz köyü düşünüp, zihnimin içerisindeki canavarlarla çatışmak yerine gidip uymayı tercih ettim her zamanki gibi. İçeri girdim ama girdiğim gibi pişman oldum. Bir zamanlar mutfak olduğunu yarısı kınlanmış tezgâhtan anladığım alan karşıladı beni. Sağdaki oda ile mutfak arasındaki duvar paramparça idi. Evde eşya falan zaten yoktu ama duvarlar da her an yıkılacak gibiydi. Kanın, tozun, kurşun izlerinin boy boy gezindiği açık mavi duvarın üzerinde ellerimi gezdirerek soldaki odaya doğru adımladım. Odada da bir şey bulamayınca kendi kendime gülümsedim. Hoş, odanın sağlam camı dahi yoktu ki, içerisinde bir şey kalsındı! Arkamda bir kıpırtı olunca, başımı sağ omzumun üstünden arkaya doğru çevirdim. Alp Aslan'ı elinde bir uyku tulumuyla görünce "Teşekkür ederim," dedim mahcup bir tonda. "Söyleseydin ben alırdım her neredeyse..."

Sol elini belime atıp bedenimi odanın içerisine itti usulca. Ardından, odanın sağında kalan duvarın dibine tulumu serdi. Baş kısmına kendisi oturunca, kendisinin uyuyacağını, boşuna kendi

kendime gelin güvey olduğumu düşündüm. Sol baldırının üstüne avuç içiyle vurunca kaşlarım çatıldı. "Ne bekliyorsun?" dediğinde, gel komutunu alamadığımdandı bu sorusu.

Nefesle gülümseyerek, "Beni mi uyutacaksın?" dedim şaşkınca. "Kalbim ıpılık oldu ama gerek de yoktu hani..."

Bacağının üzerindeki elini bana doğru havalandırınca, elini tutup tulumu ilerledim. Dizine başımı dayayıp altımda kalan tulumun üzerine kıvrıldığımda, sağ elimi bacağının altına sokuşturmayı ihmal etmedim. "Seni uyurken bekleyeceğim," deyince, yattığım yerden meraklı bakışlarım kendisine döndü. Tam "*Hani köyde kimse yoktu,*" diyecektim ki gülümseyince duraksadım. "Yılanlar," dediğinde gözlerim korkuyla irileşti. "Sadece evlerin olmadığı yerlerde değil. Bir de..." Söyleyeceğinin rahatsızlığıyla yüzünü buruşturdu hızlıca. "Çok akrep var, Hecvybanû. Uykunda, ben fark edene kadar akrep zehriyle ölmeni istemem..."

Türlü türlü sürünge ismi saydıkça kaşındım. Sol boşluğumu uyuzlar gibi kaşırken, "Sağ ol ya!" dedim öfkeyle. "İki gram uyuma ihtimalim vardı, onu da söktün aldın!"

Derimi sökmekle görevlendirdiğim elimi tutup, bedenimden uzaklaştırdı. "Ben yanıdayım," söylemiyle, yanaklarımı şişirerek nefesimi verdim. "At şimdi kafandan hepsini ve o güzel gözlerini kapat..."

"Kolaydı çünkü," dedim huysuz çocuklar gibi. Bir yandan söylenirken bir yandan da bacağının altından çıkardığım elimle kaşınmaya çalışıyordum ama hamlem Alp Aslan tarafından engellendi. "Fobim var, dedim ya Alp Aslan!"

İki elimi sol avuç içinde sabitledikten sonra eğilip, alnımın üzerine bir öpücük kondurdu. "Güzel karım," dediğinde, zihnimde ne bir böcek ne de bir canavar kaldı. "Bir, rüya kapanı olmayı öğrenmediğim kaldı. Sayende o da olacak gibi." Söylediğine yattığım yerden tebessüm ettiğimi görünce, dudakları iki yana kıvrıldı. "Ha şöyle ya!" dedi ukala bir tonda. "Kocan yanıdayken bir tek güleceksin. Senden tek istediğim bu." Başımı tamam dercesine sallayıp, gülümser bir ifadeyle gözlerimi yumduğumda,

tekrar eğilip başının üzerine bir öpücük kondurdu “Gözümün nuru.” diye fısıldadığında, gözlerimi açmak ve açmamak arasında kararsız kaldım ama gözlerimi açıp konuşmaktansa yattığım dizinin üzerine baskın bir öpücük bıraktım.

Taş çatlasın üç dört saat uyumuş olsam da, hayatımın en güzel uykularından birini uyudum. Burnuma sürekli çalınan barut kokusu, saçlarımın üzerinde hissettiğim ellerinin baskısı, sınır ötesinde kanlı duvarların arasında yerde uyuyormuşum gibi değil de; daha çok, Mersin'deki süit otel odasında uyuyormuşum gibi hissettirdi. Uyanmamla Alp Aslan'ın rahat bir nefes aldığını duyumsadığımda, mamur bakışlarım kendisine döndü. Hafifçe tebessüm ettiğimde, “Karnını doyur hızlıca,” dedi emir verici bir tonda. “Bir de,” diye sıkıntıyla devam ettiğinde, sol gözümü ovuşturdum uyku sersemliğiyle. “Benim bir su dökmem lazım, kalkarsan.”

Yanaklarıma basan ateşle aniden doğruldum. “Ha, tamam. Gıt sen,” dedim gözümü ovuşturmaya devam ederken. “Keşke uyardırsaydın ya.”

Başımın üzerine bir öpücük kondurup “Kıyamadım,” diyerek ayaklandığında, henüz açılmayan zihnim bir de sevgiyle bulandı.

Açılabilmek adına kendimi bahçeye attığımda herkesin son hazırlıklarını yaptığını gördüm. Kontrol edilen şarjörler, sırasıyla yerleştirilen bombalar... Aşınası olduğum ama çok da anlamadığım keskin, kısa, nizami cümleler... Kısacası bir gerilim müziği eksikti. Emre “Jülide, hızlıca yemeğini ye,” diyerek, bana doğru bir konserve kutusu fırlatınca, tüm uyku hâlim üzerimden sıyrıldı.

“Siz?” dedim meraklı bir tonda başımı iki yana sallayarak. Benden çok onların önemli olduğu, bir gerçektir. “Siz yediniz mi?”

Hücum yeleğinin sağına soluna bir şeyler tıkiştırmaya devam ederken, “Biz atıştırdık,” dedi Emre.

“Alp Aslan?” dedim merakla. Beni uyandırmayıp tuvalete dahi gitmediğine göre, yemek yemeye bahçeye çıkmadığı da aşikârdı.

“Komutanım yemez,” dedi Kubilay, kaşlarını kaldırıp indirerek. “Ama kana bir bulansın, sonrasında açılır iştahı.”

Kubilay'ın söylediklerinin şaşkınlığını atamadan, "Hevy-hanıl," diye seslenince Alp Aslan, bakışlarını kendisine döndü. Ne ara evin içerisine girdiğini anlayamadığım için elimdeki konserve kutusuyla ben de içeri ilerledim. Uyuduğum odaya girdiğimde Alp Aslan'ın elinde bir yelek görünce, beni neden çağırdığını anlamam da zor olmadı. "Polarının önünü kapat," dediğinde sesindeki o nizami ton, bana annemi hatırlatmaktan başka bir şey yapmıyordu ama ses etmedim.

Başımı tamam dercesine sallayıp, fermuarımı çeneme kadar çektim hızlıca. Önüne doğru adımlayıp durduğumda, başımdan yeleğin boyun kısmını geçirdi. Yeleğin sol kısmındaki kemerleri sıkarken, "Sen beni böyle hazırlayınca, kendimi canlı bombaya dönüşüyormuşum gibi hissediyorum," diye mırıldandım. Çatılmış kaşlarıyla bana bir bakış attı ama yüzüne bakmak yerine konserve kutusunu açmayı tercih ettim. Kapağın altındaki ikiye katlanmış kaşığı çıkarıp düzelttikten sonra barbunya konserve-sinin içerisine minik kaşığı daldırıp aldığım yemeği hızlıca dudaklarına uzattım. Tam ağzını açıyordu ki; "Yersin bence sen," dedim, şirin olduğunu düşündüğüm bir gülümsemeyle. "Kryamazsın bana..."

Talebimle bıkkın bir nefes verse de, uzattığım yemeği yedi. Gülümsemem daha da genişledi. Kaşığı tekrar teneke kutuya daldırdığımda, "Kendi karnını doyur. Tansiyonun falan düşerse bozuşuruz," diye buz gibi bir tonda konuştu. "Saçlarını da topla!" Şimdi mi, dercesine kaşlarımı havalandırdım. İki elimi beline dayamış bir şekilde karşımda dikilince, elimdeki konserve kutusunu kendisine uzattım. Sağ el bileğimdeki siyah lastikle saçımı toplarken; "Orada burada savrulup, burnuma burnuma dolmasın kokusu," dedi. Gözlerimi kısarak gülümsedim. Bu gülümseme şekli, hayatıma Alp Aslan dâhil olduktan sonra bünyeme eklenmişti. "Başına kasket takacağım. Diğerlerine de yelek ve kasket verilecek, merak etme."

Sesimi çıkarmadan saçlarımı topladıktan sonra başıma kasketi geçirdi. Bir yandan yemek yemeye çalışırken, bir yandan

da kendisini beslemeye çalışıyordum. Çenemin altındaki klipsi aniden sıkınca, "Acıdı," dedim inleyerek.

Cevap vermek yerine çenemin altına hızla bir öpücük kondurmayı tercih etti. "Sen ye yemeğini. Ben bir dışarıyı kontrol edip geliyorum," diyerek yanımdan uzaklaştı. Zerre istifimi bozmadan, ayakta dikildiğim yerde elimdeki konserveyi kaşıklamaya devam ettim.

Dakikalar içerisinde geri döndüğünde, elinde şeffaf bir gözlük ve boya kutusu vardı. Boya kutusu elindeydi ama yüzü de simsiyahtı. Hülyalı bir iç çekişle "Siyah seni çok açıyor yalnız," diye mırıldandım; gülümsedi. "Gözlerin şimşek misali çakıyor, maşallah..."

"İnşallah, maşallah dediğin üç günden fazla yaşıyordur," söylemine, göz devirmekle yetindim. Dibine geldiğim konserve kutusunu elimden alınca kendisi yiyecek sandım ama o, alıp bir köşeye fırlatmakla yetindi. Ardından, başıma az önce kendisi takmamış gibi kasketi çıkardı. "Bu gözlüğü çıkarmamanı istiyorum, tamam mı? Birazdan toz toprak olacak her yer. Önünü görememe ihtimalini ortadan kaldırmamız lazım."

Şeffaf gözlüğü gözüme yerleştirip, arkadan bandını sıkıttığında; "Şimdi de laborantlara benzedim," dedim gülümseyerek ama o gülmedi.

"Gerginsin, farkındayım," demesiyle, ağırca yutkundum. Gergindim. O köye gitmek istemiyordum ama "*Beğenmedim, döneyim ben,*" deme şansım da yoktu. Başıma tekrar kasketi geçirdikten sonra çenemin altındaki klipsi bu sefer çok daha dikkatli sıkı. Ardından elleri yanağıma değmese de, başımm iki yanına ellerini kapattı. Gözleri gözlerime odaklandığında, onun gözleri kendinden emin olduğunu gösterirken benimkilerde tereddüt vardı. "Biz gördüğün kadarız, Hevybanû. Top da tüfek de Melih'te," dedi tane tane. Derin ve sesli bir nefes aldım. "Köye girmeyeceğiz. Sınır bomba düzeneği dolu ve Melih gelene kadar onları imha edeceğiz." Muzipçe kaşlarını çattı. "Melih geldikten sonra başlayacak esas mevzu. Burada gerilmesi gereken en son

insan sensin. Ben tutamazsam, Melih seni muhakkak korunaklı bir yerde tutar..."

Benim için sorun tam da burada başlıyordu aslında. Bana arazide Alp Aslan için endişelenmek yetiyorken, bir de Melih çıkmıştı başıma. Ben özel eğitilmiş bir asker değildim ve ister istemez duygularımı kontrol edemeyebilirdim. Savaşın ortasına tüm ailemi sürmek ve kenardan oturup izlemek haricinde, elimden başka hiçbir şeyin gelmeyeceğini bilmek; geriordu beni. Tümünden yok olabilirdim. Hiçliğe kavuşabilirdim. Her şeye sahipken, her şeyimi aynı anda kaybedebilirdim. Ve en önemlisi, kayıplarına bire bir şahit de olabilirdim. "Korkmuyorum ben," diyerek inkârla başımı iki yana salladım. Zihnimin girdapları moral mekanizmamı hiç ettiği için Alp Aslan'ın hücum yeleşinden gözlerimi çekemez hâldeydim. "Sadece hepimizin aynı anda aynı yerde olması hoşuma gitmiyor..."

"Ay gibi parlıyorsun gene," söylemiyle, şaşkın bakışlarım kendisine döndü ama ben daha "*Ne diyorsun?*" diyemeden boya kutusuna daldırdığı işaret parmağının ucunu, burnumun sırtına sürdü. Gözlerim şokla irileşti ve bir adım geri kaçtım. "Gel buraya, gel," diyerek sol kolumdan yakaladığında, aldığı zevk yüzünden okunuyordu. "Yok öyle yanımda Aykız gibi gezmek."

Gülerek iki elimi havaya kaldırıp "Habeş maymununa çevirdin zaten," dedim yalandan bir sinirle. "Dur, dur, sabit durayım da öyle yap ne yapacaksan." Sabit durmamla parmak uçları çehremde, kırıksıklık giderici krem sürüyormuş gibi dolaştı. "Maskelerimi bunan sonra sana yaptıracağım evde. Haberin olsun şimdiden."

"Beni bulursan tabii," deyince dan diye, sorgularcasına gözlerine odaklandım. Gözlerimdeki meraklı ama daha çok korkulu ifadeyi gördü. Gördükleri, dilini çözdü. "Hayatım, biz sevişmeye vakit bulamıyoruz. Senin maskene nasıl bulalım? Ona ayıracağım vakti başka türlü değerlendirmeyi tercih ederim." Ben daha söylediklerini zihnimde tartamadan, bir adım geri çekilerek yüzüme baktıktan sonra yüzünü hoşnutsuzca buruşturdu. "Sikeyim ya! Boyamadan önce öpseydim keşke!"

İyitişgim verzenişyle, dayanamayıp gölmeye başladım. “Fadalarım,” dedim dilimle dudaklarımı isletip “Fadalarım...”
mız bir düşün isleten.”

Talehim sonrası öpecek sandım ama durduğu yerden sürme derin derin bakıp, ağırca yutkunmayı tercih etti. Sığırın bu benim hoşuma gitmeyen bir ayrıntıydı. Derin bir nefes alıp “Çıkalım hadı,” dediğinde, bana arkasını döndürdüğü hoşnudsutmamak için zor dayandım.

Bogazıma aniden oturan yumruyu oradan söküp atarışın için hafifçe öksürmek durumunda kaldım ama arkasından kark yavruları gibi koşmayı da ihmal etmedim tabii. Bahçeye çıkışgımda doktor kolonisinin üzerinde gerçekten yelek ve kasket vardı ama benim gibi yüzleri boyalı değildi. Yüzüne atılan şaşkın bakışlara karşılık olarak dudak bükmeyle yetindim. Tim üyeleri öyle bir kamufle olmuştu ki, yanlışlıkla biri yanımda geçse asla fark etmez, üstelik tüm akıl kırıntılarımı olduğum yerde kaybederdim. Kubilay zar zor bastırduğu gülümsemesiyle, yüzümü gülümsetmeyi başardı. “Yenge, benim cazgırı kullanmayı öğreteyim ben sana en iyisi,” demesiyle, gülümsemem hafif bir kıkırtıya döndü.

Derin bir nefes eşliğinde “Sokak Şube Jülide orlayn,”¹ diyerek aralarına karıştım. Biraz daha aralarında durursam, kafama iki yaprak da yapıştırıverin dememe ramak kalmıştı.

Alp Aslan aramıza karışmak yerine tam karşımızda durduğunda, birazdan andımızı okuyacak çocuklar gibi hazır ola geçtik. Çakmak çakmak çakan mavileri tim üyelerinin üzerinde gezindiğinde, gözlerinde parıldayan bir gurur ifadesi vardı. Sağ elini hafifçe havalandırıp, “Çok kan kaybettik,” dedi kedertli bir tonda. “Çok kan kaybettiğimiz için bugün desteksiz hareket edemiyoruz...” Zikrettiği durumdan hissettiği hoşnutsuzluk yüzüne yansdı. Tim üyeleri de desteksiz hareket edemedikleri için en

¹ “Orlayn” ifadesi; “online”ın deformasyona uğramış, sokak ağzında kullanılan hâli.

az Alp Aslan kadar memnuniyetsizdi. Durdugum yerde derin bir nefes aldım. Çatışmaya ben girecekmişim gibiydi içimdeki tüm hisler. Elimin ayrı, kolumun ayrı oynayası vardı. Bu yüzden iki elimi önümde sabitledim. Alp Aslan havadaki eliyle, hükmünü vermeye devam etti. “Tek kurşun, tek bir kurşun dahi sıkmayacaksınız. Ömer işini yapana kadar sınırdaki bekleyeceğiz. Ne zaman ki Ömer sınırdaki bombaları deaktif edecek, ondan sonra gölgemizi bile göstermeden ilerleyeceğiz.” İşaret parmağıyla bir işareti yaptı. “Tek bir şey istiyorum. İnsan gibi gideceksiniz, tek parça geri döneceksiniz.” Direktiflerinin sonuna geldiğini belli edercesine iki elini belinin arkasında kavuşturup; “Anlaşıldı mı?” diye bağırdığında, hence sesini yan köyde her kim varsa duymuştu.

“Emredersiniz komutanım!” dedi tim, hazır ola geçmiş bir hâlde, tek düze bir sesle.

“Size güveniyorum!” Göğsünü, kıymetlim olan nefesiyle şişirdi. “Herkes yanındakine sahip çıksın,” derken, bana doğru elini uzattı. “Ömer, biz gelene kadar beş dakikan var. Göster kendini, hadi koçum!”

Alp Aslan’ın yanına doğru adımlamaya başladığımda, Ömer çoktan evin bahçesinden çıkıp gitmişti. Her tim üyesinin yanına bir doktor arkadaş geçti. İçimde “Baltalar Elimizde”¹ şarkısı söyleme isteği mevcuttu ve bu hissin panikten olduğunun farkındaydım. Bulduğumuz evin bahçesinden teker teker çıktığımızda, sürekli yüzümü ovuşturmak istiyordum ama yüzümde gözlük ve boya mevcut olduğu için ancak kendimi kasmakla yetiniyordum. Muhtemelen biz sınıra varana kadar Ömer işlerini halletsin diye, Alp Aslan bizi arkalardan dolandırdı. Neredeyse aniden önümüzde beliren, minik, insan yapımı bir toprak bayırı tırmandığımda, karşımda uçsuz bucaksız bir arazi belirdi. Öyle ki arazide yerdeki çer çöp bile oynamıyordu. Sağıma baktım; bizden bir iki metre mesafede durmuş olan Kubilay ve Yavuz’u gördüm. Soluma

¹ Bir çocuk şarkısı.

baktım; yine aynı uzaklıkta durmuş olan Adnan abi ve Meri, gördüm. Bir adım öne çıkabilseydim, havadaki karanlığa rağmen muhtemelen Emre ve Raşit'i de görebilirdim.

"Gözlerini kapat!" İşittiğimle başımı şok içerisinde arkamdaki bedene çevirdim. Sol eli, arkadan karnımın üzerine kapandı ve "Gözlerini kapat," diye bu sefer fısıldadı. Neden, niçin diye sorgulamak istedim ama çok konuşmamın doğru olmayacağını bildiğim için önüme dönerek gözlerimi yumdum. Zaten karanlıktan bir şey göremiyordum ama özellikle görmemem gereken bir şey var herhâlde, diye düşündüm. "Ne duyuyorsun?" dediğinde, yüzüme yapışmış olan gözlük canımı acıtsa da kaşlarımı çattım.

"Hiçbir şey," dedim kararsız bir tonda. "Bir şey mi duymam lazım?" Yüreğimin sıkıştığını ve avaz avaz çığlıklar attığını duyuyordum ama o sayılmayacağı için söyleme gereksiniminde de bulunmadım. "Ne duymam gerekiyorsa... Bu işi bana bırakmak istediğinden emin misin?"

Karnımın üzerindeki eli hafifçe aşağı yukarı hareket etti sakinleştirmek istercesine. "Duymaman imkânsız. Odaklan..."

Mümkünmüş gibi kaşlarım daha çok çatıldı. Zihnimi boşaltabilmek için derin bir nefes aldım. Alp Aslan arkamda sabit durduğu yetmezmiş gibi, elini de karnımın üzerinde dondurdu ve nefesini tuttu. İçimden saymaya başladım. Bir şey duymam lazımdı ama ne duymam gerektiğini bilemiyordum. Lanet köyün üzerinde kanat çırpın tek bir canlı dahi yoktu ve ben, ne duymam lazım diye kafayı yemek üzereydim. Tekrar derin bir nefes aldığımda, sol kolumun uyuştüğünü hissettim ve o anda bir şey oldu. "Bip," dedi bir şey. Sesi duyduktan sonra kendi nefesimi tutarak, gözlerimi daha sıkı yumdum. Bir adım ileri çıkmak istedim ama karnımın üzerindeki eli izin vermedi.

"Bip."

"Bomba," dedim şok içerisinde gözlerimi açarak. "Bomba var, Alp Aslan," diyerek bedenimi kendisine çevirdiğimde; dudağının solu yukarı kıvrılmış, egosu ortaya çıkmış bir şekilde gülümsüyordu. Bulduğum şey mucizevi bir şey değildi. Zira biraz

oturup düşünsem, Ömer'in bomba imhacı olduğunu ve Alp Aslan'ın Ömer'i bunun için gönderdiğini hatırlayabilirdim.

Gülümseyerek, "Bir dahaki sefere cinsini de soracağım," dediğinde kaşlarım "Yok artık!" dercesine havalandı.

Tam ağzımı açıyordum ki Alp Aslan'ın kulağındaki, benim bile göremediğim minik böcekten bir bağırış koptu. "*Anasını sikeyim!*" Duyduğum cızırtılı söylemle gözlerim kısıldı, Alp Aslan'ın kaşları çatıldı. "*Anam, bacını, soyunu, sopunu... Lan, lan, lan! Bunlar hepsini birbirine tuzaklamış. Geri çıkın! Çabuk geri çıkın!*"

Ömer bunları dediği anda, Alp Aslan'ın sol eli bedenimin arkasına dolanıp beni çekti ve biz; tırmandığımız toprak bayırdan aşağı yuvarlanırken, birbirilerine tuzaklanmış mayınlar seri bir şekilde patlamaya başladı. Boynumu kısıp gözlerimi yummam çok gereksiz bir savunma şekliydi. Zaten bayır aşağı bok böceği gibi yuvarlanmakla meşguldüm ve üzerimde, tahminimce en az doksan kilo ağırlığında olan kocam mevcuttu.

Toprak, deyim yerindeyse ikiye ayrıldı. Toprak ana, kana bulanmadı belki ama ağıtlarını nasıl yakacağını şaşırdı çünkü ateş; ilk onun ocağına düştü...

Bayırdan aşağı indiğimizde ve Alp Aslan üstümde kaldığında, üzerinde yattığım zemin, patlayan bombaların artçılarını hissettirircesine titriyordu. Deprem olmuyordu ama toprak, altımda sabit de duramıyordu. Alp Aslan "Herkes iyi mi?" dediğinde, gözlerimi açtım. Başımı geriye doğru attığımda, yerde yatan bir beden gördüm ve hızla gözlerimi geri yumdum.

"Geliyorlar," dediğinde biri, kiimin sesi olduğunu düşünecek takatim bile yoktu. Altımdaki zemin kaynayan kazan gibi fokurdadıkça, kulaklarım uğulduyordu. "Görebildiğim sekiz kişi var."

"Hevybanû," deyince, bir yaşam belirtisi vermem gerektiğini fark ettim.

"İyiyim," diyerek gözlerimi bir kez daha açtığımda, düştüğümüz bayırın tepesinde bir gölge fark ettim ama gözümdeki gözlüklerden doğru mu gördüğümü anlayamadığım için gözlerimi kırptırmakla yetindim. İkimizin arasında kalan sağ elimi çıkar-

dığımda, Alp Aslan üzerimden doğrulacakken sol elimle hücum yeleğini tuttum. Muhtemelen, gitme diyeceğimi düşündüğü için gözleri irileşti. Sağ elimi sol bacağına sabitlenmiş tabancasına attığımda, irileştirdiği gözlerinin üstündeki kaşları çatıldı. Dudaklarımı oynatarak; “Tepemizde,” dediğimde tane tane, kendimi bir anda sola doğru yuvarlanır hâlde buldum. Ben; Alp Aslan’ın bedenen üstünde kaldığımda, ne ara sol bacağındaki tabancasını alıp ateş etti ve üzerimize un çuvalı gibi bir beden yuvarlandı, anlayamadım ama üzerimize bir beden yuvarlanınca, Alp Aslan’ın üzerinden titrer bir vaziyette hızlıca ayaklandım. Ayaklandım! Yalı kazığı gibi ayaklandığım için Alp Aslan beni tutup çekerken, solumuzda, bir iki metre mesafede yatanın Mert olduğunu gördüm. Titreyen ellerimi açıp kapatırken, sola doğru en azından emeklemek istedim ama Alp Aslan sol koluma asılınca o da mümkün olmadı. “Mert,” dedim fısıltıyla. Sesli konuşmuyor olsam da sesimdeki dehşet elle tutulabilir durumdaydı. “Mert yaralanmış. Bırak, bakayım...”

“Bedeninden ayrılan kafasını mı diyeceksin?”

Birkaç saniye donakaldım. O hoyrat bir tonda konuşmuş olsa da; “Nasıl?” dedim yine fısıltıyla. Ben önümü göremiyorum, sen kafasının koptuğunu nasıl gördün, diye bağırarak istedim ama bağıramadığım için tekrar bir “Nasıl?” döküldü dilimden.

“Kopmuş işte kafası, Hevybanû!” dediği gibi iki elim yüzüme kapandı. Derin derin nefes alırken parmak uçlarımı gözlerime bastırmak istedim ama söküp atamadığım gözlük yüzünden gözlerimi silemedim de. “Zayıt bir!” deyince, sol elim boğazıma doğru indi. Birkaç dakika önce konuştuğun bir insandan zayıt diye bahsetmek, normal insanlar için hiç kolay değildi.

Tekrar patlama sesleri duyduğumda, yine boynumu kısıtım. Daha çok, bacaklarımı kendime doğru çekerek, olduğum yerde oturmak istiyordum. Zaten bombalardan dolayı hareket de edemiyordum. “*Geldi, deli,*” diye bir ses duyulduğunda Alp Aslan’ın kulağındaki kulaklıktan, gözlerim merakla etrafta gezindi ama benim bayır diye tanımladığım derin hendeğin içinde oldu-

ğumuz için Melih'i de göremedim. *"Havadan ayrı, karadan ayrı unutturuyor bu piç!"*

"Çıkıyorsunuz, beyler," dedi Alp Aslan, sol elinin işaret parmağını kulaklığına dayayarak. "Siviller hendekte kalıyor. Çıkanın kafasına, ben sıkarım!" Omuzlarımdan kavrayıp, sırtımı dakikalar önce tırmandığım, sonra üzerinden aşağıya yuvarladığım dik toprak zemine dayadı. "Temiz denene kadar buradan kafanı uzatmıyorsun. Duydun mu beni?"

Omuzlarımı hafifçe sıkıp bedenimi sarsınca, tamam dercesine başımı aşağı yukarı salladım ama "Melih nerede?" diye ilave ettim korkuyla.

Başını itiraz istemez bir tavırla iki yana sallayıp, "Melih'i unut," dedi demirden soğuk bir sesle. "Beni unut!" Sesi bir kılıç olup, ruhumu ikiye ayırdı. "Sadece sen, Hevybanû. Anladın mı beni? Sadece sen!" Başını hafifçe eğip, irileştirdiği gözleriyle yüzüme odaklandı. Yüzündeki siyah boya yüzünden gözleri o kadar ortadaydı ki, aslında yaptığı harekete hiç ihtiyacı yoktu. "Gidiyorum bak ben-" diyerek duraksayınca, kaşlarım çatıldı.

"E git," dedim dudak bükerek. Kendisini tutacağımı zannettiği için, iki elimi havalandırıp "Git hadi," dedim tekrar.

An itibarıyla onu tutan ben değildim; beni tutan o idi. "Çıkma buradan," dedikten sonra kollarımı daha çok sıktı ve eğilip, dudaklarıma baskın bir öpücük kondurdu. Alp Aslan, bence sırf bunun için bile, beni gittiği tüm arazilere götürebilirdi. Yüzünü yüzümden uzaklaştırdığında yüzü buruştu. "Hay sikeyim, boyayı unuttum," diyerek sol elinin tersini dudaklarının üzerinde gezdirdi hızlıca. "Haydi, Allah'a emanet!" Yerdeki tüfeğini alıp ayaklandığında, bacaklarını kısıp tüfeğin merceğinden nişan alması bir oldu. Yanımdan üç adım uzaklaştıktan sonra bir adım geri çıkıp, tüfeğinin tetiğine parmağını değdirdiğinde, tepeden bir başka beden yuvarlandı hendeğe doğru. Muhtemelen ölümler hendeğe toplanacaktı.

Etrafı kolaçan etmek istercesine başım önce sola döndü. Benim gibi duvara sırtını yaslamış Yavuz'u zar zor seçtim karanlık-

ta. Sabit bakan gözlerini takip ettiğimde, sağımda ölü bir beden olarak yatan Mert'e baktığımı fark ettim ve ağırca yutkundum. Başımı biraz daha sağa çevirdiğimde Raşit'i de aynı pozisyonda otururken seçebildim. Bir beden de Raşit'in tarafından yuvarlandığında, gözlerim korkuyla irileşti. Patlama ya da kurşun sesleni zihnimde ötelemiştim. Kulaklarımdan dikkat kesildiği, üzerimize doğru yuvarlanan bedenlerin sesleriydi çünkü üzerime bir şey düşsün istemiyordum. "İyi de," dedim kendi kendime. "Biz bu düşenlerin ölüp ölmediğini nereden bileceğiz?" Birinin ölmekten aramıza karışabilme ihtimali kalbimi korkuyla çarptırdı. Çünkü bizim üzerimizde kendimizi koruyacak hiçbir şey yoktu. Üçümüz ayrı ayrı yerlerde, hendek içerisindeydik. Sağa doğru mu emekleyerek ilerleyeyim, sola doğru mu emekleyerek ilerleyeyim, bilemediğimden; elimle Yavuz'a gelmesini işaret ettim ama "*Gelmem,*" dercesine korkuyla başını iki yana salladı. Onun bu derece kilitlendiğini görünce, sola doğru, sağ kolumla başımın üzerine siper yaparak emeklemeye başladım. Daha doğrusu sürünmeye... Yavuz'un yanma vardığımda bir bomba daha patlayınca gözlerimle birlikte yine boynumu kısıtım. "Yavuz," dedim elimi sağ koluna atıp sıkarak. "İyi misin? Bak, bana bak! Yok bir şey, bak!"

Yavuz bana bakmak yerine Mert'in cansız bedenine bakıyor olmasaydı, yapmaya çalıştığım şey belki bir işe yarayabilirdi. "Öylece kaldı," dediğinde benim de bakışlarım, Mert'in yerde savrulmuş bir hâlde, yüzükoyun yatan bedenine döndü. "Ne için? Kimse gidip bakmadı bile. Ne için geldik biz buraya, Jülide?"

Derin bir nefes aldım. Bakışlarım tekrar Yavuz'a döndüğünde ağırca yutkunmak zorunda kaldım çünkü ağlıyordu. "Gidemiyorum," dedim fısıltıyla. "Çok uzağımda. Üzerimde bir şey de yok." Zira benim bu sefer üzerimde tıbbi malzeme bile yoktu. Yavuz'a bakarak başımı sola doğru, mahcupça büktüğümde, kimsekin kasten Mert'e yardıma gitmediğine ikna olsun istiyordum. Çünkü ikna olmazsa kendisiyle birlikte hepimizi suçlayacaktı ve bu gürültü bittikten sonra buna devam ederse, barut fiçisine dö-

nenler diliyle adanı öldürecek konumda olacaktı. "Göremiyorum hiçbir şey," diyerek ellerimi hayımdaki kasketin klipsine tırmandırdım. () arada bir beden daha aşağı düşünce, olduğum yerde korkuyla sıçradım. Önce başımdan kasketi çıkarıp fırlattım, sonra da gözlüğü gözümünden söküp aldım. Gözlüğü çıkardıktan sonra sanki dünyam aydınlandı.

Hafifçe diz kapaklarımda üzerinde yükseldiğimde Yavuz sol koluma yapışınca, olduğum yere gerisin geriye oturdum. "Man-yak mısın?" dedi, daha da kolumdan çekştirerek. "Sen silah seslerini duymuyor musun, Jülide?"

Kolumu kendisinden çekştirmek suretiyle kurtardım. "Göremiyorum hiçbir şey!" dediğimde çirkeşlik modum çoktan açılmıştı. Kimin nerede olduğunu görememek artık çıldırmama sebep olacaktı.

"Ne göreceksin ya bu karanlıkta?" dedi iki elini hiddetle yana açarak. "İnsanların nasıl kafalarını kestiklerini mi?"

"Sen ne anlarsın be?" dedim öfkeyle. Oysaki birbirimizi yememiz gereken bir anda değildik. "Orada benim iki canım var! Sen ne anlarsın? Bir piç olarak gözlerimi açtığım şu dünyaya, bir piç gibi devam etmeme belki de sadece yarım saatim var benim!"

"Ya da bir leş olarak devam etmene..." deyince, bedenini göğsünden ittim.

"O çenenin kapat, korkak tavuk!" diye çıkışmamı, en az onun kadar beklemiyordum ama canından can gitme ihtimali olan bendim sonuçta. Ardından iki elimi yüzüme atıp, parmak uçlarımı gözlerime bastırdım. Sakinleşmek adına derin bir nefes aldım. Çünkü sakinleşemezsem, hata yapmama ihtimalim yoktu. Yavuz'un yere paralel uzattığı bacaklarının üzerinden emekleyerek geçip, hendeğin soluna doğru emeklemeye başladığımda, Yavuz da bu sefer beni durdurmaya yeltenmedi. Ne göreceğimi bilemesem de bir şeyler görebilmeyi hedefledim. Çünkü hendek koridor gibiydi ve orası da sonuydu. Kendimi bir anda savaşın ortasında bulma ihtimalim de vardı ama benim iki canımın ikisi de o savaş meydanındaydı!

En uca gidebildiğim kadar gidebildim. Ellerim, tırnak aralarım toz toprak içerisinde kaldı. Hendeğin sonuna geldiğimde ve başımı hafifçe havalandırdığımda; yalvartılan bir köpek gibi kalakaldım. Yutkunmak istedim, olmadı. Gözlerimi, gördüğüm görüntü değişsin diye kaç kez kırıştırdım, sayamadım. Gördüklerimi karanlığın yarattığı halüsinasyonlara yormak istedim ama görüntü değişmedi. Yere zamkladığım avuç içlerimdeki her bir damar zonkladı. Diz kapaklarım hareket edemesin diye sanki ilahi bir güç tarafından binlerce çekiç darbesine maruz kaldı.

“Melih,” dedim nefes nefese.

Siyahlar içerisinde bir Melih... Yüzünde siyah kar maskesi olsa bile; gecenin, bedenini ustalıkla örttüğü karanlığına rağmen gözlerinden tanıdığım Melih... Elinde silah olmayan ama iki insan artığıyla boğuşan Melih...

Hiç bilmediğim ama aldığı her bir nefes için kin beslediğim bir beden, kollarını arkadan Melih'in boynuna doladı. Arkaları bana dönük olduğu için tek görebildiğim boğuşmaları oldu. Karşısında kalan adamın tutulan Melih'e doğru ilerlediğini görünce, dilimden yeri göğü inleyen bir “Melih!” döküldü.

Yere dayadığım avuç içlerimden destek alarak nasıl ayaklandım ve kendimi savaş alanının ortasına attım, bilemiyorum. Melih, sesimi duyduktan sonra ona doğru gelen adamın üzerine, boğazına kollarını dolayan adamı da sürükleyerek bir boğa misali kendisi ilerlemeye başladı. Üçü bir sarmal olduğunda, yükselen sesler kavga fobimi tetikleyecek diye ödüm koptu ama nereye koştuğumu bilemeden üzerlerine koşmayı bırakamadım.

Melih'in boğazına kollarını dolayan varlığı boynundaki furlardan, arkadan tutmak suretiyle yakaladığımda, Melih önündeki cüsseyi itti ama adam, Melih'e tutunduğu için aşağı doğru yuvarlanırken Melih'i de çekti. Melih'in boynuna kollarını dolayan adam da Melih'le birlikte aşağı doğru sürüklendi. Melih'i tutan adamı da ben tutuğum için peşlerinden aşağı yuvarlandım.

Bir bilinmeze yuvarlanmak... Yuvarlanırken hiçbir şey anlamamak, hissedememek de cabası.

Kulağıma dolan "Hevybanlı!" sesi ise yitiretiime arazideki tüm şarapnellerin fırlatılmasıyla eş değerdı.

Bedenim sert bir zemine çarptığında boğazımdan acı dolu bir inilti döküldü. Külçe gibi yüzükoyun kalan bedenımı, sırtüstü çevirmeye çalışırken; "Demedim mi?" dedim acı içinde kıvrılarak. Kaburgalarım kırılmamıştı ama iç organlarıma bir bıçak gibi saplanıyordu. Nefes almaya çalıştıkça kaburgalarım battığı için, almaya çalıştığım nefes ciğerlerımı yaktı ama canımın bir parçasına yakarmaktan geri duramadım.

"Dönme, demedim mi?"



BÖLÜM VII

KAVUŞMAYA SAKLANAN SARILMALAR

*“Ölüm Allah’ın emridir ama sevdiğinden ayrı kalacak
oluşun, cehennem azabını ölmeden yaşatır”*

ALP ASLAN ŞAHİN

Kendinizle birlikte etrafınızdaki herkesi kollamanız gereken bir alanda olduğunuzu ve üstüne üstlük o alanın ortasında canınızın çığlığını duyduğunuzu düşünün...

Hevybanû’nun; “Melih!” diye bağırdığını duyunca sesin nereden geldiğini bulacağım derken tüm odağımın anası sikildi. Çenemin soluna yediğim yumrukla bir adım geri sendelesen de, sol elimi karşımdaki döl israfının üstündeki krem rengi yelegin üzerine atıp, bedenini kendime doğru çekerek kafamı yüzüne gömdüm. Vücut bulan bir öfkeyle; “Sizinle mi uğraşacağım lan, orospu çocukları!” dedikten sonra iki elimi kafasına atıp yana çevirmek suretiyle boynunu kırmam bir oldu. Bedeni leş olarak yere yığılınca, hızla arkamı döndüm. Hevybanû’yu yaldır yaldır koşarken gördüğümde ise beynimden vurulmuşa döndüm.

Hiçbir mermi, sevdiğim kadını savunmasız ve korunmasız bir şekilde cehennem ateşine koşarken görmem kadar beni etkisiz hâle getiremezdi...

Hiçbir şeye aldırmadan Hevybanû’nun adını zikrettiğimde, kürek kemiğimin arkasına bir tüfeğin dipçigi geçti. Sırtıma tü-

feğin dipçığı geçmesine rağmen, gözlerim avını takip eden şahin misali Hevybanû'nun üzerinden bir saniye ayrılmadı. O arada Melih'i arkadan boğazlayana, biçare Hevybanû'nun tutunduğunu gördüğümde gözlerimi acıyla yumdum.

Direnç mekanizmam çöktü... Yaralı bir hayvan gibi bağırdığımı hiç hatırlamıyordum. Canım çok kez yandı. Binbir çeşit bıçak yarasına nail oldu âciz bedenim. Birçok mermi çekirdeği çıktı vücudumun her bir zerresinden. Psikolojik şiddetten tut, fiziki şiddetin her çeşidini ama her çeşidini yaşamıştım ama canımın böyle yandığı bir anı zerre yaşamamıştım. Canım sensin, derken mübalağa sanatı yaptığımı düşlerdim hep. Meğerse hiç yapmamışım. Yapamamışım...

Dilimden dökülen "Aaa!" söylemiyle gök daha bir karaya bulandı. Tüm kara bulutlar, kan karanlığına büründü. Sol cebimdeki bıçağı kınından çıkarıp, arkama döndüğümde gözümü kırpmadan karşımdaki bedenin gırtlığına bıçağımı soktum. Leşi elimden silkelediğim gibi Hevybanû'nun yuvarlandığı çukura doğru koşmaya başladım. Üzerimde kurşunu fişek gibi geçiren hücum yeleğimden başka hiçbir şey yoktu ama sorsalardı ben zaten delik deşik olmuş bir hedef tahtasına çoktan dönmüştüm. Ruhum ise o çukurdan Hevybanû ile birlikte çoktan bir bilinmeze yuvarlanmıştı.

"Hevybanû!" diyerek çukurun yanma gelip eğildiğimde, bedenini iki büküm görmem gözlerimi yumup, derin derin soluklanmama neden oldu. Bedenen nefes alıyordum ama ruhum can çekişiyordu.

"Kalk!" diye çakma piçin bağırdığını duyduğumda, bana dememesine rağmen kalkıp, çoktan bayırdan aşağı kendimi yuvarlamaya başladım. "Kalk ulan!" diyerek tekrar bağırdığında, Hevybanû ellerinden destek alarak nefes nefese doğruldu ve o andan sonra her şey bana göre bile çok hızlı gelişti. "Ben bitti demeden..." dediğinde, Hevybanû çakma piçe doğru koşmaya başladı. Ama sorun şuydu ki; Hevybanû'ya doğru gelen eli bı-

çaklı bir ırz düşmanı varken, çakma piçin karşısında bıçak savuran başka bir şerefsiz vardı...

Çakma piç; karşısındaki iblisin elindeki bıçağı, elinden bıçağı alma gereksinimi bile duymadan gırtlığına sapladığında dahi aşağı doğru inmeye devam ettim. Hevybanû ile diğer şerefsiz, karşı karşıya kaldığında, adımlarım hem hızlandı hem de doladı. Hevybanû'nun sol ayağı iblisin yüzüne geçtiği gibi çakma piç, herifin başının sola doğru savrulmasına izin dahi vermeden arkasından boynunu kırdı.

Leş, Hevybanû'nun ayaklarının dibine serildiğinde, çakma piç ile karşılıklı kaldılar. "Bitmez!" diyerek leşin üzerinden atlayıp, çakma piçe sarıldı. Sağ eli çakma piçin başının arkasına kapandığında tek duyduğum, Hevybanû'nun; "Şükûrler olsun," diye sayıklamalarıydı ama çakma piç; Hevybanû'ya asla sarılmadı. Kanlı iki eli değdirmekten imtina edercesine kendi iki yanında put gibi kaldı.

"Siz burada ne arıyorsunuz?" dediğinde, çakma piçin ses tonu kanımı çekti. O arada aklıma Hevybanû'nun; "*Geldiğinde beni bile tanıımıyormuş gibi yapacak,*" söylemi geldi. Hevybanû'yu kollarından tutup onun bedeninden uzaklaştırınca, buna daha bir emin oldum. "Sen burada ne yapıyorsun, Jülide?" diye bağırdığında, az önce "*Ben bitti demeden bitmez!*" diyerek karımla birlikte adam pataklayan kendisi değilmiş gibiydi.

"Ben," dedi Hevybanû, tutuk bir vaziyette. "Seni görünce-"

"Senin o gören gözlerini sikerim!" deyince hırsıyla, yanlarına doğru adımlamaya başladım ama bana doğru sağ elini havalandırmasıyla, adımlarım jet hızıyla durdu. Kıç kadar arazideki tüm kurşun sesleri kesildi o arada. Sol eliyle yüzündeki kar maskesini sıyrıp attığında, gözleri âdeta ölüme doymadığını haykırıyordu ama birazdan öldüreceği insanın, hayatındaki en sevdiği insan olacağının farkında değildi. Duygularını kapatmak, çoğu zaman işe yarasa da karşınıza sevdiğiniz bir insan geçtiğinde çok acı sonuçlar doğurabiliyordu. Bir adım daha attığımda, "Şahin!" diye

yeri göğü inletircesine bağırdı. Hatta öyle bir bağırdı ki yüzünde ki tüm damarlar belirginleşti. “Bir adım daha atarsan ”

Ne diyeceğini bilemesem de, umurumda olmasa da durdum. Çünkü ben, bir emir eriydim. Emir, demiri; her türlü, her yerde keserdi. Ve çakma piç, buraya benim üstüm olarak gelmişti.

Bana doğru dönerek, sol elini havalandırdı ve “Sen burada ne arıyorsun, amına koyduğum?” diye yeri göğü inletircesine bağır-maya devam etti. Ardından hızla yönünü Hevybanû’ya çevirdi ve sol elinin tersiyle Hevybanû’nun göğsüne vurdu. Hevybanû’nun göğsüne vurdu, sızısı benim göğsümde vuku buldu. “Ya sen? Ya sen, benim akılsızım? Sen burada belanı mı arıyorsun?”

Hevybanû’nun derin bir nefes aldığını, hareket eden sırt kas-larından anladım. Çakma piçin tavrına rağmen geri adım atma-yarak “Sırası mı şimdi?” diye sorduğunda, Alka’nın üyeleri ile benim çocuklar yavaş yavaş, düştüğümüz çukurun etrafında to-parlanmaya başlamıştı.

Çakma piç yüzünde ruh hastası bir gülümseme ile iki elini ha-valandırıp parmaklarını şaklattı. “Parti bitti, Jülide Hanım!” dedi çiğ bir kahkaha atarak. Ardından hızla Hevybanû’yu sol kolun-dan tutup, bana doğru çevirdi. “Bak,” dedi, canımın gittiği bedeni sarsarak. “Bak! Yarattığına bak!” Öyle bir acımasız ses tonuyla konuşuyordu ki, korkumdan kalbim boğazımda atmaya başladı. Korkumun benimle hiç mi hiç alakası yoktu. Hevybanû’yu pa-ramparça edecekti ve ben de; şu anda karşımdakinin kim olduğ-u-na bakmadan parçalayabilecek kadar odaklanmış konumdaydım. “Alp Aslan burada ne arıyor, Jülide?” diye bağırdıktan sonra, iri-te edici bir kahkaha daha attı. “Dur, ben söyleyeyim. Gamsız bir zevk düşkününü olarak emrinin altındaki herkesin canını hiçe saydı ve biricik karısının peşinden geldi. Eee...” Alaylı sesiyle gülüm-semesini parlattı. “Şey baldan tatlıdır, derler.”

Ne ima ettiğini anladığım için bir adım öne çıkıp, “Melih!” dedim gür bir ses tonuyla.

Dememem gerekiyordu. Normal şartlar altında “komutanım” diye hitap etmem lazımdı ve çakma piç, sağ elini kulağına dayayıp: “Ne dedin?” diyerek bunu da vurguladı. “Duyamadım, asker, ne dedin?”

Derin bir nefes aldım, dilimin ucuna gelen tüm küfürleri yutabilmek için. Ama çakma piç, Hevybanû’yu tuttuğu kolundan sürüklemeye başlayınca gözlerim hızla irileşti. Tuttuğu bedenin kime ait olduğunu umursamadığını kanıtlarcasına öyle bir çekirtiyordu ki, Hevybanû peşinden nasıl koşacağını şaşırmıştı.

Ben de sinirliydim. Ben de çok sinirliydim. O siktiğimin hendeğinden kafasını çıkarmamasını on kez tembihlememe rağmen çıktığı için Hevybanû’ya çok kızgındım ama bu nasıl bir duygu durumuydu ki, en sevdiğini dahi gözün görmesin?

Bir yerin önüne geldiğimizde, ardımdan kimlerin geldiğine dahi bakamadım. “Gir ulan içeri!” diye bağırınca, Hevybanû’nun titreyen elleri gözüme ilişti. Ben görüyordum, o en kıymetlisinin hâlini görmüyor muydu? Hevybanû, korku dolu gözleri çakma piçin yüzünde gezindikten sonra ağırca yutkundu. Bana baksın istedi ama sonra, benden beklentisi olsun istemediği için bakmaktan vazgeçti. “Sen mi girersin?” dedi gülümseyerek. Allah belamı versin ki, herif gülümsedikçe götümüze ne kaçacak diye bekler olmuştum. “Yoksa ben sürükleyerek sokayım mı?”

Hevybanû derin bir nefes alarak, bedenini çakma piçin sokmak istediği karanlık çukura çevirdi. O, çukura doğru ilerlemeye başladığında ben de ilerlemeye başladım ama çakma piçin sağ eli yine durayım diye havalandı. Hevybanû çukurun ağzına oturduktan sonra vazgeçsin diye karındaşım dediğine baktı ama çakma piç, tutumundan zerre vazgeçmedi. Vazgeçmediğini görünce, sesli bir nefes alarak çukurun içerisine girdi. Hevybanû’nun fobisi vardı bir kere, duramazdı. Ben biliyordum da o, kardeşinin fobisini bilmiyor muydu, aklım almadı...

“Aç o gözlerini!” diye bağırdı çukura doğru eğilerek. “Aç ve etrafına bak!” Hevybanû’yu içerideki karanlık ve kapalı kalma

korkusu etkilemiyorsa bile, çakma piçin katı tutumu muhakkak korkutuyordu. Hevybanû'nun, elinde oynattığı bir piyondan farkı olmadığını "Çık şimdi dışarı," dediğinde anladım. Hevybanû dışarı çıktı çıkmasına ama beti benzi atmıştı... Çakma piçle karşı karşıya geldiklerinde, onun yüzü de oldukça donuktu. Sanki o da artık en sevdiğine bakıyor gibi değildi, çakma piç gibi. "Neden girdin oraya?" demesiyle, ağzımın içerisinde bir küfür yuvarladım. Çünkü resmen taşak geçiyordu. "Sen benim sana zerre zarar vermeyeceğimi biliyorsun..." Hevybanû ağırca yutkunarak, başını aşağı yukarı salladı ama o kadar zor ayakta duruyordu ki, titreyen bedenini ben iki metre uzaktan görebiliyordum. "Ama Alp Aslan bilmiyor," diyerek bana döndürdü gülen yüzünü. Benim yüzüm ise beton gibiydi, soğuk ve hissiz. "Sen beni tanıdığın kadar Alp Aslan'ı da tanıyorsun. Ben sana bir şey yapmam ama seni zorladığımda Alp Aslan'ın gelip üzerime çullanacağına da adın kadar eminsin. Başı yanmasın, aramız kötü olmasın diye kendi ayaklarıyla girdin o mezara..." İki elini başının arkasında bağlayıp, sesli bir nefes aldı. "Sevdiklerin için fedakârlık yapmak çok güzel şeydir, Jülide. Aferin!" İşittiğimle kaşlarım havalandı ama daha ben havalanan kaşlarımı indirmeden, hırsıyla Hevybanû'yu sol kolundan kavrayarak, bana doğru çevirdi. "Çok mu seviyorsun bu herifi?" dedikten sonra Hevybanû'yu bana doğru hoyratça itti. "O zaman siktir git, evinde otur!" Öfkeyle iki yana açtığı ellerini, göğü yaran sesi devleştirdi. "Çok seviyorsan, evinde, kocanın dönmesini bekle, Jülide!" Hevybanû'yu nasıl kendime doğru çekip ardıma aldım, bilemedim. "Evinde otur, çocuğuna bak, kocanın yolunu gözle! Ama bu adamın hayatını sikme! Benim hayatım, senin aldığın nefesin derdine düşmekle geçti lan!"

"Yeter!" dedim dik bir tonda, haddim yetermiş gibi. "Yeter amma koyayım! Çenenin bağını sikerim senin, yeter!"

Tabii benim çıkışımla, odağı bana döndü. Bir kez daha "Sen burada ne arıyorsun ya?" dediğinde ağırca yutkundum. "Sana mı kaldı tek kurşun atmayacağın, sikik bir köyü boşaltmak? Sen

bunun için mi aylarca uç açına süründün? Karının peşinden çayır çimen dolaşmak için mi o kadar eğitim aldın?” Sağ elinin işaret parmağını havalandırıp, yüzüme doğru doğrulttu. “Sana üç hafta verdim. Yas tut dedim, nişan yap dedim. Ne yaparsan yap dedim ama üç hafta var dedim! Evlenmek bile aklına gelmedi ama canlarından mesul olduğun timini toplamak zerre aklına gelmedi!” Bana doğrulttuğu elini hızla göğsüne vurdu. “Lan, ben sana emir mi vereceğim bu saatten sonra, beynini siktiğim? Ben mi söyleyeceğim ne yapman gerektiğini? Lan, sen ne sallabaş lidersin?” İki eliyle ardımda dizilen çocukları işaret etti. “Lan, bu adamlar senin sözünle ölüme yürüyor, ölüme! Karının peşinden geliyorsun da, biri; *‘Senin sikişinin keyfine mi öleceğiz?’* demiyor! Bu mu senin komutanlığın? Kendi zevkine adam harcamak mı adamlık?” Yine, haddim olmasa da sabır dolu bir nefes aldım. Haddim yok diyordum çünkü haklıydı. Kimseden emir almam diyerek hava cıva satmak kolaydı ama işin bokunu çıkardığım için söz hakkım kalmamıştı. “Çıkar, ardına sakladığını,” deyince, Hevybanû kendisi arkamdan çıktı. “Mutlu musun?” dediğinde, yüzünde öfke dolu bir ifade vardı. “Bu adamı, bu kadar düşürebildiğin için zevk duyuyor musun?” Gözlerini yumdu iki saniye kadar ve hızlıca bir sigara yaktı. “Ben, bundan utanç ve üzüntü duyduğunu biliyorum, Jülide,” diyerek sigarasını Hevybanû’ya doğru salladı. “Döndüğümüzde babamla konuşup, resmî nikâhı hızlandıracağım. Kocanla birlikte ülke sınırları içerisindeki her ili gezeceksiniz. Her ilde bir lojman hakkın olacak.” Kaşlarını imayla havalandırdı. “Ama sen, bir daha bu topraklara ayak basmayacaksın, Jülide! Evinde oturacaksın, doktorluğunu gidip hastanende yapacaksın. Gerekirse beş çocuk büyüteceksin ama bu adama cehennem azabı yaşatmayacaksın ve ben bir daha...” Başparmağını göğsüne vurdu iki kez. “Sizi bu konuda uyarmayacağım. Sen, benim ardımdan atladın, normal,” diyerek makul bulduğunu belirtircesine dudağını büktü. Gözleri jet hızıyla bana döndü. “Sen, neden Jülide’nin arkasından atladın?”

“Ben,” dedim ama sözümü kesti.

“Sen buraya düşseydin ve Jülide de peşinden düşseydi, ben atlamazdım. Çünkü ben sana güveniyorum, piç kurusu!” diye, âdeta gecenin karasından daha kara bir zindana bürünmüş hâlde bağırdı. “Ben sana, canımı emanet edecek kadar güveniyorum! Ben bilirdim ki, o çukurdan ya birlikte çıkarsınız ya da hiç! Ben bilirim ki; iki kişinin naaşım teslim etmek, ardımda kalan yedi insanın naaşım teslim etmekten daha kolaydır! Ya sen...” Yaşadığı hayal kırıklığına inanamıyormuşçasına iki elini başına atarak, saçlarını çekiştirdi. “Sen nasıl arkandakileri umursamazsın, Alp Aslan?” Sigarasını orta parmağı ile başparmağının arasına sıkıştırıp, derin bir nefes aldıktan sonra araziye doğru fırlattı. “Hata kotan doldu, paşam!” Hevybanû’ya dönüp kaşlarını havalandırdı. “Ya bu adamın kafasının rahat olmasını sağlarsın ya da alayda sabah içtiması aldırırsın! Tercih sizin!”

Yanımızdan rüzgâr gibi geçecekken, Hevybanû sağ koluna aniden yapıştı ve çakma piçin bedenini hiç zorlanmadan, çakma piç izin verdiği için az önce kendisinin benim yüzümden girdiği çukura sürükledi. “Gir!” dedi dişlerini birbirine bastırarak. Peşi sıra yüzünden buruk bir tebessüm geçti. “Ben de seninle geleceğim, söz,” dediğinde oranın çakma piçin esir tutulduğu yer olduğuna iyice emin oldum.

Çakma piç başını iki yana sallayıp, gülümser bir ifade ile “Saçmalama!” dedi ama Hevybanû’ya sökmedi.

“Gir şuraya, Arslan!” diye bariton bir tonda bağırdığında, Hevybanû’nun istediği zaman çok gaddar bir insan olabileceğini, aylarca beni görmezden gelişinden sonra bir kez daha anladım. Hevybanû önden kendisini çukurun içine salınca, çakma piç yüzünü sıvazlaya sıvazlaya, kıyamayışından ötürü onun ardından gitmek zorunda kaldı. Adımlarım hızla çukurun önüne vardı ve çukurun girişinde usulca eğildim. “Burada mıydın?” dedi duygusuz bir tonda.

“Saçmalıyorsun şu an, Jülide,” dedi, kestirip atmak istercesine

“Sen mi çizdin taşlarla bu çubukları buraya?” diye sordu Hevybanû, hiç umursamadan. “Burada mı dalağını sökmek istediler senin? Burada mı adını bilemediğim aletle vücudunda delik açtılar? Burada mı tırnaklarını çektiler? Burada mı?..”

“Kapat o çeneni!” diye bağırınca çakma piç, sağ elimle çukurun giriş alanına tutundum, bedenimi aşağı atmak için.

“Burada mı kaybettin tüm hislerini?” diye bağırdı Hevybanû da, çakma piçin bağırışından zerre etkilenmediğini kanıtlayarak.

“Hayır ulan, hayır! Anam yıllar önce sikti benim insanlığımı! Oldu mu? Rahatladın mı? Çözdün mü bütün bulmacaları, küçük aptal?” Ardından kısa bir sessizlik oluştu, birbirlerine bakan gözlerini görmek istediğim sürede... “Büyü artık, Jülide! Ben peşinde heder oldum, sırf saçının teline zarar gelmesin diye! O adamı da peşinde heder etmeden büyü! Ya, biz senden çok bir şey istemiyoruz!” Ses tonu isyan bayraklarını açtığını belli edercesine yükseldi. “Alp Aslan’a sorsan, ‘*Dönünce gül yüzünü görsem yeter,*’ der! Biz senden, kışını güvende tutup, iki gülümsemeni istiyoruz! Sana mı kaldı lan kahramanlık?”

Hevybanû, “Alp Aslan’ı karıştırma!” diyerek araya girdi baskın bir tonlamayla. “Zaten buradan döndükten sonra çıkacaktım kurtarma ekibinden! Sen benden daha çok mu düşüneceksin Alp Aslan’ı?”

O arada içeride bir itekleşme oldu. “Evet!” dedi çakma piç, tereddütsüz bir tonda. “Ben senden daha çok düşünüyorum. Sen bugün seversin, yarın sevmeyebilirsin ama benim için aldığı her nefes, kırptığı her göz, hayat memat meselesi! Alp Aslan’ın iyi olması demek, altındakilerin iyi olması demek! Sen profesyonel bir askerin yeri nasıl zor doluyor, biliyor musun?”

“Melih, bana kız!” dedi Hevybanû yükselerek. “Bana kız! Benden çıkar sinirini!”

“Emin ol, gevşek kocandan sinirimi çıkarmıyorum! Başı yamasın diye o senin peşinde dolanıyor, ben onun peşinde dolanı-

yorum! Ama ben çocuk bakmaktan yoruldum, Jülide! Yoruldum, anlıyor musun? Bu yüzden, kocan seninle sağlıklı bir hayat yaşasın istiyorsan, siktir git, evinde otur!”

“Tamam!” dedi Hevybanû ılıman bir tona geçerek. “Tamam, ben zaten farkındayım her şeyin. Yeter artık, sakinleş!”

“Buradan çıkınca Alp Aslan ve timi, seni ve doktorları alarak geri dönüyor. Sizi hudutta bıraktıktan sonra birkaç saat dinlenip yanıma geri gelecekler. Ne bok yersen ye ama kocanı o yokken, sakin ve güvenli bir hayat yaşayacağına dair ikna et. Bir kere,” dedi ve derin bir nefes aldı. “Bir kerecik tereddüt ettiğini, duraksadığını görürsem bildiririm, Jülide. Kemal baba, üstünü çizmek için hazırda bekliyor. Üsten çıkar, bölük komutanı olur. Ha, bizimki gurur da onlarınki değil mi? Onlarınki de gurur ama kocanı o hayatın mutlu etmeyeceğini bil! Bil ve öyle at adımlarını!”

Hevybanû bezgin bir nefes verdi. Yenilmişlikle; “Benim hatamdı,” dediğinde, kaşlarını olduğu yerde çatıldı. “Evlenmesi de benim hatamdı, Melih. Aklına her şeyi ben soktum. Ben kendisiyle bir hayat yaşamak istedim, o da beni kırmadı.”

“Kırsın da kafasını taşla ezeyim,” diye karşılık alınca, Hevybanû’nun tekrar bezgin bir nefes verdiğini işittim.

“Ezmiş kadar oldun zaten.”

“Hiçbir şey yapmadım, Jülide!” dedi kabullenmez bir tonda. “Yapacak olsaydım, zora düşsün isteseydim, buraya, bu cehen-neme tekrar gelir miydin sanıyorsun?” Birkaç adım sesi işittim. “Ben gelmeseydim de başkası gelseydi ne olacaktı? Alp Aslan’a ne olacaktı, sen farkında mısın? Hakkında açılacak soruşturmalar, alacağı uzaklaştırmalar, Alp Aslan’ı nasıl etkileyecekti; farkında mısın sen, Jülide? Oyalama beni. Evine dön. Kocanı sakinleştir, geri gönder.”

“Bir dakika!” dedi Hevybanû panikle. “Sen ve Bilge ne iş?” Konunun yeri miydi?

“Ben sana beni oyalama diyorum, sen bana ne diyorsun, Jülide... Biliyor musun, bu köyde dünya kadar sivil vardı! Siz bura-

Ya bu yüzden geldiniz ama şimdi geri döneceksiniz, diyorum. Bir düşün bakalım, neden geri dönüyorsunuz?”

Hevybanû sabır dolu bir nefes alarak, “Melih!” dedi. “On iki senem askerî birliklerde geçti. Herkesin öldüğünün ama ölmesi gerekenlerin köyün gerisine sindiğinin farkındayım. Benden; gidip, kocamı o kurulan tuzağa göndermemi istediğinin farkında olduğum gibi...” Yere ayak çarpma sesi yankı yaptı, çukurun girişine doğru. “Bilge ve sen ne iş?”

Sinirli bir kahkaha eşliğinde “Arazide iş yoktu da bana karı bakasın mı geldi, Jülide? Ne işim olur benim Alp Aslan’ın kardeşi ile?” diye soludu.

“Ha, Alp Aslan’ın kardeşi olmasa olur yani?” dedi, ısrarcı tutumunu bozmadan.

“Bak, güzelim,” dediğinde, gece boyunca çakma piçe sinirlenemeye hakkı olmadığını kabul eden ben, sinirlendim. “Benim bir tane yumuşak karnım var, o da sensin. Bu bana yetiyor. Ayrıca, kızın kafasına sakın bir şeyler sokma, Jülide. Ben, sana; kocanı rahatlat, kafası bulanık gezerse gövdesinin üzerinde baş kalmaz diyorum, sen kocamı daha da nasıl dara düşürürüm diye bana akıl danışıyorsun!”

“Sorumun cevabı bunlar değil,” dedi yine tutumunu bozmadan Hevybanû. “Bilge sana iki kez vurdu. Gördüm ve sen hiçbir şey demedin.”

“Demediğimi nereden biliyorsun?” dedi çakma piç, hiç duraksamadan. “Dememiş bile olsam, Bilge olmaz, Jülide. Kimse-nin beynini bulandırma!”

“Neden?” diye diretmeye devam ettiğinde Hevybanû, bana bile bıkkınlık gelmişti. Allah’tan, bana karşı böyle ısrarcı tutumları yoktu.

“Kısır da isteyelim mi çocuklardan?”

“Neden, diyorum?” dediğinde tekrar, “Çıkan Allah aşkına!” diye bağırarak istedim.

Çakma piç “Basit bir denklem,” diye yanıtladı kendisini Ar-
dından bir çakmak sesi yükseldi. “Şimdi biz Bilge ile evli olsak.
Ve Alp Aslan, benim kardeşimi yani seni, ilk başlarda üzdüğün
gibi yine üzse-”

“Sen nereden biliyorsun Alp Aslan’ın beni üzdüğünü?” diye-
rek kesti sözünü.

“Nereden bileceğim? Kıymetli kocan söyledi!” Hevybanû
öğrendiğine şaşırmış olmalı ki, çakma piç devam etti. “Ne bok
yediğini söylemedi. Ben de kendisinden nefret etmeyeyim diye
sormadım. Barışmıştınız zaten,” dedi ve sesli bir nefes verdi.
“Sonuç olarak, karımın erkek kardeşi, kardeşimi üzse, karımla
aranda sorun olur, Jülide. Bir daha yüz yüze bakamayız. Sen
bunun nesini anlamıyorsun amma koyayım? İki gün görümcenle
takılayım da sonra, bebeğinizi sevmeye sırayla mı gelelim birbi-
rimizi görmemek için?”

“İyi be!” dedi Hevybanû hoşnutsuz bir tonda. “Benim görüm-
cem fazla zaten sana.”

“Fazla tabii! Bana, göre göre katana gibi Bilge’yi mi layık
gördün? Ham kızım o!”

“Fıstık gibi kız da işte, eşek hoşaftan ne anlasın?” Birkaç adım
sesi işittim ama sonrasında adımlar duraksayınca duruşumu boz-
madım. “Kaç dakika durduk, bilmiyorum ama...” dediğinde Hev-
ybanû’nun sesinden resmen şifa akıyordu. “Benim cehennemim
dediğin yerde durduk, nefes aldık ve konuştuk...” Saçmalıyor
diyerek örselediğim tavrının altında bambaşka bir niyetin yattığı-
nı ancak anladım. Muhtemelen çakma piç de konunun, hayatına
girecek olan kadınlar olmadığını anca aymıştı. “Burası ya da bir
başka yer... Yerin yedi kat altı, göğün yedi katmanı... Bana fark
etmez, Arslan. Ben daima sana bir şekilde, senin bana olduğun
gibi hemnefes olmanın yollarını bulacağım...” Hevybanû birden
çukurun girişine gelince yüz yüze geldik ve beni görünce kaşları
çatıldı. Üstüne gözlerini belertti, çekip gideyim diye. Bense elin-
den tutarak bedenini dışarıya doğru çektim.

“La oğlum,” dedi çakma piç, Hevybanû’nun arkasından çıkarken. “La, senin görevin karının peşinde dolaşmak değil ya Allah aşkına, karını geri götür, Alp Aslan. Burası ‘Biri Bizi Dıkızlıyor’¹ mahallen değil. Çiftini etkilemek için şekil şukul yapan Arizona kertenkelesi gibi dolaşma ayağımın altında, ezerim.”

Hevybanû’nun son söyledikleriyle, bir nebze hafıflediğimi hissettiğimden “Ben ezeceğim seni ama görev teslimi yaptığımızda,” dedim dik bir tonda. Aslında şu an ikimiz de aykırı davranıyorduk. Ben üstüme atar gider yapıyordum, üstüm sırf kardeşinin kocası olduğum için beni pıspışlıyordu. Bağ, insan gerçekten zayıflatıyordu ve bunu bilmek hayatımdaki tüm bağları koparmam için beni kışkırtıyordu. “Geçsene çocukların yanına sen,” dedim, kaşlarımla arkamda kalan timi işaret ederek. Hevybanû’nun laf dinleyesi tuttu ve yanımdan ayrıldı. “Gel, bir de benimle içeri gir,” dediğimde çakma piç, tam bir piç edasıyla gülümsedi.

“Her içeri girelim diyenle girseydik, folloş olurduk be yavrum!” diyerek bir kahkaha attı. Ardından sol elini enseme attı. “Alp Aslan,” deyip koçmuşuz gibi başlarımızı birbirine yasladı. “Jülide benim için demirbaş gibi bir şey. Terk edilemez ve asla zarar göremez! Onu buradan uzaklaştır. Naz yap, niyaz yap... Gerekirse ‘Boşarım seni!’ diye tehdit et ama uzaklaştır! Ben bir daha Jülide’yi bombaların arasında, arkamızdan biçare hâlde koşarken görmeyeceğim.”

“Biz bunu konuştuk,” diyerek kaş çattım. “Zaten dönecekti. Bilmeden etmeden kızı hırpalamana gerek yoktu!”

“Hırpalanmadı, kendisine geldi,” dedikten sonra ensemdaki elini sıkılaştırdı. “Ama sen hırpalandın. Sen çok hırpalandın, Alp Aslan! Üst üste iki kayıp verdin. İki kolunun ikisi de koptu. O kıymetli de sen değil misin? Onun ayağı taşa değse, sen parçalanırsın. Senin yüreğine kurşun girse, o ölür. Anlayın amına koyayım!” dedi dişlerini kırarcasına birbirine bastırarak. “Anlayın!

¹ “Biri Bizi Gözetliyor” adlı yarışma programına atıf yapılıyor.

Ya birlikte yaşayacaksınız ya da birtiniz ölü, biriniz din, o mezara gireceksiniz. Zorlamayın işte. Mutlu mesut yaşayın normal çiftler gibi. Ne bu aksiyon merakı? Mr. and Mrs. Smith' misiniz siz?" Başını hafifçe geri çekip, arkamızda kalan tüm üyelerine bir bakış attıktan sonra başını başıma geri yasladı. "Ne kendi evine ateş düşür ne de arkandakilerin. Bir daha. . Bir daha Alprıko, götünü toplamaya gelmeyeceğim. Bu sondu. . Bundan sonra herkesin karşısında yalnızsın. Korursam, götümü yedi tabur asker siksin. Kahrani'yi buluruz bulmayız, o bile taşagımda değil. Benim sikimle taşagım denk, aslanım. Ben sikimin kollarını bile aşağıdaki zindanda ağarttım. O yağlı kazık bana girdiği gibi senin de götüne girerse, yine kıymetlimin yüreğine de girer diye tüm uğraşım. Yoksa senin tohumuna para saymadım." Ensemi hırsıyla bıraktığında yüzünde içten bir gülümseme oluştu. "Abilere gönül koyulmaz. Jülide koymadı, sen de koyma. Şimdi git, karını eve götür..."

"Eyvallah," dedim içtenlikle. Çakma piçi bu yüzden çok seviyordum. Adaletliydi. Yürekliydi. Hevybanû için kendisini ateşlere atmayı, yaşam gayesi bilmişti. Ailesi olarak bildiği Hevybanû'nun, beni ailesi seçmesine asla sesini çıkarmadığı yetmezmiş gibi, Hevybanû'nun hatırına benim için bile gözü kara davranıp fedakârlıklar yapıyordu. Ben, hatalarımın farkında olan bir askerdim. Hatam da benimdi başarımlarım da. Henüz insanlığımla kaybetmemiş olmamsa en büyük gurur kaynağımdı. Çünkü insanlıktan çıkarsam, Hevybanû'yu hak ettiği gibi sevemezdim ve ömrüm çakma piç gibi insanlardan uzak durarak geçerdi. Ben bunu istemiyordum. Sonunda ne olursa olsun, içinde Hevybanû'nun olduğu sıcak bir ev, kalabalık bir aile istiyordum ve bunun için ödememin isteneceği tüm bedellere çoktan razı olmuştum.

Yüzümü time döndüğümde, Hevybanû'nun endişeli gözleriyle gözlerim kesişti ve gözlerimi "*Sıkıntı yok,*" dercesine kapa-

¹ Brad Pitt ve Angelina Jolie'nin başrollerinde olduğu sinema filmine atıf yapılıyor.

tıp açtım. İçimden geçen tek şey ise; "Değer," sözüydü. Çankaya Hevybanû'nun uğrunda verilecek tüm savaşlara değerdii. Sol elimi havalandırıp bir tur salladım. "Dönüyoruz. Doktorları test edip geri geleceğiz," dedim otoriter bir tonda. Tim arkasını da nerek ilerlemeye başladığında, Hevybanû da beni beklemeden çocuklarla ilerlemeye başladı. Yanımda daha fazla dikkat çekmemek ve beni zora sokmamak için durmak istemiyordu, görüyordum ama kendini Kubilay ve Emre'nin arasına atması bile bir sıcaklık aradığının işaretiydi.

Sol elimle ensesinden yakaladığımda, ensesinden çekip dayısıya öpemiyor oluşum bence ağır bir işkence yöntemiydi. Bedeni tam önümde durduğunda, derin bir nefes aldı. "Yanımda," dedim ağırca yutkunarak. "Hep solumda. Nerede olduğumuzun bir önemi yok..."

Hevybanû yüzünü bana dönmeden, başını aşağı yukarı salladı. "Çıkalım şu lanet köyden," dedi fısıltıyla. "Çıkalım, bitsin artık!"

Hevybanû teknik olarak böyle yerleri gerçekten seviyordu. İlk araziye geldiğinde o, gözlerindeki işe yaramanın hazzını gözlerimle görmüştüm ama aynı anda, sevdiği iki insanı kayıp verebilme ihtimaliyle normal bir insan direncinde olduğu için alaşağı olmuştu. Suçlu değildi. Buraya gelmiş olmam benim hatamdı. Ben gerimden element uydurarak gelmeseydim, Hevybanû bugün zor şartlarda hayat kurtarmanın, umut olmanın hazzından mahrum kalmayacaktı...

Bizler kedi köpek gibi birbirimizi yerken, Doktor Mert çoktan hazır hâle getirilmişti. Timin yüzünde zerre düşüklük olmasa da şu an ayak işçiliği yaptığımız için memnun değillerdi. Önce bizim boşalttığımız köye geçtik. Ardından helikopter gelip alabilsin diye helikopterin gelebileceği araziye... Yol boyunca Hevybanû solumda yürüdü ama asla konuşmadı. Tenimle temasta da bulunmadı, ben de bulunmadım. Herkesin bir iç hesaplaşmaya ihtiyacı vardı...

Helikoptere bindiğimizde, Hevybanû sağ elinin avuç içini helikopterin yan zeminine kapattı. “Ne olursa olsun,” diye fısıldadığında, kaş çatarak dikkat kesildim ne diyecek diye. “Seni seviyorum, Mardin...”

İşittiğimle yüzümde hafif bir tebessüm belirdi ve başını iki yana salladım. Hevybanû’nun tüm nefret edişleri bu kadardı işte! Sevdigi şeylerle özel bir bağ kuruyordu. Bu bağ onu zayıflatsa da, kurduğu bağa ölümüne sahip çıkıyordu. Bana çıktığı gibi...

Hudut arazisine saatler sonra vardığımızda gün aymıştı. Doktor Mert, yetkililere bir zayıat olarak teslim edildi. Diğer doktor kızların yüzü ise görülecek gibi değildi. Araziye gelmedikleri hâlde geri dönüşümüzü görmeleri bile kendilerine yetmişti ama bu kadar tutuklaşan insanlar tekrar araziye çıkabilecekken, hudut arazisine bastıktan sonra her şeyi ardında bırakıp, Bayse ve diğerlerine hiçbir şey hissettirmeyen Hevybanû; bir daha benim yüzümden araziye çıkamayacaktı...

“Senin yapacağın işi siksinler, Alp Aslan,” diyerek hırsla kendime bir sigara yaktım. Ardından çocuklara döndüğümde, yüzümde buruk bir tebessüm oluştu. “Akşam yemeğinden sonra geri dönüyoruz.” Dudaklarımın arasından konuştuğumca süzülen gri dumana gözlerimi daldırdım. “Dönmeden önce ufak bir toplantı yapacağız ve ondan sonra aramıza biri katılacak. Gidin dinlenin!”

Ben sigaramı ağır ağır solurken, eyvallah dercesine omzuma sağlı sollu çarptıkları ellerle yanımdan geçip gitti çocuklar.

Çadıra gittim ama zerre dinlenemedim. Uyuyamadım da. Hevybanû ise gelmedi ama benim siktir olup gitmeden önce, kendisiyle konuşmam gerekenler vardı. Bir kere telefonu bile bendeydi ve ben vaktim olan dört beş saati, uyuyarak geçirmek yerine çadırın tavanını izleyerek geçirmiştım. Ta ki Hevybanû, çadıra giriş yapana kadar...

Muhtemelen uyuduğumu düşündüğü için sessizce gelmişti ama yattığım yerden gözlerimiz kesişince, ağırca yutkunarak tebessüm etmeye çalıştı. “Gizli gizli telefonunu mu alacaktın?”

dediğimde, usulca adımlayarak, uyku tulumunun yanına *hevy* diz çöktü.

İki eli dizlerinin üzerinde yer buldu kendisine. Hafifçe *hevy* büküğünde, kaşlarım çatıldı. “Özür dilerim,” diyerek başını iki yana salladı. İki elini birbirine kavuşturup, ellerine odaklanarak konuşmaya devam etti. “O köy, benim için kara delik gibi bir *şey* Hepimizi yutacak zannedip, panik yaptım...”

Yattığım yerden hafifçe doğrulup, kendime bir sigara yaktım “Normal olan bu,” dediğimde yüzümde tebessüm vardı ve *Hevybanû*’nun gözleri de iki yana kıvrılan dudaklarımda takıl kalmıştı. “Daha önce neyle, nasıl başa çıktığını bire bir gördüğüm hâlde arkandan panik yapıp erken göreve çıktım.” Başımı onaylamaz bir hâlde iki yana salladım. “İnsanlar sevdikleri için panik yapar, *Hevybanû*...”

Hevybanû onaylarcasına başını oynatırken, yüzündeki keder katlandı. “Sana hata yaptırdım,” dediğinde sesinde bir isyan belirdi. “Gerçekten özür dilerim.” Gözlerinde birden beliren korku, daha çok kaş çatmama sebep oldu. “Seni düşürdüğüm durum için çok özür dilerim...”

Sol elimi ensesine atıp, bedenini kendime çektiğimde başı göğsüme düştü. Dengesini sağlamak için iki minik elini belime yerleştirdi. Burnumu saçlarına dayadığımda tek hissettiğim, insan olduğumdu ve pişman değildim. “Bana insan olduğumu hatırlatıyorsun,” diyerek iç çektim. “Bir hata yaptım, hayatıma girdin.” O gece o izbe bardan, *Hevybanû* ile birlikte çıkmam da hataydı. *Burcu*’yu görev yerine teslim etmiştim ama görev bitiminde beni arayacaktı ve yanma geri gidecektim. Zaten pansiyondan çıktıktan sonra *Hevybanû*’yu yakalayamama sebepim de *Burcu*’nun aramasıydı...

Hevybanû, başını göğsümden kaldırmak isteyince sol elimle ensesinden daha çok bastırdım. “Hatalarının o gün bugündür arkası kesilmiyor,” deyişiyle, “*Eh işte...*” dercesine dudaklarım büküldü.

“Kısmen,” dedim düşüncelerimi sese dökerek. Ardından ensesinden çekerek, yüzüme bakmasını sağladım. “Ama bunları yönetemeyen benim, Hevybanû; sen değil,” diyerek kaşlarımı ikaz edercesine havalandırdım. Sağ elimin işaret parmağı ve başparmağıyla sigaramın ucunu ezip, izmarıtı kenarı fırlattım. Ardından iki elim yanaklarına tırmandı. Başparmaklarım elmacık kemiklerinde usulca gezinirken, iç çektim. “Senin suçun değildi. Sana yenilen ben oldum ama sen zaten bunu bana karşı hiç kullanmadın...” Burnunun üzerine minik bir öpücük kondurdum. “Bu yüzden kendini suçlamayı bırak şimdi. Önümüzdeki maçlara bakacağız artık.”

Hevybanû, yanaklarını nefesiyle şişirince iki elimi daha çok bastırarak yüzünün ecûş bücûş bir hâle gelmesine sebep oldum. “Senin için yapabileceğim bir şey varsa...” dediğinde, yüzünü sıkıştırdığım için sesi çocuksu çıktı.

“Var tabii...” dedim uzatarak. “Olmaz mı? Hatta bir değil, birkaç şey...”

Hevybanû, başını ellerimin arasından çektikten sonra yüzüme beklentiyle bakmaya başladı. “Birincisi, sağlıklı bir yaşam sürmek...” Tamam dercesine başını aşağı yukarı salladıktan sonra gülümsememi genişlettim. “Bir de bence kocana bi’ yolluk verebilirsin...”

Hevybanû’nun yüzü önce şaşkınlıkla kasıldı. Ardından sinirle gülümseyip, iki eliyle yüzünü sıvazladı. “Saçmalama,” diyerek yerden destek alıp, doğruldu. “Melih az daha ikimizi üst üste koyup sevecekti. Sen, yetmedi mi diyorsun?”

“Adamın aklını aldın,” diyerek baş savurdum. “Onun sorununun çok başka olduğunu benden daha iyi biliyorsun. Şu anki konuyla alakasının olmadığını bildiğin gibi...”

İmayla havalanan kaşlarımda gezindirdi gözlerini. Sağ elini beline dayamış bir hâlde, ciddi olup olmadığını tartmaya çalıştı. Ardından gülümseyerek, “Olmaz,” dedi tane tane.

Sol kaşımı havalandırıp, "Bana?" dedim şaşkınca "Bana da mı olmaz?" Usulca, oturduğum tulumun üzerinden ayaklandım. Ben ayaklanınca, Hevybanû bir adım geri kaçtı. Yüzündeki gülümseme, "*Bu durumdan nasıl sıyrılırım?*" gülümsemesiydi ama daha çok cezbedici olduğundan habersizdi. "Yalvarıma konusunda bu kadar ciddi olacağını düşünmemiştim," diyerek mahzunca dudak büküm.

"Biz," dedi ve ağırca yutkunarak duraksadı. Ardından başını iki yana salladı olumsuz manada. Daha çok kendisini ikna etmeye çalışıyor gibiydi tavrı. "Biz seninle burada sevişirsek, tüm karakol seviştiğimizi anlar..." Gözlerini düşündüğü ihtimalle hızlıca irileştirdi. Ardından; "Olmaz," diyerek, başını bir kez daha iki yana salladı.

Hevybanû'nun paniğinin aksine, üzerimde bir sakinlik vardı. "Burası karakol arazisi değil," diyerek bilmiş bir ifadeyle kaşlarımı havalandırdım. "Buraya kimsenin giremeyeceğini benden iyi biliyorsun sen." Başını beni onaylamak için aşağı yukarı sallayınca, gülerek yüzümü buruşturdum. "Zaten herkes yemeğe gitti..."

Hevybanû gülümseyerek, "Birinin yemekten dönesi tutar," dedi ve dişlerini birbirine daha çok bastırdı. "Sesimizi duyar."

"Biz de ses çıkarmayız o zaman," diyerek, üzerine tehditkâr bir adım attım.

Sağ elinin işaret parmağını havalandırıp, bedenlerimizi işaret etti. "Biz," diyerek minik bir kıkırtı saldı dudaklarından. "Biz mi?" Ardından başını yine olumsuz manada iki yana sallayarak, "Olmaz," dedi ve arkasını döndü.

Çakma piç, çok karamsar konuşuyordu. Ne zaman döneceğim belli değildi. Hatta dönüp dönemeyeceğim dahi belli değildi. "Belki dönemem," dedim o arada boşta bulunarak.

Hevybanû'nun uzaklaşmak için hareket eden adımları duraksadı o anda. Bana önünü dönmedi ama vücudu felç geçirmiş gibi kasıldı. Bedenini bana hızla döndürdüğünde, tepki olarak bir

adım geri kaçmak istedim ama kendime yakıştıramadım Hevy banû'dan ilk yiyeceğim tokadı anbean bekledim. Zeminî döve döve üstüne yürümeye başladığında, titrek bir nefes aldım Sağ eli havalandığında kaşlarım havalandı ama beklediğim gibi de olmadı...

Parmak uçlarında yükselip sağ eliyle ensemden çekmek suretiyle dudaklarını dudaklarıma yapıştırdığında, mikroskop olmadan gözükmeyen toz tanecikleri bile yere düşerken yavaşlamıştı. Nefes alışımın tam aksine...

İki elimi beline atarak bedenini bedenime yasladığımda, bir yılan gibi boynuma doladığı kollarıyla, bedenime daha çok sokuldu. Ellerini boynumdan aşağı doğru indirmeye başladığında, gittiği yerin üzerimdeki rengi atmış tişört olduğunu biliyordum ama nefeslerimiz çok hızlıydı ve bu, benim istediğim bir şey değildi. Bir kere soyunmamamız gerekiyordu. Beline yerleştirdiğim ellerimle bedenini uzaklaştırdığımda yüz yüze kaldık. Yükselip alçalan göğsüne kaydı gözlerim. "Seninle," dedim nefes nefese kalmış bir hâlde. "Seninle saatlerce sevişmek istiyorum." Hızla sırtını kendime doğru çevirdikten sonra boynunun sağına doğru sokulup, dudaklarımı boynuna sürttüm. "Ama vaktimiz yok." Sağ elim karnının üzerinden, taytının içine doğru süzüldüğünde Hevybanû'nun bedeni yay gibi gerildi. Dudaklarımı boynundan ayırmadığım için havalanan tüm tüyleri gözüme ilişti. Sol elimi boynundan, çenesinin altına doğru tırmandırdım. "Ses çıkarmamanı ben sağlarım," dedikten sonra sol elimi dudaklarının üzerine kapattım.

Dudaklarımı ensesine tırmandırıp, ensesine baskı yaparak bedenini öne doğru eğmesini sağladım. Sağ elimin temasta bulunduğu volkana, birazdan tüm erkekliğimi, eritmek suretiyle içeri sürecektim ve ben; elim dahi o volkandan bir ımilim uzaklaşsın istemeyen arsız bir pezevenktim ama taytını aşağı indirmek için elimi geri çekmek zorunda kaldım. Seri hareketlerle yüksek bel taytını ve çamaşırını aşağı doğru çekiştirirken; "Bir şey," dedi

Hevybanû, boğuk bir tonda, ağzına kapattığım avuç içimin üzerine "Bir şey söylememi lazım..."

Sağ elimi pantolonumun düğmesine gittiğinde, dudaklarımı ense köküne sürttüm usulca. "Ben de ince işçilik yapmak istedim ama..." dedim, isteğinin o yönde olduğunu düşünerek. Gerçekten isterdim ama vakit yoktu ki! Kendimi kadınlığına sürttüğümde ıslaklığını hissetmemle kaşlarım çatıldı ama çatılan kaşlarımın aksine, dudağımın solu da yukarı kıvrıldı. "Vaktim yok diyecektim de neyse ki karım beni çok özlemiş..." Durumdan aldığım haz sesime yansıdı. Kendimi içine ittiğimde ise Hevybanû, dudaklarını aralayarak dişlerini orta parmağımın iç derisinde gezdirdi. "Zorla," diyerek alt dudağımı dişlemeye başladım. "Zorla, anasını satayım!"

Özlemiştim! Ama Hevybanû ile ilgili özlediğim şeyler sadece tensel değildi. Lakin dilini usulca parmak içlerimde gezdirdiği için, siktiğimin akli sadece tenine odaklanıyordu.

Sağ elimi beline indirdiğimde, tenine dokunamıyor olmak ölüm gibi bir şeydi. Seri ama istediğim hızda hareket edemiyor oluşum ise ceza!..

Hevybanû dudaklarının üzerindeki parmaklarımın iç derisini, dişlerinin arasında sıkıştırınca, beynimde bir damar attı. Canının acıyıp acımayacağını düşünmeden yüzündeki elimle başım kendime doğru çektim. Hâliyle bedenini doğrultmak zorunda kaldı. Dudaklarımı, daha doğrusu dişlerimi boynunun sağına geçirdiğimde, Hevybanû'dan boğuk bir inilti avucumun içine döküldü. Dişlerimin arasına aldığım boynunun ince derisiyle birlikte gülümsedim. "Dönünce," deyip nefesimi, ısırığım yerin üzerinde dolaştırdım. Ardından dudaklarımı, acısını dindirsin diye usulca tenine bastırdım. "Dönünce sevdim belanı, Hevybanû ama şimdi gerçekten vaktim yok..."

Parmaklarımı ağzının içerisine iteklediğimde, Hevybanû, sandığımın aksine parmaklarımdan rahatsız olmadı. Dili parmaklarımın etrafında zevkle dolandıkça, benim zevk havuzuna

hızlı uçuşlarım gerçekleşti. Tempomu arttırsam da, dışarıya dikkat kesildiğim için tetikte kalmak zorundaydım. Hevybanû'nun parmaklarımda dolanan dili şehvete davet ederken, zihnim "*Bitir ve siktir git!*" komutu vermekten heder olmuş durumdaydı. Nitekim zihnimi dinledim...

Son kez sese, ortama aldırmadan kendimi sert bir şekilde içine ittiğimde, sağ elimin izi yine belinde çıktı çünkü boşalma esnasında, Hevybanû'yu istemsizce kilitliyordum. Normalde asla sesini çıkarmamasına rağmen bu sefer ağzının içerisindeki parmaklarımdan, işaret parmağımı hoyratça ısırmaı tercih edince, kaç dakikadır tüm zevk inlemelerimi dahi bastıran ben, acıyla inlememi bastıramadım. Gülümseyerek; "Senin ağzına sığayım," deyip, parmaklarımı ağzının içerisinden çektim.

Hevybanû sudan yeni çıkmış gibi sesli, derin bir nefes aldı. "Spiralimi çıkarttırdım," dediğinde önce, soluk soluğa konuşmasından bir şey anlayamadım. Normal hayatta asla köşeli olmayan jetonum, Hevybanû ile birlikte olduktan sonra kendisine sürekli yenisini eklettiği kenarlarıyla birlikte düşünce, bedenini hızla öne doğru şaşkınlıkla ittim. Hâliyle Hevybanû'nun bana dönen yüzünde tam anlamıyla hayal kırıklığı mevcuttu ve bu da; "Alp Aslan, ne yapıyorsun ya? Mahvoldu üstüm başım!" dediğinde ses tonuna yansıdı.

"Hassiktir," dedim ağzı açık ayran budalaları gibi kalarak. Peşi sıra ağzımın akan suyunu zor topladım. "Hassiktir!" Kendimi tekrarlarken, hızlıca dizlerimin üzerinde yere çöktüm. Ellerim... Hevybanû'nun üstünü yukarı doğru sıyıran ellerim titriyordu. Titreyen ellerimin avuç içlerini çıplak karnına bastırduğım da ancak sabit hâle getirebildim. Karnına bastırduğım ellerimin üzerine alnımı dayayıp, sesli bir nefes verdim. "Böyle hayal etmemiştim seni..."

Kısa saçlarımin üzerinde elini hissedince, alnımı ellerimin üzerinden çektim. Yüzümde buruk bir tebessüm oluştu ama Hevybanû'nun gözleri bile gülümsüyordu. "Kimsenin bir kerede,"

deyip yüzünü buruşturdu "Ve böyle yere saçtığı spermilerle çocuğu olmuyor, sevgilim ."

Alt dudagımı dişler vaziyette, alınımı karnındaki ellerimin üzerine hafifçe vurdum. "Çitti çocuklar," dedim kalırolmuş bir tonda. Ardından hızla gözlerim irileşti ve başımı doğrulttum. "Yalnız senin kocan, tek atışla vurmakta önlü, güzelim." Kaşlarım egomla havalandı. Ardından çıplak karnındaki ellerimi çekip, karnının üzerine bir öpücük kondurdum. "Hadi, döndüğümde bana sürpriz yapın..." Derin bir nefes alıp ayaklanırken, çamaşırını ve taytını yukarı doğru çektişirdim. Kendi pantolonumu toplamak bile ayaklandıktan sonra aklıma geldi. "Dönünce, izinde olacağım biraz..."

"Döndüğünde," diyerek ağırca yutkundu. "Evde olacağım." Ardından kaşlarını alayla havalandırdı. "Hatta bir izin de ben patlatırım. Şu çocuğun sağlamasını yaparız."

Gülümser bir ifadeyle, sağ avuç içimi karnına yasladım. "Tutmuştur o!" Kendime olan eminliğimle, gözlerini devirdi. "Ama izin alırsan belki kardeşini yaparız," diyerek sol gözümü imayla kırptım.

Hevybanû'nun havalanan elleri alışkanlıkla saçlarıma uzandı ama kısa kesilmiş saçlarım yüzünü buruşturmasına neden oldu. "Hadi, duş al da gel," diyerek sağ elini usulca sol yanağımda gezdirdi. "Seni geçireyim, sonra da kendim duş almanın yollarını arayayım."

İki yanağını ellerimle sıkıştırıp, başını sağa sola salladım. "Ben aldırırdım sana duş," dediğimde yüzündeki ellerime vurdu.

"He, aldırırsın," diyerek bedenimi çadırın çıkışına doğru itmeye başladı. "Kuyu ve hortumuyla birlikte üzerimde ilginç fantezilerin var senin, anlayamadığım!"

Tam çadırdan çıkıyordum ki aniden geri dönüp dudaklarına yapıştım. "Söz," dedim yanaklarına dayadığım ellerimin baskısını daha da arttırarak. "Söz, döndüğümde hamile değilsen, ne dilerse onu deneyeceğiz. Müdahale eden Alp Aslan'ı yedi düvel siksini!"

Ciğâfime dayadığı iki minik eliyle bedenimi iterken, "Bir çadır çocuğumuz olmazsa deneriz artık," dedi. Ardından bedenimi hiç acımadan çadırın dışına postaladı...

Duş almaya giderken, olmayan saçlarımı kaç kere sağ elimle karıştırdım, sayamadım. Yüzümdeki aptal gülümsemenin, çok istediğim bir şeye plansız ve çabasız kavuşabilme ihtimalinden olduğunu biliyordum. Ufacık, minicik bir ihtimal bile anında banyemde birçok şeyi değiştirdi. Mesela geri dönmek için içimde delici bir istek belirdi. Zihnimde, döndüğümde bana hamile olduğuna dair söylemlerle karşılaşma ihtimalim canlandı ve peşı sıra benim çılgınca Hevybanû'yu kucaklayışlarım...

Hevybanû ile bir şeyleri yola koyup seviştikten sonra bile bu kadar mutlu duş aldığımı hatırlamıyordum. Mutluluğun ise güzel yanları vardı. Mesela gideceğin cehennemi düşünmüyordun ve seni bir hayal âlemine sürüklüyordu. Çok sürmeyeceğini bilsen de, o hayal âleminde kulaç atmaktan vazgeçmiyordun...

Çadıra geri döndüğümde, üzerimdekilerin rengi değil, sadece temizliği değişmişti. Hevybanû'yu çadırda otururken görünce, yüzümde bir tebessüm oluştu. "Geldim ama," dedim dudak bükerek. "Benim bir hazırlanma alanına geçip, çocukların nabzını yoklamam lazım." Söyleyimle derin bir nefes alarak ayaklandı. "Burada," dedim ve duraksadım. Vedalaşma kelimesi dudaklarımdan dökülsün istemedim çünkü kelimenin anlamını hatırlamak bile midemde yakıcı bir acıya neden oldu.

Hevybanû minik adımlarla yanıma vardığında, duştan sonra sakallarımı keserek çıplak bıraktığım yüzümde gezindi elleri. Yüzündeki ifadeden hoşlanmadım. Gördükçe midem ayrı kasılmaya başladı, yüreğim ayrı sıkışmaya. Dudakları önce yanaklarıma dokundu. Ardından dudağımın üzerindeki sus çizgisine... Oradan çenemdeki gamzeme indi. Sağ eli sol göğsümün üzerinde sabit kalmışken, dudakları tişörtümün üzerinden kalbime dokundu. Kalbim daha bir dövündü sanki, o secde ettikçe. "İyi

bak," dedi kalbimin üzerine bir öpücük daha kondurarak benim olana, iyi bak "

Sesli bir nefes verip, ellerimi yanaklarına tırmandırdım Öpmek yerine burnumu saçlarına dayadım. Kokusu. Her bir zerreme sin sin diye, tüm olayları kafı göz dalmama sebep olan kokusu. Saçlarının üzerine bir öpücük kondurduktan sonra benim mihrabım dediğim, alnındaki iki kaşının ortasında bulunan benim üzerine bir öpücük kondurdum. "Kendinize iyi bakın," diyerek bir adım geri çekildim. Arlından "Ararım," deyip çadırdan hızlıca çıktım

Veda, adamı zorlardı. Hiç dönemeyecekmiş gibi veda eder sen, *"Dönemiyorum ama iyice öpüp kokladığım için içim rahat,"* der, kendini avuturdun. O yüzden, Hevyhanû'yu dudaklarından öpmedim. Hatta o da beni öpmedi. Sarılmadık bile...

Sarılmamızı, kavuşmamıza sakladık...

Çadırdan kaçarcasına çıktığım hızlı adımlarım çocukların hazırlanma yerine vardı. İçeri girdikten sonra kimse ile muhatap olmadan, önce üstüme hücum yeleğimi geçirdim. Üzerime herhangi bir yanıcı, patlayıcı madde yüklemeyen önce ise tam karşılarna geçip durdum. Ellerimi belimin arkasında kavuşturup derin bir nefes aldım. "Bir kez soracağım," diyerek kaşlarımı havalandırdım. "Son yaşanan olayla ilgili bir şey söyleyecek olanınız varsa, şimdi yüzüme söylesin." Gözlerim, ıslıl ıslıl parlayan gözlerinde gezindi her birinin. O gözlerdeki eminliklerle, biz bazı yollara çıkabiliyorduk. Bir parça tereddüt görürsem, vazgeçmem lazımdı. Çünkü tereddüdü olan adama, can emanet edemezdim. Hepsi yüzüme şeffaf bir duygu durumuyla bakmaya devam edince, kaşlarım ister istemez çatıldı. "Oğlum, yok mu söyleyecek bir şeyiniz?" diyerek başımı iki yana salladım. "‘*Senin peşinde heder olduk. Evlendin; şahtın, şahbaz oldun. Yapacağın işi de biz mi öğretilim?*’ falan?.."

"Gittik, geldik işte," dedi Emre omuz silkerek, umursamaz bir tavırla. "Yata yata yanlarımız ağrıyor öteki türlü. Göt büyüteceğimize leş temizledik."

“Doktorun ihalesi bize kalmayacak,” dedi Ömer peşi sıra. “Bombadan gitti herif. Kalsa kalsa bana kalır. Senlik bir durum yok ki abi.”

Gözlerim Adnan abiye döndü. O en azından aklısclimdi. Gözlerini usulca yumup açınca, “*İşte geliyor,*” dedim ama Adnan abi; “Zamanla pişersin,” demeyi tercih etti. “Düşmeden yürüdüñ bunca sene. Şimdi bir kere düştün ya koşarsın sen. .”

Kubilay gülümseyince, bakışlarım kendisine döndü. Muzipçe ellerini iki yanında havalandırdı. “Bence yengeyi, kıdemlinin olmadığı her operasyonda yanımıza alalım,” diyerek başını keyifle aşağı yukarı salladı. “Jammer¹ gibi vallahi,” deyip Emre’ye yandan bir bakış attı. “Gerçi Ateş, daha ilk geldiği gün ‘İsveç çakısı sanki,’ diyerek teşhisi koymuştu...”

Derin bir nefes aldım, gösterdikleri imtiyazın altında ezilerek. “Bir daha araziye çıkmayacak,” dediğimde hepsinin bakışları bana döndü. Usul usul başımı iki yana salladım. “Hevybanû’nun son göreviydi bu.”

“Aga, sen böyle Hevybanû deyince,” diyerek Kubilay sol eliyle saçlarını karıştırdı. “Beş saniye, kimden bahsediyorsun diye düşünüyorum ben aval aval.”

Yüzümde anlayışlı bir tebessüm oluştu ama Hevybanû ismini başka ağızlardan duymayı sevmiyordum. Bu yüzden derin bir nefes eşliğinde, “Jülide,” dedim. Jülide ismi ise bana çok ama çok yabancı hissettiriyordu. Elimde olsa, Hevybanû sıradan bir ev kadını olsa, yemin ederim ki kimliğini bile değiştirirdim. Gerçi o zaman da herkes Hevybanû derdi ve benim de tüm sinir mekanizmamı çökertirdi. “Bir daha araziye çıkmayacak.”

“İyi de,” diyerek, dirseklerini dizlerine dayayıp hafifçe öne eğdi bedenini Adnan abi. “Jülide, araziye seviyor. Dün geceki operasyon yüzündense-”

Ben başımı iki yana sallayınca, kaş çatıp cümlesini yarıda kesti. “Daha öncesinde karar vermişti,” diyerek dudak büktüm.

¹ Sinyal kesici.

"Dün gece sadece verdiği kararın, doğru olduğuna emin oldu." Derin bir nefes alıp, belimden çözdüğüm ellerimle yüzümü sıvazladım. "Aile kurmaya çalışıyorsunuz, abı," dedim Adnan ahiye onaylatmak istercesine. "Benim işimin getirisi bu, zorunluluğu bu ama Jülide'nin değil. Mesleğini icra etmek için yangın yerlerinde boy göstermesine gerek yok."

"Baskı yapmadın, değil mi?" deyince Emre, kaşlarım hayretle havalandı.

"Benim fikrim değildi," dedim makul bir tonda. İçimden geçen, Hevybanû'nun zihnine kendiliğinden yerleşmişti ve bu olay beni spiral mevzusundan önce tek mutlu edebilen şeydi.

Emre'nin yüzünde bir gülümseme oluşunca, kaşlarım mümkünmüş gibi daha çok çatıldı. "Demek ki birileri senden daha çok istiyor aile kurmayı," dediğinde, evet dercesine başımı aşağı yukarı salladım. Gerçi azıyla çoğuyla ilgilenmiyordum. Ben, Hevybanû'nun benimle aile kurmak istemesiyle ilgileniyordum sadece. Ne kadar istediğinin bir önemi yoktu benim için. Şayet bir lokmacık da istese, istediğini gerçekleştirmek için son nefesi-me kadar savaşıacaktım çünkü...

İki elimi hafifçe havalandırıp, birbirine çarptım. "Şimdi gelelim, asıl mevzumuzu..." dediğimde tüm yüzlerdeki kaşlar çatıldı. "Birazdan aramıza bir arkadaş katılacak. İsmi Tanju." Başımı hafifçe sağa sola salladım. "Üsse kayıtlı, bir sürü onur belgesi bulunan bir arkadaş."

"İyi de," diyerek Ömer araya girdi. Ardından sözümü kestiğini fark edince, hafifçe başını eğdi. "Komutanım," dedi sıkıntı bir tavırla. "Siz, kendiniz eğitmediğiniz adamı aramıza almazsınız ki..." Başımı evet dercesine salladım. "Bizim hepimizi siz eğitirsiniz. Tamam, eğitimiydik zaten ama sizin yönteminiz, şekliniz, olaylara bakış açınız farklı."

Sol elimle, baskılı bir şekilde yüzümü sıvazlarken sıkıntılı bir nefes aldım. "Deneme süreci," dedim ağırca yutkunarak. Ardından iki elimi belimin arkasında kavuşturup, sağa sola doğru

adımlamaya başladım. "Tanju, bizim time dâhil olmayacak direkt. Bu sefer hep birlikte deneyeceğiz, gerekirse öğteceğiz." dedikten sonra durup, her birinin şimşek gibi parlayan gözlerine baktım. "Eksigini gören belirtecek. Sonra oturup yine hep birlikte karar vereceğiz." Böyle bir şeyi ilk defa yapacak olduğumuz için hepsinin yüzünden anlık bir şaşkınlık geçti. "Biz asıl adamımızı, bu görev bittikten sonra seçeceğiz ama olur da Tanju'dan memnun kalırsak, o bizimle devam eder." Yüzümden hafif bir tebessüm geçti. "Görev bitiyor ve biraz kendimizi askıya alıyoruz. Toparlanıyoruz. Ekibimizi istediğimiz hâle getiriyoruz. İzin yapıyoruz, dinleniyoruz ve sonrasında sahaya dönüyoruz. Bu sefer," diyerek baskın bir tonda devam ettim. "Bu şerefsizi neye benzerse benzesin, buluyor ve kafasını koparıyoruz." Başımı bir komutan olarak dikleştirdim. "Anlaşıldı mı?"

Topluca ve nizami bir şekilde, "Emredersiniz komutanım!" cümlesi dillerinden döküldü.

"Hazırlanın da çıkalım," diyerek üzerime ekipman döşemeye başladım. "Melih'i arazide bıraktık. Biz gidene kadar tüm işi bitirip, bütün övgüleri toplamasın!"

Söyleyimle çocuklar güldü. Hoş, öyle bir şey olsaydı da muhtemelen ancak gurur duyar, hayıflanmazdık. Çünkü bizim içimizde; sen, ben ayrımcılığı yoktu. Ne kendi içimizde ne de ordunun içindeki birliklere karşı...

Biz mühimmatı döşenirken, aramıza Tanju katıldı. Herkesle kısaca sadece selamlaştı. Oturup muhabbet etmek olurumuz değildi zaten. Bir adamı en iyi sahada tanırdın. Sırt sırta verdin mi sağlamlığını ölçer, tartardın...

Herkes üstüne taşıyabileceği kadar mühimmat yükledikten sonra helikopter arazisine doğru ilerlemeye başladık. Helikopter arazisi toplama kampının arkasında kalıyordu. Toplama kampının bulunduğu alan tel örgüyle çevrilmişti ve o alandan sonrası bir bilinmezliğin yolu idi. Toplama kampına gözlerimi değdirmek bile istemedim. Çünkü değdirirsem, gözlerimin Hevybanû'yu

arayacağımı biliyordum ama yine de ılıştı gözümce. Hevybanû beni görmemişti aslında. Ta ki Bayse'nin kendisini üstünden çıkıştırıp, beni sağ elinin işaret parmağıyla göstermesine kadar.

Hevybanû; beni görünce, etrafındaki her şeyi soyut bir hâle getirdi sanki. Bana doğru gelen adımları, yüreğindeki kuşun kanat çırpmasını sağladı. Sapanla vurulacağını bile bile kanat çırpan kuşlarım. Ve adımlarım tel örgüye döndü.

Tel örgünün bir ucunda ben durdum, bir ucunda o durdu. Her değildim ben. Benim vedalarım bitmezdi. Bittiği an, ben bitmişim demekti...

Son kezdir belki, dedim. Son kez olma ihtimalini aldım, zihnimin en ön sırasında askıya astım. Sağ elimi usulca havalandırıp, parmak uçlarımı tel örgüye dolandırdım. Hevybanû; bunu bekliyormuş gibi, can simidi, aldığı nefesi, tutunduğu tek varlığı parmak uçlarıymış gibi elini havalandırıp, tel örgünün üzerindeki parmaklarıma doladı parmaklarını. Yüzümde tebessüm oluştu ama nefes borum cayır cayır kavruldu. Derin bir nefes alıp gözlerimi yumduğumda, tel örgünün üzerindeki parmaklarımda anlık ılık bir baskı hissettim ve hızlıca gözlerimi açtım.

Gördüğüm manzara; kan akıtmalık, uğruna kurban adamalıklı...

Hevybanû parmak uçlarımda üzerindeki dudaklarını iki yana kıvrıp, gülümsedi. "Parmak uçların kalmıştı," dedi ardından, temmuz sıcağından daha kavurucu bir ses tonuyla. Sonra derin bir nefes alıp, bir öpücük daha kondurdu parmak uçlarıma. "Ayağına taş bile değmeden, bana dön," diyerek bedenini dikleştirdi. "Evimizde seni bekliyor olacağım." Ardından muzipçe sağ omzunu kısıp, kaşlarını havalandırdı. "Belli mi olur? Belki kalabalık oluruz..."

Söylediğine karşılık "Allah be!" diye bağırarak isterken, sadece boğazımı temizlemekle yetindim. Derin bir nefes aldığımda, canıma can katıldı. "Yolumu sana döndürene şükürler olsun..." diyerek içtenlikle tebessüm ettim. "Allah'a emanetsiniz."

Hevybanû, parmaklarının altındaki parmakları hafifçe sıkıştırdı. "Siz de önce Allah'a, sonra birbirinize." Hızla eğilip,



parmak uçlarıma bir öpücük dahi kondurdu ve elini elimden uzatmadan çekip, arkasını dönerek ilerlemeye başladı

Tel örgü değildi hızı ayıran

Alın yazısıydı . .

Helikoptere bindiğim andan itibaren, kendime Hevybanû'ya düşünmeyi de Hevybanû ile haberleşmeyi de yasakladım. Çünkü olur da görev uzun sürerse ve bana gurbet ellerde bir müddet verirse, kanatlanır uçardım. Uçardım ama kanatlarım çok kanardı.

Kan kokusuna gark olan arazilerden birine vardık birkaç saat sonra. Gittiğimiz yolu, elimizi kolumuzu sallayarak gitmek bile bizim için lütuftu. Bu lütfun sadece çakma piçin yanına varana kadar süreceğini biliyorduk hepimiz. Nitekim öyle de oldu. Çakma piç öyle bir düzen kurmuştu ki, sanki düğün yapıyordu. Tankları ne ara peşinden sürüklemiş ya da koordinatları ne ara çıkarıp vermişti de havadan; kumdan kalelerini vurmalarını söylemişti, akıl alacak gibi değildi. Hoş... Çakma piç, burada aylarını geçirmek zorunda kaldığı için, neredede ne varsa –bence– ezbere biliyordu. Bizim gibi ilk defa gelip, yer tahlili yapmıyordu. Yerin tahlilini yaparken ciğeri söküldüğü için şimdi onların ecdadını sikiyordu. Ama tek siktiği, onun bunun çocuklarının ecdadı değil, bir de bizim kulaklarımızın zarıydı...

Araziye çıkalı tam tamına on beş gün olmuştu. On günün sonunda kulak zarımın derdine düşmeyi dahi bırakmıştım, yüzüm-den boya silmeyi bıraktığım gibi. Üstümü başımı değiştirmeyi zerre düşünmediğim gibi...

“Şimdi,” dedi çakma piç, hastalıklı gülümsemesini yüzüne takınarak. Ardından bir kayanın üzerine çıkıp, gövde gösterisi yaptı. Pezevengin kurşun atmasına dahi gerek yoktu. Bağırmasıyla bile kulağımı sikebiliyordu. Sol elini gözlerinin üzerine gölgelik yaparak, gideceğimiz araziye baktı. “Son öbekteyiz, ateşli gençler.” Ardından bedenini bize doğru çevirdi ve iki elini belinin iki yanına yasladı. “Buraya kadar iyi geldik,” diyerek dudak bükte. “Tamam, biraz tacize maruz kaldık.” Hayvan herifin taciz de-

diği, sülalemizin sevilmesi idi oysaki! Can kaybı vermemiştik ama bir, götürümüzden kan alınmadığı kalmıştı. Yaralanmayanımız yoktu. Vücudumdaki hafif yaraların, kaç çeşit bomba ile karşılaştığımızın sayısını tutamamıştım. Canavarların tepesinden atlayan Mario¹ gibi bomba üzerinden atlamaktan sıdkım sıyrılmıştı. Ömer'in sağ gözü neredeyse kapanacaktı. Veysel aramızda yoktu; çakma piçin sağlıkçısı İbrahim, Veysel'den de kasaptı! İki elinin işaret parmağı ile başparmağını birleştirip, "Bu gece," dedi fısıltıyla. "Size çok sesli bir gece vadeliyorum!" Ardından dudaklarının arasına, manitasını öpüyormuşçasına bir sigara yerleştirdi. "Gerçi," dedi düşünceli bir tavırla. "Benimki sessiz olur ama siz acımadan göt deliklerine mermi sıkın."

Çakma piçin diğer sorunu da bu idi. Bizi konumlandırıyordu ama bizden bağımsızmışçasına bir anda ortadan kayboluyordu. Ve Hevybanû'nun da dediği gibi gerçekten işkence seviyordu. Bedeni parçalanmış bir leşin özenle kolunu bacağına koparıp, üzerinde otopsi yaptığını gördükten sonra kendisiyle uğraşılmayacağına karar verdim. Yoksa bağırsakları dışarı çıkmış olan bir leşin, yarısı kaybolmuş ciğerini eline alıp; "Ciğerini sikmeye bile değmezmişsin lan sen," dedikten sonra leşin üzerine eğilip; "Sizde yürek de yok ki. Neyinize güveniyorsunuz siz?" diye saçma sapan konuşmalarına takılmamak mümkün değildi. İnsanın olmayan psikolojisini sikebilir ya da en iyi ihtimalle kendisi gibi yanındakini de bir karındeşene² çevirebilirdi.

Derin bir duman aldığı sigarasıyla birlikte sağ elini havada ileri geri hoyratça salladı. "Bu gece buradan sağ, sağlam, iki kolu ve iki bacağı yerinde çıkanı; on gün on gece pavyona götürürüm, gençler." Ardından iki kolunu heybetli bir şekilde iki yana açtı. "Siz istediniz, Melih Arslan yaptı!"

Eğlenceli tavrına gülmeden edemedim ama bir yandan da dirseklerimin üzerinde geriye doğru dayanarak, "İn şuradan," de-

¹ Atari oyun karakteri Super Mario'ya atıf yapılıyor.

² Katil anlamında kullanılmıştır.

dim. “Şimdi beynine sokacaklar bir şey, sonra çocukların ekmeği de yok olacak...”

“Gelemeyceksin diye içerledin, değil mi yaprağım?” deyince, herkesten ufak bir kıkırtı döküldü. Ardından çakma piçin aniden yüzü değişti. “Ananızla, babanızla,” dedi bariton ses tonuna geçerek. “Karınızla, kızınızla, helallik almak istediğiniz tek gecelik yosmalarınızla konuşmak için son şansınız. Yarım saat içerisinde herkesi burada ölüme hazır görmek istiyorum. Dağılın!” Verdiği emir sonrası herkes dağıldı. Bir ben kaldım, bir de kendisi. Gitmemem sonucu “La, sen niye gitmiyorsun?” dedi aksileşerek, umursamazca omuz silktim. Oturduğum yerde kendime bir sigara yakarken, bindiği kayanın üzerinden atlayarak yanıma adımlamaya başladı. “Sen Jülü ile konuştun mu?” diye sorunca, hayır dercesine kaşlarımı havalandırdım. Sol yanıma oturduktan sonra çenesinde epeyce uzayan sakallarını eliyle hoyratça kaşdı. “Benim huyum değil oğlum da, sen arasaydın bari kızı...”

Derin bir nefes alıp, “Gerek yok,” dedim kendisine bakmadan. Sesini duyarsam, ölüme hazır bir şekilde yarım saat içerisinde toparlanamazdım. Ben Hevybanû’yu görmeyince, zaten ölüyordum ama sesini duyduktan sonra da yaşamak için eşeğin amma karpuz suyu bile kaçıracağımı bildiğimden, kadere teslim olmayı tercih ettim.

“Alpiko!” Boğazımdan bir “Hı,” döküldü. “Mesaj at bari...”

“Çöpçatan mısın oğlum sen?” diyerek gülümsedim. Ardından başımı kendisine doğru çevirdiğimde, gözlerindeki endişeyi gördüm. “Buraya gelirken, kendisiyle iletişime geçmeyeceğime dair kendime söz verdim, Melih. Zorlama, boş ver...”

Ciddi bir tonda, “Alp Aslan, sen bana lazımsın,” deyince kaşlarım çatıldı. Çatılan kaşlarıma imalı bir gülümseme yollayıp, kendisine bir sigara daha yaktı. “Sivil hayatta bile lazımsın. Ocağına düşürdün yani beni.”

“Ne diyorsun, oğlum?” diyerek baş savurdum. Bilmecece resmen bir dünya markasıydı!

"Aga, gözünü seveyim," diyerek yükselince, şaşkınlıkla rım kendisine döndü. Şaşkınlığıma takılmadan iki elini hayırna iki yana havalandırdı. "Jülide'ye, 'Kocan, bana emanet, şakut yapabilecek kadar sağlam dönmeyini sağlayacağım,' dedim ne ölmesi şimdi?"

İrileştirdiği, feri gitmiş yeşil gözlerine sevimli olmasalar da gülümsedim. "Belki yapmışumdur," diyerek ukalaca dudak bütçüm.

"Nasıl?" dedi çok içinde. "Oğlum, ne ara lan?" diye hayırna devam etti. Ardından başını iki yana salladı olumsuz manada "Sus! Sus! Detay verme, anana bacına söverim!"

"Bacımdan konuşmayalım istersen, kudemli," dedim imayla gülümseyerek.

Fersiz yeşilleri, gülümseyen yüzümde gezindi. "Karımı al- lına uyma, kurban olayım," diyerek başını tekrar iki yana salladı. Çakma piç böyle anlarda, başı okşanısı bir erkek çocuğuna dönüşüyordu. Hâline dayanamadım ve sol kolumu boynuma dolayıp, bedenini kendime doğru çekti. "La, bana bak!" dedi, kendisine sarıyan bedenimi iteklerken. "Bacıyı bırak şimdi! Asıl benim bacım var ya," diyerek kollarımın arasından kurtuldu. "Başına bir şey gelirse, fareymişim gibi üzerimde deney yapar. Allah'ını seversen, Alpiko, bir mesaj at bari!" Bezgin bir nefes verip, iki elimle yüzümü sıvazladım. "La, hadi be! Ölümlü öp bak!"

Verdiği yemin neticesinde şoklanmış gözlerim kendisini buldu. "Yalvar biraz daha istersen," desem de, pes ederek cebimden telefonumu çıkardığımda, hevesli bir şekilde iyice yamacıma sokulan benliğine ters bir bakış attım. "Gel mesajı da birlikte yazalım istersen amına koyayım. Kalk!" diyerek omzundan çocukça itekledim. "Kalk, siktir git yanımdan!"

"Aman aman!" diye ukalaca mırıldanırken ayaklandı. "Bana hiç bildirimi gelmeyecekmiş gibi at mesajını..."

"Utanmazsan okursun sen de," dedim, merakını kınayarak. Peşi sıra, yapacağımdan vazgeçmemek adına hızlıca mesaj ku-

tusuna girdim ama parmaklarım ekranın üstünde duraksadı. Ne yazacağımı bilemedim. *"İyiyim."* yazsam, *"Öküz müsân?"* derdi kesin.

"Sıla mı gurbet mi?"

*Adını sen koy.*¹

Mesajı attığım gibi cevap beklentisine de giriverdim. Oturduğum yerde ayağım sabırsızlığımı aksettirircesine ritim tutarken, telefonumun ekranına bildirim düşünce yüzüm gülümsedi.

*"Gel bahtımın kar beyazı."*²

Neye atıfta bulunduğunu bildiğim için, yüzümde büyüyen tebessüme takılmadan dudaklarımın arasına bir sigara koyup ateşledim. Sigaramdan çıktığım dumanı, karamaya başlayan göğre doğru başımı kaldırarak saldıgında telefonum tekrar titredi.

"Gel, gel de adını kendin koy..."

"Nasıl?" dedim şaşkın bir tonlamayla. Ardından gözlerim dikkatlice kısıldı. Mesajı kaç kez, tekrar tekrar okudum, belli değil. "Olabilir mi böyle bir şey?" dedikten sonra cevabı ondaymış gibi çakma piçe baktım. "Lütfen olsun çünkü..."

"Mesaj at dedim," diyerek, dişlerini sıkarak bir vaziyette sinirle saçlarını çekiştirdi. "Aklını kaybet demedim!"

Ne söylediğine ve sinirine zerre takılmadan, "On beş yirmi günde çocuk olabiliyor mu?" diye sorduğumda, var olan şaşkınlığıma çakma piçin şaşkınlığı da eklenmiş oldu.

"Ne bileyim ben amına koyayım?" dedi ve hızla heybetli bedenini işaret etti. "Bak bakayım oradan, hamile kalan erkek denizati gibi mı duruyorum ben?" Ardından sakinleşmek adına iki eliyle yüzünü sıvazladı. "Doktor olan ben değilim, çocuk

¹ Sanatçı Müslüm Gürses'in "Adını Sen Koy" adlı şarkısına atıfta bulunuluyor.

² Sanatçı Müslüm Gürses'in "Gel Bahtımın Kar Beyazı" adlı şarkısına atıfta bulunuluyor.

yapmaya kalkıştığın kadın! Belki hızlandırılmış bebek yapımına sokmuştur bedenini. Ben nereden bileyim?"

"Sana dayı değil, ayı dedirteceğini, Melih!" dedim hevesime ortak olmadığı için huysuzlaşarak. Hevybanû'ya bir mesaj dala atıp ne demek istediğini sormadım. Ortada, olan bir şey yoksa bile olabilme ihtimaline tutunmak istedim. Telefonumu tekrar cebime koyup, "Tamamım ben," dedim ve çakma piç kımseden çekincesi olmadığını kanıtlarcasına, köpek çağırır gibi bir ıslık çaldı arazinin ortasında.

Herkes tekrar bir araya toplandığında son kez üst baş kontrol edildi. Ayaklarımdaki nasırlar çorak arazide gezinmenin verdiği tahribatla, zonk zonk zonkluyordu artık. "Burada herkes kendinden sorumlu," dediğinde çakma piç, oturduğum yerde kaşlarını çatıldı. "İkili gruplar hâlinde ayrılıyoruz. Ben düşersem, emir komuta Alp Aslan'a geçer, bilginiz olsun!" Ardından arka cebinden çıkardığı krokiyi, çömcü ortamızda açtı. "Kuzey kapısı bende," dedi. Dediğinin meali, direkt üstlerine gideceği idi...

"Güney kapısı da bende o zaman," dedim; arkadan dolanır, ortamı elimde tutar, işimi erken bitirirsem de çakma piçin üstüne gittiklerini arka taraftan sıkıştırırım düşüncesiyle. "Yanımda kimsenin gelmesine gerek yok," diye güven vermek istercesine ekledim. Ardından krokinin üzerine bastırduğım parmak uçlarımla yan alanları gösterdim. "Yanlardan toplu hâlde pres yapın ki, ön ve arka kapıdaki yapılanma yanlara desteğe gitsin. Böylece biz de rahatça içeri sızabilelim."

"Emin misin, oğlum?" dedi çakma piç, sorgular bir tonda. "En olmadı, İbrahim seninle gelsin. Şimdi senin sağlığın önemli sonuçta. Sen yanında hazır doktor seven adamsın..."

"Taşak geçme amma koyayım," diyerek ayaklandım. Ardından iki elimi belime yasladım. "Anlaşılmayan bir şey yoksa, ben süzülüyorum. Benim yolum uzun." Sağ omzumun üzerinde konumlanan telsizimi aktif ederken, "Telsizim açık," dedim, gözle gördüklerini bir de dile dökerek. "Değişiklik falan olursa haber

verirsiniz. Kulaklığım da aktif ama kulaklığını keyfine göre de-aktif edenin de anasını selamlarım, şimdiden söyleyeyim!”

Benimkiler, Tanju dâhil; “Emredersiniz komutanım,” dedi hızlıca.

Açtığı krokinin önünde hâlâ oturan çakma piçin sırtına elimi attım ve “Allah’a emanetsiniz hepiniz,” dedim sırtını sıvazlayarak.

Tam ilerleyecektim ki çakma piç de ayaklandı. Sağ elini bana doğru uzatınca, sol elimi kendisine uzattım ve göğüslerimiz hızla birbirine çarptı. Boştaki eliyle sırtıma döver gibi vururken, “Hakkını helal et kardeşim,” dedi.

“Helal olsun,” dedim başımı hafifçe eğerek. “Sen de helal et...”

“Helali hoş olsun,” dediği gibi, üstüme vermek zorunda olduğum değil de varlığımızın şerefi olan asker selamım vererek, mühimmatın bulunduğu çantamı ve tüfeğimi alarak ilerlemeye başladım.

Gece çöktü.

Ben ilerledim.

İki yüz metre kadar sürünmek zorunda kaldım. Varlığımı gizleyecek bir kayalık bulduğumda çantamı kenara bırakarak, gece görüşü olan dürbünle etrafı gözledim. Yedinci saniyede gözümün bir kıpırtı takıldı. Dürbündeki görüntüyü pürdikkat izlerken, beş kişilik ufak bir grubun yaptıkları hazırlıkla tüymek üzere olduklarını fark ettim. “Beş kişi dediğin nedir ki gülüm?” dediğimde odağım tamamen o beşliydi. Kısmetimmiş, diye düşündüm. Muhtemelen saldırı başlamadan önce olay yerini terk etmeye çalışıyorlardı ve benim aradığım döl israfı, piyonlarıyla kalıp çarpışmayacağına göre kesinlikle bu beşlinin arasındaydı. “Hevybanû için yaşamayı göze aldık nasılsa...”

Hevybanû’nun adını zikretmemle, gözlerimi hırsıyla yumdum. “Senin vereceğin akli sikeyim, çakma piç!” dedim salt öfkeyle. “Sana uyan aklımı siksinler benim de!” Sinirimi derin bir nefesle harmanlayıp, dürbünü yan kemerime yerleştirdim ve çantamı kayanın ardında bırakarak tekrar sürünmeye başladım. “Say, Alp

Aslan! Son on beş gün içerisinde kaç leş öldürdün, say!” diye mırıldandım. Ardından kendi direktifimi kendim yanıtladım “Yetmiş iki!” Sürünmeye devam ederken nefesimi olabildiğince ağır ve yavaş alıyor, bir yandan da dikkatimi olması gerektiği yere odaklıyordum. “En az beş daha, koçum. Bu beş, beş yüz leş bedel!”

Sürünme eylemim devam ederken, arazinin diğer ucundan kurşun sesleri yükselmeye başladı. “Başlıyoruz,” diye mırıldanmadan kendi kendime, kulaklıktan “Alp Aslan!” dedi çakma piç, ciddi ve keskin bir tonda. “Bir bok yemeden önce bir kez değil, on kez düşün!”

Duraksayıp, rotamı keskinleştirmek adına tekrar dürbünümü çıkardım. Çakma piçe ise cevap vermedim. Çünkü odağımı sap-tırmak istemedim. Tahmin ettiğim üzere, kendilerine yaklaşıldığını fark eden beşli, kaçmak için hareketlerini hızlandırmıştı. Çünkü onlar da yaklaşık beş dakika sonra havadan vurmaya gelineceğini biliyorlardı. Dürbünümü yerine yerleştirdikten sonra sürünmeyi bıraktım. Nişan aldığım tüfeğimle dizlerimi kısarak, hücum pozisyonunda ilerlemeye başladım ve aramızdaki mesafe yüz metreye düştüğünde tüfeğimin tetiğine basmaktan gocunmadım. Açık hedeftim ama tahmini dört saniyede üç adam indirebildim. İlk zürriyetini siktiğimin boynuna sağdan girdi, kıymetli mermim. Aralarından birinin yere yığılmasıyla, kalan dörtlü bir telaşa kapıldı. Bizde gece görüşü vardı da onlarda yok muydu sanki? İlk önce bu orospu çocuklarına geliyordu ileri teknoloji... İkinci mermim başka bir cibilliyetsizin göğsüne saplandı. Ayakta sazan gibi dikilmeleri onların suçuydu; leşe dönüşmekten başka yolları yoktu. İç sesimi duymuşlar gibi, binecekleri kasalı aracın arkasından siper aldılar. Çırpılmışlarının verdiği hazla dudağımın solu yukarı kıvrılırken, ateşlediğim üçüncü mermim de sekmedi ve üçüncünün kafatasına alnının ortasından girdi.

Seri adımlarla ilerlemeye devam ederken, geriye kalan ikilinin başlarını saklandıkları yerden çıkarmalarını bekliyordum.

Gözümü namludan bir salise çekmedim. Aramızdaki mesafe, heybetli adımlarımın getirisiyle elli metreye kadar düştü. Beş metreye de düşse, ense köklerine de gelsem, o kafalarını gövdelerinden sökecek kadar ilerleyecektim...

Korkak ve kansız ikili asla kafasını uzatmadı saklandıkları aracın arkasından ama bir "Bip," sesi yükseldi.

Hevybanû'nun bir icat yapmışçasına heyecanla dillendirdiği "Bip," sesi mümkünmüş gibi daha bir dikkat kesilmemi sağladı. Gözlerim sesin geldiği yöne kayamadı çünkü ses arkamdan gelmişti. Hücum pozisyonumu zerre bozmadan, tereddütsüz bir adım daha attım. Tüfeğimi daha bir sıkı kavradığım sıra "Ya hep beraber ya hiç," dedim yemin verircesine. "Bunları almadan gitmek yok, Alp Aslan!" O arada dördüncü döl israfı, -sözde- ateş etmek için bedenini aracın arkasından çıkardı. Parmağının tetiğine dokunmasına fırsat dahi vermeden tüfeğimi ateşledim ve bir leş olarak hak ettiği çukura yuvarlandı. "Çıkar lan kafanı!" diye gür bir sesle bağırdım beşinciye hitaben. "Çıkar o kafanı! Göster yüzünü!"

Nefesimi silikleştirmiş vaziyette avıma ilerlemeye devam ederken, araca maksimum iki metre kalacak kadar yaklaşmıştım. Gece karanlıktı, ben geceden de karanlık...

"Benim yüzümü gören..." diyen çığ, cılız bir ses duyduğumda, daha bir odakladım şahin gözümü. "Ölür, yüzbaşı!"

Aradığımı bulduğuma emin oldum. Aracın sol arka tekerine ateş ederken, "Kahrani!" dedim öfke taşan bir tonda. Ardından tüfeğimin dürbününe gözümü daha çok bastırdım. "Sobe!"

"Ebe!" dedi kahkaha atarak. Sağ eli saklandığı aracın arkasından, bir kumandayla yükseldi. Havalandırdığı eline bir mermi soktum ama bir sikime yaramayan parmakları o kumandaya dokundu...

"Uzaklaş oradan, hayvan herif!" diye kulaklıktan bağırarak çakma piçin sesine, bambaşka sesler karıştı.

Hır patlamaya sesi yükseldi, bedenimi havaya savrulsu. Savru-
lan henliğini sert bir şekilde zemine çarptıktan sonra kabarmaya
rımın iç içe geçeceğine keşkin bir şekilde organlarımda hissettigim
hissettiğimde, dilimden bir "Ah!" nidası döküldü

Yıpananıyan, yaşanması için hayaller kurulan her bir gün
bir ah.

Kulaklarımdaki baskın çınlama, vücudumun arkasında her
gösteren yanma hissi... Derim muhtemelen dereceli yanık tırna-
nı almıştı çünkü üniformamın tenime yapıştığını hissediyordum.
Sağ elim savrulan tüfeğimi ararken, sol elim sol bacağımdaki bı-
çağıma gitti. Tüfeğimi savrulmanın etkisiyle bulamadım. Sırtım
alev alev yandığı için bıçağımy çıkarıp, bedenimi yüzüstü çevir-
dim ama bedenimi ortadan ikiye ayırsalardı daha az canım acırdı.
İki şakağımdan ter damlacıkları süzülünce, bilincimin kapana-
cağını anladım. Ellerimin üzerinde bedenimi sürüklemeye çalış-
tım. En azından ardımı dönebileceğim bir zemine ulaşmak için
var gücümle çabaladım ama bedenimi çekmek için elimi üçüncü
kez titrek zemine uzattığımda, elimin üzerinde boka bulanmış bir
ayakkabı belirdi.

Başımı hafifçe kaldırdığımda, yüzü gözü yara bere içerisinde,
pis pis gülümseyen bir leş gördüm. "Merhaba, yüzbaşı!" Deva-
mında atılan çiğ bir kahkaha geçti, zihnimin süzgecinden. "Her
gün biriniz, bir gün hepiniz..." Sağ elini bir yiğitmiş gibi hava-
landırdı ve raks eden kurşun seslerine bir melodiyle eşlik ederek;
"T.C. askeri değil misiniz? Köpek gibi sürüneceksiniz!" dedi.

Mecalim olsaydı, dillendirdiğine ağzımla değil başka bir ta-
rafımla katılana kadar kahkaha atmak isterdim. Ancak var olan
gücümü başka şekilde kullanmak istediğimden, kesik nefesler
eşliğinde gülümsemekle yetindim. Sol elimde kavradığım bıça-
ğımy daha da sıktığım sıra "Anca," dedim heceleyerek. "Anca rü-
yanda görürsün!" Sağ elimin üzerine bastırdığı ayakkabısına, sol
elimdeki bıçağımy soktum. Kahrani acıyla iki büklüm olurken,
elindeki tabancayla ense köküm vurmaya ihmal etmedi. Kapa-

memeye çalıştığım zihnim, enac köküne yedğim ulah kabza-
ıyla benden hızla uzaklaşmaya başladı. Alnım toprak zemine
boyatça çarptığında, “Şimdi değil,” dedim içimden.

Toprağı tutmak istedim, toprak altımdan kaydı. Bu öyle bir
kaymaydı ki, yüzümden her bir toprak tanesi aske geçerek te-
minde iz bıraktı.

Kapalı gözlerimin arasında bir görüntü belirdi

Hevybanû, neşeyle gülümsüyordu ama hana değil

Yanında boncuk gözlü bir kız çocuğu vardı

“Ölüyorsun, Alp Aslan,” dedi iç sesim. “Ölüyorsun...” İç se-
sim bile hâlime acır bir şekilde gülümsedi. “Senin kızın olmaz...
Ondan kız çocuğu görüyorsun...”

*Ardından o kız çocuğu büyüdü, kırlar arasında kelebek kova-
ladı. Kovaladığı kelebeğin, babasının ruhu olduğunu bilemeden...*

“Ölüm Allah’ın emri de Aslan’ım, yolun sonunda Hevy-
banû’dan ayrılmak olmasaydı...”

Bilincim kapanmadan son gördüğüm, zihnimin bana gös-
terdiği mutlu görüntüler olsun isterdim ama benim naaşım bir
hayvan ölüsü gibi bir yere atıldı. Oysaki şehit cenazesine böyle
muamele yapılmazdı...



BÖLÜM VIII ON BEŞ HARE ÜÇ KELİME

*"Başlangıcın sonunda en
kıymatlılığın başlangıcında mı? Adılgam
bilemezsin. Kanatlarına atılan kaptara rağmen
yuvan olan gökyüzünde biçare kanat çırpmaya
devam edersin*

JÜLİDE ERBAŞ

Alp Aslanların gittiği günün ertesi, bizim Urfa merkeze dönmüş maceramız da başladı. Bayse ile ayrılmak zordu. Yüreğimin dörtte ikisini Alp Aslan'da bırakmışken, dörtte birini Melih'e emanet etmiştim. Son dörtte birlik kısım ise Bayse'ye nasip oldu. O acısıyla, acı kahveye dönen saçlarının her bir telini öpmek istedim. Minik, toprak dolu tırnaklarının üzerine bıraktığım öpücükler, ruhuna şifa olsun istedim. Kaldırdığım elimle sol yanağımı okşarken usulca gülümsedim. Üzerime oturan nedensiz duygusal-lıklar, ruhumu tanıyamadığım hâllere getiriyordu. "Yine görüşecegiz," dedim, umudumu sesimde yaşatarak. "Yine görüşeceğiz, söz veriyorum..."

Çocuklar duygularını olduğu gibi belli edebilen canlılardı. Cemre de böyleydi mesela. Sinirini, hırçınlığını, üzüntüsünü ve sevincini belli ederken asla çekinmiyordu. Benim aksime... Çocuk Jülide'nin aksine... Bayse de, o anda fark ettim ki; benim,

Yeni dünyaya gelmiş hâlim gibiydi. Ağlamak istiyordu ama ona hak hakkı olmadığını düşünüyordu.

"Hadi Jülide!" diye seslenince Raşit, daha fazla oyalanmaya hakkım olmadığını fark ettim.

Derin bir nefes alarak ayaklandığımda, elimi bırakmak istemeyen Bayse'ye dudak büküm. "Söz veriyorum," dedim kendimden emin bir tonda. "Yine görüşeceğiz..."

Sözler verilirdi ama her zaman tutulamayabilirdi de... Bu, bildiğim ama unuttuğum bir gerçeklikti.

Bir kayıpla geri dönmek, omuzları çökerten bir yükü. Mert her ne kadar bizim hastanenin personeli olmasa da, kendisi için, döndüğümüz güne konulan bir tören vardı ve biz Urfa'ya vardığımız gibi kendimizi hastanede bulduk. Herkesin suratında gam, keder mevcuttu. Oysaki elimizden gelen bir şey de yoktu. Bu yüzden ellerimiz alınlarımıza yaslı bir şekilde oturduk, hastane bahçesine dizilen plastik sandalyelerde.

Yakamda bir insanın resminin olmasını hiç sevmiyordum. Ben sevdiklerimin resmini yüreğime yapıştırmayı seven bir insandım, yakama değil.

"Bu son olsun," dedim içimden. "Allah'ım, bu son olsun. Sen benim evime bir daha ateş düşürme... Bu da yakama taktığım son resim olsun."

Bir köpek değildim ama dualarımın kabul gördüğü de hiç olmamıştı. Yine de ettim. Canıgönülden diledim. Bir daha yanmamak için yanıp, yok olmamak için yalvarmayı, yakarmayı ihmal etmedim.

Hastane bahçesindeki anma töreninden sonra kendimi mahalleye atmadım. Rezidansa vardı adımlarım. Oysaki orada Alp Aslan'sız olmayı hiç sevmiyordum ama en azından bir haber alana kadar kendi evimde beklemeyi tercih ettim.

Günler geçti...

Günler öyle bir geçti ki, her geçen günde bir saç telim beyazladı sanki. Görünürde bir şey yoktu ama bana sorsalardı, saçla-

rımın belli bir kısmı beyazlamıştı. Koskoca rezidans, Alp Aslan aramadıkça bana dar geldi. Ekstra kaldığım nöbetler bile umurumda olmadı. Yorgunluğum asla zihnimi meşgul edemedi. Bir elim böğrümde, bir elim telefonun üstünde kalakaldım günlerce “*Arayacağım,*” demişti ama aramamıştı. Vildan’ı aradım Adnan abiden haber aldığını söylediğinde, daha da bir kahra bulandım ama sonra yüzümde bir tebessüm oluştu. “Sen kocanı tanımıyor musun ya?” dedim kendi kendime böbürlenerek, polikliniğime ilerlerken. Alp Aslan gideli tam tamına on beş gün olmuştu. “Ararsa ‘*Bizim bir hebek mevzusu vardı. Ne oldu?*’ diyeceği için aramıyordur kesin.” O anda beynimde bir ampul yandı. Ellerim önlüğümün cebinde, yürümeye devam ederken gözlerim kısıldı. “Dün programım âdet başlangıcı diye uyarı verdi,” dedim gizem dolu bir tonda. Temmuzun on sekizindeydik. Milletin günü üç beş gün ileri geri oynarken, benim günüm neredeyse bir hafta kadar oynuyordu. “E, ben âdet olmadım,” dedikten sonra gözlerim aniden irileşti. Polikliniğime gitmekten vazgeçip hızla geri döndüm. Adımlarım kadın doğum polikliniğine giderken, adımlarımdan daha hızlı bir şey varsa o da kalbimin atışlarıydı.

Doktor Yılmaz ve Züleyha olayından sonra yapmaya tövbe ettiğim bir şeyi tekrar yaptım. Kapıyı çalmadan bir meslektaşımın odasına daldım. Şükür ki bu sefer absürt bir durumla değil de, hekimiyle sohbet eden bir hastayla rastladım. “Şey,” dedim telaşlı bir hâlde. “Hastan olduğunu bilmiyordum. Kusuruma bakmayın lütfen.”

Hastası olduğunu bilmiyordum çünkü insan gibi gidip sorma zahmetinde bulunmamıştım. “Bir şey mi oldu, Jülide?” dedi Selda merakla. “Nilgün Hanım da çıkıyordu zaten şimdi ama...”

“Konuşmamız lazım,” diyebildim sadece. Boğazıma ilk defa heyecandan bir yumru oturdu. “Önemli olmasaydı gelmezdim.” Önemliydi ama sadece benim için.

“Tamam,” dedi Selda başını aşağı yukarı sallayarak. Ardından önündeki bir kâğıda, ekranda gördüğü reçete kodunu yazdı.

“Nilgün Hanım, bunları eczacınızdan tedarik edin. Bir ay sonrası için randevu almayı ihmal etmeyin. Kistlerinizde bir köçülme olması, ona göre tedavi şeklinizde değişikliğe gideceğiz.”

Nilgün Hanım, alacaklı gibi beklediğim için ister istemez ayaklandı ve iyi günler dileyerek odadan çıktı. Senki kalktığı koltuk çabız ve kıymetli bir koltukmuş gibi kalktığı yere hızlıca oturdum. “Selda, beni bir muayene etmene,” diyerek sol elimin parmaklarıyla, masasının üzerinde, sabırsız olduğumu avaz avaz gösteren bir tempo tuttum. “Benim reglim gecikti.”

Selda başını gülümser bir ifadeyle sallayıp; “Spiralini çıkaralı daha üç hafta oldu, Jülide,” dedi.

Emme basma tulumba gibi başımı aşağı yukarı sallarken “Biliyorum,” dedim şaşkın ve heyecanlı bir tonda. “Ben de ondan şaşırdım zaten.”

Selda masasından ayaklanırken dudak büktü. “Spiral sonrası normal böyle gecikmeler,” dedikten sonra merakla kaşları çatıldı. “Ne kadar gecikti ki?”

“Bir gün,” dediğimde yüzünde anlayışlı bir tebessüm oluşsa da, gözlerini devirdi. “Gecikmezdi benim reglim. Sen bak yine de,” diyerek, oturmak için can attığım bekleme koltuğundan kalktım ve muayene için sedyeye ilerlemeye başladım. İlk defa bir sedyeye yatmak için can attım. Canım orada atsın, bir anlam kazansın istedim...

Kalem eteğimin içerisindeki ipek gömleğimi yukarı doğru sıyıırken, ellerim titriyordu. “Sakin ol,” dedi Selda gülümseyerek.

Başımı iki yana sallayıp derin bir nefes aldım. “Böyle bir şeyin olması,” dedim ağırca yutkunarak. “Mümkün değil, Selda ama,” dedim ve duraksadım. “Ama olduysa, bana bir işaretler kesin.”

Selda karnıma jeli sıktıktan sonra “Bir sıkıntı mı var?” dedi makul bir tonda. Sesindeki tını “Anlatmazsan anlarım,” der gibiydi.

“Eşim görevde,” dedim sıkıntıyla. “On beş gündür haber alamıyorum kendisinden. Belki sabrımın temelidir o.”

Sabırsız bir insan değildim, söz konusu Alp Aslan değilse eğer.. Sadece ona karşı özlemimi, düşkünlüğümü ve en önemlisi bağımlılığımı dizginleyemiyordum. Alp Aslan benim şah damarımdı. O olmadı mı benim can damarlarımın tüm hayati fonksiyonları kesiliyordu. Yaşam fonksiyonlarım sekteye uğruyordu. Geçirdiğim tüm zamanlar duruyor, normal günler yerine eziyetlere tabi tutuluyordum...

“Bir bakalım, buralarda minik bir kesecik var mıymış?” Selda’nın söylemiyle derin bir nefes alıp gözlerimi yumdum. Sedyenin üzerinde barındırdığım iki elim yumruk hâlini aldı. Karnımın üzerindeki prob¹ sağa, sola, aşağı, yukarı hareket ettikçe içim çalkalanıyordu. “Burada,” dediğinde, gözlerimi nasıl açacağımı şaşırdım. “Varsa bile, bu miniklikle vajinal ultrasonla² bakmadan gözükmez sanıyordum ben ama burada...”

Dirseklerimin üzerinde bedenimi hafifçe kaldırmadan durmadım. “Ama nasıl olur?” dedim ultrason ekranına bakarken. Selda o anda, ekrandaki kesenin etrafını işaretlemekle meşguldü. “Spirali daha yeni çıkardık. Üstüne geçen regl oldum ben!”

Selda başını iki yana sallarken, ekrana bakmaya devam etti. “Spiral çıktıktan sonra oluşan bir gebelik değil,” dediğinde, gözlerim neredeyse yerinden çıkacaktı. “Muhtemelen yerleşme kanaması regl dönemine denk geldi. Sen de regl olduğunu zannettin.” Gözlerini bana çevirince genişçe gülümsedi. “Tam tamına dört haftalık hamilesin, Jülide!”

Sinirle baş savurup, “Şaka mı yapıyorsun?” dedim. Zira yıllardır spiral kullanıyordum. Ya geçtiğimiz yıllarda böyle bir şey olsaydı, düşüncesi öfkeyle tutuşmama neden oldu. “Spiral ile nasıl hamile kalırım, Selda? Hadi kaldım diyelim...” dedim ve duraksayıp sesli bir nefes aldım. Bebeğe bir şey olabileceğini

¹ Ultrason cihazlarında, karın bölgesine temas ettirilen; tetiklenmek üzere tasarlanmış, hassas, tekrarlanabilir geometrik veriler sağlayan cihaz.

² Vajinal ultrason, vajinanın içerisine vajinal prob yerleştirilerek rahim ve yumurtalıklara ultrason ile bakılması işlemidir.

düşünmek içimdeki öfkeyi, kedere çevirdi “Sen üstüne spirali çıkardın! Ya bir şey olduysa?”

Selda karnıma sıktığı jeli, kâğıt havlu yardımıyla temizlerken hafif bir tebessüm sundu. “Gebeliğin başında spiralin çıkarılması bir tehlike arz etmez. Muhtemelen,” diyerek bilge bir edayla kaşlarını havalandırdı. “O dönem bir haftalık falandı. Kan tahlilinde bile zor gözükecek hâldeymiş, kaldı ki biz sana tahlil yapmadık. Ultrason muayenesi yapmadığımız gibi...”

Sedyenin üzerinden inip, gömleğimi eteğimin içine sokuştururken; “Evlendiğimiz zamandan demek ki,” dedim düşünceli bir tonda. Ardından aklıma gelen ihmalkârlıklarım yüzümü buruşturmama neden oldu. “Son birkaç aydır kanamam oluyordu yerli yersiz. Spirali çıkarttıracağım diye üstünde durmamıştım...”

Selda genişçe gülümseyip, “Kaymış demek ki,” dedi. Ardından başıyla, oturma alanını işaret etti. “Gel de az konuşalım bakalım.” Selda’nın arkasından civciv yavruları gibi ilerleyip oturdum. O kadar şaşkındım ki etrafımdaki her şey ortamdan soyutlanmıştı sanki. Elimi kolumu nereye koyacağımı bilemediğim için iki elimi kucacağımın üstünde birleştirdim. “Kesenin etrafında bir kanama falan göremedim ben ama yine de,” diyerek sağ elinin işaret parmağını bana doğru havalandırdı. “Olur da yerli yersiz bir kanaman olursa, ertelemeyen bana geliyorsun, Jülide. Bu konuda uyarıyorum çünkü bu, spiral kanamasına benzemez.” Eline bir kalem alıp önündeki not kâğıdına bir şeyler yazmaya başladı. “Şimdilik sadece folik aside başlıyoruz ama yine de aşağı inip, kan vermeni istiyorum. Eğer ki başka bir vitamene ihtiyacın varsa ona göre hareket ederiz.” Not kâğıdının üzerindeki kalemini hızlıca hareket ettirirken, yüzüme bakmadan konuşmasını sürdürdü. “Ağır bir şeyler kaldırma. Gereksiz şekilde bir yerlere uzanma. Aniden başın dönebilir ya da istifra edebilirsin, paniğe kapılma. Aynı zamanda hamileliğin boyunca hiç miden bulanmayabilir. Eğer öyle bir şey olursa yine paniğe kapılma.” Not kâğıdından çektiği ela gözlerini gözlerime odakladı. “Her

hamilelik farklıdır ama genel önlemler aynıdır. Bu yüzden,” diyerek kaşlarını uyarırcasına havalandırdı. “Nasıl da yaz ayındayız deyip, kendini salma. Ayaklarını ısıtma çünkü hamilelikte ıdrar yolu enfeksiyonları çok zor ve ağrılı geçer. Hamam, sauna ya da havuz gibi yüksek nemli bakteriyel ortamlardan uzak durmanı istiyorum. Düzgün beslenmen ve dinlenmen de çok önemli. O topuklu ayakkabılarının üzerinde at gibi koştururken daha dikkatli olman gerekiyor bir de...” Yüzüne pürdikkat bakarken ben, Selda kıvrıkcık, kısa saçlarını mahcup bir tavırla karıştırınca, kaşlarım çatıldı. “Ben böyle konuştum ama,” dedi çekingen bir ses tonuyla. “Bu bebeği istiyor musun, Jülide?”

Önce ne söylediğini idrak edemedim. Zira aklım yaklaşık on beş dakikadır bulutların üzerinde geziyordu. Sorduğu soruyu anlayınca genişçe gülümsedim. “Kalp atışım ne zaman duyarız?” dedim merakla. Ardından sesli bir nefes verdim. “Ben teorik olarak bildiğim her şeyi unuttum, Selda,” diyerek, utangaç bir tavırla baş savurdum. “Hiç mi duymadın, diye sorma şimdi bana.”

Selda gülerek göz devirdi. “Altıncı haftadan itibaren duyulabiliyor ama senin,” diyerek baskın bir tona geçti. “İlk randevun gelecek ay bu zamana, Jülide. Yine de...” Muzipçe kıstığı gözlerini yüzümde gezdirdi. “Gelmek istersen gelirsin, bir dinleriz göbüşünü.”

Söylediğine gülerken, üzerime oturan heyecanı atmak adına yüzümü sıvazladım. Usulca ayaklanırken derin bir nefes aldım. “Yok,” diyerek başımı iki yana salladım. “Alp Aslan’ı beklerim.” Ardından burukça dudak büktüm. “Gelir herhâlde o zamana kadar...”

Alp Aslan olmadan nedense gelip kalp atışım dinlemek istemedim. O da yanımda olsun, tam olalım istedim. Zira bu bebek en çok onun başarısıydı. Hak ettiği gibi her şeyine ilk o nail olsun istedim.

“Bazı keseler boş olabiliyor, biliyorsun değil mi?” deyince doktor kimliğini gözüme sokarak, evet dercesine başımı salladım.

dım. "Yine de bu bir ay dikkat etmeyi unuttu. Aslında" - Her es verip yazdığı not kâğıdını bana uzattı "Tam burada yık diye uyarmadım ama olur da gelirse, cımel hırçınca evsasında dikkatli olun."

İçimden "Tam adamına söyledin," diye hayıflanırken, dışarıdan; "Tamamdır," diyerek, uzattığı kâğıdı aldım. Alp Aslan bana dahi dikkatli davranıyordu. Bir de hamile olduğumu söylersen, tenime dokunmaya tövbe hile edebilirdi. "Teşekkür ederim. Ben çıkınca sıradaki hastanı yönlendiririm..."

Selda'nın odasından çıktım ama sekreterne gıdıp, yem hastasını beklediğini söyleyemeyecek kadar ayaklarım yere sağlam basmadı. Hastane koridorunda biçare bekleyen insanlara, kan vermeye giderken deli gibi gülümsedim. Kan verip çıktıktan sonraysa âdeta yürümüyordum. Dağlarda seken Heidi¹ gibi, koridorları ellerim önlüğümün cebinde arşınılıyordum. Önlüğümün sağ cebindeki telefonum elime ilişince, çıkarıp bir umutla baktım ama bir çağrı ya da mesaj bulamadım. Mesaj kutusuna girdiğimde, parmaklarım Alp Aslan'ın mesaj kutusuna ilerlemedi ama Melih'e; "Uygun olunca, beni bir arar mısın?" yazdım.

Mesajı gönderdikten tam üç dakika sonra telefonum çaldığında, ekranda "Çakma Bahriyeli'm" yazısını görünce gülümsedim. Çağrıyı yanıtlamadan önce "Ulan Alp Aslan! Seni de bu kadar eğitsem yeter," diye kendi kendime söylendim. Ardından çağrıyı yanıtlayıp "Alo," dedim.

Öyle bir şakımıştım ki...

"Hayırdır kız? Piyango mu vurdu?" diyerek, ses tonuma atıfta bulundu Melih.

"Yok," dedim hafifçe boğazımı temizleyerek. İçimdeki müjdeyi dağa taşayarak haykırmak istiyordum ama Alp Aslan dururken, Melih'e söylemek istemedim. "Nasıl olduğunuzu merak ettim."

"Beni mi?" dedi alayla gülümseyerek. "Yoksa kocanı mı?" Ardından homurtulu bir nefes verdi. "Gerçi kocanı merak etsen

¹ Bir çocuk edebiyatı ve çizgi film kahramanı.

neden bana mesaj atasın?" dedi ve jetonu düğünce arından süratle aldı. "Bir dakika, bir dakika..."

"Görüşmedik hiç. Ben de nasılsınız diye merak ettim," diyeceği sıkıntılı bir nefes verdim. "Alp Aslan aramaz beni görevdeyken."

"Sebep?" dedi anlayamamanın verdiği şaşkınlıkla.

"Öyle işte," derken, kendi kendime omuz silktim. "İyi misiniz?"

"İyiyiz, sıkıntı yok," dedi güven verici bir tonda. "Sen nerede kalıyorsun, Jülide?"

"Evimde," dedim şaşkınca. Ardından yüzümü buruşturup "Alp Aslan'la tuttuğumuz evde yani," diye açıklamaya koyuldum. "Bir şey mi oldu, Melih? Neden sordun?"

"Sen mahalleye git..." Kaşlarım derinlikle çatılırken, seke seke dörtmala heyecanla koşturan yüreğim bir sendeledi. "Bir şey olmadı ama Alp Aslan seni aradığında mahalledeyim derken, içi rahat olur." Zihnimde fütursuzca dönmeye çalışan sorulara, imayla gülümsemesi karıştı. "Merak etme, ben arattırırım birazdan seni..."

"Melih..." dedim çekingence. Çok sevgili kocamdan haber alabileyim diye kendisinin kapısını çalıyordum. Yanlış değildi elbette. Karındaşımı aramamın nesi yanlış olacaktı? Ama ilk defa, neyi nasıl dillendirmem gerektiğini de bilemiyordum.

Melih, benim söyleyemediklerimi sezinleyerek "Bana emanet," dedi dolu dolu. "Ben emanete hıyanet etmem, Jülide, bilirsin." Bilirdim... Ben, Melih'in ciğerini bilirdim. Beni rahatlatmak istiyordu çünkü o da benim ciğerimi biliyordu. "Sözüm söz. Sırf çocuk yapıp bana balataları sıyırttırasınız diye geri getireceğim haytayı!"

Bir kahkaha attım ama yine de "Fark etmeden yapıvermişiz," diyemedim. "Seni seviyorum," dedim iç çekerek. İçimden taşan sevgim, sesimde can buldu, somut bir hâle dönüştü. "Alp Aslan'ı yalnız gönderme. Kendin de onunla birlikte gel, bana gel."

"Sözümü dinle," diyerek direktiflerine devam ederken, odama gelmiş bulundum. İçeri girip, kapadığım kapıya sırtımı yas-

ladım. Melih, bildiğim sevgisini direktifleriyle iletmeye devam etti. "Sözümü dinle. Mahallede kal."

"Tamam," diyerek gözlerimi huzurla yumdum. "Tamam. Dikkat edin kendinize, yeter. Ben şimdi mahalleye geçiyorum."

"Arattırırım ben seni. Hadi Allah'a emanet!" diyerek, daha fazla kendisine sarmama izin vermeden çağrıyı sonlandırdı.

Mahalledeki evde hâlâ eşyam bulunduğu için rezidansa uğramamaya karar verdim. Odamdan çantamı alıp çıktım. Alp Aslan'ın bendeki arabasına atlayıp gitmeden önce adımlarım hastanenin karşısında bulunan eczaneye vardı. Selda'nın yazdığı ilacı alıp arabaya bindim. Tam kontağı çevirmiştim ki telefonumdan yaşam belirtisi sinyali geldi.

"Sıla mı gurbet mi?

*Adını sen koy."*¹

Elimdeki telefonu direksiyona dayamasaydım eğer, on kez düşürmüştüm. Üst üste gözlerimi kırıştırdım. Kesik bir nefes aldım. Aldığım nefes içimdekine yetmeyince bir nefes daha aldım... Sol elim hafifçe karnımın üzerine kapanırken, parmaklarım ekranın üzerinde hareket etti.

*"Gel bahtımın kar beyazı."*²

Kontağı çevirdiğim gibi bahtıma çıkan şarkı bu olmuştu. Mesajı gönderdikten sonra başparmağımla telefonumun ekranını okşadım, sanki hasretimi hissedebilecekmış gibi. Dalgın dalgın ekrana bakarken; "Gel canımın can yoldaşı,"³ diyerek iç çektim. Ardından gözlerim tekrar Alp Aslan'ın yazdığı mesaja takıldı. Sol elimi karnımın üzerinden çekmeden, "Baban salak bir insan değil," dedim.

¹ Sanatçı Müslüm Gürses'in "Adını Sen Koy" adlı şarkısına atıfta bulunuluyor.

² Sanatçı Müslüm Gürses'in "Gel Bahtımın Kar Beyazı" adlı şarkısına atıfta bulunuluyor.

³ Adı geçen şarkıya atıfta bulunuluyor.

"Gel, gel de adını kendin koy..."

Benim tanıdığım Alp Aslan, yazdığım mesajdan muhakkak neyin ne olduğunu anlardı. Konuşmanın devamı olmayacağını bildiğimden, telefonumu sağ koltuğun üstüne bıraktıktan sonra arabanın yönünü hastanenin çıkışına çevirdim. "Gelsin de kaysun bakalım adını," diyerek genişçe gülümsedim. Orta aynadaki gülümseyen hâlimi görünce başımı iki yana salladım. "Alkole son, folik aside evet, Jülide Hanım!" deyip, ardından delirmişim gibi kendi kendime bir kahkaha attım.

Hayatımda ilk defa, araba kullanırken hız kadranına bakma gereksinimi duydum. İki elimle direksiyonu tuttum... Buna neden ise varlığını yeni öğrendiğim, karnımdaki minikti. Bir anlık dikkatsizliğimin ağır sonuçları olacağını bildiğim için diken üstünde bir yolculuk yaptım. Hoyrattım ben. Üstüne, dikkatsiz ve canına hiç önem vermeyen bir kişiliğim. Doktordum ama sağlıklı yaşamın yanından geçmezdim. İlk defa, benim canım kıymetli oldu. İlk defa, aldığım bir nefes değerli oldu. Bunu değerli kılan ise Alp Aslan oldu...

Mahalleye girerken utanmasam korna çalacaktım. "Sakin ol," diye kendimi uyarırken, Bilge'yi görünce dayanamadım ve sağ avuç içim kornaya dokundu. Arabayı hayvan gibi park etmedim. Lastiklerim acı içinde bağırmadı. Hatta arabayı park ettikten sonra Alp Aslan'ın arabasından her zaman yapmayı sevdiğim gibi atlayarak da inmedim ama usulca arabadan indikten sonra; "Bilge!" diye seslendim şevkle.

Bilge'nin gülen yüzü bana dönünce, ayağımdaki topuklu ayakkabılarla minik ama hızlı adımlar eşliğinde kucağına doğru koştum. Kollarımız birbirine dolandığında ikimiz de sağa sola sallandık. "Kız, ne oldu?" sorusuyla, gülen yüzümü sol omzundan geri çektim.

Sağıma soluma hafifçe bakındım. Sokağın ortasında bize çok da uzak olmayan mesafede bir adam duruyordu ama umursamadım. Gülümser bir ifadeyle, ses tonumu hafifçe kısarak; "Hala

oluyorsun,” dedim. Fütursuzca, çekinmeden gülümsediğini hiç hatırlanmayan ben, hafif bir kahkaha atıp başımı parlak gökyüzüne çevirdim. “Alp Aslan delirecek, Bilge,” diyerek olduğum yerde hafifçe zıpladım. “Dönünce gör sen şenliği!”

Bilge şaşkınlıkla iki elini ağzına kapattı. “Şaka yapıyorsun!” Hayır, dercesine başımı iki yana salladım. Bunun şakası olur muydu? Şaka yapmadığımı anlayıp, “Sen ciddisin?” diyerek onaylatma ihtiyacı hissedince, bu sefer evet dercesine başımı aşağı yukarı oynattım. Konuşmak istemiyordum çünkü evet dersem, bunu tüm mahalle duyacaktı, biliyordum. “Ay, inanmıyorum!” nidası dudaklarından döküldüğü gibi beni boğmak istercesine kucakladı. Ardından bedenini hafifçe bedenimden uzaklaştırdı. “Abimin haberi var mı peki?”

“Yok,” diyerek bezgin bir nefes verdim. “Ben de bir saat önce öğrendim zaten ama ona da telefonda söylemek istemedim.” Hafifçe yüzüm düşer gibi oldu ama hemen toparladım. “Bak, Melih’e bile söylemedim. İlk sen öğrendin. Kıymetini bil, görümcek!” diyerek sağ yanağından bir makas aldım. Muhtemelen Melih, bu detayı öğrendiğinde canıma okuyacaktı ama aynı zamanda canım, canı olduğundan, kıyamayacaktı.

“Bir de ben,” diye tanımadığım bir ses yükselince, gözlerim panikle irileşti. Sokağın ortasında bize yakın durduğunu gördüğüm adam bize doğru adımlamaya başladı. İrileşmiş gözlerim, benim gibi panik yapmış Bilge’nin üzerinde gezindi. “Merhaba,” diyerek bana elini uzatınca orta yaşlı adam, kanım çekildi. Teni o kadar açık renkliydi ki... Yüzüne bakarken gözlerim kısıldı. Yüzünde, bana uzattığı sağ elinin üzerinde hafif kahverengi lekeler mevcuttu ama gözleri... Bir gökyüzü gibi parlıyordu.

Ağırca yutkundum.

Bilge, “Baba,” deyince, gözlerimi esefle yumdum. Benim çekilen kanımın aksine, panikle devam etti. “Baba, bak, açıklayabiliriz...”

“Merhaba kızım!” Heyefendinin tekrar sesini duyunca, gözlerini ister istemez açtım. Öyle her gözünü kapadığında, görmek istemediklerin ne yazık ki ortamdan kaybolmuyordu.

Sadece ismini bilebildiğim Sait Bey’in bana uzattığı elinin içine elimi bırakmak yerine, elini tutup eğilerek dudaklarımı elinin üzerine bastırdım. Elini alınma koyup öpme merasımını tamamladıktan sonra doğruldum. “Merhaba efendim,” dedim kararsız ama duru bir şekilde.

Sait Bey’in yüzünde bir tebessüm belirdi, ben elini bıraktıca. Ardından çakmak çakmak çakan gözlerini Bilge’ye çevirdi. “Bana söylemediniz,” dediğinde, tam olarak neyden bahsetti, bilemedim.

Bilge usulca babasının sol koluna girdi. Sır veriyormuş gibi boynunu kısarak; “Annemin, abimin Jülide ile evlendiğinden haberi yok ki baba!” deyip, başını iki yana salladı. “Sana nasıl söyleyelim?”

“Evlendi mi?” dedi Sait Bey, şaşkınca. Ardından hızlıca gözlerini sokakta gezdirdi. Gözleri benim üzerimde durunca, hafifçe tebessüm etti. “Niye gizli saklı evlendiniz?” Bir kez daha ağırca yutkunmak zorunda kaldım. Resmî prosedürü açıklamak şöyle dursun, kendisine Nazmiye Hanım’ın bana karşı olan tutumunu nasıl izah edebilirdim? “Ben de koştur koştur kız istemeye geldim.”

Çantamı önümde sabitleyip, kulplarına daha çok asıldım. “İstenecek kimsem yok benim,” diyerek başımı asice diktim. Nazmiye Hanım’ın tutumunu izah edebilmem için fırsat önüme gelmişti. “Sizin boş yere istemeye geldiğiniz kız, sokağın sonunda oturuyor...” Sıkıntılı bir nefes verdim. Beni geçtim, boşa umutlandırdığı kadına yazık değil miydi? “Nazmiye Hanım’ın gelin listesinde ben yokum ne yazık ki. Ama gizli saklı evlenmemizin nedeni bu değildi; spontane gelişti.” Hafifçe boğazımı temizlediğimde, Sait Bey henüz duyduklarını anlamlandırabilmiş değildi. “Rica etsem, az önce duyduğunuz tüm bilgileri en azından Alp Aslan gelene kadar eşinize söylemezseniz, mutlu olurum.” Ba-

şımı hızla iki yana salladım. “Zira akılları bende kalmasın diye bu evde kalmam gerekiyor,” diyerek sağımda kalan evimi işaret ettim. “Nazmiye Hanım normal şartlarda bile beni öldürecek gibi bakarken, bildiklerinizi söyleyecekseniz burada kalmam mümkün değil.” Hızlıca yüzümü buruşturdum ve asıl nedeni gözler önüne serdim. “Mümkün de, sinir sistemim buna müsait değil!”

Sait Bey “Tüm detayları öğrenmem mümkün mü?” diye sorunca, şaşım kaldım.

“Benden mi?” dedim havada asılı kalan kaşlarımla.

Bilge’ye yandan bir bakış atarak, “Kimler biliyor?” dedi usulca.

“Evli olduklarını aileden bir ben, bir de Ali abim,” diyerek dudak büktü Bilge. “Ama mahalledeki herkes biliyor neredeyse. İstemeye gideceğin kız hariç!” Rahatsızlığımı vücut dilinde dillendirerek göz devirdi hızlıca. Alp Aslan’ın “otorite manyağı”, “despot” dediği babasıyla, Bilge’nin göz devirdiği babası o kadar uymuyordu ki... Şaşkınlığım biraz da bundandı. Gerçi beni çok da bağlayan bir şey yoktu. Ben zaten kimsesizdim ama çabam; Alp Aslan benim yüzümden kimsesiz kalmasın diyeydi.

Sait Bey “Evli barklı adama kız mı isteyeceğim?” diyerek baş savurdu sinirle. Sağ elinin işaret parmağını havalandırıp, Bilge ile beni işaret etti. “Bana burada ne olduysa anlatıyorsunuz, çabuk!”

“Benim eve geçmem lazım,” dedim gönülsüz bir tonda. “Ama istiyorsanız buyurun gelin.” Gönülsüzdüm çünkü iki gram yerine gelmiş neşeme limon sıkılsın istemiyordum. Sait Bey’i tanıımıyordum. Alp Aslan’ın anlatımına göre mesafeli durmam gereken bir insan olduğuna kanaat getirmiştım ama peşim sıra evime doğru adımlayan adam oldukça sevimli bir ihtiyar olarak gözüküyordu.

Bahçemin demir kapısını açtığımda, yüzüme bir gülümseme oturdu. Bu evde geçirdiğim tüm üzüntü verici anların üzerine bir sünger çekildi sanki. Kısmetim, bahtımın kar beyazına bulanışı bu derme çatma evdeymiş diye geçirdim içimden...

Sait Bey bahçeye doğru ilerleyince, rahat bir nefes verdim. Ben bir aydır bu eve uğramıyordum. Melih evin içinden ne de-

recc geçti, onu da bilemiyordum. "Hava güzel," dedi Sait Bey plastik, beyaz sandalyelerden birine oturarak. "Sen de yoldan gidiyorsun. Hiç rahatsız etmeyelim."

Peki, dercesine başımı salladım. Bilge de babasının yanına bir sandalye çekerek oturunca, "Ne içersiniz?" dedim çekingen bir tonda, Melih'in, içecek stokunu sadece alkole çevirmemiş olduğunu umarak.

"Varsa bir acı kahveni," deyince Sait Bey, "Vardır herhâlde dercesine dudak büktüm.

Gözlerim sorgularcasına Bilge'ye döndü. Gözlerimiz kesiştiği gibi ayaklandı. "Sen yorulmuşsundur zaten," dedi göz kırparak. "Babam da senden dinlesin istiyor, malum. Sen geç otur, ben yapıp getiririm."

"Aldın sen bu evin huyunu ha," dedim imayla gülümseyerek. Gözlerini irileştirip, "Sorma, sorma," dedi iki elini havaya kaldırarak. "Müptelası oldum hatta!"

"Hayırlısı be gülüm," deyip, gülerek iç çektim. Hayatıma dönüp baktığımda, kaderden öte köy olmadığını net bir şekilde görebiliyordum çünkü. Bilge'nin adımları evimin merdivenlerine varırken, Sait Bey'in tam karşısına aramızda masayı bırakacak şekilde oturdum. Oturduktan sonra Sait Bey'e hafifçe baş selamı verdim. "Buyurun, sorun," dedim çekingen bir tonda. Ne soracağı hakkında bir fikrim yoktu, ne cevap vereceğim hakkında olmadığı gibi.

"Kimsin sen?" dedi, iki elini masanın üzerinde birbirine kavuşturarak. Sorduğu soruyla şaşırdım. Çünkü bu soruya cevap vermem, yıllar yılı yasaktı... "Nasıl çeldin bizim delinin aklını?"

Hafifçe öksürüp, yüzüme imalı bir tebessüm kondurdum. "Kimsenin aklını çelmedim," dediğimde imayla kaşlarım da havalanmıştı. Sait Bey hakkında ilk izlenimim ne kadar iyi olsa da, muhtemelen sonumuz Nazmiye Hanım gibi olacak, diye düşündüm.

Verdiğim cevaba tok ama kısık bir kahkaha attı. "Aslan," dedi gülerek. "Ele avuca sığmaz. Dikbaşı herifin tekidir. Değil evlenmek, bir kadınla çay bile içmez!"

Şaşkınlıkla dudak büktüm söylediklerine. Ardından yüzümde kocaman bir gülümseme oluştu. “Alp Aslan,” dedim gülümseyerek. “Meslek hayatında emre biat etse de, özel hayatında emir almayı sevmez,” diyerek başımı iki yana salladım. “Ama zannettiğinizin aksine ailesine bağlı bir adam...”

Sait Bey’in yüzünden acı bir tebessüm geçince, yanlış bir şey söylediğimi zannettim ama durup düşününce yanlış bir ifade bulamadım. “Bağlı olduğu ailesi sensin sanırım,” diyerek dudak bükünce, ağırca yutkundum. “Annesinin, babasının ne istediğiyle ilgilenmez çünkü...” Acılı gülümsemesi dudaklarından nefesiyle birlikte döküldü. “Göreve gider, ‘Gidiyorum,’ demez. Görevden döner, ‘Döndüm, iyiyim,’ demez. Ararsın, canı isterse açar. Bayramlarda gelemeyecekse bir arar, onda da anasını arar; beni değil.” Sait Bey’in mavileriyle benim kahvelerim kesişince, tekrar ağırca yutkundum. “Kimsin sen?” dedi o da tekrar. “Nerelisin? Ne iş yaparsın?” Ardından gözlerimdeki gözleri, Alp Aslan’ın evine kaydı. “Nazmiye Hanım’la neden aranız yok?”

“Aramızın olması gereken bir durum yok,” dedim, derin bir nefes eşliğinde. “Nazmiye Hanım’ın nasıl bir gelin aradığına dair bilgim de yok, Sait Bey,” diyerek omuz kıstım. “İsmim Jülide. Doğma büyüme Ankaralıyım. Genel cerrahi doktoruyum-”

Kendini tanıtmaya çalışan yarışmacılar gibi daha devam edecekken ben, Sait Bey sağ elini havalandırarak sözümü kesti. “Aldım ben cevabımı,” deyince kaşlarım çatıldı. Çatık kaşlarıma hafifçe tebessüm etti. “Nazmiye Hanım, okumuş kadın sevmez...” Çatılan kaşlarım hayretle havalandı. Bilge’yi de mi sevmiyordu yoksa sorunu başka insanların evlatlarıyla mıydı? “Annen, baban nerede?”

“Yoklar,” dedim gözlerimi kaçırarak. “Annem iki buçuk sene önce şehit oldu,” diyerek derin bir nefes aldım. Gözlerim Sait Bey’inkilerle birleştiğinde gözlerindeki şaşkınlığı okudum ve “Hayır, Alp Aslan’la annem vasıtasıyla tanışmadık,” diye mırıl-

dandım. "İstanbul'da tanıştık. Sonra ben görev için araziye çıkınca tekrar yollarımız kesişti."

"Arazi?" dedi şaşkınca. "Doktorum demiştin?"

Gözlerim üzerindeki koyu fümre renkli, polo yakalı dede tişörtüne kaymışken, Bilge elinde kahve tepsisiyle geldi ve hafiflememe sebep oldu. "Jülide, askerî operasyonların olduğu bölgelere gidiyor, baba, arama kurtarma ekibi olarak." Sait Bey'in inanamaz gözleri yüzümde gezinince, hafifçe tebessüm ettim. Bilge de kahve yapmaya gitmeden önce oturduğu sandalyesine, kahveleri dağıtıp tekrar oturdu. "Gerçi artık nereye gidecek? Bebek falan, zor o iş..."

"Bebek..." dediğinde sorgularcasına Sait Bey, nabzımı yoklamak istedim.

Korkuyordum... Bebeğim, aile sorunlarına dönsün istemiyordum. Babasının bile bilmediği bebeğim, onlar tarafından ayyuka çıkarılsın, bir de reddedilsin istemiyordum. Daha doğrusu ben, bebeğim benim kaderimi yaşasın istemiyordum. Çünkü istenmeyen olmak çok zordu.

"Alp Aslan gelene kadar," diyerek başımı kabullenmezcesine iki yana salladım. Ardından keskin bir ses tonuyla devam ettim. "Evlilik ya da bebek olayını bilmiyormuş gibi yapmanız gerekiyor, Sait Bey. Kusura bakmayın ama..." Yüzümden bıkkın bir ifade geçti. "Nazmiye Hanım'la çatışabilecek günlerimde değilim!"

Sait Bey durdu, durdu, "Amca de sen önce," dedi. Gözlerim kısıldı, "*Bana mı diyorsunuz?*" dercesine. Sağ elini havalandırıp, göğsüne kapattı. "Bana Sait amca de," diyerek boyun büktü. "Amca diyemiyorsun, daha sonra nasıl baba diyeceksin?" Tepkisini o kadar çok beklemiyordum ve söylediği sıfat bana o kadar yabancıydı ki, duraksadım, hatta put kesildim. Ardından usulca sağ elinin işaret parmağını havalandırıp salladı. "Yalnız, Aslan gelene kadar..."

"Alp Aslan," diye düzelttim boşta bulunarak.

Sait Bey, peki dercesine gülümseyerek başını savurdu. "Alp Aslan gelene kadar, bir sıkıntın olursa bize diyeceksin. O hergele gelin-

ce de Nazmiye Hanım'a söyleyeceği/ "(kızları emin etmek istercesine gözlerime odaklandı "İten seni düşünmeyeceğim, sen de beni "

Kahvemden bir yudum alıp, tamam dercesine haşımı salladım ama anında midem bulandı ve yüzüm buruştu. İlkime içlediği için böyle tepki verdiğimi düşünüp, yüzümü gıgı çevirip derin bir nefes aldım. Midem, Veynel'in nişan olayından beri bir öyleydi bir böyle ama henü hep strese yormuştum.. "Teşekkür ederim, Sait," dedim ve duraksadım, ardından "Amca," diyerek, hafif bir tebessümle cümlemi tamamladım. Amca sıfatı bana çok uzak olmadığı için söyleyebilmem çok daha kolay oldu şükür ki

Sait Bey yüzünde bir tebessümle ayaklandı. Bilge'nin gülen yüzü babasına dönünce, Sait Bey oğluna hiç değdirmedeği elini, kızının saçlarına attı. "Anan bakıyor," dedi gülümseyerek. Ardından gülen yüzünü bana çevirdi. "Gideyim de, 'Oğlanın isteğiyle tanıştım,' deyip az damarına basayım." Panikle gözlerim irileşti. "Hadi Allah'a emanetsiniz," diyerek arkasını döndüce, ayaklanayım istedim geçirmek için ama Sait Bey sağ elini kaldırıp beni durdurdu. "Otur, otur. Gebe hâlinle yorulma şimdi hiç."

Sandalyemde oturdum kaldım ama bence daha çok bir baygınlık hâlindeydim. Bilge şaşkın hâlime babasının arkasından bir kahkaha atmakla yetindi. Ardından masanın üzerindeki elimin üzerine eliyle, hafifçe iki kez vurdu. "Merak etme," dedi harfleri uzata uzata. "Pamuk gibi adamdır benim babam..."

"Abin öyle demiyor ama," dedim huysuz bir tonda. Ardından bezgin bir nefes verdim. "Bilge, söylemez, değil mi?"

Bilge, başını iki yana sallayıp "Söylemez," dedi kendinden emin bir tavırla. Peşi sıra imayla gülümsedi. "Bedbaht mısın yoksa ballı mı be Jülide? İnsan tanımadığı kayınpederine de torun müjdesi vermez yani."

"Bahtsız bedevi Jülide," diyerek göz devirdim. Ellerim cümlemi vurgulamak istercesine iki yana açıldı. "Adımın açılımı tam olarak bu!"

Melih'in içinden geçmesine rağmen o gece mahalledeki evimde, karnımdaki bebğimle kuma ataklarımın eşliğinde uykusuz huzurlu gecemi uyumuşum meğerse. Çünkü ertesi gün, güneş benim için son kez doğmuş

Hastaneden eve döndüğümde, Emre'nin evinin camlarını açık görünce hızlı adımlarım kendi evime döndü ama beni evde döndürdü karşıladı sadece. Emre'nin evine Emre'den başka kimsenin gelmeyeceğini bildiğim için timin geri döndüğüne emindim. Bu sebepten Alp Aslan'ı aradım ama telefonu kapalıydı. Başta Vildan'ı aramak istedim ama hastanede olduğunu bildiğim için aramaktan vazgeçtim. Adnan abi kendisine sürpriz yapacak ise sürprizi bozulsun istemediğimden, adımlarım Emre'nin evine ilerledi. Ahşaptan, yıkılacak gibi olan kapısını tıklattım hafifçe. Sonra daha sert çaldım ama peşinden, belki uyuyordur diye pırsman oldum. Tam geri dönüyordum ki kapı açıldı.

Emre'nin yüzünü görünce, ağırca yutkunmak zorunda kaldım. Onun yüzünde ise beni asla görmek istemeyen bir ifade olduğundan çekingen bir tonda; "Merhaba," dedim. "Uyandırdıysam özür dilerim..." Mahcupça ellerimi önümde kavuşturdum. "Geldiğini görünce-" diye devam ederken ben, Emre bir adım geri çekildi.

"Gelsene," dedi ruhsuz bir tonlamayla, başıyla içeriyi işaret ederek.

Yüzündeki acı dolu ifadeyi, bedensel acılarına yordum. Ayakkabılarımı çıkarıp içeri doğru adımlarken, "İyi misin?" dedim merakla. "Canın yanıyor gibi sanki."

Emre, beni oturma odasına buyur ederken, "Can mı bıraktılar?" dedi.

Oturma odasına ilerledim ama Emre'nin tavrını çözemediğim için çok da rahatsız oldum. Bu yüzden, siyah renkteki köşeli koltuğun en ucuna emaneten oturdum. "Emre, ben geldim ama," dedim sıkıntıyla. "Alp Aslan'ı aradım, açmadı. Vildan da hastanede. Adnan abi sürpriz yapacaktır belki diye bozmak istemedim."

Emre'nin hitik hâli gözümde kaçmadı ne yarık ki. Altında dizleri çıkmış siyah bir eşofman altı varken. Üstünde siyah bir atlet vardı. Yüzü gözünü zaten dağınıktı, saçları sakalı birbirine girmişti. Oturduğu koltuğun ucunda, dizlerine dirseklerini dayayıp birsıra saçlarını karıştırdı. Kaşlarını çatıldı. "Birne bir şey mi oldu?" dedim korkuyla.

Herkes geldi aklıma ama Alp Aslan değil.

Emre'nin bakışları bana döndüğünde, çimen gözlerindeki yağmurları görünce gözlerim otomatikman doldu. Islak bir köpek yavrusuna döndüm aniden. Başımı "Ne?" dercesine iki yana salladım. Emre ağzını açtı, sonra kapattı. Ardından sağ eliyle tekrar saçlarını çekti. "Söylesene!" dedim içimde baş gösteren hırçlıkla. "Kime ne oldu?"

Emre ortadaki sehpaşına uzanıp, paketinden aldığı sigarayı yaktı. Çektiği dumanını salarken. "Alp," dedi. Titreyen ellerimi birbirine kilitledim. Dilim damağım da birbirine kilitlendi ve sanki lal oldum. "Alp yok, Jülide..."

Durdum.

Üst üste birkaç kez gözlerimi kırıştırdım. Emre bana baktı. Ağlamaklı gözlerle, bense duygularım yerin yedi kat altına gömülmüş gibi ruhsuz ruhsuz baktım gözlerine. "Na-nasıl yok?" dedim kekeleyerek. Ağırca yutkundum. Sağıma soluma bakındım bir bardak su bulabilmek adına ama bulamadım. Titreyen sağ elimi boynuma sardım. "Ne diyorsun, Emre?" diyebildiğim de harfleri yan yana getirebilmişim ama sesim kayıp bir fısıltı şeklinde çıktı.

Emre başını öne eğip, yanan sigarasına baktı bir müddet. O kadar ambale olmuşum ki, elimdeki telefonumla tekrar Alp Aslan'ı aradım. Sanki ben arayınca, çıkıp gelecekmiş gibi...

"Operasyonun son düzlüğüne geldiğimizde, ikili gruplara ayrıldık," dedi kederli bir tonda, başını yerden kaldırmadan. "Melih ve Alp, yanına kimseyi almadan gitti." Emre konuştuğu gözle-

rim kararına başladı. "Her şey iyi gidiyordu ama sonra patlama oldu ve Alp'in telsizi koptu."

Sol elimin parmaklarıyla anda kalmak adına alnımı ovalayarak, "Hangi hastanede?" dedim. Peşi sıra ayaklanmak istedim ama dengemi sağlayamadığım için koltuğa gerisin geriye düştüm.

Emre hâlimi fark edince, panikle yanıma geldi. Ardından önümde diz çöküp, avuç içlerini dizlerime yasladı. "Alp yok, Jülide," dedi tane tane. Dudaklarımı dilimle ıslattım ama konuşmaya mecal bulamadım. Ne diyorsun, diye dudak bükerek başımı iki yana salladım. Emre, diz kapaklarımdaki ellerinin baskısını arttırdı. "Esir," dedi ve yanlış bir şey söylediğini fark edip duraksadı. Dehşet dolu, kesik bir nefes verdim. "Rehin almışlar," diyerek hızlıca dudaklarını ısırdı. "Takas istiyorlar..."

Alnımı tavaf eden elimi enseme atıp enseme ovuşturdum ama parmak uçlarımda kuvvet yoktu. "Ne?" dedim canım çekilmiş bir hâlde. "Neyin?" diyerek devam ettim nefes nefese.

"Geri çekilin, dediler," diyerek derin bir nefes aldı. O nefes alabiliyordu ama benim gözlerim bile Emre'yi sabit görmüyordu artık ne yazık ki. "Melih bizi geri çekti. Kendi adamlarını bile geri çekti."

Yüzümden acı dolu bir tebessüm geçerken, hayal kırıklığıyla, "Siz de geri mi döndünüz?" dedim fısıltıyla. Bilerek yaptığım bir şey değildi ama sesim de Alp Aslan'la birlikte kaybolmuştu sanki.

Emre kabullenemez bir tavırla başını iki yana sallayıp, "Melih sınırda," dedi panikle. "Ortalık çok karıştı, Jülide. Melih sakinliğini kaybetti. 'Beni alın, adamımı bırakın'a götürdü işi ama zorluyorlar. Geri çekilmemize rağmen canlı ele geçirilen dört yüz militanın takasını istiyorlar şimdi de!"

"Versin," dedim hızla ve başımın dönmesine aldırmadan ayaklandım. Titreyen ellerimle zar zor tuttuğum telefonumla Melih'i aramaya başladım. "Versinler!" diye bağırdım hırsıyla. Melih'in telefonu da kapalı çıkınca telefonumu hoyratça koltuğum üstüne fırlatıp, saçlarımı çekiştirdim. Saçlarım acırdı benim...

Zorle hissetmedim. Sağ elimi havalandırıp, doğrulttuğum işaret parmağımı Emre'nin suratına salladım. "Ne istiyorlarsa vereceksiniz! Duydunuz mu beni? Vereceksiniz!"

Emre birsıla üstündeki atleti çekip, iki elini yana açtı "Biz kimiz, Jülide?" diye tok bir sesle bağırdı. "Biz kim köpeğiz de takası biz yapacağız? İmkânımız olsa, götürmüze baka baka gelmek yerine vermez miydik?"

Vücuduma aniden bir titreme oturdu, fark ettiğim ayrıntıyla. "Vermeyecekler," dedim ağlamaklı bir ses tonuyla. Yutkunmaya çalıştım ama olmadı. Başımı iki yana salladım, kabullenemeyerek. "Vermeyecekler. Kâr-zarar hesabı gödüp, üstünü çizecekler!" Amansız bağırmanın ardından titreyen bacaklarıma aldırmadan, telefonumu aldım. Emre'nin evinden kendimi dışarı nasıl attım, bilemedim. Sokağa geri çıktığımda gün kan karasına bulanmıştı sanki. Hızlı ve sarsak adımlarımla evime ulaştım ama anahtarımı tam iki kez düşürdüm, kapıyı zar zor açtım. Kapıyı açtıktan sonra anahtarımı kapının üstünden almak dahi aklıma gelmedi. Son bir umutla Kemal amca'yı aradım ve cevap verilen tek çağrım o oldu. "Amca," dedim ağlamaklı bir tonda. Ses tonuma her ne kadar ağlama isteğim yansırıyorsa, kendimi de bir o kadar sıkırıyordum. Zar zor salondaki çekyata oturup, sol elimin tınaklarını çekyatın döşemesine zamkladım. "Amca, Alp Aslan-"

"Halledeceğim, Jülide," dedi Kemal amca, cümlemi keserek, kendinden emin bir tonda. "Sen metanetini koru. Eğer yaşıyorsa-"

"Ne demek yaşıyorsa?" diye bağırdım, dayanmayarak. Benim canımın yaşayıp yaşamadığından ne kolay bahsediyorlardı! "Takas," dedim hızla dudaklarımı ıslatarak. Bölük pörçük, anlamsız konuşma çabama devam ettim. "Takas istiyorlarmış, Kemal amca!"

Kemal amca derin bir nefes alıp, "Bugüne kadar yaşayan hiçbir evladımı arkada bırakmadım ben, Jülide!" dedi sertçe. "Aylar sürdü belki ama gidip aldım. Takas, makas... Bunlar kararını benim verebildiğim şeyler değil! Ona bel bağlama, olmaz!"

Sesindeki sertlik bile beni sindirmeye yetemedi. "Vermeyecekler, biliyorum," diyerek burnumu çektim. Vermeyeceklerdi, biliyordum ama yüreğime bunu kabullendirmek, yüreğimi dağlamakla eş değerdii. Anlamıyorlardı... Beni yine hiç kimse anlamıyordu.

"O militanlar için kaç eve ateş düştü, Jülide," dedi gaddarlığını koruyarak. "Unut onu ama," dedi ve duraksadı. Duraksadığı zaman diliminde kalbim atışlarını bıraktı. Biçare, hevesle iyi bir şey söylesin diye bekledim. "Ama bana biraz zaman ver..."

İşitmeyi umduklarımı duyamayınca, "Kaç ay?" dedim ısrarla. "Bu sefer kaç ayım lazım sana, Kemal amca? Sordun mu bana hiç, verecek ayın, gözünde yaşın kaldı mı diye? Annem," dedim ve sol elimi göğsüme dayadım. Ardından boynumdaki künyemi hırsla çekip, avuçlarımla arasma aldım. "Annem orada şehit düştü! Melih orada ruhunu teslim etti! Şimdi sıra kocanda, diyorsun!" Dönen başımla birlikte, oturduğum çekyattan hırsla ayaklandım. "Bırakın artık beni," diyerek yakardım. "Beni bir bırakın. Alacak nefesim kalsın!"

"Jülide!" diye kükredi Kemal amca, telefonun diğer ucundan. Ardından bağırdığına pişman olmuş olmalı ki, sesli bir nefes verdi. "Hadi amcacığım," dedi ılıman bir tona geçerek. "Bırak, işimizi yapalım."

Telefonu elimden fırlatırken, engelleyemediğim öfkemle "İşiniz batsın!" diye bağırdım. Telefon kapandı ya da kapanmadı, umurumda olmadı. Çünkü o arada midemdeki ufaklık "*Ben buradayım,*" dedi. Kendimi tuvalete zar zor attım. Son iki gündür en yakın arkadaşım klozet olmuştu. İstifra ederken, gözlerimden akan yaşların öfkesiyle sağ elimi klozetin oturma alanına vurdum. "Ağlama!" dedim dişlerimi birbirine bastırarak. Ardından, dilimden kendiliğinden bir cümle döküldü: "Anneciğim, tamam! Yeter artık, tamam!" Klozetten, yerden ayrılamadan uzaklaştım. Sırtımı soğuk fayansa dayadığımda soğuk, tenime ince bluzumdan işlediği için fayanstaki hızla sırtımı çektim. Ardından, yer-

den destek alarak ayaklandım. Lavaboya ilerleyip elimi yüzümü yıkadım. Aynada gördüğüm aksim beni korkuttu. Görüntüm değişir umuduyla, üç kez üst üste yüzümü yıkadım. Lavabonun üzerindeki dolaptan siyah bir saç tokası alıp, saçlarımı topladım. "Kendine gel," dedim kastığım çenemle, aynadaki aksime hitaben. "Kendine gel. Alp Aslan'a ne dedin? Daha ilk günden şu hâline bak!" Başımı onaylamaz bir hâlde iki yana salladım. "Yemek saati," diyerek hafifçe sol elimi karnıma attım. Peşi sıra üzerimdeki bluzu hafifçe yukarı sıyırıp, aynanın karşısında yan döndüm. Normalde düz ve kaslı bir karın yapım vardı ama şimdi bakarken, hafif bir şişkinlik görüyordum karnımda. Gaz şişkinliği gibi... Sol elimin işaret parmağını hafifçe şişkinliğe vurdum. "Yemek zamanı, ufaklık. Ben yiyeceğim ve sen de geri çıkarmayacaksın." Bluzumu geri indirip banyodan çıktım ama tam karşımda gözü yaşlı Vildan'ı görünce elim ayağım boşaldı. "Vildan?" dedim korkuyla.

Vildan'ın adımları bana hızla gelirken, dilinden can parçalayan bir "Canım," döküldü. Salonumun ortasında bedenimi kollayarak sardığında kalbim korkuyla, yeni bir haber duyacağım diye çarptı. "Jülide," diyerek başını boynumdan çıkardığında, Vildan özgürce ağlıyordu. Bense ruhsuzca bakıyordum... "Emre aradı, kötü olduğunu söyledi. Ben," dedi ve ağırca yutkunarak başını hızla iki yana salladı. "Ben bilmiyordum."

"Bir şey yok," dedim katı bir tutumda. Vildan tutumumla şok geçirdi. Sağ elimle sol kolunu sıvazladım usulca. "Bir şey yok, Vildan," dedim tekrar, güven vermek istercesine. "Ortada bir şey yok. Melih oradaymış zaten, birkaç güne gelirler." Vildan, delirdim mi diye yüzüme şaşkın şaşkın bakarken, hiçbir şey olmamış gibi mutfığa ilerledim. Canım hiçbir şey yemek istemiyordu ama yemek zorunda olduğumu da biliyordum. Tam tahıllı bir ekmeğin içerisine peynir sürüp, olgunlaşmış bir avokadoyu ezip onu da peynirin üzerine yaydım. Dolaptan kendime süt çıkarıp, bir bardağa döktüm. Elimde ekmekle Vildan'a doğru döndüğümde,

Vildan'ın bana dehşetle baktığını gördüm. "Ne?" dedim ekmeğimden bir ısırık alarak. Ardından boğuk bir tonla devam ettim "Yemek yemem lazım."

Vildan yüzündeki yaşları avuç içleriyle silip, "Tamam," dedi burnunu çekerek. "Şoka girdin. Tamam, anlıyorum."

"Sadece hamileyim," dedim dümdüz. Ardından ekmeğimden bir ısırık daha aldım ve şoka giren Vildan'la gözlerimiz kesişti. "Deli deli bakma bana," diyerek sütümden de bir yudum aldım. "O çocuk, içimde açlıktan gelişemezse, Alp Aslan döndüğünde canıma okur." Ağzımdaki lokmamı ikinciye çevirecekken, yudumladığım sütümle birlikte midem ayağa kalktı. Ekmeği elimden atarcasına mutfak tezgâhının üstüne bıraktım ve Vildan'ı ezercesine yanından geçerek banyoya koştum. Kafamı tekrar klozete gömüp istifra ederken, "Böyle anlaşılmamıştık," dedim esefle. Tekrar öğürmemle cümlem yarım kaldı. İstifra etmem bittikten sonra sifona basarken, "Babana benzeyeceksin sen," diye söylenerek ayaklandım. "Bildiğinizi okumakta üstünüze olmayacak, anlaşılan!"

Elimi yüzümü yıkadıktan sonra banyodan çıktığımda, Vildan'ı kapıdaki Adnan abi ve Emre'ye icazet verirken gördüm. "Şokta bence," dedi başını esefle iki yana sallayarak. "Bu tavrının başka bir açıklaması olamaz." Ardından ağlamaklı bir tona geçti ve "Hamileymiş," dedi kederine keder ekleyerek.

Hafifçe boğazımı temizleyince, tüm bakışlar bana döndü ama o gözlerde gördüğüm acıma duygusu öfkelenmeme sebep oldu. Sağ elimin işaret parmağını tehditkâr bir ifadeyle havalandırdım. "Bebegi," diyerek kaşlarımı da havalandırdım. "Buradakilerden başka kimse bilmeyecek!" Ardından kaşlarım imayla daha çok havalandı. "Keşke 'Söyleyebilir miyim?' diye sormayı akıl edebilseydin, Vildan!" diyerek ellerimi iki yana açtım. "Ayrıca delir-medim!" dedim üstüne basa basa. "Kemal amcayı aradım. Takas yapmayacaklarını bilecek kadar düzen bilgisine sahip bir insaatçı ama..." Derin bir nefes alarak gözlerimi yumdum. "Ama Kemal amcamın onu orada bırakmayacağını bilecek kadar da de-

neyime sahibim Melih.” diyerek gözlerimi açıp dudak haktım. “İki ay sonra geldi ama geldi Alp Aslan da isterse beş ay sonra gelsin İsterse doğuma gelsin Ama yeter ki gelsin!” Başımı hızla kabullenmez bir tavırla iki yana savurdum. “Bana deli muamelesi yapmayın. Saygı duyun, yeter!”

Nedenini anlayamasam da Adnan abi benim çıkışım sonrası daha da bir çöktü. Salonumun koltuğuna geçip oturduğunda, Emre usulca evimin kapısını örttü ve ben aylar sonra salonumdaki koltukta tekrar bir erkeğin ağladığını gördüm. Bu sefer şoklanan, ne yapacağını bilemeyen ben değildim; Vildan’dı. Adnan abi neredeyse dazlak diyebileceğim başına, iki elinin avuç içiyle öfkeyle vurdu. “Allah kahretsin!” dedi içini çeke çeke ağlarken. “Allah kahretsin! Allah kahretsin!”

Adnan abi başına vurdu, ağladı.

Vildan, kocasının çöküşüyle yüreğini dağladı, ağladı...

Emre, düştükleri durumu sindiremediği için yumruklarını sıkı sıkı morarttı. Gözünden akmaya çalışan damlaları, kezzapmış gibi sürekli yüzünden kazıdı.

Ben...

Ben arkamı dönüp odama girdim.

Melih’in atmadığı, Alp Aslan’ın aldığı yatağıma yattım. Sol elimle usul usul karnımı okşarken, “Baban burada olmadığı için yalnız yatıyoruz,” dedim kendi kendime. Çünkü bu yatakta, burada olduğu müddetçe beni asla yalnız yatırmayacağı üzerine anlaşmıştık. “Baban burada olsaydı, böyle bir şey mümkün değildi.” Gözlerimi yumdum. Sol elimin parmak uçlarıyla karnımı okşaya okşaya saymaya başladım. “1, 2, 3...” diye başladığım rakamlar, en son 1.342’yi gördü... Tam tamına 1.342 kez, karnımı okşadım. Her okşayışımın sonunda, “Geri gelecek,” diye mırıldandım. “Baban, geri gelecek...”

Başak tarlasındayım...

Bereketin tohumu içimde...

Varmak istediğim yer; uçsuz bucaksız gök...

Varamıyorum..

Yolumun çıktığı yer; sonsuzluk...

Sonsuzlukta aradığım; o...

Bulamadığım; o...

Dilimde bir türkü: "Neredesin sen?"¹

Önce yataktan sıçradım. Ardından midemin bulantısıyla yataktan apar topar kalkıp, banyoya koştum. İğrenç öğürtülerimin eşliğinde banyomun kapısı aniden açılınca, klozetin başında korkuyla çığlık attım. "Benim, benim," diyerek arkamdan sarılıp, klozete dökülen saçlarımı topladı Vildan. "Akşam öyle bir anda yatınca, gidemedim seni bırakıp." Sesli bir nefes aldı. "Cemre'nin gözü Adnan'dan başkasını görmediği için-" Hırsla sifona bastım ve hızlıca ayaklandım. "Pardon," dedi o da mahcup bir tonda. "Boş bulundum öyle..."

Elimi yüzümü yıkarken; "Sıkıntı değil, Vildan," dedim gözlerim yumulu bir hâlde. Yüzüme tekrar su çarptım. Gözlerim yumulu bir hâlde, gördüğüm rüyayı hatırlamaya çalışırken "Başak tarlasındaydım," dedim mırıltı hâlinde.

Vildan koluma usulca elini atıp, "Ne diyorsun, Jülide?" dediğinde hâlimden korktuğunu hissettim.

Yüzümü kurulayıp, kendisine döndüm. "Rüya gördüm," dedim ağırca yutkunarak. "Bir başak tarlasındaydım, Vildan. 'Neredesin Sen'² türküsü eşliğinde Alp Aslan'ı arıyor gibiydim." Hızla başımı iki yana sallayıp, hatırlamaya çalıştığım görüntülerden kurtulmayı tercih ettim. "Neyse, rüya sonuçta..."

"Jülide," dedi çekingen bir tonda. "Kendini fazla mı sıkıyor-sun acaba?" Ardından iki koluma iki elini atıp, usulca kollarımı sıvazladı. "Bir ağla, bir bağır... Ya da çıkıp koşalım," diyerek boyun büktü. "Ama bir tepki ver."

Başımı aşağı yukarı sallayıp, "Veriyorum," dedim oldukça sakin. "Şimdi gidip, tuzlu bir şeyler atıştıracağım. Ardından kalkıp

¹ Sanatçı Neşet Ertaş'ın "Neredesin Sen?" adlı türküsüne atıfta bulunuluyor.

² Sanatçı Neşet Ertaş'ın türküsü.

ipe gideceğim, Vildan,” diyerek omuz sıktım. “Yaşıyorum, Vildan,” deyip kaşlarımı havalandırdım. “Alp Aslan’ın istediği tepkiyi veriyorum; başkalarının istediğini değil.” Bezgin bir nefes vererek banyonun kapısını açtım. Karşımda Cemre’yi görünce, ruhsal olarak bir yalpaladım. Ardından hafifçe önünde çömelip, yanaklarına birer öpücük kondurdum. “Cemreciğim,” dedim tebesstüm ederek. “Günaydın.”

Cemre’nin kolları boynuma dolanınca, ellerim sırtına tırmandı. “Babam gelmiş Cülide, biliyoy musun?” deyince neşeyle, ağırca yutkundum.

Bedenini hafifçe geri iterek, “Gördüm, gözün aydın!” dedim ama içimden kendi bebeğime; “*Senin de baban gelecek,*” demeyi de ihmal etmedim. Cemre’nin burnuna ufak bir öpücük kondurup ayaklandım. Odama ilerleyip üstümü değiştirdim ama üstüme başıma hiç özenmedim. Yüzüm zaten canlı cenazeden farksızdı. Üstümdeki her şeyin rengi Alp Aslan’ın sevdiği gibi siyahtı. Saçlarımı tepeden topladım. Yine de aynanın karşısına geçip gülümsedim. Sol elim karnımın üzerine giderken, “Beni sabahları biraz daha güzel uyandıramaz mısın?” diye burukça mırıldandım. “Eğer uyandırmayacaksan söyle de, baş ucuma bir kova koyayım...”

Evden hiçbir şey olmamış gibi çıktım. Başım dik, yüzüm beton gibi... Kapımın önüne park ettiğim, Alp Aslan’ın arabasına bindiğimde, iki elimle yüzümü sıvazladıktan sonra “Bakalım, bugün bahtımıza ne çıkacak listeden,” diyerek arabayı çalıştırdım.

“*Ne ağlarsın, benim zülfü siyahım?..*”¹

Sokaktan çıktığım gibi ilk sağda mecburen durdum. “Senin vereceğin mesaja, Alp Aslan...” dedim burnumu çekerek. Ardından orta aynaya bakarak, yüzümü sıvazladım. “Göklere erişti fer-yadım, ahım² ama ağlamıyorum!” İki elimin parmaklarıyla göz

¹ Âşık Daimî’nin eseri olup, birçok sanatçı tarafından seslendirilen “Ne Ağlarsın?” adlı esere atıfta bulunuluyor.

² Adı geçen esere atıfta bulunuluyor.

altlarımı kuru olmasına rağmen süpürdüm. "Ama döndüğünle, ananı ağlatacağım. Alp Aslan! Sen, naz niyaz nasıl yapılmış, zaman göreceksin!" Arabayı tekrar çalıştırıp yola koyuldum ve yine pürdikkat, azami hız sınırında kullandım. Hastaneye vardım. Hiçbir şeyim yokmuşçasına arabadan indim. Sanki hâlim, tavrım, kocam kayıpmış gibi değil de daha çok doktorum Sel-da'yı dinleyip, işe düztaban ayakkabıyla gelmişim gibiydi.

O gün iki ameliyata girdim ama günün sonunda; ertesi ve devamındaki günler için hamileliğimi bahane ederek kendime rapor aldım.

Tam hastaneden çıkacakken Ali abiyle karşılaştım. Güler yüzü şaşırmama neden oldu. "Hasta mısın?" dedi beni görünce.

"Yok," dedim tutuk bir hâlde. "Uyuyamadım sadece." Ardından ağırca yutkundum. Bir tepki bekledim ama Ali abi vermedi. Sait Bey'in bir şey söylemediğini anladığım gibi hiçbir şeyden haberlerinin olmadığını da anladım ve bu, kaş çatmama sebep oldu. "Sen pek bi' mutlusun, hayırdır?" dedim yalandan bir merakla.

Ali abi sağ kolunu omzuma atarak, bedenimi hastanenin çıkışına çevirdi. "Babam geldi," dedi gülümseyerek. Şaşırmış gibi kaşlarımı havalandırdım. "Hiç şaşırmış numarası yapma, karşılaşacağınızı biliyorum," diyerek sol eliyle burnumu sıkıştırdı. Adımlamaya devam ederken konuşmasını sürdürdü. "Annemi delirtiyor kaç gündür. 'Ben karşıki kızı beğendim, onu alalım,' diye. Ne içirdin kız, babama?" Şen bir kahkaha attı, benimse yüzümde mimik oynayamadı. "Şaka bir yana, son zamanlarda epey çökmüştü babam. Sizinle bir neşe oturdu adamın üstüne. Neyse," diyerek derin bir nefes aldı. "Senin hayta dönsün de, bir düğün kuralım."

"Hıhı," dedim boğazım kurumuş bir hâlde. "Kururuz, abi..." Avaz avaz bağırarak isterken konuşamamak, ne büyük bir işken-ceydi! "Ben gidip uyuyayım. Yarın görüşürüz," diyerek yanından koşar adımlarla uzaklaştım. Ali abi muhtemelen arkamdan bakakaldı ama benim arkama dönüp bakmaya cesaretim olmadı.

Evin önüne geldiğimde, arabadan inmeden önce derin bir nefes aldım. Gözlerim, ışıkları yanan, Alp Aslan'ın evine çevrildi. Alı abı arkamdan gelmediğine göre muhakkak bir yerlere takılmıştı. Gözüm Alp Aslan'ın evinden benim ruhsuz evime döndüğünde "Neredesin?" dedim yakarak. "Hangi ulaşamadığım yerdesin?" Arabadan usulca indiğimde ise gözlerim Nazmiye Hanım'ın camının ardındaki gözleriyle kesişti. Muhtemelen, biricik oğlumun arabasını kullanıyorum diye öfke doluydu ama benim içimdeki öfke, arabayı tutuşturacak boyuttaydı. Bu yüzden derin bir nefes daha aldım. Derin bir nefes alıp bahçede yapılan mangalın kokusunu solumamla midemin ağzıma gelmesi bir oldu. Oynaki kokuyu alana kadar, Sait Bey'in bahçelerinde mangal yakıldığını bile fark etmemiştim...

Sağ elim ağzıma kapalı bir vaziyette koşar adımlarla bahçeme girdim ama ne girmek! Adımlarım evin içine yetişemedi ve evin merdivenlerinden aşağı, bahçeye doğru kustum. Avuç içlerimi dayadığım soğuk beton zeminle uzunca bir müddet bakıştım. Dilimden bir "Ah!" nidası döküldükten sonra sol elimin tersiyle ağzımı silerek ayaklandığımda, bahçesinde ayaklanmış bir vaziyette bana bakan Sait Bey'le kesişti gözlerim. Hafifçe başımı eğerek bir selam verdim ve hızlıca arkamı dönerek evime girdim. Kendime kraliyet ailesindenmişim gibi balık pişirdim pişirmesine ama yedikten yarım saat kadar sonra yediklerimi çıkardım. Başkaları için sıradandı belki ama kusmak, benim tüm hayatımı altüst eden bir olaydı. Kustukça o kadar çok canım çekiliyordu ki bir şeyler yapmaya hâlim kalmıyordu. Yine de süt, ceviz ve fındık eşliğinde atıştırmaya çalışırken; Melih'i aradım. Telefonu yine kapalıydı. "Söz verdin," dedim telefonumun ekranına bakarak. "Söz verdin be bahriyeli," diyerek iç çektim. "Hadi, getir bana sevdiğimi..."

Gece boyunca, içtiğim suyu dahi çıkardım. Kustukça vücudumdaki tüm güç çekildi. Selda, soğuk çekmememi söylemeseydi, muhtemelen banyoda yatarım. Her yönden sonu olmayan bir

Evin önüne geldiğimde, arabadan inmeden önce derin bir nefes aldım. Gözlerim, ışıkları yanan, Alp Aslan'ın evine çevrildi. Ali abi arkamdan gelmediğine göre muhakkak bir yerlere takılmıştı. Gözüm Alp Aslan'ın evinden benim ruhsuz evime döndüğünde "Neredesin?" dedim yakarak. "Hangi ulaşamadığım yerdesin?" Arabadan usulca indiğimde ise gözlerim Nazmiye Hanım'ın camının ardındaki gözleriyle kesişti. Muhtemelen, biricik oğlunun arabasını kullanıyorum diye öfke doluydu ama benim içimdeki öfke, arabayı tutuşturacak boyuttaydı. Bu yüzden derin bir nefes daha aldım. Derin bir nefes alıp bahçede yapılan mangalın kokusunu solumamla midemin ağzıma gelmesi bir oldu. Oysaki kokuyu alana kadar, Sait Bey'in bahçelerinde mangal yaktığını bile fark etmemiştim...

Sağ elim ağzıma kapalı bir vaziyette koşar adımlarla bahçeme girdim ama ne girmek! Adımlarım evin içine yetişemedi ve evin merdivenlerinden aşağı, bahçeye doğru kustum. Avuç içlerimi dayadığım soğuk beton zeminle uzunca bir müddet bakiştım. Dilimden bir "Ah!" nidası döküldükten sonra sol elimin tersiyle ağzımı silerek ayaklandığımda, bahçesinde ayaklanmış bir vaziyette bana bakan Sait Bey'le kesişti gözlerim. Hafifçe başımı eğerek bir selam verdim ve hızlıca arkamı dönerek evime girdim. Kendime kraliyet ailesindenmişim gibi balık pişirdim pişirmesine ama yedikten yarım saat kadar sonra yediklerimi çıkardım. Başkaları için sıradandı belki ama kusmak, benim tüm hayatım altüst eden bir olaydı. Kustukça o kadar çok canım çekiliyordu ki bir şeyler yapmaya hâlim kalmıyordu. Yine de süt, ceviz ve fındık eşliğinde atıştırmaya çalışırken; Melih'i aradım. Telefonu yine kapalıydı. "Söz verdin," dedim telefonumun ekranına bakarak. "Söz verdin be bahriyeli," diyerek iç çektim. "Hadi, getir bana sevdiğimi..."

Gece boyunca, içtiğim suyu dahi çıkardım. Kustukça vücudumdaki tüm güç çekildi. Selda, soğuk çekmememi söylemeseydi, muhtemelen banyoda yatardım. Her yönden sonu olmayan bir

bekleyiş içerisindeydim. Bir yanım kasma ataklarım bitsin diye beklerken, bir yanım Alp Aslan dönsün diye bekliyordu ama ikisinin de ne zaman gerçekleşeceğine dair, elimde kesin bir sonuç yoktu. Sabahı neredeyse sabah ettim; benimle birlikte sabahı sabah eden bir insan evladı daha vardı.

Sait Bey...

Ne zaman mutfak camına gitsem, saat kaç olursa olsun kendisini bahçede otururken gördüm. O da beni gördü her cama çıktığımda hâliyle. Uzun uzun "*Ne derdi var acaba?*" diye düşündüm. Sonra "*Kendi derdin sana yetmiyor sanki, Jülide!*" diyerek kendime kızdım.

Sabaha karşı istemeden, koltukta, cehennemime uyanacağımı bilemeden uyuya kalmışım ama sokakta peş peşe duran araçların sesi kulağıma ulaşınca, merakla adımlarımı mutfağa yönelttim. İçimde garip bir heyecan belirdi. Belki, dedim içimden, belki dönmüşlerdir...

Mutfak camının önüne varıp, bir zamanlar Vildan'ın seçtiği tülü hafifçe sağ elimle havalandırdığımda gördüklerimi idrak edemedim. Birkaç kez gözlerimi kırptırdım. Yutkunmaya çalıştım ama olmadı. Tülü tutan sağ elim, bir kuş tüyü misali tülün üzerinden aşağı doğru salındı. Kalmayan tüm kuvvetim de çekilmiş gibi...

Beyaz tülün ardından, siyahlara bürünmüş Melih'in benim evime yöneldiğini görünce, titrek adımlarım dış kapıya yöneldi. Ahşap, tahta kapıyı hızla açtığımda, kapının hızını kontrol edemedim ve tok bir sesle arkasında kalan portmantoya çarptı.

Çıkan ses aslında korkuyla atan yüreğimin sesiydi...

Ben portmantoya çarpmasına yordum...

Gözlerim mahallede sürü hâlindeki askerlerin ve yanlarında getirdikleri sağlık görevlilerinin üzerinde gezindi. Başında kepi olan, rütbesi asla umurumda olmayan, çakır gözlü bir beyefendi ile gözlerim kesişti. Ardına taktığı rütbelilerle Alp Aslan'ın evine doğru yöneldiğinde, beynim dövmeye başladı. Melih, bahçe

kapısının üst panelini açtığında sağ elim kendiliğinden havalandı. "Sakın!" dedim tüm tüylerim diken diken olmuş bir hâlde. Sesimin tonu öyle gür ve yüksek çıktı ki; rütbeliler Alp Aslan'ın evinin demirden bahçe kapısında giremeden duraksadı. "Sakın!" dedim tekrar başımı iki yana sallayarak. "Sakın, bana bunun için gelme!"

Alp Aslan'ın evinin kapısı açıldığında, Nazmiye Hanım'dan mahalleyi inletecek bir feryat koptu; "Oğlum," diye. O, oğlum dedi, ben dişlerimi sıkıp gözlerimi göğe çevirmekle yetindim.

Parlıyordu gökyüzü...

Mümkün değildi bu kadar parlak olması. Bir ağıt yakmak için fazlaca güzel bir gündü. Yakışmazdı bir kere... Bu havaya, bu güneşe; pamuksu, umut vadeden bulutlara... Kan çalmak, kara çalmak yakışmazdı bir kere. Bir ağıt yakmak için gerçekten çok güzel bir gündü. Kana bulanamayacak kadar güzel bir gün...

Melih; demir kapının üst panelini kaldırıp derin bir nefes alarak bahçe kapısından içeri sağ adımını attığında, dizlerimin bağının çözülmesine inat, merdivenlerden aşağı doğru adımlamaya başladım. Bahçenin ortasında karşı karşıya geldiğimizde çöken omuzları, gülümsememe neden oldu. "Sakın," dedim tekrar, dişlerimi birbirine bastırarak. İlk söylediğime göre o kadar kısık, o kadar silik döküldü ki dilimden; Melih duyabildi mi, onu bile anlayamadım. İki elimle göğsünden ittim hızlıca. "Çık dışarı!" deyip gür bir sesle, tekrar göğsünden ittim. "Çık, evimin bahçesinden!" Ses tonum... Ses tonumu duymak bile beni haftalarca ağlatabilirdi. Göğsündeki ellerimi tutan Melih'in de benim gibi titrediğini fark ettim. Ben ağlayamıyordum ama onun gözleri benden çok daha fazla doluydu. Yüzü kasıldı... Yüzü, yıllar sonra yine acıyla kasıldı. Kesik bir nefes alıp gözlerini yumdu. En son ne zaman kendisini böyle gördüğümü biliyordum. Biliyordum ama annemin naaşım getirdiği günü zihnime düşürmek istemiyordum...

"Başımız sağ olsun..."

Üç kelime... On beş harf...

Tek başlarına anlamsız; on beş harf, üç kelime...

Benim için başlangıcın sonu Sonsuzluğun başlangıcı Ya
şamın bittiği nokta.

Göğsündeki ellerimi çekip, yüzümü hoyratça sıvazladım

Tekrar...

Tekrar...

Tekrar...

Sol elim havada, tüm gücünü kaybetmiş gibi hafifçe sallandı. "Bana emanet, demiştin," dedim tüm hayal kırıklıklarımı elimle somut bir cisim gibi alarak. Gözlerimi irileştirip, "*Kabul etmiyorum,*" dercesine başımı iki yana salladım. "Bana emanet, demiştin!" diyerek bağırdım. "Şimdi karşıma geçmiş, '*Kocana sahip çıkamadım,*' mı diyorsun?" Kollarımı iki yana açıp bağırdıktan sonra tekrar göğsünden ittim Melih'i. Oysaki onun suçu neydi? Bağırışım yeterince yerle bir etmiyormuş gibi, bir kez daha ittim göğsünden. "Sen bana daha kaç kez, utanmadan bunun için geleceksin?"

Gözlerimi tekrar gökyüzüne çevirip, iki elimle nefes terapisi yapıyormuş gibi nefeslenmeye başladım. Ağlamamam lazımdı... Ben ağlayamazdım. Sesimin de yükselmemesi gerekiyordu aslında ama karşımdaki insanlar öyle bir susuyordu ki...

Gökyüzü bugün fazla güzeldi. Bir ölüm için hiç uygun değildi bir kere. Birini yarı yolda bırakmak için de uygun değildi. Bir çocuğu babasız bırakmak içinse hiç kere hiç uygun değildi.

Gözlerimi yumdum.

"*Baban ölmedi,*" dedim içimden. "*Ölmedi, biliyorum ben. Bir kere o gitmez. Gitse; haberim olurdu benim. Baban ölmedi senin. Annen defalarca öldü ama baban hiç ölmedi senin, bebeğim.*"

Gözlerimi açıp burnumu çektim. Başımı aşağı yukarı sallarken, karşımdaki evin ocağına çoktan ateş düşmüştü. Herkes o ateşi kabullenmiş ve benim yerime, gökyüzünün güzelliğine inat, çılgılık kıyamet, yağmur yağdırırcasına ağlıyorlardı.

Bahçe kapısına doğru adımladım. Dışarı çıkarken, kendimden çıkmasını tahmin etmediğim gür bir sesle; "Madem öyle, naaşımı görmek istiyorum!" dedim. Sokağa çıktığımda, acıma dolu tüm

bakışlar bana döndü. Herkesin yüzünde tek tek gezdirdim, kan çanağına dönmüş gözlerimi. Yüzüme atılan bakışlara karıklık, başımı iki yana salladım. "Kocamın," dedim yutkunamayacağı-mı bile bile yutkunmaya çalışarak. "Naaşım görmek istiyorum!" Sağ elimin işaret parmağıyla zemini gösterdim. "Hemen!" dedim burnumu çekerek. "Şimdi göstereceksiniz!"

Başındaki kebinden bile rütbesi okunan ama benim rütbesine kör olduğum beyefendi, Alp Aslan'ın yerle bir ettiği evinden çıkıp sokağın ortasında karşıma geçtiğinde, kepim başından çıkıp eline aldı. "Evli olduğunu," diye konuşmaya başladığında, ne demek isteyeceğini anladım.

Gözlerimi kırptırarak, hafifçe gülümsedim. Bu gökyüzüne gülümsemek yaraşırdı çünkü. Ya da bebek müjdesi vermek... Ölüm haberi değil... "Bazı şeyler kayıtlara geçmez," dedim mağurca başımı dikerek. "Bana kocamın naaşım göstereceksiniz!"

Benim teklemenden konuşmam herkesi şaşırsa da, benim bir ciğerimi kaç milime ayırıyordu, belli değildi. Sayamıyordum. Hesap edemiyordum. Aslında düşünemiyordum da. "Yok," deyince karşımdaki beyefendi, tok bir kahkaha attım.

Mahalle kahkahamla harmanlandı. Gökyüzü göz kırptı. Güneş daha bir parladı. Sağ elim karşımdaki yetkilinin, üzerinde gururla taşıdığı üniformasının yakasını kavradığında; üzerime doğru adımlayacak rütbelileri sol elini kaldırarak durdurdu. Kaşlarımı havalandırıp burnumu çektim. "Getirmek zor geldi de," dedim dişlerimi birbirine bastırarak. "Öldüğü yerde gömelim, mi dediniz?"

Yüzümde tutmaya çalıştığım gülümsemeyle, muhtemelen birazdan karşımdaki insanın kafasını uçuracak gibi duruyordum. Melih bunu fark etmiş olmalı ki sol omzuma elini atıp, "Jülide," dedi usulca.

Omzumdaki elini silkip, "Sen kes sesini!" diye bağırdım mahalleyi inletircesine. Ardından yakasını tuttuğum rütbeliyi hırsla bıraktım ve yönümü Melih'e döndüm. Burnumu tekrar çektiğim-

de, ciğerlerimden biri sönmüştü. "Benim," dedim sesime ağlama isteğimin yansımaya engel olamadan. "Kocam nerede, Melih?"

Melih ilk geldiği ana nazaran toparlanıp, tüm duygularını yer altına çoktan gömmüştü. "Teslim etmediler," dedi buz gibi.

Kaşlarım hayretle havalandı ve gülerek başımı iki yana salladım. "Teslim etmediler?" dedim inanamayan bir tonda.

Gözlerim tekrar, sıkıttığım çenemle birlikte gökyüzüne döndü. Ağlamak için hiç uygun bir gün değildi. Ölmek için fazla güzeldi. Işıl ışıldı bir kere. Alp Aslan böyle bir günü tercih etmezdi. Bebeğinin varlığını bile bilmiyordu üstelik. Alp Aslan gözü açık, arkada kalacak şekilde asla gitmezdi.

"Baban ölmedi."

"Teslim etmediler," diye tekrar söze başladığımda, benim sesim Melih'inkinden bile acımasız ve donuktu. Yüzümü rütbelilere çevirdim. "Ve siz de utanmadan buraya geldiniz mi?" Başımı aşağı yukarı sallayıp, tekrar hırsla Melih'e döndüm. Sağ elimi göğsüme çarptığımda canım acıdı. Benim canım çok acıyordu. "Sen, benim kadar olamadın mı lan?" diye bağırdığımda, Melih gözlerini utançla yumdu. "Ben iki ay sınırdaki bekledim senin ölünü!" Benim bağırışlarımla birlikte insanların ağlama sesi yükseldi ama ben, Alp Aslan'ın sesi hariç herkese sağır olduğum için; kim kimdi, ayırt edemiyordum. "Sen yanındaki adamı geri getiremedin mi?"

Melih sol elinin içiyle yüzünü hoyratça sildi. "Teslim edilecek bir naaşı yok-" dedi ve ağırca yutkundu. "-tu çünkü, Jülide," diye devam edip, başını ağırca iki yana salladı. Katı tutumu karşımda o kadar zayıf kalıyordu ki, duygularını, var olmadığını iddia ettiği duygularını yüzüne yansıtmaktan geri kalamıyordu. "Getirilecek bir şeyi kalmadı," dedi, ağırca, kesik nefesler eşliğinde.

Sol elimin avuç içiyle yüzümü sıvazlayıp, gökyüzüne doğru tekrar bir kahkaha attım. Bugüne gülmek yakışırdı, ölmek değil...

Başımı Melih'e doğru çevirip, akmaktan geri durmayan burnumu çektim. Sağ avuç içimi kendisine uzattığımda gözleri, yüzümle elim arasında gezindi. "Künyesini ver," dedim boğazım

alev alev yanarken. “Yüzüğünü,” diye devam ettim titreyen dudaklarımla. “Bilekliğini ver!”

Melih derin bir nefes alıp, gözlerini gökyüzüne çevirdi. Ağırca “Yok.” diye fısıldadığında, nasıl iki elimle yakasına yapıştım. bilemedim.

Tuttuğum yakasını sarsarak, “Künyesi bile yok!” diye bağırdım. “Ben onu, nefesinden öptüm de gönderdim!” Sağ elimi yakasından çekip, avuç içimle bir kez göğsünün soluna vurdum. “Sen şimdi karşıma geçip; utanmadan, ‘Öptüğün nefesi yok,’ mu diyorsun?” Akmak için inat eden yaşları, gözlerimi göğe çevirerek duraksatmaya çalıştım. “Ağlamak için çok güzel bir gün (!),” dedim fısıltıyla. Melih’in dehşete düşmüş gözleri yüzümde gezindi acıyla. Sağ elimin içini tekrar göğsüne çarptım. “Künyesi bile yok!”

“Sende var!” diye acıyla harmanlanmış bir ses yankılandı arımdan. Melih’in yakasındaki sol elimi de çekip, bir adım geri çıktım ve bedenimi, canı çekilmiş gibi zar zor ayakta duran Nazmiye Hanım’a çevirdim. Anaydı o. Ne de çabuk kabullenmişti! Üzerime doğru adımlamak için, yanında kendi çökmüş ama yine de destek olmak için koluna girmiş olan Bilge’yi hoyratça itti. Sarsak adımları yanıma vardığında; sağ elini hırsıyla boynuma atıp, dışarı çıkmış olan künyemi çekti. Künyemin zinciri, boynumdaki deriyi kesti ve sızım sızım akan kan, resmen ruhumun vaveylasıydı. “Sende var!” dedi tekrar ağlayarak.

Kesik bir nefes eşliğinde “Nazmiye Hanım,” dedim boğuk bir tonda, dişlerimi birbirine bastırarak. “Çekin elinizi!”

Nazmiye Hanım söylemime inat edercesine boynumdaki hayat bağımlı daha çok çekiştirdi. Beni hayattan koparmak istercesine... “Sende var!” diye tekrar bağırdığında, dudaklarım titredi. “Sende var. Neden var?”

Sol elimi, Nazmiye Hanım’ın hayat bağımlı tutan sağ koluna attım. “Allah şahidim olsun ki,” dedim kaşlarımı havalandırarak. “Şan için o elinizi kırarım!”

Mezardan annem çıkıp gelse, hayatımın bağıını vermezdim çünkü ben.

Nazmiye Hanım çökmüş gözlerle boynunu büküp; “Ver, oğlumun künyesini,” deyince ağlayarak, gözlerim tekrar tekrar doldu.

Gözlerimi bir kez daha gökyüzüne çevirdim. Allah kahretsin ki ağlamak için hiç uygun bir hava değildi. Yaşamak için tohum serpen cinstendi... Gökyüzüne karşı dolu dolu olan gözlerimi kırıştıtırıp boğazımı temizledim. İçimden “*Baban ölmedi!*” derken, dışımdan “Çekin elinizi,” dedim zar zor.

Melih arkadan iki omuz başımdan kavrayarak; “Jülide, tamam, bırak!” dedi uzatmamam için ama uzatan ben değildim. Hayatla bağımı koparmak isteyen Nazmiye Hanım’dı...

“Benim oğlum,” dedi ağlayarak, yüzüme baka baka. Sadece künyemi avucunun içerisinde tutmuyordu, soluk borumu da avucunun içerisinde tutuyordu aslında. “Benim oğlumun künyesini annesine vermeyecek kadar hadsizsin!”

“Haddi hukuku sizden öğrenecek değilim,” diyerek acıyla gülmüsedim ama o kadar doluydum ki, mahalleyi kana bulayacaktım. “Bana haddi hukuku, beni yurt köşelerinde terbiye ettirmeye çalışan annem çok güzel öğretti!” Sol elimle, künyemdeki sağ elini çekiştirdim. “Arada dönüp aynaya bakın,” dedim tüm yüz-süzlüğümü ele alarak. Oysaki acılı bir anneyle konuşabileceğim en olmadık üsluptaydım. “Geldiğiniz günden beri yaptığınız hadsizliklere hiçbir şey demedim ama şimdi çekin elinizi!”

Nazmiye Hanım künyemi daha çok çekiştirip, ağlamaklı sesiyle haykırarak “*‘Yorgan gitti, kavga bitti,’ mi diyorsun?*” dediğinde, bir an benimle kötü olduğu için bunca zaman üzüldüğünü bile düşündüm ama Alp Aslan’ı “giden bir yorgan” olarak nitelendirmesi canımı yaktı, gözümü kararttı.

“Eğer o yorgan gittiyse,” diyerek ruh hastaları gibi kahkaha attım. Künyemdeki sağ elinin üzerine, sol elimi kapattım. “Kavga şimdi başlıyor, diyorum,” derken, künyemdeki elini söküp attım.

Rütbesi kahrolasıca bey: "Yarın sabah sekizde, Urfa merkez alayında resmi tören var," dedi hiç utanmadan.

İrileştirdiğim gözlerimi kendisine çevirip, üzerine doğru bir adım attım. "Nasıl bu kadar eminsiniz?" diyerek başımı iki yana salladım. "Naaşı nerede?" İki elimi yana açıp, sağ ayağımı yere hızla vurarak bağırdım. "Utanmadan, boş bir tabutla tören mi yapacaksınız?"

"Görüntüler var, Jülide," deyince Melih, hızla bedenimi kendisine döndürdüm.

Başım döndü ama Alp Aslan'a kondurdukları şehit sıfatı yüzünden değildi; bebeğimiz yüzündendi, biliyordum. Sol elim alnıma kapanırken, Melih iki eliyle kollarıma tutunup, ayakta kalmam için destek oldu. "Montajdır," dedim yalvaran bir tonda. Öyle olması için, kime gerekiyorsa yalvarırdım hiç gocunmadan. Dudaklarımı büzüp başımı hafifçe sağa eğdim. "Montajdır, Melih..."

Melih başını iki yana sallayıp gözlerini yumdu. "Değil!" Onun boğazı yandı, benim yüreğim. "İncelendi; değil..."

"İzlet o zaman," dedim dehşete düşmüş bir şekilde bedenini iterek. Sağ elimin işaret parmağım havalandırdım ve yüzüne doğru salladım. "Bana vereceksin o görüntüleri!"

Vermeyeceğini düşünürken; Melih'in arkamda kalan rütbeli ile gözleri kesişince, bedenimi hızla kendisine döndürdüm. Dünya dönüyordu. Dünyam fıldır fıldır dönüyordu, başıma geçmek istercesine. "İzlersen," deyince Melih tutuk bir tonda, bakışlarım bir kez daha kendisine döndü. Başım acıyla iki yana salladı. "Ölürsün, Jülide," diye fısıldadığında, kalbime kaç kez bıçak sapladığından haberdar değildi.

Dişlerimi birbirine bastırıp, dolmaktan artık önümü dahi göstermeyen gözlerimle omuz silktilim. "Ölürüm o zaman!" Sesim çığlık çığlığa, can çekişiyormuşum gibi çıktı. İki elimle hoyratça yüzümü sıvazlayıp, sağ elimi Melih'e doğru salladım. "Ver," dedim. Nefes alamıyordum ama dedim. "Ver! Onu ver en azından! Bana bir şey ver!"

Ben gerçekçi bir insandım. Somut bir delile ihtiyacım vardı. Alp Aslan'ın cansız bedenini gözümle görmediğim takdirde, kendi öldüğüme inanırdım ama onun beni bırakıp gittiğine inanmazdım...

Melih sıkıntıyla yüzünü sıvazladıktan sonra sağ elini yana doğru açtığı anda, daha önceden hiç görmediğim; kısa, siyah saçlı, gözleri kan çanağına dönmüş bir insan, avuç içine bir CD bıraktı. Titreyen bedenimle öne doğru bir adım atıp, sağ avuç içimi yakan CD'yi Melih daha bana uzatmadan aldım. CD'yi aldıktan sonra sesli bir nefes verip, beni durduracaklar korkusuyla eve hızlı adımlarla ilerlemeye başladım. Şimdi yapamazsam hiçbir zaman yapamazdım. Şimdi çökersem bir daha kalkamazdım. Sokakta olmazdı. Söz vermiştim. Ağlamayacaktım. Başımı yere eğmeyecektim.

Diktim başımı. Eve; cenazeme adımladım...

Bir kez daha öleceğimi bile bile ölümüne gülümsedim...

Bahçe kapısını açıp girdikten sonra merdivenleri, ölümüm düğünümümüş gibi telaşla tırmandım. Ahşap kapıdan içeri girdiğim gibi önce evin kapısını kilitledim. Sonra odama adımlayıp, odamın kapısını kilitledim. Kapıya sırtımı yaslayıp yere usul usul çökerken sağ elimdeki CD'yi göğsüme bastırdım. "Baban ölmedi senin," dedim ağlayamamanın verdiği boğuk tonla. Sol elim karnıma kapandı. Bence artık belli oluyordu ve "*Ben de buradayım,*" diyordu bebeğimiz. Karnımdaki belirginleşmeye çalışan sert çıkıntıyı sol elimle aşağı yukarı okşadım. "Annen defalarca öldü ama baban hiç ölmedi senin." Karnımdaki sol elimi çekip, akan burnumu sildim. "Hem seni öğrenmeden bir yere gitmez o," diyerek, hızla yerden destek alıp ayaklandım. Laptopu dolabın içerisinden çıkarıp, cesedimin serileceği yatağın üzerine oturdum. CD'yi yuvaya yerleştirdiğimde, hafifçe tebessüm edip sol elimle karnımı okşadım. Keşke canımı orada alsalardı. "Babayı göreceğiz, hazır mısın?"

Görüntü açılınca ekranı büyülttüm. Yanmış başak tarlası gibi bir yer gördüm. Gözlerim kısılırken, "Başak tarlası," diye umutla

fısıldadım. O kadar yanmıştı ki, rüyamdakinin aksine tüm bereketini kaybetmiş gibiydi... Kurak topraklara dönüşmüş ama yine de umudun varlığını kanıtlamak istercesine, sarı sarı boy gösteren birkaç dal hâlâ vardı.

Umut hep vardı...

Kamera ayarlandı ve günler sonra Alp Aslan'ı ayakta görünce iki elimi yüzüme kapattım. "Şükürler olsun," dedim kesik bir nefes alarak. "Ben ölmeden yüzünü gösterdin, şükürler olsun!" Sol elim tekrar karnıma kapandı. İşaret parmağımla hafifçe karnımdaki çıkıntıya vurdum. "Babaya merhaba de," deyip, sağ elimi ekrandaki Alp Aslan'ın yüzüne uzattım. Yüzü gözü dağılmış, sol gözü morluktan kapanmıştı. "Korkma ama tamam mı?" dedim mırıltı şeklinde. "Bakma sen şu an böyle olduğuna. Senin baban, çok yakışıklı bir adam..."

Görüntü Alp Aslan'ın yüzünden uzaklaştığında, nefesim ke-sildi. Elleri arkadan zincirlenmiş; "*Üzerindeki kan senin mi?*" diye sormama gerek kalmayacak kadar onun... Nefes almaya çalıştım ama görüntüye dikkatli baktıkça, nefes almaya çalıştığım için utandım. Sağ bacağı boydan boya yarıktı. Yüzünden, geniş göğsünden akan kanlar pantolonunda dahi yeşilin tek bir tonunu bırakmamıştı ve sağ bacağındaki, kemiğini görebildiğim yarığa rağmen ayakları da zincirlenmiş, ayakta tutuluyordu.

Bir gülüş sesi yükseldi ama Alp Aslan'a ait değildi. Ardından, bilmediğim bir lisanla bir şey söylendi.

Alp Aslan, işittiğine gülümsedi... Parmak uçlarım... Parmak uçlarım, gülümsemesine değdi. "Buradayım," dedim burnumu çekerek. "Buradasın..." Parmak uçlarımı hissetmek istercesine ekrana daha çok bastırdım. "Buradayım," dedim tekrar iç çekerek. "Alp Aslan, ben buradayım..." Ardından hızla sol elim karnıma kapandı. "Bebeğimiz olacak," dedim kesik bir nefes almaya çalışarak. "Bebek bezi alacaksın. Biz buradayız. Buradayız... Hissediyor musun bizi? Buradayız..."

Bilmediğim lisanda tekrar bir şeyler söylendi. Konuşmasalar... Konuşmasalardı ve ben sadece yüzünü, gözünü görüp; nefes aldıkça şişen göğsünü izleyip nefes alabilseydim...

Alp Aslan tekrar başını iki yana sallayıp gülümsediğinde, parmak uçlarımı bir kez daha ekrana bastırdım. “Sen hep gül,” dedim fısıltıyla. “Ama bir bize gül...” Sol elimi karnıma basıp gülümsedim. Doğmamış bebeğe don biçmeyi, Alp Aslan’dan öğrenmiştim. Don biçmedim ama merhametsiz olduğunu iddia eden kocama, merhametine yakışır şekilde bir kız evlat diledim. “İsmi, güneşten bile güzel gülen baban seçecek, kızım. Söz veriyorum, baban seçecek...”

Alp Aslan başını kameraya doğru çevirdiğinde gözlerindeki acıyı gördüm.

O bakış...

O bakışı tanımak istemedim ama... Onu kabul etmeyeceğimden korktuğunda böyle yarım kalacakmış gibi bakmıştı çünkü bana.

Ağırca yutkunup gülümsediğinde, başımı iki yana salladım. “Benim ölümüm,” dediğinde, güç almak istercesine sol elimi karnıma daha çok bastırdım.

“Sus,” dedim sesli sesli soluyarak. “Sus, ne olursun, sus!”

“Şereftir,” diye devam etti Alp Aslan. Ben başımı hayır dercesine sallarken, devamında sessizce “Hevybanû,” dediğini dudaklarından okudum.

Biri gelip göğsüme tekme attı...

O arada evimin dış kapısı yumruklanmaya başladı ama asıl yumruklanana, göğsümdü. “Jülide!” diyerek kapımı yıkmaya çalışırken Melih, ekranda bir alev topu belirdi.

O an anladım ki; önce yakılıp kurak topraklara çevrilen yerin üzerine benzin dökmüşlerdi.

Tekrar, tekrar, tekrar...

Alp Aslan’ın bağlı olduğu zincirler bile benzine bulanmıştı ve zincirlerin arasından geçen, ateşin devamını sağlayan, benim başlarda fark edemediğim beyaz rafyalar vardı.

İdrak edemedim...

Bir alev topunun ortasında olduğunu idrak edemedim.

Karnımdaki sol elimi çekip, iki elimle laptopun ekranına yapıştım, sanki ulaşabilecekmişim gibi. “Çık oradan!” diye bağırdım deli gibi. “Ben buradayım, çık! Biz buradayız, çık! Çık oradan!” Hızla yataktan ayaklandığımda, midem bulandı. “Alp Aslan, midem çok bulanıyor!” diye bağırdım duyabilecekmiş gibi. Elimde laptopla dizlerimin üzerinde yere çöktüğümde gözlerim kör oldu... “Ben kismaktan korkuyorum,” dedim kesik kesik nefesler alarak. “Ben, sensiz çok korkuyorum...”

Alevlerin bedenine sıçradığını gördüğümde Alp Aslan dimdik durabilirken, ben laptopun üzerine kapandım ve hayatım boyunca dilimden döküleceğine inanmadığım bir çığlık göğse yükseldi...

Ne kadar acıyla bağırdım, bilmiyorum ama etimi kemiğimden sıyırdılar benim. Kucağımda ne ara ekranını katladığımı bilemediğim laptopla dakikalarca, deli gibi, oturduğum yerde ileri geri salladım. Ardından, delirdiğimi kanıtlamak istercesine hızla ayaklandım. “Biz buradayız,” dedim göğsümün üzerinde tuttuğum laptopa sarılarak. Adımlarım dönen başıma inat, odamın camının önüne doğru ilerledi. “Sen de buradasın!” Derin bir nefes aldım. “Sen de buradasın!” diye çığlık atıp, cama laptopu fırlattığımda kendimi tekrarladım. “Sen de buradasın! Duydun mu beni?” Vücudumdaki can çekildi. Gözlerim kararmaya başladığında; “Duyabiliyor musun beni?” dedim, ortası parçalanmış camıma bakarak. “Bir bebeğimiz olacak, duyuyor musun beni?”

Ayaklarımdaki tüm güç çekildiğinde odamın kapısı kırıldı ve canı çekilmiş bedenim yere kapaklanmadan önce, bir çift kol tarafından tutuldu.

Ruhumu öldürenler, ruhsuz bedenimi kucaklamayı borç bildiler...

Tekrar sadaka niyetine yüreğime merhametlerini serptiler...



BÖLÜM IX

ÇETELESİ TUTULAN BELİRSİZ YARINLAR

*"Varmak istediğin yerin hayırlı olup olmadığını bilmemen
öldün zannederken yaşamak zorunda kalmaktan bellidir"*

JÜLİDE ERBAŞ

Gözlerimi bir hastane odasında açtığımda bana sorsalardı; bir morgda gözlerimi yummayı dilerdim. Ölen ruhumun yanına bedenimin de gömülüp, çürümesinin zevkle izlenilmesini isterdim ama bana düğünü bayramı sormayanlar; ölümümü mü soracaktı?

Sormadılar...

Açtığım gözlerimi yummak istedim ama yummaktan da delice korktum. Gözlerimi kapadığım anda, izlediğim görüntüler gözlerimin önünden kesit hâlinde geçiyordu. O kesitlerde ise kanatlarımdaki her bir tüy tanesi cayır cayır yanıyordu...

Sorsalardı bana... Sorsalardı; yandım, eridim, derdim. Eridim, tükendim... Uçmak şöyle dursun, kanatlarım bedenimi dahi sarmıyor şimdi, derdim. Üzerimdeki gölgem yok. Ben o gölgenin altında pişerken, şimdi üzerimde olmadığı için donuyorum, derdim. Donuyorum ve delicesine ölmek istiyorum...

Her şey bir kâbus olsun istiyordum ama yaşadıklarım kâbus olsa bile dayanılmaz bir acıydı. Kâbusuna dahi dayanamayacağımı önüme gerçeğim olarak sundular. Sundular ve yine bana sormadılar...

Beyaz ışıklı tavanı izlerken, yattığım yerden ruhumun ayaklandığını hissettim. Ayaklanıp uzaklaştığını . “Tepki ver...” diye yakaran ıstırap dolu bir ses işitince, robotik bir hâlde başım sağa doğru evrildi. Melih... Yüzüne baksam, hayatımın tahribatını gözlerimden okuyabilirdim. Okudum... Cansız bir çiçeğe bakar gibi bakıyordu; umutsuz... Bitkisel hayata girmiş, makinaya bağlı kalmış bir hastaya bakar gibi bakıyordu; çaresizlik dolu... “Tepki ver, kurban olduğum!” diyerek, oturduğu tekli koltuktan kalkıp, yatağımın yanında diz çöktü. Hislerimin çekildiği ellerimden sağ elimi, iki elinin arasına aldı. Sıktı, sıktı... Yüzümde zerre mimik oynamadı. “Jülide, bana tepki ver!”

Öyle yalvar yakar çıktı ki sesi; ağzımı açtım, dudaklarımı oynattım ama sesimi bulamadım...

Gözlerimin dolacağını hissedince, kesik bir nefes alarak tekrar beyaz ışıklı tavana odaklandım.

Sıfır noktasındaydım. Hiçliğin tam ortasındaydım...

Odanın kapısı aniden açılınca, gözlerimi kapıya dahi çevirmedi. Nasıl olsa benim beklediğim gelmeyecekti...

“Dikkat et, demiştim!” diyen panik dolu Selda’nın sesini duyunca, ağırca yutkundum. Dikkat et, demişti ama evimin barkımın başıma yıkılacağını benim gibi o da bilememişti.

“Nesi var?” diyerek şaşkınca ayaklanınca Melih, sesli bir nefes vererek gözlerimi yumdum.

“Bebegi,” dedi Selda gayet doğal bir tonda. “Ne oldu? Aniden gelerek sürpriz yapmak istediniz de yüreğine mi indirdiniz?” Selda’nın, Melih’i bebeğimin babası sandığını anlayınca gözlerimi jet hızıyla tekrar açtım. Sol elimdeki kelebeğin üzerinde bir baskı hissedince yüzümü buruşturdum. “Gözün aydın!” dedi gülümseyerek. “Gelmiş baba adayımız...”

Melih bana baktı, ben Selda’ya... Ağzımı zerre açamadım. Ben ağzımı açamadım ama Melih sol eliyle alnını sıvazlayıp, “Ah!” diye yakarınca acıyla, Selda bir terslik olduğunu anladı.

Selda “Bir şey mi oldu?” dedi tutuk bir tonda.

Cevap veremedim. Çünkü bugüne kadar çok şey olmuştu ama hiç böyle hayattan koparabilene denk gelmemiştim. Sanki sesim yoktu benim. Elim, kolum, bacağım... Aklım yerinde değildi bir kere. Kalbim... Kalbim atıyordu ama kanımı pompalayamıyordu sanki. Kanımı pompalamak yerine, damarlarımdakini kurutuyordu. Kuruyordum. Camdan bir kafesin içerisine konup, kurumaya bırakılmış gibiydim...

“Siz bir muayene edin,” dedi Melih, stabil bir tona geçerek. Ardından derin bir nefes alabildi. O, en azından nefes alabiliyordu. “Bebek iyi mi diye bir bakın. Kapının önündeyim ben.”

“Siz bakmayacak mısınız?” dedi Selda şaşkınca. Sonra gözlerini kırpıştırıp devam etti. “Bir nevi ilk muayene sayılır. Jülide sizi bekleyecekti zaten.”

Sus, demek istedim. Sus... Selda konuştuğu, Melih’in kalbime sapladığı hançer, dönüp dönüp kalbimi daha çok kanırtıyordu.

Melih asla kendisiyle birleştirmedığım gözlerime baktı dik dik. “Sonra,” diyerek tane tane, odadan çıktı gitti.

Keşke ben de gidebilseydim. Alp Aslan her neredeyse, oraya varabilseydim. Tutsaydı lanet olasıca ayaklarım, kalkabilseydim. Cehennemin dibi de olsa yanı, varabilseydim...

Gelen ayaklı ultrason cihazı ile Selda kesenin durumuna baktı. “Kanama yok,” dedi umut dolu bir tonda. Umut ne mucizevi bir duyguymuş, o an anladım. “Bayıldığın söylendiğinde, ben endişelenmiştim. Bu gece buradasın zaten. Yarın çıkmadan bir daha uğrarım ben sana.” Başımı aşağı yukarı sallamakla yetindiğimde, Selda canı çekilmiş yüzüne bakarak hafifçe tebessüm etti. “Ne takıyorsan kafana, takma, Jülide. Şimdi sana garip geliyor ama,” diyerek gülümsemesini genişletti. “Bir ay sonra kafana takacağın tek şey, karnmdakinin düzenli atan kalbi olacak. O sesi bir kere duyduğunda, inan bana, hiçbir şeyin önemi kalmayacak.”

Başımı haklısın dercesine sallarken, Selda gözlerini kapatıp açtı. İleteceği bir şey olmadığına kanaat getirip odadan çıktıktan sonra, arkasından kapattığı kapıya uzunca bir müddet baktım.

() kalp sesini o an duymaya o kadar ihtiyacım vardı ki, sanki tek umut tanem o idi... Oysaki bir iki gün önce, karnımdaki gaz şişkinliğiyle bile umutlanan, hayata bağlanan bir insandım. Meğerse beni hayata bağlayan, karnımdaki şişkinlik değilmiş; Alp Aslan'ın aldığı zannettiğim nefesleriymiş, bilememişim...

Bir gece, ne kadar sessiz geçebilirse, o kadar sessiz geçti. Ben tavanı izledim, Melih oturduğu koltuktan beni izledi. Oda çok sessizdi. Ölüm sessizliği odayı bile fethetmişti ama yüreğim... Yüreğim Alp Aslan'ın yandığı yangının yeri idi! Ben onu, bir benim yüreğim yakar sanıyordum. Bir benim ateşim yok eder diye korkuyordum... Ben; kendimi çok büyük, Alp Aslan'ı da dokunulmaz görüyormuşum...

Yüreğimden avaz avaz yükselen, göğü delercesine yağmura gark eden çığlıklarından utandım. O kadar utandım ki; Alp Aslan'ın alev topundayken bile çıkmayan sesinin yüceliğinin altında ezildim. Ezildikçe kendimi ezdim. Oysaki bu hikâyedeki en masum insanlar karnımdaki bebeğim ve bendik ama ben, biz yaşadığımız için bile kendimi suçladım. Üç gün boyunca, Alp Aslan dönünce kızar diye düşündüğüm ve yaptığım her şey için kendime kızdım. Delice ağlamak istedim. Canım çıkana kadar ağlayarak, yok olmak istedim. İçimdeki cana bile zerre acımadan, kendimi kurak topraklara salmak istedim ama sonra, Alp Aslan'ı utandırmaya hakkımın olmadığına kanaat getirdim...

Boş gözlerle baktığım tavanda, Alp Aslan'ın hayal kırıklıklarıyla dolu yüzü belirdi. İç çektim... İçim çıktı, dışıma döküldü. Dökülen her bir zerreme sahip çıkabilmek için derin bir nefes aldım. "Bu dünyada yüzün gülmedi benden yana," dedim mırıltıyla, gözlerimi yumarak ama "*Öte dünyada gülsün bari,*" demeye dilim varmadı. Varmadı, çünkü içimde çarpan kalbin kanatlarını, daha dünyada bir kez kanat çırpamadan kırmak istemiyordum. Biliyordum ki; o kanatların benim içimde çarpmasını sağlayan, bu ana bir kez şahit olmadan gök gözlerini karanlığa hapsetmezdi...

“Benimle konuşmuyorsun,” dedi Melih, karanlığın arasında kamufle ettiği varlığıyla. Ardından kederli bir iç çekti. “Beni suçluyorsun...”

Sesimi bulabilmek adına boğazımı temizledim. “Asla!” dediğimde sesim o kadar silik çıktı ki, bundan sonra kuracağım her bir cümlemin yeryüzünde yer edinemeyeceğini anladım. Melih’i suçlamıyordum. Omuzlarındaki yüküne bir de beni eklesin istemedim. “Ama-” dedim ve boğazımın acısıyla duraksadım.

Gözlerimi bahtımdan daha beyaz olduğuna emin olduğum tavandan çekmezken, Melih onunla konuşuyorum diye bir hevesle soludu: “Ama?”

“Ölmediğine...” diyemedim. Ölüm kelimesi dilimden dökülmedi. Onun yerine “Gitmediğine eminim,” dedim. Kesik kesik iki kelimelik bir cümleyi yaklaşık bir dakikada ancak kurabildim.

“Saçmalama, Jülide!” dedi yalvaran bir tonda ama sesindeki yapma isyanı o kadar baskındı ki; başımı kendisine çevirmeden edemedim. “Kendin,” diyerek yüzünü sıvazladı. Ardından “Of...” diye acı dolu bir nefes verdi. “Böyle yapacağını bildiğim için sana o CD’yi verdim,” dedi ve ağırca başını iki yana salladı. “Yapma! Yapma...”

Uzun uzun oturup anlatmak istedim. Yüreğimin kavrulduğunu ama o yüreğimdeki bir damlacık umut tanesini yok edemediğini, uzunca anlatmak istedim. İstedim ama nefesimin sadece içimdeki bebeğime yetecek kadar olduğunu bildiğim için, bana inanmayacak insanlara harcamak istemedim. Gözlerimi yumdum bir bilinmezliğe. O bilinmezlikte, yavruma sarıldım. Tüm nefesimi ona harcadım...

“Baban ölmedi.”

Herkese doğan gün; bir bana, bir de karnımdaki canıma doğmadı. Çünkü biz, kayıtlara ölüm tarihi olarak geçirilen 21 Temmuz gününü hiç batırmadık. Bizim o günden sonra, ne doğacak ne de batacak tek bir günümüz olmadı...

Hastaneden çıktığımızda rezidansa gitmek istedim. Çünkü mahalledeki matem havasını kaldırabilecek güçte değildim.

Çünkü bana göre matem tutulması gereken bir olay, bulgu yoktu ortalıkta. Amma velakin Melih beni yanından ayırmadı. Yine de "O törene katılmayacağım," dedim, Melih arabayı mahalleye park ederken.

Bakışları bana döndüğünde, yüzümde her ne gördüyse memnun olmadı. "Jülide," dedi anlayışlı bir tonda. "Resmiyette zaten eşi değilsin," diyerek dudak büktü. Ardından gözleriyle karnımı işaret etti. "Zaten durumun da müsait değil. Katılmak zorunda değilsin. Bizimki de son görevimizi-"

Cümlesini hoyratça kesip "Sahtekârsınız!" dedim acımasız bir tonda. "Kendi canınız için arkanızı dönüp gelecek kadar ri-yakârsınız!" Değildi... Melih değildi, biliyordum ama canım o kadar çok yanıyordu ki Alp Aslan'ı orada biçare, yapayalnız bırakmış olmalarını sindiremiyordum. "Vatan, millet, Sakarya naralarıyla, doğmamış bir çocuğu babasız bırakmaya gönlü razı olan acımasız insanlarsınız!"

Değillerdi, biliyordum. Kendi canlarını arkalarında bırakırken, en çok onların canı yanıyordu, biliyordum. Her ateş düşen ev için onların yüreklerinde bir odanın ışığı sonsuza kadar sö-nüyordu, biliyordum. Biliyordum, biliyordum da acımla dağları yıkma isteğime engel olamıyordum...

"Ne suçu vardı?" dedim gözlerim dolu dolu. "Benim bebeğimin ne suçu vardı?" Başımı kabullenemez bir tavırla iki yana sallamaya devam ettim. "Bebeğimin benim gibi kimsesiz kalma-sına ne gerek vardı?"

"Kimsesiz?" dedi sinirle kaşlarını kaldırarak. "Kimsesiz mi senin bebeğin?" İfademi tartmakla görevli bakışları, yüzümde dolaştı. "Annesi var," dedi ve duraksayıp ağırca yutkundu. "İlla-ki baba figürü mü lazım, Jülide?" Başı hızla aşağı yukarı sallanırken derin bir nefes aldı. Ne söyleyecekse dillendirebilmek adına ve peşi sıra "Bana baba der o zaman," dedi bir çırpıda.

"Benim," dedim ve hırsla burnumu çektim. "Benim bebeği-min zaten bir babası var!" Kaşlarımı havalandırdım inatla. "Öl-medi," dedim gözlerimi belerterek. "Ölmedi, anlıyor musun?"

Ölseydi, bilirdim. Ölseydi, nefesim kesilirdi..." Sağ elimin işaret parmağını havalandırıp yüzüne salladım. "Ben, onu affetmedim, bile! Nereye ölüyormuş? Ölemez, anlıyor musun? Ö-le-mez!"

Melih sağ avuç içiyle direksiyona vurduğunda, koma sen mahallede yankılandı. "Lan, ölmek ne zamandır bizim elimizde olan bir şey, Jülide?" diye gür bir ses tonuyla bağırınca, olduğum yerde sıçradım. Sıçramamla acı dolu sesli bir nefes verdi. "Ben," dedi ve ağırca yutkundum. "Ben daha sana ne yapayım?" İnadımın karşısında zayıf kalan isyanı, canımı yaktı ama canım zaten o kadar yanıktı ki, görmezden geldim. "Kanıt sunuyorum, olmuyor. Lafıma itimat etmiyorsun. Ben sana daha ne yapayım?"

Başımı ağırca iki yana sallarken, midem çalkalanmaya başladı. "Haber bile yoktu," dedim ağlamaklı bir tonda. "En çok istediğine kavuşacağından haberi bile yoktu..."

"Vardı!" İştitiğimle yüzüm kaskatı kesildi. Kalakaldığımı görünce, Melih'in yüzünden silik bir tebessüm geçti. "Mesajda," dedi, çatlak içinde kalmış dudaklarını diliyle ıslatarak. "Ne yazdıysan artık, bana 'Bir bebek ne kadar sürede belli olur?' diye soruyordu." Gülümsemesi, hatırladığı anıyla genişledi. O anıya ben sahip olamadığım için, Melih'i nefret edercesine kıskandım. Alp Aslan'la gülümseyerek hatırlayabileceği bir anısı olduğu için Melih'i bile kıskandım! "Sana sordu mu, bilmiyorum ama ne söylediyse içine kurt düşürdün..."

Gözümde havai fişekler patladı. Deli gibi gülümsedim. Gerçi daha çok ağlamakla gülmek arasında bir yerdeydim. Ağlamam yasak olduğu için gülmek kaçış yolumdu benim. Başımı hızla iki yana sallarken ağırca yutkundum. "O zaman kesinlikle ölmemiştir," dediğimde, Melih'in gözleri irileşti. "Eğer," dedim ve sağ elimin başparmağını, işaret parmağımın ilk boğumuna kadar çıkardım ve gösterdim. "Eğer şu kadarcık bebeğinin umudunu edindirdiysem ona, kesinlikle ölmemiştir..."

Melih eliyle yüzünü hoyratça yukarıdan aşağıya sıvazlarken, "Allah'ım, sen bana sabır ver," diye söylendi.

Aslında sabır en çok bana lazımdı. Çünkü bir kere kabullersem, bir daha hayatla kopan bağlarımı bağlayamazdım. “Bana onu bulacaksın!” dediğimde, Melih elini yüzünden çekip bana baktı ama yüz ifadesi; “*Deli deli konuşma,*” der gibiydi. Başımı inatla iki yana sallayıp devam ettim. “Ya sen o lanetli toprakları arşınlayacak ve bir iz bulacaksın ya da ben o sınırı kendi çabamla geçmenin yolunu bulacağım!” Kaşlarımı imayla havalandırdım. “Ve sen, yapacağımı benden daha iyi bilen bir adamsın!” Arabanın kapısını açtıktan sonra, inmeden önce bakışlarımı tekrar Melih’e çevirdim. “Şimdi git, o sahte törene katıl,” dedim sinirle gülererek. “Boş tabuta bakarken, yüzünüz kızarmak mı bakalım...”

Arabadan indiğimde sokağın ortasında dikilen, daha doğrusu ayakta durmaya çalışan Sait amcayı görünce ağırca yutkunmak zorunda kaldım. Gözleri... Gözleri bana, “*Elimde kalan son umudu da ben aldım, deme,*” der gibi bakıyordu. Bu yüzden adımlarım yanına vardı. Ellerimse kendiliğinden ellerini kavradı. Sait amcanın gözleri beklentiyle irileşti. “İyiyiz,” dedim ellerini ellerimin arasında sıkıştırarak. “Biz iyiyiz,” diye fısıltıyla devam ettim. Derin bir nefes aldım. “Ama törene gelmeyeceğiz.” Dudaklarım kederle büküldü. “Ben ve bebeğim, bir gösterişe alet olmayacağız, Sait amca...”

Sait amca ellerimin arasındaki ellerini kurtardı ve yüzünde ambiyansa hiç uygun olmayan bir gülümseme belirdi. Sol gözünden bir damla yaş akınca, gözünden akıtabildiği yaşa imrendim. Sait amcanın ellerimden kurtardığı elleri, yüzüme tırmandı. “Sen,” dedi ve sesli bir nefes aldı. “Sen ne yıkılmaz dağmıssın!” Ardından gülümseyerek, “Kerata...” dedi uzata uzata. “Kerata, sırtım kime yaslayacağını ne de güzel bilmiş...” Babasının Alp Aslan için gurur duyar bir tonda konuşması, dudaklarımın iki yana kıvrılmasına neden oldu. Sait amca alnıma bir öpücük konurdu. “Gelmeyin,” diyerek başını hafifçe iki yana salladı. “Gelmeyin. Siz evinizde bekleyin...”

Tam derin bir nefes alıyordum ki; nefesim, duyduğum sela sesi ile yarıda kesildi.

"Uzman Doktor Jülide Erbaş'ın eşi..."

İki elimi hızla kulaklarıma kapadım. Nefesimi tutarak başımı hızla iki yana sallamaya başladım. Bir adım geri kaçmamla, Samcanın yüzümden düşen elleri havada kaldı. "Ölmedi!" dedim keskin bir tonlamayla. "Ölmedi! Yapmayın!" dedim başımı hızlı hızlı iki yana sallamaya devam ederken. "Yapmayın, bunu bana yapmayın!"

Sesim kısık ama çığlık çığlığa çıktı. Dilimden dökülen vaveylamı, sessiz haykırışlarını bir gökyüzü anladı. Beni bir gök gözlüm anladı...

Kulaklarımı kapattığım için mi yoksa bir kerede anlasınlar diye mi, bilmiyorum, ardından tekrar "Yapmayın!" diye bağırdım. Öyle bir bağırdım ki, selayı okuyan hocanın sesiyle yarıştı çığlığım. Boğazım yandı, sanki yeterince yürek yangınım yokmuş gibi. "Karalar bağlayacak kimseyi, bu mahallede istemiyorum!" diye bağırmaya devam ettim. "Gidin, umudunuzu başka yerde gömün! Ama benimkine toprak atıp durmayın!"

Muhtemelen takatim tükenene kadar bağırmaya devam ederdim ama Melih beni arkadan kucakladı. Sait Bey, "Evc götür onu," derken biçare benim için; Melih bana, "Tamam! Tamam!" demekle meşguldü.

Ağzımı örtmediği için, "Neyce tamam?" diye bağırmaktan geri duramadım. "Kabul etmeyeceğim!" Bağırmaya devam ettim, yüzüme atılan acıma dolu bakışlara doğru. "Şu sokağın ortasına cesedini koyup, beni de yanında yakmadan kabul etmeyeceğim!"

Melih beni evimin bahçesine bıraktıktan sonra, dışarı çıkmayayım diye hızla önüme geçti. "Sana dokunamıyorum!" diye ellerini iki yana açıp bağırdığında, vücudumun titremesini ancak hissedebildim. "Bana acımıyorsun..." dedi bağırmaktan sesi kısılırken. "Bari karnın-"

Ne söyleyeceğini anladığım gibi sağ elimle ağzını örttüm. Gözlerim yuvalarından çıkarcasına irileşti. "Kimse," dedim fısıltıyla kaşlarımı havalandırarak. "Kimse bilemeyecek!" Melih söylediğimle kilitlenip kalınca, o an anladım ki zerre bir şey taşımaya

gücü kalmamış "İçeri giriyorum," dedim elimi ağzıma çeke-
rek "Bağırma lütfen." Arkamı dönüp merdivenleri tımanırken tir-
manmasına ama merdivenlerin tepesine çıktığım gibi bedenimi
mahalleye çevirdim "Benim hayım sağ!" dediğimle insanlar de-
lirdiğine cinin oldular. Gözlerim tının üzerinde gezindi. Ve şu
uçmalıklar bittikten sonra siz gidip onu bulacaksınız!"

Annem sağ olsaydı şayet, hep yapınak istediği ama asla ya-
pamadığı şekilde ağzımın ortasına vururdu. Hakkım olmayan şe-
kilde, suçları olmayan insanlara vicdanı yükler yüklediğim için
ağzımın ortasına bir güzel vururdu...

Herkes, bir tiyatro sahnesinden horza temsili törene, gönül-
lü figüran olmak için gitti. Adına son görev dediler, vefa borcu
dediler ama "*Biz ne yapıyoruz, Allah aşkına?*" demediler. Ma-
halleden hepten el ayak çekilince kendimi tekrar sokığa attım.
O an nedense, Alp Aslan'ın neredeyse hiç bulunmadığım evinde
bulunmak istedim ama ne yazık ki anahtarı bende yoktu...

Alnımla birlikte iki avuç içimi ahşap kapının sert yüzeyine
yasladım. Sağ avuç içimle kapısının, çatlamış koyu kahve bo-
yalı yüzeyine bir kez vurdum. "Beni kapıda bırakmazsın sen,"
dedim gözlerim yumulu bir hâlde. "Yaz günü beni ayazlara gark
etme, Alp Aslan..." Derin bir nefes alıp, kapı ile temasımı kestim.
Hissettiğim tam olarak; benim ona küstüğüm gibi o da sanki bana
küsmüştü. Beni görmezden geliyordu da, "*Ben buradayım,*" de-
miyordu sanki. İşin özeti; içimdeki devasa acı, sönmeyen yangın,
beyin hücrelerimi tek tek yok ediyordu aslında...

Gitmek adına bedenimi bahçeye çevirdiğimde, gördüğüm
kalabalıkla gerçekten delirdiğimi düşündüm. Ne ara gidip, ne
ara çoğalarak geri gelmişlerdi, asla anlayamadım. Tanıdığım ve
asla tanımak istemediğim insanlar... Özge'sinden kuzenlerine,
Ahu'sundan Merve'sine, yanlarında promosyon gönderilen Dic-
le'sine kadar...

"Ne oluyor?" dedim şaşkın ve tutuk bir vaziyette. Ahu ile
Merve bana doğru adımlarken, elim birden korkuyla karnıma

kapansın istedi ama havalanan sol elimi yumruk yapıp, kendimi dizginledim.

Ahu ve Merve resmî bir törendeymiş gibi önüme kadar geldiklerinde, daha fazla kötü haber duyacak takatim kalmamıştı. “Başımız sağ olsun,” dediler senkronize bir hâlde.

“Sağ zaten,” dedim deliliğimi tescillemeye niyetli olarak. “Sizinki de sağ olsun.” Yüzüme şaşkın şaşkın bakmalarına rağmen kendileriyle gözlerimi birleştirmedim ama kaçırdığım gözlerim, bir insanın üzerinde takılı kaldı: Özge... O da yanıma doğru adımlamaya başladığında, dişlerimi sıkarken buldum kendimi. Tam ağzını açacaktı ki; “Ben sana Alp Aslan’ın bekâr arkadaşlarının listesini vereyim,” dedim dan diye, hiç düşünmeden. Alp Aslan da üsse girdiyse bir sebebi vardı. Hayatla arasındaki bağı koparan bir insan vardı ve ben o insanı hiçbir şey olmamış gibi karşımda görünce, edebimden çıktım. “Sen şimdi, kim kimdir, çözemezsin iki dakikada...”

“Başımız sağ olsun,” dedi Özge tüm söylediklerime rağmen.

İrite edercesine gülümsedim. “Vaktiyle kopardığın başa da...” diyerek kınarcasına göz süzdüm. “Temennide bulunmak ironik.”

O arada yanıma hızlı adımlarla gelen Bilge’yi görünce tüm odağım ona döndü. “İyi misin?” dedi Bilge ama benden çok daha fazla dağılmış gözüküyordu.

“Oldukça,” dedim düz bir tonda. “Sen de kendini topla,” diyerek dişlerimi birbirine bastırdım devamında. Bana da bebeği sorduğunun farkındaydım ama mahşer yerinde icazet verecek değildim. Bahçede dağıtılan helva gözlerime ilişince yutkunmaya çalıştım, olmadı. “Bilge, aç şu kapıyı,” dedim gözlerimi dağıtılan helvalardan çekemedim. Kabullenilmiş boş bir ölüm bize anımsatan ne varsa, bebeğimle benim ağırıma gidiyordu. Midemiz almıyordu, aklımızın almadığı gibi... “Aç şu kapıyı. Ben kusacağım!”

Bilge kapıyı açtığı gibi paldır küldür içeri daldım. Evin içi beni Alp Aslan’ın kokusuyla karşılayınca, tüm kusma ataklarım aniden kesildi. “Seveceksin,” diye mırıldandım kendi kendime,

salonun ortasında. “En çok onun kokusunu sevip, onun kokusuyla sakinleşeceksin...” Ardından, bana boş boş bakan Bilge’ye döndü gözlerim. “Alp Aslan’ın odasında kalan var mı?” diye sordduğumda, hayır dercesine başını salladı. “Güzel,” dedim ağırca yutkunarak. “Kimse de yerleşmesin zaten!”

Aslında bu ev hakkında söz sahibi değildim ama bu evin her bir köşesinden Alp Aslan’ın kokusu yükseliyordu ve ben bunu kimseyle paylaşmayacak kadar gözümü karartmışım. Hızlı adımlarla Alp Aslan’ın odasına ilerlediğimde, tek amacım kokusuna daha fazla bulanabilmektir. Aslını söylemek gerekirse, alacak nefesim bitmişti. Kokusunu soluyamazsam, aldığım her nefes soluk borumu delip geçecekti...

Odasına girdim... İlk olarak gelişigüzel yerleştirilmiş bir yatak karşıladı yine beni. Daha önce odasına girdiğim günü anımsadım ve gizli geçidin üstünde bulunan dolaba döndü gözlerim. Tam dolaba doğru ilerliyordum ki kapı açıldı. “Ne arıyorsun?” dedi Nazmiye Hanım, canı çekilmiş, gaddar bir tonda. “Alma buradan bir şey. Dağıtılacak o eşya!”

“Ne dağıtmasından bahsediyorsunuz siz?” dedim inanamaz bir tonda.

Nazmiye Hanım derin bir nefes eşliğinde “Sonra ‘Bu kız bir halt bilmez,’ deyince ben suçlu oluyorum!” dediğinde, başımı geri çektim söyleminin sertliğiyle. “Ölünün eşyası dağıtılır ki, ölen üşümesin. Üşüyüp de acı çekerek rüyana girmesin...”

Biliyordum. Biliyordum çünkü annem anneannemin; ben-se annemin eşyasını dağıtma şerefine nail olmuştuk. Olmuştuk olmasına ama annemin bile anneannenim eşyasıyla vedalaşması günlerini almıştı. Benim annem bile acı çekmişti. Gram canı yandıran ve yaşadığı olayı dünden razıymış gibi kabul eden Nazmiye Hanım’ı anlayamadım. Anlayamadım ve bu, dilime vurdu. “Bana sordunuz mu?” dedim başımı iki yana sallayarak. “Ölme-yen kocamın eşyasını dağıtabilmek için benden izin aldınız mı?”

“Kendi kafana göre, gizli kapaklı kıydırdığın nikâhın neyine dayanılarak senden icazet alınacak?” dediğinde, tüm oda Nazmiye Hanım’ın sesiyle dövdü.

“Allah katında geçen nikâhın, sizin katınızda geçmemesi de çok ironik,” dedim çiğ bir gülümsemeyle. “Sizde geçip geçmemesi ise umurumda dahi değil. Ben şimdi,” derken, sağ elimi havalandırıp Alp Aslan’ın dolabını işaret ettim. “Kocama ait olan, burada ne varsa toplayacağım. Üşürse şayet, kendisi gelip bana üşüdüğünü söyler! O da yerse!”

Tam kılıçları Nazmiye Hanım’la birbirimize karşı çekmiştik ki, odanın kapısı tekrar açıldı ve bu sefer odaya Sait amca, “Ne oluyor?” diyerek girdi. Ardından bir bana, bir de karısına bakıp bezgin bir nefes verdi. “Sesiniz dışarıdan duyuluyor...” Bu ne utanç verici bir söylemdi... Utandığım için, Alp Aslan’ın dolabını işaret eden elimi hızlıca indirdim. Hâlimi görünce, “Ne istiyordun kızım sen?” dedi, beni kırmaktan kaçınırcasına.

Dudaklarımı araladım ama Nazmiye Hanım konuşmama fırsat tanımadan; “Oğlanın eşyasını alacakmış. Aklın alıyor mu?” dedi hoyratça. “Hırsız gibi odaya dalmış, eşya kaçırma derdinde!”

Sol elimle saçlarımı geriye atarken derin bir nefes aldım. Sait amcanın, bana Alp Aslan’ı hatırlatan gözleriyle temas edince burukça gülümsedim. Evine eşya düşüncesiyle gelmemiştim ama Nazmiye Hanım tarafından itham edildiğim sıfatların arasında “hırsız” o kadar hafıftı ki, dik bir tonda “Eşyasından tek birini bile ele verdirmem!” demekte bir beis görmedim. “Sait amca...”

Sait amcaya doğru bir adım atmıştım ki, Nazmiye Hanım araya girip “Yavaş!” dedi elini savurarak. Adımlarım bıçak kesiğiyle anında kesilirken yüzüm de kaskatı kesildi. “Sen,” dedi havadaki elini bana doğru sallayarak. “Sen, haddini çok aştın artık! Zaten ciğerim yanıyor, bir de senin şehirli şımarıklıklarını çekemeyeceğim!” Yutkunmak isteyip yutkunamamak nedir, bilir misiniz? Ben hep bildiğimi zannetmişim... “Çık git evimden!” diye hoyratça devam etti. “Çık git! Seni gördükçe oğlumla arama giren bir kara kedi görüyorum ben! Çık git, Allah’ın belası! Çık git!”

Gözlerim dolu dolu oldu. Karnımdaki minik, bir tek kusturma eylemine yaramıyordu ne yazık ki. Babasının kızacağını bile bile gözlerimin çeşmesini açmak için de inatla zorluyordu. “Alp Aslan dönünce,” dedim zar zor, bulamadığım sesimle. “Onu bu kapıya,” diyerek sağ elimi havalandırıp odanın kapısını işaret ettim. “Ben getireceğim. Ve siz, dağıttığınız her bir ırmık tanesi için utanacaksınız!”

Nazmiye Hanım; “Sokaktaki köpeğin akli daha çok, yemin ederim,” deyince, sol kaşım sinirden seğirdi. “*Sokaktaki köpekte sizden daha çok ar da var,*” demek istedim ama sustum. Susmayı da çünkü en iyi ben bilirdim...

Alt dudağımı dişler vaziyette, Alp Aslan’ın evinde daha fazla durmamın imkânı olmadığını anlayarak ilerlerken; Sait amcanın “Jülide!” diye seslenmesiyle duraksadım. Fersiz bakışlarım kendisine döndü. “Sen doldur çantasını,” dedi başıyla dolabı işaret ederek. “Sen doldur, ben sana eksiksiz getireceğim.”

Dudağımın solu, minnetle yukarı doğru kıvrıldı. “Teşekkür ederim,” dedim gözlerimi gözyaşlarımı geri itmek adına kırıpıştırarak. “Çok teşekkür ederim...”

“Çocuğun akliyle iş mi yapacaksın, Sait Bey?” diyerek öfkeyle araya girdi Nazmiye Hanım. “Hem o kim ki-”

Sait amca, Nazmiye Hanım’ın sözünü kesip “Oğlumun nikâhlı karısı,” dedi teklemeyen. “Kocasının eşyasını ne yapacağma kendisi karar versin.” Pamuklara saracaktım muhtemelen. Muhtemelen hepsini yatağımın üzerine serip, bebeğimi babasının kokusuyla tanıştıracaktım. Alp Aslan dönene kadar her gece birine sarılıp uyuyacak, diğerlerinin de kokusu gitmesin diye defalarca parfümünü sıkacak ve hepsini streçlerle sararak kokusunu muhafaza etmeye çalışacaktım...

Başımın dönmesine aldırmadan, hızlı adımlarımla Alp Aslan’ın dolabına döndüm. Bir kırık iğnesi kalamayacak şekilde, kol düğmelerinden iç çamaşırlarına, hazır duran üniformalarına kadar neyi varsa topladım ve Sait amca benim ardımdan iki koca valiz çıkarmak zorunda kaldı. Çünkü ben, öldü diye kapı-

nın önüne koydukları ayakkabısını bile aldım. Sait amca önden bahçeden çıkmışken ben de arkasından çıkacaktım ki; Nazmiye Hanım'ın, sesindeki öfkeyi saklama gereksiniminde bulunmadan söylediği "Ben ne günah işledim seni hak edecek kadar?" sözüyle duraksadım.

Kendisinden tarafa döndüğümde, bahçedeki tüm şaşkın yüzler yüzüme bakmakla meşguldü. Vildan bile bu tiyatroya çoktan inanmıştı. Daha doğrusu, benden başka inanmayan, inkâr eden bir insan kalmamıştı. "Bence 'Oğlum ne sevap işledi de,'" diyerek dudak büküm. "'Karısı evini bize bıraktı,'" diye düşünün..."

Evin bahçesinden çıktığımda yüzümde âdeta Chucky bebek¹ gülümsemesi vardı. Sait amca, benim gibi Nazmiye Hanım engeline takılmadığından çoktan evimin merdivenlerini dahi çıkmıştı. Kendisini daha fazla bekletmemek adına ona doğru koştuğumu görünce "Koşma, kızım!" dedi boşta bulunarak. Gözlerim uyarırcasına irileşti irileşmesine ama yine de hızlı adımlarla yanına varmadan duramadım.

Evimin kapısını açtığımda, aklıma bu kalabalıkla Melih'in neden dönmediği geldi ama üstünde duramadım. "Teşekkür ederim, Sait amca," dedim çocukça bir hevesle. "Gerisini ben hallederim."

Sait amca valizleri bırakıp gidecek zannederken, salondaki çekyatıma oturmayı tercih etti. El mahkûm, bende kendisini takip edip çekyatın diğer ucuna oturdum ama ağlayacak diye korkmaktan da geri duramadım. Beklediğimin aksine; "Sen bunları vermeyeceksin kimseye belli ki," dediğinde, başımı evet dercesine salladım. "Öldüğüne de inanmıyorsun," dedi ardından, kararsız bir tonda.

"Beni bıraktığına inanmıyorum," dedim zerre tereddüde düşmeden. Ardından sol elim usulca karnıma kapandı. "Bu bebeği o kadar çok istedi ki," diyerek omuz kıstım. "Olma ihtimalini bilirken gitmez." Derin bir nefes alıp, gözlerimi dillendireceğimin

¹ Hayalî bir sinema film karakteri "Katil Bebek Chucky"ye atıf yapılıyor.

inancıyla yumdum. "Alp Aslan, beni biçare koymaz. Ben onu koyarım ama o beni koymaz..."

Gözlerimi tekrar araladığımda, Sait amcanın yüzüne oturan anlayış dolu bir tebessümle karşılaştım. Sanırım, zaten bir o gülüyordu, bir de ben... "Yanışın var..." dediğinde, elimi karnımdan çekmeden kaş çattım. "Asıl sen bizim deli oğlanı, biçare koymazsın..." İhtiyaçla elini bana doğru havalandırınca, boştaki sağ elimi kendisine uzattım. "Ben sana inanıyorum," dedi tane tane, üstüne basarak. "Ya da sana inanmak, yüreğimin sıkışmasını engelliyor da olabilir..." Dudaklarım iki yana kıvrıldı usulca. "Ama senden bir şey isteyeceğim..." Başımı "Tabii," dercesine oynattım. "Doğum gününde beni sen, şehitliğe götüreceksin..."

Sait amcanın elinin arasındaki elimi nasıl çektim, anlamadım. "Çocuğuma," dedim hızlıca dudaklarımı ıslatarak. "Çocuğuma, içi boş bir mezarın taşını göstermeyeceğim..."

"Sen içeri gelme," dedi vakurca. "Bugün köyde de bir anıt mezar diktiler. Ben orayı gidip göreyim istiyorum ama evdekilerle gideyim istemiyorum."

Beni ikna etme çabasına aldırmadan, "Eskişehir'e ını gideceğiz?" dedim şaşkınca.

"Seni yol etkiler mi?" diye sorunca makul bir tonda, hayır dercesine başımı salladım.

"Ben de Ankara'ya uğrarım o zaman," dedim kaşlarımı havalandırarak. "Anneme..." Ardından başımı sola doğru eğdim usulca. "Siz de orada içeri gelmezsiniz ama..." Gelmesin istememin nedeni, anneme ne söyleyeceğimi bilemememdi...

Sait amca hevesle başım sallarken, "Anlaştık o zaman, kızım," dedi. Ardından usulca ayaklandı. "Sen kendine dikkat et, bana yeter," derken saçlıktan çıkmış saç tellerimi babacan bir tavırla okşadı. "Bugünler de geçer elbet."

Dolu dolu bir inançla, "Geçecek," dedim. "Bugünler de geçecek..."

Sait amca evindeki matem havasına dönerken, ben bebeğimle bayram havasına geçtim. "Senin o huysuz baban var ya," dedim

valizleri tek tek yatağımın üzerine boşaltırken. “Hayatta elletmezdi eşyasını...” Elime geçen, daha önceleri hiç üstünde görmediğim gri bir tişörtü burnuma yasladım. Ciğerime dolan kokusuyla dilimden bir “Oh...” döküldü. “Allah’ım, sana şükürler olsun...” dedim devamında, belki de tişörtü onuncu kez koklarken. O arada fark ettiğim ayrıntıyla gözlerim kısıldı ve bir kahkaha attım. Sol elimin parmak uçlarıyla karnımın üzerinde daireler çizerken, “Babanın siniri sana geçmiş,” dedim otuz iki diş. “Çok sinirliyim çünkü ben. Normalde değildim,” diyerek gülümsemeye devam ettim. “Ve kokusunu soluduğumda sakinleşiyorsun. Baş ucumda bir kovaya ihtiyacım yok. Sadece babanın kokusuna ihtiyacımız var...” Başım geriye doğru düşerken, gözlerim yumulu bir hâlde; “Çabuk dön,” diye mırıldandım. “Yalvarırım, ben delirmeden dön...”

Günün devamında, 21 Temmuz’u hiç yaşamamış sayarak, Alp Aslan’ı sadece görevden dönsün diye bekliyormuşum gibi eşyasını üzerime geçirerek yattım ve deliksiz uyudum...

Devamındaki günlerim; yemek yemek, aşırı bir şekilde kusmak, insanlarla iletişim kurmamak ve Alp Aslan’ın eşyasında hayat bulmakla geçti.

Takvimler 26 Temmuz’u gösterdiğinde, in niyetine kullandığım evimden Eskişehir’e gitmek için çıktım. Yol oldukça sakin başladı. Alp Aslan’ın, ciğerimi deşip elime vermek isteyen müzik listesiyle seyrederken, Urfa çıkışında, peşimizde uzunca bir müddettir bizimle birlikte seyreden gri bir araç gözümü ilişti. Aracı gözüm bir yerden ısırtıyor gibi olsa da o anda tanıyamadım. Ben aramızdaki mesafeyi açmaya çalıştıkça, o kapattı. Derin bir nefes aldığımda başımın solundan giren ağrı, gerginliğimin yansımasıydı. Hız kadranı yükseldikçe, oturduğu koltuğa daha çok yapışan Sait amcaya hiç bakmadan; “Sait amca,” dedim gözlerimi dikiz aynasında sabit tutmaya çalışarak. “Torpidoyu açar mısınız?” Torpidoda, Alp Aslan’ın bir adet silahı olduğunu biliyordum... “Ardından sıkıca tutun,” diyerek camımı da açtım, gözlerimi yola sabitleyerek.

Yolun sağ yanına açılan cebe hızlı bir giriş yaptığımda, Sait amca torpidoyu açtı ama açınca bir heylik tabancası görünce “Ne oluyor kızım?” demeden duramadı. Direksiyonu tam sola kırarken, sağa doğru eğilip hızlıca torpidodaki silahı aldım ve el frenini çektim. Araba yanlayarak acı bir şekilde kayarken, üzerimize doğru gelen gri aracın sağ ön tekerine, açmış bulduğum camımdan ateş ettim. Kovanından boşandırdığım mermi nedeniyle, ardımızdan gelen araç da yanlayarak ancak durdu. Kapımı açtığımda, Sait amca daha çok panik oldu ve “Nereye gidiyorsun?” diye sordu. “Kim o?”

“Göreceğiz,” derken derin bir nefes alarak arabadan indim. Karşımdaki aracın da şoför kapısı açıldığında, aracın içinden yüzünün bir tarafı mosmor bir izle kaplı olan bir insan indi. “Kimsin?” dedim elimdeki silahı milim aşağı indirmeden. Başımı hafifçe iki yana salladım. “Peşimdesin kaç dakikadır. Kimsin?” Gözlerimi kim olduğunu bilmediğim şahsiyetin üzerinden milim oynatmadan Sait amcaya seslendim. “Sait amca, inme! Telefonumdan arama kayıtlarına girebilir misin?”

Niyetim Melih’i aramaktı ama karşımdaki gençten çocuk, iki elini iki yanında havalandırıp; “Selam, yenge,” deyince, “Ne diyorsun?” dercesine kaşlarım çatıldı. “Zifir ben,” diye devam edince, yüzüme istem dışı bir şaşkınlık yayıldı. “Arabayı görünce,” derken, ardımda kalan arabayı işaret etti kaşlarıyla. Peşi sıra da yüzünü buruşturdu. “Malum haberler nedeniyle peşine takılmadan duramadım.” Genişçe gülümsediğinde, yüzündeki kara leke daha bir karaya bulandı. “Senin değil ama arabanın peşine takıldım yani...”

Dudak bükerek “Nereden bileceğim?” dedim. Alp Aslan nasıl tanıştıklarını anlatmıştı ama kıskançlığını geri plana atıp Zifir’in fiziksel özelliklerinden bahsetmiş miydi, hatırlamıyordum! Anlattıysa bile, ben kendisinin özellikleri hariç herkese o kadar kördüm ki, zerre aklımda tutamıyordum!

Karşımdaki genç çocuk umarsızca omuz silktikten sonra “İstediyini aranız, yenge,” diyerek elini cebine attı.

“Kıpırdama!” diye bağırdım. Ardından elimdeki silahı daha çok sıkıştırdım. “Nasıl tanıştınız siz Alp Aslan’la?”

Sorumla gencin yüzünden mahcup bir gülümseme geçti. Mahcupluğunu ses tonuna da yansıtop “Başımı kaşıyabilir miyim?” diye sordu ama hayır dercesine hızla kaşlarımı havalandırdım. Her ne kadar atış talimim olsa da; yetkin, işinin ehli, algıları açık bir insan değildim. Her an keklik gibi avlanabilirdim. Üstelik ruhani durumum, avlanabilmem için çok müsaitti. “Uygunsuz yerine takmışım keleşi... O da buldu beni, kendine keleş yaptı...”

Dudağımın solu, bildiğim ayrıntıyla yukarı doğru kıvrılrsa da rehavete kapılmaktan imtina ettim. Silahımı indirmeden, “Kim tanıyor seni?” dedim sertçe. “Kim biliyor timden?”

“Hepsi,” diyerek dudak büküldü.

Kaşlarımla, sağ cebinde durduğu belli olan telefonunu işaret ettim. “Emre’yi ara, sesi hoparlöre ver,” dedim dişlerimi birbirine bastırarak. “Abuk sabuk bir şey yapıp, bana yok yere kendini vurdurma, olur mu?”

Hafifçe boğazını temizleyip, tedirgin etmekten kaçınırcasına, ağır çekimde cebindeki telefonu çıkardı. Ardından hoparlöre aldığı çağrı ikinci çalışta; “Zifir?” diye açıldı ve ben, Emre’nin sesini tanıdım.

“Emre,” diye hoyratça seslendim. “Bu genç arkadaş beni takip ediyordu. Bunun Zifir olduğuna nasıl emin olabilirim?”

“Ne alaka be?” deyince Emre şoklanmış bir hâlde, elimdeki silahı daha çok sıkıttım. “Yüzünün bir tarafı koyu mor renkli doğum lekesiyle kaplı ama dur, görüntülü arayayım,” diyerek hızlıca çağrıyı sonlandırdı. Peşi sıra çalan telefonu Zifir yanıtladı. Görüntüsü Emre’ye ulaşınca, Emre; “Lan piç! Ne diye takip ediyorsun Jülide’yi?” diye hoyratça bağırdı.

Zifir’in gözleri bana dönünce, elimdeki silahı usulca indirdim. Silahı indirdiğimde ise zangır zangır titrediğimi fark ettim. Yüreğim en ufak bir gelgiti kaldırmıyordu artık. “Abi, yengeyi takip etmiyorum,” diyerek esefle baş savurdu. “Çünkü bana

böyle bir emir verilmedi ama abimin arabayı görünce meraklanıp peşine takıldım...”

Emre; “Jülide’yi göster!” deyince, Zifir telefonu bana doğru çevirdi, ben de Emre’yi görebileyim diye. “İyi misin?” sorusuyla, bezgin bir nefes verdim.

“Bugün de ölmedim, şükür,” diyerek gergince gülümsedim. “Benim yolum uzun. Zifir’in arabasının tekerini deptim. Birilerini yollarsın.”

“Jülide,” diye seslenince Emre, arabaya gidecekken duraksamak zorunda kaldım. “Zifir seninle gelsin!” Kaşlarını boğmutsuzca çatıldı. Evden zar zor, Sait amcanın hatırına çıkmıştım. İnsana tahammülüm yoktu ama kendilerine tahammülüm olmayan insan ırkı peşimi bırakmıyordu. “Hiç çatma bana kaşlarını! O kadar saat araba kullanma işte, gelsin!”

Emre’nin de bebekten bahsettiğini, bebek için endişelendiğini hissedince ağırca yutkundum. “Peki, gelsin,” dedim, sabit tutmaya çalıştığım sesimle. “Zifir de benimle gelsin...” Adımlarımı tekrar arabaya döndürdüğümde, gayriihtiyari esnediğim sıra, Sait amcayı oturduğu yerde kalmış görünce hafifçe gülümsedim. “Bir şey yok, Sait amca. Alp Aslan’ın çocuklardanmış. Bizimle gelecek,” diyerek, elimdeki silahı torpidoya koysun diye kendisine uzattım. Sait amca şaşkın bir şekilde elimdeki silahı aldıktan sonra kapının dışında doğruldum. “Hatta...” Zifir’e imalı bir bakış attığımda, telefon ekranından çektiği gece karası gözleriyle gözlerim birleşti. “Zifir kullanacak arabayı. Ben uyuyacağım,” diyerek arka kapıyı açtım.

Hamileliğim yüzünden, bu yaşımda resmen yol da tutar olmuştu ve benim dikkat etmem, gözümünden sakınıp kanlı canlı babasına ulaştırmam gereken bir bebeğim olduğundan, arka koltukta keyifle uyumayı tercih ettim. Daha doğrusu; Alp Aslan’ı rüyalarımda beklemeye gittim. Bana bir iz, bir ışık bıraksın da umuduma umut katsın diye çırpınmaktı benimki... Olur da kara günlere gelirsek, rüyalarım geldiğinde ağlayabileceğimi söyle-

mişti. Ya "Ağla," demeye gelsin ya da "Ben buradayım!" desin diye bekledim ama Alp Aslan iki türlü de gelmedi. Alp Aslan'ın beklentisiyle yattığım uykumdan Eskişehir'den çıktıktan sonra uyandığım için, adına yapılan anıtı bile görmedim ve görmeme mi sağlayıp beni uykulara gark eden bebeğimin varlığına bir kez daha şükrettim...

Ankara'daki şehitliğe varana kadar, içsel şükürlerim bir ibadetmiş gibi devam etti. Zifir arabayı istediğim yere park ederken "Kim var ki burada?" dedi şaşkınca. Karanlık çoktan çökmüş, göz gözü görmüyor hâldeydi ama zaten annemle hesaplaşmama da Alp Aslan'ın gökyüzünü parıldatan güneş yakışmazdı hiç...

"Annem," dedim usulca kapımı açarken. Kimsenin bir tepki vermesini beklemeden arabadan inip, neredeyse yanı başında durduğumuz mezara yavaşça ilerledim. Kalçamı, mezarın sol mermer kısmına yasladığımda yüzümden silik bir tebessüm geçti. Ben, şehitliğe gitmezdim. Melih'in ısrarlarına rağmen gitmez, olmamışçasına yok sayardım. Özlerdim, ağlardım ama hasretimi soğuk bir mezar taşıyla dindirmezdim. "Ciğerimi defalarca yaktın," dedim karanlıkta gözlerimi gezdirerek. "Benimkini yaktın..." Dudaklarım kendiliğinden büküldüğünde, göğe doğru boy gösteren çam ağaçlarının sesi ruhumu üşütmüştü. "Nedenini bilemesem de Melih'inkini de yakmışsın, belli..." Bilemediğimin ağırlığı, kederli bir iç çekmeme neden oldu. "Şimdi sıra, neden bebeğiminkine geldi?" Yüzünü görebilecekmişim gibi başımı usulca mezar taşına çevirdim. "O kadar çok," dedim ama boğazıma oturan yumruyla devam edemedim. Derin bir nefes aldım. "O kadar çok hasret bıraktın ki kokuna beni, senin kokunun peşinde savruldum durdum. Sonra," dedim ve nefesle gülümsedim. "Sonra o kokuyu iliklerime kadar hissettiren bir beden buldum. O bedende can buldum." Sol elim usulca karnıma kapandı; gözlerim de hissetmek istercesine kapandı. "Senin gerçeklerinden nefret ederken, gerçeklerini hayat gailesi belirlemiş bir adama âşık oldum." Boğazımdan bir hıçkırık koptu ağlayamamanın ver-

diği ağırlıkla. “Beddua ettiysen geri al, anne,” dedim ağlamaklı bir tonda. “Üzerimdeki ahım, varsa geri al... Gerekirse canımı al ama canımın canını geri gönder oralardan!” Ellerim amaçsızca toprağın üzerinde gezindi. “Yaparsın sen, biliyorum ben. Sen, Neşe Gümüş’sün!” Burnumu çektim, genzim yandı. “Söyle o damadına, senin gittiğin yerlerde işi yok onun...” Başım kabullenmez bir hâlde iki yana sallandı. “Benim bebeğimi yetim bırakmaya hakkı yok onun!” Ardından gözümde akamayan yaşları, akmamasına rağmen hoyratça sildim. “Senin de beni kimsesiz bırakmaya hakkın yoktu,” dedim iç çekerek. “Beni elin kapısında köpek etmeye hakkın yoktu! Ama...” Devam edebilmek adına birkaç saniye duraksamak zorunda kaldım. “Kendim için bağırma çağırma isteyemediğim her ne varsa, bebeğim için istemekten vazgeçmeyeceğim, anne.” Yüzümde yarı buruk, yarı gururlu bir tebessüm geçti. “Erbaşlar baş eğer de Şahinler vazgeçmez...”

İçimi boşaltmanın, vazgeçmeyeceğimi haykırmanın rahatlığıyla oturdüğüm mezarın kenarından usulca ayaklanıp ardımı döndüğümde Zifir’le karşılaştım. Gözleri bir benim üzerimde, bir de ardımda kalan annemin isminin yazılı olduğu mezar taşında gezindi durdu. “Arabada beklemen gerekiyordu,” dedim, yaptığını hoş karşılamadığımı sesime yansıtmaktan geri duramayarak.

Zifir, yaptığı eylemin sonucunda yaşadığım rahatsızlığa asla aldırmadan “İnanmıyorsun...” dedi, sorgularcasına. “Sen de inanmıyorsun...”

Özelime izinsiz müdahale edilmesinin rahatsızlığı hızla üzerimden sıyrılırken, yanına doğru adımlamaya başladım. “Başka kim inanmıyor ki?” dedim meraklı bir tonda. Aslında meraklı değil, sadece çok güçsüzdüm. Bir insan evladı daha benim gibi düşünsün ve gücüme güç katsın istiyordum...

Zifir, silktiği omuzlarıyla “Ben,” deyince, yanına varmaya çalışan adımlarım dolaştı. Ardından yüzünü tiksintiyle buruşturup, başını iki yana salladı. “Fazla basit gibi,” dedi düşünceli bir yüz ifadesiyle. “Üzerinde düşünülmeden kurulmuş bir tezgâh gibi...”

Sesindeki gız, içimdeki çözümleme isteğini daha çok ateşledi. "İşte aradığım beyin," dedim şevkle. Ardından hızla Zifir'in sağ koluna tutundum. "Her şeyi geçtim, Zifir," diyerek heyecanla yükseldim. "Alp Aslan, onların kurduğu tiyatroya figüran olmaz." Aklıma gelen düşünceyle, ağırca yutkunmak zorunda kaldım. "Bir yolunu bulurdu. Kendi kafasına kendi sıkardı aına," dedim ve derin bir nefes alarak duraksadım. "Yine de onurunu, gururunu ayaklar altına aldırılmazdı!" Zihnimde görüntüler dönmeye başlayınca, sıyrılmak adına baş savurdum. "Benim ölümüm şerefli, diyerek teslim olmazdı. Küfretmedi bile!" diyerek hayal kırıklığıyla ellerimi iki yana açtım. "Küfretmedi bile, inanabiliyor musun? Teslim oluşunu, o boyun büküşünü aklın alıyor mu senin?"

Bir taramalı tüfek gibi, kendi düşünceme Zifir'i çekmek için konuştukça, Zifir'in yüzü kasıldı, kaşları çatıldı. Heceleyerek; "Ben bilmiyorum," deyince, karşısında put gibi kaldım. "Neyden bahsediyorsun sen tam olarak?"

"Ne biliyorsun sen?" diye soluduğumda, ikimiz de dehşet içerisindeydik.

Zifir sinirle yüzünü sıvazlarken, "Esir aldıklarını..." dedi ve duraksadı. Peşi sıra, devam edip etmeme kararını alabilmek için birkaç saniye yüzümü inceledi. "Öldürdüklerini ve naaşını teslim etmediklerini..." Sol eliyle dayanak ararcasına sağ koluna tutundu. "Yalnız sen neyden bahsediyorsan, bilmiyorum ben," dediğinde, yüzü acıyla kasıldı. "Ne gördün be yenge? Ne işittin? Sana kim, ne gösterdi? Sana mı yolladılar tehdit mesajı olarak?"

Dudaklarım "o" şeklini alırken, "Evde konuşalım," dedim tutuk bir tonda. "Yolumuz uzun zaten..." Adımlamak istedim ama Zifir önümü kesince, duraksamak zorunda kaldım. "Bana kimse bir şey yollamadı," dedim gözlerimi üzerindeki koyu lacivert kot gömleğe sabitleyerek. Birkaç saniye alt dudağımı dişledim. "Bana, naaşı olmadığını söylediler; kanıt istedim..." Gözlerimi gömleğinin metal düğmelerinden çekmeden devam ettim. "Bir görüntü teslim ettiler, direktmemin karşılığında..." Usulca gözle-

nımı yüzüne tırmandırdım. Aldığım nefesler ciğerlerime yetmedi. Burnumun direği sızlamaya başlayınca, burnumu çektim usulca “Alp Aslan’ı zincirlemişlerdi,” dedim ama sesim oldukça ağlamaklı çıktığı için gözlerimi karanlık göğe çevirdim “Benzin dökmüşler...” Karanlık gök, başımdan aşağı geçti. Ellerim hızla Zifir’in gömleğini kavradığında, daha çok, ayakta durmak için güç arıyor gibiydim. Başımı hızlı hızlı iki yana salladım. “Hiç çabalamadı, Zifir. Tepki bile vermedi.” Omuzların yükünün ağırlığıyla çöktü, sesim acımın büyüklüğüyle yerle göğü birbirine kattı. “Her şeyi aklım alıyor ama teslim oluşunu aklım almıyor. Alp Aslan; kendisini, üç beş kendini bilmeze oyuncak edecek adam değil! Bir ben mi biliyorum bu adamın karakterini, Allah aşkına!?”

Zifir’in gömleğindeki ellerim alacaklısıymışım gibi daha da sıkılaşıırken o; “Görüntüleri,” dedi kayıp bir tınıda. “Görüntüleri görsem bir şey diyeceğim ama...” Gömleğini çekuştiren ellerimin üstüne destek olmak istercesine ellerini kapattı. “Bana ızletmezler ki şimdi...”

Allak bullak olmuş yüzümle “Bende var,” dedim ağırca yutkunarak. Zifir’in irileştirdiği karaları, gözlerime mihlandı. “Laptopu kırdım ama CD öylece duruyor...” Gömleğine zamklanan ellerimi çekip, hırsla yüzümü sıvazladım. “Eve gidelim. Kaldırabilirim diyorsan izlersin...” Bacaklarıma yükleyebildiğim son gücümle Zifir’in yanından geçip ilerlediğimde, Sait amcanın da konuşmamızı dinlediğini anladım. Konuşmaya takatim kalmadığını hissettiğimden, kendisine başımla hafifçe selam vermekle yetindim. Aracın yanına geldiğimde, bu sefer arka koltuğa değil, şoför koltuğuna oturdum. Aynadan, Zifir’in bıraktığı yerde kaldığını görünce, camımı açıp “Zifir!” diye bağırdım. Başı usul usul sol omzunun üzerinden bana döndü. “Hadi, ablacığım...” Kendisine böyle hitap etmemle, ağırca yutkunup, başını tamam dercesine salladı. Sait amca yolun devamı için arka koltuğa geçerken, Zifir de yanıma kuruldu...

Aynı güne sıkıştırılan gidiş ve dönüş aktivitemiz, her ne kadar giderken uyumuş olsam da dönüşte el ve ayaklarımın çığırması ne neden oldu. Alp Aslan'ın vaktimiz geçmesin dediği yollarda vakitler öldürüyordum sırf ona daha çabuk kavuşabilmek için Mahalleye girdiğimizde vakit artık gece yarısını bulmuştu ve ben, midemi içten içe kemiren minik sayesinde artık hayıllacak durumdaydım. Yolda durup yemek yememişim gibi karnımın kazınıyor oluşu, yedikten sonra çıkarmayacağım anlamına gelmiyordu ne yazık ki...

Arabayı park ettiğimde gözüm ilk Alp Aslan'ın evine takıldı Daha doğrusu evin çatısından aşağı sarkan Türk bayrağına... "Allah'ım, sen sabır ver," diye mırıldandım kontağı kapatırken. Geldiğimizi görünce, Ali abi dâhil ev halkı kapının dışına döküldü. Arabanın kapısını açtığım gibi sesleri kulaklarıma ulaşmaya başladı.

"Baba, neredesin?" dedi Ali abi, sesindeki dizginleyemediği öfkesiyle.

Sait amca arabadan indikten sonra, sanırım kendisini ilk defa öyle gördüm. "Sana icazet mi vereceğim?" dediğinde de bu ses tonunu daha önce duymadığıma emindim. Tam da Alp Aslan'ın anlattığı Sait Şahin olmuştu. "Bebesini karşılayanlar gibi ne döküldünüz sokağa?"

Alp Aslan'ın anlattığı Sait Şahin, yanında durmak, nefes almak isteyebileceğim bir insan olmadığı için hafifçe boğazımı temizleyerek "Herkese iyi geceler," dedim. Arabanın kapılarını kilitledikten sonra başımla evimi işaret edip "Hadi Zifir!" diye devam ettim, Zifir'i de kaçırmak adına.

Tam evime doğru bir adım atmıştım ki, Nazmiye Hanım; "Daha oğlumun toprağı kurumadı!" diye bağırdı. "Üç gün önce kocam da kocam diyordun, be arlanmaz, utanmaz! Bizi evden atmakla tehdit ediyordun! Benim oğlumun evine mi alacaktın, elin adamlarını?"

Nazmiye Hanım'a artık nasıl yüzümü döndüysem, altımdan yer kaydı. Yerin altımdan kaymasına ben yetişemedim ama dirseklerimden tutmak suretiyle Zifir, ben yere yapışmadan yetişti.

Karanlık geceyi aratmayan görünüşümle, "Sizi Allah ıslah etsin," dedim tükürürcesine. "Ama mümkünse benden uzakta!"

Sait amca; "Götür Jülide'yi içeri!" diye kükrediğinde, Zıfır geldiğine geleceğine pişman olmuştu çoktan "Gir kızım içeri. Gir sen, buralar bende."

Zıfır'ın yönlendirmesiyle bahçeme adımlarken son duyduğum, Nazmiye Hanım'ın ardımdan, Sait Bey'e hitaben "Kızı bırakasın!" dediği idi...

Doğduğum günden beri hiç çaba sarf etmeden sahip olduğum tek şey, insanların nefreti oldu. Nazmiye Hanım'a kadar kendimde sorun olduğumu düşündüm hep. Ama Nazmiye Hanım'dan sonra yaradılışımın ve hak ettiğimin bu olduğuna inandım. Çünkü kendisine bir kere, bir kere bile normal bir şekilde selam verebilme durumum olmamıştı. Benden bu denli nefret edebilmesi için kendisine verdiğim bir baş selamım dahi yoktu...

Evimin kapısını açtıktan sonra "Geç otur," diyerek salondaki çekyatı gösterdim. Artık o çekyatın bile en az benim kadar lanetli olduğuna emindim. "Melih!" diye içeri doğru cansız bir ses tonuyla seslendim ama evden yaşam belirtisi gelmedi. "Allah Allah," söylemlerimle çantamdan telefonumu çıkardım. Arama paneline girmeden önce tam on sekiz adet mesaj gördüm. Mesajlara üstten bir bakış attığımda, selada adımları geçirdikleri için arayıp ulaşamayan hastane personelinin ve Erman'ın mesajlarını gördüm. Hepsini okundu olarak işaretledim ama birini bile açıp okumadım, Erman'ınki hariç...

"Geleceğim ama cesaretim yok be abla. Gelip de seni bulamamaktan korkuyorum."

Sol elimle enseme ovalarken, "Kendini toparla, Jülide," dedim kendime direktif vererek. "Önce Melih'i ara, sonra git bir şeyler ye." Derin bir nefes alarak arama paneline girdim. Melih çağrımı her zamanki gibi ben üç kez çaldıramadan açtı. Açtığı gibi ise "Neredesin?" dedim merakla.

Melih derin bir nefes aldığı anda, artık onun da aldığı nefeslerinin yetmediğini hissettim. "Git bul, dedin," dediğinde, her nereye gittiyse sesi kaybolmuştu. "Gidebilmek için götümde element uydurmaya çalışıyorum." İşin bir de bu ayağı vardı elbette. Defteri kapatanlara, o defteri kendi başına yeniden açtığını hissettirmemek... "Sen nasılsın? İyi misin?"

"Yorgunum," dedim sesimden akan yorgunlukla. "Laptopunu kullanabilir miyim diye soracaktım da sana," dedim ve sağ ayağını marley zemine hafifçe vururken vereceği cevabı beklemeye başladım.

"Kullan, kullan da," dedi kararsız bir tonda. Ardından oflayarak sesli bir nefes verdi. "Jülide," dedi yalvarırcasına. "Bana 'Arkani dön, git,' diyorsun. Diyorsun da aklım sendeyken, benden dönecek bir şeyler kalmayacak, unutuyorsun!"

Altın kural.

Kim ne için giderse gitsin, aklının sende kalmasına izin verme...

"Bana lazım değil," dedim sesime kattığım canlılıkla. "Alp Aslan'ın bir adamı geldi. Kendisine laptop lazım ama ben benimkini kırdım, biliyorsun," diyerek, yanaklarımı kıvrıma utancıyla şişirdim. "Şimdi gidip Emre'den falan aramayalım diye seni aradım. Hem," dedim ve bir es vererek boğazımı temizledim. "Seni merak etmişim. İyiyim ben. Gerçekten iyiyim, Melih. Beni düşünme lütfen..."

Melih birkaç saniye duraksadı telefonun ucunda. Ardından inanmasa da, "Nerede olduğunu biliyorsun," dedi laptopunu ima ederek. "Kendini üzme. Kendine ve yeğenime iyi bak. Aklın da bende kalmasın sakın..."

"Allah'a emanet ol," dedim hızla odasına doğru yönelirken.

"Siz de," dedi duru bir tonda. "Siz de Allah'a emanetsiniz." Ardından bana bir homurtu sundu. "O mendebur karıdan da uzak dur, Jülide. Bana, kaynananın canım yaktırma... Uzak dur!"

Uyarı dolu sesine karşılık gülümseyerek, "Baş üstüne," dedim. "Hadi, kapatıyorum ben, sonra yine görüşürüz!"

Melih'in odasından laptopu alıp salona bıraktım. Sonra kendi odama girip, kimsenin bulanamaması adına tınnuk tınnuk sakladığım CD'yi alıp salona geri döndüm. CD'yi elimde çevirirken, tüm tüylerimin ayaklandığını hissettim. Fazlaca dalmış olmalıyım ki, Zifir boğazını temizleyerek kendisini belirtti. Gözlerim yüzüne takılınca, ağırca yutkundum. "Alp Aslan," dedim derin bir nefes alarak. "Benden..."

Sorumu soramadan Zifir başını iki yana sallayınca, kaşlarım çatıldı. "Bahsetmedi," dediğinde ise çatık kaşlarım havalandı. Zifir'in yüzüne parlak bir gülümseme oturdu. "Abimin karı kızla işi yoktur," diyerek yüzünü buruşturdu. "Beni de karı kız peşinde koşturmaz." Alt dudağını dişledikten sonra kendi ceplerini yokladı hızlıca. Sigara paketini çıkardıktan sonra gözlerime, "İçebilir miyim?" der gibi bakınca, başımla kendisini onayladım. "Beni bir iblisin peşine bir kadın için takınca, bir şeyler olduğunu anlamuştım. 'Jülide kim?' dedim," dedi ve omuz silktilti. Ardından hızlıca sigarasını yaktı. "'Sana ne, amına koyduğum!' diye tersledi beni." Gülümser bir ifadeyle başını savruldu. "Normalde beni terslemez. Benden bile sakındığının kim olduğunu anlamamak, aptallık olurdu..."

Sağ elimin işaret parmağına CD'yi geçirmiş vaziyetteyken, sol elimle alnımı sıvazladım. "Öldü mü?" dedim tarazlı bir tonda. Zifir'in bahsettiği iblisin kim olduğunu anlamamak da aptallık olurdu çünkü...

Zifir yanaklarını boğuluyormuş gibi şişirip, "Ben kafama göre iş yapmam," dedi. "Abim 'Fişini çek,' demediği müddetçe, eceli gelene kadar, malak gibi tavana bakarak yaşamaya devam eder!" Tam ağzımı açıp, ne yaptıklarını soracaktım ki; "Sorma," dedi dişlerini birbirine bastırarak. "Sorma, yenge, anlatamam..."

Başımı tamam dercesine sallayarak elimdeki CD'yi kendisine uzattım. Ardından arka cebimden de bir kulaklık çıkarıp uzattım. "Ses duymak istemiyorum, Zifir," diyerek, anlayış beklediğimi belirtircesine boyun büktüm. "Bu geceyi de hastanede geçirmek

istemiyorum " Boşta çıkan suğ elimi havalandırıp, mutfağı işaret ettiim "Bu şeyler ıttırtıncagım. Sana da hazırlayayım. Ardından ben yatarım, sen ondan sonra bakarsın istersen . "

Zifir yüzüme baktı, baktı; "Evlendiniz mi?" dedi meraklı bir tonda. O C'D'nin içinde ne olduğunu tanı olarak bilineyişine yordum rahat tavrını. "Bebek?" diyerek hafifçe alt dudagını dişledi. "Bebek dedin, şehitlikte..." Yüzümde buruk bir tebessüm oluştuğu sıra, Zifir çekyatın en soluna yapışıp; "Otursana," dedi oturma alanının üzerine hafifçe vurarak. "Zaten yeterince yoruldu. Ayakta kalına daha fazla."

Oturamayacağımı belirtmek adına "Yemek yemem lazım," derken, yüzümü bıkkınlıkla buruşturdum. "Vitaminimi unuttum. Soruna gelince," diyerek gözlerimi irileştirdim. "Resmî nikâh için izin bekliyorduk ama kismet olmadı. Bebekten de abinin haberi olamadı..."

"Ben buradayım," deyince, başımı "Eee?" dercesine salladım. Sol clinin işaret parmağıyla mutfağı işaret etti hızlıca. "Git yemeğini ye. O arada ben şuna hızlıca bir göz atayım. Ayrıca," diyerek, sondaki "a" harfini uzatabildiği kadar uzattı. Sonra aniden duraksadı. "Onu, ben görüntüleri izledikten sonra konuşalım..."

"Konuşmaya hâlin kalırsa," diyerek mutfağa doğru adımlamaya başladım. "Konuşuruz tabii..." Mutfağa girdim ama canım o kadar bir şey istemiyordu ki ne yiyeceğimi bilemedim. Yine de kendime, iki gün önce bir gayretle yaptığım sebze çorbasını ısıtmaya giriştim. İçeride oturan Zifir aklıma gelince, "Yemek yemeyecek misin?" diye bağırdım. Cevap vermeyince adımlarım mutfak kapısına yöneldi ama gördüğüm görüntüyle duraksadım... Zifir, sehpanın üzerine açtığı laptopa pürdikkat odaklanmıştı. Kulağında kulaklıklar olduğu için beni duyamadığını anladım. Dirseklerini yasladığı iki dizi senkronize hâlde titrerken o, ritme rağmen elleriyle saçlarını karıştırıyordu. Görüntüsünü görünce, görüntülerde bir ayrıntı fark edebileceğine dair olan tüm inancım uçtu gitti. Kendimi mutfak kapısının kasasına yaslayarak, sırtımı

Zifir'e döndüm. "Beni bırakmış olamazsın," diye mırıldandım isyanla. "Beni yaşarken öldürmeyi göze almış olamazsın..." Sol elimin parmaklarını gözlerimin altında dolandırdım. "Ey, güzel Allah'ım!" dedim amaçsızca, başımı tavana doğru kaldırarak. "Kimsem yoksa sen varsındır. Acı, şu Jülide kuluna. Bana acımıyorsan, karnımda can buldurduğuna acı..."

Ocağa koyduğum çorba tenceresinin cızırtısını duyunca, toparlandım ve adımlarım ocağa yöneldi. Kendime iki kepçe çorba koydum. Üfleye üfleye, kusacağımı bilmeme rağmen ayakta çorbamı yudumlarken, Zifir içeriden "Jülide!" diye bağırdı. Öyle bir bağırdı ki, elimdeki çorba kâsesinin zemine yuvarlanması bile göremedim. "Jülide, buraya gel!" diye tekrar bağırınca, yere saçılan çorbaya ve porselen parçalarına aldırmadan, hızlı adımlarla salona ilerledim. Tam salona girmiştik ki, sağ elimin işaret parmağıyla bir işareti yapıp, banyoya koştum hızlıca. Adamakıllı yiyemediğim çorbayı klozete iade ettikten sonra yüzümü yıkadım. Ardından, banyoya koyduğum, Alp Aslan'ın parfüm şişelerinden birini kokladım. Salona geri döndüğümde, Zifir'in ne söyleyeceğini bilmediğim için betim benzim çoktan atmış durumdaydı. "Gelsene," dedi kararsız adımlarımı görünce. "Gel bak, ne göstereceğim..."

Ağırca yutkunurken, sağ elimi boğazıma sardım. Nefesim tekliyordu... "Ben bakmasam," dedim dudak bükerek. Başımı ağırca iki yana salladım devamında, "*İsteme benden bunu,*" dercesine. "Aynı acıyı ikinci kez kaldıramayabilirim..." dediğimde, sesim cümlemin sonlarına doğru, uzay boşluğunda kaybolmuştu.

Zifir'in yüzüme bakan gözlerindeki gülümsemeyi görünce, kaşlarım derince çatıldı. "Ek bu," derken, gülümsemesini bahar kuşlarına kadar duyurdu. "Ek bu. Sen bunu nasıl izledin?"

İki elimin ayasını ödül maması dilenen köpekler gibi birleştirip, ellerimi dudaklarımın önünde sabitledim. "Nasıl olur?" dedim şaşkın ama umut dolu bir tonda. "İncelendi, dediler," derken, başımı iki yana salladım. "Montaj değil, dediler. Melih bana ya-

lan söylemez!” Sağ elim kendiliğinden havalandı. “Hele böyle bir konuda asla yalan söylemez! Nasıl ek bu, Zifir?” Ses tonum yükseldikçe yükseldi. Melih’in yalan söylemeyeceğine o kadar emindim ki, Zifir’in beni boşa umutlandırıldığına da emin olmuş oldum böylelikle.

“Onlar fark edemez ki...”

Histeriye tutulmuş gibi bir kahkaha attım. İki elimle yüzümü yellerken; “Koca ordunun fark edemediğini, sen mi fark ettin yani?” dedim alay edercesine... Başım vakurca savruldu. “Yapma, Zifir. Zaten inanmaya yer arıyorum. Yapma!”

Zifir oturduğu çekyatta yönünü tam rota bana çevirip, derin bir nefes aldı. “Bak, yenge,” dedi sabır dolu ama heyecanını bastıramadığı bir tonda. “Onlar hologram üzerinden ilerler çünkü kullanabilecekleri teknolojik sistemler bellidir.”

Hızlıca laptopun ekranını bana doğru çevirince, görüntüyü görmemek için gözlerimi yumup, dursun diye sol elimi havalandırdım. “Onların bilmem nelerle çözemediğini, sen çıplak gözle mi gördün şimdi?”

Zifir gayet rahat bir tonda; “Yooo,” deyince, gözlerimi hayretler içerisinde tekrar açtım. Yüzünde bilmiş, kendinden emin bir ifade olduğunu görünce; heyecan dolu, kesik bir nefes aldım. Yüreğimde ölen kuşlar teker teker dirilirken, yeni bir hayal kırıklığı yaşamaktan delicesine korktum. “Anywine...” Ne diyorsun, dercesine baş savurdum. “Amerikan yapımı,” diyerek hızlıca yüzünü buruşturdu. Bana boşa anlattığının farkındaydı ve bundan da hoşnut olmadığı apaçıktı. “Web tabanlı bunlar. Eğer işinin piri bir tanıdığın varsa o tabana sızmak ve videonun,” derken laptopu havada sallayınca, gözlerimi kısarak ekrana odaklandım. Dümdüz, siyah bir ekran ama ekranın ortasında kalp ritmi gibi ilerleyen simgeler vardı. “Milimetrik geçişlerini izlemek kolay.”

İki elimi arkaya doğru atıp, gevşemek adına omuzlarımı sıktım. “O işinin piri sen misin yani?” dedim, boşa anlatışının hoşnutsuzluğunu haklı çıkararak. Amacım asla Zifir’i hor görmek

değildi ama şimdi, çarpan yüreğime, sakın olmasını söylemem gereken andaydım...

Zifir, sehpanın üzerindeki sigara paketinden bir dal alırken, "Yok be yenge," deyince daha da bir kanıştım. "Ben yankesici olan bir sokak çocuğuyum. Teknoloji gördüğümüz mü var?" dedikten sonra umarsızca omuz silkti ve ben, "*Dalga mı geçiyorsun?*" diye bağırmak istedim. "Abimle karşılaştıktan sonra efsane insanlar tanıdım yeraltından." Yüzü buruştu hızlıca. "Yeraltına bakıyorum ben, mecburen, kimliksiz olduğumdan. Neyse..." deyip, uzatarak sesli bir nefes verdi. "Gel bak, sana atlama-ları göstereyim."

Korka korka adımlarken; "Ses yok, değil mi?" dedim biçare hâlde. Alp Aslan'ın acı çektiğine dair zaten bir ses belirtisi yoktu ama "*Benim ölümüm, şereftir,*" cümlesini de tüm hasretime rağmen duymak istemiyordum.

Adımlarım Zifir'in yanına vardığında, her an kalkıp gidebilmek için koltuğun ucuna oturdum. Zifir, siyah ekranı parmaklarını dokundurduğu tuşlar aracılığıyla oynatmaya başladı. "Bak şimdi," diyerek, sağ elinin işaret parmağını ekrana doğrulttu. "Atlayacak." O arada okuma çubuğu gibi ilerleyen çubuk, belli bir yerde, tırnak işaretiyle kesilmiş gibi atladı. "Bakalım hemen, bu bizim videoda nereye denk geliyor."

"Açma!" diye bağırmamla, Zifir boşta bulunarak sıçradı. "Açma, açma," diyerek hızlıca ellerimi önümde salladım. "Görmeye dayanmamam tekrar, lütfen açma..."

Zifir, dolu dolu olan gözlerimi görünce ağırca yutkundu. "Neresi olduğunu söyleyeyim mi peki?" dedi tereddütlü bir tonda. Söylesin diye ağırca başımı oynattım. "Ateş, abimin vücuduna sıçradığında atlıyor görüntü," diyerek boyun büküldü. "Yani yenge," dedi bir kez daha ağırca yutkunarak. "O ateş abime sıçradıysa da yakmamıştır. Devamını izledin ini, bilmiyorum ama-"

Benini için tüm amalar o kadar anlamsızdı ki, Zifir'i nasıl kucakladım, bilemedim. Yaşamak zorunda bırakıldığım son

günlerden sonra ilk defa, vücudum heyecandan titrerken Zifir'i kucaklamıştım ama o; kollarımın arasında taş kesilmişti. "Allah'ını, sana şükürler olsun!" diyerek bedenini saldı. Ardından, bebemmiş gibi bir de alnından öpüverdim. "Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim..." Ellerim heyecanla yüzümü turladı. () arada beynimde bir ampul yanınca kalakaldım. "Peki, o zaman bu tiyatroya neden figüranlık yaptı?" diye dehşete düşmüş bir hâlde fısıldadım.

"Çünkü küçük hesaplar peşine düşmez..." Ne dediğini zerre anlayamadığım için yüzüne bakakalınca, "Kaç zamandır o itin, uğursuzun peşinde, yenge!" dedi isyankâr bir tonda. "Aralarına girmiş!" Öfkeyle aldığı nefesiyle göğsü şişti. "Belli ki ondan bir şey istiyorlar. Muhtemelen kaçmaya fırsatı olmuştur ama kaçmayı kendisine de yakıştıramamıştır. Dezavantajı, avantaja çevirecek yani..."

Durdum, durdum ve kaşlarım söylediklerini idrak etmemle havalandı. "O kadar umurunda değilsindir yani, diyorsun?" dedim hayal kırıklıklarımı göğsüme saplayarak.

Zifir başını onaylamaz bir şekilde iki yana salladı. "Dakikalar önce 'Onurunu, gururunu ayaklar altına aldıracağına kafasına sıkar,' diyordun," dedi baskın, dikte eder bir tonda. "Dakikalar önce buna razıydın sen!" Kendisine, ne ara söndürdüğünü takip edemediğim sigarasının yerine yeni bir sigara yakarken, düşünceli bir tonda "O senin böyle düşüneceğini bilmiyor mudur? Ya da hepsini geçtim," dedi ve duraksayarak yüzüme baktı dik dik. "Öldü, dediklerinde, senin onu şak diye unutmayacağını bilmiyor mudur?"

Derin bir nefes alarak, iki elimi yüzüme kapattım. "Biliyordur," dedim boğuk bir tonda. "Biliyordur ama delireceğimi de biliyordur..."

Ellerimi yüzümden çektiğimde, Zifir'i gülümserken görünce kaşlarım çatıldı. Eliyle saçlarını podyuma çıkacakmış gibi karıştırırken; "Vallahi yenge, hiç etkilenmiş gibi durmuyorsun," devince, sağ elimin tersiyle sol koluna vurdum sertçe.

“Hee,” dedim sinirli bir tonda. “Delik deşik olan ciğerimi bir de bana sor. İşe gidemiyorum ya, işe! Ben neler yaşadım da izin almadım. Şimdi babası bir yandan,” dedim ve sağ elimle karnımı gösterdim. “Danası bir yandan... İliğimi kemiğimi kurutuyorlar benim!”

Zifir sol elinin işaret parmağını bir tur havada döndürerek “Konumuza dönelim bence,” deyince, derin bir nefes alarak, başımla kendisini onayladım. “Eğer mevzumuzda haklıysak, abim dönene kadar işe gitmek yok!”

“Sebep?” dedim yüksek bir sesle.

“Abimden ne istiyorlar, bilmiyoruz,” diyerek yüzünü buruşturdu. Ardından işaret parmağıyla beni ve kendisini işaret etti. “Ama ne istiyorlarsa yapmayacağını, söylemeyeceğini ikimiz de biliyoruz...” İki elini hoyratça yana açıp devam etti. “O yapmadıkça ne yapacaklar? Onu sevdikleriyle vuracaklar! Hamileyim, diyorsun. Ortaya çıkarsa ne olacak?”

Başımı hızla iki yana sallayarak, “Çıkmaz!” dedim.

Zifir bir kahkaha attı. “Bok çıkmaz!” dedi ardından öfkeyle. “Bugün peşinden geldim, duydum. Biriyle konuşursun, duyarlar. İllaki duyarlar!” Sağ elinin işaret parmağını tehditkâr bir şekilde yüzüme doğru salladı. “Kafasına sıksalar koymaz ama karşısında senin kafana sıkarlarsa, dayanamaz! Neyi anlamıyorsun?”

Dişlerimi birbirine bastırarak, “Bağırma bana!” dedim.

Sesimle irkilip kendisine geldi. “Kusura bakma,” dedikten sonra toparlanmak adına hızlıca bir nefes aldı. “Yenge, ister kız ister darıl. Ya gölgen olurum, anlamazsın ya da kendin razı olursun, işimize bakarız. Ama bu işin sonunda kazanan taraf da biz oluruz...”

Bezgin bir nefes verdim. Üstüne uzunca düşündüm. Çok seçme şansımın olmadığı ortadaydı ama düşündüğüm, işe gitmek ya da yalnız takılamamak değildi. “Bu videodan emin misin sen, Zifir?” dedim kaşlarımı hızlıca kaldırıp indirerek. “Benim,” diyerek sağ elimin işaret parmağı ile başparmağının arasında azıcık me-

safe bırakıp, elimi havalandırdım. “Şu kadar dayanacak gücüm kaldı. Bir yıkıntıyı daha kaldıracak durumda değilim!” Çukuk omuzlarım gözle görülebilir bir hâldeydi. “Söylediklerine inanıyorum çünkü Alp Aslan’a bir şey olsa hissedeceğime eminim ama tutunduğum dalı kırarsan, seni Alp Aslan’a yem ederim!”

Zifir dudağını bükerek, başını aşağı yukarı kinaye ile salladı. “Tencere-kapak gibisiniz, yemin ederim,” deyip yüzünü ecele buruşturdu. “Yok, tekere sıkımlar, yok efendim, tehdit etmeler... Sonra, ‘Alp Aslan benim için bir şey dedi mi?’ Dillendirmeye korkmuştur garip abim!”

“Bana bak, çocuk!” dedim işaret parmağımı havada sallayarak. “Madem istediğin olsun istiyorsun, benimle iyi geçim,” diyerek, başımla Melih’in odasını işaret ettim. “Geç içeri, uyu. Çarşafklar temiz.” Usulca ayaklandım ama odama gitmeden önce duraksayıp, bakışlarımı Zifir’in yüzüne odakladım. Yüzündeki iz, ilk görüldüğünde ürktü de devamında alışagelmışlik hissettiriyordu. “Açsan, yemek ye. Çay, kahve, bilurum alkol çeşidi, ne ararsan var. Çekinme!” İkaz edercesine gözlerimi belerttim. “Her şey için teşekkür ederim ama olumlu ya da olumsuz, ne öğrenirsen öğren ya da duy; önce bana söyle, olur mu?”

Zifir başıyla laptopu işaret edip, “Bunu birileriyle paylaşacak mısın?” dedi merakla.

Başımı evet dercesine sallarken, “Melih’le paylaşacağız,” diyerek, o birinin ismini verdim. “Çeneme, daha doğrusu kahrolmama dayanamadığı için, şehitlik mertebesi almış olan abini aramaya gitmeye çalışıyor. Boşa gitmediğini bilmek, en çok onun hakkı.” Derin bir nefes aldım. “Ama dua edelim de, gitmeden önce eve uğrasın. Yoksa telefonda söyleyemeyiz...” Zifir, tamam dercesine başını sallayınca, iyi geceler dileyip odama geçtim. Odaya girdikten sonra ise yüzümde buruk bir tebessüm oluştu. “Görüyor musun, anneciğim?” dedim yatağa doğru ilerlerken. “Her gecenin bir sabahı var. Bizim görecektir sabahlarımız henüz bitmedi...” Yatağa uzandığımda nasıl yatacağımı bilemedim ama

sırtüstü yatınamın bebek açısından çok sağlıklı olmayacağını bildiğim için soluma döndüm usulca. Sağ elim kamıma kapanırken, yastığın birinin üzerine özenle serdiğim, Alp Aslan'ın tişörtüne burnumu gömdüm. "Senin doğum günün bugün değil," dedim gözlerim kapalı hâlde, mırıltıyla. "Döndüğün gün, üçümüzün doğum günü olacak..."

Umut, hayata tutunabilmenin temel taşıdır. Gücüm yettiği kadar temel taşlarımın sarsılmaması için gayret ettim ama her geçen gün üzerlerine ağırlıklar yükledi. Bir bilinmez in içerisinde yuvarlanmak, zannedildiği kadar kolay değildi. Öldüğüne asla inanmadığım kocamın; üçü, yedisi okundu, selasının okunduğu gibi. Okunan hiçbir dua yüreğime ferahlık vermedi ama Alp Aslan'a kuvvet ve dirayet vermesini temenni ettim...

Melih, sınırı geçmeden önce iyi olduğumdan emin olmak için olsa gerek eve uğradı. Evde Zifir'le beni görünce şaşırırsa da, içi daha bir rahatladı ama bu rahatlık Zifir'in bulduğu ayrıntıyı söylememizle anlık bir sekteye uğradı. İçinden "*Birdiler, iki oldular,*" dediğine emindim ama dışından "Ben bunun içinden geçeceğim. Sonra da o orospu çocuklarınm içinden geçip öyle geleceğim. Kardeşim," diyerek eliyle beni takdim etti Zifir'e. "Sana emanet. Biz dönene kadar..." İşittiğim çoğul ekiyle dudaklarım iki yana kıvrıldı. "Başına bir iş gelirse, dönünce de senin içinden geçerim, haberin olsun!"

Melih, sıraladığı direktiflerinin ardından gönül rahatlığıyla gitti ama günlerin hızı da onunla gitti sanki. Dışarıda kar kış varmışçasına camın önünde pinekleyerek geçti günlerim. Her gün ama her gün birbirinin aynısıydı. Evde olmaya alışık bir insan olmadığım gibi hamilelik de daha önceden deneyimlediğim bir şey olmadığı için elim ayağım, tüm bildiklerim birbirine karıştı. Kusmaktan heder olduğum günler olurken, en yakın arkadaşım bir çubuk kraker oldu. Ev arkadaşlarım ise Zifir'le beraber Vildan ve Cemre...

Vildan ve Cemre, çocuk avutur gibi beni her avutmaya çalıştıklarında aslında ruh durumumu daha da aşağılara çektiler. Çün-

kü avutulmaya çalışıldığım her anda, avutulmamı gerektirecek bir şey varmış hissiyatına kapıldım. Kısacası, temizinden sıyrıldım. Mesafeli bir insanken, günler geçtikçe yabani bir insana dönüştüm. Kitap dahi okuyamadığım günler oldu. Kitaplardan bile nefret ettiğim günler... Alp Aslan'a bir kuple şiir okutmadığım için kendime kızdığım anlar... Yaşayamadığımız her güzel an, geçen her bir günde, yüreğime bir sızı olarak saplandı. Saplandı ve asla kapanmayacak yaralar bıraktı ama oluk oluk kanayan tüm yaralarımın rağmen, geçen günlerin hiçbirinde ağlamadım...

Tarihler 20 Ağustos'u bulduğunda, elimde sadece, Alp Aslan'dan habersiz geçirdiğim 33 günüm vardı.

Koskoca 33 gün!

Kalp atışını duymak için doktora gideceğim tarihe kadar, kocamın döneceğine inandığım, tam tamına 33 gün geçirdim. Onsuz geçirdiğim günlerin sayısı değildi de sanki yaşı, bir anda 33 oluvermişti. Alp Aslan'dan habersiz geçirdiğim o 33 günde, en az beş yaş aldım. Aldığım o beş yaşta; varlığını hiç hissetmediğim bebeğimi avutmayı, kendimi sakinleştirmek için sürekli "Şşşş," demeyi, ardı arkası kesilmeyen belirsiz yarınların çetelesini tutmayı, neye kavuşacağımı hiç bilmeden direnmeyi öğrendim...

Hastane randevuma kocam dönemediği için Zifir'le birlikte gittik ama ne Zifir içeri girmek istedi ne de ben, kendisine bunu teklif ettim. Selda'nın odasına muayene için girdiğimde, Selda yine aynı Selda idi. Bir hekim olarak oldukça güler yüzlü ve pozitif... Benim beti benzi atmış hâlimi görünce muzipçe yüzünü buruşturmadan duramadı. "Hamilelik pek iyi geçmiyor sanırım..."

Önündeki bekleme koltuğuna bezgince otururken, "Çok kusuyorum," dedim umutsuzca. "Kolayını bulsam, banyoya yatak atacağım!" Bana bile artık yabancı olan gözlerim esefle irileşti. "O derece yani!"

Selda sol avuç içine çenesini yaslayıp birkaç saniye yüzümü izledi. Ardından; "Bence sorun kusman değil ama neyse," dedi, başını hafifçe iki yana sallayarak. "Hadi," deyip hızlıca ayaklan-

dı. “Annemize doping niyetine bir kalp atışı dinletelim de kendisine gelsin.”

Hevessizdim...

Bebeği istemediğim için değil; onu delice isteyen insan, yanımızda olamadığı için... Asla bir bebek sahibi olmayı planlamayan bir insan olarak, bir bebeğin sorumluluğunu tek başıma almışım gibi hissettiğim için... Daha doğrusu, bu bebeğe Alp Aslan olmadan sahip olmak istemediğim için...

Sedyeye varan adımlarını takip etmediğim için Selda, “Hadi-sene Jülide!” diye seslenmek zorunda kaldı.

Bekleme koltuğundan kalktım ve donuk adımlarla muayene alanına ilerledim. Sedyeye uzandıktan sonra, üzerimdeki kısa kollu beyaz tişörtümü yukarı sıyırdım. Gözlerim kapalı bir hâlde, Selda jeli yaysın diye beklerken, içimden; *“Seninle ilgili değil,”* dedim. *“Seninle ilgili değil, anneciğim. Ben sadece, bu anı hiç böyle hayal etmemiştim...”*

Selda probu karnıma yerleştirdikten sonra “Bakalım, bir ayda ne kadar yol katetmişiz,” dedi kendi kendine. Gözlerim kapalı bir hâlde uzandığımı için benimle konuştuğuna ihtimal vermedim. “Sabah bulantıların mı çok oluyor?” deyince, gözlerimi açıp, hayır dercesine başımı iki yana salladım.

“Ne yersem yiyeyim kabul etmiyor sanki,” dedim dudak bükerek.

Uyarırcasma kaşlarını havalandırıp “Bence senin stresinden,” dedi. “Babamız nerede? Yine mi sonra gelecek?”

Yüzümde buruk bir tebessüm belirdi. “O dayımızdı,” dediğimde, Selda’nın gözleri hayretle irileşti. “Babamız, henüz dönmedi...”

Derin bir nefes alıp, “Bir dakika,” dedi ve bir tuşa dokundu. Bulunduğumuz alanda dövünürcesine çarpan hızlı kalp sesi, nefesimi tutmama neden oldu. “Duyuyor musun?” dedi gülümseyerek. “Bu ses, sen güçlü oldukça bu kadar güçlü olacak. Bebeğinin kalp sesini duyuyor musun, Jülide?”

“Kapat!” dedim sertçe.

Tepkimi o kadar beklemiyor olacak ki Selda'nın bir anda eli ayağına dolaştı. Sesi susturduktan sonra ise yüzüme baktı. "Artık istemiyor musun bebeği?"

Başımı olumsuz manada sallarken "Bebeği değil," dememle, Selda'nın yüzü dehşetten dehşete atladı. Yanımdaki insan kim olursa olsun, gelgitlerim nedeniyle en az bir kez, dehşet denen duyguyla tanışmış oluyordu ama ne istediğim belliydi benim. Bu yüzden dillendirmekte beis görmedim. "Bu sesi tek başıma dinlemek istemiyorum. Rica etsem, kaydını verebilir misin?"

Selda probu elime tutuşturup birden ayaklanınca, yattığım yerde omuzlarım çöktü. Birkaç saniye içerisinde geri dönüp, bana bir telefon ve telefona takılı kulaklık uzattı. "Sen şimdi buradan müzik dinliyorsun," diyerek muzipçe sol gözünü kırptı. "Ben de babamız dönünce, annemizle birlikte bu CD eşliğinde bir dans edebilsin diye uzun bir kayıt alıyorum. Anlaştık mı?" Başımı bevesle sallayıp, hızlıca kulaklıkları kulağıma yerleştirdim. Selda, tam tamına iki dakika kırk saniye boyunca kayıt aldı. Kaydın bittiğini ise karnımı sildiğinde anladım. Elinde buruşturduğu peçeteyi, yanında bulunan çöp kutusuna atarken; "Gelişimimiz güzel ama bebeği stresin etkiliyor. Jülide," diyerek, onaylamazca baş savurdu. "Muhtemelen kilo da vermişsindir. Biraz pozitif düşünmen lazım. Eşin görevdeyken, sen; eğlen, coş demiyorum tabii ama biraz stresten uzak durmaya gayret et..."

Spot ışıklı tavanda gözlerimi gezdirirken "Sen duymadın mı?" dedim donukça. Duymuş olsaydı, "Babamız henüz dönmedi," dediğimde tepki verirdi oysa. Yüzüme atılan acıma dolu bakışlara alıştığımın Selda'nın duyup duymadığını sorgulayabildim, bilmiyorum ama Alp Aslan'dan haber alamadığım her gün bir kederi yüreğimden doğururken, stresten uzak durmamın elimde olmadığını bilsin istedim.

"Neyi?" dedi şaşkınca.

"Bir ay önce," diyerek ağırca yutkundum. Gam, keder göbek adım olmuşken, stresten, üzüntüden nasıl uzak duracaktım? "Kocamın selası verildi..."

Selda'dan tiz bir şekilde; "Ne?" diye bi' çılgılık döküldü. Çılgılık atmasıyla gözlerimi kendisine çevirdiğimde, ellerini ağzına kapatmış olduğunu gördüm. Başını iki yana sallayıp, "Çok özür dilerim, Jülide," dedi panikle. "Ben çok özür dilerim. Senin acile geldiğin günün ertesi, Londra'ya seminere gitmişim. Daha iki gün önce geldim. Sen de 'Babamız daha dönmedi,' deyince..."

Yattığım sedyeden usulca doğrulurken, "Sorun değil, dönmedi zaten," dedim düz bir tonda. "Ama vitamin takviyesini arttır istersen. Çünkü ben," diyerek, henüz kapatmadığım çıplak karnımı gözlerimle işaret ettim. "Bu babası kılıkıyla baş edemeyecek gibiyim..."

Selda doğrulmam için tuttuğu elimi, dostça sıkıştırdı. "Çok üzgünüm, gerçekten," dediğinde, sesinden salt üzüntü akıyordu. "Başın-"

"Sakın!" dedim dişlerimi birbirine bastırarak. "Sakın, Selda..." Başımı hırsla iki yana salladım. "Bir sonraki kontrol için yine sana geleyim istiyorsan, bana böyle bir temennide bulunma..."

Selda söylediğimle ağırca yutkunup, ayaklandı. Ardından beni de ayaklandırdı. "Hadi gel, vitaminlerini yazayım," diyerek, yanımdan kaçarcasına masasına ilerledi.

Reçete kodumu yazdığı not kâğıdım elinden alırken, "Teşekkür ederim," dedim, içtenlikle. "Yalnız Selda, ben senden bir şey rica edeceğim..." Yüzümde minnet dolu bir gülümseme belirirken, "Hamileliğimi kimseye söyleme lütfen," dedim. "Özellikle Psikiyatrist Ali Şahin duymazsa sevinirim." Verdiğim isimle kaşları "Ne mana?" dercesine çatılınca açıklamak durumunda kaldım. "Eşimin abisi..."

Selda, sağlıkla ilgili değil de ailevi bir durum olduğunu anlayınca "Söylemem, söylemem tabii, merak etme," dedi.

Sürüklenmesine sebep olduğum şaşkınlığı devam ederken, kaydettiği CD'yi uzatmayı ihmal etmedi. CD'yi de aldıktan sonra genişçe gülümseyip; "Teşekkür ederim, gerçekten. Sana iyi çalışmalar diliyorum," dedim ve çantamı alıp, odanın çıkışına ilerledim.

Tam kapıyı açmıştım ki “Dikkat et, Jülide,” dedi uyarıcı bir tonda. “Kalbine bağlı bir kalp olduğunu unutma ve dikkat et ”

Başımı tamam dercesine sallasam da, tamam olmadığını biliyordum. Çünkü, benim kalbimin bağlı olduğu kalp yoktu .

Zifir’le hastanenin önüne çıktığımızda, yürümeme adına Alp Aslan’ın arabasını otoparktan almak için Zifir yanımdan ayrıldı. O arada gözlerimi, parıl parıl parıldayan gökyüzüne çevirdim. “İşini biliyorsun sen de,” dedim gökyüzüne göz kırparak. Uçsuz bucaksız gök; Alp Aslan’ın gözleri, benliği demekti Benliğine şikâyetimi de ilettim. “Ama bana kendini sadece böyle belli etmenden rahatsızım, haberin olsun...”

Nerede kaldığını merak ederek, tam başımı Zifir’e bakmak için normal düzeye indirmiştım ki, üç metre uzağımda Sait amca’yı gördüm. Sait amcanın tam bir metre önündeki başka bir beden aramıza girince, sola doğru bir adım kaydım ve Sait amcanın da beni görmesini sağladım. Sait amca beni görünce “Kızım,” dedi ama aynı zamanda, bir metre önündeki beyefendi de “Kızım,” dedi.

Beyefendinin bana dediğini düşünmediğim için Sait amcanın üzerindeki gözlerimi asla ayırmadım. O arada bana doğru gelen Sait amca, dengesini kaybedip yalpalayınca birden panik oldum ve dilimden “Baba!” serzenişi döküldü...

Telaşlı adımlarla Sait amcaya doğru adımlamaya başladığımda, aramızda bulunan beden, kollarını iki yana açtı. Tam önünden geçecekken, “Tanıdın...” dedi bir umutla.

Sait amca o arada başına yasladığı sağ eliyle, olduğu yerde daha çok yalpalayınca, kollarını iki yana açmış olan adamın sol kolunu önümden hoyratça ittim. “Sait baba!” diye bağırırken, telaşlı adımlarım yanına vardı. Başına yasladığı elinin dirseğinden kavradım ama Sait amca, benim kucaklayabileceğim bir cüsse değildi. Sağ dizini destek almak adına yere yaslayınca, ben de onunla birlikte çömelmiş bulundum. Başımı hafifçe sağa doğru eğip yüzüne bakarken, “İyi misin, Sait amca?” dedim özüme dönerek.

Sait amcanın yüzünde bir tebessüm oluştu. Dudağının sağı, kır sakallarının vereviyle yukarı doğru kıvrıldı. "Baba diyordun az önce?" deyince, ağırca yutkundum. Ardından gözleri usulca karnıma doğru indi. "Torunum?"

"İyi," dedim panikle araya girerek. "Ben de iyiyim. Sen iyi misin?"

Sait amca, "Siz iyiyseniz..." diye söze başladı ama söyleyeceğini tamamlayamadan; arkamızda kalan, benim çoktan varlığını unuttuğum beden tarafından adım zikredildi.

"Jülide!" Adımı işitince, başımı sesin geldiği yöne gayriihtiyari çevirdim. "Tanımadın mı, kızım?" dediğinde ise gözlerim ilk defa, beden deyip durduğum yabancıнын yüzüne tırmandı.

Boşluğa bakarcasına, karşımda, pötikareli kısa bir gömlek ve kot pantolonla dikilen adama baktım ama söylediklerinden bir şeyler çıkarmak istesem de hissiyat olarak hiçbir şey çıkaramadım.

Gözlerim istem dışı dolarken, bakışlarımı gökyüzüne çevirdim.

"Ağustos ortasında, başımıza karlar yağıyor, görmüyor musun?" diye muhtaçlıkla göğе doğru soludum.

Dağım olmadıktan sonra yağan kar sadece üşüttüyordu.

Peki, Alp Aslan; nasıl hissetmiyordu evinin ne denli üşüdüğüünü?



BÖLÜM X

KÖK SÖKTÜREN SONBAHAR

*"Hafife aldığımız kötüler,
canlı bir cenazeyi bekleyen,
kana susamış canavarı bile geçebilir"*

JÜLİDE ERBAŞ

Zar zor koluna girdiğim Sait amca yanımda kalırken, karşımızda bana "Kızım!" diye hitap eden bir adam vardı.

Vardı ama neden vardı?

Yüzüme annemin mimiklerinin konuk olduğunu hissettim. O yok sayış; tepeden bakış içeren, nefret ettiğim donuk yüz ifadesi gelip çehreme kondu. Başımı hafifçe eğerek, "Gel, içeri geçelim," dedim Sait amcaya hitaben. "Bir tansiyonuna baktıralım ya da belki şekerin düşmüştür..."

Sait amca kesik bir nefes alarak doğrulmak isterken, göz hizama; arabadan inmiş, canhıraş bir şekilde bize doğru koşan Zifir girdi. "Yenge?" diye seslendiğinde, sesindeki bastıramadığı korkudan; bana bir şey olduğunu sandığını anladım ve Zifir yanılmadığımı kanıtlamak istercesine, karşımızda duran adamın yakasına yapıştı. "Kimsin lan sen? Ne arıyorsun? Ne bok yiyor-sun burada?"

O an fark ettim ki Zifir, aslında görüldüğü gibi başı okşanacak bir çocuk değildi. Zifir, çocuk değildi... Çocukluğu şehirlerin en ücra köşelerinde tecavüze uğramış olan bir yetişkindi.

Melih gibi... Benim gibi.

Zifir'in o hâlini görünce, tüm çocukluğunu alıp kendi yaşayamadığım çocukluğumun yanında saklamak istedim. Benim, iki gün olsa da çocukluğumun ellerinden Alp Aslan tutmuştu. Melih'in çocukluğunun üstünden çekmemeye yemin ettiğim ellerim vardı. Zifir'in çocukluğunun ellerini hiç tutan olup olmadığını bilememekse içimi dağladı. "Zifir!" dediğimde, çıkan ses tonumda ne ararsanız vardı. Zifir'in adını yaşatan gözleri, gözlerime mih gibi saplandı. "Bırak adamı," dedim gözlerimi gözlerinden çekmeden. "Gel, bana yardım et ya da içeriden birilerini çağır..."

Zifir dişlerini sıkarak bir hâlde yakasına yapıştığı adama dikkat baktı, ardından sinirli bir "Aaah!" nidası döküldü dilinden ve adamı yakasından savurarak bıraktı. Adımları bize döndüğü gibi Sait amca'yı hızla sol kolundan kavradı. Sait amcanın sol kolunu kendi boynuna attuktan sonra, "Tamam yenge, bende. Sal babayı," dedi. O an anladım ki biz, Zifir'le bir spiralın tam ortasındayız. İkimiz de birbirimizle iç içe geçmiş hâldeyiz çünkü ortak noktamızı Alp Aslan oluşturuyor. Benim bir şeyi sahiplenmem için nasıl ki içinde sadece Alp Aslan'ın olması yetiyorsa, Zifir'e de yetiyordu...

Acile vardığımızda, bizi nereden gördüğünü anlayamadığım Ali abi koşarak adımlarla yanımıza doğru gelmeye başladı. O arada Sait amcanın her şeyi ölçüldü ama ölçülen her şeyi de ilginç bir şekilde normal çıktı. Sait amcanın sol koluma tutunmasıyla, isteği üzerine kendisine doğru yaklaştım. "Fenalaştığımı söyleme," deyince fısıltı hâlinde, "Neden?" diye sormak istedim ama Ali abi yanımıza geldiği için sormadım.

Ali abi yanımıza koşarak adımlarla geldikten sonra, "Ne oldu?" dedi nefes nefese kalmış bir hâlde. Rahatça soluklanabilmek için iki elini beline dayadı. "Kime ne oldu? Neden geldiniz siz?"

Zifir ile benim neden geldiğim belliydi lakin Sait amca başlı başına piyangodan çıkmıştı. Biz sessiz sedasız gidecekken, üstelik kimseye gözükmemişken tekrar hastaneye girmemiz ayrı

bir atraksiyon yaratmıştı. O arada, bayıldığım lanet gün nöbetçi olan Büşra Hemşire göz hizama girdi. Onun da beni görmesiyle kaşları çatılınca, ağırca yutkundum. “Jülide Hanım, iyi misiniz?” sorusu dan diye, göz göre göre geldi.

“Teşekkür ederim, Büşra, iyiyim,” dedim genişçe gülümseyerek. Amacım detaylı sorular sormamasıydı ama bir hata yaptım ve geçiştirmek adına “Sen nasılsın?” diye sordum.

“İyiyim ben de, teşekkürler,” dedikten sonra başını hafifçe sola eğip, kahve gözlerini gözlerime sabitledi. “Bebekte bir sorun yok inşallah?”

Zifir ile göz göze geldik ve aynı anda isyanla gözlerimiz yumuldu. Bebeği kimse duyamaz diye böbürlenmelerime, duyulur diye karşı çıkarken; tam olarak bu kadar basit olaylardan bahsediyormuş...

Ali abi şaşkınca yüzüme bakakalırken “Ne bebeği?” dedi.

Ali abi sorusunu bana sormuştu ama ben Büşra’ya dönüp, “Bir sıkıntı yok. İlgilendiğin için teşekkür ederim,” demeyi tercih ettim. Büşra, kestirip atmam sonucu iyi günler dileyerek yanımızdan uzaklaştı. Ali abiyle gözlerimi birleştirmekten kaçınarak, Sait amcaya döndüm. “İyiysen gidelim mi, Sait amca?” dedim tepkisini ölçer bir tonda.

Sait amca başım aşağı yukarı sallayarak, “Gidelim, kızım,” dedi.

Gidecektik ama Ali abi izin vermeyerek, sağ elini hoyratça havalandırıp “Ne bebeği diyorum, Jülide?” deyince, kaşlarım hiddetle havalandı, gözlerim hızlıca etrafta gezindi ama tek gözleri gezinen ben değildim; bir de Zifir vardı. Çünkü bizim derdimiz de ortaktı...

İki elimi hafifçe iki yana açtım ve “Burada mı konuşacağız?” dedim dişlerimi birbirine bastırarak. “Hayır, bebek deyince ne anlayabilirsin bir tıpcı olarak?”

Ali abi önce bir duraksadı, ardından eliyle yüzünü sıvazladı. Yüzüne masumane, saf bir mutluluğun gülümsemesi yerleşti. O gülümsemesini görünce ağırca yutkunmak zorunda kaldım.

“Baba, duyuyor musun?” dedi sesindeki neşeyi bastırma zahmetinde bulunmadan. “Torunun olacakmış...” O arada, Sait amca için yeni bir haber olmadığını fark etti. Sağ elini şaşkınca ağzına kapattı. “Sen biliyordun...” dedi onaylatmak istercesine. “Biliyordun ama bize demedin. Başka kim biliyor?” diyerek, sorgu dolu gözlerini bana çevirdi.

Başımı, daha doğrusu burnumu dikebildiğim kadar havaya diktim. “Bilge,” dedim duru bir tonda. “Melih falan...”

Ali abinin yüzündeki gülümseme, hayal kırıklıklarına evrildi. “Ben neden bilmiyorum?” diyerek, hesap sorarcasına baş savurdu.

“Çünkü kimse bilsin istemiyorum,” dedim üstüne basarak. “İlk Alp Aslan öğrensın istiyordum ama hastanelik olunca işler değişti tabii!”

“Alp Aslan’ın öğrenemeyeceğini bile bile, yaramıza şifa olma niyetiyle bile söylemek istemedin mi, Jülide?” Net bir tavırla, hayır dercesine kaşlarımı kaldırdım. Benim evladım, bir bana şifa olabiliyordu. Kendimize hayrımızın dokunmadığı şu günlerde, kanatlarımızı çatır çatır yolmak için an kollayanlara şifa olma derdine düşebilecek takatimiz yoktu. “Anam ne sevinir be Jülide...” diye devam edince, gözlerim irileşti ve başımı inatla iki yana savurdum. Tepkimi gören Ali abi, “Ne demek hayır, Jülide?” diye soludu ve ses tonuna o arada bir sinir yüklendi. “Sen de ana olacaksın madem, evladını kaybetmiş bir anayı; en çok senin anlamın, en çok senin ona umut olman gerekmez mi?”

Bükülmüş dudaklarımla omuz silerken “Gerekmez,” dediğimde sesim buz gibi çıktı.

Ali abi sağ elini öne doğru hiddetle savurup, “Ne demek gerekmez ya?” diye bağırdı.

O arada Zifir, “Yavaş...” diyerek araya girdi.

Yüzümde, bağırmasından dolayı mimik dahi oynamazken, Ali abi elle tutulur öfkesiyle devam etti. “Kadından torununu mu saklayacaksın?” sorusuna, otomatikman evet dercesine başımı salladım ve bu, Ali abiyi daha çok kudurttu. Muhtemelen

Sait annem, nedenini bilmediğim şekilde kendi canıyla uğraş-
 yor olmasaydı Ali abiye bu kadar konuşturamazdı ama ben bu
 cephede yalıtız savaşmaya alıkk bir insan olarak, bu savaşa da
 hazırdım. Ve bu savaşın kazananları da sadece ben ve bebeğim
 olacaktık. "Kardeşimin çocuğu o," diye hoyratça devam edin-
 ce, "Öyle mi?" dercesine kaşlarımı havalandırdım. "Annemim
 de torunu. Görmek, iyi olup olmadığını bilmek bizim de hak-
 kımız."

Çantamı iki elimle önümde tutarak sabitlediğimde, yüzüm-
 de bir gülümseme oluştu. Hâlihazırda havada duran kaşlarımıla,
 "Senin annenin hiçbir şeye hakkı yok!" dedim sertçe. "Bende de
 senin anana," dediğimde son kelimeyi resmen küfrediyormuşum
 gibi söylemiş bulundum. "Hiç ettirecek evlat yok!"

Ali abi sinirle iki elini yana açıp, "Benim anam kimi hiç et-
 miş, Jülide?" deyince, tok bir kahkaha attım.

Olduğum yerde omuzlarımı havalandırıp, "Beni," dedim gül-
 lümseyerek. "Beni, Ali abi, beni..." Başımı esefle iki yana salladım.
 "Senin annen o kadar bencil ki, benim de bir insan evladı
 olduğumu bile fark edemiyor. Senin annen sevgisinde bile bencil
 bir kadın ve benim bebeğimin senin annenin sevgisine zerre ih-
 tiyacı yok!" Sakinleşmek adına derin bir nefes aldım ama geri
 adım atmadım. "Bu bebeği, annen bilmeyecek, Ali abi," diyerek
 sol kaşımı tehditkâr bir ifadeyle havalandırdım. "Alır başımı gi-
 derim! Değil izimi, ismimi bile bulamazsın." Yüzümde imalı bir
 gülümseme oluştu. "Benim kimin karısı ve kardeşi olduğumu bi-
 hatırla istersen..."

Çekip gitmek adına bir adım attım ama Ali abi sol kolumdan
 kavradı ve yüz yüze kaldık. "O sadece senin bebeğin değil!" dedi
 dişlerini birbirine bastırarak, meydan okurcasına.

"Yavaş..." diye uyarın, bu sefer ben oldum. "Benim," dedim
 ardından, hiddetimle inadımı harmanlayarak. "Babası çıkıp ge-
 lirse ikimizin olur. Yoksa..." Nefesli bir gülümsemeyele bir es
 verdim. "Sadece benim!"

“Tam annenin kızı olmuşsun,” diyen bir ses duydum arkamdan. Sabır dolu bir nefes alırken gözlerimi yumdum. “Annenin bana yaptığını, sen kocanın ailesine yapıyorsun...”

Kolumu Ali abinin elinden hoyratça çekştirirken, “Abi diyorum ama saygımdan,” dedim dişlerimi birbirine bastırarak. “Zorlama, abi. Zorlama!” Hızımı alamadığım için arkamdaki adama döndüm hâliyle. “Ben kocama yapmıyorum en azından,” dedim çatığım kaşlarımla. “Belki de kocalık yapamadığın için babalık da yapamayacağın düşünül müştür!” Sinirli bir kahkaha attım. Neden her şey üst üste gelmek zorundaydı ki? “Kel öldü sırma saçlı, kör öldü badem gözlü mü oldu, Zeki Efendi?” Kendisinin kim olduğunu, zikrettiğim isimle kabullenmiş oldum. “Eski karınız öleli iki seneden fazla oldu. Zahmet etmeseydiniz hiç! Ben öldükten sonra mezarıma gelirdiniz, ‘Tanıdın mı kızım?’ demeye...”

O arada karşımdaki adamın dudağı hafifçe yukarı kıvrıldı. Gülümsememiz... Daha doğrusu benim burukça, yarım kalmış gülümsememle onun kinayeli gülüşü aynıydı... “Ön yargılısın,” dedi kınarcasına. Beni kınamaya hakkı varmışçasına... “Annen gibi sadece işine geldiğine inanan, onu benimseyen bir ön yargılısın!”

“Sadece annem olduğu için anneme benzemiş olabilir miyim acaba?” dedim dalga geçercesine.

“Yenge,” dedi Zifir o arada. Daha fazla üzülüp hırpalanmamı istemiyordu, biliyordum ama hafifçe elimi havalandırıp kendisini susturdum.

“Bunca yıl sonra kızınızın, annesine mi yoksa babasına mı çektiğini gözlemlemek için geldiyseniz, Zeki Bey,” dedim söylediğimin saçmalığına kendim de inanamayarak. “Gerek yok! İnanın, hiç gerek yok...” Başımı kinayeye aşağı yukarı salladım. “Benim sadece annem vardı. Benzeyip benzemediğimi ölçebileceğiniz bir babam hiç olmadı!”

Kaşları çatıldı o arada, karşımdaki adamın. Biyolojik babamın, meğer ela gözleri varmış; onu da fark ettim. “Senin annen var mıydı, Jülide?”

“Hem de iki annem vardı,” dedim sinirle gülümseyerek. () arada kaşları daha çok çatıldı. “Biri hâlen hayatta, şükür. Hatta sizin yerinize yıllarca babalık da yaptı!” Yüzüm gözüm yılmırlıkla seğirdi. “Ne için geldiniz, bilmiyorum ama inanın ki ilgilenmiyorum da. Zira şu dönemlerde saç taramaya dahi fırsatım yok!” dedikten sonra bakışlarımı Ali abiye çevirdim ve ekledim: “Gölge etmeyin, başka ihsan istemem...”

Ali abi hafifçe tebessüm edip inancımın dalga geçerek; “Alp Aslan nereden gelecek, Jülide?” deyince, bozuk olan sinirlerim daha çok bozuldu.

“Biliyor musun?” dedim tükürürcesine. Aile değil de ayak bağı olduklarını düşünüyordum ve bu düşüncem de dilime yaralayıcı bir şekilde yansıdı: “Alp Aslan’ın dağdaki teröristlere asla ihtiyacı yok. Sırtını sizden kollasa yeter!” Peşi sıra, artık fıldır fıldır dönmeye başlayan bakışlarımı Sait amcaya döndürdüm. “Geliyor musun, Sait amca, yoksa biricik oğlun Ali mi götürsün? Çünkü ben biraz daha bu bozuşuk ortamda duramayacağım...”

Sait amca; “Git kızım, sen,” deyince, hayret dolu bir nefes verdim.

Piyangodan çıkıp hastaneye gelmesi sonucu başımıza musallat olmayanın hatırı kalmıştı ama koskoca adama da bir şey diyemeyeceğim için; “Hadi Zifir,” dedim, başımla acilin çıkışı işaret ederek. “Bize ayrılan sürenin sonuna geldik...”

Zifir’le birlikte, iki tam bir çekirdek olarak eve döndük ama o günden sonra gelen her bir günümü, diken üzerinde geçirdim. Bu öyle bir dikendi ki; parmağıma usulca batsa, beni canımdan edecek cinstendi...

Günler geçti... Ama her geçen gün bir kirpik tanemi elime verdi. Gözlerim camdan dışarı bakmaktan köreldi. Kulaklarım telefon sesi beklemekten, diğer seslere sağırlandı. Her şey değişti. Her şey geçti. Bir kasmalarım geçmedi, bir de Alp Aslan’ın dönemeleri değişmedi...

Sonbahar geldi. Alp Aslan'ın olmadığı yazda donmuşken, sonbaharda yapraklarımı değil, köklerimi dökeceğimin bilincindeydim...

Alp Aslan'dan haber alamadığım günlerin sayısı altmış dörde vardığında ve bebek için tahlile gitmem gerektiğinde, beynimin beş lobundan birini kaybettim. Umut dallarım; Melih aramadıkça ayrı tükendi, Zifir ekstrem bir şey bulamadıkça ayrı tükendi. Daha doğrusu ben tükendim...

Toprağına saldıgım köküm koparılmak için hoyratça çekildikçe, tüm dayanaklarım tek tek kırılmaya başladı. Dile kolaydı; ölümü ilan edilen bir insanı altmış dört gün boyunca, biçare, pencere önlerinde beklemek... Dile kolaydı ama kalbe çok ağırdı...

Umutlarım tükendikçe ve ben bu diyarda yaşamaktan vazgeçtikçe; içimde can bulan, hayata daha çok tutundu. Oysaki ben, onun yerinde olsaydım; biçare, savrulan bir anneye tutunmazdım. Güçlü sanırdım kendimi; gücüm tükendi ve hayatla iletişimim kesildi...

Zifir, ne yapacağını bilemez hâle geldi. Vildan ile Bilge dönüşümlü olarak başımda nöbet tutmaya başladı. Herkesin hâli, şekli şemaii değişti. Bir, pencere önünde dikilerek birbirimize bakan Sait amca ile benim şeklimiz şemaimiz değişmedi. Yine bir kayıp zaman dilimi olarak geçirdiğimiz eylül ayında daha sağlıklı yaşamaya karar verdim. Neyimeydi, bilemiyordum ama bebeğim için denemeye karar verdim. Sabahları, yıllar önce İstanbul'da yaptığım gibi çıkıp koşmaya başladım. Ben koştum, Zifir arkamdan belinde silahı ile koştı...

Melih, geçirdiğim kayıp günlerin hiçbir diliminde aramadı. Alp Aslan'ı bir bilinmezde aramam yetmiyormuş gibi bir de Melih'i aramaya, onun merakıyla yanıp tutuşmaya başladım. Daha beter olan bir şey varsa; Melih'i zorla, istemediği hâlde gitmeye mecbur ettiğim için suçluluk hissetmeye başlamış olmamdı...

Zeki Bey'i ise geçen süreçte bir daha hiç görmedim. Neden geldiğini anlamadığım gibi üzerine düşünmek de istemedim.

O kadar çok düşünmem gereken şey vardı ki, hangisine yetineceğimi bilemez hâldeydim. Zifir benimle teori bile kasmaktan yorulur hâle geldiğinde, ne ile oyalanacağımı şaşırdım ve belki, bir gün okurken güleriz düşüncesiyle, bebeğimle kendime günlük tutmaya başladım. Ama o günlüğe ne yazarsam yazayım, tüm cümlem hep aynı oldu...

"Baban bugün de dönmediği için özür dilerim..."

Takvimler yırtılıp aylardan ekim geldiğinde; pencere önünde oturarak tam tamına üç ay tüketmiştim. Elden ayaktan kesildim. Bebeğim haricindeki insanlarla konuşmayı dahi unuttum. Hoş, onunla konuşmamın sebebi de onunla birlikte kendimi de avutabilmemdi. Çünkü zaman ilerledikçe, bana, inadıma inananların bile umut kırıntıları yok olmaya başlamıştı...

Tim, başkalarıyla göreve çıkmaya başladı mesela... Herkes hayatına öyle bir devam etti ki; bir tek durup bekleyen, yerinde sayan ben ve bebeğim kaldık. Daha doğrusu küçüklüğümde üstüme yapışan ama sonraları kurtulduğuma inandığım piç sıfatının hakkını verircesine ortada kaldık...

Ekim ayını tek sevmeme nedenim, Alp Aslan'ın olmayışı değildi artık. Alp Aslan olmadan, kalp sesinin bir kuplesine şahit olmuştum. Sonra o ses kulaklarımdan silinsin, asla zihnime düşmesin diye her gece şarkılarla uyur olmuştum ama ekim ayındaki randevumda, Selda'nın geçtiğimiz ay söylemeye çalıştığı, benim bir sonraki aya ertelettiğim cinsiyet tahminini artık kesin olarak tarafıma iletecekti. Bebeğimin hareketlerini hissetmem de an meselesiydi ve tahminimce Alp Aslan, buna dahi yetişemeyecekti...

Hayatı üç CD parçasıyla şekillenmiş bir insan olarak; geleceğin gidenin olmaması, Nazmiye Hanım dâhil kimsenin üzerime sıçramamış olması epeyce dikkatimi çekti ama sonraları hüsnûkuruntuma yordum. Sonuç olarak, çok sevgili ama hiçbir faydası olmayan biyolojik babam, hamile olduğunu öğrendiği kızını üzmemek için basıp gitmeyecekse; Nazmiye Hanım da, istemediği

gelininden olacak torunu için benden, canımı yakmaktan uzak duracak değildi...

Tarihler 20 Ekim'i bulduğunda, o gitmek istemediğim ama gitmek zorunda kaldığım doktor randevusu gelip çattı. Karnımdaki minik artık benim için sadece bir gaz şişkinliği değildi. Evvelki hayatımda dar giyinmeyi sevdiğim için sıkı olan pantolonlarım karnımı sıkıştırır hâle gelmişti. Henüz iki kilo almayı bile doğru dürüst becerememiş bir insan olsam da tayta, eşofmana ve bol kazaklara çoktan geçmiş bulundum. Neredeyse son iki aydır düzenli yaptığım spor ve değişen giyim şeklimle karnım dışarıdan hâlâ belli olmuyordu ama yüzümdeki solgunluk bakiydi.

Selda'ya muayene olmaya yine Zifir'le birlikte gittim ama Ali abi, bizi polikliniğin kapısında karşıladı. Ali abiyle, bebekten Nazmiye Hanım'ı haberdar etmemle ilgili yaşadığımız tartışmadan sonra öyle bir konuşmamıştım ki; annesinden olduğu gibi artık kendisinden de kaçtığının farkındaydı. Bu yüzden kadın doğum polikliniğinde karşılaştığımızda, "Hayırdır?" diyemeden duramadım. Çünkü böyle anlarda öyle bir hâle geliyorduk ki; ben bir geriliyorsam, Zifir adam kesecek hâle gelebiliyordu...

Ali abi kapının önündeki yeşil bekleme koltuğundan usulca ayaklanırken, "Merak ettim," dedi.

"Neyi?" dedim şaşkın ve umursamazca.

"Yapma, Jülide," dedi, yok sayan tavrıma karşılık yüzünü buruşturarak. "Bebegi merak ettiğimi biliyorsun..."

Bezgin bir nefes aldım...

Alp Aslan'ın olmadığı günlerin hiçbirinde hamile olmak istemezdim aslında ben. Çünkü o kadar dağılmıştım ki; dik durup iyi olmaya çalışmak yerine, Melih'in senelerce "Alkolden öleceksin," dediği şekillerde alkol almak, sınırsızca sigara içebilmek isterdim. Hazır ciğerim solmuşken, hepten solsun diye uğraşabiliirdim. Direnmek yerine salma isteğim, tükenen gücümünden ya da artık olaylarla başa çıkamama şeklimdendi belki ama yanımdaki kimsesiz çocuk bile, sırf bir kere elinden tuttuğu için Alp As-

lan'ın uğrunda delice çırpınırken, ailesinin bu kadar kabullenip yollarına devam edebilmelerini kabullenemiyordum; içim almıyordu. Gerçi benim içim, Alp Aslan'ın gözlerini aktardığını düşlediğim bebeğimle doluydu...

"Biliyor musun, Ali abi," dediğimde, yüzümden buruk, yarım bir gülümseme geçti. "Ben buraya geliyorum ama..." Dillendireceğimin yakıcılığıyla ağırca yutkunmak zorunda kaldım. "Bebeğim hakkında hiçbir şey öğrenmiyorum."

"Nasıl?" dedi ecüş bücüş olmuş bir yüz ifadesiyle Ali abi. Ne tepki vereceğini bilemeyişi, âdeta yüzünden okundu. "Nasıl öğrenmiyorsun, Jülide?"

"Biliyorsun, son dört ayda biraz delirdim ben," diyerek omuz silktim. Üzerime yapıştırdıkları deli sıfatı artık sırtıtmıyordu. "Babası olmadan hakkım olmadığını düşündüğüm için kalp atışlarını dinlemedim..." Deliliğimi yüzüme rahatça vurabilsin diye hafifçe tebessüm ettim. "Birazdan Selda, cinsiyetini söylemek isteyecek ama onu da öğrenmeye hakkım olmadığını düşündüğüm için muhtemelen, Alp Aslan dönmeden açmayacağım bir zarfın içerisinde alacağım..."

Ali abi benliğimi acıma dolu bir bakışla süzüp "Üzgünüm ama Jülide," dedi. "Sen böyle yaparak karnındakine zarar veriyorsun." Kadın doğumcu değildim ama cinsiyet öğrenmemenin de bebeğe bir zarar vermeyeceğini bilecek kadar aktif akıl kırıntılarına hâlâ sahiptim. "Bence sen, benim polikliniğe de bir uğra!"

Yüzümde aydan daha parlak bir gülümseme belirdi. "Vaktizamanında ben isterken ama sen; kardeşinin korkusundan, bahsini dahi açmadığın renkli reçetelerinin derdine yan, Ali abi," diyerek başımı olumsuz manada iki yana salladım. O kadar paramparçaydım ki artık keskinleşmiş olan parçalarım kimi; haklıyı mı yoksa haksızı mı kesiyordu, zerre ilgilenmiyordum. Çünkü benim iki parçamı bir araya getirecek inancım da umudum da kalmamıştı. "Benden, bu saatten sonra sana iş çıkmaz..."

İçine çekildiğim dehlizden kaçarcasına, Selda'nın odasına girdim. Belki de Selda'nın en suratsız hastasıydım ama o, yine de bana gülümsemeyi ihmal etmedi. Her ay rutin olarak gerçekleşen şekilde, sedyeye uzandığım gibi kulağıma kulaklığı geçirdim. Çünkü Selda'nın işini düzgün yapabilmesi için müdahale etmemem, kendimi de daha fazla suçlu ve Alp Aslan'dan üstün hissetmemem için bebek hakkında bilgi edinmemem lazımdı. Selda'nın ekrandaki yüz ifadesi değişince ise dayanamadımı "Bir sıkıntı mı var?" dedim sağ kulağımdaki kulaklığı çıkararak.

Selda bana döndürdüğü yüzüne zar zor bir tebessüm kondurdu. "Boyumuz," dedi sesli bir nefes vererek. "Normal. On bir santime ulaşmışsınız ama-"

"Ama?" dedim safi bir merakla, hızla araya girerek.

"Kilosu biraz geride, Jülide. Hâlâ kusuyor musun?"

Daha çok, ağlayamadıkça kusuyordum... Benim de içimdekileri boşaltmam gereken bir yer vardı ve boşaltım yöntemim sadece midemden geçiyordu ne yazık ki...

"Genel olarak evet," dedim yarı suçlu, yarı mahcup bir tavırla. "Ama isteyerek yaptığım bir şey değil, sen de biliyorsun..."

Selda, biliyorum dercesine başını sallayıp; "Bu psikolojiyle sağlıklı bir gebelik geçirmen zaten mucize olurdu," dedi dan diye.

Ağırca yutkunmak zorunda kaldım. Mesela tam da şu anda kusmak istiyordum. Çünkü ben, Alp Aslan'a bir bebek sahibi olursak, hiç edeceğimizi söylemiştim ama o aksine, bana güvendiğini söylemişti. Beceremedim. Anne olmayı bile beceremedim...

Zar zor alabildiğim nefesle "Kilosu kaç?" diye sordum.

"Yüz yirmi üç gram," demesiyle, adım gibi bildiğim sayıyı duymam sonucu delirmişçesine bir kahkaha attım. "Neye gülüyorsun?" diye sordu hâliyle. "Yüz elli gram falan olması lazım. Biraz daha sağlıklı beslenmene ve vitaminlerini atlamamana ihtiyacımız var, Jülide..."

"Ben cinsiyetini biliyorum," dedim hiç tereddütsüz, dan diye. Selda, ruh hâlimden endişe edercesine yüzüme dikti bakışlarını.

“Alp Aslan’a ulaşamayalı; tam tamına yüz yirmi üç gün oldu, Selda...” diyerek, ilişkilendirdiğim denklemi aktardım. Konuştukça boğuklaşan sesim, neyin ihtiyacıyla sarındığımı aksettirirken, iki elimin işaret parmağını göz pınarlarıma bastırdım, taşmaya yer arayan yaşları yok etmek adına. “Benim gibi gün sayısına kadar tuttuğuna göre ancak kızdır ama sen yine de cinsiyetini yazıp bir zarfa koy. Açmak nasip olursa eğer; bebeğimi tanıyabilmiş miyim tanıyamamış mıyım, o gün öğrenirim...”

Selda’nın istediklerimi onayladığı, benimse dördüncü tarama testi için kan verip çıktığım hastane randevusunu; yine elimde tuttuğum beyaz bir zarfla kapattım...

Yüz yirmi üç gün...

Koskoca 123 gün!

Hiç imi değişiklik olmazdı? Hiç mi bir haber gelmezdi, aklım almıyordu. Daha doğrusu, akıl sağlığımı saldıgım döneme istemedenden de olsa girmiş bulundum...

Eve gittiğim gibi mutfak camımın iç pervazına kurulduğumda, içeride soba yanıyormuş, yanmıyormuş, zerre umurumda olmadı. İlk geldiği gün; “Hiç etkilenmiş gibi durmuyorsun,” diyen Zifir, artık iflas bayrağını çektiğime anbean şahit olduğu için beni kendi evimde misafir etmeye başladı.

Kasım ayına girdiğimizde telefonumdan ilk kez hayat belirtisi aldım. Çaldığı için değil, beklediğim insanlardan birinin sesini duyduğum için. Avuç içi kadar telefonuma, koca bir telsizi tutuyormuşum gibi sarılmamın nedeni de; beklediğim seslerden birini duyacağım içindi.

“Melih?” diye heyecanla solumamın nedeni ise, hayatta olduğuna emin olmak içindi.

“Nasılsınız?” dedi Melih ama o sorunun içerisinde; “*Benden geriye bir şey kalmadı, Jülide,*” diye bas bas bağırdığını hissettim. Sesi o kadar kurak çıkmıştı ki, bana, yanmış kurak toprakları aratacak şekildeydi...

“İyi misin?” dedim elim böğrümde. Göğüs boşluğumda atacak bir kalbimin olduğuna inanmadığım hâlde, dövünüşünü iyice hissetmek için elimi daha çok bastırdım. “Melih! İyi misin, bir şey söyle!”

Sesli bir nefes verdiğini işitince, işiten kulaklarımın varlığına şükrettim. “İç güveysinden hâlice,” deyince, nefesimi hissetsin diye ben de sesli bir nefes verdim. “Ben, sen iyi ol diye aradım...”

“Kaç ay oldu?” dedim sinirle gülümseyerek. “İyilik mi kaldı, Melih?”

“Benden ilk defa ım aylar sonra haber alıyorsun?” sorusuyla, ağırca yutkunmak zorunda kaldım. Haklıydı, bu ilk ayrı ve birbirimizden habersiz kalışımız değildi ama bu, bu çok başkaydı. Ardından kendisine yönelik öfkeli bir tonda devam etti. “İyiyim demek için aramak kolay ama seni iyi edecek haberi veremedikten sonra aramanın ne anlamı var?”

Kalbim bir anda dövünmeye başladı. Zannettim ki beni iyi edecek haberi vermek için aradı. “Buldun mu?” dedim bir umutla, bencilliğimin ne hissettireceği zerre aklıma yansımadan. “Onun için mi aradın?”

Telefonun diğer ucundan ağırca yutkunma sesi gelince, boşa heves ettiğimi anlayıp ben de yutkunmak zorunda kaldım. İnsanı en çok, boşa çıkan umutları öldürüyordu. Bu öyle bir ölüş şekliydi ki; yeryüzünden siliniyordunuz ama kimsenin ruhu duymuyordu. “Senin için aradım,” dediğinde kaşlarım anlamamanın getirisiyle çatıldı. O arada gözlerim, benim gibi diken üstünde duran Zifir’e ilişti ve çatık kaşlarımı havalandırarak, bir haber olmadığını kendisine ilettim. “Bu zamana kadar orada kaldın ama artık Urfa’dan ayrılman lazım.”

“Ne saçmalıyorsun be?” dedim boşta bulunarak. “Nereye gidecekmişim? Neden gidecekmişim?”

Melih terslenmeme hiç aldırmadan, “Ne kadarlık oldu ufaklık?” dedi.

Aniden sorunca duraksayıp, düşünmek zorunda kaldım. Ardından derin bir nefes eşliğinde “On dokuz haftalık,” dedim.

“Var mı vereceğin müjden?”

Cinsiyetini sorduğunu anladığım için yüzümü buruşturdum. “Yok, çünkü öğrenmek istemedim...”

Melih, benim yerime doğum terapisi yapıyormuşçasına tekrar derin bir nefes aldı. “Bir hafta var,” dedi peşi sıra ağırca yutkunarak. “Bir hafta içerisinde orayı boşaltmış olacaksın!”

Donuk sesiyle ilettiği keskin emrine karşılık, “Sen benimle dalga mı geçiyorsun?” dedim hırsla. “Bak, bir şey var ve bana söylemiyorsan-”

“Ben sana ne olduğunu söyleyeyim mi?” diye birden tok bir sesle bağırdı, neye uğradığımı şaşırdım. “Bu amına koyduğumun yerinde insanlıktan çıktım. Geri dönemiyorum! Sen ne bok yiyorsun, kontrol edemiyorum! Tim; artık Şahin timi değil, onun bunun timi oldu! Benim ciğerim soldu!” Öfke patlaması sonucunda neye ve kime bağırdığını anlamış olacak ki ani bir duraksama yaşadı. İçini boşaltmaya devam etmesini öylece beklerken ben, bambaşka bir frekansa geçti. “Kamın belli olmaya başladı mı?”

“Çok değil,” dedim direkt ama konumuz da duygu durumlarımız gibi daldan dala uçuşuyordu.

“Peki, ne kadar zamanın kaldı, orada hamile olduğunu hissettirmeden yaşayabilmen için?” diye soludu ve boğazından sinirli, histerik bir gülüş koptu. “Açık hedef olmandan çok sıkıldım. İtin, uğursuzun ümüğünü sıksam, karnından buzağını attıracak olan kaynananın ümüğünü oğlunun hatırına sıkamam. Zorlama, Jülide. Yurttan çık!”

“Yurttan mı?” dedim hayrettime hayret eklenirken. “Az önce Urfa’dan diyordun, Melih! Şimdi ülkeden çıkmamı söylüyorsun!”

“Ali Sadi’yi ara ve seni yurt dışı programına katsın,” dedi dan diye, şaşkınlığım zerre umurunda olmadan. Peşi sıra kendi kafasında çizdiği tam rotayı, taramalı tüfek gibi beynimin içerisine boşalttı. “Bir hafta içerisinde Urfa’dan çık. İstanbul’da da en faz-

la bir hafta oyalan. Git, çocuğumu güvenli bir yerde doğur. Ben buraları olur da sütliman hâle getirebilirim, doğurmayı beklemeden bile dönersin...”

“Gitmem,” dedim biçare, ayak direterek. Yurt dışına gitmeyi, yeni yerler görüp yeni insanlar keşfetmeyi normalde çok seviyordum ama şimdi Urfa’dan gider, kalemi terk edersem sanki hiçbir şey eskisi gibi olmayacak gibiydi.

“O zaman kendin seç!”

Yıllar sonra önüme seçenekler sıralanmasından afallamamı hemen atlatamadım ve “Neyi?” derken kekeledim.

“Ya şimdi geri dönerim ve tüm resmiyeti kabul edersin ya da beni dinlersin, kendini ve bebeğini sağlama alırsın...” Kanımın çekildiğini hissettiğim sıra, gaddar tutmaya çalıştığı sesi nüfuz etti ruhuma. “Heder olacaksak birimiz heder olacağız, Jülide; üçümüz birden değil! Seçim senin...”

“Melih...” dedim yakarırcasına ama geri adım atmadı.

“Beni; burada hayatta kalmak değil de, hayatta mısınız diye düşünmek yordu be Jülide!” diye hakiki bir isyanla yükseldi. “Benim arkama bakacak gözüm kalmadı. Ben hatta arkama bakmaktan önümü göremiyorum artık,” dedikten sonra güldü ama gülümseyişi gam ve keder doluydu. “Necip yanımda yatıyor, biliyor musun?” dediğinde sesindeki gamın ve kederin öğrendiğim nedeni, kalbime bir kurşun olup saplandı. “Benim vebal kaldıracak boynum kalmadı ama timimden iki adam eksildi! Diğerinin kim olduğunu sen tahmin etmek ister misin peki, Jülide?”

Ayaklarımdaki derman kesilince, salondaki orta sehpanın üzerine öylece oturdum. “Duymak istemiyorum,” dedim ağırca, boğuk bir tonda, kolaya kaçarak. Oysaki kulak tıkamak kolay olsa da o tıkaçların yüreğe etki etmediğini en iyi ben biliyordum...

“Dönüp adamlarımı gömemiyorum!” diye, kalbimin tüm odacıklarında sesi yankılandsın istercesine bağırdı. “Siktiğimin yerine girdim mi çıkamıyorum!” Sesindeki isyan dalgalanırken, aynı anda burunlarımızı çekti. Muhtemelen gözlerimden akması

yasak olan yaşlar, onun da gözlerinden akamıyordu. “Ben, artık buradan çıkmak da istemiyorum, Jülide...”

Boğazımdan can çekişircesine bir hıçkırık koparken, “Dön,” dedim yalvar yakar. Bizim yüzümüzden daha fazla insanın canının yanmasını yüreğim kaldırabilecek gibi değildi. “Dön, Melih, tamam.” Göndere çekmek zorunda kaldığım beyaz bayrakların yüreğime bıraktığı ağırlığın altında biçare nefeslenmeye çalıştım. “Dön, tamam...”

Melih ruhlar âleminde ruhani durumunu gezdirdiğini kanıtlarcasına bir kahkaha attı. “Nasıl ki gelirken kendi kafama göre gelemediysem, şimdi de dönemiyorum, Jülide,” dedi ve bir kahkaha daha attı, olmayan ruhumu bile üşütebilen. “Dönemiyorum amina koyayım, dönemiyorum! Dönemiyorum ben buradan, Jülide!”

İki elimle sarıldığım hâlde telefonumu elimde tutamadım. Zifir de zaten beni yere yığılmamam adına nasıl tutacağını şaşırdı. “Ben gidiyorum, tamam,” dedim, yere düşen telefonumdan gözlerimi ayırmadan. “Ben gidiyorum ama sen de dön...” Ne devamını bekledim ne de onaylanmayı. Çöküp kaldığım, yenilgilerimi kucakladığım sehpanın üzerinden ayaklandığımda, Zifir’le gözlerimiz kesişti ve ben; bakışlarında, artık öldüğüme emin oluşuna şahit oldum. Dermansızca odama doğru adımlamaya başladığımda, Zifir yerdeki telefonumu aldı, umursamadım. Biçare açıp içine sığındığım odamın kapıma sırtımı yaslayarak yere çömeldiğimde, sol elim güç almak istercesine karnıma kapandı. “Annen bir kez daha öldü,” dedim ağlamaklı bir tonda. “Bazen ne kadar diretsen de olmazmış. Gerektiğinde vazgeçmek farzmış...” O an elimin altındaki derimde bir kıpırdanma oldu. Sağ elim hevesle sol elimin yanına kapansın isterken, sol elim ateşe değmişçesine, bulunduğu noktadan uzaklaşmak istedi ve kazanan elim, sol elim oldu. Karnımdan uzaklaştırdığım sol elimi ağzıma kapatarak; “Yeter!” dedim dişlerimi birbirine bastıra bastıra. Annesinin güç alma isteğine karşın bebeğimin tepki verdiğini değil de Allah’ın belamı verdikçe verdiğini zannettiğim

bir akıl tutulmasındaydım. “Hiçbir kışın sonunun bahar olduğu yok! Yeter!”

Ölmek için geldiğim Urfa’da önce can buldum. Sonra ruhuma bahsedilen can, aynı topraklarda geri alındı. Yüz otuz altı gün boyunca dayandım ama yüz otuz altı gün sonra aldığım tek bir telefonla, yenildiğimi de vatansız kaldığımı da kabul ettim. Devamındaki günlerde ilk iki gün boyunca yas tuttum. Yenilgimi kabul edebilmek için kendime alan tanıdım. O iki gün içerisinde Ali Sadi ile Melih’in söylediği gibi görüştüm. İstanbul’daki hastanemin yöneticisi olan Ali Sadi, Melih kendisine daha önceden alt yazı geçtiği için sıkıntı çıkarmadan, 12 Kasım’da gerçekleştirecek olan Fransa paneline beni kaydettirdi. Panele katılacak diğer meslektaşlarımdan, hamile olmam haricinde tek bir farkım vardı: Benim gidişim olacak, dönüşüm olmayacaktı...

Gidişim olup dönüşüm olmayacağını iyice sindirdikten sonra rezidansı da boşalttım. Alp Aslan’ın bütün eşyasını topladım. Küçük bir çanta ile geldiğim Urfa’dan, Alp Aslan’a ve bana ait eşya ile dönmeye kalkınca; dört adet büyük boy valizim olmuştu.

Tarihler 8 Kasım’ı gösterdiğinde, yola çıkmadan önce muayene olmak için Selda’ya uğradım. Detaylı ultrasonu, İstanbul’a erteledim. Çünkü orada da en az üç günüm ve bir uğraşa ihtiyacım vardı. Hastaneden çıkarken; ağam paşam olacağına yeminler eden, tehditler savuran Ömer’le karşılaştım ama yanımda Zifir olduğu için mi bilmem, laf atma girişiminde bile bulanamadı. Zifir son zamanlarda, dışarıdan direkt azılı katil gibi gözükken bir profile dönüşmüştü. Ben canlı bir cenazeydim, o kana susamış bir canavar... Hâliyle yan yana olduğumuzda, pek bulaşılacak bir ikili gibi gözüküyorduk; ağam paşam Ömer’in üstüme sıçramasını da buna yordum.

Mahalle halkıyla vedalaşmak istemediğim için kimseye, gideceğimi dahi söylemedim ama Erman’ın; “*Ne kola ne fanta; sadece yedigün,*” esprisine katılamayacağım için kendisiyle kucaklaşarak vedalaşmak istedim. İstedim ama o da annesinin

ameliyatı dolayısıyla gittiği Karaman'da çıktı. Oysaki bildiğim kadarıyla terhisine bir aydan az vardı. Hâliyle Erman'la da telefonda vedalaşmak zorunda kaldım ve hayallerimin hiçbirisi gerçekleşmediği gibi Erman'la kucaklaşarak vedalaşma hayalini de gerçekleştirmedi...

Takvimler 9 Kasım'ı gördüğünde, Urfa'daki son günüm olması dolayısıyla elime defterimi aldım ve önce kendimden başladım yazmaya. Bugün tam tamına yüz kırk üç gün olmuştu. Gözlerim sokakta gezinirken, askerlerin geldiği zaman dilimini zihnimde taradım. Sabah saatleri olduğunu hatırladıktan sonra kabataslak bir hesap yaptım.

09.11.21

Katil Urfa'da son gün.

Yüz kırk üç gün...

Yüz kırk üç gün on altı saat yirmi bir dakika elli iki saniye önce, bana üstümdeki gölgenin artık var olmadığını söylediler...

Hudut karakolunda Alp Aslan'la vedalaştığımız anı düşürdüm zihnime ve bir hesap daha yaptım.

Yüz altmış bir gün yedi saat otuz sekiz dakika on iki saniye önce, gölgemin çenesindeki o çukura derin bir öpücük bırakmışım oysaki...

Ruh hâlim kelimelerime yansıdı.

Delirmek üzereyim. Gökte çarpan o kanatların sesini duymaya, üzerimdeki gölgesini hissetmeye muhtacım...

Delirmedin, dercesine karnımdaki minik, hareketlendi. Su gibi... Titrek, saf ve umut dolu...

İçimde çarpan kanatların halüsinasyon olmasının imkânı yok...

Hayal olmadığını biliyordum. İçimde kanlı canlı büyüdüğünün farkındaydım ama farkındalığımı pekiştirmek istediğim tek bir insan vardı. Gözlerim, alaca bulaca olmuş gökyüzüne döndü.

Bugün, Urfa'daki son günümdü...

Ben buradayım, sen şimdi göğün ulaşamadığım hangi katındasın?

Sayfayı çevirdim. Çünkü temiz bir sayfa bebeğimin en çok hak ettiğiydi. Kanser, ıssız ve uğursuz...

Yolun yarısına geldik, anneciğim...

Hamileliğimin tam anlamıyla yarısına gelmiştim. Yirminci haftamızın içindeydik...

Yolun yarısına gelene kadar annen, hiç kaybetmediği inandından da inancından da vazgeçmedi ama şimdi; en çok da senin sağlığın için vazgeçme vakti...

Karnım büyüyordu. Urfa'da doğum yapmam imkânsız değildi ama bir ay sonra herkes, kör değilse hamileliğimi fark etmiş olacaktı. Öğrenmesini hiç istemediğim Nazmiye Hanım bile... Peşi sıra, kimsenin dikkatini çekmesem bile Nazmiye Hanım'ın isteklerinden kaçamayacaktım. Sesini bile duymak istemediğim insanın, bebeğim hakkında ileri geri konuşmalarına maruz kalacaktım. İşittiklerimi kaldırmaya kaldırırdım lakin artık sabrım öyle tükenmişti ki, kendimden korkmadan edemiyordum.

Ne çok isterdim; adını baban seçsin...

Bir gün babası döner de seçer diye, karnımdaki canımın şerefine isim bile düşünmemiştim.

Kalbinin sesini ilk o işitsin...

Babasının işitemediği mucizevi kalp sesini kendime yasak bilmiştim ve bundan pişman değildim.

Ne çok isterdim; kalp sesini işittiğimde baban yanımda olduğu için gönlümce ağlayabilmeyi. Hatta ne çok isterdim; şu âciz ömrümde, bir kerecik mutluluktan ağlayabilmeyi...

Çeşmiye dönük konuşuyorum. evet Çünkü yine de tüm insan-
cımın, o minik parmaklarını ilk kez babamın öpülen istiyorum
Buradan zerre ayrılmak istemiyorum ama senin varlığını
dikkat çekmemesi için de gılmemiz gerekiyor

Ama biliyorum ki, babam döndüğünde ilk hızı bulacak. ama
cığım Adımın Hlevyhanı olduğunu bildiğim kadar iyi biliyo-
rum bunu Babam beni, nerede olam bulur Sadece, seninle
heraher bulduğunda, biraz şoke olur Şoke olur ama yine bi-
liyorum ki, seni, beni sevdiğinden çok daha fazla sevecek
Can karım, dediği karısından, can kızım, diyebileceği bir erde-
di olduğunu öğrenince, geçirdiğimiz tüm ayrı günler silinecek
Söz, anneciğim Sana söz, babam, ilk hızı bulacak En çok da
seni sevecek.

Evladınızın hak ettiğine inandığınız beyaz sayfalara, kırılı dö-
şüncelerinizi taşıyamıyordunuz. Mesela artık bir umudum var-
mıydı, o bile belli değildi ama bebegimin annesinin kaybolan
umuduyla, hayattan kopmasına da analık yüreğim razı değildi.

Camdan öylesine, kaybettiğim ruhumu ararcasına bakarken,
dışarıdan "Jülide!" diye bir bağırış koptu. Sesin sahibi Dicle ol-
duğu için direkt dışarı çıkmak yerine camı açmayı tercih ettim.
Dicle de beni görene kadar "Jülide! Jülide!" diye canhıraş bağır-
maya devam etti.

Bir kör gibi, beni göremediği için "Ne oldu, Dicle?" diye ses-
lendim camdan. "Ne diye bağırıp duruyorsun?"

Dicle sol elini göğsüne dayayarak soluklanmaya başladı. "Şe-
ker ana..." dediğinde kaşlarım merakla çatıldı. "Şeker ananın tan-
siyonu çıktı, Jülide! Dilaltı varmış ama hangisi, ben bilemedim.
Ceylan ablalar da evde yok..." Ardından iki elini iki yana açtı
bezgince. "Vildan'a seslendim, o da yok. Yer yarıldı da içine gir-
diler sanki! Sen az bakabilir misin?"

Söz konusu Şeker Hanım olduğu için "Geliyorum, bekle iki
dakika," diyerek camdan içeri girdim. Salona geçtiğimde soba

ile uğraşan Zifir'le göz göze geldim. "Şeker ananın tansiyonu çıkmış," dediğimde, Zifir; "Şeker ana kim?" dercesine yüzüme baktı. "Gidip iki dakika bakacağım..." Gözüm tekrar sobaya takılınca, yapma dercesine yüzümü buruşturdum ve "Bir iki saate gideceğiz, neden uğraşıyorsun?" dedim gaynihtıyari

Zifir tüm derdini belli etmek istercesine "Üşüyeceksiniz," dedi. Yüzümden silik bir tebessüm geçti. İki elini birbirine çarparak elindeki kömür karalarını silerken; "Bekle, yenge, birlikte gidelim," deyince, bezgin bir nefes verdim.

Adımlarım dış kapıya yönelirken, peşimden geleceğini biliyordum. Gelmesini istememe gibi bir durumsa söz konusu bile değildi. "Bizim evin hizasında, sokağın sonundaki ev," derken, kapının üstündeki anahtarı alıp, üzerime montumu hızlıca geçirdim. "Ellerini yıka, oraya gel. Gelirken de, ne olur ne olmaz diye ambulans çağır lütfen." Kapıyı açıp çıktım. Koşmadım ama hızlı adımlarla sokaktaki Dicle'nin yanına vardım. Birlikte adımlarken, evine giren Yavuz Albay'la göz göze gelince, aylar sonra ilk defa selamlaştık. Ben Şeker ananın evine doğru ilerlerken, Dicle sol kolumdan tutunca bakışlarım kendisine döndü, "Ne oldu?" dercesine. Dicle solumda kalan evini başıyla işaret ederek, "Bizim evde Şeker ana," dedi panikli bir ses tonuyla. "Bize oturmayaya gelmişti..."

Tamam dercesine başımı sallayıp, adımlarımı Diclelerin evine yönlendirdim. Evlerinin önündeki çatlak topraktan merdivenleri ikişer ikişer tırmandım. Hacı yeşili kapılarını itip içeri girdiğimde, yerde beyaz tülbendi ile yatan Şeker anayı görünce ayağımdaki ayakkabıları çıkarmayı dahi akıl edemedim. Şeker ananın yanında dizlerimin üzerine çöktüğümde sol elimin orta ve işaret parmağını şah damarına bastırdım. Nabız alamamam nedeniyle gözlerim irileşti ve "Dicle, nabız yok!" dedim panikle. Şeker anayı kalp masajı yapabilmek adına sırtüstü çevirirken, "Ambulansı ara! Aramadıysan ara!" diye hızla devam ettim. Tam göğüs kemiğinin alt yarısına sol elimin topuğunu yerleştirip, yerleştirdiğim

elimini üzerine sağ elimi atmıştım ki; arkamdan bir tetik sesi geldi. Duyduğum sesle başımı Şeker ananın göğsünden kaldırdığı anda, tam karşımda iki çift çamurlu lastik çizme gördüm.

Başımın arkasına soğuk namlunun değdiğini hissedince, gözlerimi çamurlu çizmelerden çekmeden yutkundum. “Boşuna uğraşma,” deyince Dicle, bakışlarımı karşımdaki çizmelerden yukarı doğru tırmandırmaya başladım. Siyah lastik çizmelerinin içine soktukları siyah şalvarları bulunan iki adam... Bellerinden siyah-beyazdan tiksiniyemeye sağlayacak şekilde iki kuşak geçiyor. Kuşağın aynı modelinden de başlarında püsküllü olanları vardı. Yüzlerinde meymenet olmadığını söyleyememe gerek olmasa da, pislikten görünebilen bir yüzleri de yoktu. Yine de, asla tanımadığım insanların gözlerinde, aşınası olduğum bir duygu vardı: nefret... Ardından başımın arkasındaki namluyla başım hafifçe öne doğru itildi. İten Dicle olduğu için, karşımda bana öfkeli gözlerle bakan adamlara gülümsedim. “Alın bunu,” dediğinde; sesindeki öfke, adamların gözlerindeki kadar fazlaydı. “Alın götürün...” Ardından beni nefessiz bırakacak bir şey söyledi: “Karnında piçi var...” Dişlerimi birbirine öyle bir bastırdım ki, kırılacaklarını sandım. “Karnındaki piçiyle birlikte attınız mı önüne o itin, öter bülbül gibi...”

Kaç kez üst üste yutkundum, sayamadım. Zar zor bulduğum sesimle; “Kim?” dediğimde, sesim öyle silik çıktı ki cevap vermeyeceklerini bile bile karşımdaki nursuzlara çevirdim meraklı gözlerimi. Dicle, başımın arkasından tekrar itince namlunun ucuyla, gözlerimi devirdim. “Dicle...” dedim dişlerimi birbirine bastırarak. Sabırlı bir insandım ama çoluğun çocuğun maskotu olacak kadar değil...

Dicle tekrar başımı namlunun ucuyla dürttü ve “Piçini başkasından mı peydahladın da kim ötecek diye soruyorsun?” dedi salt nefretle.

Dakikalar önce bebeğimi ortaya attığı için nefesimin kesildiğini zannederken, dakikalar sonra Alp Aslan’ın yaşadığının

imasının yapmasıyla beni hayata döndürdüğünü hissettim. Aniden ayaklandığımda karşımdaki nursuzların bellerinden tabanca çıktı ama benim yönüm asla onlar olmadı. Dicle'ye yüzümü dönerken, sol elimle, havadaki silah tutan sağ elini kavradım. Mahalleyi başına toplayacağını bildiği için tabancayı ateşlemedi ve silahı elinden düşürdü ama bu sefer sırtımda iki adet silah namlusu belirdi. Ne yazık ki sırtımda beliren namlular, sağ elimle Dicle'nin boğazını kavramama engel olamadı. Dicle sık nefesler alınca, dudağımın solu canice yukarı doğru kıvrıldı. Sağ elimin parmaklarını şah damarına bastırdığımda, birazdan bayılacağını farkındaydım. Hızlı aldığı nefeslerini vücudu kullanmaya çalıştığı anda, baskım sonucu birden kan akışını kestiğim için beyni anlık şokla kapanacaktı. Şanssızsa; beynine oksijenin gitmemesi nedeniyle felç kalabilir, beyin kanaması geçirebilir, kalbi dahi durabilirdi. Şanslıysa, on saniye kadar bir gidip geri gelebilirdi. "Alp Aslan," dedim derin bir nefes alarak. "Yaşıyor mu?"

Şah damarının üzerindeki parmaklarımı gevşettim. Dicle tekrar hızlı nefes almaya başlayınca, bana yeni bir zemin hazırladığı için genişçe gülümsedim. Sırtımdaki namluyla dürtüklenerek "Bırak bacımı," diye uyarılınca, sol kaşım imayla havalandı.

"Yaşıyor mu?" dedim tekrar, ne elimi ne de gözlerimi Dicle'nin üzerinden çekerek.

Dicle iki elini de damarlarımın dahi fırladığı sağ koluma sararken, nefes nefese; "Yaşamasa seni kim ne yapsın?" deyince şirazem hepten kaydı!

Boğazındaki elimi daha çok sıkılaştırırken; "Biliyordun ve bunca ay sustun mu?" diye salakça bir soru sordum. Sorumun salaklığını fark edince tok bir kahkaha attım. "Tabii ya!" dedim başımı sinirle aşağı yukarı sallarken. "Neden söyleyesin ki?" O arada sol omzumun üzerinde can yakıcı bir el hissedince, "Çek lan elini!" diye bağırdım. Bağırdım bağırmasına ama sol omzumun üzerindeki baskı daha da arttı. "Ya," dedim dişlerimi birbirine bastırarak. "O elini çekersen ya da mahalleyi başınıza topla-

nm..." Mahalle dediysem de mahallede bir Zifır, bir de az önce geldiğini gördüğüm Yavuz Albay vardı. "Benim," dedim derin bir nefes alarak, ciğerlerime bayram sabahının müjdesini verircesine. "Kocam nerede?"

Sol omzumdaki baskı artmaya devam etti. "Amma uzattın be!" dedi arkamdaki herif, omzumdan bedenimi çekiştirirken. "Götüreceğiz işte uslu durursan..."

"Uslu durmamı istiyorsan o elini çek!" diye tekrar bağırdım. "Ya silahlarınızı indirir, ellerinizi çekersiniz ve sizinle ses çıkarmadan gelirim..." Başımı, Dicle'nin gözlerinden gözlerimi çekmeden iki yana salladım. "Ya da bu mahalleyi size mezar ederim!" Benim için değil ama düşman takım için oldukça kârlı bir teklif sunduğumdan, omzumdaki baskı kayboldu. "Kardeşiniz için üzölemeyeceğim," derken Dicle'nin boğazındaki parmaklarımı daha çok bastırınca, Dicle'nin gözlerinin beyazları göröldü ve bedeni yere yığıldı. Ardından derin bir nefes alıp, bedenimi arkamdaki izbandutlara çevirdim. "Şimdi," diyerek ukalaca dudak büktüm. "Beni kocama götürün..."

Mahalleden çıkabileceğimize dair o kadar inancım yoktu ki, bundan ötürüydü bu rahatlığım, demek isterdim ama benim tüm rahatlığım; yolun sonunda bir Alp Aslan'ın beklediği söylendiği içindi. "Hacı hacıyı tekkede," dedi bana henüz hiçbir temasta bulunmamış olan şahsiyet. "Deli deliyi Urfa'da buluyor herhâlde..."

Yaptığı imaya göz devirirken, "Gidiyor muyuz?" dedim. "Yoksa vazgeçeyim mi?"

Dalga mı geçiyorum diye birkaç saniye yüzüme bakıldıktan sonra omzuma elini atan haysiyetsiz, bu sefer sol kolumdan tuttu. "Hadi Bedo," dedi o arada ve yanındakinin isminin Bedo olduğunu öğrendim. "Çıkalım şu it çukurundan!"

Yüzümü tiksintiyle buruştururken, "İt senin babandır," dedim dilime hâkim olamayarak. O arada öfkeli gözler yüzüme odaklanınca sol gözünün altında irice bir doğum lekesi olduğunu fark ettim. Zeytin çekirdeği gibi... Tabii lekeyi nimetle birleştirtince,

hâliyle miniğim tepki verdi. Biraz da kendime bilerek engel olmadığım için, ismini hâlâ öğrenemediğim şahsiyetin üzerine kusmuş bulundum. Hoş, ziyan olan, bir leşin üzerine düşen kıymetli kusmuğumdur. Sağ elimin tersiyle dudaklarımı silerken, “Kusura bakma,” dedim umurumda olmasa da. “Hamile olunca, yer ve zaman fark etmiyor...”

Tuttuğu sol kolumdan bedenimi evin iç kısmına çekerken; “Gittiğin yerde de hamileliğinin bir önemi olmayacak,” deyince, ağırca yutkunmak zorunda kaldım. Bu, kendi ayaklarımla kaçınıcı kez sonuma yürüyüşümdü, hiç saymamıştım lakin ilk defa yüreğimden çürük kokusu geliyordu. Korkuyordum... Korkum kendimden değil, bir koz olarak kullanılacak olan karnımdakinin akıbetindendi... Attığım adımlar bizi hayata mı kavuşturacaktı yoksa hayattan mı koparacaktı, kestiremiyordum ve ben, onun adına da karar aldığım için dehşetli bir suçluluk hissediyordum.

Diclelerin evinin mutfak kapısı, kümes gibi bir kilere açıldı. O kilerin alt tabakası ise bir geçide... Dar ve karanlık alanlarla sorunum olduğu için adımlarım ister istemez duraksadığında, “Yürüsene be kadın!” diye hoyratça bir uyarı alarak, sol kolumdan acımasızca çekildim. Eğer ki gittiğim yerden bir Alp Aslan çıkmazsa ve şayet beni öldürmezlerse; döndüğüm anda Melih’in öldüreceğine adım kadar emindim. Dar alana girmeden önce alabildiğim en derin nefesi aldım. İçimden kendimi sakinleştirebilmek adına melodiler mırıldandım. Benim için göz gözü görmecek hâldeyken, evlerine buradan gelip gidenler için aydınlık bir gün gibiydi geçit. Sol kolum hiç bırakılmadığı için defalarca tökezlesem de yolun sonuna varabildim. Çıktığım alan masumluk timsali bir ilkokul olunca, midem ağzıma geldi ve bu sefer de okul bahçesine kusuverdim. Kusmamla “Yemin ederim bitmez bu yol,” diye söylendi, kolumu koparıncasına sıkkan şahsiyet.

“Ne bekliyordun?” dedi o arada Bedo isimli olan. Diğerine göre Türkçesi oldukça düzgündü. Gözlerimi yüzüne çevirdiğim-

de ise turunc bir yapısı olduğunu aydınlıkta ancak fark edebildim. “Kadın hamile sonuçta,” diye devam etti kendince.

“Bana mı hamile?” dedi tavrından asla taviz vermek istemeyen herif. “Doğuracağı piç hayır değil, bela olur. Doğmadan ölürse, bayram olur. Sen neyin tatavasını yapıyorsun lan it?”

“Uzatma Keto,” deyince Bedo, ötekinin de takma adı olduğunu düşündüğüm isminin Keto olduğunu öğrendim. “On saatlik yol boyunca senin söylenmeni çekemem!” diyerek sol kolumu Keto’dan kurtardı. “Hamile diye beğenmediğin kadından daha çok sızlanıyorsun! Hadi, yolumuza bakalım!” Keto’dan kurtardığı kolumu Bedo devraldı. Keto’ya göre oldukça narin bir kol tutuşu vardı. Tabii onların narinliği de bir yere kadardı. Okulun arka bahçesinde siyah panelvan bir minibüse bindirilince şaşırdım. Çünkü yolda araç değiştirmeyeceksek şayet, bindiğimiz minibüsle sınırı geçmemizin imkânı yoktu.

Minibüse bindiğimiz gibi Bedo yanıma oturup, nereden geldiğini göremediğim bir şırıngayla bana dönünce gözlerim irileşti. “O ne?” dedim korkuyla. “Ne var onun içinde?”

Bedo masummuş gibi önce gözlerini kırptırdı. Ardından genişçe gülümseyip beni şaşırttı. “Seni,” dedi başım iki yana sallayarak. “Böyle açık rotayı eline vererek götüreceğimizi zannetmiyorsun, değil mi?”

“Sohbet etme şununla!” diye öfkeli bir tonla araya girdi Keto. “Bitir işini, yeter!”

“Ne bitirmesi?” dedim bu sefer daha bariz bir korkuyla. Ardından korkuyla başımı iki yana savurdum. “Hani beni Alp Aslan’a götürecektiniz, konuşsun diye?”

Keto oflayıp ellerini iki yana açınca, sol elinin üzerinde bir bıçak izi olduğunu fark ettim. “Zahmet edip bayılırsan gideceğiz,” dedikten sonra, yanımda oturan Bedo’ya başıyla beni işaret etti. “Kes şunun sesini artık!”

Kesik, korku dolu bir nefes alırken “Hamileyim,” dedim bıçare. Boğazım, dudaklarım o kadar kurudu ki sanki o anda, hafta-

lardır susuz kalmışım gibi... “İlaç istemiyorum,” diyerek başımı tekliflerini reddedercesine iki yana salladım. “Hem uyuyamam ben! Başka bir çözüm bulun...” Keto; mala bakar gibi yüzüme bakınca, bir umut Bedo’ya döndüm yüzümü. Rengimin attığına emindim. Mevzu sadece ben olsam zerre umurumda olmayacak olan detay, karnımdaki nedeniyle hayati öneme dönüştü. Gözlerim korkuyla elindeki şırıngaya kaydığında, tutuk bir hâlde; “Vuramazsın onu bana,” dedim. Şırıngadaki korku dolu gözlerimi Bedo’nun çil dolu suratına çevirdim ve “Başka bir yol bul,” dedim, sanki Bedo zorundaymış gibi. Benim emrimin ya da ricamın bir öneminin olmayacağını fark edince, ağırca yutkunmak zorunda kaldım. Burnumu çekerek, başımı havaya diktim. “Gözlerimi bağlayın,” diyerek şansımı zorladım. “Gerekirse başıma çuval geçirin ama ilaç olmaz...”

Çocuk gibi directmem sonucu Keto, “Vur şunun ense köküne temizinden,” dedi öfkeli bir tonda. Çünkü directtiğim için daha yola bile çıkamamıştık, Urfa içinde bir yere gidecekmişiz gibi... “Ya da dur,” diyerek, aniden yerinden dolanıp sağ elini bana uzatınca, elini havada yakaladım. Hâliyle çekişen iki çocuk gibi; ben oturur, o ise bedenini ayaklandırmış vaziyette olsa da, aracın tavanından ötürü ellerimiz bükülmüş hâlde kalakaldık. Ne ben onun elini boğazıma geçirmesine izin verdim ne de o vazgeçti. “Lan, bağla önce şu amcığın ellerini!”

Tınaklarımı Keto’nun sağ koluna saptırken, “Senin o kolunu kırar, boğazına sokarım!” dedim öfkeyle. Ne yazık ki öfkem, aracın içini tutuşturacak kadar harlı değildi.

Biz birbirimizin üzerinde hükmetmeye çalışırken Bedo, üzerime çullanmaya çalışan Keto’yu göğsünden itti ve “Sik ananı git! Önde otur!” dedi öfkeyle. “Söyle şu Yezid’e de, çalıştırsın arabayı!” Keto milim geri adım atmayınca, Bedo tekrar göğsünden itip “Lan, siktir git!” diye bağırdı öfkeyle. “Bey bize ne dedi, oğlum? Kıza dokunmayacaksınız, demedi mi?”

Keto tutunduğum sağ kolunu elimden kurtarıırken “O benim bacıma dokundu ama!” diye bağırdı hoyratça. “Orospu işte! Bize neden lazımdır?”

“Lan, sana mı kalır akıbetine karar vermek?” derken, Bedo, tekrar Keto’yu göğsünden itti. “De hayde var git yoluna!”

Keto’nun arabadan inmesiyle, korku dolu gözlerim Bedo’ya döndü. Elindeki şırıngayı hafifçe havalandırdığında vuracak sandım... O şırıngayı; hiç düşünmeden, en iyi ihtimalle boğazımdan saplayacak sandım ama Bedo, araç hareketlendikten sonra camı açıp şırıngayı dışarı attı. İlaç ihtimalinin ortadan kalkmasıyla rahat bir nefes aldım almasına ama Bedo iki büküm ayaktaki bedeninin belindeki kuşağını çözünce, aklıma peş peşe felaket senaryoları inmeye başladı. İki elinin arasına alıp, gerginleştirdiği paçavra ile üzerime doğru bir adım atınca, imkânım varmış gibi koltukta geri kaymaya çalıştım. “Korkma,” dedi ağırca yutkunararak. “Gözlerini bağlayacağım...”

Sağ elimi, gözüme bağlamak istediği paçavrayı talep edercesine havalandırdım. Havalandırdığım elim, uyuşmuş gibiydi ama aynı zamanda telef olmuş gibi titriyordu. “Ben bağlarım,” dedim sessizce. Bir kez o hatayı yapmış, istemediğim hâlde Cenk’e boyun eğmiştim. O gün bugündür, bir insan evladının yakınlarımda aldığı nefese dahi tahammülüm kalmamıştı ve bu öyle bir iğrenme hâliydi ki, yanlışlıkla eli saçıma değse kafamı kazıtacak duruma geleceğimi biliyordum. “Sen dokunma...”

Bedo elindeki kuşağı uzattığında, kuşağı tenine dahi değmeden havada kaptım ama o kuşağa değen parmak uçlarımin kana bulandığının farkındaydım... Kuşağı kalın ve dar bir forma getirerek gözlerimin üzerine yasladığımda, artık tek kana bulanan ellerim değildi. Yüzüm, gözüm, tenim... Arınamayacaktım. Bu yakıcı histen asla arınamayacaktım...

Tam işimi bitirmiş ve gözlerimin üzerinden ellerimi çekmiştim ki “Şunu da bağlayalım,” dedi Bedo. Fersiz bir nefes alarak sağ elimi tekrar, ne verecekse versin diye havalandırdım ama la-

Kaç saat gözlerim kapalı şekilde, o araç içerisinde kaldım, bilemedim ama sayısız defa camdan dışarı kustum. Gözlerim bağlı olduğu için her “Kusacağım,” dediğimde; Bedo bedenimi cama yönlendirip, ense köküne de sol eliyle bastırıp camdan dışarı kusmamı sağladı. Yine kustuğum bir andan sonra tükenen enerjimle, karanlık dünyanın elverdiği kadarıyla sırtımı deri kol-tuğa iyice yasladım. “*Kayboldum, Alp Aslan,*” dedim içimden, bir bilinmezlik girdabına doğru yuvarlanırken. “*Bu yolun sonu sana mı çıkıyor?..*” Bir umut yutkundum. İçimden dillendirmek dahi zordu ama artık sadece iki ihtimal vardı. “*Yoksa sona mı?*” diyerek, kabullenmişçesine diğer ihtimali de içimden geçirdiğim anda; bir su yılanı gibi karnımda hareket eden minik, beni hicranlara gark etmek ister gibiydi...

Araç yolculuğu bana resmen, Mardin’den İstanbul’a arabayla gitmişim gibi hissettirdi ve ilginç bir şekilde, sınırdan geçerken durduran kimse olmadı. Araç hiç durmadığı ve mola tarzı bir şey yaşanmadığı için, karnımdaki minik sayesinde mesanem de patlayacak hâle gelmişti. Bitmek bilmeyen uzun yolculuğun sonunda araçtan indirildiğimde, ne yazık ki ayaklarımdaki kuvveti dahi zor bulur bir hâldeydim. Ben; dik, dağ, bayır görünümlü, artık her ne ise bir türlü varamadığımız yere geldik sanırken bir de tırmanışa geçtik. Adım attıkça iki ayağımın küçük parmaklarının su topladığını hissetmeye başladım. Canım acıyordu. Benim canım son yüz kırk üç gündür, çok acıyordu. O kadar çok acıyordu ki; ayaklarım kopsaydı Alp Aslan’a giden yolda, yine de gıkımı çıkarmazdım. Çıkarmadım da...

Ne kadar süre boyunca bir keçi edasıyla tırmandığımızı hesap edemesem de, bir müddet sonra adım seslerinin bile yankı yaptığı bir yere geldik. O yere geldikten sonra kafamdaki paçavralar çıkarıldı. Alp Aslan’ı göreceğimi zanneden kalbimin heyecanından, sesimi çıkarmadım. Gözlerimi, yeni bir bebek gibi dünyaya açmışçasına, ışığa alışmak için birkaç kez kırpıştırmak zorunda

kaldım. Görüntüm netleştğinde ise gördüklerimle aklım yerinden çıkacaktı...

İdrak edişimin sonucunda başımdan aşağı dökülen kaynar sular, kalbimin bir kuş gibi çırpınmasına neden oldu. Korkumu belli etmek istemesem de bedenim, bir madde bağımlısıymışım gibi titremekle meşguldü. Ağırca yutkunarak arkamı dönmek istedim ama o arada Keto tarafından hoyratça, izbe alanın ortasında bulunan sünger yatağa doğru iteklendim. "Yatak da beğenmezmiş orospu!" diye hiddetle bağırırken tükürüklerini üzerime saçsa da, tükürüğündeki hiçbir mikroba takılamadım.

Yatağa doğru savrulan bedenimin dengesini zar zor sağlayarak doğruldum. Yıkılmadım ama ruhum çoktan yerlerdeydi. "Alp Aslan nerede?" dedim dişlerimi birbirine bastırarak. Gözlerim, her yeri rutubet kokan, Melih'in hapsedildiği yerde bulunan hiçbir böceği aratmayan derme çatma yerde gezindi. Tavan bile diyemediğim yerden sarkan örümcek ağları gözümüne takılınca, iki elimle hoyratça yüzümü sıvazladım. Yüzümden indirdiğim ellerim iki yanımda yumruk oldu kendiliğinden. "Size bir soru sordum!" diye tane tane, sesimi kısma gereksinimi duymadan bağırdım. "Alp Aslan nerede?"

Boyun eğmeyişi ve göstermediğim korkum, onları daha çok kıskırttı. Keto iki eliyle iki kolumdan kavrayınca, ayak parmaklarımın üzerinde yükselmek zorunda kaldım. Biçare almaya çalıştığım kesik nefesler, içimdeki cana yetişemedi. "Eh, yeter be!" diyerek benliğimi tekrar yatağa doğru savurunca, bu sefer düşmeden edemedim ama tam bir hacıyatmaz edasıyla, düştüğüm yumuşak zeminin üzerinden hızlıca doğruldum.

Keto üzerime doğru hiddetli bir adım atınca, ne yapmam gerektiğini düşünmeye çalıştım. Burada olmamalıydım. Ben değil ama bebeğim asla burada olmamalıydı. O kadar değişik bir durumdaydım ki; bir yanımda delice korkuyor ve ağlamak istiyordu, diğer yanımda dağı taşı üst üste bırakmayacak kadar öfkeliydi... Ve benim öfkem kazandı. "O elini bana bir sür," dedim, göz-

lerimi kısıp başımı iki yana sallayarak. “Seni ebenin eline geri veriyor muyum vermiyor muyum, o zaman görürsün!”

Savurduğum tehditlerim onlarda kurusıkı etkisi yaratırken, onların ağzından çıkan tek bir hece, bende; bir şarapnelin içinde bulunan yüzlerce, binlerce küçük kurşun bilye etkisi yapıyordu ve ben, bir anda, birçok kez can kaybediyordum. Keto havalandırdığı ellerini deli gibi salladı. “Lan, seni kim ne yapsın?” dedi garip bir şiveyle. “İki tutam saçını alacağız, gidip senin itin önüne atacağız!”

Eğmediğim başımla “Yok sana saç falan!” dedim inadımı sürdürerek. Sağ elim hiddetle göğsüme kapandı. “Beni götüreceksin! Beni!” Her “*Beni*,” deyişimde, elim göğsümü dağladı. “Beni götüreceksin! İyi olduğunu göreceğim!”

Keto, sararmaktan dişlikten çıkmış dişlerini göstererek gülümseyince, gözlerim Bedo’ya döndü ve o anda Bedo’nun kafasındaki yazmalar çıktığı için kafatasının baştan aşağı dikiş içinde olduğunu gördüm. Yutkunmaya dahi yetişemedim ve midemin ağzıma gelmesiyle bedenimi sola doğru döndürerek kustum. “Haklısın,” dedikten sonra Keto, kendisine bir sigara yaktı. Sigara kokusu genzime dolunca midem daha da ayaklandığı için istifra etmeye devam ettim. “Koç dediğinin kesilmeden önce boynu okşanır...” Başım elektroşok yemişim gibi benliğine döndü ve gözlerim pos bıyıklarının altındaki, göstermekten çekinmediği gülümsemesine takıldı. “Okşayacağız işte,” dedi başını aşağı yukarı sallayarak. “Önce onu,” derken sondaki “u” harfini uzatabildiği kadar uzattı. “Uslu durmazsa da seni...”

Yardım dilenen bakışlarım tekrar Bedo’ya döndü. “Beni götür,” dedim boyun bükerek ama ardından hızla başımı iki yana sallayarak, “Ben kesmem saçımı falan!” diye bağırdım. “Ölürüm de kesmem!”

Alp Aslan burada olduğumu bilirse, kıramayacağı bir zinciri olmazdı. Lakin burada olduğumu değil de ellerinde ama başka yerde olduğumu zannederse bir girdabın içinde kaybolur, sağ

çıkamazdı. Bir anda Zifır'ın "*Karşısında kafana sıkarlarsa...*" sözü aklıma gelince gözlerimi yenilgiyle yumdum. O arada Bedo, "İki tel," dedi rica yüklü bir tonda. Sesindeki ricaya akıl sır erdiremediğimden, gözlerimi tekrar açtım. "İki tel, ha? Kesildiği belli dahi olmaz..."

Keto, Bedo'yu gövdesinden hoyratça iterek; "Eh be sen de!" dedi öfkeyle. "Beş para etmez bir sürük için amma eğilip büküldün!"

Bedo; "Abi, kız hamile!" deyince, bezgin bir nefes verdim. Benim batıl inançlarım yoktu ama yine de o anda, saç kestirenin bebeğinin ömründen gideceği inancı geldi zihnime oturdu ve âdeta olmayan nefesim de kesildi.

Sol bileğimden, Mors alfabesiyle Alp Aslan yazan bilekliğini çıkardım. Bilekliğini sağ elime aldığım da, kolumdan bir bileklik değil de canımdan can eksiltmişim gibi hissettim. Konuşabilmek adına ağırca yutkunsam da "Bunu verin," dediğimde ses tellerimin her biri ayrı titreşti. Vücudum zaten atak geçiriyor gibiydi artık. "Saçıma," dedim ve kesik, titrek bir nefes aldım. "Gerek yok..." Keto, ürkekçe uzattığım bilekliğini elimden öyle bir çekti ki, yüreğimi hiç haberi olmadan ardından sürükledi... Çekip gitmelerinin ardından, üstüme önce bir tahta kapı çekildi. Onun üstüne de tel örgüler kapandı, yabani bir hayvanmışım gibi... Ne yapacağım bilemez bir hâlde titrek ellerimi karnıma bastırarak, yatak demeye dilimin varmayacağı şiltenin ucuna usulca oturdum. "Özür dilerim, anneciğim," dedim kesik bir nefes alarak. "Seni getirmemeliydim..." Onu kendimden ayrı bir yerde tutabilmenin imkânı olsaydı keşke, diye defalarca içimden geçirdim. İçimden ne keşkeler geçirdim ama hepsinin sonunu "İyi ki benimsin," diye bitirdim...

Bir terazinin tam orasımdaydım. O terazinin iki kolunda da bir canım vardı ve ben; dengeyi bozmadan ikisini birden nasıl hayatta tutacaktım, bilemiyordum. Bildiğim tek şeyse, herhangi birini feda etmektense o terazinin ortasından aşağı kendimi saldıracığımdı...

Birçok kez öldüm, hayata Alp Aslan'la döndüm. Toprakların da kök saldım dediğim anda, vatanım elimden alındı ama ben vatan savunmasını önce annemden, sonra kardeşimden öğrenmiş, üstüne üstlük vatanımda tahsis yapmış biri olarak, cepheye terk-i diyar eylemek yerine cenge çıkmayı tercih ettim. Kamımı koruma içgüdüleriyle sıkı sıkıya sararken, "Ya hep birlikte ya hiç!" dedim burnumu çekerek. "Ölmek var ama buradan dönmek yok!" Toparlanmak adına, kamımdan çektiğim ellerimle usulca yüzümü sıvazladım ve midemde hissettiğim gurultuyla yüzüm buruştu. Dilimden tekrar "Özür dilerim," sözleri döküldü. "Seni aç bıraktığım için özür dilerim..."

Yaşadığım hayattan, yirmi küsur sene sonra bir şey isteyeceğim tutmuştu ve bu, normal insanlar için o kadar basit bir dilekti ki... Bir ailem olsun istemiştim. Ailemin ilk parçasına parça eklemek istemiştim ama parçalarım öyle bir denklem içeriyordu ki; biri olmadan, bir diğerinin anlamı asla olmuyordu. Eksiktim ben... Ben, hep eksiktim! Tam olmaya bu kadar yakınlaşmışken, tüm gücümü kullanmak istedim. Annemin yaka silktiği domuz inadımdan taviz vermek istemedim ama tek taviz vermeyen insan da ben değildim...

Tahta kapının önündeki tel örgülerin sürüklenme sesini işittince, yatağın üzerindeki iki büklüm olan bedenimi dikleştirdim. Tahta kapı açıldı ve ardından aklıma, hayalime gelmeyecek bir beden belirdi karşımda. Siyah takım elbiseli bir beden... Sağ elim korumacı bir tavırla kamımın üzerine sarılırken, sol elimi de çenemin altına yasladım. Ayağındaki iskarpin ayakkabıların zemini dövüş şekli, beynimin içerisindeki tüm alarmları atağa geçirdi. Adamın içeri girişinin ardından hızlıca bir sandalye çekildi ve adam kendisi için çekilen sandalye ile tam karşıma oturdu. Çatılmış kaşlarımla başımı hayırdır dercesine savurduğumda, yüzünde bir tebessüm belirdi. Altın sarısı renkteki saçlarında gözlerim gezindi. Ela gözleri, dudağının sol kenarından boynuna doğru uzanan yara izlerinin etkisiyle tehlikeli gözüktüyordu ve tebes-

süm ettükçe, o iz; bambaşka boyutlara geçiyor, bir zürafa boyunu gibi uzuyordu. “Merhaba,” dediğinde, bana sorulursa sesi bir terörist gibi değil de diplomat gibi çıkıyordu ama aksanlı, hatta bozuk denecek kadar yarım bir Türkçesi vardı. İki elinin avuç içini birbirine sürttükten sonra hızla iki elini birbirine çarptı. Çıkan sesin etkisiyle kaşlarım istemsizce havalandı. Sol eliyle benliğini işaret ederken “Ben,” dedi. “Ben, çok eski yöntemleri sevmem...” Ardından aynı eliyle beni takdım etti. “En azından sizin gibi narin hanımların üzerinde, hiç sevmem...”

Derin bir nefes alarak “Kimsin?” dedim tüm dirayetimle.

Sarışıklığının ölü tenine çevirdiği yüzünde ukala bir tavır belirdi. “Sen istersen melek de,” deyince, aynı ukala tavır benim yüzümde de belirdi. “Ah, hadi ama!” diyerek elini havada bir tur savurdu. “Azrail’i ne zamandan beri melekten saymıyorsunuz, doktor hanım?”

“Ne istiyorsun?” dedim direkt, sergilediği piyese ortak olmayarak. Bir talebi olmasa ayağıma kadar gelecek değildi sonuçta.

Sol ayağını sağ dizinin üstüne atarken, ellerini kucagında birbirine kavuşturdu. “Senden değil,” dediğinde, sesindeki aşağılama elle tutulur cinstendi. Üstten bakan tavrını korumaya devam ederken, “Kocandan istedim,” dedi, ağırca yutkunmak zorunda kaldım. Çünkü yüreğimde beliren heyecan önu kesilemez şekilde tırmanış gösteriyordu. “Önce onu bir idam sehpasına koydum, sonra boynundan yularını alıp hayatını yerle bir ettim.” Derin bir nefes alınca üstündeki ceket sıkışmış olmalı ki, öndeki tek düğmesini açtı. “Anladım ki, ciğerini söküp eline versem nefesi titremeyecek...” Yüzünde beliren imalı bir tebessümle, başını sola doğru eğdi ve yüreğimdeki heyecanın yerini korku dolu bir panik aldı. “Senin ciğerini söküp onun eline vermeyi seçtim.” Kaşlarım tedirgince çatılınca, gülümsemesini genişletti. “Güzel çılgıktı ama,” diyerek, alt dudağını gülümsemesini bozmadan dişledi. “Laptopla cam indirmek falan, havalı hareketler...” Söylediği, daha doğrusu bildiği ayrıntıyla, korkunun kapını geldi boğazımı

kurdu. Ne hissettiğim umurunda olmadığından, işaret parmağıyla "bir" işaretini yaparak konuşmasına devam etti. "Dağ gibi adamın kirpiğini, tek bir çılgınlıkla titrettin..." Kulaklarım şiddetli bir titreşimle, işittiğini reddederken yutkunamadım bile ama o, iki elyle hafifçe alkış temposu tuttu. "Dağ gibi adamı, tek bir çılgınlıkla yerle bir ettin..."

Beynimin uğultularına yüreğimin kapılarını kapayıp "Sadede gel!" dedim sertçe. Sadece sonuca, sonuma, Alp Aslan'a varmak istiyordum ve an itibarıyla üzerime kurduğu korku kapının beni sonuma götürmeyeceğinin farkındaydım. "Senin masallarını dinlemeye gelmedim ben buraya!"

Gülümser bir ifadeyle başını sallarken, "Kendi sonunu yazmaya geldin, haklısın," dedi acımasız bir ses tonuyla. Ardından, derin bir nefes alıp, bacak bacak üstüne attığı ayaklarının yemi değiştirdi. "Madem sadede geleyim istiyorsun, geleyim. Verdiğim bileklik hiçbir işe yaramadı," derken, eli boş dönmesinin öfkesi belirdi yüzünde. "'Bunu yaptırmak on beş dakika,' deyip geçti seninki. Kirpiğini titreten kadına bu kadar ucuz mal hediye etmek de tam onun maaşına yakışır!" Sövercesine, elini havada bir tur salladı. "Neyse... Parmağını mı kessem?.." İşitip idrak ettiğimle, iki elim kendiliğinden yumruk hâlini aldı. "Yoksa bebeğini mi alsam daha çok hayattan koparsın, ben bilemedim. Kocanınsa ikisi de umurunda olmadı." Yüzünü yalandan bir acıyla buruşturduğunda, tepki vermeye fırsat dahi bulamamıştım ama "Bebegin kendisinden olmadığına emin de," dediğinde, ağzımı hayretle açacakken hızla toparlanıp, ağırca yutkundum. "Dedim ya, eski yöntemleri sevmem," diyerek umursamazca omuz silkti. "Bebegini, yeni yöntemlerle göndereceğiz." Sözlüye kaldıran bir noca edasıyla, kaybolan benliğimi işaret etti ve sorusunu sordu: "Yüksek doz epinefrin¹ alsan ne olur?"

¹ Böbrek üstü bezleri tarafından salgılanan; panik, korku, heyecan gibi durgularda ve spor yaparken salgılanan bir hormon.

İşittiğim soruyla beynimin çarkları, işlevini kaybetmemiş bir makine olarak çalışmaya başladı. Yüksek doz epinefrin yani adrenalin, plasentaya geçirdi. Doğumsal kusur sıklığında bir artış olduğuna dair bulgular da bulunmaktaydı. Lakin işin dozajını artırırlarsa, ventriküller¹ aniden 500 vuru/dakikaya varan hızda kasılmaya çabaldı. Hızlı ve düzensiz elektriksel aktiviteler ise ventrikülleri senkronize şekilde kasılamayacak duruma getirerek, ani kardiyak output² kaybına yol açacaktı. Kalbim o noktadan sonra etkili pompa olma özelliğini kaybedip, titreşen bir şey konumuna geçecekti. İleri yaşam desteği hızlıca sağlanmazsa -ki bu şartlar altında öyle bir şey mümkün değildi- kalbimin ritmi; istisnasız ölümcül bir ritme geçmiş olacaktı...

“Hesap yaptın sanırım?” demesiyle, gözlerim kendisine değdi. Oysaki henüz çok da hesap yapmamıştım. Bebekteki etkilerini zaten hesaplamak istemiyordum ama beni neyin beklediğini de tam olarak bilemiyordum. İki elinin ayasıyla dizlerine vurarak ayaklanırken “Yolcu yolunda gerek,” dedi. “Ufaklığınla vedalaş istersen...” Arkasındaki açık kapıdan, daha önceden yüzünü hiç görmediğim iki insan girdi o arada. Hoş, yine yüzlerini kar maskeleri takılı olduğu için göremiyordum. “Hanımefendiyi süitten alıp çukura atalım,” diye de ekledi, elini hadi dercesine sallarken.

Hızlı bir karar vermem gerekti, hem de çok hızlı. Usulca ayaklandığımda, teslim olmuş bir kurban gibiydim ama o anda annemin mezarında zikrettiğim cümlem aklıma geldi. Muhtemelen sadece kendim olsaydım; boyun eğer ve her zamanki gibi Melih’in bir süper kahraman pelerini giyip gelmesini beklerdim ama içimdeki varlığını sürdürmek isteyen bir Şahin vardı, bir de o minik Şahin’in dayısından öğrendiklerim...

İki adamın aynı anda üzerime doğru adımlamasıyla, derin bir nefes aldım. İkisi de iki yanımda duran kollarıma uzanınca, sağ

¹ Ventrikül, kanı vücuda ve akciğerlere doğru ileten, kalbin alt kısmında bulunan iki büyük odacıktan biridir.

² Kardiyak output, her bir ventrikülün bir dakikada pompaladığı kan miktarıdır.

kolum tutulmadan harekete geçip, sol kolumu tutanın elmacık kemiğine yumruğumu indirdim. Sol kolum da boşa çıkınca sağımda kalanın başına sol elimi attım. Başını kendime doğru çekmemle burun kemiğinin üzerine kafamı gömüp, bacak arasına tekmemi geçirmem bir oldu. Dışarıdan başkaları da içeri girerken, hedefim sadece takım elbiseli adamdı. Adımlarım hedefime doğru ilerlerken; “Paşa paşa öldürmene izin mi vereceğim sandın?” diye gürledim ama sağ ayağımı karnına geçireceğim sıra, ilk yumruk attığım şahsiyetin kolu boynuma dolandı. Boğazıma sardığı koluna iki elimi birden sararken; dışarıdan içeri girip üze-rime doğru gelen başka bir adama tekmemi isabet ettirebildim. Lakin it sürüşü gibi oldukları için birinin ayaklarımdan tutmasıyla bedenim havalandı. O anda, asla aklıma gelmeyecek bir şey yaşandı ve bedenimi kaldırdıkları yükseklikten sırtüstü, öylece beton zemine bıraktılar...

Bedenimi yan çevirmeye gayret ettiğimde kaburgalarımın birbirine geçtiğini hissettim. Aslında daha birbirine geçmiş bir kaburgam yoktu ama peşi sıra önlü arkalı, en ufağının kırk iki numara olduğunu tahmin ettiğim ayaklardan yediğim tekme darbeleri kaburgalarımın tamamen birbirine geçmesine neden oldu. Hissettiğim acıyı tarif edebileceğim bir lisan yeryüzünde yoktu. Karnımı korumak için sardığım kollarımda itlerin ayak izlerinin çıktığına emindim ve karnımı ne kadar korusam da belimden aldığım darbeler, yeterince ciddiydi. Dudaklarımın arasından acı dolu bir inilti döküldüğünde, saçlarımdan tutulmak suretiyle başım kavrandı. Verecekleri epinefrine zerre ihtiyacım yoktu. Çünkü sempatik sinir sistemim harekete geçmiş, kalbimdeki beta reseptörler¹ aktive olup, yaşadığım stres dolayısıyla adrenalin salgılamaya çoktan başlamıştı. Şu anda verecekleri ekstrem bir epinefrinle beni daha da çıkmaza sokacaklardı. “Gerici yöntemleri ben sevmem, dedim,” diyerek, beyaza yakın sarı kaşlarını

¹ Beta reseptörler, stres sırasında salınan adrenalin gibi hormonlarca aktive edilir, kalp hızını ve kalp atım gücünü artıran reaksiyonu tetikler.

kaldırıp indirdi takım elbiseli beyefendi (!). Ardından hiç acımadan, yüzümü beton zemine saçımı bırakmak suretiyle çarptı. “Yanımdakiler sevmez, demedim.” Yüzünden umutsuz vaka olduğuma dair bir ifade geçti. “Ne yapalım artık, sen iki dozu bir arada almayı seçtin,” derken, üzerimdeki montla birlikte kazığımı kolumdan sıyırmaya çalıştı. Canımın acısına aldırmadan tepindim ama bir başka adamı gelip, üzerime oturmak suretiyle sağ koluma ve bedenime dizlerini bastırınca tepinmelerimin pek de anlamı olmadı. Takım elbiselinin vücuduma enjekte ettiği sıvı, damarlarıma nüfuz ederken, usulca bedenimden uzaklaştılar. “Maksimum on beş dakikada bir, ilacı tekrarlayın,” dedi ve ardından çiğ bir kahkaha attı. “Ama iyi zincirleyin ki adrenalinden depara kalkmasın!”

Takım elbiseli, bulunduğum alandan çıktıktan sonra, yediğim darbelerden ötürü pelteye dönüşmüş olan zihnim ve karnımdaki kasılmalar, bana çok da hareket kabiliyeti bırakmadı. Kollarımdan tutulmak suretiyle bu sefer havalandırılmadan, ayağımdaki eşofmanın diz kapaklarının yırtılmasına sebep olacak şekilde yerde sürüklenerek başka bir alana götürüldüm. Ortada sadece, tavana kadar uzayan kalın bir demir çubuğun bulunduğu bir alana... Ellerim arkadan bağlanmak suretiyle o çubuğa, oturur vaziyette zincirlendim. Üzerime ise pastan sesi bile değişen bir demir kapı çekildi.

Nefeslerimi kaburgalarımın acısı dolayısıyla kısa ve sık almaya başladım. Kalbim, dakikada kaç vurdu, saymak istemedim çünkü paniğimi tetikleyecektim, biliyordum. Bulunduğum alan zifiri karanlıkken etraftan minik tıkırtıların geliyor olması, beni sürünge korkusuyla daha da paniğe sürüklüyordu. Paniğim arttıkça kalbim daha hızlı vurmaya başladı. Kalbim hızlı vurdukça daha sık nefes almaya çalıştım. Ellerimi zincirlerden kurtarmak istedim ama nafile olduğunu biliyordum. Bilmeme rağmen defalarca denedim.

Yaklaşık on beş dakika sonra ikinci doz için yanıma geri gel. diklerinde debelenmem devam etti ama başım hoyratça arkamdaki kalın demir çubuğa çarptırılınca sol kaşım açıldı ve bu, ben de şiddetli bir baş ağrısına sebep oldu.

Bu doz alımları, maksimum on beş dakikalık aralıklarla devam etmedi tabii ki. Maksimum iki ila on dakikada etki yapan ilacı, beş dakikada bir vermeye başladılar. Güvenli bir damar bulamayıp, gelişigüzel enjekte ettikleri ise lokal iskemiye¹ bağlı doku hasarlarına neden oldu. Gerçi vücudumda en az hissettiğim de doku hasarlarımdı...

Vücudumda ani bir titreme meydana geldiğinde, başımı ar- dımda kalan soğuk, kalın demir çubuğa yasladım. Bacak aramda bir ıslaklık hissettiğim sıra, tekrar kapının açılma sesini işittiğim- de; “İlacı vurup gitmenize gerek yok,” demekle “Yeterli,” demek arasında kaldım. Canım... Canım çekiliyordu sanki. Dozları ye- dinci dozdan sonra saymayı bırakmıştım ve kalbim artık o ka- dar hızlı dövünüyordu ki; beynim, kalbimin dövüntüsünden ve bacaklarımın arasındaki sıvıdan başka bir şeyi ayırtıramıyordu.

Sol koluma bir şırınganın daha girdiğini hissedince, çekilmiş nefesimle gözlerimi açmadan gülümsedim. Adım sesleri ya- nımdan uzaklaşıp, üzerime demir kapı çekildikten sonra başımı usulca doğrulttum. Kanamam olduğunu düşünüyordum ama bu kanamanın darbelerden imi yoksa yüksek doz adrenalinin plasen- taya karışmasından im olduğunu bilemiyorum. Fısıltı hâlinde, “Annem,” dedim... Normal zamanlarda annemle kendi kendime konuştuğumda böyle seslenirdim ama bu sefer sondaki “m” har- finin varlığı bambaşka bir sahiplenişin eseri idi. Ağlamaklı bir tonda “Özür dilerim,” diye yakardım. “Seni babanla kavuştura- madığım için özür dilerim...” Başımı gerisin geriye arkamda ka- lan demir çubuğa vururken; açılan kaşımdaki ve yüzüm zemine çarptığı için burnumdan akan kan, geçtiği yerde kurumaya baş-

¹ Dokuya olan kan akışının azalması ve dokunun oksijen ihtiyacının karşıla- namaması durumudur. Kalp krizi veya felç gibi hayati sorunlara yol açabilir.

lamıştı ama kan akışım o kadar hızlanmıştı ki durmuyordu da. Kuruyan kanların üzerinden yeni kanlar geçiyordu.

Ben gözlerim yumulu vaziyette beklerken, kapı bir kez daha açıldı. Koluma girecek bir enjektör bekledim ve gerçekleşti ama adım sesleri uzaklaştıktan sonra yanımda bir adet kan torbası gördüm. Amaçları öldürmek olmadığı için olsa gerek; vücudumun dışarı attığı kanı, yerine verdikleri, muhtemelen 0 Rh+ pozitif kanla telafî edip sirkülasyonu sabit tutmaya, beni de uzunca bir müddet ölümle yaşam arasında bırakmaya çalışıyorlardı.

Kolumdaki enjektör girişini, kan akışını kesmek için uzunca bir müddet zorladım. Öyle bir zorladım ki bağlanmamı sağlayan zincirler derimi sıyırdı. Çabalarım nihayetinde karşılıksız kalmadı ve kan akışını vücudumdan kestikten sonra başımı tekrar demir çubuğa, gözlerim kapalı bir hâlde yasladım.

“Mahşere,” dedim iç çekerek. “Mahşere kalsın, Alp Aslan...”

Zihnim yavaş yavaş kapanmaya başlarken gözümün önünde uçuşmaya başlayan siyah benekler, geleceğimin parça parça karanlığıydı. Her şey bir yana, zihnimde dönen başka görüntüler de vardı; yanan bir bebek arabasına bebeğimi atmam gibi...

Yüzüm acıyla kasılırken, ölüme gülümseten bir ses duydum.

“*Hevybanû!*”

Duyduğumu varsaydığım ses ve hitap şekliyle, yüzümde aydan parlak bir gülümseme belirdi. Almaya çalıştığım nefesim acıyla kesildiğinde, ağırca yutkunmak zorunda kaldım. Bir daha duymak istedim aynı sesi ama duyamadım. Yüzünü görmek isteyip de bir türlü göremediğim gibi...

“Ölürken bile hasret bıraktın kendine,” dedim, sesimi dahi yutan acımla. “Şimdi sen ağla...”



BÖLÜM XI CEHENNEM ÇUKURU

*"Uğruna ölümü yok saydığın insanı,
uğruna ölürken bulduğunda,
ölmeyişinin pişmanlığıyla sınanırsın."*

ALP ASLAN ŞAHİN

Kendime geldiğimde, kendime gelmemiş olmayı dilerdim... Pas içerisindeki, birbirine çapraz şeklide monte edilmiş demir bir çarmıhta, bedenimi gerilmiş buldum çünkü. İki ayağım ve kolum çapraz bir şekilde sonuna kadar gerdirilmişken, tüm bileklerim prangalarda mahkûmdu.

Prangalara vurulmuş olmam sorun değildi aslında. Mertçe savaşmaya yüreğiniz yoksa ve karşınızdakinin aldığı nefes bile donunuza doldurmanıza sebep oluyorsa, korktuğunuz zatı prangalara vurmanız şarttı. Benim için sorun olan şey; yaz günü, boş bir arazide kan içinde bırakılmış olmamdı. Daha büyük olan bir diğer sorunsu tepemde, kanımm kokusu yüzünden dönen akbaların olmasıydı...

Ne kadar süredir burada olduğumu bilemesem de, ilk gözlemlerime göre vücudumdan akan kanın tamamı çoktan kurumuştur. Bacağımda boydan boya oluşan yarıklı şeklindeki yarada, kan kokusundan mütevellit sinekler bile türemişti. Şayet güneşin altında kuruması gereken pastırma misali tutulmaya devam eder-

sem, ilerleyen günlerde yaralarımın içerisinde üreyecek kurtların etimi yemesini en ön sıradan izleyebilirdim...

Çorak, dev arazide, güneş beynimdeki her bir hücremi yakarken karşıdan bana doğru gelen silüetler gördüğümü sandım; gördüğümünden emin olamadım çünkü vücudum aynı anda susuz ve kansız kaldığı için, âdeta ölmüş ve çürümeye bırakılmış bir et parçasından başka bir şey değildi...

Nitekim gördüğüm silüetler gerçek çıktı ve karşımda, kısa pantolonlu diye tasvir edebileceğim şekilde takım elbiseli bir adam belirdi. Kahrani değildi; artık emindim. "Günaydın," dedi gevrek bir gülümsemeyle ama ben, günle gece arasında bir yer-deydim bence. Ardından derin bir nefes aldı. Ellerinde, bu sıcakta siyah, deri eldivenler vardı. "Seni burada biraz daha, çürümüş et kıvamında tutamayacağım çünkü işim gücüm var." Aksanını sabit tutmaya çalışsa da biraz Rus aksanma kaydığı aşikârdı. Yanıma doğru adımlayıp, sağ eliyle çenemi kavradı. Bağlı olan Aslan'ı tutmak, tabii kolaydı. "Bir üssün yerini istiyorum, Şahin..." dedi kaşlarını dikte edencesine kaldırarak. Gözlerim yüzünde gezindi durdu, silüetini unutmamak için. "Kayıtlı olduğun üssün yerini..." Kavurucu güneşten dudakları kurumuş olmalı ki, diliyle dudaklarını ıslattı. "O üste benim adamım olacaksın..."

Çıkmayan canımın nefesiyle gülümsedim. Ağzımı açtım, kapattım. Dudaklarımın kenarını, susuzluktan yara sarmıştı. Konuşabilmem bir hayli zaman aldı. Sesli ve cılız bir nefes verirken, "Yaş mı?" diye mırıldandım. Kabuk bağladığını düşündüğüm dudak yaralarımın orta yerinden çatlamasına aldırmadan, gülümsemeye çalıştım. "Yaş mı, ananın anı?"

İki elini arkaya atarak, parmaklarını birbirine geçirirken; "Bilmem," dedi dudak bükerek. "Babama sormak lazım." O kadar dirayetim yoktu ki, içimden; "Senin ciğerini sikeyim!" diye geçirdim. Hayattaki tek forsları, kendilerinin namusu olmadığı gibi milletin de namusuna göz dikmeleri idi. Sağ eliyle sol omzumdaki açık yaraya vurdu iki kez. "Neyse..." dedi iç çekerek.

“Sen biraz daha burada anneciğininkini tersten gör. Geri geldim de cevabın hâlâ aynıysa, o zaman sahne değiştirir, öyle devam ederiz.” Ardından arkasındaki adamlara başıyla beni işaret etti. “Açık yaralarına tuz basın. Biraz da canını yakın...” Çığ kahkahası kulaklarımı tırmaladı. “Canı tatlı mıymış, bir bakalım...”

Beden dediğin neydi ki? Sadece bu dünyada hüküm sürbilmenin aracı... Bedenime inen hiçbir yumruğu artık hissedemiyordum çünkü his kaybım vardı. Bir şeyleri hissedebiliyor olsam, bileklerimdeki prangaların kestiği kesikler sonucu akan kanımı hissederdim. Bedenimi, acımı hissetmiyordum ama başka şeyleri düşünüp hissedebiliyordum...

Çocuklar ne yapmıştı mesela? Ne düşünüp geri dönmüşlerdi? Geri dönmüşler miydi? Geri döndülerse, Hevybanû'ya ne demişlerdi? Bir de... Hevybanû, bana bir mesaj vermek istemiş miydi?

Eli kolu bağlı olan bir insana yırtıcı bir hayvan gibi saldıran beş kişi, en sonunda geri çekildiğinde, aldığım yeni darbeler sonucu artık tek hissettiğim ve düşünebildiğim; ciğerlerimden yükselip ağzıma dolan kandı. Benim doktorum ise ulaşamayacağım yerlerdeydi...

Ben kavurucu güneşin altında iyice eskitildiğime kanaat getirilip bırakıldıktan sonra zihnim yine kapandı. Kendime tekrar gelebilmeyi başardığımda ise karşımda yine tipini siktiğim, takım elbise giydiği için adam olduğunu zanneden döl israfını buldum. Tek bir soru sordu. İkimizin de zaten fazlasına tahammülümüz yoktu. O, “Fikrin değişti mi?” dedi. Bense “Ananın amına kadar yolun var,” dedim.

Bazı şeyler değişmezdi. İnsan bir yola bir kez baş koyardı. Ben bu yola; kimseyi sırtından bıçaklamak, kimsenin oyuncağı olmak için çıkmamıştım. En baba, namusum ve şerefimle ölür giderdim. Ne vatanıma rezil olurum, ne karıma ve doğmasını hayal ettiğim çocuğuma utanç kaynağı...

“Sökelim arkadaşı,” dedi gayet doğal bir tonda, dürzû. Sanki yanlış yere çakılmış bir çivi gibi kerpetenden ellerle sökülme

başladım, gerildiğim demir yığınının. Söküldüm sökülmesine ama çok istesem de iki ayağımın üzerinde insan gibi durmam mümkün olmadı. Dizlerimin üstüne düştüğümde tek öskem, âciz bedenimeydi... “Alın bunu,” dedi tekrar, bir çöpmüşüm gibi. Hoş, çöpten farkım da yoktu. Elim ayağım tutmuyordu, bağlı kalmanın ve kaybettiğim direncin etkisiyle. “Diğer platforma götürün. Geliyorum ben de.”

Kollarımın altından tutularak, tozun, toprağın arasında sürüklenerek başka bir yere taşınmaya başladım. Toprak ana, şifa olsun istedim tüm açık yaralarımın ama nafile. O bile, beni kabul etmeyeceğini haykırırcasına daha çok yaktı canımı. Canım kalmış gibi...

Sürüklenerek götürüldüğüm yerde iki ayağımın üzerinde kalacak şekilde, tek bir demir çubuğa bağlandım bu sefer. Ellerim ve ayaklarım demire arkadan zincirlendi. Bana dolanan zincirin arasında beyaz bez parçaları vardı ve üstüm dâhil demir zincirlerle bile benzin boca edildi...

Yüzümde bir tebessüm belirdi. Çünkü ben, mesela şu an bir sigara yakmak isterdim. İçtiğim son sigaramın izmaritiyle de ortalığı tutuşturmak isterdim. Ortalığın ortasındaki can benim canım olsa da, canımı onlar alsın istemezdim. Çünkü bunlar şovun peşinde olan, anasını bile pazarda satan, milletin namusuna göz koyan onun bunun çocuklarıydı. Şov... Dedim ya; şov! Ellerinde tuttukları, Eski Çağ’dan kalma kameradan bile belliydi neyin peşinde oldukları.

“Biz, Türk milletini diz çöktürdük. Biz, Türk askerini esir ettik. Esir ettiğimize, canını bağışlamayı teklif ettik. Türk askeri de âciz bir köpek olduğu için kabul etti. Üstünlüğümüzü kabul ettirdik, gücümüzle boyun eğdirdik...”

İşte tüm gayretleri, asla boyunduruk altına alamayacaklarını bildikleri Türk milletini, kendileri yazıp kendileri oynayacağı senaryolarla yıpratmaktı. Başka da bir halt yapamazlardı...

Üstüne sıçrayacak herhangi bir toz tanesinden bile korkan ırzını siktiğim, kameramanın bile arkasındaydı. Çiğ bir sesle; “Fikrini değiştirdin mi?” diye yarı Rusça sorduğunda, gülümse-dim. Anlamalarına imkân da yoktu akılları da: Ben, ölüme bile gülümseyebildiğim için bir Türk askeriydim. “Ölmeden önce bir şey söylemek ister misin?”

Hiç düşünmeden “Benim ölümüm,” dediğimde gururlu bir tonda, saatler önce kaybolan sesim âdeta geri gelmişti. Ölüm ön-cesi iyiliği gibi... “Şereftir...” Onların duyduğu, benim inandığım oldu. Benim dillendirdiğim, yeminim olan “*Hevybanû*,” oldu.

Gülümser bir ifadeyle, nasıl kıydığına aklımın ermediği ka-liteli çakmağını, varlıklarından nasibini almış olan çalı çırpının üzerine attı.

Ağırca yutkundum ve asla yapmam dediğim bir şeyi yaptım. Özür diledim... *Hevybanû*, hiç bilemeyecek olsa da ondan bir ömürlük özürler diledim... İlerleyen alevler zinciri sardığında ise kelimeişhadet getirdim. Çünkü şehadete yürümek benim için hem bir hayal hem de şerefti ama yine de; ardımda yarım bırak-mak istemediğim kadın, zihnime düştü. Bir kez daha özür dile-dim. Karşısına çıktığım; ondan bile isteye vazgeçmeyerek haya-tıma dâhil edip, sonra da onu hayatsız bıraktığım için, içimden defalarca kez özür diledim.

Alevler zincirlerin içerisindeki benzinden nasibini alan bez parçaları sebebiyle benliğime doğru hız kesmeden gelirken, hissetmeyi unuttuğum canım zerre umurumda olmadı. Allah bi-liyordu ya, umurumda olan tek şey, bu görüntüleri kullanacak olmalarıydı. Bu sebepten, bağlı olduğum yerde dikleşebildiğim kadar dikleştim. İnsandım elbette, canım illaki yanacaktı ama olur ya; *Hevybanû* gerçekten hamileyse eğer, bir de bunun için boynu bükülmesin, kalbi dağlanmasın istedim. Beni âciz, acı içinde hatırlamasın istedim...

Zincirler aracılığıyla alevler bedenime ulaştığında yüzüm iç-tenlikle gülümsedi. “*Hevybanû* kadar yakmayacak,” diye ımrıl-

dandım kendi kendime. “Seni, şu âcız ömründe hiçbir şey, Hev-ybanû kadar yakamayacak...”

Alevler artık üstümde paramparça olmuş olan kamuflajıma sıçradığında, tipini siktiğim; “Kestik!” diye bağırdı ve üstüme birden yangın söndürücü sıkılmaya başlandı... Hem de benim kahkahalarım eşliğinde!..

Üstüme yangın söndürücüsünü boca etmeleri işlemi tamamlandıktan sonra, sahnesi sona ermiş bir oyuncu gibi zincirlerim de çözüldüğünde iki ayağımın üzerinde durabildim. Bir yandan ellerimin bileklerini ovuştururken bir yandan gülmeye devam ediyordum. Yüzümdeki ifadenin anlamını onlar bilmesede ben çok iyi biliyordum. İnsanın kalbi öfkeden kudurur muydu? Benimki kuduruyordu! Ve değil çakma piç gibi göz oymak, deri yüzecektim, biliyordum. “Ne oldu?” dedim gülmelerimin arasında, kelimelerimi yaya yaya. “Benzininiz mi bitti? Yoksa göte kalın mı geldi?”

Takım elbisesinin omzuna uçuşan tozları silkeleyerek yanıma vardı, orospu çocuğu... “Cık,” dedi bebeler gibi peşi sıra. “Sadece hedefim sen değilsin...”

“Medyayı bulandırmaksa...”

Sesim düşünceli çıkmışken, onun omuzları gülmesinin etkisiyle sarsıldı. “Medya da karımı etkiler, diyorsan,” diyerek, sevdim dercesine dudak büktü. “Onu da kullanınız...”

Boşta olan ellerimi hiç düşünmeden gırtlığına yapıştırdığımda, eskisinden çok daha dirayetliydim. “Ne diyorsun lan it?” dedim öfkeyle, dişlerimi birbirine bastırarak. “Ne karısı? Ne etkilenmesi? Ne sayıklıyorsun?”

Bu kadar kalabalığın içinde bir başıma, gönlümce palazlanabiliyorsam onun sayesindeydi ne yazık ki. Paralı köpekleri üzerime atlamak için hazır bekliyorlardı lakin o, sol elini havalandırmış bir şekilde itlerinin yularını tutuyordu. Boğazını saran ellerimin arasında başını iki yana sallayabildiği kadar salladıktan sonra “Fiziksel acıya tepki vermiyorsun,” dedi sanki hâlime acı-

yormuş gibi. “O kadar eğitimden geçmedik belki ama ciğerinizi bilecek kadar da ömür eskittik...” Dudağının solu keyifle yukarı doğru kıvrıldı. “Henüz yamyama bağlamadın,” dediğinde, boğazıma oturan yumruyu yutkunarak bile atmak istemedim. Tepki verseydim, kendisini onaylamış olacaktım çünkü. “Bir de duygusal tepkilerini ölçelim...”

Sağ elimle tuttuğum yakasından, bedenini hoyratça geriye doğru ittim. “Seni anan,” diyerek yüzümü tiksintiyle buruşturdum. “Dua et, Kadir Gecesi doğurmuş olsun da gazabımdan nasibini almadan ölesin...”

Ne kadar iddialı konuşursanız konuşun, eğer ki icraata geçecek durumda değilseniz boşa tehdit olurdu ve ben hiçbir alanda boşa atmayı sevmeyen bir insandım. Gözlerim hızla etrafı taradı. Tam tamına yirmi bir insandık. Karşımda duran döi israfını önüme geçirip kendime siper etsem, bir tanesi bir şey yapamazdı ama neredeydik? Düştüğüm yerde değildik. Al-Qakasan’dan ne kadar uzaklaşmıştık? Güneye mi ilerlemiştik yoksa doğuya mı? Bulunduğumuz yerde militanları var mıydı? Varsa kaç kişilerdi ve nerelerde konuşlanıyorlardı?

“Sence karın,” deyince, kafamdaki hesap makinesini bırakıp gözlerimi kendisine döndürdüm. “Ölüm haberini alınca ne yapar?”

Yüzümde imalı bir gülümseme oluştu. “Sen, bence,” dedim, onu aşağı gördüğümü sesime yansıtmaktan geri durmayarak. “Kendi aşüftelerinin mertlerin eşlerini bir tutma...”

“Üzülmez, diyorsun yani?” Üzülürdü. Hevybanû muhakkak üzülürdü ama bunu dışarıya belli etmeyeceğine de emindim. Hevybanû’nun sanki delinmez, çelikten bir zırhı vardı ve o, acılarını saklamakta ustaydı. Yalnız benim ona ulaşacak haberimle, kendisini suçlama ihtimali de vardı. Muhtemelen kendisine bir zamanlar Urfa’dan gitmesi için yaptıklarını affettim mi diye kafayı yerd. İçinde bir yerlerde affetmemiş olsa bile, “Kesin ben anlamadan affettim. Ahım tuttu,” derdi. “Siz zavallılar,” diye devam edince, çatılmış kaşlarımla yüzüne odaklandım. Yüzü-

ne kim harita muamelesi yaptıysa, gırtlığını kesmeden bıraktığı için oldukça salakmış. “Ölüme o kadar endeksli köpeklersiniz ki, yanınızdakileri de bununla ödüllенmeye programlıyorsunuz...” Bu kez o, beni aşağı gördüğünü gizleme gereksinimi duymadan benliğimi süzdü. “Evet, dinî nikâhla oyalamana rağmen seninle birlik olmaktan vazgeçmeyen karın, kapısında iki rûtbeli görürse yıkılır ama sarsılmaz.” Başını kararlı bir tavırla, olumsuz manada iki yana sallamaya başladı. “Ama seni cayır cayır yanarken izlerse...” Sağ elinin işaret parmağıyla sol göğsümü, hissetmem adına bile isteye dürttü. “Seni yakmayan şu ateş, onu bu hayatta sağ koymaz!”

Hevybanû’nun görüntüleri izleyebileceğini düşünmek dahi istemedim ama tüm tüylerim ayakta, selam durmaktaydı. Yine de yüzüme iğrenç bir tebessüm kondurmayı başarıp “Senin yaptığın hiçbir sık, benim çevremdeki kimseye koymaz!” diye meydan okudum. Başımı imayla aşağı yukarı salladım. “Oyun oynamak mı istiyorsun?” dedim ve sol elimle çorak araziye işaret ettim. “Buyur, meydan senin...” Ardından havalandırdığım elim yüzüne tehditkâr bir şekilde doğruldu. “Ama sana yemin olsun, kelle-ni kolumun altında götüreceğim!”

Takım elbisesinin altındaki beyaz gömleğinin manşetlerini dışarı doğru çekip, kol düğmelerini bir davete hazırlanıyormuşçasına düzeltti. Tabii ki, kol düğmelerini kenara fırlatıp karşıma geçecek kadar yürekli değildi. “Franz Kafka der ki,” dediğinde, “*Ne alaka?*” dercesine yüzüm kasıldı. “Asılmak üzere olan bir adamı tüm hazırlıklara şahit olmaya zorlarsan ve tam darağacının önüne getirildiğinde infazının ertelendiğini söylersen, adamın hayatının geri kalanını ona zehir etmiş olursun...”¹

Sinirle gülümsedim. “Her şeyi becerdiniz de bir edebiyat parçalamanız kaldı!”

Söylediğime zerre kulak asmadan “Senin tam olarak yaşadığın buydu ama sen bundan da etkilenmedin,” diyerek, çıkarımım

¹ Franz Kafka’nın “Babaya Mektup” adlı eserinden alınmıştır.

vapnıncasına dudak baktı. "Hoş, ben de sürekli birilerinin öl-
dürölme için öne sürüldüğü piyonu olsam etkilenmezdim her
hâlde." Omuz silkti ukalaca. "Biz şimdi senin yaşadığını, bir de
'karım' dediğin kadının üzerinde deneyeceğiz. Onunki ruhen bir
deneme olacak ama bakalım, hanginizin kaleni daha çabuk dü-
şecek..."

An itibarıyla Hevybanû'yu düşünmeyi bir kez daha kendime
yasaklamak zorunda kaldım. Yasağımı hayata geçirdiğim gibi de
meydan okurcasına baş savurup "Elinden geleni ardına koyma,"
dedim.

"Huyum değil," diye gülümseyip, adamlarına başıyla beni işa-
ret etti. "Memlekete dönme vakti. Alın bakalım delikanlımızı..."

Memleket dedikleri bir topraklarının olabileceğine zerre inan-
madığım için ses etmedim. Çünkü "*Oyun oynamak mı istiyor-
sun?*" derken ciddiydim. Ellerimi ve ayaklarımı tekrar bağladılar.
O kadar korkaklardı ki; tek başına olan, vücudunun hiçbir
zerresini hissetmeyen benden bile çekiniyorlardı. Zincir üstüne
zincir vurmalarının başka bir açıklaması yoktu. Ardından bir
kamyonete bindirildim. Şaka gibiydi ama yeşil bir kamyonete
bindirildim! "*Ya Allah!*" dedim içimden, derin bir nefes alırken.
Sabredemezsem, en baştan kaybeden ben olurum muhtemelen.
Karşımda yüzünü bile göstermeye çekinen kar maskeli bir adam
ve elinde keten bir çuval görünce sinirle gülümsedim. "Ama si-
kerler," dedim gözlerimi belerterek. "Eşeğin amına kar suyu ka-
çıyorsunuz. Bende de sabır bir yere kadar!"

O arada ben ciddiye alınmadığım için, adamlarının da göz-
lerinde bir değeri olmadığı için olsa gerek, kamyonetin arka
kapakları kapandı ve baş başa kaldık. Oysaki kendisiyle değil,
Hevybanû ile baş başa kalmak isterdim. "Taşağındaki su bile
umurumda değil," diyerek üzerime doğru bir adım attı. "Kes se-
sini de dilini koparmak zorunda kalmayayım..." Peki, dercesine
yalandan başımı salladım. Elindeki çuvalın ağzını açarak kafama
doğru uzanınca, başımı geri çektim. "Lan, düzgün dur," diyerek

üstüme doğru eğildi. Üzerime eğilmesini fırsat bilerek kafamı yüzüne gömdüm. Tabii devrilmesini sağlamak için iki kez üst üste kafa atmak durumunda kaldım. Ellerim arkamda zincirli olmasaydı, işim tereyağından kıl çeker gibi kolay olurdu ama ne yazık ki ayaklarım da birbirine zincirliydi. Beni bir taşınmaza zincirlememeleri ise onların hatasıydı. Bu yüzden adam yere düştükten sonra, kasada oturduğum alçak banktan kalktım. Dizlerimin üstüne düştüm ve diz kapaklarımın üzerinde yanına ilerleyerek, sağ dizimi gırtlığına bastırdım. Her ne kadar beni itmek için debelense de, sırtımı banka dayamış olmamla karşı koymasına pek fırsat tanımadım. Yaklaşık iki dakika sonra da dudaklarının arasından son nefesi döküldü. Yavşaklar iki dakika nefessiz kalmaya bile dayanamıyor ama erkeklik yapmaya çalışıyorlardı!

Arkamda zincirli ellerimi banka dayayıp doğrulurken, “Bize aynı alanda nefes almak haram,” diye tiksintiyle söylendim. Kamyonetin arkasında bir leş ve leşe dönüşmesini bekledikleri benimle birlikte uzunca bir müddet kara yolculuğu yaptık. Vücudumda kalbim hariç bir sızı hissedemiyordum ama aslında en çok kalbimi hissetmemem gerekiyordu... Çünkü kalbimde baş gösteren sızı tüm hücrelerime yayılıyordu. Beni bu hayattan biri göç ettirecekse de yaşlandıracaksa da buna sadece Hevybanû sebep olabilirdi. Çünkü o yaşarken, bu dünyadan elimi kolumu sallayarak gitmeye niyetim yoktu ama Hevybanû; iblislerin oyunlarına maruz kaldıktan sonra ne kadar benim bıraktığım Hevybanû olarak kalacaktı, kestiremiyordum. “Söz verdin,” diye mırıldandım başımı kamyonetin sert zeminine vururken. “Söz verdin... Beni ateşlere atmayacağına söz verdin...” Ben bir söz verip, bir tutarsam; bilirdim ki Hevybanû, vermediği binlerce sözü dahi aynı anda tutardı. “Allah’ım, sen utandırma,” diyerek gözlerimi yumdum. Günlerdir boğazıma girmeyen yemek ve su, hâliyle takat bırakmamıştı. Önce en temizinden bir güç toplamaya ihtiyacım vardı ama onların uzattığı zezem suyunu bile alacak mide ben-

de yoktu. Bu değneğin, boklu kısımları sadece ıkı ucu değildi, varoluş şekli bile baştanbaşa boktandı...

Cehennem denen yere varmış olmalıyız ki araç durdu. Kamyonetin arka kapısını açtıklarında, muhtemelen kendi adamlarını yerde ölü hâlde bulmayı beklemiyorlardı. Hem de benim elim, kolum zincirliyken... Yüzüme dönük şaşkın bakışları görünce, "Ne yapayım?" dercesine dudak büktüm. "Dar alan," dedim gülümseyerek. "Bana basıyorlar... Kıymetli oksijenimi kendisiyle paylaşmak istemedim." Ardından umursamazca omuz silküm. "Ama sizde çok var ya bu paralı köpeklerden. Yokluğunu hiç hissetmezsiniz." Oturduğum banktan zar zor kalktım. Zar zor, diyorum çünkü zerre takatim kalmamıştı ama onlar da onlardan el istemeyeceğimin o kadar farkındalardı ki, hiçbiri "Yardım edelim mi?" demedi. Belki de adamlarını boğduğum için trip yapmak istemişlerdi...

Yönlendirmeleriyle in gibi bir yere girdim. Girdim girmesine ama köpek bağlasan durmazdı... Neyse ki elimi kolumu çözdüler. Üzerime de demir parmaklıklı bir kapı çektiler. İnün en dip duvarına ilerleyip, sırtımı dayayarak yere oturdum. Şartlar belliydi zaten. Yerde oturacaksın, yerde yatacaksın, verdikleri kapıdan yemek yiyeceksin... Aynı alanda kendine bir alan seçeceksin ve itler gibi gidip oraya işeyeceksin. İşediğin, sıçıtığın yerde aynı zamanda yemek yiyip yatacaksın! Ha, işine gelmedi mi? Narin benliğin elvermedi mi? O zaman insan formuna geçmek istiyorsan, itaat edeceksin... "Sik ederim," dedim sinirle, gözlerimi yumarken. Uyuşuk vücudum muhtemelen bir iki saate ağır yapacaktı. Midemin artık yapıştığını hissediyordum. Susuzluğu hâlâ tükürüğümle giderebildiğim için şanslıydım. Kanamalarım durmuştu ama dönüp de hiçbirine bakasım yoktu... O gece orada bayılmışım. Yani muhtemelen vücudumun direnç kaybı bana şoklanmalı baygınlık olan döndü. Yoksa bulunduğum yerde geviş getiren inekler gibi uyuyabilecek yapıya sahip bir insan değildim...

Ertesi gün, yeni bir gün değildi benim için (Çünkü ben, Hevybanû'yu göremediğim günleri kayıp zaman olarak nitelendiren bir adamdım. Lakin yine de o günden sonra tüm günlerimin Hevybanû'nun bir çılgılığında sıkışıp kalacağını bilemiyordum...

Gün ağardı. Kapı açıldığı gibi içeriye süzülen güneş ışınlarına baktığımda, öğleden sonrası olduğunu tahmin edebildim. Kapıdan içeri ilk olarak, yine takım elbiseli zibidi girdi. "Allah taksiratını affetsin, yüzbaşı..." derken, oturduğum duvarın dibine doğru ilerlemeye başladı. Bu sıcakta in gibi yerde olmamın tek avantajı serin olmasıydı. Taşlar o kadar soğuktu ki, ağrılarıma olumlu etki ediyordu. "Her insan evladına kendi ölüm haberini izlemek nasip olmaz. Kıymetimi bil..."

O andan sonra izlediklerim; tam anlamıyla, sanki gerçekten ölmüşüm ve ruhum bedenimden sıyrılarak yaşananlara anbean şahit olmuş gibiydi... Hevybanû, sokak ortasındaydı. Benliğini gördüğüm gibi gözlerimi yummak istedim ama tepki versem, ipin ucu hiç istemediğim şekilde kaçacaktı. Yine de kaşlarım çatıldı. Çünkü o kadar sinirliydi ki... Sağ avuç içini açmış, çakma piçten bir şeyler talep ediyordu ama yüzü videoda net değildi. Sesi de olmayan videoda dudaklarını okuyamıyordum. Önce çakma piçin eline bir şey verildi ve her ne verildiyse, Hevybanû onu havada kaptı. Eve... Eve öyle bir gidişi vardı ki, sanki ayaklarını zorla ileri sürüyordu. Hevybanû eve girince, dudağımın solu sevinçle yukarı kıvrıldı. "Bu mu?" dedim ukala bir ses tonuyla. "Bunun için mi zahmet ettin buraya kadar?" Ardından gözlerim inin içerisinde dolaştı ağır ağır. "Bir şeyler ikram etmek isterdim ama iki metre ötede, henüz kurumamış olan sidiğim var içersen..."

O anda aniden videodan sesler yükselmeye başladı. Çakma piç değildi mesela o, kapıyı kırarcasına yumruklayan. O kapıyı yumruklayan; Jülide'nin biriciği, çakma bahriyelisiydi... İki yana savrulan kardeşlerin bir araya gelmesi içindi gayreti... Kapıyı kırdı Jülide'nin kıymetlisi ama devamında da Hevybanû benim tüm kirpiklerimi yaktı.

Bir çığlık...

Kirpiğim kaşıma değemedi, titredi...¹ Ne gözlerimi yumabilirdim ne de kulaklarımdan o sesi silebilecektim. Yutkunamadım bile... Sol elim, parmaklarımı morartacak kadar ne zaman kasıldı, fark edemedim!

Gerçi... Gerçi ben, vücudumun Hevybanû'ya verdiği hiçbir tepkiyi bugüne kadar dizginleyememiştim. Hissettirdiği duygu; aşk da olsa, şehvet de olsa, korku da olsa, acı da olsa hiçbir tepkimin önüne geçememiştim...

O arada Hevybanû, odasının camını parçalara ayırmak suretiyle bir şey fırlattı. "Biz buradayız!" diye bağırdığını duydum ama "biz"den kastı, karnındaki canım olsun istemedim. Canını, içinde benim canım filizlenmeye çalışırken yakmış olmayı hiç istemedim...

Çakma piç, saniyeler içerisinde kucağındaki Hevybanû ile evden dışarı çıktığında, Hevybanû'nun bir daha yüzüne bakacak yüzüm kalmadı ve o anda bir yemin ettim. Buradan ne kadar basıp gitme şansım olursa olsun, canımın canını yakanların canını almadan dönmeyecektim...

"Şimdi sana gerçekten beton yetmez," dediğini işitince karşımdaki cinsini siktiğimin, ağırca yutkundum. Sağ elini yine omzumdaki açık yaraya attı ama canımı yakabileceği yer hiçbir yaram değildi artık. Kalbimi avuçlarının arasında tuttuğunun o da farkındaydı. "Bana istediğimi ver ve," dedi usulca yüzüme doğru sokularak. "Git, yarın kavuş karına." Dudak büktü hızlıca. "Denklem çok basit be yüzbaşı," diyerek, çöktüğü yanımdan usulca ayaklandı. "Sen burada çürüyeceğine, o orada canlı canlı mezara gireceğine..." Ellerini, daha ne istediğimi sorgularcasına iki yana açtı. "Şu içinize serpiştirdiğimiz adamların önünü kesmek için kurulan oluşumun yerini söyle!"

¹ Âşık Davut Sulari'nin bestelediği "Kirpiğin Kaşıma Değdiği Zaman" adlı türkûye atıfta bulunuluyor.

Mardin'de olduğunu söylemek zor değildi... İnanın, hiç zor değildi, hele de ciğerlerinizden yanık kokusu gelirken...

"Başı kıcı beni ilgilendirmiyor," diyerek hızla başını salladı. "Kimseyi öldürmeyi de planlamıyorum hatta. Sadece içlerindeki adamım ol! Ol ki onlar kudururken yüzlerinin alacağı ifadeyi zevke izleyebileyim." Ardından iki elini birbirine çarptı şevkle ve "Hadi ama!" dedi uzata uzata. "Kız bayıldı acısından, görmüyor musun?"

Beynimdeki yanmayı biraz olsun dindirsin diye başımı soğuk duvara yasladım ve "İlk bayılan şehit karısı o değil," dedim duygusuz bir tonda. "Ölüm, Allah'ın emri. Bugün değilse yarın..." Dil başka söylerdi hep zaten. "Alışır zamanla..."

Gülümseyerek; "*Nasılsa bir gün döneceğim,*" diye düşünüyorsan," dediğinde, nefes almak istedim ama nefesim ciğerlerime ulaşamadı. "Tüketirim seni burada, yüzbaşı!" Boşa ümit etme, dercesine baş savurdu. "Bir sene sonra kucığında başkasının çocuğuyla gösteririm karını sana. Ölenle ölmüyor sonuçta!"

Yüzümde içten bir gülümseme belirdi. Çünkü Hevybanû'ya inancım tamdı bu konuda. Hoş, gerçekten ölenle de ölmüyordu sonuçta ama Hevybanû'nun yaşamak için bir erkeğin varlığına ihtiyaç duymayan bir kadın olduğunu da en iyi ben biliyordum. "Demek ki doğru insanı sevmemişim, derim o zaman," diyerek kaşlarımı meydan okurcasına havalandırdım. İki kaşımın ikisi de açık olmalı ki, sızım sızım sızladı. Ya da belki yüreğimin sızısıydı kaşıma sıçrayan, bilemedim. "Beni kumdan bir kaleye yaslanmaktan kurtarmış olursun işte, fena mı?"

Yüzüme baktı, baktı... O kadar uzun baktı ki, bakılacak bir yüzüm olduğuna bakışlarıyla emin oldum. Gülümsedi ve arkasını dönüp, itlerini de yanma katarak gitti. O andan sonra benim için gerçek esaret süresi başladı. Hayır, beni elinde tuttuğunu sanan adam tarafından değil; düşüncelerim tarafından esir alınmış bir çaresizdim...

Hevybanû ne düşünüyordu, bilemiyordum ama bir yanım delice, *"Bu kadar çabuk inanamazsın!"* diye bağıyordu. Bir yanımsa belirsizliğin onu bitireceğini bildiği için, *"Bırak inansın, yoluna baksın..."* diye düşünüyordu. Her şeye tamamdım ama o *"Biz buradayız!"* sözünü asla aşamıyordum. İçimde bir yerlerde o *"biz"* zamirine kılıflar uyduramıyordum...

Gözlerim kapalı bir hâlde isyankâr bir nefes verirken *"Böylesi ancak bize denk gelirdi zaten,"* dedim aksi bir tonda. Bizim hangi işimiz düzgün gitmişti ki çoluk çocuk mevzumuz düzgün gitsindi?..

Kapının tekrar açıldığını duyunca, içimdeki sinirle isyan birbirine çarptı ve boyutu katlandı. *"Merhaba,"* diyen cılız bir kadın sesi duyduğumda, gözlerim usulca açıldı. Yazın ortasında üzerine giymiş olduğu gri, uzun bir erkek gömleği vardı. Altında yine bir erkeğe ait olduğunu düşündüğüm siyah şalvar ve siyah lastik çizmeler... Başlarındaki kendi belalı çaputları da daimîydi. Elinde de büyükçe bir sini bulunuyordu. O sininin içerisinde yemek ve kaynak suyu ile bez parçaları vardı. Bana doğru attığı adımları hem çekingen hem de kararlıydı. Tekrar *"Merhaba asker,"* diyerek, usulca yanımda diz çöktü. *"Ben Arjin."*

Tok bir kahkaha atarken, *"Hizmetlerine orospuların da dâhil olduğunu söylememişlerdi,"* diyerek kaşlarımı havalandırdım. Hevybanû'ya başkasından çocuk yaptırana kadar, önce bana yaptırmayı uygun görmüştü herhâlde denyo! Tabii söyleyimle, kızın elindeki sini istemedenden de olsa yere sert bir şekilde çarptı. Bıkın bir nefes verdim. *"Ne o?"* dedim dudak bükerek. *"Sıfat ağırına gitti de çatallamaya mı karar verdin?"*

İğrenç bir şekilde burnunu çekti, kokainciler gibi... *"İki kadın gördün diye o dilini uzatma,"* demesiyle göz devirdim. *"Yardım etmeye geldim. Edeceğim ve gideceğim."* Ardından, yüzünden aşağılama dolu bir gülümseme geçti. *"İnsan yerine konuluyorsun diye şükret istersen. Ben bakmazsam ölüp gideceksin burada..."*

İki elini üzerimdeki yarası yırtılmış üniformama doğru havalandırınca, kaşlarım çatıldı. “Dokunma!” dediğimde, sesimdeki sertlikle olduğu yerde sıçradı. Mesela karşımdaki bir kadın olmuş olmasaydı, şu an kendisini savurmuş ve sırtını karşıki yığma taş zeminle buluşturmuşum. “Sana, senin yardımını kabul edeceğimi düşündüren nedir?” Oturduğum yerde dikleşebilmek adına, ellerimin ayasını yere yerleştirip güç aldım. Yalan yok, acıyla her yerim kasıldı. “Getirdiklerinle birlikte çık git!” Siniye, sinideki kuru ekmeğe bile bakmadım. Bakarsam, biliyordum ki yemek görmenin etkisiyle beynim alarma geçecekti ve o andan sonra açlıkla susuzluk beynimi tamamen işgal edecekti.

“Biraz daha yaralarına bakılmazsa...” derken, ellerini tekrar göğsüme doğru uzatmaya yeltendi.

“Sen şifa olamazsın,” dedim sertçe. Onlardan yardım kabul etmeyeceğim aşikârdı ama ben aynı zamanda, Hevybanû’nun dışında hiçbir kadının parmak uçları tenime değsin istemiyordum. Bu kafa yapım; karısını hastaneye götürüp, sadece kadın doktor isteyen sapık düşünceli amiplerinkine benziyordu, farkındayım. Bu gidişle ben de bir ömür kendimi sadece erkeklere yoklatacaktım!

“Sadece yardım etmek istiyorum!”

Dikte ederek söylendikten sonra, başını da çok gururluymuş gibi kaldırıncı “Öyle mi?” dercesine kaşlarımı havalandırdım. “Yardım etmek mi istiyorsun?” Evet, dercesine başını sallayınca, ben de onun gibi başımı aşağı yukarı hareket ettirdim. “Söyle o zaman bana. Neredeyiz?”

Bakışları çekingenlikle arkasına kaydı. “Yaralarını temizletecek misin?” diye sorunca, sabır dilenircesine bir nefes aldım. “Toparlanamayacaksın, yüzbaşı. Sondaki ışığa kendin yürüyorsun.”

“Işık benim, yol benim,” diyerek başımı iki yana salladım. “Sana mı kaldı düşünmek?” Ardından sinirle gülümsedim. “Duyan da melaïke sanır! Terörist ama melaïke!” İki elimi sinirle yana açtım. “Aman, ne büyüklük!” Vücuduma hükmeden sinirin önünü alamadım. “Kundaktaki bebeleri bombalarken de bu

kadar acıma duygunuz var mı, Arjin Hanım?" Duvara kınayı, yormuşum gibi bir tavır takınıp, sininin içerisindeki çatal-kaşıkla oynamaya başlayınca hepten şirazem kaydı. "Sizin verecek vaplarınız hiç olmaz zaten!"

Fısıltıyla, gözlerini siniden çekmeden "Everek Dağı" dediğinde, aynı zamanda çatal-kaşıkla oynayıp ses çıkarıyordu devam ediyordu.

"Siktir git ya!" dedim öfkeme bile isteye engel olmayarak "Sokturacaksın o çatalı boğazına şimdi, o olacak!"

Yüzündeki pişkin gülümsemeyle, kara gözlerini gözlerine çevirdi. "Seni burada kim bulabilir, yüzbaşı?" derken fısıltıyla başını iki yana salladı. "Sınır ötesinde ele geçirildin." Düşük büküldü, demek isterdim ama başındaki paçavra burnuna kadar çekiliydi ve yalnızca kara gözleriyle kalın kaşları meydandaydı. "Al-Qakasan nere, Kayseri nere?" Başını bir kez daha hızla iki yana salladı. "Al-Qakasan açıklarında kundaklandın, memleketine getirildin ama gel gör ki; ne uğruna öldüğün vatanının ne de canını emanet ettiğin yoldaşlarının bundan haberi var!"

"Siktir git!" dedim tekrar, öfkeyle. "Git, maval okuyacak başka birini bul kendine! Git, yoksa elimde kalacaksın!"

Siniyi almadan, sesli bir nefes vererek ayaklandı. "Gerçekler acıdır ve acıtır, yüzbaşı," diyerek, başım hafifçe sola eğdi. "Eşin," dediğinde öfkeli nefeslerim sıklaştı. "Yasım tutuyormuş, tutsun." Başını ağırca aşağı yukarı salladı. "Ben de öldürdüğünüz eşimin yasını uzunca bir müddet tuttum."

"İntikam almaya diye dağa mı çıktın sonra?" Sinirli bir gülümsemeyle baş savurdum. "İnşallah benimki çıkmaz o zaman." Büyüklenircesine yüzümü buruşturdum hızla. "Götten kan almak gibi garip huyları var ve emin ol, seni, onu bunu ayırmaz..."

Söylediğimle duraksadı nedense. Tam konuşmaya başlayacaktı ki dışarıdan kendisine seslenildi. Yerdeki siniyi hızla eliyle işaret etti. "Eşin daha fazla yasını tutmasın istiyorsan yaralarına bak, gücünü topla..."

Arkasını dönüp adımlayınca dayanamadım ve fısıltıyla, “Neden yardım etmek istiyorsun?” diye sordum.

Kapıya yakın olduğundan olsa gerek, sesli cevap vermedi. Onun yerine yüzündeki paçavrayı sıyırp, dudaklarını okuyabilmem için görüş alanıma iri dudaklarını sundu. “Çünkü kocamı asker öldürmedi...”

Arjin, ardında bir bilinmezlik bırakıp, döndü gitti. Demir kapılar, üzerime tekrar kapandı. Zifirî karanlık çökmeden önce içeri sızan bölük pörçük ışığın altında, getirdiği sıcak su ve bezle, kurumuş yaralarımı temizleyip ıslattım. Et, şükür ki kendisini tamamlayabilen bir şeydi. Muhtemelen yaralarım kendi kendine, sancılı bir şekilde olsa da iyileşecekti. Yemek... Hayatta kalacak kadar yemek yiyip su içmem lazımdı ama aynı zamanda bunun kimse tarafından anlaşılmaması lazımdı. Yani bir kuş kadar yemek tırtıklamam gerekiyordu. Yine de ne yemek ne içmek ne de acınası hâllere düşmek zatım için önemliydi. Hevybanû’nun nasıl olduğunu merak etmekse hepsinden beterdi...

Ertesi gün, bir yaka kamerasından kendi resmî törenimi izledim. Artık kendimi, annesi ile babasının düğününü gören çocuklar gibi hissediyordum. Tek fark; insanlar, ah vah ederek uğrumda gözyaşı döküp, dövünüyorlardı ve bu, iç burkucu değil de daha çok sinir bozucuydu. Hevybanû’yu törende görememiş olmam bir yandan içimi rahatlatırken bir yandan da “*Ciddi bir şeyi mi var acaba?*” diye düşünmeme neden oldu. Herkes törenden çıktı. Hatta biricik babam bile varlığını unuttuğu oğlunun törenine gelmişti! Mahalleye geri döndüğünde Hevybanû’yu kendi evimin kapısında gördüm. Tepki veremedim ama Ahu’ya; “Benim başım sağ zaten,” dediğinde, “*Allah be!*” diye bağırmamak için kendimi zor tuttum. Özge’nin gelmesi, hem de eski kocası ile birlikte gelmesi beni de en az Hevybanû kadar şaşırttı. Şöyle bir şey vardı ki; Hevybanû, korktuğum gibi artık eski Hevybanû değildi. Muhtemelen canının acısı benliğine ağır geldiği için, yakabildiği kadar can yakarak hırsını atmak istiyordu. Yoksa ben, karımın

Ölme de başka bir insana bel altı laf vurmaya çalışmayacağını biliyordum. Hevybanû evimden içeri girdiğinde, kameranın sahibi evimin bahçesine oturdu! Benim evimin bahçesinde, teröristlere yuyma yapan bir insan oturuyordu ve seçenekleri düşünmeye gerek dahi yoktu. Melih'in dediği gibi leşin kardeşinin de sadece leşi sevilmeliydi. Dakikalar sonra evimden önce babam çıktı, arkasından da Hevybanû. Eküri mi oldular, diye düşünmeden edemedim ama o arada annem, ölmüş bile olsam canımı yakacak bir şey yaptı ve Hevybanû'yu bir günahının bedeli olarak gördü. Oysaki Hevybanû, benim günahlarımdan arınma nedenimdi... Hevybanû, *"Oğlum ne sevap işledi de karısı evini bize bıraktı, diye düşünün,"* deyince; gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kaldım. Kendini bilen kadın, dünyada bir insanın başına gelebilecek en güzel şeydi...

Günler aynı şekilde geçmeye devam etti. Arjin, getirdiği yemeklerden hayatta kalacak kadar yediğimi bile anlamadı. Aramızdaki diyalog, *"Yanlış yapıyorsun, yüzbaşı,"* sözü ile *"Sana ne?"* sözünden öteye gitmedi. Ta ki Arjin bir gün gelip, *"Senin karın akıllı kadınmış,"* diyene kadar... Ne diyorsun, dercesine başımı sallamakla yetindim ilk başta. *"Öldüğüne inanmıyor..."* dediğinde, yüreğimin teklediğine yemin edebilirdim. *"Askeriye ile ne gibi bir yakınlığı var, bilmem ama çakmak gözlü bir çocuğu peşinden salmış. Sınır ötesini talan ediyorlar."* Yüzünden bir üzüntü geçince, içimden *"Yok artık!"* dedim. *"Hoş karşılanmayacaklar, yüzbaşı,"* diyerek hızlıca yanıma çöktü. *"Defolup gitsene sen buradan! Niye kurbanlık koyun gibi bekliyorsun?"*

Sol elimle yüzümü sıvazlarken, *"Çünkü benim erkekliğimin yüzde doksan sekizi kaçmaktan oluşmuyor,"* dedim öfkeyle. *"Buradan o itin kafasını almadan gitmeyeceğim,"* dedikten sonra aniden duraksadım ve gözlerimiz birbirine kilitlendi. Ben oldukça sinirliydim, Arjin ise rahattı. *"Kim o?"* dedim başımı iki yana merakla sallayarak. *"Sen kimsin?"*

Hiç ikiletmeden, "Alexey," dedi. "O da babamın oğullarından sadece biri."

"Baban?" dedim şaşkınca, kendime engel olamadan.

"Sen ancak Kahrani dersem tanırsın..."

Hani, insanın birden çığırından çıktığı anlar olur, aynısı bana da oldu. Parmağının ucu bana değmesin, dediğim kadını gırtlığından tutmak suretiyle, bedenini mağaranın bir duvarı ile kendi aramda bıraktım. O ana kadar kendimi hiç kirlenmiş hissetmiyordum ama sanki o anda, kirin en pisine bulaştım. "Sen benimle taşak mı geçiyorsun?" diye gür bir sesle bağırdığımda, kimsenin gelip gelmeyeceği umurumda değildi. Sesim fazlasıyla yüksek çıkmış olmalı ki, Arjin panikle sağ elini dudaklarımın üstüne örttü. Dudaklarımın üstündeki baskısını hissedince, günaha değmiş gibi, gırtlığını bırakmak suretiyle geri çekildim ve dudaklarımın üzerinden süzülen elini kendi boynuna dolayıp, rahat nefesler alma derdine düştü. Sağ elimi belime dayarken, sol elimin işaret parmağını kendisine doğrulttum. "Her ne bok yemeye çalışıyorsun, bilmiyorum ama buradan giderken senin kelleni de götüreceğim, belli oldu..."

Arjin, zar zor aldığı nefesler eşliğinde sırtını mağaranın duvarına dayayarak dikleşti. "Sadece yardım etmek istiyorum," dediğinde, artık atacak bir tepem kalmamıştı sanki.

Üstüne tehditkâr bir adım atarken, "Lan!" dedim dişlerimi birbirine bastırarak. "Derisini yüzeceğim herifin kızı olduğunu söylüyorsun! Neyin yardımını edecekmışsin bana?" Sinirden ağrıyan çene kaslarımla birlikte başımı hırsla iki yana salladım. "Babanı mı satacaksın?" Sanki bunu sormamı bekliyormuşçasına gülümsedi. "Sebepe?" dedim inanmaz bir tonda. "Hangi dağda kurt öldü, Arjin Hanım?" Söylediğine o kadar inanmıyordum ki, arkamı dönüp mağara içerisine doğru ilerlemeye başladım. "Siktir git hadi, başıma iş açma şimdi!" Çünkü sıkıştığı ilk anda, "Aman efendim," diye sahiplerine el pençe divan durup, üstüme bir düzine iftira atacağına adım kadar emindim.

Duvara konuşuyormuşum gibi, “Çok vaktim yok,” diyerek arkamdan gelmeye başladı. Ben sabır dolu bir nefes alırken, Arjin fısıltılı konuşmasına devam etti. “Alexey ile ilk tanıştığımızda birbirimizden haberimiz yoktu.” Yüzüne bakmadım, çünkü artık istediği kadar ürüsün, ancak götümle dinlerdim. “Yani babalarımızın bir olduğunu bilmiyorduk. Alexey bana âşık olmuş ama ben, Şiyar’a gönlümü çoktan kaptırmıştım...”

Usulca kendisine yüzümü dönerken “Kelin ilacı olsa kendi başına sürer, Arjin,” dedim sinirle gülümseyerek. Ne dediğimi anlamayınca, sol elimi sol göğsüme kapattım. “Benim kendime hayrım yok,” diyerek başımı usulca iki yana salladım. “Senin gönlül dertlerinin çaresi ben değilim...”

“Sensin,” dedi, güven dolu bir tonlamayla. Hızlıca uzanıp sağ elimi iki eliyle kavradı. “Elini ayağını öpeyim, yüzbaşı,” dediğinde elimi nasıl geri çekeceğimi şaşırdım. “Beni içinde bulunduğum zindandan kurtaracak kişi sensin...”

Sesli bir nefes eşliğinde iki elimi ve kaşlarımı havalandırıp, “Temas yok,” dedim. “Allah aşkına, temas etmeden söyle ne söyleyeceksen!”

Arjin, tamam dercesine başını sallayınca, “*Hadi,*” der gibi sol elimi salladım ben de. “Şiyar ile evlenmeye karar verdik ama Şiyar daha fazla babamın adamı olmak istemiyordu...” Beklentiyiyle yüzüme bakınca, kaşlarım çatıldı. Gel babamın yeni adamı sen ol, diyecek hâli yoktu sonuçta! “İtirafçı olmaya karar verdi. Bir,” dedi ve duraksadı. “Bir rütbeli askeri, çatışma anında kurtarmış. İsmi Fehim gibi bir şeydi.” Kaşlarım hayretle havalandı. “O yardım edecekti, Şiyar itirafçı olacaktı ama ceza almayacaktı.” Yüzünden acı dolu bir tebessüm geçti. “Zaten ben o zamanlar dağ bayır bilmezdim...” diyerek sıkıntılı bir nefes aldı. “Şiyar, yakalanmış. Alexey de...”

“İnfaz etti,” dedim tereddütsüz bir tonda, ilk bulduğum boşlukta. Ardından dudağım alayla büküldü. “İhanetin bedeli hiçbir yerde değişmiyor...”

"İnsan gibi yaşamak bizim de hakkımızdı," dediğinde, "Öyle rahat." dercesine başımı salladım. Zira burada olduğunda insan olmadığını kabul etmesi de bir şeydi. Elleri iki yumruk hâlini alırken, "Asker kıydı, dediler," dedi iç çekerek.

Yüzümden küçümseyen bir ifade geçti. "Sen de dağa intikam almaya mı çıktın?" dedim aşağılar bir tonda.

"Yoktu bizim peşinden sürtüyecek adamımız," deyince, neyi ima ettiğini anladığım için bezgin bir nefes verdim.

"Hadi kızım, hadi, başka kapıya," dedim elimi havada savurarak. "Karı dırdırı çekecek olsam, gider kendi karımın dırdırını çekerim; itin, uğursuzunkini değil!"

"Sensin it be!"

"Fesüphanallah!" dedim sinirle. Ardından üstüne doğru bir adım atıp, "Arjin," dedim dişlerimi birbirine bastırarak. "Boynunu kırmam iki saniyemi almaz..." Başımı, hayırdır dercesine iki yana salladım. "Dışarıdaki köpeklerine güveniyorsan, yolda gelirken zincirli hâlde boğduğum adamlarını sana bir anlatsınlar... Sen de ona göre ayağını denk alırsın!"

Arjin başını havaya dikerken, kaşlarını çatabildiği kadar çatı. "Sana güveniyorum," dediğinde, kendisini kolundan tutup mağaranın dışına fırlatmama ramak kalmıştı. "Alexey ölsün istiyorum. Karşılığında da ne istersen yaparım."

İki elim belimde dikilirken, "Ne istersem mi?" diye işgüzarca sordum. Tam isteklerimi sıralayacaktım ki, aklıma Alexey'i nasıl öğrendiği takıldı ve "Sen, Alexey'i nasıl öğrendin?" dedim bu yüzden. "Ne belli, tuzak içinde tuzak kurmadığın?"

Arjin sıkıntılı bir nefes verirken; "Burada pis muhabbetler dönüyor," deyince, nefesle gülümsedim. Aklımla dalga geçiyordu... "İki ırz düşmanı dağda kadın görünce, bir de dokunmaları yasak olunca işi dedikoduya vurmuşlar. O arada biri; 'Alexey, karının kocasını öldürdü de karıyı yanına getirdi. Baktığını görsün de gözlerini götüne soksun,' dedi."

Gözlerimi kısıp, birkaç saniye düşündükten sonra "Kaç kardeşiniz siz?" dedim. Ardından hızlıca kaşlarım havalandı "(, uğursuz babanın işlerini kim yürütüyor senin?"

"Benim bildiğim sekiz kardeşlik ve tek yaşayan kızı bendim." Hafif bir tebessüm sesi işittim. "Sonra piyangodan, bir Rus kandan olma Alexey ve kız kardeşi Anastasia çıktı. Dışarıdan gelen tüm silah bağlantıları onlarda. Anneleri Zoya, orada yani Rusya'da beyaz toz ticaretini yönetiyormuş. Buralar da bizim çocuklarda. Aralarındaki tek yabancı Şiyar'dı, onu da Alexey aldı."

Dudak bükerek, "Vallahi babana bravo," dedim, abartılı bir tonda. "Ta Rusyalara kadar uzanmış şeyi!" Derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştım. Sağ elimle burun kemiğimi sıkarken, "Madem yardım edesin var, Arjin," dedim ılıman bir tonda "Kim kimdir? Hangi bölge ile hangi kol ilgilenir? Mağaralarınız, sakladığınız kavuklarınız ve en önemlisi," diyerek sağ elimle zemini işaret ettim. "Bu mağaranın krokisi. Bulamazsan kendin gez ve çıkar. Gizli geçit var mı? Varsa nerede var? Nereler tuzaklı? Hangi kapıda kaç adam bekliyor? O adamların nöbet değişim, yemek, tuvalet saatleri hangi zaman diliminde?.." Devam edebilmek adına derin bir nefes aldım. "Bunları bana topla. Bana biraz da mühimmat toplaman lazım ve en önemlisi bir telefon... Bana telefon getirmen gerekiyor."

Başını olumsuz manada iki yana sallayınca, şaşıtm kaldım. Hem yardım etmek istiyordu hem de şartları kabul etmiyordu. "Telefon olmaz," dedi panikle. "Telefon bende de yoktur."

"Diğerleri?" dedim merakla.

"Diğerleri olur ama biraz vakit lazımdır."

Başımı olur dercesine sallarken, "Vaktimiz çok nasılsa," diyerek omuz silktim. Ardından zihnimin not kısmındakileri ekledim: "Buraya da çaya gelir gibi gelme. Hatta ne öğrenirsen yazıp getir. Bir de namus derdi çekemem buralarda!"

"Yazmayı bilmiyorum ki," dediğinde başımı bıkkınlıkla geri atarak, mağaranın duvarına vurdum.

Başımı duvardan çekmeden, "Tamam, Arjin," dedim. "Her geldiğinde sadece iki dakikan var. Ona göre, söyleyeceklerine karar verip gelirsın. Git artık..." Arjin talebimle gitti. Beni de sanki buraya dinleneyim diye getirmişlerdi; vücudum biraz toparlandıktan sonra kendimi sıkıyönetime sokmakta bir beis görmedim...

Arjin her gün geldiğinde, en az bir bilgi getirdi. Ben de o süreçte, kış kadar mağaranın içerisinde deli gibi kaslarımı güçlendirdim. Arjin'in getirdiği bilgiler, bugün benim işime yaramayacak olsa dahi; birine ulaştırabildiğimde üsün üstünden muazzam bir yük sıyrılırdı. Arjin bana yazılı bir kâğıtta bilgileri getiremediği için, zihin kontrolümü sağlayabilmek adına öğrendiğim her şeyi günler boyunca tekrar ettim. Hevybanû'nun adını ise ne zikrettim ne de aklıma düşürdüm. Onun yerine; Şiwan, Ciyar, Bawer, Benjo diye köpek eniği gibi bir sürü ismi andım. Mesela Benjo, sınırın sağ rotasını tutuyordu. Sınırdan kaçınılan insanlar hep onun sayesindeydi. Tam tamına otuz sekiz yaşındaydı ve sekiz yaşından beri dağlarda eli tüfek tutmaktaydı. Hiç çocuğu yoktu. Aslında doğan çocukları vardı ama hepsini kız olduğu için kendisi dünyadan kazınıştı. Sikine mana bulmak yerine koynuna aldığı kadınlara mana bulduğu için, doğan ber kız çocuğuyla birlikte koynuna aldığı kadınları da gömmüştü... Aslında Arjin'in anlattıklarına göre en önce yok edilmesi gereken, zihniyetleriydi ama eğitilemez oldukları da çok açıktı!

Everek Dağı'nda tatile çıkmışçasına yüz otuz beşinci günümü devireceğim sırada, Arjin vakti saati değilken geldi. Hatta öyle bir geldi ki, bok kokusu ondan önce geldi. "Yüzbaşı!" dediğinde, sesindeki panik diken üstüne geçmeme neden oldu. Ne oldu, dercesine başımı iki yana salladığımda ağırca yutkundü. "Sana bir müjdem var," diye ilave etti ama ses tonu, pek müjde verecek gibi değildi.

"Ölüm saatim mi?" dedim ellerimi hafifçe iki yana açarak.

Mağaranın girişindeki adamları kolaçan edip, tekrar bana döndürdü yüzünü. "Baba oluyormuşsun," dedi fısıltıyla ve yine elim titredi. İlk ne zaman titrediğini daha unutamamışken ben, yine elim titredi. Ellerimin titrediğini fark ettiğim gibi yumruk hâline getirdim. Hâliyle Arjin'in gözleri ellerime kaydı. "Benden duymak istemezdin ama," diyerek başını iki yana salladı. "Alexey yemekten sonra gelip söyleyecek. Şaşıрма istedim."

Gülsem gülemedim. Sevinsem sevinemedim. Tüm tüylerim ürperirken, gözlerim doldu istemsiz... "Çık," dedim zar zor bulduğum sesimle. "Çık dışarı..." Arjin, verdiğim tepkiye şaşırsa da hızlıca mağaradan çıktı. Çıktı çıkmasına ama benim canım bir türlü çıkmadı. O mağaranın her yığma taşı üstüme döküldü, altında kaldım ama siktiğimin canı bir türlü çıkmadı. Kaç defa turladım mağaranın içini, sayamadım. En sonunda soğuk zemine avuç içlerimi dayayarak, alnımı duvara vurmaya başladığımda içimde bir öfke belirdi. "Senin yapacağın işi sikeyim, Alp Aslan!" dedim safi bir öfkeyle. "Kızın hayatını siktiğin yetmedi, çocuğununkini de hallettin!"

Günlerdir Hevybanû'yu bile isteye zihnime düşürmediğim için utandım. Ben onu zerre aklıma sokmazken, o kim bilir ne hâldeydi? Muhtemelen, ne yerde ne de gökteydi çünkü soluğunun kesilmesine neden olup onu arafta bırakmıştım...

Mağara koridorunda toplu adım sesleri işitince, geçip bir köşeye oturdum. Buranın bana kişisel bir artısı varsa, o da artık sigara içemiyor oluşumdu. Olur da siktiğimin yerinden çıkabilirim, olsun diye dört gözle beklediğim evladıma da tek yararım bu olacaktı...

Alexey akşam sporundan çıkmışçasına muşamba bir eşofman takımıyla inime girdi. Girdiği gibi de "Nasıl, rahatın yerinde mi?" diye sordu. Tabii, dercesine başımı salladım. "Güzel, ben de rahatını bozmaya geldim," deyince, meraklısıymışım gibi kaşlarımı havalandırdım. Ellerini belinin arkasında bağlarken, "Esaret hayatını bu kadar sevip, boyun bükeceğini tahmin etmi-

yordum,” dedi dudak bükerek. Karşıdan bakıldığında, hâlimden o kadar memnun gözüküyordum ki... Oysaki şu an yüzümdeki sakallar bile fazlalık geliyordu ruhuma. Çünkü Hevybanû; değil bebeği, kendisini bile öptürmezdi bu pislikle. “Gördüğün üzere, güvendiğin dağlara kar yağdı, yüzbaşı!” Everek’e yağmıştı... Ama en çok da yüreğime... “Kimse, seni ne aradı ne sordu...” Başını olumsuz manada iki yana sallarken ukalaca güldü. “Ölüm haberini kabul ettiler ve yollarına devam ettiler.” Çiğ bir kahkaha attı. “Yalnız karın, tahmin ettiğimizden de hızlıymış.”

Bir tepki vermem gerektiğini bildiğim için “Ne saçmalıyor-sun?” dedim yalandan öfkeli, dik bir tonda.

Cin Ali¹ gibi gülümseyerek ellerini iki yana açtı. “Baba mı oluyorsun yoksa boynuzlu ren geyiği mi, bilemiyorum tabii...” Ardmdan sağ elini arkasındaki kar maskeli adamlardan birine uzattı. Kendi yüzü açıktı ama yanında kim olursa olsun, yüzle-ri daima kapalıydı. Adam eline bir zarf verdi ve Alexey aldığı zarfı önüme fırlattı. “Aç bakalım, karının pezevenklerini tanıya-cak mısın... Gerçi biz birini tanıyoruz. Hani şu, karını bulduğu her fırsatta kucaklayan... Bir diğeri abin ama diğeri kim, bile-medik...” Zarfı açmak hiç sorun değildi, Hevybanû’yu görecektim olmasaydım... Gördükten sonra burada bir daha nasıl nefes ala-cağımı kestiremediğim için, zarfı çat diye açamadım. Numara yapmıyordum ama Alexey bunu acı çeken koca sıfatına yordu. “Sırtına hançer yiyen tek insan da, ilk insan da sen değilsin, yüz-başı. Bu kadar korkak olma!”

Alt dudağım dişleyerek zarfı açtım. İlk fotoğrafta Hevybanû, tek başınaydı. Yüzü... Yüzü o kadar çökmüştü ki, kendime lanet-ler sıraladım. Yutkunmak istedim, olmadı. Fotoğraf karesinden yüzünü sevmek istedim, arsızlığımdan utandım. Fazlaca oyalan-mam gerektiğini bildiğim için başka bir fotoğrafa geçtim. Yanın-da birden Zifir’i gördüğümde tepki verememek, sevinç nidaları

¹ Türkiye’de bir zamanlar ilkokul öğrencilerine okumayı kolay öğretmek amacıyla geliştirilmiş 10 kitaplık hikâye serisinin kahramanı.

atamamak inanılmaz zordu. Zifir'le birlikte onlarca fotoğrafı vardı; mahalledeki eve girerken, pencere önünde, bahçede birlikte otururlarken, koşarken, benim arabamda... Sanki Siyam ikizi gibiydiler. Zifir'in olduğu tüm fotoğrafları hızlı hızlı geçtim. Ta ki evinin bahçesine bir başına, battaniye ile çıkmış Hevybanû'yu görene kadar... Gözüme karnı takıldı. Daha doğrusu bebeğimiz...

Gözlerimi milim çekmeyi geç, kırpamadım bile; Alexey, "Tanıyor musun?" diyene kadar.

Gözlerimi birkaç kez kırptırıp, şaşkın bir yüz ifadesiyle "Hayır," dedim. Şaşkınlığım gerçektir ama nedeni Zifir değil; gözümü ayırmak istemediğim, bebeğimizin varlığının belli olduğu karnıydı. "Kendisini daha önce hiç görmedim."

Alexey yüzüne, tam tükürülmelik bir gülümseme kondurdu. "Geçmiş olsun," dedi taşak geçercesine. "Herif eve yerleşmiş, çocuğu da koymuş."

Ben de aynı onun gibi gülümseyip, "Kafama sıkman için bir neden daha!" dedim abartıyla. "Ben bu utançla yaşayamam. Sen, en iyisi sık benim kafama. Ya da," diyerek başımı iki yana keyifle salladım. "Seninle erkek erkeğe, teke tek kapışalım. Heyecan olur, çok sıkıldım."

Alexey başını geriye doğru savurup, "Yok," dedi. "Benim sana başka sürprizlerim var." Ardından, düşündürmüş gibi başını hafifçe oynatarak gözlerini kıstı. "Diyorum ki; seninkini misafirimiz edelim." Kanım çekildi... "Çocuk senden değilse intikamını alırsın. Al sana fırsat," diyerek omuz silkti. Öldürmek, onlar için gelenek gibi bir şeydi. "Çocuk sendense eğer; ya bana istediğimi verirsin ya da karını ve çocuğunu gözünün önünde keserim." Ruh hastası gülüşünü sunmaktan geri durmadı. Başım aşağı yukarı sallarken; "Güzel plan, sevdim," dedi ve hafif tempolu bir alkış tuttu. "O zaman diğer misafirhanemizi hazırlayalım. Gelsin bakalım Şahincikler..."

Elimdeki zarfı sıkı sıkıya tutarken, "Gelsinler," dedim dümdüz bir tonda. İçim başka dışım başka oynamaktan içimi kaybet-

tim ama yolun sonu görünürken de geri adım atmadım. “Gelsinler de görelim.”

Alexey zevkten dörtköşe olmuş bir hâlde inimden çıktığımda, Arjin gelsin diye dokuz doğurdum. Çünkü acilen bir telefon bulmam lazımdı. Ben kendimden geçeli çok olmuştu ama Hevybanû’yu Urfa’dan, kimse ona dokunmadan, bir yolunu bularak çıkarttırmam lazımdı. Nitekim Arjin o gece gelmedi...

Ertesi sabah geldiğinde ise telefon bulamayacağını söyledi. Yine de çakma piçin numarasını ezberden kendisine söyledim. Hevybanû’yu biri ürkütmeden Urfa’dan çıkaracaksa, cehennem çukurunda da olsa ancak çakma piç çıkarabilirdi.

Arjin, “Bana neden inansın ki?” dediğinde haklıydı.

Arama ihtimalinin bile ortadan kalkmasını istemediğim için “‘Sen kızı al git demeseymişsin, o asla gidemezmiş. Sana minnettarmış ama şimdi kızı, o gelene kadar güvenli bir yere alman lazım,’ dersin,” dedim. Bunu bir tekerleme gibi söylediğim için Arjin’e ne kadar geçtiğini bilemesem de; “Everek’te olduğumuzu da söyle ama Hevybanû’yu güvenli bir yere almadan asla buraya gelmesin,” diye eklemeyi de ihmal etmedim. Ardından hızla vazgeçtim. “Nerede olduğumu söyleme, Arjin,” dediğimde şaşkınlığına şaşkınlık eklendi. “Yarın son düzenekleri kontrol edip bana öyle gel. Yanında da en azından bir bıçak olsun. Gece çöktüğü gibi çıkacağım buradan.”

“Alexey?” dedi Arjin şaşkınca.

Başımı evet dercesine sallamama rağmen “Şu anda mümkün değil ama sen de gel benimle,” dediğimde duraksadı. Ne istediğini biliyordum ve onun isteyişinden çok daha fazla ben de aynı şeyi istiyordum. “Bugün değil belki ama en geç bir haftaya kellesini veririm sana,” dedim ve ağırca yutkundum. Bekleyebileceğim bir zaman aralığım artık kalmamıştı. “Ama benim şimdi dönmem lazım...”

Arjin derin bir nefes alıp, “Anlaştık,” deyince, ben de rahat bir nefes verdim ama ne yazık ki; o, Arjin’i son görüşüm oldu...

Bir sonraki akşamüzeri inimde, eli sopalı iki adam görünce kaşlarım merakla çatıldı. “Hayırdır beyler?” dedim ukala bir tavırla. “Kaşıntınız mı tuttu?” Üzerime doğru bir sopa savrulunca artık konuşmayacağımızı anladım. “Benim de canım sıkıncı zaten,” diyerek, üzerime doğru savrulan sopayı tutup, sopayı sallayanı kendime çekerek kafamı maskeli yüzüne gömdüm ve kaldığım, daha doğrusu onlara göre esir tutulduğum yer birden şenlik alanına döndü. Yüz otuz altı gündür, hiçbir şey yiyip içmediğimi sandıkları için içimden çıkana bir hayli şaşırdılar. Eh, pek tabii bu da daha fazla adam olarak bana geri döndü. Tam tamına on adamdan tüm hırsımı çıkardım, ense köküne elektroşok uygulanana kadar.

Bana kaçmamı söyleyen Arjin, kendi atalarından hep bunu öğrendiği için benden de bunu beklemişti. Onlarda zora geldi mi ya kaçmak ya da arkadan vurmak vardı. Ben kimseye arkamı dönmemiştım ama sonuçta bir kızgın boğa da değildim...

Ayıldığımda yine kendimi zincirlenmiş bulunca, dilimden “Hay sikeyim,” diye bir isyan döküldü. Bu sefer çarmıha gerilmemiş olduğumdan ellerimi sallayıp, zincirlerin ses çıkarmasını sağladım. “Ya, siz ne ödle herifleriniz ya?” diye hoyratça bağırdım. “Kaç aydır şurada bir aradayız. Bu kadar hukukumıza yazık...” Aniden ışıklar kapanınca, bir kahkaha attım. Çünkü geliyordu gelmekte olan. “Lan, sizin atarınız kadar benim yatarım var, amcıklar!” Aylardır karıştıracak bir ruh bulamamışlardı ben de ama tam da şimdi, Hevybanû’yu getireceklerini söyledikten sonra gecemi gündüzüme katmak istemeleri mantıklı bir hareketti. Başımı geriye doğru atarken, “Bitti be Alp Aslan,” dedim kendi kendime. “Merak etme, bu yolun sonu çok renkli...”

Ellerim bilekten, tavandan aşağı sarkan zincirlere prangalanmışken, iki ayağımın üstünde durmak sorun değildi ama bir müddet sonra, kol ve bacak kaslarınızda ister istemez bir titreme meydana geliyordu tabii. Kaç saat geçtiğini bilemesem de, yüksek perdeden bir alarm sesi duyuldu. Ses kulaklarımı tırmaladığı için

yüzümü buruşturdum. Birazdan aniden ışık açılacaktı. Ben daha gözlerimi ışığa alıştıramadan vücuduma çeşitli darbeler inecekti. Tek yapabileceğim, zihnimi acıya kapatmak olacaktı çünkü zaten elim kolum bağlıydı. Işıklar bir anda patladı ve dört adam, elinde demir çubuklarla içeri girdi. Ne yapmaya çalıştıklarını bildiğim için ışıktan kısmak zorunda kaldığım gözlerime aldırmadan “Sizin ben ananızı sikeyim!” dedim hoyratça. Ve evet, ondan sonrası gerçekten çok renkliydi; en azından benim için. Mesela aylar öncesinden bomba etkisiyle edindiğim açık yaralarımın, tedavisiz iyileşme sürecinin başa sardığını hissediyordum. Aynı şekilde taş çatlasın iki seansa daha girsem, kemiğimde muhakkak geri dönüşü olmayan birkaç kırık olacaktı...

Girdikleri gibi ellerini kollarım sallayarak dışarı çıkarlarken, ışıklar tekrar söndü. “Birinci aşama, tamamlandı,” dedim nefes nefese kalmış bir hâlde. Zihnimi programlamayı bıraktığım anda yan basardım. “Sıra, diğer aşamalarda...”

Başınıza demir çubuklarla darbe alıyorsanız, bayılıyordunuz elbette ama o bile tetikte oluyordu...

Alarm tekrar çaldığında fark ettim ki üzerimdeki kanlar kurumuş. Beni hırpalamayı mı unuttular, diye düşünmeden ben; bu sefer içeri yedi kişi, tahta sopalarla girdi. Şiddetin artmak yerine birden hafiflemiş olması beni tedirgin etti. Işıklar açıldıktan ve sevmeli muamele başladıktan üç dakika sonra ise içeri Alexey geldi. Sol kaşımın akan kan, görüntümü bulanıklaştırsa da, elinde tuttuğu bilekliği tanımayacak kadar beyin amcıklanması yaşamış değildim. “Götünü kurtarmak için çok ucuz hediye getirmişsin,” dedim ağırca yutkunarak. Ardından, konuşmaya devam edebilmek adına dudaklarımı ıslattım ama alt dudağım sızladı.

Bilekliği önümde köpek çanı sallarmış gibi sallayıp, “Sen ne bok yemiştin de bu kadar ucuza kaçtın?” dedi. Ne diyorsun, dercesine başımı hafifçe oynattım. Oynatmasaydım ense kökümün zonklamasını hissetmeyecektim tabii. Bilekliği usulca, bir itmi-

şim gibi burnuma dayadı. "Sıcaklığını hissediyor musun?" diye sordu. "Sıcaklığını sikeyim, hurum hurum teni kokuyor," diye medim. "Yüzbaşı," dediğinde gözlerimi kendisine dıktım. "Bu son şansın. Şimdi kabul edersen; ellerini çözer, karının yanına götürür ve güvenli bir şekilde eve dönmenizi sağlarım." Yüzüm- den, daha doğrusu kalmış olduğunu umduğum yüzümden imalı bir gülümseme geçti. Utanmıyordu da "güven" kelimesini kullanırken. "Çocuk sendenmiş, değilmiş, beni ilgilendirmez; kendin sorarsın." Sol elindeki bileklikle birlikte çenemden kavradı. Bir bileklik o kadar can yakamazdı ama tenim kezzap yemiştir yandı. "Tamam mı devam mı?"

Başımı hafifçe geri çekerek, çenemdeki elinin baskısından kurtuldum. "On beş dakikada yaptırılabilen bir bileklikten medet mi umuyorsun?" dedim kesik kesik öksürerek. "Kendin dedin; çocuk senin değil, diye. Arkamı döndüğüm gibi hançerini saplayan kadına mı acıyacağım?" Başımı hırsıyla iki yana salladım. "Devam, Alexey. Ben senin canını almadan, tamam olmayacak..."

Dudak büküp başını aşağı yukarı sallarken, arkasında kalan adamlarına döndü ve sağ elini havalandırarak, adamlarını işaret etti. "Çocuk bizimkilerden olmadığı müddetçe umurunda olmuyor benim." Ardından şaşkınca kaşlarını havalandırdı. "E ama hamile kadına yeni bir çocuk da yapılmaz. Biz en iyisi önce bebekten kurtulalım." Başımı "Öyle olsun," dercesine salladım. "Merak etme," dedi uzata uzata, genişçe. "Çocuk yapma faslında seni onur konuğu yaparız."

Kaldığım düşündüğüm tüm mimiklerimi dondurup, yüzüme zerre panik ibaresi yüklemedim ama Alexey inimden çıktıktan sonra öfkeyle gözlerimi yumdum. "Arjin," dedim lanetle soluyarak. "Yeminim olsun, ilk seni sevdiğine kavuşturacağım." Başparmağımı çıkarsam bile elimi çıkaramayacağım prangalara tüm kuvvetimle asıldım ama sonuç alamadım. "Burnu dahi kanadıysa, sizi bu zincirlerle boğmayan Alp Aslan'ı yedi düvel siksini!"

Bünyem yorgundu. Aylardır sadece hayatta kalacak kadar yıyordum. Muhtemelen ilk siren karşılaşmasından sonra da, Hevybanû'yu getirecekleri zaman dilimine kadar hayatta kalabilmem için ilaçla uyutulmuştum. İkinci siren dalgasının sonuçları ilki kadar ağır olmamıştı, çünkü bana uygulamak istediği işkence yöntemi direncimi komple altüst edecek bir uygulamaydı. Bağlı olduğum yerden Melih'e mi söveyim, Hevybanû'yla yapışık ikizler gibi gezen Zifir'e mi söveyim, bilemedim. Bileklerimi zorladıkça, o paslı prangalar kendilerine etimin arasında daha çok yer açtı.

Tam ümidimi kaybettiğim anda kapı açılınca, insan gibi açılmasına şaşırdığım için, kim geliyor diye hızla baktım. Açılan ışığın ardından Arjin'i gördüğümde ise daha çok sinirle doldum. Tam yaralı bir hayvan edasıyla bağıracaktım ki, Arjin'in benim en son gördüğüm Arjin'le hiç alakasının olmadığını anladım... Başında çaputu olmadığı için saçlarının kınalı olduğunu fark ettim. Yüzü gözü mosmordu ama yüzünden gözünden, hatta yürüyemeyen bedeninden daha ağır bir şey varsa; yoksunluk krizindekiler gibi titriyordu. Ben şaşkınca kendisini izlerken, o elindeki minik anahtarı sol el bileğime uzattı ve bir anahtarı bile deliğine sokması iki dakikasını aldı. "Sağını hiç bırakma," dedi anahtarı yuvaya yerleştirdikten sonra. "Demir parmaklıklı bir kapı çıkacak. O kapıyı geçtikten sonra ilk solunda yine demir parmaklıklı bir kapısı bulunan, on iki metrelik bir rehine alanı var." Sol bileğimi çözdükten sonra, onun açmasını beklememek adına elindeki küçük anahtarı aldım ve sağ el bileğimin asılı bulunduğu pranganın yuvasına yerleştirdim. Ben bileğimi çözerken, Arjin tutuk bir tonda devam etti. "Karin orada..."

"Bir şey yaptılar mı?" dedim öfkeyle. "Sen neredeydin bu zamana kadar, Arjin?" Başımın dönmesine aldırmadan eğilip ayaklarımı çözmeye başladım. Arjin cevap vermeyince tekrar, "Bir şey yaptılar mı?" dedim, alacağım cevaptan korka korka.

“Bilmiyorum,” dedi kekeleyerek. “Sadece bir düzine şırınga hazırladıklarını gördüm.” Oysaki söylediğiyle daha o anda, tüm o şırıngalar benim beynime enjekte edildi. “Rehine alanından çıktıktan sonra iki metre ilerinizde duş alanı var. Kırk beş elli metrekarelik bir alan. Orayı geçtikten iki metre sonra, dört metrekarelik tuvalet alanı var. Oradan iki üç metre sonra mağara giriş-çıkışına gelmiş bulunacaksınız. Önce demir parmaklıklı bir alan var. Demir parmaklıklardan sonra iki santim kalınlığında bir demir kapı var; dışarı açılıyor. Dışında, asma kilidin yanında sürgülü kilit de mevcut. Çıkabilir ve üstüne kilitlersen vakit kazanırsınız.” İki ayağımı da söktükten sonra, prangalara geçmiş hâlde olan zincirleri sökmeye başladığım için “Oyalanma!” dedi Arjin öfkeyle! “Bebek,” dediğinde gözlerimiz kesişti. “Ben buraya gelmeden onlar çoktan gitmişlerdi...”

“Sen neredeydin?” diye bağırdığımda, ellerini korkuyla bedene sardı. Titremesi daha da artınca “Sana ne yaptılar?” dedim, görmezden gelemeyerek.

Başını ağırca iki yana sallarken, “Sorma,” diyebildi sadece. “Arkadaşını aradım ama Everek’i söyleyemeden yakalandım.” Söylememesini söylemiştim zaten ama çakma piçin, haber almasına rağmen Hevybanû’yu güvenli bir yere nasıl alamadığını anlayamadım. Bedeninden çözdüğü elleriyle aniden iki koluma asıldı ve “Git al karını, yüzbaşı,” diyerek yakardı. “Can bırakmayacaklar! Şimdi gitmezsen, yarın en iyi ihtimalle ölüsünü görürsün. Başka şeyler yapamadıkları için ölüsüne şükretmek istemiyorsan, git!” Ardından, elimde tuttuğum anahtarlığı işaret etti sol eliyle. “Tüm kapıların anahtarları var.” Yüzünden buruk bir tebessüm geçti. “Allah, karını ve çocuğunu sana bağışlasın...”

Tam kapıya gelmiştim ki adımlarım duraksadı. “Sen gelmiyor musun?” dedim sağ omzumun üzerinden geriye bakarak.

“Bende kurtarılacak bir şey kalmadı. Karın kalsın istiyorsan, var git kendi yoluna...” Bazen başına ne geldiğini söyleyemezdin ama etkilerini gören, insansa anlardı. Ben mesela, şu an ona teca-

vüz edildiğini anlayabiliyordum. Sürekli, Hevybanû'ya da aynısı olacak diye uyarmasının sebebi de buydu. Yoksa gittiğim yerde sapasağlam bir Hevybanû bulamayacağımı ikimiz de ne yazık ki biliyorduk. “Buradaki adamları gönderdim ama o tarafa gelebilir miyim, bilemiyorum. Dikkatli olun.” Tamam, dercesine başımı sallayıp tam kapıdan çıkmıştım ki, alacağını hatırlattı. “Bana bir can borcun var, yüzbaşı...”

“Ödeyeceğim,” dedim gözlerimi tavanı sera naylonuyla kaplanmış olan tünelde gezdirirken.

“Olur da çıkabilerseniz,” dedi fısıltıyla; dikkat kesildim. Borcumu ödeyebilmem için kanlı canlı çıkabilmem adına, son güzelliğini yapacak gibiydi. “İki kilometre aşağıda bir tünel var. Şiyar bilirdi bir tek. Kayalık bir alan, sadece son altı yedi metresi toprak. Orada saklanırsınız...”

Sol omzumun üzerinden kendisine bir bakış atıp “Borcum borç, Arjin. Eyvallah,” diyerek kendimi koridora attım. Arjin, sağımı bırakmamamı söylediği için sağımda kalan duvara sırtımı yaslayarak ilerlemeye başladım. Ben zaten sırtımı bir duvara, bir de Hevybanû'ya dayayabiliyordum. İlk dönemece geldiğimde adım sesleri işittim ve elimdeki zincirin bir ucunu sağ elimin parmaklarının üzerinden doladım. Sırtım duvardayken, diğer koridor bağlantısından, maskeli bir adam bana sırtı dönük kalacak şekilde sağımdan çıktı. “Ya Allah, bismillah!” dedim fısıltıyla. Arkadan zinciri boynuna dolayarak, bedenini kendime doğru çekip, sırtımı duvara geri yasladım. Bedendeki son nefes kırıntısı da kesilince, olduğu yere bıraktım. Belinde bir beylik tabancası aradım ama bulamadım. Elindeki koca tüfeği de götüme sokamayacağımdan, almadım. Bir insan evladının üzerinde nasıl bıçak tarzı bir şey bulunmazdı, aklım almadı! Sırtımı dayadığım duvardan hafifçe uzaklaşıp, koridordan gelen giden var mı diye baktım ama kimseyi göremeyince tekrar ilerlemeye başladım.

Zemine ayaklarım öyle bir basıyordum ki, kuş tüyü misali... Gerçi ayağımdaki postalların gıcırdayacak bir derisi dahi kal-

mamıştı ama çıtım çıkacak diye de ödüm kopuyordu. Arjin'in söylediği yere geldiğimde, rhine alanının kapısını açık gördüm. Sonra biri o alandan çıktı. Kapıyı kilitleyeceği zaman, arkasının dönük olmasını fırsat bilip, bu sefer elimdeki zinciri onun boyuna doladım. İki hık mık yaptı ama saniyeler içerisinde yere yığıldı.

O kapıdan girmek, o kapıdan girecek cesareti kendimde bulabilmek ama orada ne bulacağımı bilememek... Sanki o anda tüm saç tellerim çürüdü. Yüreğim dağıldı... Tüm tüylerim ağardı...

Hevybanû'yu yerde oturmuş bir vaziyette, bir kan öbeğinin içinde görmek, akıl kırıntısı falan bırakmadı. Düşünme kabiliyetimi topluca siktiler o anda. "Hevybanû," dedim istemsizce. Çünkü benim ciğerimi sikeceklerini zannederken ben, yüreğimi söküp elime vermişlerdi.

Hevybanû, yarı baygın bir vaziyette hafifçe tebessüm etti; gözleri kapalıydı. "Ölürken bile hasret bıraktın kendine," dediğinde dizlerimin bağı çözüldü. "Şimdi sen ağla!"

Benimle, ben olmasam dahi vedalaştığını anladığım için, ondan önce ölmeyi bile beceremeyişime kızdım ve bu kızgınlığım ayaklarıma vurdu. Hızlıca yanına doğru adımladığımda, önünde diz çöktüm. Yüzünü iki elimin arasına aldım ama başı ellerimin arasında salındı. "Hevybanû," dedim tekrar, dikte eder bir tonda. Hafifçe yanaklarına ellerimi çarptığımda gözleri aralanır gibi oldu. Bir kez daha "Hevybanû," dedikten sonra yüzündeki ellerimi çektim ve ellerim vücudunun üzerinde gezinmeye başladı. "Bu, bu kadar kan..." dedim sayıklarcasına. Yarası mı vardı? Varsa neresindeydi, göremiyordum. Telaşla üzerindeki montun ön fermuarını açtım. Hoş, bir bıçak yarası vesaire olsaydı, montunu çıkarıp saplayacak değillerdi ama işte, düşünme kabiliyetim komple sikildiği için düşünemedim de. "Nereden geliyor bu siktiğimin kanı?" diye devam ettiğimde, ellerim kanın kaynağını buldu... Bir çıkıntı. Ufacık... Ufacık bir çıkıntıya dokundum ve bedenim yere dermansızca çöktü... Depremde yıkılan binalar

gibi bir enkaza dönüştüm. Elim orada kalsın istedim. O kadar çok istedim ki elim bir ömür orada kalsın ama o, o da orada canlı kalsın... Lakin başlı başına benim canlı kalabilmem için bile Hevybanû'nun nefes alması gerektiğinden, götümü yapıştığı zeminde kaldırıp, sağ elimle çenesini hoyratça kavradım. "Ben ölsem de sen sağ kalacaktın! Nereye ananın amına gidiyorsun!?" Çenemdeki elimin baskısını arttırdım ve dudaklarının arasından cansız bir inilti döküldü. "Hissediyor musun?" dedim sorgularcasına. Çenesini tekrar sıkıtiğimde, aynı şekilde acıyla inledi. "Hissediyorsun! O zaman, o güzel ağzını aç ve bana cevap ver!"

Hevybanû titrek bir nefes aldı. Daha doğrusu, vücudu şokla titriyordu. "Plasenta ile," dediğinde sesi o kadar silikti ki, sanki ölüme yürürken kendisine doğru çağırın ses gibiydi. "Bebek ayrılmış." Üşümesi şiddetlendi. Dili usulca, can bulabilmek için dudaklarını ıslattı. Nefesleri güç toplayabilmek için hem şiddetlendi hem de hızlandı. "Benim kanıma ek," diyerek cansız nefesiyle gülümsemeye çalıştı. "Bebegimizin kanı." Çenesindeki elimin baskısı, yüzüme vurulan gerçeklikle kayboldu. Elim aşağı doğru süzüldü, kucağına düştü. Hevybanû'dan acı dolu bir inilti döküldü. "Hareket," dedi ağırca yutkunarak. "Hareket ediyor mu? Hissediyor musun?" Karnına dokunup, bebekte hareket var mı diye teyit etmemi istiyordu ama ben, az önce yanlışlıkla hissettiğim çıkıntıya bir daha dokunabilecek gibi değildim. Kendime gelebilmek için ağırca yutkundum. Kucağına salınmış olan hissiz elim, yumruk oldu. Canlılarını kucaklamak isterken, ölümlerine şahit olmak istemedim. O arada koridordan sesler gelmeye başladı. "Git," dedi acı içerisinde. Gözlerim, gözlerine kilitlendiğinde artık ikimizin gözünde de ruhsal bir belirti yoktu. Ciğerlerine, acıyla kesilse de derin bir nefes çekmeye çalıştı. "Biri geliyor, Alp Aslan," dediğinde ve adım dilinden duyduğumda, ruhum geri geldi sanki. Aniden iki kolunu kavradım ama elleri arkasındaki kazığa zincirli olduğu için kollarını kavramam daha

da bir canını yaktı. Başımı kollarına doğru eğip zincirden kurtulmanın yollarını ararken, Hevybanû bir kez daha "Git," dedi.

Kolunda gördüğüm enjektör izleri, gözlerimi üzüntüyle yumama neden oldu. "Sana," dedim hızlıca dudaklarımı ıslatarak. Berbat hâldeydim ve konuşabilmek için ya yutkunmam ya da dudaklarımı ıslatmam gerekiyordu. "Sana ne enjekte ettiler, Hevybanû?"

Hevybanû bezgin bir nefes verirken, "Git," diye mırıldandı bir kez daha. Başımı hayır dercesine salladığımda, omuzları yenilgiyle çöktü. "Silahın yok," dedi devamında ama yüzüne dik dik bakmaktan vazgeçmediğim için, ağırca yutkunup ses tellerine güç topladı. "Epinefrin," diyerek bir kez daha yutkundu. "Yani devamlı olarak adrenalin..." Konuşuyordu, konuşmaya çalışıyordu ama o kadar zor ve bölük pörçük konuşuyordu ki, can çekişenler gibi nefesiyle zar zor çıkıyordu kelimeleri. "Bir de," diyerek başını sola doğru çevirince gözlerim baktığı yeri takip etti. "Bir miktar kan vermek istediler." Kan, Hevybanû'nun koluna takılı değildi ve takılı olmamasının nedeninin de kendisi olduğunu anlamak zor değildi ne yazık ki... "Git, lütfen."

Gözlerinin kapandığını görünce yüzünü ellerimin arasına alıp, alnını alnıma dayadım. "Korkma, tamam mı?" dedim yüzündeki ellerimin baskısını arttırarak. Ellerimin arasında salınan başını dik bir konuma getirdim. "Hevybanû!" dedim dişlerimi birbirine bastırarak. "Ben buradayım, tamam mı?"

Dudaklarımı alnına bastırırken dilinden bir "Git," serzenişi daha döküldü.

Alnından çektiğim dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Dudaklarındaki kanın tadı, damağıma yayıldı. Damağıma yayılan kan, kendi kanımın arasında çağıladı. "Buradan ya birlikte ya da hiç!" dedim yemin verir gibi. Tekrar dudaklarına dudaklarımı bastırdım. Aylar önce benimle dalga geçişi aklıma geldi. O da anılarda kalsın istedim. "Bu sefer gerçekten şans öpücüğüne ihtiyacım var, güzelim..."

Yücudumdan süzülen kanlar, Hevybanû'nun üzerindeki kanlara karıştı. Benim kanımla karımın ve bebeğimin kanı; Hevybanû'nun bedeninde bir otağ kurdu ve ben asla sadece kanlarımızla bir aile kurabilecek olmamıza inanmak istemedim. Biz ailemizi; kanımızla kurardık, yazardık ama o kan asla kurumazdı...

Yere bıraktığım zinciri aldığım gibi hızlıca mağaranın en sağına doğru ilerledim. Kaç kişi gelecekler diye beklerken, duvara iyice yaslandım. İçeriye, ana lambaları açmadıkları sürece sadece cılız bir ışık süzülüyordu koridordan ve o da Hevybanû'yu zor gösteriyordu. İçeri bir adam girdi ama diğerlerinden farklı bir adamdı. Yüzünde kar maskesi yoktu mesela, başında çaput vardı. "Allah kahretsin!" diye bir serzeniş dökülürken dilinden, telaşlı adımları Hevybanû'ya vardı. Elindeki tüfeği yere bırakıp önünde dizlerinin üzerine çöktüğünde, Hevybanû'nun geriye yasladığı baygın başını elleri arasına aldı. Sol yanağına hafifçe elini çarparken, "Öldüm deme bana!" dedi yakınıymış gibi. Ya da ölürse, büyük patronları hesap soracağı içindi belki de telaşı, korkusu, bilemedim. "Şımarık piç!" dedi ardından sinirle. "Anasını siktiğim, orospunun çıkardığı Rus dölü!" O an anladım ki, Alexey buralarda pek sevilen, sayılan bir tip değildi. Hevybanû'nun sol yanağına hafifçe vurmaya devam ederken, konuşmasını sürdürdü. "Çıkaracağım seni buradan. Aç gözünü, bana bak! Kız, bana bak!" Hevybanû'nun gözleri hafifçe aralanır gibi oldu. "Azıcık toparlanman lazım! Seni kucağımda çıkaramam!" Sırtım duvardan ayırdım. Elimdeki zincirin ucunu yine sağ elimin parmaklarına doladığımda, artık kemiklerimin ufalandığını hissediyordum. Karanlıklar efendisi gibi birden ortaya çıkınca ben, Hevybanû'nun önündeki adam yere fırlattığı tüfeğini nasıl alıp bana doğrultacağım şaşırđı. "Lan, sen nasıl çıktın?"

"Bırak karımı," dedim zinciri elime sarmaya devam ederken. "O tüfeğini de indir, götüne sokmayayım namlusunu!"

Üstüne doğru adımladığım sıra, "Sen çıkamazsın buradan!" dedi başını iki yana sallayarak. "Öldürteceksin masumu!" Ardın-

dan, gözleri Hevybanû'nun üzerine indi. "Gitti bebek!" dedi sanki giden kendi bebeğiymiş gibi bir üzüntüyle. "Allah kahretsin be kızım!"

Adımlarımı hiç kesmeden üzerine doğru ilerlemeye devam ederken, "Duyan da masumları öldürmüyorsunuz sanır!" dedim öfkeyle.

Aynı şekilde o da bir öfkeyle, "Ben öldürmem!" dedi. Demesinin bir önemi yoktu. Çünkü zaten onların bir düşünme kabiliyeti de yoktu. Onlar paralı köpeklerdi. Verilen görevi, sorgulamadan yaparlardı. Beyinleri yıkanırdı hatta ilaç etkisiyle güdülürlerdi.

"Bizim ne kötülüğümüzü gördünüz lan, orospu çocuğu?" diye sinirle bağırdım. "Masumları öldürmezmiş!" Elimdeki zinciri gergin bir hâle getirdiğimde, dudağımın solu ruh hastaları gibi yukarıya kıvrıldı. "Çek ellerini karımın üzerinden! Karımı alıp gideceğim!"

"Çıkamazsın sen buradan!" dediğinde gülümsememi korudum. "Daha köşeyi dönmeden indirirler seni!"

"Yolları aç o zaman!" dedim kaşlarımı tehditkâr bir ifadeyle havalandırarak. "Mağaranın sonuna kadar yolları aç bana!"

Bana yardım etmezdi, biliyordum ama nedense Hevybanû'ya kıyamıyor gibiydi... Ve bu, benim kanına çok dokunan bir şeydi ama erkeklik gütmenin zamanı da değildi. Hevybanû'nun elindeki zincirlere bakarken yüzü düştü. O arada eğilip, elimdeki anahtarları Hevybanû'yu asma bir kilitte zincirlere bağlayan kilitte denemeye başladım. Dokuzuncu anahtar işe yaradı ve asma kilit açıldı. "Nereden buldun onları?" dedi şaşkınca.

"Sana ne amına koyayım?" dedim Hevybanû'yu kollarımın arasına çekerken. Kucağımda Hevybanû ile ayaklandığımda, ağırlaşan bedeni içimde bir isyan belirtisi başlattı. "Yol açmıyacaksan yolumdan çekil!" dedim hoyratça. O arada gözüm, benim sağımda kalan kan torbasına ilişti. "Şu torbayı da koy kucağıma!"

Yerde dizlerinin üzerinde emekleyip kan torbasını aldı ve ayaklanarak Hevybanû'nun üzerine bıraktı. "Taş çatlasın beş dakikaya ilaç vermek için gelirler."

“Gelsinler!” dedim başımı hırsıyla aşağı yukarı sallayarak. Canım burada kalıp, bu rehine odasına gelen herkesin kafasını koparmak istiyordu aslında ve Hevybanû; bu kadar kötü durumda olmasaydı muhtemelen katliam yapmadan çıkmazdım. “Sen şimdi önden gidip yolu açıyor musun açmıyor musun?” Denize düşünce yılanı sarılmak da tam olarak böyle bir şeydi sanırım.

“Yolu bilmiyorsun, değil mi?” deyince büyüklenererek, “*Siktir git!*” dercesine başımı savurup, rehine alanının çıkış kapısına doğru hareketlendim. Yolu biliyordum. O yolun sonundaki kapıda düşecek olsam da Hevybanû’yu o kapının dışarısına çıkaracaktım. Burası sadece benim cehennemim olabilirdi, Hevybanû’nun değil. Çünkü Hevybanû’nun cehennemi başlı başına bendim...

Rehine alanından Hevybanû ile birlikte çıktığımda, aslında o kadar savunmasızdım ki... Üzerimde silah yoktu. Korunak yoktu. Kucağımda karım vardı ve karımın karnında, artık hayatta olmadığını düşündüğüm bebeğim... Ve en acısı da; Hevybanû bana güzel bir haber verse de kucaklayıp bir dünya tur attırırsam diye hayal ederken, canları çekilmiş bedenlerini kucaklamamı...

Tam iki metreyi, sağıma soluma bakmadan, Londra asfaltında ilerliyormuşum gibi yürüdüm. Ruh durumum artık, “*İndireceksiniz indirin!*” şeklindeydi zaten. Madem ben ölünce Hevybanû sağ kalamıyordu, o zaman birlikte ölmek çok daha cazip bir teklifti. Duş alanına vardığımda, sağ omzumun üzerinde bir el hissettim. Babamın arpa tarlasındaymışım gibi geçip gitmem imkânsızdı tabii. Ancak masallarda olurdu öylesi. Başımı, kim olduğuna bakmak için geri dahi çevirmedim ama sağ omzumun üzerindeki el, iki kez omzuma hafifçe çarpınca kaşlarım derince çatıldı. “Anladım, yolu biliyorsun,” dedi, Hevybanû’yu bulduğum alanda bıraktığım herif. “Bekle, duş alanına önce ben gireceğim,” diyerek, sağ yanımdan geçip ilerlemeye başladı. Perdeli kapıdan geçtikten yaklaşık iki dakika sonra “*Gel,*” dercesine elini salladı.

Gireceğim alanda başıma aniden bir silah dayanabilirdi ya da anında taranabilirdik de. Ne var ki o alandan geçmeden kuş olup uçuşma ihtimalimiz de yoktu... Risk alıp perdeli alana giriş yaptığımda, duş kabinlerinden su sesleri geliyordu. İlerlemeye devam ettiğim sıra yerde yatan iki cansız beden görünce, bakışlarım benden bir adım önde giden adama kaydı. Bu insanlar kendi adamlarını bile gözünü kırpmadan öldürecek ne yaşıyorlardı, anlamak imkânsızdı. Duş alanının çıkışındaki perdeli alanı da geçtikten sonra önümüze, iki metrelik başka bir koridor çıktı. İki metre sonra, solda dört metrekarelik bir tuvalet alanı olduğunu biliyordum. Önümdeki herif, adımlarını hızlandırdı. Ben daha birinci metreyi bitirirken, o cebinden çıkardığı bir anahtarla tuvalet alanının demir kapısını dışarıdan kilitledi. Tuvalet alanını geçtikten sonra, son iki üç metrelik koridor alanına geldik. Orayı da aştıktan sonra, sol elimde sıkı sıkıya tuttuğum anahtarları karşımdaki herife uzattım. Hem de “*Şaka yapmıştım,*” diyebilme ihtimalini bile göze alarak... Adamsa tüm ihtimalleri geçersiz kıldı ve önce demir parmaklıkları, ardından da demir kapıyı açtı.

Özgürlük, şimdi sadece bir adım uzağımdaydı ama o bir adımı atarken ayaklarım titredi ve tüm titremelerimin sebebi, kucağımdaki kadının bedeniydi... Çünkü daha içimdeki öfkelere yüzümü bile dönememiştım. Döndüğüm anda ise sağ kalabileceğ miydik, onu bile kestiremiyordum.

Dışarı adımımı attığımda dağın yamaçlarında olduğumuzu gördüm. Bir çocuk gibi öfkeyle bağırıp, dağın tepesindeki tüm karları aşağılara devirmek istiyordum ama onun yerine bir yetişkin olup ardımı döndüm ve Hevybanû’nun sırtındaki sol elimi hafifçe havalandırdım, anahtarı uzatsın diye. Uzattı, neyin teslimiyetini gösterdiğini anlayamasam da. Ardından gözleriyle Hevybanû’yu işaret edip “Hastaneye yetiştir,” dedi, dışarıdan bakınca dağda bayırda yuvarlanan bir ayağa benziyormuşum da söylemezse götürmeyecekmişim gibi!

Elindeki anahtarı çektiştirirken “Kadınlara çok kıymet veriyorsan,” dedim kaşlarımı havalandırarak. “Ben dönene kadar Arjin’i kolla!” Arjin’in adını zikretmemle, gözleri elimdeki anahtara kaydı. “Başına bir iş gelmesin.”

Başıyla ardında kalan koridoru işaret edip; “İzlenmiyor mu sanıyorsun?” diyerek, esefle baş savurdu. “Kilitle hadi de, kendi iç savaşıma bakalım.” Demir kapıyı çekince, Hevybanû’nun bedenini sol dizimle alttan destekleyerek, sağ elimle demir kapıyı dışarıdan kilitledim. Ardından üstlerine sürgülü kilidi de çektim.

Bedenimi tekrar dağın yamaçlarına çevirdiğimde, bakışlarım kucığımdaki Hevybanû’nun solgun yüzüne döndü. Başımı hafifçe eğerek, dudaklarımı alnına bastırdım. “Çıktık, güzelim,” dedim derin bir nefes alarak. “Çıktık cehennem çukurundan.” Ardından başımı karanlık göğe çevirip “Allah’ım, sen bana aşağı inene kadar güç ver,” diye yakardım. “Sonra dilersen, canımı oracıkta al...” Sonuçta ben de bir dağ keçisi değildim. Hevybanû ise baygındı ve benimle birlikte hareket edemiyordu. Kar ve soğukla da birleşince tüm zor şartlar, yollar daha da bir ulaşılmaz oluyordu. Kaç kez kaydım, bilemiyorum. Bedenim yere değdikçe, karda kanımın izi kalıyordu. Hevybanû’dan etkileşim alamıyor olmaksı boşı çabaladığım hissettiriyordu. Ufacık bir düzlük bulduğumda, Hevybanû’yu dizime kadar gelen karın içe-risine bıraktım. Soğuk; hem biraz kendisine gelmesini sağlardı hem de, varsa bir kanaması durdururdu. O arada kucığındaki kan poşetini elime aldım. Sol kolunu montunun içerisinden çıkarıp, kazağım yukarı doğru sıyırdım. “Sıçmam içine inşallah,” diyerek, enjektörü sol kolundaki giriş izinden içeri ittim. Sağ elimle kan poşetini havalandırıp, akışkan hâle gelmesini sağladım. Sol elimi, hissedebilmek adına Hevybanû’nun yanağına kapattım. “Hadi güzelim,” dedim bir mucize bekler gibi. “Hadi, bana azıcık aç o gözlerini...” Bu kadar çaresiz kalmak, bir insan evladı için gerçekten çok ama çok fazlaydı! Sağ elimle kan torbasını havada tutmaya devam ederken, bedenimi hafifçe Hevybanû’nun

üzerine eğerek alnına alnımı yasladım. “Beni bırakırsan seni asla affetmem, Hevybanû,” dedim, içimdeki öfkeme engel olamayarak. “Bırakırım bedenini burada! Döner giderim yukarıya! Sen burada, ben orada kayboluruz bu hayattan!” Yanağındaki elimin tersini hafifçe karnındaki çıkıntıya değdirdim; aslında buna değdirmek bile denilemezdi. Varlığını kabul edersem, muhtemelen birkaç saat sonra öğreneceğim yokluğunu hazmedemeyeceğimi biliyordum. “Bana anneni bırakmak zorundasın!” dedim yalvarırcasına. “Senin beni, onsuz bırakmaya hakkın yok! Sonum olacağını bilsem, seni bu kadar diler miydim?” Sağ elim kan torbasında sabit kalırken, alnımı Hevybanû’nun göğsüne dayadım. Kalbi o kadar zayıftı ki... Ve o zayıflığın tüm sebebi bendim! “Hadi!” dedim uzatarak, ağlamaklı bir tonda. “Hadi, desene!” Alnımı bir kez göğsüne çarptım. “Sonum olacağını bile bile hayatıma neden girdin, desene!”

Hevybanû bu saatten sonra dese de demese de, ben onun hayatındaki yerimi artık bilmiştim. Sonu olacaktım. Sadece acı bir son...



BÖLÜM XII

DİLDEN DÖKÜLMİYENLERDE ASILAN RUH

*"Yaşamın kıyısında kendi benliğini doğrutan,
kendinden başka tutunacak can bulamaz"*

JÜLİDE ERBAŞ

Gözlerimi açtığımda hiçbir şey hissetmiyordum, hem de ciddi manada hissetmiyordum. Sanki ölmüştüm ve öte tarafta ağırlanan Ruhsar¹ gibiydim. Tam olarak öyle de değildi sanırım; daha çok, vampire dönüştükten sonra gözlerini açan Bella Swan² gibiydim. Gözlerim açıldı, görüyorum ama artık bir ruhum yoktu...

Tavandaki mazgallı spot ışığa karşı fersiz nefesimi saldığım-
da, sağımda bir hareketlilik oldu. Dönüp bakmadım ama göz hi-
zama bir silüet girdi.

Melih!

Kahramanlar her zaman pelerin takmıyordu tabii. Yeri geliyor, şekil de değiştiriyordu. Mesela bana sorsalar; beni Melih değil, Alp Aslan kurtardı derdim ama Alp Aslan beni kendisinin olmadığı bir hayata ne kadar bırakırdı, orası meçhuldü. Ne olursa olsun, beni hayatta tutma takıntısı olan tek ruh hastası, elindeki küçük fenerle göz bebeklerime bakıyordu. "İyiyim," dedim ama sesim cehennemin dibinden geliyordu sanki.

¹ Bir televizyon dizisinde Hande Ataizi'nin canlandığı hayalî kahraman.

² "Alacakaranlık" roman serisinde kurgusal başkarakter.

Melih'in dudakları alnıma vardığında, görüntümüz çok tanıdık. Ben tırın altına girdikten sonra uzunca bir müddet yattığım yoğun bakımdan çıkmıştım sanki ve Melih başımda, adanmış bir kurbanlık koyun gibi bekliyordu. "İyisin tabii ya!" dedi hafifçe boğazını temizleyerek. "İyi olma da göreyim seni!" İki eliyle hızlıca yüzünü sıvazladı. Zayıflamıştı... "Allah'ım, sana şükürler olsun, güldürdün yüzümü..." Hızlıca tekrar yüzünü bana doğru eğince, gözlerimi kırıştırmak zorunda kaldım. Başını hiddetle aşağı yukarı sallarken, "Seninle çok pis hesaplaşacağız, Jülide!" dedi sinirini gizleme gereksiniminde bulunmadan. Bu tavrını da ezbere biliyordum. Şu anda kıyamıyordu ama devamında burnumdan getirecekti. "Meydan dayağı yemeden akıllanmayacaksın sen!"

Bezgin bir ifadeyle gözlerimi yumdum. Çok yorgundum ama hissiyatımın kelime anlamı tam olarak yorgunluk muydu, onu bilemiyordum. "Kemal amca nerede?" dedim gözlerimi usulca açarak. "Mardin'e nasıl geldik?"

Melih yüzüme o anda öyle bir baktı ki, alı al, moru mor oldu o bembeyaz teni. "Ne Mardin'i be?" dedi başını iki yana sallayarak. "Kayseri'deyiz..." Merakla gözlerim kısıldı. "Bizim göte şişler boşuna takılmış!"

O, sinirle konuşuyordu ama ben, hiçbir şey anlayamıyordum. Bu yüzden yer ve zaman olgusunu bıraktım. Ellerimi karnımın üstüne dahi tırmandıramadım. Artık neyimin olmadığını sora-madım. Onun yerine; "Neyim var?" dedim. Çünkü sadece darp edilmişim. Açık bir yaram yoktu. Kırığım çıktığım da -bence-yoktu. "Neden yatıyorum?"

Melih sorduğum soruyla derin bir nefes doldurdu ciğerlerine. İki eli belinin yanında kendisine yer buldu. "Acil sezaryene alındın," dedi dümdüz, sıfır duygu barındıran bir tonda.

"Yani artık," diyerek hafifçe tebessüm ettim. Hayal kırıklıklarıyla acının yoğunluğu, bir tebessümümde birbirini katletti. "Ölü bir doğumum var..." Bebek ilk yirmi haftasını geçtiği için ölü

doğum olarak adlandırılıyordu. İlk yirmi haftasını doldurmamış olsaydı şayet, sadece bir düşük olarak adlandırılacaktı.

Melih boynunu sola doğru eğerek, “Bakamazmışız zaten, Jülide,” dedi buruk bir tonda. “Ben kıskanç bir adamım!” Kaşlarının “*Ne alaka?*” dercesine çatıldı. “Bana bir kız çocuğu yetiyor! Seni büyütemedim daha! Üstelik artık yaşlandım...”

Birkaç saniye duraksayıp ağırca yutkundum. “Kız mıymış?” dedim cansız bir sesle. Birlikte geçirebildiğimiz sayılı günlerde, evladını tanıyacak kadar iyi bir birey olabilmenin haklı gururunu yaşayabilir miydim? Hem de canını ben kendi ellerimle teslim etmemişim gibi... Sesli bir nefes verip, yüzüme zoraki bir tebessüm kondurdum. “Yeter, bir kız çocuğuna ana, baba, dana olduğun senin de,” diyerek, kurumuş dudaklarımı ıslattım. “Haklısın...”

“Onun babası var, şükür,” demesiyle, kulaklarım çınlamaya başladı.

Kendisini, bebeğimin babasının var olduğunu söylerken terslediğim için bana laf sokuyor olsun istedim ama Alp Aslan dönmüş olsun istemedim. İçimden “*Şimdi değil,*” sözü yükselirken, dışımdan “Ne saçmalıyorsun?” diyebildim.

Melih iki eli belinde, başını ağırca iki yana salladı. “Hanginin durumu daha ağır, bilemiyorum.” Sol eli hırsıyla, uzayan saçlarının arasından geçti. Perişan hâldeydi. “Vücudu fazlasıyla aç, susuz kalmış. Çok fazla yarası var. Odası bir üst katta. Bilgeler de burada. Ayrı katlarda olduğumuz için biz sakiniz yani...” Tepkilerim donuklaşmış bir hâlde yüzüne baktığım için olsa gerek, sesli bir nefes verdi. “Alp Aslan’ın yanma nasıl gittin, bilmiyorum ama vahiy yöntemlerini bana da öğretirsen, bir daha götüm boşa sikilmez!”

İfademi toparlayabilmek adına gözlerimi kırıştırdım. Başımı hafifçe sağa, cama doğru çevirdiğimde akşam olduğunu gördüm. “Çıkalım mı, Melih?” dedim ruhsuzca.

“Ne?” diye şaşkınca soluyunca, gözlerimi kendisine çevirdim.

Başım yattığım yerde sola doğru devrilirken, en korktuğum şeyi sordum. “Alp Aslan,” dedim titrek bir nefes vererek. “Bebeği biliyor mu?” Bilsin istemiyordum. Kendi sorumsuzluğumun vebali yüreğime ağır gelirken, Alp Aslan’ın beni asmaktan hiç çekinmeyeceği mahkemesinde sanık olmak istemiyordum...

Melih iki elini iki yanımdan yatağın üzerine bastırarak üzerime doğru eğildi. “Jülide!” dedi sabır dolu bir ses tonuyla. “Ben buraya geldiğimde sen ameliyattan bile çıkmıştın! Seni Alp Aslan getirdiğine göre nasıl haberi olmasın?”

“Nazmiye Hanım da öğrendi yani?” Sorumla Melih’in gözleri irileşirken, kaşları çatıldıkça çatıldı. “Çıkar beni bu hastaneden,” diyerek, panikle baş savurdum. “Kimseyle karşılaşmadan çıkar beni lütfen...”

Kaşlarını havalandırdığında yüzüne gaddar bir ifade oturdu ve o an anladım ki, önce Melih’in mahkemesinde idam fermanı okunacaktı. “Uğruna öldüğün,” dedi üstüne basa basa, tükürürcesine. “Öldürdüğün,” derken gözleri karnıma ilişti. “Başka insanların ölümüne sebep olmayı göze aldığın adam,” diyerek, işaret parmağıyla tavanı gösterdi. “Yukarıda kanlı canlı yatıyor, diyorum ve sen merak etmek, iyi mi diye bakmak yerine, kaçıp gitmenin derdinde misin?”

Yeni yeni his gelen ayaklarımı oynattım. Ardından yatağın sağındaki düğmeye basıp sırtımı dikleştirdim. “Ne diyeceğim?” dedim asi bir tonda. “*‘Evimde oturmayı bile beceremedim. Üstüne üstlük kalktım, kendimi bir ateşe attım ama o ateşte de en çok seni yaktım,’* mı diyeceğim?”

Sağ elini alnına çarparken “La havle!” dedi söylenerek. Ardından iki elini hiddetle iki yana açıp “Kendini suçlamaya yer mi arıyorsun, Jülide?” diye tok bir sesle bağırdı. “O zaman önce, oraya nasıl gittiysen onun için suçla!” Sağ elinin işaret parmağı yüzüme doğruldu. “Buraya gelirken iki naaş teslim ettim ben! Hem de biri kendi ellerinle düğününü yaptığın herif!” dedi ve hızlıca cümlesini yarıda kesti. Muhtemelen yarıda kesemeseydi,

"Kendi ellerinle düğününü yaptığın adamın, kendi ellerinle cenasesini de kaldırdın," derdi ama Melih beni hiçbir zaman suçlamazdı. Çünkü ben sadece talep ederdim. Karar mercisi kendisi olduğu için sonuçlarını kaldıramayacağı hiçbir talebimi onaylamazdı. İşaret parmağıyla kendi göğsünü dürtürken, "Benim de kendimi suçladığım şeyler var!" dedi tüm suçlarını kendi omuzlarına yükleyerek. "O piçi de suçlaman gereken şeyler var!" diyerek yine tavanı işaret etti. "Sana 'Bebeğimi öldürdün!' derse; sen de 'Madem haber verebiliyordun, neden üç buçuk ay bekledin, Allah'ın belası?' diye yakasına yapışırsın!"

"Haber?" dedim yarım ağızla. Yüzüm şokla kasıldı. "Ne haberinden bahsediyorsun sen?"

Melih sinirle odanın içerisinde volta atarken, "Beni gecele-n münecim sikmiyor dağda bayırda!" diye bağırdı. "Bir kadın aradı. Abuk sabuk konuştu. Alp Aslan'ın adını vermedi, yaşıyor da demedi ama seni Urfa'dan çıkarmam söylendi!" Hızlı adımları aniden durdu. İki eli yine belinde yer bulurken, başını geriye doğru attı. "Bu mevzu çok sikimsonik bir hâl aldı ya!"

Yine yarım ağızla, "Kadın?" dedim şaşkınca. Melih, "Yok artık!" dercesine yüzüme bakınca, olayı kıskançlığa çektiğimi zannettiğini anladım. Başımı usulca iki yana sallarken, "Ben madem Alp Aslan'ın yanına gittim," dedim ağırca yutkunarak. "Benim gittiğim yerde hiç kadın yoktu ki Melih!"

Sol elini, işaret ve orta parmağını birleştirmiş bir hâlde havada salladı. "Herkes bildiğini anlatacak, merak etme," dedi güven verici bir tonda. "O zaman seninki de karıyı kızı nerede bulduğunu anlatır!"

Kim, neye ya da kime öfkeliydi, o kadar belli değildi ki; eğer yönetemezsek, hepimiz bir atom gibi parçalarımıza ayrılacaktık. Aramızdan ilk ayrılansa neredeyse odanın kapısı oldu. Kapı öyle bir hızla açılıp duvara çarptı ki Melih bile "Ne oluyor?" dercesine başını geriye çevirdi. Ve ben; bir kez daha yüzünü görebilmek için uğrunda hiç düşünmeden ölüme yürüdüğüm adamı, karşım-

da kanlı canlı, iki ayasının üstünde görünce, görmemek için gözlerimi yumdum. Ellerim yatağın üzerinde yumruk hâlini alırken, Alp Aslan'ın tok bir ses tonuyla "Çık dışarı!" dediğini duydum.

Bu emir verici tonu duyduğumda korktuğum iki insan vardı: annem ve Melih. Çünkü sonuçları çok can yakıcı olurdu, deneyimlediğimden biliyordum. Şimdi üstüne Alp Aslan da eklennince, korkuyla yumruk yaptığım ellerimdeki tüm kan çekildi. Eğilip bükülmek beni bitirdi ve bu sefer de ölmeyi beceremeyişime kızdım. Buna kızdığımı duysa beni parçalara ayıracağını bildiğim Melih'ten, yalnız bırakmasın, önüme kalkan olsun diye yardım istemekten geri duramadım. "Melih," dediğimde, isminin her harfi seneler öncesinden ezberlediğim şekilde yardım dileniyordu.

Mümkünse

Elimi,

Lütfedip

İstemesem de

Hiç bırakma.

Ağır bir sessizlik olunca, patavatsızca "Kimin kızı oldu?" derler ya; öyle bir sessizlik oluştu. Bizim kızımız doğmuştu ama anne olmayı bile beceremeyen annesi yüzünden ölü olarak doğmuştu ne yazık ki...

Derin bir nefes sesi işittiğimde, o nefes sesinin Melih'e ait olduğunu bilecek kadar tanıyordum onu. "Sesin yükselirse," dediğinde, tehdit ettiği insan ben değildim. "O dilini hiç acımadan keser, götüne sokarım!"

Koridordan bir "Terbiyesiz!" sözü işittim ve evet, bu söz Nazmiye Hanım'a aitti. "Uzak durun şu edepsizlerden, dedikçe sokuluyorsunuz! İyi işte, ölmemiş!"

Melih; "Nazmiye Hanım!" diye öyle bir bağırdı ki, gözlerimi açamadığım hâlde tüm hastane koridorunun merakla odama baktığını biliyordum artık. "Önce sizin dilinizden başlamayayım isterseniz!" diye tehditlerine hoyratça devam etti. "Bir sizin canı-

niz kıymetli değil! Bir sizin aileniz yok! Bu saatten sonra bende size kırdırarak can da yok!” Bir omuza vuruş sesi geldi. “Bir kere uyarırım...”

Tekrar duyduğum bezgin nefes ise Alp Aslan’a aitti. “Çık, abı,” dedi dümdüz bir tonda. “Ben tutup atmadan dışarı çık...”

Kapı kapandı. Kapı, Melih beni almadan kapandı. Melih, ilk defa beni ardında bıraktı. Çünkü ben artık bacalarının arkasına saklanabilecek kadar küçük bir çocuk değildim...

“Ben geldim,” dedi Alp Aslan, dümdüz bir tonda. Gözlerim kapalıydı ama o beni görebildiği için bile çok utanıyordum. “Ben geldim,” dedi tekrar, üstüne basa basa. “Sen, bana gelmeyecek misin?”

Buz kesmiş ellerimi yüzüme kapattım. Yürüyecek miydim, onu bile bilemiyordum ki... Aynı zamanda ağlayamıyordum da. Günlerce, aylarca hayalini kurduğum şeyi şu an tam olarak yaşayamıyordum da...

“Hevybanû,” dediğini duyduğumda alt dudağımın bir bebeğinki gibi titrediğini hissettim. “Bana,” dedi ve duraksadı. Arından derin bir nefes aldı. “Hadi, benim yüzümü güldürenim...”

Çocuk gibiydim. Kendi çocuğumu kaybettikten sonra onun yerine ben geçmiştim sanki. Yattığım yerden ayaklarımı hafifçe hareket ettirdiğimde, yürüyeceğimi hissettim. Önce ellerimi çektim yüzümden, sonra usulca gözlerimi açtım. Alp Aslan’ı kollarını iki yana açmış görünce, ağırca yutkunmak zorunda kaldım. Benim üstümdeki hastane önlüğünün aksine o, sivil kıyafetliydi... Bir değil beş çocuk da kaybetsem, kimse benim suçlarımı üstlenmeyecekti. Kimse beni aklamayacaktı. Titreyen, kam çekilmiş ellerime bulaşan kanları görüyordum ama adımlarım da hiçbir zaman günaha yürümekten vazgeçmeyecekti...

Ayaklarımı yataktan aşağı sarkıttım. Uyanınca yürüyeceğim zaman giymem için hazırlanan beyaz hastane terliklerini giymek yerine, ayaklarımı soğuk zemine bastım ve yaşadığımı ilk o an hissettim. Avuç içlerimi dayadığım yataktan güç alarak, derin bir

nefes eşliğinde doğruldum. Şimdi hiç istemediğimiz bir şekilde karşı karşıyaydık. Bir hastane odasında; ikimiz de yaralı, ikimiz de eksik...

Dişlerimi durduğum yerde var gücümle sıktım. Çünkü açılmış kollarına zerre adım atamadım. Titreyen alt dudağımı engellemek için dudağımın iç kısmını içeriden ısırığım sıra "Hadi!" dedi sabırsız bir tonda. Ardından iki yana açtığı kollarını hafifçe salladı. "Bende sensizlikten derman kalmadı..." İki koluna da birer bakış yolladı. "Sen yoksan, bunların da bir anlamı yok! Hadi!" Dakikalar önce bir felçliymişçesine yürümeyi unutan ben değilmişim gibi adımlarım birden hız kazandı. Benden bir adım önde tuttuğum kollarım boynuna dolandığında, elleri jet hızıyla sırtıma kapandı. İkimizden de yaşadığımıza dair sesli bir nefes döküldü aynı anda. Elleri sırtımda varlığını hissettirmek istercesine her bir zerremi dolanırken, "Geldim," dedi bir kez daha. "Geldim, güzelim..." O derin bir nefes aldı, aldığı nefes benim ciğerlerimi yaktı. "Ben geldim. Şimdi ağla..."

"Ağlama," sözüne o kadar alıştım ki duyduğumda yadırgamıyordum ama "Ağla," sözü, bana Melih'ten başkasından duyduğumda çok yabancıydı. Ağırca yutkunarak, bedenimi hafifçe geri çektim. Gözlerim, yüzünün her bir gözenğinde gezindi. Sakalı o kadar uzundu ki, bazı tellerinde beyazlıklar baş göstermişti. Sağ elim usulca sol yanağına kapandı ve teninin sıcaklığını hissetmek için gözlerimi yumdum. Başım usulca eğilince, elim yanağındayken alnımı çenesine yasladım. Sakallarının tenimde bıraktığı hissi arşa çıkarmak için alnımı hafifçe sağa sola oynattım. Vücudum titremeye başladığında, kendimi sıkmaktan tepki verdiğimi biliyordum. Dilimle dudaklarımı ıslattıktan sonra kesik bir nefes verdim. "Beni," dedim fısıltıyla. Ardından ağırca yutkundum. "Affedebilecek misin?"

Alp Aslan'ın, sırtımdaki sağ eli enseme çıktığında ne yapmak istediğini anladım. Alnımı çenesinden ayırıp başımı geri çektiğimde göz göze geldik. Dudakları iki yana kıvrılsın istedi ama

kendinde o hakkı görmedi Benim nefes almayı kendimde hak göremediğim gibi... "Biraz," diyerek yüzünü yüzüme doğru eğdi. "Ağla," dedi ağırca yutkunarak. "Ben geldim, artık ağla. "

İkimizin de aynı anda sol gözümüzden birer damla yaş fırar etti. O damlaları aşağıda bekleyen yine bizim ellerimizdi.

Bir hıçkırık...

Devamında bir hıçkırık daha...

Alnımı göğsüne kapattığımda artık omuzlarım kontrol edemediğim uzuvlarım değildi. Sağ elim yanağından göğsüne doğru sallandı. Üzerindeki tişörte var gücümle tutunmamın nedeni, ayakta duracak takati bile üzerindeki tişörtten alabiliyor olmamdı. O kadar çok istedim ki; durdursun, sakinleştirsin, yalandan avutsun... Ama elinde avucunda o kadar bir şey yoktu ki, Alp Aslan ilk defa şanılmaktan başka hiçbir şey yapamadı. Ağzından tek bir kelime dahi çıkmadı. Kelimeyi geçtim, tek bir ses dahi dökülmedi...

Sesimizin yükselmemesini söyleyen Melih'in dahi, koridordan duyduğu hıçkırıklarımla kavrulduğunu tahmin edebiliyordum. Her şeyi tahmin edebiliyordum ama yüreğimdeki yangının çaresini bilemiyordum. Dakikalar sonra Alp Aslan tarafından kucaklandım ve beni kucakladığı anda Alp Aslan'ın dilinden acı dolu bir inilti döküldü. Beni yatağa tekrar yatırdığında, bir tabuta yatırmış olmasını isterdim daha çok. Nefesim, gözyaşlarım ve hıçkırıklarımla öyle birbirine karıştı ki; aylardır içimde tuttuğum ne varsa bu sefer midemden değil, gözlerimden boşaldı. Alp Aslan, bedenini sağıma yatırdığında yüzümü kendisine döndüm hızla. Başımı göğsüne geri kapattığımda, "Özür dilerim," dedim boğuk bir tonda. Oysaki bunun özrü mü olurdu ama zamanı geri alamamanın acısıyla, defalarca özür diledim. Ellerimle yok etmiş olsam bile, ellerimle yok ettiğim canı geri getiremeyecek olmanın ağırlığı benim altından kalkabileceğim herhangi bir yük değildi ama yine de o, beni rahatlatmak için; "Sorun değil," desin istedim. Bir şey söylesin istedim. Ufacık, 123 gram ağırlığında da olsa bir şey söylesin istedim... Hiçbir şey söylemedi.

Elleri sırtımdan hiç eksilmedi, başımı göğsüne bastırmaktan hiç vazgeçmedi ama hiçbir şey de söylemedi... Söylemediği her ne varsa, boynumda bir urgan oldu. Dilinden dökülmeyen her bir kelimeyle asıldım. Şimdi tam annemin kızıydım...

Gözümde yaş dinmedi, umutsuzluk tüm nefeslerimi kesti Alp Aslan'ın topraklarına saldıgım cılız kökümün, tüm damarlarının kuruduğunu hissettim. En ufak bir rüzgârda devrileceğimi bilir hâlde, nefesiyle o rüzgârı estirsin diye bıçare bekledim. O rüzgârını estirsin ve ben de bu hayattan kopup gidebileyim diye dakikalarca sessiz sedasız, celladını bekleyen mazlumlara gibi bekledim...

“Sana,” dediğinde gözlerimi hızla yumdum. Gözlerim kapalı olursa, ifademi anında yakalayamazdı ve ben de kendimi acındırmadan toparlanabilirdim. “Sınır ötesine ilk geçtiğimizde bir şey söylemiştim, hatırlıyor musun?” Sorduğu sorunun bünyeme kattığı şaşkınlıkla gözlerim kendiliğinden açıldı. Sağ elini yine enseme atıp enseme hafifçe sıktı. “Önce kendi canın!” dedi dikte edencesine. Kaşlarını havalandırdı ve ultiatomunu bariton bir ses tonuyla tekrarladi: “Önce kendi canın!”

Elimi hafifçe havalandırıp, uzamış sakallarının üzerine kapat-tım. Parmaklarımı oynatmaya mecalim yoktu. Muhtemelen bir bardak suyu dahi tutamazdım ama Alp Aslan'ın sakallarını okşamaktan da geri duramadım. “Alp Aslan,” diyerek dudak bük-tüm. “Benim...” Gözlerimi geri yumdum. Aylar önce kimsesiz olduğumu yüzüme vuran insana, şimdi kalkıp gerçekten kimsesiz olduğumu itiraf edecek kadar müşkül durumdaydım. “Benim senden başka kimsem yok ki...”

Hiçbir tepki vermeyince, usulca gözlerimi aralamak durumunda kaldım. Yüzünde şefkatli bir tebessüm görünce, eşek derisinden olduğunu düşündüğüm yüzüm kızardı. Bana acımadığını, canımı hoyratça yakışlarından biliyordum. “Keşke ölmeseydi,” dediğinde yüzüme hücum eden tüm kan, yerini anında ölüm soğukluğuna bıraktı. Gözlerimdeki gözleri ikimizin arasın-

daki boşluğa kaydığında, baktığı yeri de adım gibi biliyordum. Yokluğuyla yüzleşmemek için asla elimi bile değdirmedığım karnıma bakıyordu. Titrek bir nefes alarak gözlerimi yumdum. “Ölmeseydi, tutunacak bir canın olurdu...”

İşittiğimle nefesim daha da titredi. Nefesimi böyle ağır ağır kesmek yerine keşke bitirici tek darbeyi indirseydi. Usulca burnumu çekerek gözlerimi açıp, “Canım sen olsan olmuyor mu?” dediğimde hayattan beklentim sıfırdı. Ne başka bir çocuk ne bir ev ne de araba... Bir türlü gerçekleştirmeyi beccremediğimiz evlilik... Hepsi ama hepsi benim için oldukça anlamsızdı. O ve ben; yan yana yaşamamanın bir yolunu bulabilsek, dünyadaki en mutlu insan olacaktım. Nerede ve ne şekilde olduğumuzun bir önemi yoktu. Aynı mezar içerisinde, dilediği gibi üst üste gömülsek de ben bu dünyadan geçmiş en huzurlu ruh olacaktım.

Alp Aslan’ın önce kaşları imayla havalandı. “Olmuyor,” dediğinde, ilk keskin darbesini vurmuş oldu. “Canına can katmak istesem de, seni ancak canından ediyorum!” Sesindeki öfkeyi hissettiğimde, kıstığım gözlerimle gözlerine odaklandım. Başımı yattığım yerde usulca iki yana, söylediğini anlamlandıramayarak salladım. “Ben ölüm kokuyorum, Hevybanû!” diyerek hırsla yüzünü yüzüme doğru eğdi. “Benim bastığım yerde toprak kurur, çiçek solar. Senin göğündeki tüm yıldızlar kayar!” Başını olumsuz manada iki yana savura savura devam etti. “Bana bir söz ver!” diyerek gözlerini irileştirdi. Ben onun gökyüzünde ilk defa, kanat çırpın özgür bir kuş değil, esir oldum. “Önce kendi canın!”

Sinirlerimin aniden boşalmasıyla bir kahkaha attım ama o kahkaham esnasında Alp Aslan’ın göğsünden uzaklaştım ve sırtüstü döndüm. “Yeminime ters!” dedim ters bir ses tonuyla, odanın tavanındaki beyaz ışıklara bakarken. Başımı hafifçe sağa çevirip yüzüne baktığımda, yüzünün sinirle kasılmış olduğunu gördüm ve bundan zevk duydum. “Ben hayatımı insanlık hizmetlerine adayacağıma dair söz verdim,” diyerek büyüklenircesine dudak büktüm. “Bana boşuna söz verdirmeye çalışma, Alp As-

Lan! Küçük bir ihtimal dahi varsa seni kurtarırım. '*Beni hırak, git.*' gibi," dedim ve elimi havada bir tur döndürdüm. "'*Sakin arkana bakma.*' gibi zırvallıklarını kendine sakla. Çok biliyordun madem, sana '*Git*' dediğimde beni bırakıp gitseydin!"

Söylemlerim sonucu sinirle kahkaha atan, Alp Aslan oldu "Seni itin köpeğin elinde bıraksaydım da parçalasalardı, değil mi?" diye bağırdığında, olmayan gücüne rağmen yataktan hırsla ayaklandım. Ayaklanan bedenime karşılık onaylamaz bir bakış attı. "Ölüm, bu kadar mı cezbedici senin için?"

Bezgin bir nefes verdim. Zaten ikimiz de ölmemiş miydik? "Kahramanlık yapacağına, yardım çağırıydın o zaman!" dedim dişlerimi birbirine bastırarak.

Alp Aslan sırtını hırsla dikleştirdi ama yüzü acıyla kasıldı ve ben acısına merhem olmak için adım dahi atamadım! "Lan, kan kaybından ölür giderdin!" dediğinde ikimiz aynı frekansta değildik! Ben, Melih'in iddia ettiği mesajdan bahsediyordum. Çünkü o mesajda beni araya sokmayıp, her nerede olduğunu söyleseydi; biz belki de şu anda evimizde yattığımız yerden usul usul karnımdaki bebeğimi seviyorduk! "Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" diye devam ettiğinde, başımı "*Boş versene,*" dercesine salladım. İki inatçı keçi olarak tolaşmamamız gereken bir andaydık!

Sol elimi saçlarımdan arasından hırsla geçirirken, "Sen aylardır benim yaşadığımı mı sanıyorsun?" diyerek çıplak ayağımı soğuk zemine vurdum. "Dayanırdım!" İki elimi iki yana açtığımda sesim çatladı. "Ben nelere dayanmışım, buna mı dayanamayacağım?" Dayanmaktan bahsettiğim şey ölümdü. Şimdi benliğime ölümsüz varlık iması yapan bendim! Oysaki dayanma ihtimalimin olmadığını, bir cerrah olarak en iyi ben biliyordum ama yiğitliğine şey sürdürmemeyi tek seven de o değildi. Sağ elimin işaret parmağını yüzüne doğrulttum. "Bana, bir şey olduğunda seni ölüme terk etmem için yol yapıyorsun!" Kaşlarımı hayır dercesine havalandırdım. "Yapma!"

Oturduğu yataktan usulca ayaklanıp, yüzüne de gamsız bir gülümseme kondurdu. “Benim işim bu!” dedi büyüklerek. O kadar duygusuz bir tonda dile getirdi ki bunu, ııyan edesim geldi. Annemin işi buydu ve ben bir ömür mahkûm edildiğim kimsesizliğimden sonra bu meslek grubundan nefret etmiştim.

Vatan aşkı, ne sevda dinliyordu ne evlat ne de ana baba. Vatan aşkıyla yandın mı kendini sadece kurban biliyordun, onun yoluna adanmış...

Yüzümdeki tüm mimikler salındı. Ben kendi kafama göre dibini görmediğim suya atladım diye, o; o suda bana can da olacak değildi, yar da. Ancak yara olacaktı, annem gibi...

İşinin bu olduğunu hatırlatınca ikimiz de bir uca savrulduk. Sesimiz kesildi. Kôr karanlıkta kaybolduk ama yine de gözlerimizdeki ışığa dönüp bakmadık. Baksaydık, aydınlığa yürümek isteyecektik. Çünkü insandık...

Küskün adımlarım yatağa geri vardı. Ne yüzüne baktım ne de ne yaptığını umursadım. Cevabını bildiğin sorular hakkında üstelersen, ağzının payını elbet alırdın. Sol tarafımın üzerine yatıp, cenin pozisyonuna geçtim. Hamileliğim boyunca bu pozisyon-da yatmış bir insandım. Ellerim her defasında karnımı sarardı. Aylar sonra iki elim fazlalık geldi bünyeme; nereye koyacağımı bilemedim. Ellerimi açtım, kapattım. O arada arkamda bir kıpırtı oldu. Alp Aslan’ın sol kolu başımın altından geçti. Sağ kolu ardımdan dolanıp karnımın üzerinde kendisine yer bulacağı anda, sağ elimle elini havada kaptım. Sanki dokunmazsak, varlığını orada sürdürecekmış gibi hissediyordum... Saçmaydı ama boşlukla yüzleşecek gücü kendimde bulamıyordum. Tuttuğum sağ elini göğsümün üzerine çektiğimde, çenesini sağ omzumun üzerine yerleştirdi. “Boş karnıma dokunmaya bile hakkın yok, diyorsun,” deyince, boğazımda bir yumru oluştu. “Yüzüne bakamıyorum, bakamadığımı görmeyecek kadar yüzüme bakmıyorsun...” Yüzümü kendisine dönmek istedim ama göğsümün üzerindeki sağ eliyle, hareket etmemi engelledi. “Biraz dinlenmem

lazım,” dediğinde kaşlarını yattığım yerden çatıldı. “Biraz güç toplamamı lazım...”

“Gideceksin...” dedim fısıltıyla ama sesim o andan sonra ne kadar gür çıksa da Alp Aslan’a ulaşamayacak gibiydi.

Söylemimi onaylamak yerine “Nefesini hissetmeyince, şifa bulamıyorum,” demeyi tercih etti. “Bir kez daha şifa istesem belinden, paylaşır mısın?”

Sol gözümünden bir damla yaş süzüldü ve başımın altında bulunan koluna bulaştı. Göğsümün üzerindeki eli daha da sıkılaşır, sırtımı daha çok göğsüne bastırdı. Ne “*Paylaşıyorum*,” diyebilirdim ne de “*Paylaşmam*.” Paylaşmayacağımı söyleyebilmem için önce kollarının arasından çıkmam gerekiyordu ama bir tek o değildi bir nefeste şifa bulan. Ben sırtımın sol köşesinde; kalbinin atışını, ense kökümde nefesinin sıcaklığını hissettikçe yeniden doğuyordum. Kaybettiğim kızımın yerine; tüm cefaları çekmek üzere tekrar tekrar nefesiyle hayat bulup, kendi benliğimi doğuruyordum...

Başımı hafifçe sola doğru eğerek kolunun üzerine, tişörtünü umursamadan dudaklarımı bastırdım. Aynı anda dudakları ense mi buldu. Kokumu ciğerlerine doldurduğunda, ikimiz de yaşamın tam kıyısında idik. Gözlerimi birçok kez bilinmeze kapamış olsam da, bu sefer en huzurlusuna yumdum. Sabah Alp Aslan’ı yanımda bulamama ihtimaline rağmen gözlerimi varlığının getirdiği engin huzurla yumdum...

Kapı tok bir şekilde açıldığında, bulunduğum yerde sıçradım ama sıçramamı engelleyen bir el oldu. Gece ne ara Alp Aslan’ın göğsüne doğru döndüğümü bile hatırlamıyordum... “Ne yapıyorsun?” dediğinde Alp Aslan, sesi çok bitkin çıkmıştı.

Başımı kapıya doğru çevirdiğimde eşikte Melih’i gördüm. İki eli yine belinde, hiçbir yere sığamıyor gibiydi. Arkasında endişeyle bakan Bilge, onun arkasında ise büyükten küçüğe sıralanmış Şahin ailesi vardı. Yerimden doğrulmak istedim ama Alp Aslan sırtımdan destekleyerek doğrulmamı tercih etti. “Aşkınıza,”

deyince Melih, uykulu gözlerim kendisine düştü. Sonra hırsla gözlerimi cama çevirdim. Çün daha yeni ağız arıyordum. "Havretim, ze saygım sonsuz ama..." dedi ve başını iki yana salladı. "Kınamanız lazım!" Odanın içerisine doğru adımlamaya başladığında iki eli, iki şakağına kapandı. "Yoksa ben bu sıkışmanın heynim uçuracağım!" Hırsla ellerini şakaklarına çarptı. "Sıkmıyor! Sıkmıyor anasını siktiğim!"

Ayaklarımı yataktan sarkıtmışken, bedenimi hafifçe eğerek dirseklerimi dizlerime yasladım ve ellerimi yüzüme örttüm. "Biz Zifir'le gidecektik," diyerek ilk söze başlayan ben oldum. Melih'in adımları durdu. Ellerimi yüzümden çekip, yüzüne bakarak hafifçe dudak bükttüm. "Gitmemize bir iki saat kala, Dicle geldi."

Bilge "Ne?" diye bir çığlık basarak, odanın içerisine nasıl kendisini atacağını şaşırdı.

Derin bir nefes alıp, bakışlarımı Melih'ten çekmedim. Yüzü anbean kararmaya başladı. "Şeker ananın tansiyonunun yükseldiğini ama dilaltını bulamadığını söyledi." Başımı usulca iki yana salladım. "Ne Vildan'a ne de Ceylan ablaya ulaşabilmiş. Bakar mısın, dedi, kabul ettim." Melih, gözlerini yumup derin bir nefes aldı. "Zifir, muhtemelen peşimden gelmiştir," dediğimde kocaman olmuş yeşil gözleriyle yüzüme baktı. "Zifir iyi, değil mi?"

Sağ elini hırsla göğsüne çarparken, "Lan, benim Zifir göreceğim gözüm mü var?" diye bağırdı Melih. Ardından göğsünden çektiği elini bana doğru savurdu. "Devam et!"

"Zifir sobayı tutuşturuyordu, üşümeyelim diye," deyip dudak bükttüm. "Şeker ananın evini tarif edip çıktım. Ellerini yıkayıp gelecekti sadece." Yüzümden imalı bir gülümseme geçti. "Ama ben Şeker anaların evine gidecekken, Dicle; Şeker ananın onların evinde olduğunu söyledi. Ben de oraya gittim."

"Sonra?" diye bağırdı bu sefer Melih.

"İçeri girdiğimde, Şeker ana yerde yatıyordu. Kontrol ettiğimde nabızı yoktu," diyerek derin bir nefes aldım. "Sonra başımın arkasına Dicle tarafından bir silah dayandı..."

Melih'in kaşları hırsla havalandırırken, dudagının solu yukarı kıvrıldı. "Canına susamış," dedi alayla.

Gözlerimi o ana sürüklenmenin etkisiyle yumdum. "Başımı kaldırdığımda, karşımda iki adam vardı," diyerek gözlerim kapalı hâlde kaşlarımı çattım. "Bedo; iyi olan, turunçgil yapıda bir adam. Başında boydan boya dikiş izleri var." Alt dudagımı zihnindeki görüntüleri canlandırmaya çalışırken dişledim. "Keto, Keto'ydu sanırım," diyerek bezgin bir nefes vererek gözlerimi açtım. "Dicle'nin abisi. Ben Dicle'yi bayıltınca, iletişimimiz pek iyi olmadı tabii..." İki elimin parmaklarıyla kaşlarımı sıvazladım. "Evlerinin kileri, bir tünele açılıyor. O tünel, iki sokak arkasındaki okulun bahçesine çıkıyor. Okul bahçesinde siyah panelvan bir minibüse bindik. Keto beni ilaçla bayılsın istedi ama kabul etmedim." Usulca omuz silktim. "Bedo benden yana çıkınca, yolu gözlerim bağlı şekilde ilerlemem üzerine anlaştık."

Melih sinirle gülümsedi. "Anlaştık derken, Jülide?"

Sesindeki tehlikeli ton ağırca yutkunmama neden oldu. Hafifçe boğazımı temizleyip, gözlerimi Melih'ten kaçırırken; "Kendim gittim," dedim.

Ense kökümüne sinirli bir nefes çarptığı sıra, Melih'in yatağın başındaki komodinin üzerinden savurdıkları ayak ucuma gelince hızla bacaklarımı yukarı topladım. "Lan, sen benimle taşak mı geçiyorsun?" diye bağırınca, Nazmiye Hanım bile korkuyla ellerini ağzına kapattı. Başımı kaldırıp gözlerimi gözlerine diktim. Melih kahkaha atarken, sağ elinin işaret parmağıyla "bir" işareti yaptı. "Bir kere lan!" dedi isyankâr bir tonda. "Bir kere şu siktiğimin dölüne acı! Bir kere lan! Bir kere!.." Sağ elini kaç kez hırsla göğsüne çarptı, sayamadım. "Bir kere beni düşün be zalimin kızı! Bir kere de bana acı be vicdansızın kızı!" Dişlerimi sıkmaktan çenem kasıldı. Titrek bir nefes aldığımda, Melih son darbesini vurdu. Sağ eliyle, ardımda kalan Alp Aslan'ın bedenini işaret ederek "Bundan sonra onun her şeyi olabilirsin ama benim hiçbir şeyim değilsin..." dedi. Dudaklarım titredi. Gözle-

rim öyle bir doldu ki, burnumun direği âdeta sızlamaktan kırıldı. Melih başını iki yana sallarken “Artık ağlama,” dedi donuk bir tonda. “Artık bana ağlama, Jülide!” Kıpırmızı olup da yeşillerinin meydana çıktığı sağ gözünden bir damla yaş süzüldü. “Kime ağlarsan ağla ama artık bana ağlama!”

Melih odanın kapısını, Alp Aslan’a tek bir soru dahi sormadan çarptı çıktı. Kapının arkasından bakarken iki gözünden birer damla yaş süzüldü. “İşte şimdi,” dedim burukça gülümseyerek. Derin bir nefes aldım ardından. “Asıl şimdi kimsesiz kaldın, Jülide...” Hiç “Ağlama,” demeyen Melih de “Ağlama,” dedi ya, ruhsuzlar gibi yüzümdeki yaşları hızla sildim. Odadaki Bilge’nin varlığına aldırmadan, bedenimi Alp Aslan’a döndürüp “Biz buraya nasıl geldik?” dedim. Ardından gözlerimi kısarak birkaç saniye düşündüm. “Ve Melih’e kiminle haber gönderdin?” Dudaklarım imayla büküldü. “Benim bulunduğum yerde bir kadın yoktu ki!” Gözlerimi yumup bezgin bir nefes verdim. “Madem haber gönderebiliyordun,” diyerek gözlerimi açtım. “Neden daha önceleri göndermedin?” Sol elimi havalandırarak kapıyı işaret edip “Tek bir lafımla Al-Qakasan’a döndü, Alp Aslan!” dedim isyanla. “Şimdi Necip geri dönemez...” Başımı kabullenemezce iki yana salladım. “Senin bana sarıldığın gibi, Kerim dönüp karısına sarılamaz!” İki elimle hırsıyla Alp Aslan’ı göğsünden ittim. Titrek ellerim, göğsünden uzaklaşarak ikimizin ortasında cansız bir şekilde salındı. “Neden daha önceden göndermedin o haberi?”

Alp Aslan sol eliyle ensesini ovarken; “Hiçbirimiz dört dörtlük değiliz,” diyerek dudak bükte ve ben bunu çok ağır bir şekilde üstüme alındım. “Benim orada kalmamam gerekiyordu, kaldım,” dediğinde ağzım hayretle açıldı. “Melih’in senin lafınla hareket etmemesi gerekiyordu, etti.” Başını imayla aşağı salladı. “Sen-”

“Ben,” diyerek sözünü kestim. “Senin peşinden gelip, bebeğimizi öldürmemeliydim... Öldürdüm!”

“Senin suçun değildi,” diyerek ayaklandı hızlıca. Benimi suçum değil, ona göre kendisinin suçuydu. Hiçbirimiz dört dörtlük değildi ama o, dört dörtlük olmak zorundaydı!

“Kandır kendini,” dedim cama gözlerimi mıhlayarak. “Çık da sor bakalım annene, tüm olanlar kimin suçuymuş?”

Yataktan hırsla ayaklandırdığım bedenimi, hızlıca odanın içerisindeki banyoya yönelttim. Banyoda yüzümü yıkarken, aynada gördüğüm aksimle aniden duraksadım. Takım elbiseli şahsiyet, yüzümü beton zemine vurduğu için burnumun üstü ve alnım mosmordu. Gördüğüm görüntüyle gözlerim irileşti ve gözlerim bana ilk kez bu kadar yabancıydı. Aynada gördüğüm kadının, Alp Aslan’ın kovuğunda yaşama ihtimali hiç yoktu ve Alp Aslan’a bu gözlerle bakıyorsam; “*Görmüyorsun,*” derken çok haklıydı. Çünkü kendimi dahi göremiyordum...

Ellerimi lavabonun soğuk zeminine yaslarken; “Geçecek,” diye fısıldadım, aynadaki aksime bakarak. “Hepsi geçecek. Sana söz veriyorum, geçecek...”

Şayet etrafınızda yaralarınızı saracak biri yoksa, düştüğünüz yerden kalkıp kendi yaralarınızı kendiniz sarardınız. Melih çocuk eğlemekten sıkılmıştı, Alp Aslan’ın ise gözü kandan başka bir şey görmüyordu. Artık varlığıyla avunacağım bir bebeğim de olmadığına göre, yine tüm iş yükü benim domuz inadıma kalmıştı...

Banyoda toparlanabildiğim kadar toparlandım. Dışarı çıktığımda ise odayı bomboş buldum. Kendi kendime sinirle gülümserken, yatağın üzerine bırakılan giysiler dikkatimi çekti. Giysileri üzerime sinirle giyerken aklımda iki soru vardı. Melih gerçekten gittiyse Urfa’ya nasıl dönecektim? Şahin ailesi ile birlikte bir arabaya sığmamın imkânı yoktu. Bir diğer soru ise; Urfa’ya dönmeli miydim? Dönecek neyim kalmıştı? İşim yoktu. Aradığım eşimin ruhuna zaten ulaşılımyordu. Bebeğimi kendi tırnaklarımla kazdığım mezara koymuştum. Şimdi çıkıp İstanbul’a dönsem ne kaybederdim?

Acı içinde giyinmeye çalışırken gözüm vajinamın üst bölgesinde, su geçirmez bandajla kapatılmış sezaryen izime takıldı. Üzerime sutyenimi, altına ise düz bir iç çamaşırı giydikten sonra duraksadım. Hasta pedi bulmam lazımdı... Yatağın başında bulunan komodinin çekmecesine hızla döndüm. Bir hastane klasiği olarak kadın doğum hastalarının odasına konan hasta pedini bulmak beni şaşırtmadı. Tam derin bir nefes almıştım ki odanın kapısı, ben sadece çamaşırlıyken açıldı. Panikle başımı kapıya çevirdiğimde, Alp Aslan telaşla odanın kapısını örttü. Beni ilk defa çıplak görmüyordu ama sırtını kapıya yaslayıp gözlerini hırsıyla yumdu. Hırsı öyle büyüktü ki, sol eliyle kapının kulpunu yerinden sökecek gibiydi... “Alp Aslan?” dedim sorgularcasına. “Bir şey mi oldu?”

Üzerine doğru bir adım atacağım sırada sağ elini havalandırınca, duraksamak zorunda kaldım. “Bir şey mi oldu?” deyince sinirle, bir şey daha yaptığımı sandım. Sağ eliyle hoyratça bedenimi işaret etti. “Şu hâline bak!” diye bağırdığında, sağ elimde sıkı sıkıya tuttuğum hasta pediyle sıçradım. İşaret parmağını yüzüme doğrulttuktan sonra keskin bir tonla “Eve gidiyoruz,” diyerek kaşlarını havalandırdı. “Sonrası bende!”

İki elimi yana doğru açarken, “Ev mi kaldı?” dedim hırsıyla. Tek bir cümlele koca bedeni sarsıldı. “Benim bir evim kalmadı,” diyerek başımı iki yana salladım. “Mahalledeki evin de hiçbir zaman benim evim olmadı!”

Alp Aslan başını hırsıyla aşağı yukarı sallarken, “Öyleyse bundan sonra olur!” dedi hiddetle. Birbirimizi parçalayacaktık... Sesli bir nefes verirken çenesini küttetti. “Üstünü giy, yalvarırım...” demesiyle gözlerimi bedenime çevirdim. Vücudum... Vücudumun karın bölgesi yediğim tekmelerden dolayı mosmordu! Muhtemelen benim göremediğim bel kısmım da mordur. “Giyin, dayanamıyorum! Basıp gideceğim şimdi!” Donuk bakışlarım yüzüne döndü. “Bu sefer geri dönüp dönmek de umurumda olmayacak! Giyin lütfen!” Kalbim yerinden çıkmak istercesine çarparken, ya-

tağın üzerindeki eşyayı elime aldım ve kendimi minik adımlarla banyoya attım. Banyoya girdim ama kapının arkasında çöktüm kaldım. Bir kere muslukları açtığım için gözlerimden yaşlar patır patır dökülmeye başladı. Sol elimin tersini burnumla dudaklarımla üstüne örttüm. Kapının diğer ucundan ses gelince, boğazımdan bir hıçkırık kaçtı. “Bak!” dedi isyankâr bir tonda. “Artık ağlamak için bile tercih ettiğin ben değilim!” Sol kolumun dirseğiyle kapının sert yüzeyine vurdum, sussun diye. “Hevybanû,” dediğinde sesi canı çekiliyormuş gibi çıktı. “Benim senden merhamet dilenmeye bile yüzüm kalmadı... Ama sen, yine de et, olur mu?” Hırsıyla oturduğum yerden ayaklandım. Üstümü, vücudum zonk-lama aşamasına geçse bile hızlıca giydim. Banyodan çıktığımda odayı yine boş bulduğumda ise tükenmişim...

Odanın içerisindeki, nereden geldiğini bilemediğim botları usulca ayağıma geçirdim. Odanın kapısını açtığımda kapıda Bilge’yi görmekse yumruk yemişim gibi sarsılmama neden oldu. “Abin nerede?” dedim şaşkınca.

Sorduğum soruyla Bilge’nin yüzü düştü. Dudağını büküp, “Gitti,” dedi benden daha şaşkın bir vaziyette. “Halletmesi gereken işleri varmış...”

“Ha, öyle mi?” dercesine kaşlarımı havalandırdım. Hayatında demirbaş ettiği iki insan tarafından aynı gün içerisinde terk edilince, insanın verecek başka bir tepkisi de olmuyordu ne yazık ki... Bilge hafifçe sol koluma girdiğinde, kendimi gerçekten müşkül durumda hissettim. Oysaki zar zor da olsa yürüyebiliyordum ama belki destek olmak istiyordur diye reddetmedim. Hastanenin kapısının önüne indiğimde ise ne Melih vardı ne de Alp Aslan... Peki, bana böyle hissettirmeye kimin hakkı vardı? Tam derin bir nefes alıyordum ki Sait amca, “Kızım,” diye seslendi. Almaya çalıştığım nefesim de yarıda kesildi. Başıyla Ali abinin arabasını işaret edip, “Hadi, evimize gidelim,” dedi.

İçim avaz avaz, “Benim bir evim yok!” diye bağırırken, çı-tımı çıkarmadan, Ali abinin arabasının arka koltuğuna bindim.

“Anasını da alın!” diye bağırdığında Alp Aslan, gözlerim az daha yerinden fırlayacaktı.

“Hayır!” diyerek araya girmek istedi Dicle. “Ben yaptım! Ben ele geçirdim karısını! Ben yaptım! Ben! Anamın bir suçu yok! Ben yaptım!”

Alp Aslan ellerini belinin arkasında öyle zor tutuyordu ki, yanlışlıkla ellerini salsa oracıkta öldürecekti Dicle’yi. “Nasıl-mış?” dedi başını keyifle iki yana sallayarak. Ardından Zeliş Hanım’a yüzünü döndü ama ben “kocam” dediğim adamın bu yüzünü hiç bilmiyordum. “Bebegimin kanını, soyunla birlikte kurutacağım...” Alt dudağını sinirle dişledi. “Ve sen biraz şansın varsa, ben hücrene jilet göndermeden, doğurduğun uğursuzların ağırlığıyla kendin ölür gidersin!”

“Şahin!” diye bir ses patladığında başım otomatikman, sesin geldiği yöne döndü. Melih, evimin merdivenlerinde ellerini Alp Aslan gibi arkasında bağlamış bir şekilde duruyordu. Heybetinden, bakanın aklı çıkardı ama Alp Aslan’ın değil. Zaten Melih de, “Burada değil, Aslan’ım,” diyerek, dostuna değil de düşmanına korku saldığını kanıtladı.

Ben mi? Ben sokağın ortasında kalakaldım. Solumda benim olmayan Alp Aslan’ın evi, sağımda ise benim olduğunu iddia ettiğim ama artık hiçbir şeyim olduğunu söyleyen Melih’in içerisinde bulunduğu ev kaldı... Keşke biri de beni bir yere tıkıp, bu sokaktan alsaydı. Siyah ceset torbasına bile razıydım...

“Abla,” diye bir ses duyduğumda, evimin bahçesindeki Erman’ı ve Zifir’i ancak fark ettim. Sanırım son günlerde tek mutlu olduğum an, ikisini aynı anda görebildiğim o an oldu.

Dakikalar önce, “*Melih orada, nasıl gireceğim?*” dediğim yere, koşar adım vardım. Sağ kolumun altına Erman’ı alırken, sol kolumun altına Zifir’i çektim. İkisinin de boşta kalan kolu sırtıma kapandı. Sırtlarını sıvazlarken, “Şükür, iyisiniz,” dedim iç çekerek.

Erman’dan bir kıkırtı yükseldi, ardından Erman bedenini geri çektiğinde Zifir’i de bıraktım. “Ameliyattan çıktıktan sonra beni

iyi gördüğüne sevinen annem gibisin," deyince alayla, göz devirdim.

"Sen ne anlarsın be," dedim aksı ihtiyarlar gibi. "Seninle vedalaşamadım diye çok üzülmüştüm. İyi barı, dönmüşün.." Gözlerim Zifir'e döndüğünde, Erman'ın yerine onun daha temkinli olduğunu gördüm. Daha çekingen... Ama daha çok, bünyesindeki tahribatı ölçmek ister gibiydi tavrı. Göz göze geldiğimizde, ağırca yutkundü. Hafifçe dudaklarımı bükerek, "İyiyim," dedim ama Zifir olumsuz manada başını iki yana salladı.

"Sadece sen iyisin," deyişle kaşlarım çatıldı. "İyi değilsiniz..." Ardından başını sokağın ortasındaki Alp Aslan'a, abisine çevirdi Zifir. "Artık hiçbiriniz iyi değilsiniz..."

Dudağımın solu burukça yukarı doğru kıvrıldı. Bebek artık yoktu. Alp Aslan bence gittiği yerden dönememişti. Eh, pekâlâ Everek'i de benim ruhuma mezar yapmışlardı. Alp Aslan, "Hev-ybanû," diye seslenince, başım bahçe kapısına doğru döndü. Başıyla arkasında kalan evi işaret etti, havalanmış kaşlarıma hiç aldırmadan. Donuk gözlerim arkasındaki eve ilişti ama o evde kimlerin olduğunu biliyordum. Daha bahçeden eve bile girmemişlerdi. Derin bir nefes alarak gözlerimi kendi evimin merdivenlerine tırmandırdım. Gözlerim Melih'in yüzüne tırmanamadan, Melih yeri döven adımlarıyla dönüp evin içine girdi. Melih'in estirdiği fırtınayla, arımdan nefes bile alamadım ama ne yapıp yapmayacağımı da çok iyi biliyordum. Melih; ne söylerse söylesin, bana kıyamazdı ama Nazmiye Hanım'ın bana acıyan ya da öfke dolu bakışlarını tolere edebileceğim bir anda değildim. Bu yüzden Erman ve Zifir'in ortasından geçerek, evimin merdivenlerini tırmandım. Kapının önüne geldiğimde, Melih'in kapıyı çarpmamış olması bile peşinden geleceğimi bildiğindendi. O kapıyı kapatmıyor, aralık bırakıyordu ki; arsız bir kedi gibi, yılmadan içeri sızabileyim... Çünkü kapıyı kapatırsa; ne ben, gidip bir pençe vururdum kapıma ne de o, gururundan, ardını dönüp kapısını bir kez daha açardı...

Ayakkabılarımı çıkarıp içeri girdiğimde Melih ortalıkta gözüküyordu. Ben de ortalıkta gözükmemek adına odama geçtim. Daha doğrusu, ben gittikten sonra Melih'in sahiplendiği odama. Geri dönüşümle oda tekrar bana geçtiği için orada da rastlaşmadık. Odanın içerisinde usul usul gözlerim gezindi. Toparlanmış valizler, camın önünde çocuk gibi tutmaya başladığım günlüğüm... Bebeğime yazdığım günlüğüm... Onu görene kadar gayet iyiydim aslında ama onu görünce, kalbimde hiç sönmeyecek bir yangın belirdi. Benim yaralarım hep onarılmayacak şekilde olurdu ama bir evlat yarasını hak edecek ne yapmıştım, bilemedim.

Titrek adımlarla camın önüne vardığımda, siyah ajandayı elimden aldım. Dışı görünen siyahtı, içi hissedilen karanlık. Elimdeki, belki 123 gram ağırlığı bile olmayan ajanda, bana tonlarca yük bindirdi. Sol elim usulca karnıma kapandığında 123 gramlık bir çıkıntıyı kucaklayabilseydi, biliyordum ki tüm yüklendiklerim hafif gelecekti...

Boş gözlerle ajandanın siyah kabına bakarken, aniden kapı açılınca elimdeki ajanda bir yana savruldu, ruhum bir yana. Yakalanmışım gibi, boş karnımdaki elim havaya kalktı. Meraklı bakışlarla ardıma döndüğümde Alp Aslan'ın içeri girdiğini görünce, yere düşünce açılan ajandayı hızla kapatıp yerden aldım. Gördüğüm cümlelerse gözlerimin dolmasına neden oldu.

"Yolun yarısına geldik, anneciğim..."

Yolun sonuna vardığımızı bilemeden yazılmış, boşu boşuna, gereksiz ümit vadeden cümleler...

Alp Aslan odanın içerisine doğru adımlarken, "O ne?" diye sordu meraklı bir tonda.

Gözlerim, kısılmış gözlerine ilişince, üşüdüm ben. Gözleri üşüttüğünde, onun gökyüzünde olmaktan nefret ediyordum ben. "Önemsiz," dedim soğuktan donmuşçasına bir sesle. Ardından ajandayı aldığım yere bıraktım. Gözlerinde daha fazla üşütmek için üzerime giyinebildiğim, en kalm zırhımı giyindim.

“Sen neden gelmiştin?” diyerek kaşlarımı havalandırdım. “Hal-letmen gereken önemli işlerin...” Yüzüm alayla buruştu. “Sokak ortasında ilan etmen gereken intikam yeminlerin yok mu senin?”

Yüzünden, insanı dinden imandan çıkaracak bir tebessüm geçti. Tebessüm edebilecek kadar iyi olabilmesi, aklımı yerinden edecekti. “Var,” dedi ağzının içerisinde kelimeleri yuvarlarken. “Ama eşyayı gasbetmişsin...” Kaşlarım hayretle havalandı. “Onları almak için geldim...” Gözleri çıkarım yapmak istercesine valizlerin üzerinde gezindi. “Hangileri benim?”

Başım dirayetini kaybetmiş gibi aşağı yukarı salındı. “Durvar boyundakiler,” dedim kısık bir ses tonuyla. Sesim Alp Aslan’a ulaşmıyordu. Hatta gözleri bana öyle bir kördü ki, yüzüme bakmayı geçtim, varlığını hissetmiyor gibiydi. Hızla söylediğim valizlere yönelip, içindekileri yatağımın üzerine boşalttı. Odanın içerisinde bulunan siyah sırt çantasını alıp, onun da içeri boşalttı. Ardından valizden ayıkladığı eşyasını o çantanın içerisine tıkmaya başladı. Sabır dolu bir nefes aldım. “Bu kadar mühim mi?” dedim zar zor bulduğum sesimle. “Hastaneden çekip gidecek kadar...”

Bana dönen bakışları, bir bıçaktan daha keskindi. Dudakları aralanırken kaşları çatıldı. Aralanan dudaklarından kelimeleri çok zor çıktı ama beni binbir parçaya ayırdı. “Gömmem gereken bir çocuğum vardı,” dediğinde, çocuğumuzla birlikte beni ve kendi ruhunu da gömdüğü belliydi. Annesinin unuttuğu bebeğini, babası unutmadığı için sevinmeli miydim? “Onun da yükü sana kalsın istemedim,” diye, tutunduğu gaddar tonunu bırakmadan devam etti. “Şimdi de onu gömmeme neden olanların, kesmem gereken nefesleri var...”

Seri hareketlerle önüne dönüp çantasını hazırlamaya devam etti. “Hemen mi?” dedim sinir bozucu bir tonda. “Derhâl? Peşi sıra?”

Bana doğru öyle bir hamleyle döndü ki, bir adım geri kaçtım ve kalçam camın pervazına çarptı. Kollarımı kendimi dizginlemek adına göğsümün üzerinde bağladım. Alp Aslan’ın yüzünden

sinirli bir gülümseme geçti. “Yüzüne bakamıyorum,” dedi heceleyerek. Konuşurken yüzüme de bakmamıştı. “Aynada kendi yüzüme bakamıyorum! Aynadaki yüzüme bakamazsam senin yüzüne nasıl bakacağım ben?” Kaşlarım anlamazlığın getirdiği etkiyle çatıldı. “İstiyorsun ki karşında boyun bükeyim...” Sinirli gülümsemesi, sinirli bir kahkahaya evrildi. “Kabullencyim istiyorsun! *‘Sikip attılar bizi, sen de kabul et,’* diyorsun!” Eli kolu hırsıyla sağa sola savruldu. “Kırk yılın başında bir hayal kurdum, onu da kana buladım!” Sağ eliyle yüzünü sıvazlayıp saçlarının arasından geçirirken, her hareketini ezberlemek istercesine izledim. Derin bir nefes aldı, aldığı tüm nefesler ciğerlerine yetmiyormuş gibi. “Benim gitmem lazım,” dedi başını iki yana sallayarak. “Benim kaybettiğim yüzümü bulmam lazım. Benim yüzüne bakacak yüzümün olması lazım!” Sesi aniden yükseldi. “Neyi anlamıyorsun? Neyi sorguluyorsun? Şimdi mi sorgulayacağın tuttu?”

Aniden bedenimi cama doğru çevirip, gözlerimi gökyüzünde dolaştırdım. Gözlerime dolan yaşları geri itelemek için gözlerimi kırıştıtırırken, “Seninle olmak,” diye mırıldandım camın ardında kalan gökyüzüne doğru. Parçalı bulutlu hava tıpkı Alp Aslan’ın ruhu gibiydi. Açacak mı gülecek mi yoksa gürleyecek mi, belli değildi. “Uçsuz bucaksız gökte, özgürce kanat çırpma gibi bir şey.” Derin bir nefes alıp bedenimi gerisin geriye çevirerek, bakışlarımı yüzünde sabitleyip üzerine doğru adımlamaya başladım. Ben adım attıkça Alp Aslan yutkundu. Sağ elimi hafifçe havalandırıp sol yanağına kapattığımda, kirpikleri titredi. Adını bilmediğim, varlığından nefret ettiğim insansı yaratığın söylediği gibi kirpikleri titredi. Tahribat dolu yüzündeki, avuç içime batan, kısalttığı sert kılların varlığı bile muazzam bir iç huzur sebebiydi benim için. Yaşıyordu, ben ona dokunuyordum. Teni sıcaktı. İlk nefesi yüzümü yalıyordu. Nefes alıyordu ve geri kalan her şey önemsizleşiyordu. Gözlerindeki gökte kaybolunca sıcaklık olduğunu umduğum bir şekilde, ruhani durumuma yakışmadığını

bilsem de gülümsedim. “Gözlerinde barındırdığın gökyüzünde, kanat çırpmayı seviyorum...” Hafifçe iç çektim. “Sanki,” dedim ve ağırca yutkunarak duraksadım. “Sanki sadece bana ait...” Biliyordum ama teyit etmek istedim. Varlığıyla sarılmak istedim. Tüm yaralarım kapanana kadar devasa kanatlarıyla beni sarsın istedim. Ama sadece ben istedim...

Başını ağır ağır sallarken “Sana ait,” dedi ağırca. Sesi esrarengiz bir tona geçti devamında. “Sadece sana güneşli,” derken bundan hoşnutsuz gibiydi. “Sadece sana dingin. Sadece sana fırtınasız...” Başını olumsuz manada sallarken konuşmasını sürdürdü. “Ama en çok seni üşütüyor,” dediğinde, ses tonuna engelleyemediği bir keder eklendi. “En çok seni üzüyor. En çok seni kanatıyor...”

Sağ elimin yanına sol elimi de katarak, ellerimi göz kapaklarına tırmandırdım. Gözlerini usulca örttüğümde, Alp Aslan nefesini tuttu. “Ne görüyorsun?” diye fısıldadım. Nefesim yüzünü değil ama boynunu yaladı usulca.

Sesli bir nefes verirken, yüzü acıyla kasıldı. “Yüzünü,” dediğinde, yüzüne yansıyan acınm; kaçtığı yüzümün, gözleri örtülü-yken bile önünde olmasından olduğunu anladım.

Dudağımın yukarı doğru kıvrılan soluna, kederli bir gülümseme oturdu. İç çekerken, “Beni gökyüzünden mahrum bıraktığında kendimi çıplak hissediyorum,” diyerek, ellerimi yavaşça gözlerinin üstünden çektim. Gözlerinin üzerindeki ellerimin baskısı kaybolunca, ağırca gözlerini araladı. “Gölgem kayboluyor,” diyerek boyun büktüm. “Yalnız, ıssız, bir başıma kalıyorum...” Titreyen sağ elimi, sol göğsünün üzerine bastırdım. Kalbi... Atıyordu. Helvasını bile kavurdukları kalbi, avucumun altında delice atıyordu. “Kalp bir dakikada yaklaşık beş litre kan pompalar,” dedim ukala bir gülümseme ile. Söyleyeceklerimi en az benim kadar bildiğine emindim ama elimin altındaki kalbinin atışı, normal seyrinden çok çok hızlıydı. “Şu an kalbinin atışı, bir bebeğinki gibi...” Ağzımdan düşüncesizce kaçan bebek kelimesiyle

ytüzü soldu. Başımı hayır dercesine iki yana salladım. Ben, üstünü kapatmıştım. Çünkü kapatmak zorundaydım. Yine, etrafımdaki herkes takılıp kaldığı için adımlamak bana düşüyordu. () da kapatsa önümüzü bakabilecektik. Yaralarımızı belki bugün değil ama bir gün sarabilecektik. Ama Alp Aslan, anlayamadığım bir şekilde, kendisini suçlayarak benden rol çalıyordu. Oysaki karşıma geçip beni suçlasa, her şey daha kolay olabilecekti. Beni suçlayacaktı, ben de düşüncesizliğimi kabul edecektim... Oraya düşüncesizce, bir hayalin peşinden giden bendim. Annemin duygusuzluğunu, gözü karalığını taşıyan bendim... Ama şimdi o hayalin; elimin altındaki kalp atışını hissedince, "*Değdi,*" diyebilen canı insan da bendim! Beynimdeki düşünceleri toparlayabilmek adına boynumu esneterek "Gerginsin ve bu da kalp atışlarına yansıyor ama..." dedim ve duraksamak zorunda kaldım.

Kaşlarını havalandırarak, "Ama?" dedi biçare hâlde. Çare arayan ben olmalıyken, ona sunacağım en ufak bir çareye muhtaçlığını belli etmekten geri durmadı. Üzerine asla yakışmayan o çaresizliği; canımı, vücuduma yediğim tüm tekmelerden daha çok yaktı...

Derin bir nefes alarak başımı diktim. "Ama Alp Aslan," dedim dik bir tonda. "Ben bu sesi işitemediğimde sağır hissediyorum," diyerek sağ avuç içimle göğsüne bir kez vurup, elimi kalbinin üzerinden çektim. Bir adım geri çıkıp aramızdaki mesafeyi açtım. "Gözlerini göremediğimde çıplak hissediyorum ama sen karşıma geçip, bana..." Ellerimi iki yana açtım. "*Kör, sağır, dilsiz kal,*" diyorsun!" Başım sağa doğru eğildi mağrurca. "Nefesini hissetmediğimde, hissiz oluyorum! Ama sen geçip karşıma; '*Yersiz yurtsuz, vatansız kal,*' diyorsun!" Ses tonum yükselmesi gerekirken, beni anlaması için biçare uğraştığımdan ötürü sonlara doğru kırıldıkça kırıldı. Ses tonum kırıldıkça, o kırıklıklar canımın en derinine batıp oraları kanattı. Kanayan yaralarımı saracak dermanım yoktu ama en çok da, bir saliselik daha merhamet dilenecek takatim yoktu. Gözlerimiz birbirine değdiğin-

de, canının benimkinden daha çok yandığını gözlerindeki yansımamdan gördüm. Gördüklerimse bana yardımcı olmuyordu. Bana ulaşan adımlarını engelleyen zırhı, savaşma mekanizmasını çökertiyordu. “Toprağından atmak bu kadar kolay mı?” diyerek ağırca yutkundum. “Bana zarar verdiğini düşününce, hafif mi geliyor söylemlerin?”

Sinirle gülümserken, sağ eli saçlarının arasına karıştı. “Düşünmüyorum ki!” dediğinde, delirdiğime emin oldum. Oysaki bir gerçeği dillendirdiğini biliyordum. “Ben, seni kendi kanında yıkanmış bir vaziyette kucakladım, Hevybanû!” diye, kollarını iki yana açarak hoyratça bağırdı aniden... Zifir haklıydı; artık hiç iyi olmayacaktık. Çünkü bir arada olamayacaktık. “Üstelik,” dediğinde ses tonu acıyla kavruldu. “Üstelik kan sadece sana ait bile değildi!” Başını ağır ağır iki yana salladı. “Bizden,” dedi ve nefes almayınca ağırca duraksadı. “Bizden bir parçanın kanıyla da yıkandın. Ben,” diyerek, hışımla sağ elini göğsüne çarptı. “Ben kendi evladımın ölümüne neden oldum,” diye kederle soludu. “Senin ölümüne de neden oluyordum!” İki eli öne doğru, ayaları tavana dönük şekilde uzandı. “Saatler önce, iki avucumun arasına sığacak bir bebek gömdüm ben! Ben kendi çocuğumu ellerimle gömdüm! Senin aklın alıyor mu?”

İşaret parmağımla göğsümü dürterken, “O çocuğu ben taşıdım! Bana mı anlatıyorsun?” diye bağırdım. Ses tonum o kadar yüksek çıktı ki, söylediğimin gerçekliği bir ayaz gibi bedenimi titretti. Bebeğim ölmüştü... Bebeğimiz ölmüştü ve bebeğimin babasıyla; hangimizin bebeğimizin ölümüne neden olduğunu tartışıyorduk! Olacak iş miydi? Sadece birbirimize sarılmamız gerekmez miydi? Titreyen bedenimi kontrol altına almaya çalışırken, acı yarıştırmamanın manasız olduğuna kanaat getirdim. “Bunlar olurken, sen zaten ölüydün!” dedim bir çırpıda. “Benim aldığım nefes de nefesten bile sayılmıyordu zaten...” İki elim saçlarıma karıştı. “Gelişimi geriden geliyordu çünkü ben kafayı yemiş gibiydim...” Başımı ağır ağır iki yana salladım. Sağlıksız

bir anneden doğsa bile, sağlıklı olup olmayacağı belli değildi. "Herkes yüzüme yüzüme öldüğünü söylerken, hissiz bir ölü gibi yüzlerine bakmak..." Başım acıyla geri düştü. "Öldüğüne..." dedim ama devam edemedim. Yüreğim şişti. Nefesim ağır geldi. Birkaç gün öncesini hatırlamak ıstırap gibi bir şeydi. O zaman bebeğim vardı ama Alp Aslan yoktu. Şimdi ise hem bebeğim yoktu hem de Alp Aslan gönlümden gitmek için kapı aralıyordu. "İ-na-na-ma-mak..." dedim hece hece. "Ama delirmediğine kendini ikna etmek..." Başımı dikleştirdim ve yüzüne baktım. "Bana bunu yapma!" Sesim yükseldi aniden. "Kendini suçlamaktan vazgeç. Ben seni suçlamıyorum. O da..." Yüzüm acıyla kasıldı. "O da seni suçlamayacak. Sen de vazgeç. Vazgeç artık. Kendini suçlamaktan vazgeç!" Senkronize hâlde başımı iki yana sallamaya başladım. "Sana acımiyorum. Sana üzüldüğüm için yanında kalmıyorum, kalmayacağım!" Kollarım iki yana açıldı isyanla. İkna çabam ne acınasıydı! "Görmüyor musun, Alp Aslan? Sen gidince ben diye bir şey kalmıyor!"

Yüzünü hoşnutsuzca buruşturarak "Bundan rahatsızım," dedi çaresiz bir tonda. "Ben bir gün gerçekten gittiğimde..." Duraksadı ama söylediğine en çok kendisi inanmak istemiyor gibiydi. "Senin için hayat durmamalı..."

Yüzüm alayla kasıldı. "Senin arkandan, gülüp eğlenmemi mi tercih ederdin?" dedim iğneleyici bir tonda. Kulağa o kadar komik geliyordu ki... Böyle bir şeyi istemeyeceğine emin olduğum kadar, o da bunu yapmayacağıma emindi ama dillendirmekten de geri durmuyordu. "O zaman kendine öyle birini bulsaydın!"

Sol elini çenesinin altına atarak boynunu küttetti. Ardından sağ elini havalandırıp, ultimatoma verircesine devam etti. "Jülide..." dediğinde iki yana savruldu olmayan ruhlarımız. Bağın ilkinin kopardık. "Bak, sana Jülide diyorum..." diyerek bağın ikincisini koparmaya yeltendi. Yüzümdeki mimikleri dondurmamı öğreten anneme, yıllar sonra teşekkür ederken buldum kendimi. "Bir gün tekrar 'Hevybanû,' diye seslenebilmem için bunu diye-

bilecek yüz bulmam lazım.” Derin bir nefes aldı aralık dudaklarının arasından ve hızlıca başını iki yana salladı. “Bana biraz zaman tanı, alan tanı.” Sağ elini hoyratça savurarak kapıyı işaret etti. “Ben tükendim, diyorsan, tüm yollar senin. Kapı açık...” Vücuduma hastanede yüklenen kan bile parmak uçlarımdan çekildi. Buz kesen iki elimi yumruk yaptım. Alp Aslan o arada eğilip, yatağın üzerindeki ağzı açık siyah sırt çantasını aldı. Ağzını kapatma gereksinimi bile duymadan sağ omzuna çantanın bir kulpunu geçirdi. Kapıya doğru bedenini çevirdiğinde yarım bir ağızla, “Dönebilirsem ve döndüğümde burada olursan...” dedi. Ardından sesli bir nefes verdi. “Oturur bir kalplerimize bakarız.” Başını imayla aşağı yukarı sallandı. “Ben var olduğum müddetçe, benimki hep sana, bir sana sıcak. Ama senin kararına da saygı duyacağım...”

Bana dönük sırtına baktım usul usul. Umut bile vermiyordu çünkü dönme düşüncesi yoktu ve ben bunu sırtından bile okuyabiliyordum ama atladığı bir şey vardı... Benim Alp Aslan’a şimdi ihtiyacım vardı! Zaten yerlerdeydim. İki kişi çıktığımız yolda, üç kişi olmaya karar vermişken ve o üçüncü kişiyi, birbirimizin uğrunda acımasızca harcamışken; düştüğüm yerden kalkabilmem için ellerine ihtiyacım vardı. Üç gün önce kendisi hakkında öldü denirken, şimdi hayatta olduğunu hissetmeye ve kendimi “Değdi,” diye avutmaya ihtiyacım vardı. Birinin bana sıkı sıkıya sarılıp; “*Bu da geçecek. Belki zor geçecek ama ben hep yanında olacağım!*” demesine ihtiyacım vardı! “Alp Aslan...” dedim zor bir nefes vererek. Ben talep etmeyeyim ama o anlasın istedim. Ben onu anlardım, anlıyordum da. Ama bir kere de o beni anlasın istedim...

“Söyleme,” dedi keskin bir ses tonuyla. “Sakın söyleme...”

“Gitme,” diyeceğimi düşündüğü için hızlıca kapıyı açıp çıktı. Yüzümden acı dolu bir tebessüm geçti. “İşte şimdi tüm yollar senin!” dedim, ardında hiç düşünmeden bıraktığı açık kapıya bakarak.

Doğduğum günden beri, giden insanların arkalarından baktım. Çok hatırlamasam da altı yaşından önce anneannemin söylediği, *"Anne ile baba sana mama alıp gelecekler,"* cümlesiyle başladı arkalarından bakmalarım. Sonra bir yurt köşesinde, annemin ardından baktım. Annemin ardından bakmalarım, ben reşit olana kadar devam etti. Reşit olduğum gün bir daha ardından bakmamak için hep ardımdan bakmasını sağladım. Hoşnut olmadığımı bile bile, o neredeyse oraya gittim. Başıma ne geleceği önemli değildi ama yeter ki onun ardından bakan ben değil de, benim ardımdan bakan o olsun diye tüm imkânları zorladım. Bu yüzden üniforma giyen herkesten nefret ettim. Akşam 5'te, 6'da evine gelebilecek her insan, hayatıma almamda daha öncelikli oldu; hem de ben o saatlerde evde olamayacağım hâlde. Ama uğurlanan, gözü yolda beklenen ben olayım istediğim için bu bencil tutumumdan asla vazgeçmedim. İmtiyaz duvarımı delen iki insan oldu: biri Melih, biri Alp Aslan. Melih, beni hiç utandırmadı. Genelde onu uğurlamama asla izin vermedi. Göreve gidecekse bile, Alp Aslan hayatıma girene kadar göreve gideceğini bana hiç söylemedi. Ne zaman ki yanımdan ayrıldı, arayıp "Söylemeyi unuttum ama uzunca bir müddet yokum," diye haber vermeyi tercih etti. Ama Alp Aslan... Benim insan olduğumun hiç farkına varmadı. Dört ay karnımda taşıdığım bebeğimizin öldüğü gün bile insan olduğumun farkına varamadı...

Mahalleye geldiğimiz anda hayalini kurduğum siyah ceset torbasına, giderken bedenimi sıkıştırıp öyle gitti. Tek ihtiyacı anlaşılmak olan bana, birkaç gün anlayış göstermek yerine; *"İşine gelirse..."* demeyi tercih etti. Bencil bir insan olduğunu bilirdim ama ortak bir acıda, bu kadar bencil olmasını beklemezdim.

"Kimsesizsin sen, kimsesiz kal, Jülide," diye mırıldandım kendi kendime. "Kimsesizsen; kaybedecek bir şeyin de olmaz, ardından çekeceğin acın da..." Odanın içerisinde, Alp Aslan'ın açık bıraktığı valizlerin ağzını kapattım. Kendi valizlerimdekileri de dolaba tekrar yerleştirmedim. Yatağın üzerinde oturup boş boş

duvara bakarken bir karar aldım. O kararı gerçekleştirmek içinse Alp Aslan'ın dönmesine ihtiyacım vardı. Sağ salım dönmesine...

Günler geçti... Öyle bir geçti ki; her şey değişti belki de, ben yine aynı kaldım. Eşyam odanın ortasında toplu bir hâlde, her an gitmeye hazır bir şekilde bekledim. Karnımın içerisinde oluşan boşluk, bir kara delik olup ruhumu yuttu. Neredeyse geçen iki aylık zaman diliminde, yılbaşı geçti mesela, ben yine yalnızdım... Ne Bilge'nin ne de Vildan'ın tekliflerine sıcak baktım. Çünkü Alp Aslan kendi timiyle gitmemişti ve benim de onların arasında yerim yoktu. Aramadıkları müddetçe aramıyor, gelmedikleri müddetçe varlıklarını bile sorgulamıyor oluşum aramızdaki ilişkiyi sekteye uğrattı. Bir tek Sait Bey bu tavrımdan etkilenmedi. Kapımı çalmaktan asla vazgeçmedi. O gelip gittikçe, bir hastalığı olduğunu da öğrenmiş oldum. Kendime ait yeterince derdim yokmuş gibi bir de Sait Bey'in cilt kanseri olmasına ağladım. Çünkü artık ağlamak için de adı lazım olmayanları beklemiyordum. Bünyemde öyle bir salmışlık vardı ki, işten ayrıldığım için çalışmıyor olmamdan bile zerre rahatsızlık duymıyordum. Melih arada bir görünen ama benimle asla konuşmayan bir hayaletken, ben tamamen bir hayalete dönüştüm. Kimsenin görmediği, içindeki çılgınlıkları kimsenin duymadığı bir bedene dönüştüm ama yine de beklemekten asla vazgeçmedim...

Erman; şakasını yapamamış olsam bile terhisini aldı, Karaman'a döndü. Zifır, kendi işine döndü ama bir ben dönemedim hayatıma... Çünkü dönebilmek için birinin dönmesine ihtiyacım vardı.

Tarihler 16 Ocak 2022'yi gösterdiğinde, mahallede bir hareketlilik oldu. Bu sefer mahalleye giren bir askerî araç konvoyu yoktu ama helvasım kavuran annesi tarafından karşılanan genç bir adam vardı... Ne tülü havalandırdım ne varlığımı belli ettim. Öyle ki; gözleri hayat belirtisi olmayan evime döndüğünde, bir adım geri kaçtım camın önünden. Belki bana gelmek istedi ama karşığı evin içerisine çekilince, gelmek için de diretmedi.

Aylar sonra ilk defa bir şey yaptımı ve buz kesmiş ellerimle Melih'i aradım. Telefonum yine hiç şaşmadan üçüncü çalıştı açıldı ve ben bundan bile çocukça bir mutluluk duydum. "Söyle?" diyen buzdan sesini duyduğumda ise tüm çocuksu sevinçlerim kayboldu.

Hafifçe boğazımı temizleyip kendimi toparladım. "Gidiyorum," dedim kararlı bir tonda. "Haber vermek istedim sadece..."

Telefonun diğer ucunda birkaç saniyelik sessizlik oldu. Ardından "Nereye?" diye sorguladı.

Yüzümde buruk bir tebessüm oluşurken "Urfa defteri kapandı," dedim. Ardından hafifçe öksürdüm, toparlanmak adına. "İstanbul'a dönüyorum. Sonrasını düşüneceğim ama bir daha bu topraklar değil..."

"Beni neden aradın?" diye sorunca keskince, yumruk yemişim gibi sarsıldım.

"Benim için gelmiştin ya, benimle döner misin?" diye sordum... Onun yerine, "Hoşça kal demek için," diyerek sesli bir nefes verdim. "Hoşça kal, bahriyeli..." Çakma Bahriyeli'm değil, çakma bahriyeli bile değil; sadece bahriyeli... "Te-" Teşekkür edecekken, yüzüme kapanan telefonun sesiyle duraksadım. Şaşkın gözlerim, sonlandırılan çağrının ardından karanlık ekrana bakakaldı. Telefona boş boş bakarken, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Buna da eyvallah..."

Hızlıca üzerimi değiştirdim. Yüzümdeki, vücudumdaki tüm izler geçmişti ama nasıl geçtiğini de kıvrandırdığını da geceleri o mağaranın kâbuslarını nasıl atlattığımı da bir ben biliyordum. Daha doğrusu atlatamadığımı... Bir de gecelerce ağlayışımı, çığlıklarımı dinleyen ama asla yanıma gelmeyen, yüzüme telefon kapatmayı da atlamayan Melih...

Alp Aslan'ın eşyasına hiç dokunmadım. Aylarca eşyasıyla yatmış olmama rağmen yanıma tek bir tişörtünü dahi almadım. Yatağın üzerine; iki CD, bir zarf, bir de o kara günlere dair gün-

ılgı bıraktım. O arada telefonuma bir bildirim düşünce, komodinin üzerindeki telefonuma yöneldim.

Çakma Bahriyeli'm: "Benim laptopu falan al. Eşyayı arahavayı yükle. Geliyorum."

Okuduğum mesajla yüzümde buruk bir tebessüm oluştu. Bir yolda ne kadar kırılırsanız kırılın, eğer o yola beraber çıktığınızı terk etmiyorsanız; gerçek bir yol arkadaşı oluyordunuz...

Adımlarımı Melih'in odasına yöneltip, küçük bir çantaya birkaç parça eşyasını koydum. Ardından bilgisayarını sakladığı yerden aldım. Peşi sıra yerini bildiğim, arabasının anahtarını da odasından aldım. O gelmeyecek olsaydı, arabayla gitmek gibi bir niyetim yoktu ama Melih'in tüm kızları, ardında bırakamayacağı kadar kıymetliydi...

Önce eşyamın hepsini kapının önüne taşıdım, ardından da tek tek arabaya. En son Melih'in eşyasını da taşıdıktan sonra eve geri dönüp tüm camları, ocağı falan kontrol ettim. Soğuğa deli gibi alıştığım için sobayı bile tutuşturmamıştım. Odama tekrar girdiğimde gözlerim yatağın üzerine bıraktıklarına ilişti. Alp Aslan'ın buraya gelip eşyasını alacak olduğunda hepsine bakacağını biliyordum. Bu yüzden oturup, son birkaç satır daha yazmaya karar verdim.

Neden bunları sana bıraktığımı düşünüyorsun... Çok da açıklaması yok aslında. Sen yoksun diye hiçbirine elimi sürmemiştim. Onun ne kalbinin sesini dinlemek ne de cinsiyetini öğrenmek istemiştim. Ama yine de, senin olmadığın 123. gün, ağırlığının 123 gram olduğunu öğrendiğimde; bir kızımız olacağına emin olmuşum. En az annesi kadar, babasına âşık bir kız çocuğu... Annesi gibi, babasının olmadığı her bir günü sayan bir kız çocuğu...

O kız çocuğu gitti.

O kız çocuğunun kahraman babası, annesinin acısını hiçe sayarak gitti ve annesini kör bir kuyuya hapsetti...

Kendini suçlamak için bahaneler arıyordun ya, Alp Aslan, kendini suçlayabilirsin artık. Öldü sanılan senin ardından bir gün bile yas tutmayı reddederken, dört ay boyunca karnımda çocuğunu taşıırken, bir gün bile umudumu kaybetmemişken Seni buldum ama bedeli ağır oldu. Kazanırım sanmıştım, kaybettiklerim büyük oldu ve bu kaybettiklerimin arasında, kazanmaya çalıştığım sen de oldun. Bu aşkın bir galibi olmadı ama mağlubu ben oldum...

Sense; şimdi senin uğrunda karnındaki bebeğinden bile vazgeçmiş karının acısını bir gün dahi umursamayarak, sırf gözünü kan bürüdüğü için çekip gidişinin altında ezileceksin. Belki şimdi pes edişimle, insan olduğumu fark edeceksin. Belki şimdi, öldüğünün söylendiği günden sonra yaşadığına bir gün bile inanmamı sağlamadığın için, bir gün bile varlığına doymamı mümkün kılmadığın için, bana doymuş bir gün bile hatırında kalmayacağı için pişman olacaksın... Canın acıyacak ama ben yanında olmayacağım. Tıpkı senin benim yanımda olmadığın gibi...

Sen, hayatımda tanıdığım en merhametli adamsın ama bir bana değilsin...

Jülide,

Sadece Jülide...

Yazdığım sayfanın arasına kalemi bırakıp, ajandayı tekrar yatağın üzerine koydum. Melih gelmiş, gelmemiş, umurumda olmadan evden çıktım. Kapıyı, nefesle dahi yıkılabileceğini bildiğim hâlde, defalarca kez kilitledim. Arabaya doğru usul adımlarla ilerledim. Şoför koltuğuna oturduğum vakit Sait amca “Jülide!” diye seslendi. Belki o seslenmeseydi, bir hayalete dönüştüğümden mütevellit kimse gittiğimi bile fark etmeyecekti... Arabayı yola çıkarmışken, Sait amca seslenince durdurdum. Hızlı adımları arabaya yönelince, arabayı çalışır vaziyette bırakıp indim. “Valiz falan yükledin. Nereye gidiyorsun, kızım?”

Yüzümde silik bir tebessüm oluştu. Başımı hafifçe sağa doğru eğerek, “Dönüyorum,” dedim.

Yüzü bembeyaz kesilse de Sait amca, yüzüne anlayışlı bir tebessüm kondurmayı da ihmal etmedi. Hastalığı ilerlemiyordu ve kontrol altına alınmıştı ama Alp Aslan’ın mevzuları, Sait amca da dört seans kemoterapi etkisi yaratmıştı. Tek cam çekilen ben değildim, adamın da canı çekilmişti. İkimizin de gözlerimiz ölü balıklarınki gibi bakıyordu ve artık ikimizi bir tek biz anlıyorduk. Sait amca ağırca yutkundu. “Temelli mi?” dediğinde, başımı ağırca, evet dercesine salladım. “Umut yok, diyorsun?”

Dudak bükerek, başımı olumsuz manada salladım. “Geçen sefer,” dedim derin bir nefes alarak. “Vaktinde gitmeyi başaramadım ve arkada bırakılan oldum.” Hafifçe tebessüm ederek, gözlerimi yumup açtım. “İyi olduğunu gördüm. Beklememe gerek kalmadı artık.”

Sait amcanın boynu, yakarırcasına sağa doğru bükülünce, içim burkuldu. “Dışı...”

Devam etmesine imkân tanımadan “Şifası bende değil,” dedim kestirip atarcasına.

Sait amca, peki dercesine başını sallarken; “Sen öyle diyorsan,” dedi kararsız bir tonda. Öyle, dercesine başımı sallayarak, sağ elimin avuç içini kendisine uzattım. Bi’ ilk geldiğinde elini öpmüştüm ve bir bebeğim olacağını öğrenmişti. Şimdi elini son kez, gidiyorum diye öpüyordum ve artık yaşayan kimsem yoktu. Sağ elimin avuç içine elini bırakınca, buruş kırış elini öpüp alnıma koydum. Doğrulduğum gibi sol elini sırtıma kapayarak beni kucakladı. “Seni arayabilir miyim?” sorusuyla hafifçe geri çekildim.

Bağ kurmak ve ümit vermek istemediğim için, “*Ne zaman isterseniz...*” demedim. “Yapabileceğim bir şey olursa,” diyerek hastalığına atıfta bulundum. Oysaki bana ihtiyacı yoktu. Dalyan gibi evlatları vardı. “Seve seve...”

“Anladım, kızım,” dedi Sait amca, ne yapmaya çalıştığımı anlayarak. Ardından avucunun içerisinde bulunan sağ elimin üzerine sol eliyle hafifçe vurdu. “Hakkını helal et...”

Başımı hafifçe eğerek, “Helal olsun,” dedim. “Siz de helal edin lütfen...”

Sait amca “Helal olsun,” dediğinde, sokakta başka bir ses yankılandı ve bu ses benim artık hiç duymak istemediğim bir isimle hayat buldu.

“Hevybanû!”

Sesin geldiği yöne başımı çevirdiğimde, Alp Aslan’ın Diclelerin evinden çıktığını gördüm. Zeliş ana yaşı ve durumundan ötürü ev hapsindeydi. Evinde elektronik hiçbir şey yoktu. Ev dinleniyor ve kapının önünde nöbetçiler oluyordu. Garip bir hâl olsa da, Zeliş ananın neden burada olması sağlanıyordu, bilemiyordum. Alp Aslan aldığı intikamının veyahut öldürdüğü oğullarının müjdesini vermeye gittiğine göre, Zeliş ana bu saatten sonra bu mahallede çok fazla yaşayabilecek gibi değildi. Çünkü ana yüreği, evladının ne olduğuna bakmaksızın acısını çekerti...

Gözlerimi Alp Aslan’ın üzerinde tutmadım. Bedeni ne hâlde diye bakmadım. Yüzüne bile bakmadım. Çünkü bakarsam, gidemeyeceğimi biliyordum. Bu yüzden bakışlarımı Sait amcaya çevirip, “Gideyim ben artık,” dedim ama Alp Aslan’ın bize doğru gelen hızlı adımları panik olmamı sağladı. “Hoşça kalın.” Sait amcadan elimi kurtarıp, açık bıraktığım kapıdan içeri süzüleceğim anda Melih sağ yolcu koltuğuna yerleşti hızlıca. Ben de kapımı kapattığımda, ikimiz de hazırдық.

Son kez gözlerim sol yan aynaya değdi. Camımı kapattığım anda kapımın kulpu zorlandı. Bindiğim gibi kapıyı kilitlemiş olmasa tek artımdı. “Hevybanû!” diyerek sağ avuç içini cama vurunca Alp Aslan, yüreğimin kapısına vurduğunu hissettim.

“Gazlıyor musun?” dedi o arada sağ yanımdan Melih.

Bakışlarımı Melih’in çökmüş yüzünden çekip yola çevirdim. “Köklerle müziği,” dediğimde sağ ayağım gaz pedalına dokundu.

Planlasaydım o şekilde veda edemezdim muhtemelen. Melih, müzik panelinde ses ayarını sona getirdiğinde, söylemek istediğim her şey tek bir nakaratta toplandı.

Bundan böyle yol yok, kollarım çürüdü.

Bundan öte karanlıklar...

Sen beni anlamadın, gözünü kan bürümüş.

Bundan öte ayrılık var...¹

Sokaktan çıkarken gözüm dikiz aynasına takıldı ve Alp Aslan'ın kendi arabasına yöneldiğini gördüm ama arabasına binmeden Sait amca onu durdurdu.

"Bundan öte ayrılık var..."² diyerek yola tekrar odakladım bakışlarımı. Ardından, sağdan Melih'e kaçamak bir bakış attım. "Bağla bakalım bir sigara, yolumuz uzun..."

DEVAM EDECEK...

¹ Ahmet Kaya'nın "Bundan Böyle Yol Yok" şarkısına atıfta bulunuluyor.

² Adı geçen şarkıya atıfta bulunuluyor.



ÜÇÜNCÜ KİTAPTAN

Çakma piçin söylemiyle, Hevybanû'nun gözleri hırsla kapandı. Ellerin titrediğini çakma piçin fark etmemesi zaten imkânsızdı ama Hevybanû da benim gibi imkânsız olan her şeye âşıktı. Sinirli bir nefes verirken, gözlerini açarak burnunu inatla havaya dikti ve “Adamı yine odaya mı çıkarmamı istersin?” diye sordu. “Bilmem,” dedi umursamaz bir tavırla çakma piç, kulaklıktan. “Kocana sor. İzin verirse, odaya çıkarıp tadına da bakabilirsin...” Elimdeki viski kadehini artık nasıl sıktıysam, içindeki içki elimi yakabilecek sıcaklığa ulaştı. Hevybanû ile gözlerimiz tekrar kesiştiğinde, ikimizin de yüzümüzde mimik oynamıyordu. “Çok uzun bir gece olacak,” diye mırıldandı gözlerimin içine bakarak. Başımı milimetrik hareketlerle aşağı yukarı sallarken, Hevybanû alt dudağını ıslatıp dişlerinin arasına aldı. Bakışlarını çipli olduğu iletilen malın tarafına çevirdiğinde gözleri kısıldı. “Çok uzun,” dediğimde gözlerimi üzerinden çekmeden, başı hızla bana döndü ve kaşları “Öyle mi?” dercesine havalandı.

“Geceniz ‘çok uzun’a geçtiğinde, gençler,” dedi çakma piç araya girerek. Kurduğu komplodan kesinlikle zevk alıyordu ve bu, sesindeki coşkudan da belli oluyordu. “Kulaklığı deaktif edeceğime, namusum ve şerefim üzerine yemin ederim...”

Teması kesilmeyen gözlerimiz; ilk karşılaştığımız barda bile bu kadar birbirine yabancı değilken, birlikte bir savaşa girdik. Birbirimize karşı edindiğimiz ilk yenilgimiz, o gece değildi üstelik...

